Giới thiệu Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước

Cô công chúa cao cao tại thượng vì cứu phụ hoàng của mình hy sinh thân mình. Không ngờ cô có cơ hội sống lại, dù không phải là ở thời đại cô sinh ra, nhưng dù sao có được sinh mệnh một lần nữa, thì dù cuộc sống mới có lạ lẫm thế nào, cô cũng cảm giác hạnh phúc.

Nàng trở thành một vị thiên kim tập đoàn lớn, còn tiến vào làng giải trí. Duyên số run rủi thế nào, cô lại gặp được định mệnh của mình. Nhưng người này lại dường như có rất nhiều bí mật. Không biết thân phận thật sự của anh ta như thế nào, con đường tình yêu của họ sẽ ra sao...

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Dinh thự của Thượng Quan gia

Trong một căn phòng vô cùng rộng lớn, trên một chiếc giường kingsize có một cô gái với gương mặt đẹp như thiên thần đang say giấc. Gương mặt với những đường nét vô cùng sắc sảo, hàng mi cong dài, đôi môi đỏ mọng, làn da trắng, mịn màng như mỡ đông. Bỗng đôi mắt phượng dần dần lay động, cô đã tỉnh lại.

Mọi người đứng quanh giường nãy giờ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Một vị phu nhân trung niên với vẻ đẹp phương Tây vô cùng cao quý cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô gái và hỏi:

- Con gái, con tỉnh rồi, may quá con có thấy không khỏe chỗ nào không, mau nói cho mẹ biết?

- Mẹ, người là mẹ con ư. Nhưng đây là đâu?

- Con không nhận ra mẹ ư? Còn nữa đây rõ ràng là nhà của chúng ta mà. Vậy con có nhận ra những người này không, họ là cha cùng với 3 anh trai của con đấy. Nói rồi bà quay ra chỉ cho cô thấy 4 người họ.

- Không, con không nhớ, mọi người có thể cho con nghỉ ngơi một chút không, có thể con sẽ nhớ ra được gì đó.

Lúc này người đàn ông trung niên nhìn khoảng 50 kia mới lên tiếng:

- Thôi được rồi, chúng ta nên ra ngoài để con bé nghỉ ngơi, dù sao nó cũng vừa bị sốt cao mới khỏi thôi. Con gái ngoan, mọi người ra ngoài đây, con nghỉ đi cho khỏe, lát nữa mọi người sẽ qua thăm con cùng với bác sĩ để kiểm tra sức khỏe cho con.

- Vâng!

- ----------

Sau khi mọi người rời khỏi phòng, Nguyệt Băng Linh mới từ từ suy nghĩ kĩ lại. Cô rõ ràng đã chết khi đỡ mũi tên cho phun hoàng do thích khách bắn ra nên đã bị một tiễn xuyên tim rồi sao, đây là nơi nào, cô còn sống ư. Nhưng mọi thứ ở đây quá khác biệt với đất nước của cô, căn phòng này cũng không phải tẩm cung của cô, chuyện gì đã xảy ra. Lúc này một con đau đầu bỗng ập đến, một loạt những hình ảnh thân quen lần lượt hiện ra trong đầu cô. Hóa ra chủ nhân thân xác này tên là Thượng Quan Băng Linh, là con gái của cặp vợ chồng kia và cũng là em gái của 3 chàng trai kia. Băng Linh cô sinh ra đã là đích công chúa của Chu Linh quốc, công chúa cao quý nhất cũng là công chúa được cưng chiều nhất hoàng thất Chu Linh. Thân phận tôn quý vô ngần, từ nhỏ đã được tập luyện rất nhiều cho dù là võ công, hay là cầm kỳ thi họa đều là nhất.

Từ năm 14 tuổi đã có được danh hiệu " thiên hạ đệ nhất tài nữ" và danh hiệu đệ nhất mỹ nhân vang danh khắp chốn. Hiên tại xuyên qua nơi này đã là ngàn năm sau, mọi thứ vô cùng xa lạ, cô lại có tính cảnh giác cao, nếu cô tỉnh lại ở một noi xa lạ, nhìn thấy những người xa lạ ở canh mình thì cô đã động thủ rồi nhưng không vì cô thấy họ có bề ngoài y hệt như người thân của cô ở Chu Linh quốc, chỉ trừ vị phu nhân kia có nét đẹp phương Tây nhưng những đường nét đó đích xác là của mẫu hậu cô. Sau khi rõ ràng mọi chuyện, cô rất thắc mắc không biết gương mặt này có giống với gương mặt của cô kiếp trước không.

Cô liếc khắp căn phòng một lượt, khi nhìn thấy chiếc gương chỗ bàn trang điểm thì liền chạy lại ngắm nghía mình trong gương. Gương mặt này giống hệt gương mặt của cô kiếp trước chỉ khác ở chỗ, đôi mắt này mang một màu tím vô cùng đẹp,đẹp như 2 viên tử ngọc trân quý nhất thế gian. Gương mặt cô nhìn khoảng 16 tuổi,bằng tuổi của cô lúc chết đi ở kiếp trước.

Sau khi giải tỏa thắc mắc trong lòng mình, Băng Linh thấy mình thật may mắn khi ông trời đã cho cô sống lại một lần nữa, bây giờ cô sẽ sống thay cho Thượng Quan Băng Linh, thay cô ấy chăm sóc gia đình của của cả cả hai, gia đình của TQBL cũng là gia đình của Nguyệt Băng Linh cô ở kiếp này. Từ giờ cô sẽ sống cho mình và cho người thân của cô, cô sẽ mạnh mẽ như NBL ở kiếp trước chứ không yếu đuối như TQBL ở kiếp này. Nguyên nhân mà TQBL sốt cao và hôn mê lâu như vậy cũng bởi vì Trịnh Tử Đức - thanh mai trúc mã của cô. TQBL thích hắn đã lâu, 1 tháng trước cô đã tỏ tình với hắn, nhưng hắn đã từ chối cô vì vậy mà đau khổ rồi sinh bệnh. Đó là TQBL nhưng cô bây giờ là Nguyệt Băng Linh. Cô sẽ cho họ thấy cô bây giờ đã khác

xưa rồi. Từ trước tới giờ chỉ có người khác nhìn sắc mặt cô mà sống chứ cô chưa bao giờ vì một kẻ không đâu mà tự hành hạ bản thân mình. Niềm kiêu hãnh của một công chúa không cho phép cô trở nên như vậy mà bản thân cô cũng chẳng phải người như thế. Cô kiếp này schỉ sống chỉ vì mình, vì những người quan tâm cô và vì những người cô yêu thương. Còn những kẻ một khi đã lựa chọn cách đối đầu với cô thì cô sẽ cho họ thấy đó là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời.

Thượng Quan Băng Linh cô thề với lòng.

- ----------

Lần đầu viết truyện, nếu có gì thiếu xót mong mọi người góp ý và chỉ dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Du học

Sau một ngày nghỉ ngơi, hôm sau Băng Linh xuống ăn sáng cùng mọi người. Cô mặc một bộ váy trắng dài đến đầu gối, tỏa sáng như một thiên thần. Mặc dù trang phục ở thế giới này khác xa thế giới cổ đại nhưng chuyện đó sao có thể làm khó được cô.

Cô khi còn là công chúa đã được mọi người gọi là kỳ tài vạn năm có một, thông minh tuyệt đỉnh lại có trí nhớ vô cùng tốt chỉ cần nhìn qua 2 lần là nhớ cùng với khả năng thích nghi khá tốt vì vậy mọi thứ ở đây cô hầu như đề đã biết sử dụng. Trong phòng ăn, sau khi lấp đầy cái bụng rỗng của mình, Băng Linh mới nói:

- Bố, con muốn đi du học có được không ạ?

- Con chắc chứ, con vừa bệnh mới khỏi thôi mà với lại con còn nhỏ mà sao đã muốn đi xa nhà rồi, bố mẹ chỉ có mình con là con gái thôi, cưng chưa có đủ đâu.Thượng Quan Trung nói với cô bằng gương mặt hiền từ và giọng nói vô cùng dịu dàng, còn đâu phong thái uy nghiêm của một gia chủ.

- Con biết chứ nhưng mà con không muốn phụ thuộc vào bố mẹ mãi, với lại trước sau gì con cũng phải tiếp quản tập đoàn mà, học sớm một chút cũng tốt. Vả lại con cũng không muốn khi tiếp quản tập đoàn thì mọi người lại xem thường con nói con chỉ dựa vào gia thế mới leo lên được chứ chủ tịch. Nói con ỷ vào mình là người thừa kế của Thượng Quan gia cùng với cái danh tiểu thư duy nhất của gia tộc mà không cần phải thông qua phỏng vấn hay thực tập.

Điều này cô nói không sai chút nào, gia đình hào môn nào cũng vậy huống chi lại là một gia tộc lâu đời và danh giá như Thượng Quan gia. Mặc dù bố cô có 3 người con trai và 1 đứa con gái là cô nhưng 3 cậu quý tử kia đều đã có sự nghiệp của riêng mình nên không ai chịu thừa kế tập đoàn cả. Cô đành phải làm thôi.

- Tiểu Linh à, nếu em muốn đi du học thì không phải là không được nhưng em đã chọn được chưa. Đại ca Thượng Quan Triệt nói.

- Em chọn được rồi, đại học Harvard.

- Trường đó sao, không tồi.Lần này là nhị ca Thượng Quan Quân nói.

- Nhưng ở đó thì xa quá, cả nửa vòng Trái Đất đó, con có tự chăm sóc mình được không, dù gì đây cũng là lần đầu tiên con đi xa như vậy một mình mà hay mẹ kêu thím Lý đi theo chăm sóc con nhé. Thượng Quan phu nhân - Tiêu Thanh Loan nói vói giọng nhẹ nhàng.

- Mẹ nói đúng đấy Tiểu Linh,em đi xa vậy mọi người không yên tâm chút nào, dù sao có người chăm sóc em cũng tốt hơn, chúng ta cũng không phải lo lắng nhiều. Tam ca Thượng Quan Hạo cuối cùng cũng lên tiếng.

- Vâng, em sẽ nghe theo mọi người sắp xếp. Tuy biết mọi người lo lắng là vô ích bởi vì với thân thủ của cô thì người có khả năng động đến cô không nhiều nhưng cô vẫn không nói ra, ngược lại cô cảm thấy lòng mình ấm áp khi mà cô xuyên đế đây vẫn có được sự quan tâm và cưng chiều của mọi người.

- Vậy con tính khi nào thì đi? Bố cô hỏi

- 3 ngày sau ạ! Cô tả lời

- Để mẹ sai người chuẩn bị hành lý cho con cũng kêu người sắp xếp chỗ ở bên đó để khi qua đó không phải mất công thuê khách sạn.

- Con nghe theo mẹ.

- ----------

3 ngày sau tại sân bay quốc tế thành phố S

- Đến nơi rồi phải gọi về cho bố mẹ biết nha con. Mẹ cô nói

- Trời ơi, con biết rồi mà, mọi người yên tâm đi.

- Tiểu Linh, bảo trọng.

- Được rồi, mọi người quay về đi. Bọn họ mà cứ ở đây mãi chắc cô bị nhìn thành tấm bia quá, 3 ông anh này không biết mình thu hút người khác như thế nào sao. Mặc dù nói vậy nhưng cô đâu biết cô lại thu hút nhiều ánh mắt nhất, hôm nay cô mặc một chiếc áo phông rộng màu trắng cùng với quần short đến ngang đùi, khoác thêm một chiếc áo khoác bằng jean, chân đi một đôi giày thể thao trắng, quần áo cô nhìn vào tuy đơn giản nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy đây đều là những bộ đồ phiên bản số lượng có hạn của các thương hiệu nổi tiếng thế giới. Mái tóc màu đỏ rượu tự nhiên được buộc lên rồi búi lại, nhìn cô bây giờ vô cùng cá tính mà không kém phần dễ thương xinh đẹp.

- Sắp đến giờ bay rồi, bye bye mọi người. Nói rồi cô vẫy tay tạm biệt mọi người và lẫn vào dòng người đông đúc.

- ----------

Khi cô đang giơ tay phải xem đồng hồ thì bỗng một người đàn ông đi qua và va phải vai cô làm cô bật ngửa về sau

- Aaa...cô giơ tay ôm mặt và chuẩn bị chờ té thì bỗng một vòng tay ấm áp mà rắn chắc ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô. Cô mở mắt ra nhìn người đã đỡ mình thì thấy một giống mặt có đường nét rõ ràng như được điêu khắc làn da lại vô cùng trăng nhưng cô không nhìn rõ mặt vì anh ta đeo một đôi kính đen. Cô bình tĩnh lại, cô đứng đàng hoàng lại rồi nhìn người đàn ông cao hơn cô cả một cái đầu, cô chỉ đứng tới vai người ta thôi phải ngước lên nhìn thật là mỏi cổ quá đi thôi.

- Xin lỗi, cô không sao chứ tôi không cố ý. Đến Đông Phương Huyền Thương anh cũng không ngờ giọng nói của anh cũng có lúc dịu dàng như vậy. Không ngờ anh lại bị cô nhóc này làm phân tâm. Nhưng khi nhìn vào ánh mắt mang sắc tím hoa lavender của cô thì anh lại không kìm được rung động trong tim, sao trên đời này lại có một đôi mắt đẹp tới vậy.

- Tôi không sao, lần sau chú cẩn thận hơn là được rồi. Nói rồi cô xoay người rời đi.

- " chú " sao, nhìn tôi già vậy à. Anh quay qua hỏi những người mặc đồ đen theo sau anh.

- Không, chủ tử rất đẹp trai. Tạ Phong- cánh tay đắc lực của anh trả lời mà mặt nín cười ai bảo chủ tử cứ làm mặt lạnh mãi chi.

Vậy sao cô ấy lại gọi anh là chú nhỉ, nhưng cô ấy đúng là thú vị thật, anh nghĩ thầm trong lòng. Khi định bỏ đi thì anh bị một vật dưới chân thu hút ánh nhìn. Cúi xuống nhặt lên nhìn lại hóa ra là một cái lắc tay của con gái. Nó được nạm kim cương trên đó có khắc một chữ " Băng ". " Là của cô ấy " mới rồi anh bỏ chiếc lắc vào túi, khóe miệng nâng lên một độ cong khó thấy rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2: Một chút về gia đình của Thượng Quan Băng Linh và Đông Phương Huyền Thương

Thượng Quan gia cùng với Đông Phương gia là những gia tộc nổi tiếng thế giới

Về thế hệ này của Thượng Quan gia

Anh cả Thượng Quan Triệt: Là Tổng tư lệnh của đất nước, một thiên tài quân sự hiếm thấy. Gương mặt anh phần lớn giống bố chỉ trừ đôi mắt xanh của người phương tây. Vì là quân nhân nên lúc nào cũng rất nghiêm túc và ít cười nhưng đối với người thân thì rất tốt.

Anh hai Thượng Quan Quân: Người đứng thứ hai trong giới hắc đạo Châu Á nắm gần một nửa thế lực ngầm châu Á vì vậy mà Thượng Quan Băng Linh hiện tại chính là Đệ nhất thiên kim hắc đạo. Gương mặt lai Tây vô cùng anh tuấn nhưng mang nét phúc hắc, làm việc quyết đoán và thủ đoạn, là bạn thân của Đông Phương Huyền Thương. Mặc dù anh cả là quân nhân nhưng hai người vẫn bình thường vì cả Quân thiếu và Huyền thiếu đều có quan hệ làm ăn với chính phủ.

Anh ba Thượng Quan Hạo hiện là một trong những ca sĩ nổi tiếng hàng đầu thế giới. Có vô số fan hâm mộ nhưng rất ít người biết anh là tam thiếu của Thượng Quan gia. Vẻ ngoài đẹp như thiên thần đã hút hết linh hồn của không biết bao nhiêu thiếu nữ. Dáng người đẹp như người mẫu, giọng hát tuyệt vời.

Cả người đều là ước mơ của hàng vạn cô gái. Mỗi người bọn họ tuy khác nhau về tính cách nhưng họ có chung một điểm là đều cực kỳ yêu thương đứa

em gái duy nhất của mình là Băng Linh. Trong lòng bọn họ cô chính là viên ngọc quý nhất thế gian này, chính vì vậy mà muốn trở thành em rể của họ sẽ gặp không ít khó khăn đây.

Về Đông Phương gia

Đông Phương gia thế hệ này tuy có nhiều con trai nhưng người có đủ tư cách thừa kế gia tộc thì chỉ có mình Đông Phương Huyền Thương bởi bố anh là con trưởng trong gia tộc mà ông chỉ có mình anh là con trai. Thủ đoạn hành sự của anh vô cùng nhanh gọn, ngoan tuyệt, một khi đã ra tay thì chính là nhổ cỏ tận gốc, từ trước tới giờ chưa ai sám khiêu chiến quyền uy của anh cũng chưa ai dám xem thường khả năng làm việc của anh. Một con người vô cùng quyết đoán và tài năng, anh chỉ mất 2 năm để có được tấm bằng đại học của Harvard khi 18 tuổi. Ngoài sáng anh chính là ảnh đế là nam thần vạn người mê với gương mặt đẹp như thần, gương mặt như được điêu khắc vô cùng hoàn mỹ đặc biệt là đôi huyết mâu có một không hai. Trong tối anh chính là trùm hắc đạo châu Á,không chỉ vậy trong tay anh còn nắm 1/3 thế lực ngầm châu Âu. Bề ngoài lạnh tựa băng ngàn năm chỉ vì cô xuất hiện mà dần tan chảy, anh lạnh lùng nhưng một khi đóng phim thì sẽ dốc hết sức mình, đối với cô thì ấm áp tựa gió xuân. Ngoài ra anh còn là chủ tập đoàn Huyền Linh - tập đoàn chuyên chế tạo vũ khí và phương tiện chiến đấu cho chính phủ các nước.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Về nước

4 năm sau

Sân bay thành phố S

Một cô gái với dáng người chuẩn như người mẫu đang bước đi vội vàng mà không hề biết mình đã thu hút bao nhiêu ánh mắt của những người ở đây

Cô-Thượng Quan Băng Linh đã trở về rồi, khác với 4 năm trước cô bây giờ nhìn vô cùng quyến rũ và xinh đẹp, gương mặt năm xưa có phần ngây thơ bây giờ đã pha chút yêu kiều như hoa, xinh như trăng rằm, mặc dù chỉ mới hơn 20 tuổi nhưng nhìn cô vô cùng trưởng thành và có một sức hút nhất định. Mái tóc dài màu rượu đỏ vẫn xoăn dài đến thắt lưng được cô buộc lên cao theo kiểu buộc đuôi ngựa, cô khoác trên mình một chiếc áo sơ mi trắng, tay áo xắn tới trên cổ tay,mặc cùng quần bó màu đen dài đến bắp chân, nhìn đơn giản là vậy nhưng khi cô mặc vào thì lại quyến rũ lạ thường. Đôi mắt tím đã được che lại bằng một đôi kính mát đen bảng to. Cô tốn 3 năm để lấy tấm bằng đại học ở Harvard, 1 năm kia cô đi du lịch khắp nơi, quen thêm không ít các người bạn thú vị.

Cô vừa đi vừa nói với những người mặc đồ đen đi theo sau cô kéo va li cho cô, họ đều là người mà anh hai phái tới đón và bảo vệ cô an toàn cho đến khi cô về bàn an toàn bởi vì cô nói mọi người không cần đến đón cô nên anh hai mới ra lệnh như vậy.

- Xe đã tới chưa?

- Dạ rồi, thưa đại tiểu thư.

- Anh hai tôi có nói là tôi phải về nhà trước hay đến công ty chờ anh ấy về cùng không?

- Dạ chủ tử đã dặn bọn thuộc hạ hộ tống tiểu thư về thẳng dinh thự luôn bởi vì mọi người đã về đó để đợi tiểu thư rồi ạ. Một người trong số đó nói, trông anh ta là người chỉ huy của những người còn lại, anh ta tên Trình Phi, thuộc hạ đắc lực của anh hai cô.

- Vậy chúng ta mau về thôi.

Một đoàn người rời khỏi sân bay,hướng về phía những chiếc xe Cadillac màu đen nhìn như những con báo đen uy mãnh kia mà đi dẫn đầu là chiếc xe thể thao Lamborghini trắng phiên bản số lượng có hạn do cô nhờ người chuyển từ Mỹ về. Đoàn người cùng dòng xe hùng hậu rời đi như một đàn báo săn mồi với một khí thế vô cùng dũng mãnh.

*****

Buổi tối tại dinh thự nhà Thượng Quan

Mộ nhà 6 người ngồi trong phòng khách cùng nói chuyện.

- Mấy năm qua con sống thế nào con gái, nói mẹ nghe nào.Thượng Quan quan phu nhân lên tiếng hỏi Băng Linh.

- Dạ tốt lắm mẹ, con đi du lịch cũng rất vui nữa. Cô vui vẻ trả lời, hiện tại cô đàng rất vui, đã 4 năm rồi cô không được tận hưởng không khí gia đình vui vẻ, ấm áp tới vậy. Vì không muốn mọi người đi xa mệt mỏi và trì hoãn công việc nên cô không muốn mọi người sang thăm cô mặc dù cô cũng rất nhớ mọi người trong nhà mà cô cũng muốn nhanh chóng hoàn thành việc học nên cũng không thể thường xuyên về nhà được.

- Lúc trước bố nghe nói con đếm Anh Quốc du lịch, con có đi thăm bà ngoại không. Bố cô hỏi, vì vợ ông cũng chính là mẹ cô lúc trước chính là công

nương nước Anh nên cô hiện giờ có thể xem như là công chúa của Anh Quốc. Ônghỏi vậy là bởi vì mọi người thuộc hoàng gia Anh ai cũng đều rất thương cô nên khi nghe tin cô đi du lịch ở Anh mọi người đều rất muốn gặp cô.

- Dạ có ạ, sức khỏe của bà cũng rất tốt, trước khi con về bà và mọi người còn bảo lần sau gia đình chúng ta phải sang thăm còn bảo con nhất định phải dẫn cháu rể đến nữa, con kiếm đâu ra chứ nêm con đã nói với bà là cháu rể thì chưa có nhưng cháu dâu thì chắc chắn sẽ có. Vừa nói cô vừa đưa mắt liếc nhìn 3 vị ca ca của mình rồi nói với giọng lém lỉnh.

- Em nói đúng không? Anh cả, anh hai, anh ba.

Ba vị thiếu gia đang ngồi uống trà suýt sặc khi nghe đến hai chữ "cháu dâu" rồi, giờ lại nghe đứa em gái cưnghỏi như vậy nữa đã làm họ á khẩu luôn rồi.

- Haizz, Tiểu Linh ơi sao em vẫn nghịch ngợm như thế chứ, bọn anh biết đi đâu tìm cháu dâu cho bà đây, em đấy bỏ đi 4 năm đến lúc về chưa kịp thấy mặt đã chơi bọn anh một vố rồi, có phải ngày thường bọn anh thương em quá nên làm càng hả? Anh cả nghiêm khắc nhất nói với giọng điệu nhìn có vẻ tức giận là vậy nhưng gương mặt lại dịu dàng vô cùng. Đây là đứa em gái mà hắn thương nhất a, lại đi 4 năm rồi mới trở về, ai nỡ mắng chứ, cưng còn không đủ đấy đặc biệt là khi nhìn vào gương mặt ngây thơ vô (số) tội kia, ai nỡ chứ.

- Mà em cũng lạ thật đấy, đã về lại dẫn theo thú cưng nữa chứ, mà nếu là chó hay mèo thì anh không nói làm gì, đằng này lại là một con hổ trắng Bangladesh nữa chứ, sở thích của em cũng khác người quá đi chứ, hại anh phải bay quá đó rước nó về, sợ chết đi được. Anh hai cô nói với giọng ai oán nhưng lại không dấu được nét vui vẻ vì gặp được em gái sau nhiều năm.

- Em đương nhiên phải khác người rồi, con gái của nhà này có thể giống người bình thường sao. Còn nữa, bạch hổ của em có tên đàng hoàng nhá, nó tên là Rang, đừng có mà gọi lung tung, coi chừng em đến tổng bộ của anh thử nghiệm bom rồi phá tan tành bây giờ. Cô nói với giọng hờn dỗi, Rang là tiểu bảo bối của cô, để anh đi đón là may mắn của anh vậy mà còn nói với giọng ai oán như vậy nữa chứ.

- Không được làm càn. Hừ, không lẽ địa vị của ông anh trai này trong lòng em còn thua một con hổ sao. Òa, không biết đâu.

- Hửm, anh có ý kiến sao?

- Không, không, không làm gì có!

- Vậy thì tốt! Cô nói với giọng tinh nghịch.

- Hahaha...Bốn người còn lại ngồi ôm bụng cười ngặt nghẽo, đường đường là một đại ca hắc đạo mà mà lại đấu võ mồm thua em gái mình. Cũng chỉ có Thượng Quan Băng Linh cô có thể khiến mấy người đàn ông bình thường nghiêm túc trở nên vui vẻ thế này.

Tối hôm ấy, biệt thự Thượng Quan gia luôn rộn vang tiếng cười.

*****

Một ngôi biệt thự vô cùng xa hoa, lộng lẫy nhưng lại lạnh lẽo vô cung vang lên tiếng bước chân của một người đàn ông. Anh ta đi đến một căn phòng sau đó gõ cửa phòng.

- Vào đi. Bên trong vang lên một giọng nói uy nghiêm mà lạnh lùng.

Người đàn ông kia mở cửa bước vào, đập vào mắt anh ta là dáng vẻ chủ nhân của giọng nói kia đang quay lưng lại, mặt hướng về phía của sổ nhìn ngắm vầng trăng ngoài kia vẻ mặt như đang nhớ đến ai đó.

- Chủ tử, Thượng Quan tiểu thư về nước rồi ạ. Anh ta nói với giọng cung kính.

Nghe vậy, khóe miệng người đàn ông bên cửa sổ nâng lên, từng đường nét trên gương mặt tuyệt mỹ kia trở nên nhu hòa và dịu dàng hơn. "Em cuối cùng cũng chịu về rồi, chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi, vợ tương lai của tôi". Vừa nói,anh vừa nhìn vào vật đang tỏa sáng trong lòng bàn tay mình

*****

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp lại

Một ngày mới lại bát đầu, hôm nay cô sẽ đến trung tâm thương mại lớn nhất thành phố này để tham quan sẵn tiện tìm luôn một vị trí tốt để cô buôn bán những bộ đồ cô đã thiết kế trong những ăm qua.

Thật ra trong suốt 4 năm qua, cô không chỉ học hành không mà con học thêm những thứ khác nữa. Chẳng hạn như piano, violin,...và học cả cách nấu

các món ăn của nhiều quốc gia khác nữa, trước đây cô chỉ biết nấu các món ăn Trung Hoa thôi đặc biệt là món ăn cung đình dành cho hoàng gi thời xưa mà hiện giờ không ai có thể làm ra hương vị như thời ấy ngoài cô, bay giờ ô đa có thể nâu các món khác nhau rồi. Xem ra 4 năm này đã giúp cô thay đô hoàn toàn rồi.

Không chi dừng lại ở đó, khỏng thời gian vừa qua, cô dựa vào khả năng của mình đã thiết kế ra rat nhiều trang phục mang đậm phong cách Trung Hoa ngày xưa, hiện nay cav nhà thớt kế dù giỏi tới đâu muôn thiết kế trang phục theo phong cách Trung Hoa xưa thì cũng là cả một vấn đề kha khăn. Nhưng cô thì khác, sinh ra đã mang trên mình than phận công chúa cao quý, từ nhỏ đãtiếp xúc với những tinh hoa đọ de nhát quê hương thì xét về phương diện thiết kế trang phục loại này, cô đã xưng hai thì chăng ai dám xưng nhất cả. Vi vây mà thương hiên hời trang do co sang lập cách đây 2 năm mang tên Quang Hoa đã có một chỗ đứng vững chắc trong giới thời trag quốc tế. Mặc du 3 năm trước co đang ở nước ngoài nhưng tổng bộ công ty được đặt trong nước va được mẹ cô quản lý dùm, sở dĩ như vậy là vì ở nước ngoài người am hiểu tinh hoa Trung Hoa không nhiều nên sẽ không có quá nhiều người để ý đến đồ của cô. Co lại không muốn lãng phí tâm huyết của mình nên mới đặt tổng bộ ở trong nước nhưng cô vẫn để lại một vài chi nhánh nhỏ lại để những người Hoa sống xa nhà có thể chiêm ngưỡng.

*****

Cô bước xuống nhà với bộ váy xòe màu hồng nhạt dài đến đầu gối, váy gồm nhiều tầng xếp chồng lên nhau để làm tăng độ rũ, tay áo được may ngắn chỉ đến tay bằng vải ren có hoa văn. Tất cả quần áo của cô hiện giờ không thuộc một thương hiệu nào mà là do cô tự thiết kế rồi cho người may ra nên không hề có mặt trên thị trường.

- Tiểu Linh, chuẩn bị đi đấy à? Anh ba Thượng Quan Hạo đang ngồi thảnh thơi trên sopha đọc báo mà hỏi Băng Linh.

- Vâng ạ, sẵn tiện trưa em sẽ đi ăn với bạn luôn, bạn em cũng từ nước ngoài về rồi nên anh bảo mọi người không cần chờ em về ăn cùng đâu. Đó là 2 cô gái mà cô quen biết khi còn đi học, hoàn cảnh vô cùng khó khăn một lần tình cờ cô giúp đỡ họ thoát nạn về sau còn trả tiền học phí giúp họ nên 2 cô gái này rất biết ơn cô và sẵn sàng giúp cô nếu cô cần, ngoài ra cô còn nhờ người của anh hai dạy họ thân thủ để có thể tự bảo vệ mình. Họ là Lâm Ngọc Khánh và Lưu Tử Lan, họ đều là người Hoa nên lúc đầu thấy 2 người gặp nạn cô đã không ngần ngại ra tay cứu giúp. Bây giờ 3 người các cô đã trở thành chị em tốt, hôm nay hai người về nước một phần là vì nhớ nhà và đặc biệt là về để giúp đỡ cô quản lý thương hiệu cũng như sau này tiếp quản tập đoàn, Ngọc Khánh và Tử Lan sẽ trở thành hai cánh tay đắc lực của cô.

*****

Sau khi đến sân bay đón 2 người Tử Lan và Ngọc Khánh, 3 người cùng đến TTTM bàng chiếc siêu xe của Băng Linh.

3 người cùng nhau bước vào TTTM đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn bởi vì ngoại hình của các cô quá xuất sắc đặc biệt là Băng Linh cô. Băng Linh hôm nay xinh đẹp rạng rỡ như một thiên thần, đôi mắt tím của cô đã bị đô lens màu đen tuyền che đi vì cô không muốn thu hút sự chú ý của quá nhiều người. Ngọc Khánh vận trên mình một chiếc áo thun phông động cùng quần đen bó sát cùng với gương mặt thanh tú của cô tạo cho người khác cảm giác trưởng thành, mạnh mẽ. Tử Lan thì lại theo phong khách khá là cá tính với quần short và áo croptop cộng với gương mặt xinh đẹp của cô lại không khiến người khác cảm thấy khó chịu mà lại tạo cảm giác mới lạ và phá cách. Ba cô gái với 3 phong cách, 3 cá tính khác nhau đi chung với nhau khiến cho TTTM này được một phen nhộn nhịp.

Ba người mải mê đi dạo mà không hề hay biết có một ánh mắt luôn dõi theo bóng lưng của họ đặc biệt là Băng Linh, đôi huyết mâu ấy chưa từng rời khỏi bóng lưng cô một phút giây nào. Huyền Thương anh khi nghe tin cô về nước thì luôn cho người dõi theo từng nhất cử nhất động của cô, khi nghe thuộc hạ báo hôm nay cô sẽ đến TTTM này của mình thì anh biết cơ hội của mình đã đến. Con đường truy thuê của anh sẽ bắt đầu từ hôm nay, xem ra cuộc sống của anh từ nay về sau sẽ có nhiều chuyện thú vị lắm đây nhờ sự xuất hiện của cô, cô đến với cuộc đời này của anh giúp cuộc đời chỉ có một màu đen u ám của anh dần xuất hiện ánh dương, nụ cười của cô đã sưởi ấm trái tim lạnh lẽo suốt 27 năm qua của anh. Cô đã xuất hiện thì anh sẽ không để cô rời xa anh đâu, không bao giờ. Đời này kiếp này của cô đã định là của anh rồi.

Bên này cô đang nghe điện thoại thoại thì một tên trộm cố tình va phải cô rồi giật túi của cô bỏ chạy xuống tầng dưới.

- Cướp sao, dám giật đồ của chị này là tới số rồi đấy. Nói rồi, cô tháo đôi giày cao gót mình đang mang ra xách trên tay rồi từ trên tầng này nhảy vọt xuống dưới, mượn trụ làm điểm mà an toàn nhảy xuống tầng dưới.Anh bên này thấy cô liều như vậy sợ đến mức tim cũng sắp rớt ra ngoài rồi, nếu cô có chuyện gì thì anh biết sống sao rồi cũng vội vả đuổi theo cô.

Sau khi đuổi kịp tên cướp đang định đến dạy cho hắn một bài học thì có một người hành động còn nhanh hơn cả cô nữa, đó là anh.

Anh sai người đến bắt tên cướp đó đi xử lý rồi quay lại nhìn Băng Linh, cô đang nhìn anh ngây ngốc.

" Đây là một người phàm hay là thần vậy a, sao lại đẹp đến vậy cả cái khí chất này nữa, cả 3 ông anh trai của cô tự thấy là xuất sắc khi đứng trước người đàn ông này cũng phải chịu thua a." Khi nhìn thấy anh đặc biệt là khi nhìn thẳng vào cặp huyết mâu ấy dường như não bộ của cô đã trì hoãn rồi chỉ biết nhìn anh ngây ngốc mà thôi. Anh cũng chỉ lặng im đứng đó ngắm nhìn cô gái khiến anh nhớ thương nhiều năm qua. Giữa một TTTM rộng lớn, nhộn nhịp có 2 con người đẹp như thần đang nhìn nhau, huyết mâu đối diện tử mâu, 2 người tạo nên một cảnh đẹp như tranh mà không một ai muốn phá vỡ cảnh đẹp ấy.

Hôm nay, một tình yêu mới đang dần nảy nở trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ăn trưa cùng nhau

- Cô không sao chứ? Đông Phương Huyền Thương hỏi cô.

- Tôi không sao, cảm ơn anh đã giúp đỡ. Cô mỉm cười trả lời anh.

Nụ cười của cô đẹp quá, từ trước tới giờ anh chưa từng thấy nụ cười nào đẹp như vậy. Giới giải trí vô số hoa thơm cỏ lạ nhưng chẳng ai có thể sánh bằng một góc nhỏ của cô. Cô cười đã làm tim anh lạc nhịp, phải một lúc lâu sau anh mới hoàn hồn mà nói với cô:

- Không có gì, đây, túi của cô. Nói rồi anh đưa chiếc túi đang cầm cho cô.

- Đây là TTTM của tôi, hôm nay xảy ra chuyện như vậy đã khiến cô hoảng sợ rồi, không biết tôi có cơ hội mời cô ăn trưa xem như tạ lỗi hay không. Vừa nói Huyền Thương vừa nhìn cô bằng ánh mắt chân thành và đầy ấm áp vừa cười.

Bây giờ lại đến lượt cô bị nụ cười của anh mê hoặc mất rồi, ôi đúng là đẹp muốn chét người luôn mà. Đời này của cô đã gặp không biết bao nhiêu mỹ nam rồi, loại nào cũng có nhưng chưa từng có ai có được nụ cười khuynh đảo chúng sinh như vậy. Kể cả có la53 người anh trai cực phẩm của cô ở nhà giỏi lắm cũng cũng chỉ bằng một nửa của người đàn ông với vẻ đẹp ngoài như thần này. Đây cũng là lần đầu tiên cô trải qua cảm giác tim đập loạn nhịp không như ngày thường. Có lẽ người đàn ông này đã thành công trong việc khuấy động trái tim đã ngủ yên của cô suốt bao nhiêu năm nay. Sau một khoảnh thời gian thất thần cô mới trả lời anh.

- Được, tôi rất sẵn lòng nhưng không biết anh có thể đợi tôi gọi điện thoại cho bạn tôi xuống lấy chìa khóa xe để lát nữa họ về không. Cô nói với giọng vô cùng dễ thương lại còn dùng gương mặt cún con cute đến vậy nhìn, Huyền Thương anh cho dù có sức chịu đựng giỏi đến đâu cũng không qua được mỹ nhân kế của cô. Haizz, kiếp này có lẽ đã định sẵn anh bị cô nắm chặt trong lòng bàn tay rồi.

- Tất nhiên rồi, sao tôi nỡ từ chối một vị tiểu thư xinh đẹp như vậy chứ.

- Vậy thì cảm ơn anh, phiền anh đợi một chút tôi đi gọi điện thoại. Nói rồi cô bước sang một hướng khác cách anh vài bước rồi gọi điện thoại cho Ngọc Khánh.

Khoảng chừng 5" sau, Ngọc Khánh và Tử Lam xuống đến chỗ cô để lấy chiếc chìa khóa xe. Trước khi đi, Tử Lam mới hỏi Băng Linh.

- Bọn mình lấy xe cậu về rồi vậy lát nữa cậu sẽ về như thế nào?

- Không cần lo lắng cho mình, có gì lát nữa mình gọi anh trai tới đón cũng được mà còn không thì mình gọi xe ở nhà đến đón. Cô nói rồi vẫy tay tạm biệt 2 người bạn của mình và đi về phía Huyền Thương.

Hai người sánh vai nhau đi đến khu vực nhà hàng của TTTM, vẻ ngoài của hai người đã thu hút không biết bao nhiêu cặp mắt của mọi người, cũng khó trách sẽ như vậy vì ngoại hình của 2 người này quá mức tuyệt vời. Nam thì anh tuấn, mạnh mẽ cộng thêm khí chất vương giả trời ban chỉ có người quanh năm suốt tháng ở vị trí trên cao của thiên hạ mới có, quanh thân tỏa ra hàm khí lạnh băng khiến ai cũng phải e dè không dám đến gần, chỉ khi ánh mắt dời đến co gái đi bên cạnh thì hàn khí quanh thân biếm mất hoàn toàn chỉ còn lại sự ấm áp như gió xuân buổi sáng.

Còn cô gái koa cũng ưu tú không kém. Gương mặt đẹp như thiên thầm khiến bao nữ nhân phải ganh tị, đôi mắt tím như hoa oải hương kia lại khiến gương mặt cô càng thêm yêu kiều diễm lệ cùng ma mị. Dáng người cao1m70 nhưng đứng cùng người đàn ông cao 1m90 kia thì vẫn còn thấp hơn cả một cái đầu lại tạo cho người nhìn cảm giác hòa hợp đến khó tả cứ như 2 người này sinh ra đã được thượng đế định sẵn sẽ thuộc về nhau rồi vậy, thân hình của cô vô cùng quyến rũ, cỗ nào nên lồi thì lồi nên lõm thì lõm đẹp như người mẫu đã thu hút không biết bao nhiêu động vật giống đực, nhưng bọn họ khi thấy sát khí tỏa ra từ người đàn ông bên cạnh thì đã vội thu hồi anh mắt. Có lẽ người duy nhất miễn nhiễm với sát khí lẫn khí lạnh của anh là Băng Linh.

- Ôi, nãy giờ nối chuyện với nhau mà tôi lại quên hỏi tên anh rồi, thật ngại quá, à còn nữa tên tôi là Thượng Quan Băng Linh hoặc anh có thể gọi tôi là Angella, đó là tên tôi dùng ở nước ngoài. Thật là, lần đầu tiên cô nói chuyện với một người lâu tới vậy mà lại không biết tên người ta, chắc bị cái vẻ đẹp như thần kia mê hoặc rồi.

- Hừm, cuối cùng cô cũng nhớ ra là phải hỏi tên tôi rồi à, tôi còn tưởng cô quên luôn rồi chứ. Thấy cô xấu hổ đến cả 2 tai cũng đỏ lên, đầu lại cuối càng thấp như đứa trẻ làm sai sắp phải chịu phạt, thật là dễ thương quá đi thật muốn nhào lên cắn 1 cái rồi đem cô về nhà quá nuôi quá nhưng phải nhịn vì hạnh phúc cả đời thôi. Mặc dù cảm thấy trêu cô rất vui nhưng nhìn cô như vậy anh không nỡ nên vẫn trả lời cô.

- Tôi tên là Huyền Thương, Đông Phương Huyền Thương, tên tiếng anh của tôi là William, cô có thể gọi tôi là Huyền Thương hoặc là Will. Mà cô là đại tiểu thư của Thượng Quan gia đúng không.

- Nếu anh đã biết thì tôi cũng không dấu, tôi đúng là tiểu thư duy nhất của Thượng Quan gia. A, mà khoan, lúc nãy anh nói tên anh là William chẳng lẽ anh chính là đế vương giới giải trí, tên tiếng trung của anh lại là họ Đông Phương, không lẽ là chủ nhân trong truyền thuyết của Đông Phương gia tộc.

Giọng nói như chuông bạc pha lẫn kích động của cô vang lên nhưng chỉ có mình anh nghe được vì cô đã cố kìm nén để không la lên.

- Cô nói đúng rồi đấy cô gái. Vừa nói anh vừa đưa tay ngát chiếc mũi nhỏ nhắn xinh xắn của cô lại chọc cho cô một phen đỏ mặt, cô dễ thương như vậy

bảo sao anh không yêu được chứ.

Khi đến nơi, hai người lựa chọn một vị trí kín đáo nhưng rất tốt để ngắm cảnh. Họ cùng nhau gọi món ăn và trải qua buổi ăn trưa vô cùng ấm áp và vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Đưa cô về

Hai người sau khi ăn trưa xong thì ra khỏi nhà hàng, cô và anh cùng nhau ra cửa TTTM.

- Có lẽ anh trai của cô đang bận công việc hay để tôi đưa cô về, có thể chứ?

- Vậy có phiền anh không? Cô hỏi anh với giọng dè dặt, cô không muốn làm phiền anh chút nào.

- Không phiền, tôi rất vinh hạnh là đằng khác. Đông Phương Huyền Thương vui vẻ trả lời.

***

Trên chiếc xe Roll Royce chỉ có 1 không có 2 trên thế giới của Đông Phương Huyền Thương, cô ngồi vào ghế phụ, anh ngồi ở vị trí lái xe nhướng người qua thắt dây an toàn cho cô, không biết vô tình hay cố ý mà đôi môi bạc mỏng kia lướt một đường qua gò má trắng hồng mịn màng của cô. Ngay lúc đó dường như có 1 luồng điện cao thế chạy qua cơ thể của 2 người làm tim cả 2 đập loạn lên không theo một quy luật nào, họ dường như còn có thể nghe thấy nhịp đập của đối phương. Sau vài phút thất thần, Băng Linh và Huyền Thương dần lấy lại bình tĩnh và chiếc xe cũng từ từ lăn bánh hướng dinh thự Thượng Quan gia mà đi.

- Này, có phải trước kia chúng ta đã từng gặp nhau rồi phải không? Sao tôi cứ có cảm giác chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu đó rồi nhỉ.

- Đúng vậy, chúng ta đã từng gặp nhau, nhưng có vẻ chỉ mình tôi nhớ thì phải. Anh nói với cái giọng thất vọng và gương mặt đầy ai oán, nhưng với cái nhan sắc có thể sánh với thần kia thì cái biểu cảm ấy chỉ khiến nhan sắc của anh thêm phần quyến rũ mà thôi, điều đó lại chọc cho gương mặt xinh đẹp của cô gái một phen mặt đỏ như trái cà chua. Thấy cô đỏ mặt dễ thương như vậy, anh rất rất muốn trêu cô thêm chút nhưng lại sợ cô giận mình nên cũng chẳng dám.

- Sân bay quốc tế, thành phố S, 4 năm trước. Sao đã nhớ ra chưa vậy đại tiểu thư.

- Nha, hóa ra người đỡ tôi lúc đó là anh. Thật trùng hợp, nhưng anh cũng không thể trách tôi không nhớ được, ai bảo lúc ấy anh mang kính đen nên tôi mới không nhìn rõ mặt chứ bộ, vả lại tôi vẫn có ấn tượng với anh đấy thôi, chứ là người khác chắc gì họ đã nhớ có khi còn quên luôn anh vào ngày hôm sau đấy. Cô tuy ngoài miệng nói thế nhưng cũng cảm thấy chột dạ lắm chứ. Một người như anh khi đã gặp rồi thì sao có thể quên chứ, cho dù không thấy được mặt nhưng với cái khí chất vương giả quý tộc cùng với sự lạnh lùng mạnh mẽ ấy thì trên đời này có được mấy người chứ.

- Cô nhóc, sai mà còn cãi là không tốt đâu đấy. " Em nói 2 chúng ta gặp nhau là trùng hợp nhưng anh lại nghĩ đó là do ông trời sắp đặt để chúng ta tìm thấy nhau giữa hàng nghìn người đấy. Còn nếu em nghĩ là trùng hợp thì có lẽ là một lần vô tình nhưng lại vấn vương một đời ". Anh thầm nghĩ trong lòng, bất giác khóe môi lại nở nụ cười làm người kế bên lại một phen thất thần lại một lần đỏ mặt. Đến Băng Linh cũng không ngờ hôm nay cô lại đỏ mặt nhiều lần đến vậy.

Chiếc xe cuối cùng dừng lại ở cổng lớn dinh thự Thượng Quan gia. Cô xuống xe, vẫy tay chào tạm biệt anh, anh ngồi trong xe dõi mắt theo bóng lưng yêu kiều của cô, sau đó nói với giọng đủ để 2 người nghe được:

- Băng à, hy vọng chúng ta sẽ gặp lại vào một ngày không xa trong tương lai.

Đằng trước, cô đang đi thì thoáng dừng bước sững sờ một lúc vì một tiếng " Băng " mà anh gọi cô. Tại sao một từ lạnh lẽo tới vậy nhưng khi được anh dùng để gọi cô thì lại ấm áp đến lạ thường. Từ trước tới giờ sống hai kiếp rồi cũng chưa từng có ai gọi cô như vậy, có lẽ chữ "Băng" này cả đời của cô chỉ để mình anh gọi. Một lúc lâu sau, cô quay lại nhìn anh, Đông Phương Huyền Thương vẫn nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp như gió xuân, cô nói với anh bằng khẩu hình miệng, không phát ra âm thanh nhưng anh vẫn hiểu cô đang muốn nói điều gì vì anh là một cao thủ trong việc đọc khẩu hình, cô nói:

"Không cần hi vọng, chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi, Thương"

Câu nói ấy của cô đã đánh vào nơi yếu đuối nhất trong trái tim anh đặc biệt là chữ cuối cùng cô gọi tên anh, rất hay rất ngọt ngào. Cô gái của anh luôn đặc biệt như thế, luôn đưa anh đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, có vẻ nửa đời sau của anh không còn một màu đen âm u ảm đạm nữa mà sẽ có thêm nhiều màu sắc tươi sáng hơn do cô mang đến và chỉ có cô mới có thể làm được như vậy. Anh nhìn cô một lần nữa rồi phóng xe lao vút đi, tâm trạng của anh hôm nay tốt vô cùng, hành trình rước cô vợ nhỏ về nhà chắc sẽ không còn lâu nữa, anh đã nhận ra ánh mắt cô nhìn anh đã không ddừngơr mức bạn bè mà đã vượt xa hơn rồi.

Bên này, cô nhìn xe anh đang dần đi xa, khóe miệng nâng lên một nụ cười tươi đẹp như hoa, cô, hôm nay đã có một quyết định thay đổi quỹ đạo mà cô đã vạch ra trước đây vì cô nhận ra: mình có lẽ đã động lòng rồi, động lòng với người đàn ông đó nhưng cô sẽ không mạo hiểm hạnh phúc của mình, cô...cần thời gian

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tình không biết bắt đầu từ khi nào?

Sau khi đưa Thượng Quan Băng Linh về nhà, Đông Phương Huyền Thương cũng quay trở về biệt thự riêng của mình.

Vừa đi, anh vừa suy nghĩ về những gì đã xảy ra ngày hôm nay. Hôm nay có lẽ là một ngày may mắn của anh. Cuối cùng anh cũng có thể đường đường chính chính gặp mặt và nói chuyện với người con gái anh yêu nhiều năm đã không còn cần phải đứng từ xa quan sát nữa.

Anh yêu cô gái ấy yêu vô cùng, có lẽ anh đã yêu cô từ lần đầu hai người gặp nhau rồi, chỉ là anh ngu muội không nhận ra mà thôi. Cho đến một năm sau đó, anh đến Provence - Pháp. Ngay tại cánh đồng hoa oải hương ấy, anh đã gặp được tình yêu đời này kiếp này của mình.

Cô đứng ở đó, giữa cánh đồng hoa màu tím bát ngát tưởng như vô tận, cô khoác trên mình một bộ váy màu trắng dài đến mắt cá chân, đẹp như một tiên nữ giáng trần đang say sưa ngắm nhìn cánh đồng hoa, lâu lâu lại cúi xuống ngắt một vài cành rồi lại mỉm cười khúc khích làm tim anh đạp loạn nhịp. Cô đứng ở đó, đẹp như vậy, thuần khiết như thế, cô như một thiên sứ lạc vào chốn phàm trần này. Ngay giây phút ấy, anh biết mình đã yêu thật rồi, yêu một cô gái ngay lần đầu chung đụng đã gọi anh một tiếng "chú", yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên cô gái vừa gặp đã chiếm một vị trí quan trọng trong trái tim anh nhưng lại rời đi chỉ để lại cho anh một chiếc lắc tay kim cương khắc một chữ "Băng", cũng từ giây phút đó anh đã định cô chính là người phụ nữ của anh cũng chính là người vợ anh định sẵn của kiếp này.

Ngay giữa cánh đồng hoa oải hương bao la bát ngát, người đàn ông với dung mạo đẹp đẽ như một vị thần tối cao nấp sau một gốc cây lén nhìn thiên sứ đang chơi đùa. Cùng lúc ấy, từ căn nhà cô đã mua tại cánh đồng hoa này tuy chỉ là nhà gỗ nhưng rất đẹp và hài hòa với khung cảnh nơi đây đang vang lên một bài hát Trung Quốc cổ, cô theo nhạc mà múa một điệu múa rung động lòng người. Đây là điệu múa gì tại sao anh chưa từng nhìn thấy, từng tham gia vô số phim cả hiện đại lẫn cổ trang cũng từng chứng kiến vô số mĩ nữ múa nhưng chưa từng có người nào có kĩ năng múa đặc biệt như tiên nữ đang hiến vũ trước mắt anh đây. Cô múa vô cũng nhập tâm, điệu múa vô cùng thanh thuần thoát tục, mỗi cử chỉ của cô đều phơi bày những nét đẹp trong từng điệu nhảy. Đặc biệt bài múa này lại vô cùng khó, những đường nét đều rất khó thực hiện, không luyện tập nhiều năm thì không múa được. Dường như anh không phải đang xem một cô gái sống ở thế kỷ XXI múa mà giống như đang xên một công chúa quyền quý của một đất nước biểu diễn. Cô tuy đang múa một bài múa nhìn rất dịu dàng nhưng lại vô cùng khó nhưng từ trong cốt tủy của cô luôn toát ra sự cao quý khó ai bì kịp, sự cao quý đó sinh ra đã có không cần thời gian rèn giũa cùng với sự cao quý đó chính là sự lãnh diễm kiêu ngạo như một con phượng hoàng. Nếu là thời xưa thì có lẽ Băng Linh chính là một cô công chúa cao cao tại thượng còn ở thời đại này thì khí chất đó chỉ có thể là hậu nhân của các đại gia tộc mà không phải gia tộc nào cũng mang đến cho người cảm giác bị áp chế bởi khí thế vương giả cả mà khí thế ấy chỉ có hai đại gia tộc đứng đầu là Thượng Quan gia và Đông Phương gia mới có thể có được.

Xem ra cô vợ nhỏ này của anh cũng có thân thế không nhỏ nhỉ. Có thể còn là đệ nhất thiên kim hắc đạo đấy. Hưm, ông trùm hắc đạo kết duyên cùng đệ nhất thiên kim hắc đạo, nghe hay đấy, vợ chồng anh sẽ tạo thành huyền thoại cho cả hai giới hắc bạch đạo. Thượng Quan Băng Linh em nhất định sẽ là của Đông Phương Huyền Thương anh.

Kể từ lúc ấy, anh thường xuyên nghĩ đến cô, cứ rãnh rỗi là lại nhớ đến bóng hình xinh đẹp ấy, giữa cánh đồng hoa ấy đã cho anh xem một bài múa kinh diễm đến vậy cũng từ hôm ấy hình bóng cô đã khắc sâu trong tim anh, chiếm 1 vị trí quan trọng trong lòng anh nhưng anh lại không thể nói cho cô biết vì lo mình sẽ làm cô sợ và sẽ tránh xa anh vì khi ấy cô chỉ là 1 thiếu nữ 17 tuổi. Cho đến khi cô về nước, anh biết cơ hội của mình cũng đã đến, ngày cô thuộc về anh sẽ không còn xa nữa. Khi nghe được tin hôm nay cô sẽ đến TTTM Hòa Ân này của mình, anh đã không kìm được nỗi nhớ mong mà đã chạy đến đây để xem cô, không ngờ theo sau cô 1 lúc khi đang nghe điện thoại xong và quay lại thì phát hiện có kẻ đã giật túi xách của cô, đang định đến giúp cô thì thấy cô nhảy vọt xuống tầng dưới của TTTM để bắt cướp, hành động đó của cô đã khiến anh chút nữa sợ đến ngất xỉu tại chỗ, chẳng lẽ cô không biết 2 chữ nguy hiểm viết như thế nào hay sao, cô cũng không biết tự bảo vệ mình hay sao chứ. Nhưng cũng không suy nghĩ được lâu, anh phải theo cô xuống dưới tầng dưới để bảo vệ cô phòng bất trắc. Mặc dù vậy, đây cũng là cơ hội tốt để tạo mối quan hệ với cô dù chỉ là tình bạn. Điều này cũng giúp kế hoạch truy thê của anh nhanh thêm.

Quay lại với thực tại, anh đang suy nghĩ về những lời cô nói lúc nãy. Cô nói vậy là có ý gì, mặc đù biết hai người chắc chắn sẽ gặp lại, đó là diều không thể nghi ngờ nhưng câu nói đó có phải người nói nên là anh mới đúng, phải không nhỉ sao giờ lại biến thành cô rồi, sao kịch bản thay đổi hết vậy. Nhưng không sao chỉ cần được gặp cô thường xuyên là tốt rồi, như vậy anh sẽ có nhiều cơ hội ở bên cạnh cô khiến cô nhanh động lòng với anh thì anh sẽ sớm có vợ sẽ không còn cô đơn nữa. Chứ nếu cứ để cô đi khắp nơi một mình như hoa vô chủ thế kia rồi bị thằng khác cuỗm mất vợ thì anh biết sống với ai đây. Nên anh phải hành động càng nhanh càng tốt mới được, phải đánh nhanh thắng nhanh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Quyết định của cô

Lúc anh đang lái xe về thì cô chạy lon ton vào nhà để nói cho mọi người biết quyết định của mình. Quyết định này trước đây cô cũng đã nghĩ tới khi còn ở nước ngoài nhưng chưa từng nghĩ sẽ thực hiện. Nhưng hôm nay cô đã chắc chắn với quyết định này của mình rồi. Dù thành công hay thất bại cô cũng sẽ không hối hận huống hồ chi trên đời này có được mấy người tài năng và xinh đẹp như cô chứ, có được mấy người đàn ông gặp cô mà không động tâm không sớm thì muộn trừ khi kẻ đó thích đàn ông. Vả lại với gia thế của cô hiện giờ không ai có thể cản cô làm điều cô muốn lại càng không có kẻ cô muốn trừng phạt mà không phạt được vậy nên kẻ nào đắc tội với cô chắc chắn sẽ cảm thấy đụng đến cô là điều tồi tệ nhất đã làm từ khi sinh ra đến giờ.

- Bố ơi, mẹ ơi, anh cả, anh hai, anh ba, con về rồi đây!!!

Vừa vào cửa chính thì Băng Linh đã chào mọi người rồi đang ngồi trong phòng khách, gia đình của cô.

- Mọi người, con có chuyện muốn thông báo đây. Cô đến ngồi vào chiếc ghế sopha trống bên cạnh Thượng Quan Trung.

- Hả, chuyện gì vậy con, nói cho bố và mọi người nghe nào. Thượng Quan lão gia cũng bỏ tờ báo đang đọc dở trên tay xuống rồi cầm tách trà trên bàn lên uống một ngụm rồi nhìn con gái cưng của mình với gương mặt vô cùng nhu hòa.

- Phải đó, mẹ cùng muốn nghe nữa. Là chuyện gì có thể khiến đứa con gái trời không sợ, đất không sợ của mẹ vừa về nhà chưa kịp uống nước đã muốn thông báo cho mọi người rồi. Phu nhân Tiêu Thanh Loan cũng lên tiếng hỏi Băng Linh.

- Còn có thể là chuyện gì quan trọng hơn việc tìm con rể cho Thượng Quan gia đây. Băng Linh rất ư là bình tĩnh khi đã ném một trái bom hạng nặng vào những người đang có mặt trong phòng khách này. Ba người anh trai của cô cũng suýt phun hết nước trà ra ngoài khi nghe cô nói vậy.

- Đùa sao, Linh Nhi em mà cũng biết yêu rồi sao. Nhưng thật không biết ai lại xấu số tới mức bị em nhìn trúng vậy, chậc chậc, tên đó chắc ăn ở cũng chẳng tốt lành gì đâu nhỉ. Quân ca ca của cô là người lên tiếng nói đầu tiên, gì mà do ăn ở rồi xấu số chẳng lẽ cô tệ đến vậy sao chứ.

- Thượng Quan Quân, anh chán sống rồi hay sao mà dám nói như vậy. Dù gì em cũng là em gái ruột của anh, anh nói vậy thì anh nghĩ mình tốt hơn ai, HẢ? Được bản tiểu thư nhìn trúng đương nhiên phải rồng trong loài người rồi. Anh ấy à, chính là gia chủ Đông Phương gia đấy, đế vương giới giải trí đấy. Người ta bỏ xa anh mấy con phố đấy nhá, đừng có mà xem thường anh ấy, coi chừng em đó.

Cô nhìn ông anh trai quý hóa của mình mà nói với giọng chứa đầy sự đe dọa. Đừng nghĩ là nhị ca của cô thì có thể xem thường người đàn ông mà cô đã nhìn trúng, sống hai kiếp người lần đầu tiên biết cảm giác rung động trước một người là như thế nào thì sao cô có thể để ông anh trai của mình nói anh ấy như vậy chứ. Cho dù chưa xác định mối quan hệ, cô cũng không biết mình đối với anh là tình yêu hay chỉ là sự rung động nhất thời nhưng cô biết một người nam nhân như ĐÔNG PHƯƠNG HUYỀN THƯƠNG thì trên đời này chẳng có mấy ai có thể vượt qua được anh kể cả là 3 ông anh trai cực phẩm này của cô nên cô khó mà rung động trước người đàn ông khác khi mà lòng này, tim này đã chất chứa đầy rẫy bóng hình anh.

- Quân, đừng nói bậy nữa. Linh Nhi, em nói là có chuyện muốn thông báo rốt cuộc là chuyện gì, có thể nói rồi chứ. Thượng Quan Triệt lên tiếng nói với Thượng Quan Hạo và nhìn anh với anh mắt cảnh cáo rồi quay qua nói với em gái. Hóa ra người mà em gái yêu quý của anh nhìn trúng lại là Huyền Thương, ánh mắt cũng tốt đó chứ, người ta là trùm hắc đạo của thế giới ngầm đấy, mặc dù em gái anh ở bên cạnh người này sẽ gặp không ít nguy hiểm nhưng anh tin bản lãnh của Băng Linh, cô không hề vô hại như vẻ ngoài của mình. Vả lại cô nhìn trúng Đông Phương Huyền Thương thì chắc chắn cậu ấy cũng đã quen biết em vái anh từ trước rồi, bởi vì từ khi quen biết người bạn này thì chưa từng có cô gái nào cậu ta không quen biết có thể đến gần. Xem ra hai người này vẫn có cơ hội đến với nhau, cho dù Băng Linh có khả năng gặp nguy hiểm thì sao, thế lực của gia đình anh cũng không phải chỉ phô bày cho người ta nghe cho vui, nếu có kẻ dám động đến một sợi tóc của công chúa nhà Thượng Quan này thì hắn sẽ phải hối hận khi đã được sinh ra trên đời này huống hồ chi còn có trùm hắc đạo Đông Phương Huyền Thương kia chứ, anh tin chắc người bạn này cũng có để ý đến em gái anh vì nhìn cô phấn khởi đến vậy mà, nếu Huyền Thương làm mặt lạnh với cô thì cô đã không phấn khích tới vậy rồi. Anh cũng đang rất muốn biết quyết định của Linh Nhi là gì đây, chắc chắn có liên quan đến thằng bạn của anh.

- Thật ra thì con muốn vào giới giải trí. Nghe anh cả hỏi thì cô cũng thành thật trả lời, cô muốn tìm hiểu thế giới của anh mà điểm bắt đầu chính là giới giải trí này, cô biết anh không đơn giản chỉ là một Ảnh đế, đường đường là gia chủ Đông Phương gia quyền uy tự dưng lại đi làm một diễn viên chỉ một khả năng là anh muốn...che giấu thân phận, một thân phận mà không ai ngờ tới đến cô cũng không đoán được, bản thân anh còn rất nhiều bí mật mà cô không biết, nhưng như vậy thì đã sao, cô sẽ từ từ khám phá cho hết mới thôi...

- Em chắc chứ, giới giải trí vốn hỗn loạn, không phải em không biết sao lại vì một người đàn ông mà ra quyết định như vậy, anh biết mộ người như William vô cùng tuyệt vời, là niềm ước ao của vô số cô gái, anh là bạn của cậu ấy nên anh hiểu rất rõ điều này, nhưng em cũng chỉ mới 20 tuổi thôi, không nên dấn than vào giới giải trí ấy làm gì cho mệt người cả. Em muốn làm quen với William đâu nhất thiết là phải vào giới giải trí, còn rất nhiều cách khác mà. Thượng Quan Hạo đang khuyên em gái bảo bối của mình đây mà, nếu để Will để nghe được những lời này có khi nào Thượng Quan Hạo sẽ bị anh một cước đá bay đến biển Địa Trung Hải luôn không ta vì cái tội chia rẽ vợ chồng anh.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Quyết định của cô (2)

- Em đã quyết định rồi, dù gì em cũng chỉ mới 20 tuổi thôi vẫn còn trẻ mà cũng đâu thể tiếp quản tập đoàn ngay được, vậy thì trong khoảng thời gian này em cũng đang rãnh rỗi thì vào giới giải trí hoạt động vài năm rồi về quản lý tập đoàn cũng được mà. Dù gì trong cái giới giải trí này vẫn còn anh Hạo mà, chẳng lẽ anh không thể chăm sóc, bảo vệ thật tốt đứa em gái duy nhất này của anh hay sao, với lại em đi làm diễn viên một phần nhỏ là vì sở thích, quan trọng hơn chính là dẫn con rể, em rể về cho mọi người mà. Mọi người nỡ cản trở con sao. Băng Linh phản bác mạnh mẽ lí lẽ của anh ba nhà mình, chỉ riêng 1 câu "không thể chăm sóc, bảo vệ thật tốt đứa em gái duy nhất này" đã khiến Hạo câm nín rồi.

- Haizz, được rồi. Con muốn làm gì thì làm nhưng phải biết đặt an toàn của bản thân lên đầu tiên có biết không. Con là tiểu thư duy nhất của nhà Thượng Quan này, là hòn ngọc quý trên tay tất cả mọi người chúng ta, con mà bị gì thì mọi người sẽ buồn và áy náy lắm đấy. Có biết không? Thượng Quan lão gia lên tiếng, cấp quyền cho cô muốn làm gì thì làm. Từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn là như vậy cho dù cô muốn làm gì bố mẹ và các ca ca cũng đều không nỡ ngăn cản cô làm điều cô muốn, cả kiếp trước lẫn kiếp này, mọi người vẫn luôn che chở bảo vệ cô đến vậy. Dù cho cô có quậy tung trời lên thì mọi người cũng không một câu trách móc, chỉ mắng cô vài câu kiểu như lần sau không được như vậy nữa, lỡ như bị thương thì sao, gọi là mắng nhưng giọng điệu lại vô cùng dịu dàng, cũng chẳng lớn tiếng quát cô 1 lần, nói xong mọi người cũng chỉ đi thu dọn bãi chiến trường do cô bày ra mà thôi. Rốt cuộc, Thượng Quan Băng Linh cô đã tích đức bao nhiêu mà ở cả 2 kiếp sống này đều có 1 gia đình luôn yêu thương cô, cưng chiều cô đến như vậy chứ.

- Year, con biết bố thương con nhất mà, cảm ơn bố. Con hứa sẽ dẫn con rể về cho bố nhanh nhất có thể. Băng Linh vô cùng vui mừng khi có được sự đồng ý của bố mình. Cô nhướng người qua hôn cái " bẹp" lên 1 bên má của Thượng Quan lão gia.

- Ôi, cái con nhóc này, đã lớn rồi mà cứ như con nít ấy. Bố cô đây là đang mắng yêu cô đây sao.

- Nếu ý em đã quyết vậy khi nào thì bắt đầu hoạt động em hãy nói cho lão tam biết để nó sắp xếp giúp em vào công ty giải trí nào đấy có uy tín tốt thì em cũng đỡ phải đối đầu với mấy cô minh tinh không đâu ra đâu. Anh sẽ sắp xếp cho em vài người trong bang có thân thủ tốt nhất theo bảo vệ em tránh có người ghen ghét với em mà giở trò hãm hại. Lão nhị Thượng Quan Quân im lặng nãy giờ bây giờ cũng đã lên tiếng rồi. Ngươi anh này của cô luôn suy nghĩ chu toàn tất cả đặc biệt là những chuyện liên quan đến cô. Anh tuy là người phúc hắc nhất trong 3 người anh của cô nhưng có lẽ là người hiểu cô nhất, mọi người trong nhà ai cũng thương cô nhưng người anh trai này là hiểu rõ nhất tâm trạng của cô mọi lúc, mọi nơi. Khi cô buồn anh sẽ trêu chọc cô vui, khi cô giận anh sẽ là người giúp cô hạ hỏa, những người khác đều quá nghiêm túc, chẳng ai nói chuyện hợp ý cô duy chỉ có vị nhị ca này nói chuyện là hợp ý với cô nhất. Thượng Quan Quân là một lão đại có uy danh vô cùng lớn trong hắc đạo nhưng bản tính lại vô cùng phúc hắc, hành sự vô cùng quyết liệt nhưng luôn dịu dàng với cô. Có một người anh tâm lý như vậy, chắc chắn cô gái nào cũng sẽ cảm thấy may mắn.

- Vậy ngày mai luôn đi. Em sẽ đến công ty giải trí Thiên Phong, anh Hạo đang làm ở đó mà với lại anh ấy cũng có cổ phần trong công ty nữa.

- Vậy cũng ổn, anh cũng sẽ cử 1 vài người tinh anh trong quân đội đến âm thầm theo sau bảo vệ em. Thượng Quan Triệt cũng muốn góp phần trong việc bảo vệ em gái mình, không muốn để hai thằng em kia đoạt hết nổi bật trong mắt cô được. Lại càng ngóng trông cái ngày nghe Đông Phương Huyền Thương gọi anh 1 tiếng "anh cả" đấy, thật hi vọng ngày đó nhanh tới.

- Vậy được rồi Linh Nhi, con lên phòng nghỉ ngơi đi, rồi khi nào đến bữa tối mẹ sẽ gọi con dậy.

- Vâng, con lên phòng đây. Nói rồi cô chạy lên phòng của mình nghỉ ngơi...nhưng trước khi nghỉ ngơi cô phải làm xong một chuyên đã. Cô mở túi xách lấy chiếc điện thoại của mình ra và gọi cho thư ký riêng của cô - Trần Minh.

Trần Minh là người mà bố đặc biệt sắp xếp cho cô để giúp cô sau này, khi mà cô lên quản lý tập đoàn. Anh là một người vô cùng tài ba, là tinh anh trong tất cả tinh anh đã được bố cô khắt khe lựa chọn, vừa có thân thủ cực tốt không thua gì anh hai cô, lại có học vấn vô cùng uyên thâm, là một hacker nổi tiếng trên thế giới nhưng không ai biết anh là người của Thượng Quan gia. Đây chính là cánh tay phải đắc lực của cô mai sau.

- A lô, thư ký Trần là tôi, Thượng Quan Băng Linh đây. Tôi muốn anh giúp tôi làm một chuyện. Là như thế này, anh hãy giúp tôi...

- Dạ được thưa tiểu thư. Vậy khi nào cô cần.

- Càng sớm càng tốt, nếu tối nay có thể hoàn thành, anh hãy gửi tất cả cho tôi.

- Vâng, tiểu thư. Vậy tôi cúp máy đây, tạm biệt cô.

- Được! Vậy là xong, nghĩ đến chuyện mình vừa bảo Trần Minh làm, đôi tử mâu của cô lại hiện lên tia giảo hoạt như hồ ly. Mặc dù nói Quân là người phúc hắc nhất trong 3 người anh của cô nhưng trình độ của anh vẫn còn cách cô xa lắm. Ôi thật mong tới ngày mai quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đến Thiên Phong

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một ngày mới lại bắt đầu, hôm nay cô sẽ cùng Thượng Quan Hạo đến công ty giải trí đứng nhất nhì cả nước - công ty Thiên Phong. Cũng không hẳn là vì nó lớn nên cô mới chọn mà là bởi vì...Đông Phương Huyền Thương cũng đang làm việc ở đây.

Hôm nay, cô diện một bộ váy trắng ngang vai có 2 dây, dài trên đầu gối một chút, ngay eo có một chiếc thắt lưng màu đen bao trọn vòng eo nhỏ nhắn của cô, chiếc váy là 1 tác phẩm trong bộ sưu tập thời trang mùa xuân của cô, kiểu dáng tuy đơn giản nhưng khi được khoác trên người cô lại toát lên vẻ nhã nhặn, dịu dàng, trang nhã, chân cô cũng mang một đôi giày cao gót trắng. Nhìn Băng Linh bây giờ như một đóa bạch liên thanh nhã thoát tục giữa chốn hồng trần.

- Anh Hạo, em xong rồi chúng ta có thể đi chưa? Cô vừa xuống phòng khách thì thấy anh ba mình đang ngồi vừa uống trà vừa chơi Ipad, chắc là đang đợi cô xuống để đi cùng đây mà. Giờ này cũng không còn sớm, bố mẹ, anh cả và anh hai đều đã đi làm, duy chỉ có anh ba là người rãnh rỗi nhất, thích đi làm thì đi, không đi thì ở nhà.

- Xong rồi à, vậy chúng ta đi thôi. Thượng Quan Hạo uống thêm một ngụm trà rồi bỏ Ipad xuống, dẫn cô ra gara cho cô đứng ngoài đợi còn mình thì vào lấy chiếc Ferrari của mình ra, chiếc xe mà toàn thế giới chỉ có 3 chiếc mà 2 chiếc đã nằm tọt trong gara của dinh thự này rồi, ai bảo trong nhà này có tận 3 con người thích chơi xe đua chi, chiếc còn lại chắc khỏi nói cũng biết đang nằm trong sân nhà ai rồi nhỉ.

- Hôm nay, anh dẫn em đến Thiên Phong để giới thiệu em với mọi người một chút thôi, không cần làm việc ngay, em cũng cần phải tìm phim để đóng nữa mà. Mặc dù đối với người mới vô ở giới giải trí này muốn tìm một vai diễn thuận lợi cho sự khởi đầu là một chuyện vô cùng khó khăn nhưng em có lẽ là ngoại lệ, anh tin tưởng khả năng của em. Hai anh em vừa ngồi trên chiếc siêu xe cua mình vừa đi vừa trò chuyện. Thượng Quan Hạo anh rất tin tưởng vào khả năng của em gái mình, một thiếu nữ mới 16 rời xa gia đình đi học đại học, chỉ mất 3 năm để lấy tấm bằng từ Harvard tất nhiên là không thể xem thường, đặc biệt trong 3 năm ấy anh biết rõ em gái anh không chỉ học đại học mà còn học hỏi được không ít thứ thú vị đâu, cô có thể sẽ trở thành truyền kì trong làng giải trí này, cô sẽ cùng William trở thành cặp đôi huyền thoại cho xem. Linh Nhi muốn làm diễn viên tuy không phải giấc mơ của mình nhưng con bé này từ năm 16 tuổi ấy đã hoàn toàn thay đổi rồi, chỉ cần là việc cô muốn làm cho dù không dốc hết toàn lực thì cô cũng sẽ đạt được thành tích ngoài sức tưởng tượng của mọi người, huống hồ chi chỉ là việc trở thành một diễn viên, nếu cô muốn làm thiên hậu màn ảnh, dù gia tộc không nhúng tay vào cô vẫn có thể làm được một cách dễ dàng. Đó mới chính là cô - Thượng Quan Băng Linh, hậu nhân của Thượng Quan gia tộc, chảy trong mình dòng máu cao quý không thua kém gì hoàng tộc.

- Theo em được biết thì đạo diễn Quan đang có một bộ phim chuẩn bị khởi quay nhưng chưa chọn được đầy đủ diễn viên, vai nữ chính là do Từ ảnh hậu của năm trước đảm nhận - Từ Mộng, còn vai nam chính thì chính là Đông Phương Huyền Thương. Em đã đọc qua kịch bản rồi, em rất thích nhân vật nữ phụ trong phim này đó. Bằng mọi giá em nhất định sẽ lấy được vai diễn này bằng chính khả năng của mình.

Hai người nói chuyện được một lúc thì cũng đã đến nơi.

- Em đứng đây đợi anh một lát, anh xuống đỗ xe rồi lên ngay.

- Vâng!

Thượng Quan Hạo lái xe xuống bãi đỗ xe của công ty còn cô thì đang đứng dưới cổng chính công ty đợi anh. Lúc này có một chị gái đi đến chỗ cô đang đứng, cô gái này nhìn tầm khoảng 30 tuổi, khí chất vô cùng chững chạc, thành thục. Khi nhìn thấy Băng Linh thì cô ấy thoáng sững sờ và nhìn cô bằng ánh mắt thưởng thức và kèm theo đó là sự đánh giá, trong ánh mắt của cô ấy chất chứa sự tán thưởng đối với Băng Linh. Cô gái ấy dần tiến lại chỗ của cô.

- Chào em, chị có thể giúp gì cho em không, cô bé?

- Không cần đâu ạ, em đang đợi anh trai. Không hiểu sao Băng Linh cảm thấy rất có thiện cảm với chị gái này, nhìn cô ấy vô cùng thẳng thắn, không cố làm ra vẻ ta đây như những người khác trong giới giải trí này. Vậy nên cô cũng vui vẻ trả lời.

- Người bình thường sẽ không đến Thiên Phong, có phải em muốn làm diễn viên không?

Vì lúc này Băng Linh đang đeo một đôi kính đen để che đi đôi tử mâu xinh đẹp nên cô gái kia không thể thấy được sự tán thưởng trong ánh mắt của

Băng Linh.

- Vâng, đúng vậy. À, anh trai em tới rồi, hẹn gặp lại chị.

- Được.

***

Hai anh em đến tầng cao nhất của công ty để gặp Tổng Giám đốc, trùng hợp thay đạo diễn Quan cũng ở đây bàn bạc công việc với giám đốc Lý. Khi Quan Sơn nhìn thấy Băng Linh thì thoáng sững sờ, sau đó đôi mắt ông toát lên sự kích động như tìm được báu vật vậy. Cô khi nhìn thấy Quan Sơn thì cũng khá ngạc nhiên nhưng không biểu hiện lộ liễu ra ngoài, cô cũng lịch sự gật đầu chào hỏi ông.

- Thượng Quan Hạo, cậu tới rồi à, mau ngồi đi. Lý Thành - TGĐ của Thiên Phong nhìn thấy 2 người tới thì mỉm cười mời 2 người ngồi.

- Đây là người cậu giới thiệu cho tôi sao, khí chất rất tuyệt vời nhất định sẽ là một hạt giông tốt. Lý Thành cũng khá bất ngờ khi nhìn thấy Băng Linh, một cô gái còn trẻ như vậy mà lại có khí chất vừa cao quý, lãnh diễm lại kiêu ngạo dường ấy, đúng là hiếm gặp. May mắn khi công ty của ông lại có được một nhân tố tốt như vậy. Đang suy nghĩ thì ông bỗng nhìn qua Quan Sơn đang ngồi bên kia với ý vị thâm trường.

- Không phải đạo diễn Quan đây đang tìm kiếm diễn viên để đóng vai nữ phụ trong bộ phim sắp tới sao. Ông thấy cô bé này thế nào, có phù hợp với tiêu chuẩn của ông không.

- Cô gái này có khí chất vô cùng đặc biệt, rất hợp ý của tôi nhưng có thể đảm nhận vai diễn hay không phải đi thử vai mới biết được. Cô gái có thể phiền cô tháo kính ra cho chúng tôi nhìn rõ mặt cô một chút hay không? Nãy giờ cô vào phòng ngồi nhưng vẫn chưa tháo kính mát ra nên ông có chút hiếu kỳ về dung mạo của cô.

- Được. Nói rồi cô đưa tay tháo đôi kính đen đang che đi đôi mắt đẹp của mình xuống rồi ngước mắt nhìn Lý tổng cùng đạo diễn Quan.

Mà 2 người kia trong một khắc nhìn thấy đôi tử mâu của cô, trong mắt xuất hiện sự bất ngờ cùng với một chút e sợ. Đây là chuyện gì a, cô gái này chẳng phải là....

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Kỳ Tuyết

Thiên a, đây là chuyện gì đang xảy ra. Không phải đang mơ chứ, cô gái này sẽ không là lệnh thiên kim của gia tộc Thượng Quan đấy chứ. Nhưng đôi mắt tím không thể nào nhầm được, đích thực là Thượng Quan đại tiểu thư rồi. Người bình thường có lẽ không biết nhưng người trong giới thượng lưu, quý tộc thì phải biết cô con gái duy nhất của Thượng Quan Trung có một đôi mắt màu tím của hoa Lavender vô cùng đẹp. Trên thế giới này, người có tử mâu là vô cùng hiếm, khắp cả Châu Á này cũng không tìm ra người thứ 2 sỡ hữu tử mâu huống hồ chi là một đôi tử mâu rạng rỡ như 2 viên tử ngọc kia. Nhưng quan trọng là sao nhân vật lớn này lại đến Thiên Phong của ông chứ lại còn muốn làm diễn viên, là vì cái gì. Hay là vì suốt ngày ở trong nhà chán quá nên muốn vào giới giải trí này chơi cho vui đây. Ai cũng biết vì cô tiểu thư này có ngoại hình quá đặc biệt, mắt tím, tóc màu đỏ rượu tự nhiên nên chỉ cần nhìn là biết được thân phận của cô vì vậy mà rất dễ gây chú ý với người khác đặc biệt là những kẻ có thù không đội trời chung với gia đình cô, thế nên từ nhỏ Băng Linh đã được mọi người trong gia tộc bảo bọc rất tốt, rất ít khi xuất đầu lộ diện với mọi người vì vậy người biết dung mạo của cô rất ít. Chỉ là 3 năm trước cô đã thay đổi rồi, đã không còn là cô gái nhỏ phải sống trong sự bảo vệ của gia đình nữa, đã phá kén trở thành một người mạnh mẽ tự quyết định cuộc sống của mình.

- Thượng Quan tiểu thư, cô thật sự muốn đến Thiên Phong làm diễn viên thật chứ? Lý tổng dè dặt hỏi cô gái trước mắt này, nếu cô thật sự muốn làm thì đó là một may mắn đối với công ty, chỉ riêng ngoại hình và hậu thuẫn đằng sau cô thôi cũng khiến người khác kinh sợ rồi nhưng nếu là tới phá thì...ôi, ai có thể ngăn chứ, ai có lá gan đó chứ.

- Đúng vậy, từ trước tới giờ bản tiểu thư không hề thích đùa. Lý tổng ông có thể đi làm một bản hợp đồng rồi đấy.

- Được, được, tôi sẽ cho người chuẩn bị ngay, phiền tiểu thư đợi một lát vậy. Nhưng tiểu thư có lẽ cần một người quản lý, cô muốn chọn ai, tôi sẽ sắp xếp cho cô.

- Tôi muốn chọn Kỳ Tuyết, tôi muốn chị ấy làm người quản lý của tôi. Nhắc mới nhớ, cô vẫn chưa có người quản lý, khi Lý tổng nhắc đến, người đầu tiên cô nghĩ đến chính là Kỳ Tuyết, mặc dù chưa từng gặp mặt nhưng anh ba đã kể cho cô nghe rất nhiều về người này, qua những gì đa nghe, cô có ấn tượng khá tốt về người này.

Kỳ Tuyết có thể xem là quản lý hàng đầu trong làng giải trí, hiệu suất làm việc vô cùng tốt, chưa từng để diễn viên của mình phải chịu thiệt thòi. Bất cứ diễn viên nào, dù là ảnh hậu hay người mới đều rất muốn chọn cô ấy làm người quản lý của mình. Chỉ là, cô Kỳ Tuyết này, tính cách cũng rất kiêu ngạo, từ trước tới giờ chỉ có cô ấy chọn người mình sẽ dìu dắt chưa từng có chuyện người khác chọn cô ấy, chỉ cần là người cô ấy nhìn trúng, cảm thấy thuận mắt, có tài năng liền chọn. Tính cách cô ấy như vậy cũng đã khiến nhiều người không thích nhưng có thể ở lại Thiên Phong lâu như vậy đương nhiên

không phải người đơn giản, trong công ty này cô ấy cũng có cổ phần, mặc dù không thể nói là cổ đông lớn nhưng cổ phần của cô cũng không phải con số nhỏ, vẫn có thể sống tốt trong công ty này vì vậy chẳng có ai dám đắc tôi với Kỳ Tuyết. Mặc dù biết việc muốn cô ấy làm quản lý cho mình là rất khó, nhưng cô vẫn muốn thử một lần hơn nữa Băng Linh vẫn rất tự tin về bản thân mình. Vả lại, nghe Thượng Quan Hạo nói dạo gần đây, Kỳ Tuyết vô cùng rãnh, cũng không có diễn viên nào để cô dẫn dắt nên cô muốn thử vận may của mình.

- Kỳ Tuyết sao, cái này có lẽ hơi khó, nhưng tiểu thư yên tâm tôi sẽ cố gắng nói chuyện với cô ấy.

- Không cần ép buộc chị ấy, nếu chị ấy không thích thì tôi cũng không muốn ép. Cái tôi muốn là một Kỳ Tuyết cam tâm tình nguyện làm quản lý của tôi chứ không phải vì thân phận của tôi mà khiến chị ấy phải làm điều mình không thích. Quan điểm sống của cô là vậy, không thích ép người khác làm chuyện họ không muốn, cô chỉ muốn người khác cam tâm làm việc cho mình, nếu vì bị ép buộc mà họ phải làm cho cô thì khả năng bị đâm một nhát sau lưng là khó mà tránh khỏi. Huống hồ chi nếu là một diễn viên ép người khác làm quản lý cho mình sau này nếu không may xảy ra xung đột thì danh tiếng của người diễn viên đó trong giới coi như đi tong bởi vì quản lý là người biết tất cả bí mật của diễn viên mà mình dìu dắt. Nên cô cũng không muốn cưỡng ép người khác là vậy.

Lúc này, cáng cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa. Sau đó cánh cửa mở ra, bóng dáng một người phụ nữ xuất hiện. Khi nhìn thấy cô ấy Lý tổng mới gọi tên cô ấy một cách khá bất ngờ.

- Kỳ Tuyết!

Vì cô đứng quay lưng lại với cửa phòng nên không nhìn thấy người vào, bây giờ nghe Lý tổng gọi là Kỳ Tuyết nên cô mới quay lại xem, khi nhìn thấy dung mạo người đến cô cũng khá là ngạc nhỉ ầm thốt lên:

- Là chị sao?

- Ra là em sao, cô bé? Kỳ Tuyết khi nhìn thấy cô cũng rất ngạc nhiên đặc biệt là khi thấy được dung mạo của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ký hợp đồng

Thật trùng hợp, hóa ra chị gái lúc nãy cô gặp dưới cổng công ty lại là Kỳ Tuyết.

- Kỳ Tuyết, tiểu thư, 2 người quen nhau sao? Lý tổng nhìn 2 người như như vậy, khá là ngạc nhiên nên muốn hỏi cho rõ.

- Chỉ là mới gặp nhau dưới cổng công ty, có nói qua lại một hai câu. Kỳ Tuyết trả lời câu hỏi của Lý Thành rồi quay sang hỏi Băng Linh.

- Thì ra em thật sự muốn làm diễn viên sao? Lại còn muốn chị làm quản lý nữa?

- Vâng, vậy không biết chị có chấp nhận dìu dắt em không? Cô cũng mỉm cười trả lời câu hỏi của cô ấy.

- Ừm, từ trước đến giờ chị chọn diễn viên đều rất khắt khe nhưng nếu là em thì chị sẽ không do dự mà chắc chắn sẽ đồng ý vì chị có thể cảm nhận được em là một mầm non cực kỳ tốt, là ứng cử viên sáng giá cho ngôi vị ảnh hậu thậm chí nếu em muốn tiến vào Hollywood cũng rất dễ dàng. Bản thân em có nhan sắc lại có khí chất vô cùng đặc biệt, điều này chị chưa từng thấy ở một nữ minh tinh nào cả, ở các ảnh đế thì chị chỉ có thấy được một người thôi, đó chính là đương kim vô địch về số lần nhận cup ảnh đế: William. Một mầm non tốt như em thì không nên rơi vào tay những người khác vì bọn họ sẽ hủy hoại mất một báu vật như em đấy, họ chỉ biết đến danh tiếng của bản thân mà thôi sẽ không ngần ngại bắt em làm những chuyện xấu hổ đâu.

- Vậy thì tốt quá, Lý tổng, chuẩn bị cho tôi một bản hợp đồng với chị Tuyết dùm tôi, cảm ơn. Nói rồi cô quay sang đạo diễn Quan Sơn nãy giờ đnag đứng yên trầm ngâm suy nghĩ.

- Chú Quan, con đã đọc qua kịch bản bộ phim mới của chú rồi, cháu không quan tâm đến nhân vật nữ chính vì cháu không hứng thú với nó nhưng vai nữ phụ cháu nhất định sẽ mang về. Chú cũng không cần phải lo lắng, con sẽ cạnh tranh công bằng, con sẽ đến buổi thử vai như những người khác, sẽ không dùng thân phận của mình để có được nó. Cô nói với ông bằng giọng điệu vô cùng kính trọng nhưng cũng rất kiên quyết, từ trong cách nói chuyện của cô, mọi người ở đây có thể cảm nhận được cốt cách cai quý tận trong xương tủy cô, mộ người từ khi sinh ra đã đã đứng trên đỉnh cao hào quang. Vì vậy mà không một ai dám nghi ngờ những lời cô nói.

- Tiểu thư, 2 bản hợp đồng của cô tôi đã cho người làm xong rồi đây. Một bản là hợp đồng với Thiên Phong, một bản là hợp đồng với Kỳ Tuyết. Cô muốn hợp tác với Thiên Phong trong bao lâu thì cô hãy điền vào chỗ này. Sau khi nói xong, Lý tổng chỉ vào 1 chỗ trống trên bản hợp đồng cho cô thấy. Cô mở túi lấy cây bút số lượng hạn chế do anh hai mua tặng cho cô ghi vào chỗ trống đó và đặt bút ký tên.

Thời hạn hợp đồng là...3 năm.

- 3 năm sao, Linh Nhi à có phải là ngắn quá không vậy, đối với một người thường thì nó là một khoảng thời gian khá dài nhưng đối với một minh tinh thì

nó chẳng là gì cả. Thượng Quan Hạo vừa nói vừa nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, đến anh muốn có chỗ đứng vững chắc trong cái giới này còn cần phải mất đến 2 năm cơ mà, đứa em gái này của ang có phải quá tự tin rồi không.

- Hạo, có phải là anh xem thường đứa em gái này của anh quá rồi phải không. Đối với những diễn viên khác, có lẽ họ cần 3 năm để mọi người biết và nhớ đến tên mình nhưng em thì khác, đối với em 3 năm đã đủ để em làm nên một huyền thoại rồi.

Khi nghe những lời nói cuồng ngạo phát ra từ miệng cô không một ai có thể nghi ngờ về nó nếu là người khác thì đã bị cười cho thối mặt rồi.

- Lý tổng, ông yên tâm, hợp đồng tuy chỉ kéo dài 3 năm nhưng biết đâu 3 năm sau chúng ta lại có một bản hợp đồng khác thì sao.

- Được, tôi và Thiên Phong rất vinh hạnh khi được hợp tác cùng tiểu thư. Nói rồi ông đưa tay ra bắt tay với cô bắt đầu cho mối quan hệ hợp tác này.

- Vậy hợp đồng với chị em muốn kéo dài bao lâu vậy cô bé.

- Cái đó thì tùy chị vậy, dù gì ngoài chị ra em cũng chẳng tìm được ai tốt hơn nhưng nếu chị không thích em cũng không ép nên chị muốn bao lâu thì cứ vậy đi.

- Thế thì chúng ta làm một bản hợp đồng vô thời hạn đi.

- Đồng ý!

Lúc này đạo diễn Quan mới lên tiếng nói với cô một câu trước khi rời đi:

- Linh Nhi à, buổi thử vai sẽ diễn ra vào 3 ngày sau tại khách sạn Hoàng Gia lúc 9h sáng, con nhớ đến đó, chú rất mong nhìn thấy biểu hiện của con.

- Vâng, cảm ơn chú đã cho con cơ hội, con sẽ không làm chú thất vọng đâu. Sau khi thấy Quan Thắng đã rời đi, cô quay sang nói với Lý tổng:

- Sau này trong Thiên Phong sẽ không có Thượng Quan Băng Linh mà chỉ có Angella thôi hi vọng Lý tổng nhớ rõ điều này. Chúng ta đi thôi anh ba, chị Tuyết.

Mà Kỳ Tuyết khi nghe cô nói đến cái tên Thượng Quan Băng Linh và khi cô gọi Thượng Quan Hạo là anh ba thì hết sức bất ngờ. Khắp giới giải trí này ai ai cũng biết Thượng Quan Hạo là tam thiếu của gia tộc Thượng Quan mà gia tộc đó chỉ có duy nhất một cô con gái, không lẽ...

*****

Sau khi xuống tầng trệt của công ty, bỗng có một cuộc điện thoại gọi đến cho Thượng Quan Hạo, có vẻ rất gấp, anh mới nói với em gái:

- Linh Nhi à, anh có việc gấp phải rời đi ngay, em có thể về một mình hay không hay là để nan gọi người đến đón em về?

- Nếu có việc gấp thì anh cứ đi đi, em còn muốn đi chơi. Gần đến gờ tan làm của ang hai em sẽ gọi anh ấy đến đón.

- Vậy được rồi, anh đi đây, em ngớ cẩn thận. Nói rồi anh chạy một mạch đến bãi đỗ xe lái chiếc Ferrari đi.

- Bây giờ chị nên gọi em là gì đây, Angella hay là... Thượng Quan tiểu thư đây.

- Với trí thông minh của chị hẳn là đã biết thân phận của em rồi sao lại hỏi lạu nữa chứ, chị muốn trêu em sao? Nhưng dù gì bây giờ em cũng đã tiến quân vào Showbiz rồi nên vẫn là không để người khác biết được thân phận thì sẽ tốt hơn.

- Chị hiểu rồi, em đúng là khác người quá đi, các nữ minh tinh chỉ mong mình có một cái thân phận thật lớn để cả thế giới chú ý đến còn em thì hay rồi...haiz. Mà chị có việc gấp phải đi rồi hẹn gặp lại em sau, tạm biệt.

- Vâng, tạm biệt chị. Sau khi thấy bóng dáng Kỳ Tuyết khuất dần, cô đổi hướng từ cửa chính sang nhà vệ sinh xử lý một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tập đoàn Hoàng Quân

Bước ra khỏi Thiên Phong, Băng Linh đã gọi cho anh hai Thượng Quan Quân của mình nói là chút nữa sẽ đến tập đoàn của anh đợi anh tan làm rồi hai anh em sẽ cùng đi ăn trưa.

Khoảng 15" sau, một chiếc xe Cadillac màu đen chạy đến dừng ở vị trí cô đang đứng. Cánh cửa xe mở ra, một người đàn ông cao lớn mặc nguyên một bộ đồ vest đen bước xuống, người đó đến trước mặt cô và cúi đầu một góc 45° đầy cung kính với cô rồi mới đứng thẳng người nói với cô.

- Đại tiểu thư, Nhị thiếu lệnh cho tôi đưa cô đến Hoàng Quân, xin mời tiểu thư lên xe.

Đây là Tần Luân, cánh tay phải đắc lực của anh hai, luôn phụ giúp anh hai cô các công việc ở cả hai giới hắc bạch đạo. Lúc nhỏ cậu ta là một đứa mồ côi lang thang ngoài đường, may nhờ bố cô đi làm về nhìn thấy nên thương tình giúp đỡ, ông cũng thấy được tư chất bẩm sinh ở anh nên đã rèn luyện anh trở thành một tinh anh như hôm nay. Đối với gia đình cô, Tần Luân luôn xem là ân nhân cứu mạng, luôn hết lòng cống hiến sức lực của mình cho Thượng Quan gia, 5 năm trước khi hoàn thành khóa huấn luyện, Tần Luân đã đến Hoàng Quân giúp anh hai cô.

Mọi công việc lớn nhỏ trong Hoàng Quân khi không có mặt tân chủ tịch là Thượng Quan Quân thì Tần Luân là người trực tiếp điều hành mọi việc, ở đây có thể nói Tần Luân dưới một người trên vạn người.

- Được, chúng ta đi thôi.

Đến dưới cổng chính tập đoàn Hoàng Quân, đây là tập đoàn chuyên nghiên cứu và sản xuất vũ khí chiến đấu cung cấp cho chính phủ và một phần nhỏ được cung cấp cho các bang phái trong hắc đạo. Tập đoàn này được anh trai cô bắt đầu thành lập khi anh 18 tuổi khi anh còn đang học vè chuyên ngành vũ khí ở nước ngoài. Đến nay cũng đã gần 10 năm rồi, tập đoàn cũng đã lớn mạnh vô cùng, đứng thứ hai cả Á Châu này, song hành cùng Hoàng Quân chính là tập đoàn Huyền Thoại so với quy mô của Hoàng Quân lớn hơn rất nhiều, là một tập đoàn buôn bán vũ khí xuyên châu lục thuộc quyền sở hữu của ông trùm hắc đạo thế giới ngầm, tập đoàn này không chỉ cung cấp vũ khí cho các chính phủ các nước Châu Á mà còn ở Châu Âu, Châu Mỹ và cả khu vực Trung Đông. Nếu Hoàng Quân chuyên sản xuất các loại súng ống đạn dược thì Huyền Thoại không chỉ sản xuất bấy nhiêu đó mà còn chế tạo các phương tiện chiến đấu như máy bay, trực thăng, xe tăng, xe bọc thép, ngư lôi, tàu chiến...

Hoàng Quân gồm 75 tầng, được chia thành nhiều khu vực gồm khu nghiên cứu, khu chế tác, khu sản xuất,...Khi cô đến, khung cảnh đầu tiên nhìn thấy chính một hàng người mặc đồ đen đứng từ cổng tập đoàn cho đến cửa vào tầng trệt nhìn vô cùng tang nghiêm. Cô bảo Tần Luân cho mình xuống xe và bảo anh đi đỗ xe rồi cô tự mình đi lên. Bước vào tầng 1 của tập đoàn, cô bước đến quầy tiếp tân:

- Xin lỗi vì đã làm phiền, tôi muốn hỏi là chủ tịch của tập đoàn này hiện có đang họp cuộc họp nào không vậy? Trước khi lên gặp anh trai cô muốn hỏi xem anh có rãnh hag không thì cô mới lên, chứ lỡ như anh đang họp cuộc họp quan trọng nào đó mà cô lại chạy lên thì phiền lắm lại ảnh hưởng đến công việc của anh trai nữa.

Cô tiếp tân đang làm công việc của mình khi nghe có người hỏi thì ngước lên nhìn thì khá là bất ngờ vì trước mặt cô chính là một cô gái đẹp như tiên nữ, sau một giây thất thần cô tiếp tân cũng bình tĩnh lại và trả lời câu hỏi của cô, đúng là nhân viên của tập đoàn lớn có khác.

- Thưa tiểu thư, việc này thuộc bộ phận cấp cao nên nhân viên tiếp tân như chúng tôi không rõ lắm ạ. Nhưng tôi có thể gọi cho thư ký của chủ tịch để hỏi thử ạ. Cô tiếp tân cứ nghĩ Băng Linh như những cô gái khác, đến đây nhằm quyến rũ chủ tịch của họ nhưng ít nhất cô gái này có mắt nhìn khá tốt, thấy được khí chất đặc biệt nên cũng không dám xem thường sợ đắc tội nhân vật lớn.

- Được, vậy làm phiền cô rồi.

- Vậy phiền tiểu thư đợi một lát, tôi phải gọi điện thoại ạ.

- Alo, thư ký Hồ, ở dưới này có một vị tiểu thư nói là muốn gặp chủ tịch ạ, không biết chủ tich có rãnh không, có thể xuống gặp cô ấy một chút không ạ?

- Một cô gái sao, vậy cô ta có hẹn trước không? Đó là giọng của cô Hồ thư ký- Hồ Thanh, thư ký riêng của Thượng Quan Quân.

- Để tôi hỏi thử cô ấy ạ. Xin lỗi tiểu thư, cô có đặt lịch hẹn trước với chủ tich không ạ.

- Tôi không có hẹn trước nhưng tôi đã gọi điện thoại cho anh ấy trước đó rồi.

Cô tiếp tân thuật lại lời nói của cô cho vị Hồ thư ký kia.

- Cái gì, không có hẹn trước mà đòi chủ tịch đích thân xuống gặp cô ta. Hừ, gan cũng lớn thật, con hồ ly tinh này đích thân tôi phải xử lý mới được. Chủ tịch đang có cuộc họp quan trọng không thể bỏ nên tôi sẽ xử lý chuyện này. Giọng nói khinh thường xen lẫn tức giận của Hồ Thanh vang lên, sau đó cô ta cúp máy và đi xuống tầng trệt.

Khoảng 10" sau, dưới tầng trệt của tập đoàn Hoàng Quân vang lên tiếng giày cao gót. Vài giây sau, bóng dáng một cô gái tức dần xuất hiện.

- Là ai nói muốn gặp chủ tịch? Cô ta nói với giọng tức giận, vang cả một tầng trệt rộng lớn.

- Là tôi. Cô trả lời với giọng đầy cao ngạo rồi quay lại nhìn cô ta, nghe thấy giọng của cô ta thôi Băng Linh đã cảm thấy chán ghét rồi nhìn thấy người thật lại càng đáng ghét hơn.

- Hóa ra cô là con hồ ly tinh muốn quyến rũ chủ tịch sao?

Cái gì, cô ta dám gọi cô là hồ ly tinh thôi, xem ra hôm nay cô ta tới số rồi, từ ngày về nước cô vẫn chưa động thủ, hôm nay có đất dung thân rồi. Ánh mắt xinh đẹp của cô ánh lên ánh sáng sắc lạnh, hôm nay có kẻ gặp xui xẻo rồi đây. Cả một tầng lầu rộng lớn bỗng bị bao trùm bởi bầu không khí lạnh lẽo do cô phát ra.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14: Náo loạn

- Nói tôi là hồ ly tinh đi quyến rũ đàn ông, vậy sao cô không thử nhìn lại mình đi, gái làng chơi sao? Rốt cuộc cô đến đây làm thư ký hay đi làm gái vậy?

Cũng không thể trách tại sao Băng Linh lại nói như vậy được bởi vì cô thư ký Hồ Thanh quả thật ăn mặc mát mẻ đến khiếp người, nếu cô ta không ở trong Hoàng Quân mà là đang đi ở ngoài đường thì người ta sẽ tưởng cô ta thật sự là làm gái đấy, mặt thì như trát cả chục hộp phấn trang điểm lên vậy nhìn không ra được gương mặt thật sự, đặc biệt là mùi nước hoa nồng nặc trên người cô ta, làm cô ngửi mà muốn viêm xoang luôn rồi, không hiểu sao ông anh trai này của cô lại có thể chịu đựng được nữa, có khi nào mắt và mũi của anh ấy có vấn đề không ta, chắc về nhà phải kêu bác sĩ đến kiểm tra tổng quát mới được.

- Cô...hỗn xược. Một đứa con gái miệng còn hôi sữa mà dám nói tôi như vậy sao. Hôm nay không dạy dỗ cô, tôi không lấy tên Hồ Thanh. Cô ta bị Băng Linh nói cho tức đến đỏ bừng cả khuông mặt dù là trang điểm dày như tường thành cũng không che được.

- Vậy sao, nhưng phải xem cô có bản lĩnh đó không đã. Bản tiểu thư mấy hôm nay chưa đánh người, hiện tại đang ngứa tay lại có kẻ chọc vào ổ kiến lửa thì sao tôi nỡ từ chối chứ. Nhưng mà phải xem cô may mắn thoát khỏi tôi ngày hôm nay hay không đã. Nói rồi cô lấy điện thoại nhắn tin cho Thượng Quan Quân:

- Thượng Quan Quân, em cho anh 5" xuống ngay tầng trệt cho em nếu không thì chiếc ghế chủ tịch tập đoàn Hoàng Quân này anh không cần ngồi nữa, có thể trực tiếp sang Châu Phi làm đội trưởng đội khai thác kim cương đấy.

- Tiện nhân, cô dám thách thức tôi. Hồ Thanh bị cô nói như vậy thì khuôn mặt từ đỏ chuyển sang tím ngắt, vung tay lên muốn tát vào mặt Băng Linh. Nhưng tay của cô ta đã bị Băng Linh tóm được, đùa sao, thân thủ cô lĩnh hội suốt mấy mấy năm qua đâu phải học cho vui, một bạt tai này nếu cô còn không đỡ được thì còn mặt mũi nào ăn nói với các vị sư phụ chứ. Sau khi tóm được cánh tay của cô ta, Băng Linh không ngần ngại gì mà bẽ gãy cổ tay cô ta, cả tầng trệt rộng lớn bỗng vang lên tiếng thét chói tai như muốn xuyên thủng màng nhĩ của tất cả mọi người có mặt tại đây. Sau tiếng thét ấy, mọi người nhìn cô với ánh mắt khiếp sợ như nhìn thấy quỹ dữ, họ không ngờ được một cô gái nhìn yếu đuối, mong manh như vậy lại lợi hại như thế còn ra tay vô cùng tàn nhẫn, trực tiếp phế luôn tay của người ta. Mặc dù Hồ Thanh ở công ty này thường xuyên lên mặt với bọn họ, ỷ chức vụ mình cao mà không xem ai ra gì nhưng cô ta tốt xấu gì cũng là thư ký chủ tịch a, là đại diện cho gương mặt của chủ tịch nha. Cô ta bị như vậy chẳng khác nào tát thẳng vào mặt chủ tịch của họ đâu, cô gái này đúng là gan lớn bằng trời a. Còn Hồ Thanh, sau khi bị bẽ tay thì chỉ biết cầm lấy cổ tay bị gãy của mình hét, hét xong còn nhìn Băng Linh với ánh mắt ngoan độc vô cùng.

- Tiện nhân, dám bẻ tay của tôi, Hồ Thanh này sẽ không tha cho cô đâu. Cô ta còn đang nói thì...

" Chát "

- Cái tát này là vì cô dám gọi tôi là hồ ly tinh.

" Chát "

- Cái tát này là vì 2 chữ " tiện nhân " mà cô đã gọi tôi.

" Chát "

- Cái này là tôi thay bố mẹ cô dạy dỗ cô phải biết tôn trọng người khác, dù là nhỏ tuổi hơn cô.

" Chát "

- Cái tát này là tôi thay mặt Thượng Quan Quân dạy dỗ nhân viên.

" CHÁT "

- Còn cái này là vì ý định muốn tát tôi của cô, bản tiểu thư sống 20 năm trên đời này chưa từng phải chịu bất kỳ một vết thương lớn nhỏ nào, chưa một ai dám có ý định tổn thương tôi mà được sống yên. Hôm nay, cô muốn đánh tôi, xem ra gan của cô còn lớn hơn cả tôi nữa đấy.

Đánh xong rồi, cô buông tay khỏi gương mặt đầy son phấn của cô, bây giờ cô ta nhìn tàn tạ như một cái xác vậy, gương mặt trang điểm dày đặc bị tát 5 cái đến phấn trang điểm cũng trôi gần hết luôn rồi, mặt cô ta bây giờ vừa xưng vừa đỏ như cái đầu heo vậy. Còn những người xung quanh sau khi chứng kiến một cảnh bạo lực như vậy thì không khỏi hút một ngụm khí lạnh. Rốt cuộc cô gái này có thân phận gì mà gan lại lớn đến vậy a? Còn cô sau khi thả cô ta ra thì còn ghét bỏ lấy khăn ướt lau tay vì tay cô dính quá nhiều son phấn của cô ta, cô phải lau sạch mắc công lại bị dị ứng nữa chứ.

- Linh Nhi, em đến rồi sao? Cả tầng trệt im phăng phắc bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập và một giọng nói quen thuộc, đó là giọng nói của đương kim chủ tịch tập đoàn Hoàng Quân này- Thượng Quan Quân.

- Em đến lâu rồi nhưng lại có kẻ điên không biết chạy ra từ đâu cản đường. Cô vừa nói vừa nhìn xuống Hồ Thanh đang sắp ngất xỉu kia với ánh mắt khinh thường, ghét bỏ.

- Có chuyện gì xảy ra, là kẻ nào ức hiếp em gái yêu quý của anh. Nhìn tâm trạng của cô đang rất không tốt nha, lúc nãy nhìn thấy tin nhắn của cô làm anh sợ đến mém xíu là ném luôn cái điện thoại rồi. Phải ba chân bốn cẳng chạy đến đây hạ hỏa cho em gái, đùa sao, Châu Phi đấy, quỷ mới muốn đi, anh còn phải lấy vợ, không muốn đến đó khai thác kim cương đâu.

- Còn ai khác ngoài cô thư ký này của anh chứ.

- Rốt cuộc chuyện này là sao. Thôi được rồi em lên trên phòng chủ tịch trước đi trên tầng cao nhất đấy, anh xử lý chuyện này rồi sẽ lên thu xếp công việc xong, chúng ta sẽ đi ăn trưa. Nói rồi Thượng Quan Quân nhìn sang cậu thư ký trẻ bên cạnh nói:

- Đi lấy đoạn phim từ camera đã quay từ nãy tới giờ cho tôi.

- Vậy được rồi, em lên trước đây. Cô còn định nếu anh trai đến sớm hơn lúc cô phát hỏa thì cô gái này sẽ không bị như vậy...nhưng có lẽ số cô ta quá xui đi.

Cô vừa đi khuất bóng thì Tần Luân cũng chạy vào, lúc nãy đỗ xe xong thì có một cuộc điện thoại quan trọng gọi đến mãi tới 2" trước mới kết thúc vì vậy nên bây giờ anh mới có mặt ở đây.

- Tần Luân, cậu tới rồi, xử lý giúp tôi việc này, cũng trễ rồi, tôi phải đưa Linh Nhi đi ăn trưa đây.

- Vâng, tôi biết mình phải làm gì rồi.

Còn tất cả mọi người cùng với cô Hồ Thanh kia khi nghe chủ tịch của họ gọi cô là " em gái " thì vô cùng ngạc nhiên và sợ hãi. Hóa ra cô gái ấy chính là Thượng Quan đại tiểu thư, người mà khi đã nói một thì đến cả Thượng Quan gia chủ cũng chẳng dám nói hai đây sao. Chẳng trách lại có khí quý nhường ấy, bản thân lại mạnh mẽ tới vậy, không để ai ức hiếp. Còn Hồ Thanh thì có vẻ mặt khiếp sợ vô cùng, cô ta đã chọc vào nhân vật nào vậy chứ, lại còn dám nói Thượng Quan đại tiểu thư là tiện nhân, là hồ ly tinh. Xem ra lần này cô ta chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: 2 tiểu bảo bối

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Băng Linh sau khi ăn trưa với anh hai xong thì được Tần Luân đưa về dinh thự vì Thượng Quan Quân còn phải xử lý công việc ở công ty nữa.

Vừa vào phòng khách, cô đã vứt túi xách sang một bên, còn mình thì thả người nằm xuống chiếc sofa dài. Hôm nay bố mẹ của cô đã bay sang nước ngoài từ sáng để xử lý công việc ở tập đoàn Thượng Quan, anh Triệt thì còn ở quân khu đến tối mới về, anh Hạo cũng đã đến công ty rồi vẫn chưa về. Hiện tại trong dinh thự chỉ còn một mình cô thôi, người làm thì buổi trưa được phép đi nghỉ ngơi nếu muốn. Mặc dù Thượng Quan gia là một đại gia tộc nhưng đối xử với người làm đặc biệt tốt, quy định cũng không quá khắt khe như những gia đình khác nên rất được lòng người. Vì vậy mà bây giờ trong nhà này chỉ có mình cô thôi, đối với người khác khi ở trong một dinh thự rộng lớn như thế này chắc chắn sẽ buồn chết mất nhưng Băng Linh cô thì không, không có người chơi cùng thì cô vẫn có thể chơi vui, còn vui hơn cả những trò chơi có tính kích thích cao nữa bởi vì hiện đang có hai vật thể tiến về chỗ cô đang nằm với tốc độ cực kỳ nhanh, một vàng và một trắng.

Vâng, đó chính là 2 tiểu bảo bối của Thượng Quan đại tiểu thư: một con bạch hổ tên Rang và một còn hổ lông vàng kim đẹp cực kỳ tên là Chin.

Cô quả thật khác người bình thường mà, người ta nuôi thú cưng là nuôi chó, nuôi mèo, nuôi chim, nuôi ca còn cô thì nuôi hổ. Nhưng vậy thì đã sao, chỉ cần là điều cô muốn, thứ cô thích có thể thoát khỏi tay cô sao.

Bạch hổ là khi cô ra nước ngoài du học mà có được. Trong kỳ nghỉ, cô đến rừng rậm Amazon để thực hành khóa huấn luyện thì tình cờ phát hiện một chú bạch hổ đang độ tuổi trưởng thành bị thương khá nặng. Vì là đang huấn luyện nên cô mang theo rất nhiều thuốc trị thương, nên cô đã trị thương cho bạch hổ, sau khi vết thương đã ổn không còn nguy hiểm, cô định đi tiếp thì phát hiện chú bạch hổ này cứ nhìn mình chằm chằm, rồi mỗi lần cô đi thì nó lại đi theo. Bản thân cô vô cùng nhạy cảm lại có thiên phú giao tiếp với động vật đặc biệt là động vật hoang dã nên cô hiểu ý chú bạch hổ này muốn đi theo bên cạnh cô đây mà vì thế cô đã để nó theo bên cạnh mình. Nhờ vậy mà cô sớm thoát khỏi khu rừng Amazon này nhanh hơn cô tưởng rất nhiều. Nhưng để nuôi được bạch hổ này cũng là cả một quá trình a, cô phải vận dụng rất nhiều mối quan hệ mới được đấy. Rồi khi đưa về nước cũng phải huy đông đến máy bay của gia tộc.

Còn Chin là một chú hổ được nuôi trong căn cứ của anh hai ở Mỹ, trong một lần đến căn cứ vào 4 năm trước cô tình cờ phát hiện Chin đang đi loanh quanh trong khu vực huấn luyện ở căn cứ. Vừa nhìn thấy thì cô thực sự thực sự rất rất rất thích chú hổ này a. Cái gì gọi là vua của muôn thú, chúa tể của rừng xanh thì chỉ cần nhìn vào Chin lúc đó thì biết. Vô cùng uy phong, dũng mãnh, rất hợp ý cô mà Chin cũng có vẻ rất có thiện cảm với cô vì cô nghe kể lại là Chin không thích người lạ đến gần nó mà cô lại là lần đầu tiên đến xăn cứ vậy mà Chin lại vô cùng ngoan ngoãn, chuyện đó chưa bao giờ xảy ra trước đó, dù là người trong căn cứ cũng đã không ít lần bị nó hù muốn rớt tim rồi. Cô cũng rất muốn nuôi nó nên đã đến xin anh hai cô cho phép cô nuôi nó. Từ trước tới giờ, chỉ cần là điều cô muốn thì tất cả mọi người đều sẽ mang nó đến để dưới chân cô nên thỉnh cầu của cô đương nhiên là được thông qua. Huống hồ chi anh hai cô cũng biết cô cực kỳ cực kỳ thích động vật đặc biệt là động vật hoang dã nên cũng không dám từ chối em gái yêu quý của mình. Bản thân cô chỉ không thích động vật bò sát thôi.

Thế là từ đó bên cạnh đại tiểu thư xuất hiện thêm hai vệ sỹ vô cùng lợi hại. Kẻ nào dám chọc đến cô khi có mặt hai bạn vệ sỹ này thì có lẽ cần phải chuẩn bị quan tài rồi đó. Mà kể cũng lạ, từ khi theo bên cạnh cô thì ngoài Băng Linh cô ra không còn ai khác có thể thuần phục được hai bạn nhỏ này kể cả đó có là anh cả vô cùng tài giỏi hay là ông anh hai một bụng đen tối của cô.

- Hai bảo bối có phải đói bụng rồi phải không?

- Graoooooo....Hai chú hổ đồng thanh biểu thị ý kiến của mình. Ngoài cô ra không ai hiểu ý chúng nó cả vì vậy mà chỉ có thịt cô nướng mới có thể lọt được vào dạ dày của chúng thôi.

Thế là hai hổ một người cùng nhau vào bếp chuẩn bị nguyên liệu để nướng thịt rồi sau đó cùng nhau tiến thẳng ra vườn để nướng thịt.

Lúc này ở một ngôi biệt thự khác.

- Chủ thượng, hôm nay phu nhân sau khi đến Thiên Phong thì đã tới tập đoàn Hoàng Quân, ở đó đã xảy ra một số chuyện.

- Nói, có chuyện gì xảy ra. Cô ấy có bị thương gì hay không. Giọng một người đàn ông vang lên, vô cùng lạnh lẽo nhưng gương mặt đang nhìn vào thứ đang cầm trên tay thì vô cùng nhu hòa, có lẽ là đang nhìn vật nhớ người hoặc có thể vô cùng hài lòng về hai tiếng "phu nhân" kia.

- Chủ thượng không cần lo, phu nhân không bị thương. Chỉ là đã bị người ta mắng là tiện nhân, là hồ ly tinh. Mọi chuyện là như thế này....

Người đàn ông cung kính thuật lại mọi chyện cho chủ thượng của mình nghe, sau khi nghe xong trong đôi huyết mâu của người được gọi là chủ thượng kia lóa lên tia sát khí khiếp người, nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm xuống âm độ. "Dám mắng bảo bối của anh lại còn muốn đánh cô, muốn CHẾT"

- Xử lý cô ta thật tốt vào.

Còn nữa, tất cả tập đoàn cùng chi nhánh thuộc quyền quản lý của tôi, ngay lập tức thay đổi tất cả các thư ký chủ tịch là nữ thành nam hết cho tôi, đặc biệt là...không được đẹp hơn tôi đâu đấy. Sau một hồi phóng sát khí thì chủ thượng của chúng ta cũng đã ra phán quyết cuối cùng và cũng đã ra lệnh cho cấp dưới rồi.

Người đang đứng vô cùng cung kính bên kia sau khi nghe xong những lời chủ thượng nói thì sắp đứng không vững rồi. Về đầu thì anh không có ý kiến gì vì anh biết mức độ quan trọng của khu nhân đối với chủ thượng nhưng...về sau thật sự là điều mà vị chủ thượng cao cao tại thượng của anh có thể nói ra sao, vị chủ thượng cao quý, lạnh lùng xưa kia biến đâu mất rồi a. Mặc dù rất khiếp sợ với những gì mình vừa nghe nhưng lệnh bề trên khó cãi, anh vẫn phải thực hiện. Sau khi người đàn ông đó đi ra, trong phòng chỉ còn lại mình vị chủ thượng kia đang nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, gương mặt tỏa ra vô vàn ấm áp như đang nhớ về một người rất quan trọng, bàn tay đang nắm chặt món đồ duy nhất mà cô gái anh yêu say đắm đã vô tình để lại cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đi thử vai

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôm nay là ngày cô đi thử vai nữ phụ cho bộ phim của đạo diễn Quan tại khách sạn Hoàng Gia. Trước tiên cô sẽ đến Thiên Phong để đón Kỳ Tuyết, sau đó hai người sẽ cùng đến khách sạn. Hiện tại, cô mặc một chiếc áo trắng cụt tay, có thêu hoa văn phối cùng một chiếc váy xòe màu đen dài đến đầu gối. Nhìn vừa dịu dàng, nhẹ nhàng lại không kém phần quyến rũ.

Trước khi đi cô phải tạm biệt hai bảo bối hổ nhỏ của mình đã, cô cũng đã chuẩn bị rất nhiều thịt được ướp gia vị theo sở thích của Chin và Rang rồi để khi nào đói thì có thể nhờ người làm nướng cho ăn vì cô không biết khi nào mình sẽ về nữa, có lẽ là rất muộn.

Sau đó cô vào gara, lấy chiếc xe Lamborghini trắng của mình ra dùng, cũng đã mấy ngày rồi cô không dùng nó. Xe của cô hầu hết đều có màu trắng hoặc màu tím còn một vài chiếc khác là màu đỏ vì cô đặc biệt yêu thích những màu này, ngay cả phòng ngủ của cô cũng có hai màu trắng và tím mà thôi. Quần áo thì có thể có nhiều màu nhưng nhiều nhất lại là màu trắng.

***

Tại Thiên Phong

Kỳ Tuyết hiện đang đứng dưới cổng Thiên Phong để đợi Băng Linh đến đón. Đang đứng từ từ xa một bóng trắng phóng vụt qua và dừng bên cạnh cô. Đó là Băng Linh và chiếc xe yêu quý của mình. Một cô gái vô cùng xinh đẹp ngồi trong một chiếc siêu xe, mái tóc dài màu đỏ rượu bay phất phơ theo gió vô cùng quyến rũ ma mị khiến bao nhiêu người đi ngang qua đều phải ngoái đầu nhìn lại. Khi Băng Linh nhìn thấy Kỳ Tuyết thì liền tháo mắt kính đen đang đeo ra, nói:

- Chị Tuyết, chúng ta có thể đi rồi.

Kỳ Tuyết khi thấy đôi mắt của Băng Linh thì thoáng sững sờ:

- Băng Linh, mắt của em...

- Không sao, là em đeo lens thôi mà. Đôi mắt tím này của rất dễ gây chú ý mà em lại không thích điều đó vậy nên kể từ giờ mỗi khi đi đóng phim em đều sẽ đeo lens nên chị hãy cứ từ từ làm quen đi. Đôi tử mâu rực rỡ bây giờ đã trở thành một đôi hắc ngọc xinh đẹp rồi, dù là đeo lens thì cũng không thể che lấp hết ánh sáng trong đôi mắt ấy, nó vẫn rạng ngời như bình thường vẫn khiếm người khác đã nhìn thì sẽ không quên được.

- Thì ra là vậy, chị hiểu rồi. Thôi chúng ta đi thôi, không khéo lại muộn.

- Còn một chuyện nữa, từ bây giờ, giới giải trí chỉ có một diễn viên là Angella, không có ai tên là Thượng Quan Băng Linh cả. Nói xong câu ấy cô phóng vụt đi như một làn gió, hướng thẳng khách sạn Hoàng Gia mà đi.

***

Khách sạn Hoàng Gia

Buổi thử vai diễn ra tại tầng 2 của khách sạn, đạo diễn Quan đã thuê liền một căn phòng rộng đầy đủ tiện nghi để các diễn viên có thể thử vai. Bộ phim này của ông được đầu tư vô cùng lớn, một phần vì Quan Thắng là một đạo diễn lớn có tiếng trong nước, được rất nhiều người kính trọng. Nhiều diễn viên được nổi tiếng là nhờ có dược một vai diễn trong phim của ông vì vậy khi biết ông muốn chọn diễn viên cho phim moi thì có rất nhiều người đến thử vận may.

Ngay đại sảnh có rất nhiều diễn viên đang đợi đến phiên mình vào thử vai. Trong số đó có rất nhiều người đang nổi tiếng thời gian này, có các tiểu hoa đán như Tống Như, Tôn Hương, Tô Ngọc Mỹ, một vài thiên kim tiểu thư đang làm mình tinh như thiên kim Thẩm Thị Thẩm Ngọc, tiểu thư Lê gia Lê Nhã, con gái Phương gia Phương Dung,... Một đám hoa thơm cỏ lạ của làng giải trí đang tranh giành một vai diễn, nhưng đáng tiếc thứ mà cô đã nhìn trúng, người khác đừng hòng cướp được. Khi cô đến thì tất cả ánh mắt của mọi người đang có mặt đều bị cô thu hút. Một cô gái vô cùng xinh đẹp đột nhiên xuất hiện có thể không ngạc nhiên sao. Đặc biệt là người đi với cô ấy không ai khác lại là quản lý vàng của giới giải trí - Kỳ Tuyết. Mọi người đều thắc mắc rốt cuộc cô có thân phận gì, khả năng tới đâu mà lại được Thiên Phong để Kỳ Tuyết làm người quản lý chứ mà Kỳ Tuyết lại chẳng có biểu hiện

gì là bị ép buộc, có thể thấy cô ấy có vẻ rất hài lòng về cô gái này.

Những nữ minh tinh có mặt tại đây luôn tự tin về nhan sắc và tài năng của mình khi nhìn thấy cô thì lại cảm thấy xấu hổ và ganh tị không thôi. Cô vừa xinh đẹp lại cai quý, những thiên kim tiểu thư có mặt tại đây ngày thường tự nhận mình cao quý cũng cảm thấy bị lép vế trước khí chất của cô dẫu không biết thân phận của cô. Còn cô khi đến nơi, cũng chẳng nhìn lung tung mà tùy tiện chọn một chiếc sofa trống để cô và Kỳ Tuyết ngồi, sau đó ung dung lấy Ipad ra chơi vì theo thứ tự thì cô là người cuối cùng vào thử vai, cứ để những cô gái này thể hiện hết sức mình đi dù sao thì vai diễn này trước sau gì cũng sẽ là của cô thôi. Tuy có vẻ ung dung là vậy nhưng cô vẫn không bỏ qua những ánh mắt ghen ghét đang bắn về phía mình. Những người này...từng người từng người cô đều nhớ rõ nhé, cô đã điều tra rồi, những cô diễn viên "xinh đẹp" này mỗi khi đóng phim chỉ cần có cơ hội đều sẽ ra sức tạo Scandal với Will để giúp mình nổi tiếng. Quá khứ cô có thể bỏ qua nhưng hiện tại thế giới của Will đã có sự hiện diện của Băng Linh cô thì bất kỳ cô gái nào dám có ý đồ với anh thì...cô sẽ cho họ biết sự lợi hại của cô, một người cô cũng sẽ không bỏ qua, cho dù người đó có thân phận gì đi chăng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đi thử vai (2)

Từng người từng người bước ra từ căn phòng - nơi những người quyền lực nhất đoàn làm phim: đạo diễn Quan, biên kịch Dương, các nhà đầu tư,... Gương mặt của các cô gái đều thể hiện sự thất vọng và nuối tiếc vô cùng rõ rệt. Có thể thấy đạo diễn Quan đối với bộ phim này vô cùng tâm huyết, đối với một nữ phụ đến việc lựa chọn cũng vô cùng kỹ lưỡng và nghiêm khắc. Hoặc có thể vì vai nữ phụ này vô cùng quan trọng và đặc biệt chăng. Khi sắp đến lượt của mình thì cô cũng chịu bỏ Ipad xuống rồi xem đồng hồ, đã 11h rồi, cô xong việc ở đây rồi đi ăn trưa chắc kịp bởi vì dạ dày cô khá yếu phải ăn uống đúng giờ đúng buổi nếu không sẽ bị đau dạ dày. Mà cô lại không muốn mọi người trong nhà lo lắng cho mình đặc biệt là bố mẹ đang ở nước ngoài phải vì cô mà về nước gấp.

Cuối cùng cũng đến lượt cô thử, cô bước vào căn phòng kia. Quả thật trong đó đều là những người quyền lực của ngành công nghiệp điện ảnh Trung Hoa. Ngoài ra còn có nam phụ của bộ phim - một nhân vật cũng vô cùng nổi tiếng nhưng so với William của cô thì còn thua xa lắm đó là Ảnh đế Phan Thành Thiên. Vẻ ngoài của nan ta cũng được xem là xuất sắc, mũi cao, mắt màu nâu sâu thăm thẳm, mày thẳng, gương mặt góc cạnh rõ ràng, lại còn là thiếu gia của nhà họ Phan vô cùng nổi danh ở thành phố này. Nhưng cho dù nổi tiếng cách mấy thì so với Đế vương giới giả trí thì có thể ngang hàng được sao. Có thể có được cái danh Ảnh đế này là vì những năm William không tham gia đóng nam chính trong phim thôi nếu anh ấy mà đã muốn thì vai nam chính có thể vuột mất sao? Vì vậy nên anh ta mới may mắn có được hai chiếc cup Ảnh đế mà thôi.

- Chào mọi người, tôi là Angella. Cô điềm nhiên giới thiệu với mọi người tên của mình, ngoài ra cũng chẳng nói thêm câu nào nữa. Bản thân cô không thích nói nhiều với người khác vì có nói nhiều tới đâu cũng không thể chứng minh khả năng của bản thâm mình với họ được. Cô là người mà khi đã đấu thì phải dùng thực lực, còn lời nói thì khi nào cần tất sẽ có lúc sử dụng hiệu quả thôi.

Mọi người có mặt trong phòng đều rất ngạc nhiên vì sự có mặt của cô trừ Quan Thắng. Từ nãy tới giờ vẫn chưa có một người nào thật sự làm họ hài lòng dù là các thiên kim tiểu thư kia cũng không thể cho họ thấy được khí chất mà họ yêu cầu. Nhưng cô Angella này lại khác, cô chỉ vừa mới bước vào đã khiến mọi người chú ý đến không thể rời mắt ngay cả Phan Thành Thiên luôn cà lơ phất phơ cũng không kiềm được mà bị cô thu hút. Bởi vì sự cao quý từ trên người cô làm họ không thể không chú ý, sự cao quý là xuất phát từ trong cốt tủy mà ra, không cần thời gian để tôi luyện, nhìn cô cứ như một công chúa cao quý của hoàng gia không gì sánh bằng. Sự xuất hiện của cô làm mọi người ở đây nhiệt huyết sôi trào, có lẽ người bọn họ cần thật sự đã xuất hiện rồi. Là người mới thì sao chứ, ở trong giới giải trí này, cá bình thường nhất chính là việc trường giang sóng sau xô sóng trước, nếu họ không mạo hiểm mà dùng người mới thì ngành điện ảnh này sẽ đi về đâu cơ chứ.

- Chúng tôi rất hy vọng vào phàm thử vai của cô, mong cô không làm mọi người thất vọng.

- Bản thân tôi rất tự tin về bản thân mình. Cô vô cùng cao ngạo mà trả lời, cô rất không thích việc có người coi thường khả năng của mình.

- Vậy cô hãy diễn cho chúng tôi phân cảnh thứ 15, cô hãy xem qua đi.

Cô xem qua phân cảnh rồi bắt đầu diễn thử với đạo cụ của mình do đoàn làm phim chuẩn bị.

Phân cảnh này gần như không có lời thoại vì đây là cảnh mà nữ phụ ngồi dưới gốc cây hoa anh đào đánh đàn cho nam chính nghe. Phân cảnh này có thể xem là một trong những cảnh quay quan trọng của bộ phim. Trong cảnh này, nữ phụ khi đánh đà đã phô bày toàn bộ tình yêu của mình qua bài hát mà cô đàn cho người cô yêu. Một thân phận cao quý hơn người ngay cả khi chơi đàn vẫn không đánh mất sự cao quý vốn có của mình, trong đôi mắt cô toát ra tình yêu mãnh liệt như ngọn lửa rực rỡ, đẹp hơn bất cứ thứ gì khác trong thiên hạ này. Cô đàn và bản thân cô như hòa làm một với bài hát ấy, dùng lời hát thay lời yêu thương, cô như đnag ở trong thế giới của riêng mình do chính cô tạo ra, không ai có thể xâm nhập vào. Mọi người cũng gần như nín thở trước màn biểu diễn của cô, nhìn không chớp mắt, tim đập dồn dập, cuối cùng...cũng đã tìm thấy người bọn họ cần tìm rồi. Sau khi những nốt nhạc cuối cùng vang lên, cô dần thoát khỏi thế giới của mình rồi nhìn những người khác vẫn chưa thoát khỏi sự ngỡ ngàng mà cô mang lại phải một lúc lâu sau mọi người mới trở lại bình thường. Gương mặt ai nấy cũng đều tươi cười hớn hở như tìm thấy báu vật hiếm thấy vậy.

- Chúng tôi đã có quyết định của mình tôi, ngày mai sẽ có thông báo, có gì chúng tôi sẽ thông báo cho quản lý của cô.

Sau khi kết thúc buổi thử vai, mọi người lần lượt ra về, người ra khỏi phòng cuối cùng là Phan Thành Thiên, trước khi đi anh ta còn ngoái đầu nhìn lại Băng Linh đang quay lưng về phía mình, nhìn cô với ánh mắt đầy ẩn ý, vài giây sau mới rời đi.

- Chú Quan, chú hài lòng chứ ạ.

- Tất nhiên rồi, con còn tuyệt vời hơn những gì chú tưởng tượng đó. Quan Thắng mỉm cười nhẹ nhàng với cô nhìn cô như đang nhìn đứa con gái nhỏ mà nói.

- Chú qua khen rồi, chỉ là chút tài mọn thôi.

- Băng Linh à, vai nữ chính trong bộ phim tiếp theo của chú đã nhắm con rồi đó. Sau một tháng bộ phim này quay xong, chú sẽ quay tiếp một bộ phim nữa, nam chính vẫn là William còn nữ chính sẽ là con.

- Con sẽ chờ...! Thôi cũng trễ rồi, con phải đi đây, tạm biệt chú và hẹn gặp lại.

Ra khỏi phòng thử vai, cô ra gặp Kỳ Tuyết.

- Angella à, ở nhà chị có chút việc phải về, không đi ăn cơm với em được, chị xin lỗi em có thể đi một mình không. Kỳ Tuyết cũng cảm thấy áy náy với cô vì đã lỡ hứa rồi mà lại không được, lại là lần đầu tiên hai chị em đi ăn chung nữa chứ, cô cảm thấy rất có lỗi nha.

- Sao chị lại xin lỗi chứ, em là người nhỏ mọn vậy sao, là đứa nhỏ không hiểu chuyện sao chứ. Chị đừng lo cứ đi đi mà.

- Vậy được rồi, em nhớ cẩn thận đó. Chị đi đây, tạm biệt.

- Ưm, tạm biệt.

Khi bóng dáng Kỳ Tuyết đã khuất, cô cũng đi xuống tầng trệt của khách sạn, không ngờ lại gặp phải người "quen". À không, phải nói là "rất quen" mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Thanh mai trúc mã

Chương này mình viết tặng cho bạn **"Nguyetlinh11".**

***

Gặp phải "người quen", xem ra tâm trạng tốt hôm nay sắp bị phá hỏng hết rồi. Trên đời còn có chuyện gì trùng hợp hơn không, người mà cô nhìn thấy hiện tại lại là thanh mai trúc mã của cô - Trình Tử Đức.

Đi bên cạnh anh ta là một cô gái có vẻ ngoài cũng khá xinh đẹp, quyến rũ. Hiện là một minh tinh khá nổi tiếng đồng thời cũng là thiên kim của Ngọc Thị - Ngọc Gia Tuệ đang là bạn gái của Trình Tử Đức.

Khi anh ta đi đến gần nhận ra cô mới kinh ngạc thốt lên:

- Băng Linh, là em?

- Xin lỗi Trình thiếu, có vẻ chúng ta không thân thiết tới mức gọi thẳng tên như vậy, thế nên xin anh sau này gọi tôi là tiểu thư Angella. Cô không lạnh không nhạt mà nói với anh ta, bản thân cô cũng thật không hiểu tại sao Thượng Quan Băng Linh trước kia lại có thể nhìn trúng một người tầm thường như anh ta. Mặc dù đối với cô anh ta rất bình thường nhưng đối với người khác thì anh ta lại không như vậy. Gương mặt tuấn tú, có vẻ đào hoa, phong lưu, mũi thẳng, mắt đen khá đẹp lại là cậu chủ duy nhất của Trình gia - một gia tộc cũng vô cùng có tiếng tăm ở cái đất Thượng Hải này nhưng so với Thượng Quan gia tộc thì...quả thật là một trên trời, một dưới đất. Chỉ vì cô đã quen nhìn toàn những cực phẩm nên có lẽ Trình Tử Đức trong mắt cô thật sự quá tầm thường không có gì nổi bật.

Chắc bởi vì từ nhỏ đã được mọi người bảo bọc quá mức, chỉ có một người bạn thân là Trình Tử Đức cùng nhau lớn lên, đã quá phụ thuộc vào anh ta nên Thượng Quan tiểu thư trước kia mới một lòng xem anh ta là tất cả, bản tính cô lại quá ngây thơ, tuổi đời lại còn quá trẻ, lúc ấy cô chỉ là một thiếu nữ 16, vì vậy mà khi bị từ chối, cô ấy mới suy sụp đến vậy chăng. Đáng tiếc bây giờ đã không còn như trước rồi. Mà vị Trình thiếu này có phải là IQ quá thấp rồi không, được một người như Thượng Quan Băng Linh nhớ thương mà lại không cảm thấy may mắn, hay là anh ta cảm thấy cô ấy quá yếu đuối không có gì mới mẻ nên mới không khơi dậy cảm xúc chinh phục trong mỗi người đàn ông. Quả thật quá ngu ngốc, mới không biết quý trọng cô thiên kim ngàn vàng của Thượng Quan gia. Ba mẹ anh ta đã ra nước ngoài nhiều năm nên không biết chuyện này nếu họ mà biết có khi nào sẽ bị cậu quý tử này làm cho tức chết không đây. Đó là Thượng Quan đại tiểu thư đó.

- Em nói vậy là sao chứ. Cho dù em trách anh từ chối tình cảm của em thì cũng không thể làm như không quen biết anh chứ, còn phủ nhận tình bạn bao lâu nay của chúng ta nữa chứ. Trình Tử Đức vô cùng bất ngờ trước cách cư xử của cô, từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ lạnh nhạt với anh ta như vậy. Chỉ

4 năm đi du học sao cô có thể thay đổi nhiều như vậy chứ, thậm chí thay đổi của cô còn ngoài sức tưởng tượng của anh ta. Nhưng cô như vậy lại khiến lòng Trình Tử Đức vô cùng khó chịu.

- Bạn, anh nghĩ thân phận của anh xứng đáng, có phải anh đánh giá bản thân mình quá cao rồi phải không. Nếu lúc trước có làm gì khiến anh hiểu lầm thì Trình thiếu cho tôi xin lỗi. Hiện tại tôi đã khác 4 năm trước rồi, Thượng Quan Băng Linh bây giờ mới thật sự phù hợp với thân phận của mình. Bản thân tôi có phải cũng nên tìm một người có thân phận phù hợp để sánh duyên cùng nhau, tôi nói anh thấy có đúng không Trình thiếu. Đâu phải ai cũng có thể muốn là được làm quen với tôi đâu, thân phận tôi anh biết rõ mà. Anh ta không biết hai từ " xấu hổ " viết như thế nào sao mà còn dám nói như vậy. Nghĩ bản thân mình cao quý tới đâu mà đòi làm bạn với cô sau những gì đã làm với cô ấy nhưng...có phải cô nên cảm thấy may mắn vì nhờ vậy mà cô mới có thể tìm thấy người cô yêu hay không, tìm được mục tiêu để giúp cô sống thật hạnh phúc ở thế giới này hay không.

- Băng...à không Angella, em quả thật thay đổi quá nhiều rồi. Cô càng nói, anh ta càng cảm thấy khó chịu, quả thật anh ta cảm thấy không thích một chút nào cứ như thứ luôn thuộc về mình, thứ mà mình cảm thấy nó không quan trọng, lúc mất đi rồi mới nhận ra nó đáng quý như thế nào, mới biết bản thân mình không...nỡ đánh mất như thế nào.

- Nè, cô đừng quá xem thường người khác nha. Cô nghĩ bản thân mình là ai mà dám nói như vậy với Trình đại thiếu gia chứ. Cô có tin là ngay lập tức gia đình cô sẽ ra đường ở vì những lời nói ngu ngốc của cô hay không. Ngọc Gia Tuệ tiểu thư cuối cùng cũng đã lên tiếng nói lời "vàng ngọc" rồi. Trong giọng nói cô ta bộc lộ rõ sự ganh tỵ, khinh thường và cao ngạo. Ganh tỵ với dung mạo của Băng Linh, khinh thường Băng Linh cô không có mắt vì dám xem thường Trình Tử Đức và Ngọc Gia Tuệ cô, cao ngạo với Băng Linh vì nghĩ cô ta cao quý hơn cô.

- Ngọc tiểu thư, cô nói vậy sao được chứ tôi cũng không có nói gì quá quắt nha. Nhưng Ngọc tiểu thư lại nói muốn gia đình tôi ra đường thì phải xem Ngọc gia có khả năng đó hay không, hay là trước khi khiến tôi và gia đình mình phải hối hận khi chọc đến cô thì sợ là Ngọc gia đã bị xóa sổ khỏi thành phố này rồi đấy. Cô lạnh giọng nói với cô ta, ánh mắt phát ra tia sát khí khiếp người, không biết tự lượng sức mình.

- Cô... Cô ta vẫn chưa kịp nói gì thì đã bị Trình Tử Đức kéo tay lại rồi, hơn ai hết anh ta là người hiểu rõ thế lực của Thượng Quan gia, nhưng gia đình của cô quyền lực tới đâu, thâm sâu khó dò cỡ nào anh ta vẫn chưa biết được đâu. Cái mà Trình Tử Đức biết chỉ là một miếng băng nổi trên mặt hồ mà thôi.

Đôi mắt đang tỏa ra sát khí dày đặc của Băng Linh khi nhìn thấy một bóng hình quen thuộc ở gần cổng khách sạn đang từ từ tiến lại thì sát khí của cô đã được thu miễn lại, trong mắt cô giờ này chỉ còn lại sự ôn nhu, dịu dàng dành cho người thương mà thôi. Trình Tử Đức nhìn thấy ánh mắt ấy của cô thì vô cùng sững sờ, dẫu biết là cô đang đeo lens nhưng ánh mắt ấy quả thật quá đẹp, khiến người khác bị hút hồn, không thể thoát ra được khiến tim của anh ta một thoáng lỡ nhịp. Nhưng ánh mắt này của cô từ lâu đã không dành cho anh ta mà là một người khác, khi Trình Tử Đức quay lại nhìn thì lại càng thêm sững sờ.

Không ai khác người đó lại chính là...

***

Đoán đi

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Quá khứ

Là William

- William, là anh sao. Băng Linh xem hai người kia như không tồn tại mà lướt qua đi đến chỗ của Đông Phương Huyền Thương.

- Angella, sao cô lại ở đây? Huyền Thương không biết cô đến đây để thử vai nên khá ngạc nhiên nhưng hơn hết là vui mừng vì có thể gặp được cô gái của mình ở đây. Rốt cuộc là tình cờ hay do ông trời sắp xếp đây nhưng đối với anh nó không quan trọng.

- Tôi đến đây thử vai nữ phụ trong bộ phim sắp tới của đạo diễn Quan. Có lẽ sắp tới chúng ta sẽ gặp nhau dài đó, hy vọng anh sẽ giúp đỡ tôi nhiều hơn, tiền bối. À mà sao anh lại tới đây vậy? Tâm trạng của cô vì hai người kia mà không tốt bây giờ đã bị thổi bay lên chín tầng mây rồi, Huyền Thương quả thật đặc biệt với cô, chỉ cần nhìn thấy anh là cô đã cảm thấy vui vẻ rồi, dù mệt mỏi hay khó chịu cũng đều bay biến. Nhưng tại sao anh lại tới khách sạn này thì cô không rõ.

- À, lúc tối tôi có ở lại khách sạn này, sáng nay vừa rời đi, lúc nãy mới nhớ lại mình để quên đồ nên quay lại lấy. Có lẽ buổi thử vai đã kết thúc rồi, cô định đi đâu vậy? Lòng anh hiện đang dâng lên một niềm vui khó tả vì sắp tới sẽ được gặp mặt cô thường xuyên rồi, dù biết là ngày mai mới có kết quả của buổi thử vai nhưng không hiểu sao anh lại rất tin tưởng vào khả năng của cô, chuyện mà cô đã muốn làm thì không gì có thể ngăn cản được huống chi là một vai diễn. Cô chịu đi thử vai là đã nể mặt cho đoàn làm phim lắm rồi đấy, bởi vì hơn ai hết anh là người hiểu rất rõ con người cô, kiêu ngạo không ai sánh bằng, bất quá anh lại thích cô như vậy. Một cô gái như thế mới xứng cùng anh đi hết quãng đời này.

- Tôi định đi ăn trưa. Nói tới thì lại thấy buồn, cô phải đi ăn một mình hay sao chứ.

- Vậy thì trùng hợp quá, tôi định lên lấy đồ xong thì sẽ đi ăn, nhưng có lẽ cô đi có một mình thôi thì phải, không biết tôi có thể mời mời cô đi ăn cùng hay không, tiểu thư xinh đẹp. Anh vừa cười vừa nói, gương mặt vốn đã đẹp không ai sánh bằng bây giờ lại càng thêm quyến rũ, dù cô có sức kháng cự mạnh mẽ tới đâu thì cũng không thể vượt qua mỹ nam kế của người mình thích được, đặc biệt dáng vẻ hiện giờ của anh quả thật...quá đẹp, đẹp đến nghịch thiên, cô không thể từ chối lời mời của anh được.

- Rất sẵn lòng. Cô mong còn không được đấy.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Rồi anh quay sang nói với trợ lý đang đứng ở phía sau:

- Cậu lên phòng lấy đồ rồi đem về nhà tôi trước đi, tôi sẽ về sau.

- Vâng.

Cậu trợ lý cung kính vâng lệnh rồi tiến tới quầy lễ tân của khách sạn.

- Cô muốn ăn món Pháp, Ý, Nhật hay Trung?

- Ăn món Trung đi, mấy năm nay ở nước ngoài chẳng mấy lần được thưởng thức hương vị quê nhà, tôi ăn đồ Tây đến phát ngán rồi. Mặc dù cô nấu ăn rất giỏi nhưng 4 năm qua cô quả thật rất bận, rất ít khi nấu ăn ở nhà chỉ toàn ăn nhà hàng thôi. Mà ở nước ngoài muốn ăn món Trung còn khó hơn lên trời nữa.

- Vậy cô muốn ăn ở nhà hàng nào?

- Tôi chỉ mới về nước được vài ngày thôi, vẫn chưa biết rõ các ngõ ngách trong thành phố này được, nó đã thay đổi quá nhiều so với 4 năm trước, vẫn là phiền Will để anh làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi rồi.

- Hahaha, được, hôm nay tôi sẽ miễn cưỡng giúp cô vậy. Ngoài miệng thì nói là miễn cưỡng nhưng rõ ràng là trong lòng đang vui đến chết đây, anh còn muốn nói với cô một câu là " anh sẵn sàng giúp em cả đời " nhưng vẫn chưa phải lúc.

- Vậy cảm ơn anh trước. Cô cười tươi mà nói làm tim ai đó loạn nhịp trong khoảnh khắc ấy.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện vô cùng vui vẻ, không khí hòa hợp đến lạ kỳ, khiến Trình Tử Đức nhìn mà ngỡ ngàng, không ngờ cô gái trước kia luôn xem anh là tất cả bây giờ lại lạnh nhạt với anh như vậy, nhưng lại dịu dàng với người đàn ông đó như thế. Còn Ngọc Gia Tuệ cũng chẳng khá hơn là bao, cô ta là người trong giới giải trí, dù chẳng làm việc được nhiều với William nhưng vẫn biết rõ tính cách của anh, trừ lúc quay phim ra thì những lúc khác anh luôn lạnh nhạt với người khác. Nếu không phải người cực kỳ thân thiết thì chẳng ai nói chuyện được với anh quá một câu thế nhưng bây giờ anh ấy lại có thể tươi cười như thế với cô gái kia. Rốt cuộc cô gái đó là ai, có thân phận gì mà đến cả Trình Tử Đức cũng phải nể mặt không cho cô ta nói lớn tiếng với cô. Thật khiến người khác không thể không suy nghĩ.

Còn về Đông Phương Huyền Thương và Thượng Quan Băng Linh thì hai người hiện đang đi đến một nhà hàng Trung Hoa nổi tiếng nhất nhì thành phố này để ăn trưa bằng chiếc xe Lamborghini của cô.

- Người đàn ông lúc nãy trong đại sảnh khách sạn nói chuyện với cô có phải là Trình thiếu của Trình gia không? Mặc dù đã nghe qua chuyện của cô bốn năm trước, dẫu biết cô bây giờ đã thay đổi nhưng anh vẫn muốn biết người kia trong lòng cô chiếm vị trí như thế nao. Xem xem hắn có xứng làm tình địch của anh hay không.

- Đang vui sao lại nhắc tới anh ta làm gì chứ. Anh ta bây giờ trong mắt của tôi chẳng là gì cả.

Sợ anh hiểu lầm nên cô trả lời rất nhanh và dứt khoát, nói ra cũng thây lạ, cô chưa bao giờ phải khẩn trương như vậy cả duy chỉ có mình anh mới khiến cô như vậy thôi.

- Anh ta là thanh mai trúc mã của cô mà, trước đây tôi còn nghe nói cô rất thích anh ta nữa. Dù cô nói vậy nhưng anh vẫn chưa yên tâm, là thanh mai trúc mã đấy, ở bên cạnh cô nhiều năm như vậy lại còn là...người đầu tiên cô thích nên anh...ghen tỵ. Nếu không hỏi ra lẽ thì tối nay sao anh ngủ ngon được.

- Anh lo lái xe cho cẩn thận nhá, tôi chưa muốn chết đâu. Cho dù là thanh mai trúc mã thì sao, cũng chỉ là quá khứ thôi mà cái mà tôi quan tâm là hiện tại và tương lai. Còn việc tôi thích anh ta trước kia á, xem như là mắt tôi mù, tuổi trẻ bồng bột đi. Anh mà còn hỏi nữa là tôi giận đấy.

- Được rồi, tôi không hỏi nữa, đừng giận mà. Mặc dù nhìn cô tức giận trông rất dễ thương nhưng xét đến cùng anh...vẫn là không nỡ. Dù gì cũng đã nghe được điều mình muốn, anh thỏa mãn rồi, tên đó muốn làm tình địch với anh à, mơ nhé.

Vừa đi vừa trò chuyện cuối cùng cũng đến nhà hàng rồi, hai người thuê một phòng VIP để ăn cho dỡ gây sự chú ý vì dù sao Huyền Thương cũng là người của công chúng mà cũng vì dung mạo của 2 người quá ư là nổi bật đi. Từ cổng nhà hàng đi đến phòng ăn đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt rồi, may mà 2 người đều đeo kính đen nếu không ngày mai nhất định lên hot search với tiêu đề " Will đế đi ăn cùng một đại mỹ nữ chưa rõ lai lịch ".

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thương hiệu Quang Hoa

Sau buổi ăn trưa

- Cô thấy thế nào? Ngon chứ?

- Không tệ, chỉ là tôi thấy vẫn không ngon bằng mình làm.

- Thật sao, tôi rất hy vọng được nếm thử món ăn do đích thân đại tiểu thư Thượng Quan gia nấu đấy. Nghe Băng Linh nói, Huyền Thương vô cùng ngạc nhiên, không ngờ cô còn biết nấu ăn đấy, cô gái của anh đưa anh đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, quả thật thú vị.

- Tất nhiên rồi, thời gian còn dài, anh còn sợ không có cơ hội sao. Chỉ sợ anh chê thôi.

Cô rất muốn nói với anh một câu " nếu anh muốn em sẽ nấu cho anh ăn cả đời " nhưng vẫn phải kiềm chế lại.

- Đó là diễm phúc của tôi, sao dám chê chứ. Bây giờ, cô về nhà trước đi, lát nữa sẽ có người tới đón tôi.

- Vậy có được không.

- Không cần lo, tôi cũng không phải người yếu đuối đến vậy.

- Chỉ sợ anh gặp phải paparazzi thôi.

- Muốn đăng tin về tôi, phải xem họ có lá gan đó không. Những lần trước có những tòa soạn nhận tiền của những nữ diễn viên có quyền thế mà dám đăng scandal của anh hiện tại đã trở thành lịch sử rồi, ít nhất hiện tại họ vẫn biết người nào nên và không nên chọc vào.

- Vậy tạm biệt, hẹn gặp lại. Nói rồi cô phóng xe đi về dinh thự Thượng Quan gia. Còn anh vẫn đứng đó dõi theo bóng dáng cô cho đến khi khuất dần mới chịu dời ánh mắt đi. Khoảng 5" sau, một chiếc Roll- Royce dừng lại bên cạnh anh, một người mặc đồ đen bước xuống cúi chào Đông Phương Huyền Thương:

- Lão đại.

- Chúng ta về tổng bộ thôi.

- Vâng, mời.

Nói rồi hai người phóng xe về hướng ngược lại với hướng cô vừa đi.

***

Dinh thự Thượng Quan gia

- Chán quá.

Vừa về tới nhà cô đã nằm sõng soài trên sofa rồi, đột nhiên có một cuộc điện thoại gọi đến cho cô, là một số lạ.

- Alo, ai đấy?

- Là chú, Quan Thắng đây.

- A, là chú Quan ạ, chú gọi cho cháu có gì không?

- Chính là về vai diễn của cháu ấy mà, mọi người đã thống nhất là chọn cháu rồi, ngày mai sẽ báo cho Kỳ quản lý. Chú gọi cho cháu còn một chuyện nữa, là về trang phục của vai diễn của cháu. Hiện tại trong đoàn không có trang phục thích hợp với thân phận của nữ phụ. Không biết cháu nghĩ như thế nào.

Trang phục quả thật rất quan trọng, đặc biệt là vai diễn của Băng Linh lại vô cùng đặc biệt. Những mẫu trang phục mà đoàn làm phim đang có đều đã được dùng qua rồi, khán giả cũng không cảm thấy mới mẻ gì nữa, vấn đề này đã khiến ông đau đầu nhiều ngày nay rồi.

- Có nghĩa là chúng ta cần có những bộ trang phục mới cho vai diễn của cháu. Vậy chí có để ý đến thương hiệu nào không.

- Quang Hoa. Thương hiệu này chỉ mới thành lập được vài năm nhưng đã có chỗ đứng nhất định trong giới thời trang, người thành lập ra thương hiệu này quả thật không tầm thường. Các tác phẩm của họ đều mang đậm phong cách Trung Hoa cổ xưa, nếu có thể có được hợp đồng tài trợ trang phục bởi Quang Hoa thì chú tin chắc bộ phim sẽ càng thành công và tạo tiếng vang lớn hơn. Tuy có rất nhiều người nhắm đến thương hiệu này nhưng chưa từng có ai gặp được người chủ thật sự phía sau màn của Quang Hoa, chú không cần họ tài trợ tất cả chỉ cần trang phục của con và William được thiết kế bởi họ là được rồi.

- Chuyện chỉ có vậy thôi ạ. Cô còn tưởng hóa ra là chuyện gì quan trọng lắm chứ, nếu là liên quan đến thương hiệu thời trang của cô thì có phải là quá đơn giản rồi không.

- Đúng vậy, bây giờ chú cũng không biết nên làm thế nào, đêm cả chủ tịch là ai, một chút tăm hơi cũng không có thì chúng ta có thể làm gì chứ. Giọng của Quan Thắng chứa đầy sự ngao ngán, có lẽ đối với ông nó là một vấn đề nan giải nhưng đối với cô thì chỉ cần một câu nói là xong.

- Vậy thì chú không cần lo nữa, chuyện này cứ để cháu giải quyết. Ngay ngày mai, hợp đồng với Quang Hoa sẽ có cho chú ngay tại phòng làm việc của chú. Nhưng chú nhớ là chỉ có trang phục cho nam chính cà nữ phụ thôi đấy nhá.

Cô mới không muốn công sức của mình bỏ ra lại rơi vào tay của những kẻ không biết 2 chữ " quý trọng " viết như thế nào, ai cũng biết cô Từ Mộng kia ỷ nhân khí mình lớn chẳng xem ai ra gì, nếu không phải là người có chút quyền lực thì đừng mong cô ta sẽ nhỏ nhẹ nói chuyện, đặc biệt là cô ta vô cùng phung phí, dù là trnag phục trợ diễn hay đồ mượn cô ta cũng chưa từng xem trọng mà giữ gìn cẩn thận. Cho dù lúc đầu thành lập ra Quang Hoa và giúp nó phát triển như hôm nay là điều cô không thể ngờ nhưng dù gì cũng là tâm huyết của mình cô sẽ không để tất cả chúng bị phá hủy trong tay Từ Mộng kia. Huống hồ chi, những tác phẩm ấy là cô dựa trên tinh hoa của đất nước mà thiết kế nên. Nếu thật sự bị phá hủy bởi cô gái đó thì cô cũng xem như là kẻ tiếp tay cho cô ta rồi.

- Không lẽ...con quen biết chủ tịch của Quang Hoa. Khi nghe Băng Linh nói thì Quan Thắng vô cùng ngạc nhiên, chủ tịch của Quang Hoa, muốn biết được tung tích của người đó còn khó hơn biết lịch trình của tổng thống nữa. Nhưng dù sao Băng Linh cũng là tiểu thư của một đại gia tộc, quen biết rộng rãi hơn ông nhiều nên ông cũng không thắc mắc quá nhiều.

- Thời gian sẽ trả lời tất cả. Thôi cháu cúp máy đây, tạm biệt chú.

Nói rồi cô tắt điện thoại, sau đó bấm gọi cho một người...Trần Minh.

- Alo, anh Minh.

- Tôi nghe thưa đại tiểu thư.

- Anh giúp tôi chuẩn bị một bản hợp đồng hợp tác giữa thương hiệu Quang Hoa và đoàn làm phim của chú Quan, đem đến đây cho tôi ký rồi sáng ngày mai đem đến cho chú Quan dùm tôi.

- Tôi rõ rồi, đại tiểu thư, cô còn gì dặn dò không ạ.

- Anh nhắc bên thương hiệu nhớ chuẩn bị các trang phục cổ xưa dành cho công chúa và phò mã, sắp tới tôi đi đóng phim sẽ dùng tới chúng, đó là các bộ trang phục tài trợ cho đoàn làm phim. Còn nữa, từ giờ trở đi, anh sẽ theo tôi đến đoàn làm phim với vai trò là trợ lý riêng kiêm vệ sỹ của tôi, được chứ.

- Vâng tôi đã hiểu, đó là trách nhiệm của tôi thưa tiểu thư. Bên cạnh chăm sóc cho cô là bổn phận và trác nhiệm mà tôi phải làm.

- Tôi biết chắc chắn bố tôi sẽ không nhìn sai người, rất cảm ơn anh. Tôi cúp máy đây, tạm biệt.

- Tạm biệt, tiểu thư.

Bây giờ cô chỉ việc tận hưởng những ngày nghỉ cuối cùng trước khi trở thành một minh tinh mà thôi, phải quẩy lên mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21: Đi bar

Bây giờ là 4h chiều rồi, mấy ông anh trai của cô đều bận công việc từ sáng tới tối. Hiện tại ở nhà chỉ còn mình cô và hai tiểu bảo bối hổ nhỏ mà thôi. Đang chơi với hai bé hổ thì Kỳ Tuyết gọi đến.

- Alo, Angella à, đạo diễn Quan vừa mới thông báo, em được chọn để đóng vai nữ phụ sắp tới rồi. Giọng của chị ấy không nén được sự vui mừng và ngạc nhiên. Vui mừng vì không ngờ Angella lại có thể có khởi đầu tốt đến vậy, vừa mới debut đã được tham gia đóng phim của đạo diễn Quan. Ngạc nhiên vì không ngờ cả một đoàn phim gồm những người tai to mặt lớn lại một lượt đồng ý mạo hiểm để Angella đảm nhận một vai quan trọng như vậy. Không ngờ cô gái này lại tài năng đến vậy.

- Vâng, cảm ơn chị đã nói cho em biết. Giọng nói cô vẫn bình thản như thế, không chút gì gọi là bất ngờ hay ngạc nhiên trước việc này.

- Em có vẻ không mấy bất ngờ về việc này nhỉ?

- Thứ mà chị đã chắc chắn rằng sẽ nằm trong túi của mình thì còn ngạc nhiên gì nữa chứ. Cô nghe Kỳ Tuyết hỏi mình như vậy mà không khỏi bật cười.

- Haha, em đúng thật là...quá tự tin vào bản thân mình rồi đấy.

- Đó là bởi vì em hoàn toàn có khả năng tự tin. Thứ mà người khác tranh đến sứt đầu mẻ trán cũng không có được lại bị em giành được một cách dễ dàng như vậy, chị nói xem là do bọn họ quá ngốc hay là bản thân em xuất sắc đây.

- Ngốc...cũng không thể ngốc hết một đám như thế được, chị thừa nhận bản thân em rất giỏi rất có tài, chị quả thật không nhìn lầm người, chắc chắn em sẽ đưa giải trí Trung Hoa lên một tầm cao mới, chị tin như vậy.

- Cảm ơn chị vì đã tin em, chào chị nhé.

- Được rồi, chào em.

Băng Linh cũng tắt máy sau đó lại cầm điện thoại gọi cho người khác.

- Alo, Ngọc Khánh à, tối nay cậu và Tử Lan có rãnh không.

Cô chính là đang gọi cho hai người bạn thân của mình để hẹn nhau đi chơi.

- Tất nhiên rãnh rồi, dù có bận thì khi được đại tiểu thư của Thượng Quan gia tộc mời, tất cả cũng phải dẹp qua một bên thôi.

- Vậy thì tốt quá, tối nay chúng ta đi chơi đi. Bố mẹ mình đi nước ngoài chưa về, anh Triệt với anh Quân thì bận công việc không biết khi nào mới về còn anh Hạo thì đi lưu diễn ở thủ đô rồi, một mình mình ở nhà chán quá, hai cậu đi chơi với mình đi...úm, xem như chúc mừng mình tiến thêm một bước trong việc tìm chồng đi.

- Được, được, tối nay lúc 8h, mình và Tử Lan sẽ đến nhà cậu được chưa.

- Thank you, bạn yêu quý. Mình sẽ ở nhà đợi hai người.

7h50" tối tại dinh thự Thượng Quan gia

- Băng Linh à, cậu đâu rồi, tụi mình đến rồi nè.

Đó là giọng của Tử Lan, cô ấy vẫn luôn tăng động như vậy, chưa thấy người mà đã nghe giọng rồi, không biết thục nữ gì hết.

- Đây, đây, đừng kêu nữa, cậu muốn gọi tất cả mọi người dậy luôn sao.

Bình thường thì cỡ 7h30" là người làm đã được phép đi nghỉ ngơi rồi, chỉ còn lại quản gia và vài người làm thân tín thôi.

- Cậu định dẫn tụi mình đi đâu vậy chứ. Không cho biết làm bọn mình hồi hộp quá đi.

- Lo gì chứ, đi rồi sẽ biết mà.

Nói rồi, cô lôi hai cô bạn mình ra sân, trước khi đi còn không quên nói vọng vào bên trong nhà:

- Vú ơi, con đi chơi với Tử Lan và Ngọc Khánh đây, nếu anh trai cháu về mà có hỏi thì vú hãy nói vậy để họ không phải lo lắng cho con nha vú.

- Nhưng mà tiểu thư, cô vẫn chưa ăn tối.

- Con sẽ ăn ở ngoài ạ, vú khỏi lo. Tạm biệt vú.

Hôm nay cô không lấy chiếc Lamborghini trắng nữa mà thay vào đó là một chiếc Lamborghini màu tím lavender rực rỡ giữa đêm đen.

- Này, rốt cuộc là cậu đưa bọn mình đi đâu vậy?

- Tất nhiên là đến Bar Midnight rồi.

Đây là quán bar nổi danh nhất giới thượng lưu hiện nay trên thế giới mà bất cứ ai cũng muốn một lần được tới cho biết. Nó nổi danh nhờ sự sa hoa đến cùng cực của mình. Chỉ có dân chịu chơi cũng những thiên kim thiếu gia có tiền triệu bạc tỷ mới có thể sống với sự sa hoa của Bar Midnight mà thôi. Từ khi về nước đến giờ đây là lần đầu tiên cô đến. Nhưng muốn vào được đó không thể thiếu một thứ đó là thẻ hội viên. Mà thẻ hội viên cũng sẽ tùy theo thân phận của từng người mà chia ra cấp độ là: bình thường, khách VIP, khách VIP cấp kim cương. Cũng may lúc vừa về nước, Quân ca của cô đã giúp cô làm một tấm thẻ hội viên rồi, với thân phận là lệnh ái duy nhất của đại gia tộc Thượng Quan thì thẻ của cô chính là thẻ VIP cấp kim cương đen, là khách lớn nhất, có quyền hạn cao nhất.

- Oaaa, là Bar Midnight, lâu rồi mình chưa đi chơi nha. Haha, yêu cậu quá đi thôi Băng Linh ơi.

Không ai khác đó chính là giọng nói của Tử Lan, người gì đâu mà không biết kiềm chế cảm xúc một chút gì hết, haizzz.

***

Khi 3 người tiến vào thì đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của động vật giống đực rồi, còn các cô gái thì nhìn các cô đầy ganh ghét cùng ghen tỵ đặc biệt là Băng Linh cô. Nhưng mục tiêu của 3 người không phải ở đây mà là tầng 3 của Bar Midnight.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Đánh nhau

Bar Midnight gồm có bốn tầng, tùy theo thẻ hội viên mà người đó có thể đến tầng lầu thích hợp.

Tầng 1 dành cho những kẻ có tiền nhưng không có quyền, còn tầng 2 là dành cho những thiên kim thiếu gia của những gia tộc có máu mặt, tầng 3 là dành cho những vị khách có thẻ VIP cấp kim cương đen như Băng Linh. Đặc biệt, tầng 4 là tầng dành cho những người có thân phận lớn như trùm hắc đạo, các vị quan to chức lớn đến bàn bạc công việc, nếu không có sự đồng ý của chủ nơi này mà dám tự tiện đi lên tầng 4 thì sẽ phải trả một cái giá rất đắt, có thể là bằng cả mạng sống của mình.

Khi 3 người các cô lên đến tầng 3 thì họ tìm một vị trí thích hợp ngồi nói chuyện.

- Này, hay là vài hôm nữa các cậu đến đoàn làm phim chung với mình đi. Cô rất muốn có 2 người bạn này bên cạnh nha, trong đoàn phim cô chẳng quen biết ai ngoài William cả, chắc chắn sẽ rất chán, nếu có 2 người này bên cạnh thì sẽ vui biết mấy. Lỡ mà có người chọc đến mình thì cô sẽ cùng họ chỉnh chết kẻ đó, haha.

- Ý kiến hay đấy nhưng...tụi mình lấy thân phận gì để đến đó với cậu chứ. Ngọc Khánh nghe cô nói thì cũng cảm thấy phấn khích nhưng Băng Linh là đi đóng phim vậy cô với Tử Lan đến đó làm gì a.

- Ừm, dù gì thì mình cũng chưa có trợ lý, hai cậu có chịu thiệt thòi mà làm trợ lý cho mình không?

- Why not? Bọn mình muốn còn không kịp đấy. Vậy là nhất trí rồi nhé, không được nuốt lời đâu đấy. Đây là giọng của Tử Lan, cô ấy có vẻ rất vui mừng khi được đến đoàn làm phim chơi.

- Tất nhiên rồi.

- Ngọc Khánh à, chúng ta ra ngoài kia chơi đi, cậu ở đây một mình được không, Băng Linh?

- Không sao, các cậu cứ chơi thoải mái đi, không cần quan tâm đến mình.

- Được.

Nói rồi 2 cô gái bỏ chạy ra sàn nhảy, để cô ở lại một mình. Khoảng vài phút sau thì có một nhóm thanh niên nhìn khoảng 20 trở lên tiến về phía cô đang ngồi.

- Này, cô em sao ngồi có một mình vậy, có hứng thú chơi chung với tụi anh không? Một tên nhìn có vẻ là kẻ cầm đầu lên tiếng hỏi cô, lời nói có vẻ là quan tâm nhưng cứ nhìn cái mặt háo sắc kia là khiến cô muốn nôn rồi.

- Xin lỗi nha, chị đây không rãnh chơi với mấy người. Nếu còn biết điều thì nên cút xa ra chút trước khi tôi tức giận, sẽ chẳng có chuyện gì tốt lành đâu.

Cô lạnh lùng nói với bọn họ, ánh mắt đã bắt đầu lộ ra tia sát khí, nhưng đáng tiếc bọn họ không nhìn thấy càng không cảm nhận được thần chết đang ở rất gần. Đúng là thiên đường có lối lại không đi, địa ngục không cửa lại cứ thích vào.

- Làm gì nóng tính vậy chứ, bọn anh cũng chỉ muốn cùng em vui vẻ thôi mà, thôi đi với tụi anh đi. Tất cả chúng đều ỷ gia đình mình giàu sang, có quyền, có thế mà muốn làm gì thì làm nhưng lại quên mất một điều nếu cô đã lên được tầng này thì thân phận của cô cũng không thể xem thường, đáng tiếc cho những người bạn trẻ này.

- Tôi nói lại lần cuối, có CÚT hay là KHÔNG?

Đôi mắt đen đẹp của cô đã bị bao trùm bởi sát khí nhưng những chàng trai kia không biết sợ chết là gì, còn có kẻ nhìn thấy cô như vậy, cảm thấy cô đặc biệt thú vị nên đã đưa tay ra muốn bắt lấy cô, sau đó thì mọi người nghe thấy một tiếng thét thất thanh:

- Á...á...á...

Tay của gã đã bị bẻ gãy bởi cô gái trước mặt này. Những người khác thấy bạn mình như vậy liền tức giận mà đồng loạt tiến về phía cô, đây là đang định lấy thịt đè người sao.

- MUỐN CHẾT!

Tất cả bọn họ đều bị cô đánh cho tơi bời hoa lá, trong số ấy có một kẻ đã kịp thời gọi cho đồng bọn đến cứu viện, bên kia Tử Lan và Ngọc Khánh nhận thấy có chuyện xảy ra liền nhìn phía cô, khi thấy được cảnh tượng này, hai người đều đồng thanh mà nói:

- Một đám ngu ngốc.

Nói rồi hai người vẫn không quên chạy qua giúp cô bạn của mình một tay dọn dẹp những "đứa trẻ lớn xác hư hỏng này", hiện tại khung cảnh tại tầng 3 vô cùng rối loạn nhưng chẳng một ai dám báo cảnh sát cả vì họ hiểu những cô cậu ở đây đều là con cháu của các gia đình không phải có tiền thì cũng có quyền, chẳng ai dại gì mà chọc vào cả.

Lúc này, tại tầng 4 của Bar Midnight

Một người đàn ông mặc nguyên cây đen đang chạy hớt hải vào một căn phòng nhìn vô cùng xa hoa phía trước:

- Chủ tử, xảy ra chuyện không hay rồi...

Người đó vừa chạy vào phòng chưa kịp thở đã hét lên với những người có mặt trong phòng rồi. Dù biết là làm phiền chủ tử lúc này là không nên nhưng mà chuyện này quả thật rất quan trọng nha, nếu không thông báo, nhất định mọi người sẽ không được sống yên trong vài tháng tới.

- Là chuyện gì, sao lại gấp gáp như vậy, chẳng có phép tắc gì cả.

Chất giọng vừa trầm thấp vừa uy nghiêm của một người đàn ông vang lên, dẫu biết là nếu không có chuyện quan trọng thì cấp dưới của anh sẽ không vô lễ như vậy, lại dám xông vào đây nhân lúc anh đang bàn công việc nhưng bị làm phiền thì chẳng mấy ai vui vẻ cả.

- Là đại tiểu thư xảy ra chuyện, cô ấy hiện đang ở đây, ở dưới tầng 3 của Bar Midnight này. Hơn nữa...hơn nữa...

- Là Băng Linh, con bé đang ở đây, hơn nữa còn xảy ra chuyện gì, sao lại ấp úng thế hả, muốn bị phạt không? Hiện tại người đàn ông đã bắt đầy tức giận và dần mất kiên nhẫn rồi. Đã từ trên ghế đứng bật dậy, không chỉ anh, hai người quyền lực nhất trong phòng này sau khi nghe xong cái tên "Băng Linh" thì cũng có phản ứng y như người kia vậy. Những người khác thấy chủ tử mình như thế thì họ đều đã trong tư thế sẵn sàng chiến đấu rồi hoặc là sắp đón nhận cơn thịnh nộ của chủ tử chăng.

Thế là cả một đoàn người với khí thế đủ để đàn áp cả một đội quân từ tầng 4 tiến xuống tầng 3, trong đó đặc biệt nhất là người đàn ông đeo một chiếc mặt nạ bạc che khuất cả nửa gương mặt phía trên là có khí thế đáng sợ hơn hết.

Còn cô gái của chúng ta đang chiến đấu cô cùng hăng máu vừa hạ knock - out một tên nữa và đang đè hắn xuống nền nhà, khi ngước mặt lên, tầm mắt vừa hay nhìn về phía cầu thang nối liền tầng 3 và tầng 4. Khi nhìn thấy những người đang đi xuống đặc biệt là ba vị chỉ huy thì mọi hoạt động trong não của cô đều bị đình trệ, hiện tại trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ thôi:

- Lần này...mình chết chắc rồi!!!

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hình phạt

"Đó...đó chẳng phải là anh Triệt, anh Quân cùng Đông Phương Huyền Thương hay sao. Bị bắt thì thôi đi nhưng tại sao là cùng một lúc lại bị ba người bắt chứ, làm sao mà thoát đây." Trong lòng Thượng Quan Băng Linh điên cuồng gào thét. Ngay sau đó, cô lập tức thả kẻ mà cô đang đè dưới nền nhà ra, chạy một mạch đến nấp sau lưng Đông Phương Huyền Thương, mặc du là người này đang đeo mặt nạ nhưng bằng trái tim mình cô biết chính là anh, đặc biệt là khi nhìn vào đôi huyết mâu kia.

- Anh Triệt, anh hai, bọn họ ăn hiếp em.

Cô nấp sau lưng Huyền Thương nhưng lại ngước mặt lên kể tội với hai ông anh trai nhà mình, dôi mắt còn không quên cố nặn ra vài giọt nước mắt, trông đáng thương vô cùng, khác hẳn một trời một vực với bộ dáng đằng đằng sát khí vừa nãy. Còn hai vị Thượng Quan thiếu gia thì hiện tại đang vô cùng tức

giận, không phải vì em gái mình thương nhất bị ăn hiếp mà là bởi vì...rõ ràng họ mới là người thân của cô, là anh trai bình thường yêu thương, cưng chiều cô nhất mà bây giờ cô lại chạy đến nấp sau lưng cái tên William mặt lạnh đó là sao, miệng thì đang kể tội bọn kia mà tay thì cứ ôm chặt cánh tay của William là sao. Rốt cuộc ai mới là người thân của cô chứ. Còn cái tên mặt lạnh kia nữa, cái bộ dáng hưởng thụ đó là sao a, đấy là em gái của bọn họ mà sao bị hắn cướp dễ dàng thế.

- Ăn hiếp, ai có khả năng ăn hiếp em. Em chưa đánh chết người khác là may lắm rồi, ai dám khiến em chịu ủy khuất chứ. Thượng Quan Quân cố nén giận mà nói với em gái, đúng thật là con gái lớn khó giữ trong nhà mà, chưa gì hết đã bị tên mặt lạnh kia tóm mất trái tim rồi, vậy sau này còn ai bày trò quậy phá với anh nữa chứ, thật là tức chết mà.

- Là bọn họ ỷ đông hiếp yếu, dùng chiêu lấy thịt đè người. E dù gì cũng là cô gái "yếu đuối", cho dù có thêm Tử Lan với Ngọc Khánh thì...thì cũng đâu thể đánh hết bọn họ được.

Băng Linh dù biết là không thể thoát nhưng vẫn cố chối tội nhằm mong được giảm nhẹ hình phạt, cô chọn nấp sau lưng Huyền Thương có lẽ rất đúng, không hiểu sao cô cảm nhận được anh nhất định sẽ không giận hay mắng cô đâu, vả lại ở đây nhìn anh còn đáng sợ hơn hai ông anh trai của cô nữa, không ôm cái đùi này thì ôm đùi ai chứ.

- Ngoan, không phải sợ, tôi giúp cô xử lý bọn họ.

Huyền Thương vô cùng dịu dàng nắm tay cô mà nói, ánh mắt của anh vô cùng ấm áp nhìn cô chằm chằm không chớp mắt, một khi đã bị ánh mắt này nhìn thì không một cô gái nào có thể thoát được lưới tình của anh cả, Băng Linh cô cũng vậy. Bản thân anh dù biết là cô không sợ, chỉ là đang đóng kịch nhưng mà...những lúc thế này cô lại chọn tin tưởng anh trong khi có hai người anh trai vô cùng yêu thương cô đang ở đây đã khiến anh vô cùng hạnh phúc cùng mãn nguyện, được trở thành chỗ dựa cho cô, đó là điều anh luôn mong muốn không phải sao?

- Uwhm, chỉ có anh là tốt nhất, không có mắng tôi như hai người kia.

Cô vừa nói vừa lia ánh mắt sắc lẹm về phía 2 người anh của mình như đang nói" Thấy chưa, 2 người mà mắng em nữa là em cho biết tay đấy nhá"

- Này, em nói cho đàng hoàng nhé, bọn anh không có mắng em nha.

Thượng Quan Triệt cũng không chịu được mà lên tiếng, cướp mất em gái bảo bối của bọn anh thì thôi đi, còn giành mất quyền lợi bảo vệ em gái của hai người họ nữa là sao, giờ còn khiến cô không thèm ngó ngàng gì tới 2 người họ, thật tức chết mà. Đợi sau này, Đông Phương Huyền Thương thành em rể của Thượng Quan Triệt này rồi thì hắn sẽ biết tay anh. Mặc dù vậy nhưng anh vẫn không thể để những kẻ ức hiếp em gái mình yên ổn được.

- Các cậu mau qua đó giúp người của Huyền thiếu bắt những kẻ đó lại.

- RÕ!

Còn những kẻ đó khi nghe cô gọi Thượng Quan Triệt và Thượng Quan Quân là anh thì hồn phách mém xíu bay lên trời rồi. Cô gái đó sao có thể là Thượng Quan đạo tiểu thư trong truyền thuyết chứ, lần này bọn chúng chết chắc rồi, lại dám chọc đến người của Thượng Quan gia tộc.

Khi tất cả những kẻ có liên quan được đưa đến trước mặt cô thì mặt bọn họ người nào người nấy trông thê thảm vô cùng, chúng hiện tại đều đang nhìn cô với ánh mắt chứa đầy sự sợ hãi. Hai người Tử Lan và Ngọc Khánh cũng đã đến bên cạnh cô để nghe hình phạt cuối cùng dành cho bọn chúng.

- Những kẻ này, cô muốn trừng phạt như thế nào?

Ánh mắt của Đông Phương Huyền Thương vô cùng lạnh lùng và tràn đầy sát khí nhìn những kẻ đáng chết kia. Dám động đến bảo bối của anh còn chọc cho cô tức giận chết một ngàn lần cũng không hết tội, mặc dù đều đó giúp anh ghi thêm điểm trong mắt cô nhưng mà đến cùng vẫn là không thể tha thứ nha. Còn về hình phạt vẫn là để cô quyết định đi.

- Tất cả...THIẾN!

Dám vô lễ với cô, có ý đồ đen tối gì với cô bộ tưởng cô không biết hả, đã vậy cô cho chúng mất luôn cái công cụ hại người.

Mọi người có mặt nghe thấy chữ cuối cùng kia đều không khỏi hút một ngụm khí lạnh. Cái loại trừng phạt này có phải là hơi ác không, bọn họ có phải nên nhớ mặt cô để sau này có gặp thì tránh xa ra để mắc công rước họa vào thân hay không. Ngay cả Thượng Quan Triệt, Thượng Quan Quân và Đông Phương Huyền Thương cũng vô cùng bất ngờ với hình phạt mà cô dành cho bọn họ.

- Linh Nhi à, em cũng ác quá đấy.

Thượng Quan Quân không kìm lòng được mà phải nói ra câu ấy, đúng là không biết sợ là gì.

- Với em như vậy là còn nhẹ đấy, em còn nhiều cách thức trừng phạt lắm, anh muốn thử không.

- Không...không, đùa vậy không vui đâu Linh Nhi à.

- Mọi chuyện như vậy xem như đã xong, giờ em muốn về với tụi anh hay sao.

Thượng Quan Triệt hỏi cô, biết là mấy hôm nay cô ở nhà rất chán nên mới ra ngoài chơi nhưng cứ như vậy không biết sẽ có bao nhiêu chuyện xảy ra nữa

đây.

- Chơi chưa đã, em còn muốn chơi tiếp. Hai anh về trước đi, em sẽ về sau.

- Được rồi, nhớ cẩn thận đó, bọn anh đi trước.

Nói xong thì hai người cũng rời khỏi Bar Midnight về nhà, còn cô thì cũng hết hứng thú chơi ở đây rồi. Đúng lúc này, có một tiếng động lạ vang lên.

- Ọc...ọc...ọc

Đó là tiếng dạ dày của cô đang biểu quyết, cái tội chưa ăn tối mà đã đi chơi, lại còn đánh nhau nữa chứ. Cô bây giờ thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống mà, thật mất mặt quá đi, lại ngay trước mặt của Huyền Thương nữa chứ.

- Em chưa ăn tối mà đã đi uống dược rồi sao? Được rồi hay là để tôi đưa cô đi ăn, dù gì tôi cũng chưa ăn tối.

Giọng của anh đã bắt đầu ẩn ẩn tức giận rồi, sao cô lại không biết tự chăm sóc cho mình gì hết vậy. Bây giờ nhìn lại mới thấy cô...gầy quá đi.

- Tôi không có uống rượu, chỉ uống cocktail thôi. Anh cũng chưa ăn tối mà vẫn uống rượu đấy thôi, còn nói tôi nữa.

- ....

- Tử Lan, Ngọc Khánh, hai cậu cứ ở đây chơi đi, lát nữa lái xe mình về, mình đi ăn tối đây, tạm biệt.

- Được, tạm biệt cậu, hẹn gặp lại.

Trước khi đi ăn tối, cô phải làm một việc đã.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Buổi tối lãng mạn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước khi đi ăn tối cùng Đông Phương Huyền Thương thì cô cần phải thay đồ trước đã.

- Anh ở đây đợi tôi ra xe lấy đồ vào nhà vệ sinh thay xong rồi chúng ta sẽ đi, được không?

- Không cần phải thế đâu, cô mặc như thế này cũng được mà!

- Anh thấy được nhưng tôi thì không. Tôi dù sao cũng là đi ăn tối với Will đế vạn người mê, có thể ăn mặc như thế này sao. Vì là đi Bar nên cô không mặc quần áo như thường ngày, cô chỉ mặc một chiếc quần đùi đen bó, áo phông rộng, giày thể thao màu đen, tuy tất cả đều là hàng hiệu nhưng vẫn là không thể mặc như vậy đi ăn nhà hàng nha. Bản thân cô vốn rất cẩn thận nên trong xe lúc nào cũng có ít nhất hai bộ váy để cô thay phòng khi cần thiết, hiện tại có thể dùng rồi.

- Anh cứ xuống tầng 1 chờ tôi đi. Tôi thay đồ xong sẽ đến mà.

Nói rồi cô chạy xuống bãi đỗ xe để lấy đồ mà không nhận thấy có một ánh mắt sâu thăm thẳm luôn nhìn cô từ tầng 4 mãi cho đến khi cô đi mới chịu dời ánh mắt, còn anh cũng không thể khuyên cô nên đành xuống đại sảnh tầng 1 đợi cô vậy, nói chính xác hơn là khu vực gần chỗ đỗ xe. Anh cũng đã cho thuộc hạ lui xuống hết rồi, anh không muốn buổi tối của hai người có kẻ thứ ba chen vào làm mất tự nhiên, nếu có theo để bảo vệ thì chỉ cần âm thầm đi theo sau là được rồi.

Khoảng 15" sau, Đông Phương Huyền Thương nghe tiếng giày cao gót vang lên đang đi về phía mình thì anh quay ra sau lưng để nhìn. Không nhìn thì thôi vừa nhìn ánh mắt anh đã không thể dời đi chỗ khác rồi, trong ánh mắt ấy cũng chẳng chứa đựng hình ảnh gì nữa ngoại trừ bóng dáng mảnh khảnh của cô gái mà anh yêu nhất. Cô khoác trên mình một chiếc váy đuôi tôm màu xanh da trời nhạt, kiểu cúp vai, tay áo không quá dài, phần vải ở tay áo có ren, tà áo nhiều lớp xòe rộng. Đôi giày thể thao vừa nãy đã được thay bằng một đôi giày cao gót cùng tông màu.

Bộ váy càng tôn lên nét đẹp hiếm thấy của cô, hiện tại cô trông vô cùng cao quý và xinh đẹp một cách ngạo nghễ, cao quý, không còn là một cô gái cá tính như lúc nãy. Ngay cả ánh trăng ngoài kia cũng không thể xinh đẹp, nổi bật hơn cô. Sau vài phút bần thần, anh đã dần bình tĩnh thì nhìn thấy Băng Linh đã ở ngay trước mắt mình.

- Chúng ta đi thôi.

Huyền Thương vô cùng ga lăng đưa tay mời cô, sau khi cảm nhận được bàn tay ấm áp, mịn màng kia đặt vào tay mình thì anh nắm chặt và dẫn cô đi đến vị trí xe của mình. Chiếc xe lăng bánh đến một nhà hàng sang trọng - nơi chỉ dành cho tầng lớp thượng lưu.

***

Tại nhà hàng

- Chào mừng Huyền thiếu và tiểu thư đến nhà hàng. Mời hai vị đi theo tôi.

Tiếp tân vô cùng lịch sự chào hai người và đưa hai người đến vị trí của mình. Có lẽ Huyền Thương thường xuyên tới đây dùng bữa lắm thì phải vì cô thấy thái độ của họ không có gì là ngạc nhiên khi một nhân vật có danh tiếng lớn như anh tới đây cả mà nếu có thì cũng là ngạc nhiên vì hôm nay anh dẫn theo phụ nữ mà người đó là cô.

Sau khi đã an vị chỗ ngồi, cô mới hỏi anh:

- Anh có phải thường xuyên đến đây lắm hay không. Ở đây nếu muốn vào thì cần phải có thẻ hội viên thì phải.

- Đúng vậy, vì nhà hàng này có thể cho chúng ta thưởng thức hương vị ẩm thực của rất nhiều quốc gia khác nhau chứ không phải là một nước như những nhà hàng khác. Cô có muốn làm một thet hội viên không, vậy thì sau này có thể đến đây bất cứ lúc nào.

- Vậy cũng được, cảm ơn anh.

- Quản lý, giúp tôi làm cho vụ tiểu thư này một tấm thẻ hội viên.

- Vâng thưa Huyền thiếu, nhưng tôi cần biết danh tính của tiểu thư để hoàn thành thẻ ạ.

- Tiểu thư của Thượng Quan gia tộc, Thượng Quan Băng Linh, công chúa Anh quốc.

Anh nói thẳng danh tính của cô cho quản lý nhà hàng biết, cô có thể nhận thấy một sự kinh ngạc không hề nhỏ trong mắt vị quản lý kia, nhưng đó không phải chuyện cô muốn quan tâm.

- Vâng, tôi sẽ hoàn thành thẻ hội viên cho tiểu thư ngay, hai vị cứ tự nhiên gọi món đi ạ, tôi đi trước chúc ngon miệng.

Vị quản lý kia trước khi rời đi cũng không quên kêu cấp dưới đến phục vụ hai người chu đáo.

- Cô muốn ăn gì?

Đông Phương Huyền Thương cầm một cái Menu đưa cho cô.

- Đây dù sao cũng là lần dầu tôi đến đây, vẫn chưa hiểu rõ hương vụ món ăn như thế nào, hay anh cứ gọi dùm tôi luôn đi.

- Được rồi.

Sau đó anh nói cho phục vụ ghi một loạt danh sách các món ăn, càng nghe cô càng bất ngờ, không ngờ...

- Sao anh hiểu rõ thói quen ăn uống của tôi thế, tôi không nhớ là mình có nói cho anh nha.

- Chúng ta dù sao cũng đã ăn chung với nhau, tôi sao có thể vô tâm đến mức không biết khẩu vị của cô chứ, dù sao cũng không quá khó để nhớ. Cô không thích ăn hành, cà rốt, không thể ăn được thịt mỡ, không thích ăn béo, thích ăn cay... Món cô thích nhất là cháo hải sản có đánh thêm trứng gà, đúng không?

Nơi gì chứ mọi chuyện liên quan đến cô, anh đều nhớ rõ không xót một thứ.

- Không sai một chữ, không ngờ anh lại hiểu rõ thói quen của tôi đến vậy, quá bất ngờ rồi.

Cô hiện đang rất vui, không ngờ anh lại để ý đến cô như vậy, còn bản thân cô có phải quá vô tâm rồi hay không, ngay cả một chút sở thích của anh cũng không biết.

- Thôi chúng ta ăn đi.

- Được, tôi nhất định không phụ sự quan tâm của anh.

Sau khi ăn xong, hai người cùng thưởng thức một chai rượu vang cực kỳ quý, vô cùng đắt tiền nhưng đối với hai người này chắc cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc thôi. Nhà hàng này quả là dành cho giới thượng lưu, nó rất khác với những nhà hàng khác. Chẳng hạn như hiện tại, nhà hàng đang chơi một bản nhạc piano vô cũng lãng mạn, có nhiều cặp đôi đã không kìm được mà đã bắt đầu nhảy múa cùng nhau rồi.

- Có hứng thú cùng tôi khiêu vũ một điệu không.

***

Có ai hóng nụ hôn đầu không?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nụ hôn đầu

- Có hứng thú cùng tôi khiêu vũ một điệu không?

Một người đàn ông vô cùng đẹp trai, lịch lãm đang mời bạn khiêu vũ cùng, đặc biệt đó lại là một Ảnh đế vạn người mê thì bạn có thể từ chối không? Tất nhiên là không...huống chi đó lại là người mà cô thích.

- Rất sẵn lòng, tôi muốn còn không được.

Băng Linh đặt bàn tay của mình vào tay anh, hai người sánh vai nhau đi ra khu vực nhảy múa. Đây có lẽ là cặp đôi đẹp nhất đêm nay, họ đẹp đến mức cả thần tiên cũng phải ganh tị.

Hai người cùng nhau khiêu vũ, hòa cùng điệu nhạc, hai con tim cùng chung một nhịp đập. Trong ánh mắt và cả trái tim của hai người không còn gì khác ngoại trừ hình ảnh của đối phương và tình yêu mãnh liệt đối với người trước mắt. Đây là lần đầu tiên hai người khiêu vũ cùng nhau nhưng họ lại có một sự ăn ý đến kỳ lạ, chỉ cần nhìn vào mắt đối phương, không cần nói thêm điều gì, hai người vẫn hiểu được suy nghĩ của người kia và phối hợp ăn ý đến không thể ăn ý hơn. Giữa sàn nhảy rộng lớn, hai người tồn tại cách biệt với thế giới bên ngoài, họ như một cặp thần tiên quyến lữ không thuộc về nhân gian này vậy.

***

Sau khi ăn tối xong, cô vẫn không chịu về nhà mà lại muốn đi dạo. Anh chiều cô nên đã để xe của mình cho thuộc hạ lái theo sau hai người một khoảng còn mình thì cùng cô đi dạo ven đường, khu vực gần sông, hai người đang đi trên một thảm cỏ mềm mại vô cùng.

Vì lúc nãy ăn tối, cô đã uống không ít rượu vang nồng độ nặng, bây giờ lại đi dạo hóng gió đêm nãy giờ mà hiện tại đầu cô đã có chút lâng lâng, chắc muốn cảm rồi đây. Vì đầu hơi đau, nên cô đi đứng có chút không cẩn thận đã vấp phải hòn đá ven đường nên loạng choạng sắp ngã may nhờ có anh đỡ kịp nhưng anh lại đứng không vững nên thế là cả hai oanh oanh liệt liệt mà lăn vài vòng. Cũng may là thảm cỏ nên cả hai không có bị thương gì. Chỉ là...lúc nãy té, anh ôm chặt cô vào lòng để cô không bị thương, kết quả là sau khi lăn vài vòng đến khi dừng lại thì cô đang mơ màng nằm đè lên người anh.

Hai người trán chạm trán, mũi chạm mũi và tất nhiên là môi chạm môi rồi. Anh khi phát hiện ra hai người đang hôn nhau thì không biết lòng mình vui mừng hay là ngạc nhiên nhiều hơn. Hiện tại anh cũng không suy nghĩ được gì, cũng chỉ biết một điều là...môi cô quá ngọt ngào. Vừa có hương hoa oải hương lại vừa có vị rượu vang vô cùng quyến rũ, môi cô đối với anh đã trở thành sự cám dỗ chết người làm anh không thể suy nghĩ được gì.

Còn cô khi phát hiện ra tình trạng xấu hổ của mình thì ngay lập tức muốn chống tay ngồi dậy nhưng...anh nào chịu để cô thoát. Ngay sau đó anh ôm chặt cô vào lòng, giữa cơ thể hai người hiện tại không có một kẻ hở nào, tiếp đó, môi cùng cái lưỡi đáng ghét kia của anh bắt đầu tấn công cô. Đầu tiên, anh dùng lưỡi mình cạy mở khớp hàm cô, sau đó tiến quân thần tốc vào tấn công khoang miệng cô, như muốn cướp lấy cái lưỡi ngọt ngào của cô để thõa mãn bản thân mình. Cô...từ lâu đã trở thành chấp niệm của anh, ngay giờ phút này, bản thân anh đã bị cô mê hoặc hoàn toàn, không thể thoát được đến chết cũng không thể thoát. Mà đối với cô - người con gái anh yêu nhất, anh cũng sẽ không bao giờ buông tay cô ra, không bao giờ, cô chỉ có thể là của anh. Hiện tại trong đầu anh ngoài đôi môi quyến rũ kia thì chỉ có suy nghĩ này mà thôi.

Bản thân cô lại vô cùng bất ngờ đối với hành động của anh, cô giãy giụa muốn thoát khỏi vòng ôm của anh nhưng anh đã muốn chiếm giữ thì cô có thể dễ dàng thoát sao. Vì vậy mà sau một hồi giãy giụa đến kiệt sức, cô cũng phải chịu thua người đàn ông bá đạo này, không phản kháng nữa mà ngược lại cô...chủ động ôm lấy bờ vai anh. Hai người trao nhau nụ hôn đầu đời đầy ngọt ngào mãnh liệt. Nụ hôn đầu tiên này không dịu dàng, nhẹ nhàng như trong tưởng tượng của hai người mà nó lại vô cùng nóng bỏng, nồng nhiệt, đây có lẽ cũng là hồi ức khó quên nhất trong cuộc đời của hai người.

- Ngô...ưm...ưm...

Sau một hồi hôn nhau nồng nhiệt, đến khi cô sắp tắt thở vì thiếu dưỡng khí thì anh mới chịu buông cô ra. Nhìn cô bây giờ quyến rũ, mị hoặc vô cùng. Đôi mắt to tròn ngập nước đầy mơ màng, gương mặt ửng hồng, đôi môi anh đào sưng đỏ sau một hồi cuồng nhiệt...thật khiến anh nhiệt huyết sôi trào, anh suýt nữa đã nhịn không được mà đè cô xuống vật lộn thêm vài hiệp nữa rồi. Nhưng nhìn dáng vẻ của cô bây giờ, anh xuống tay không nổi lỡ như lại dọa cô sợ mà tránh xa anh thì anh sống sao đây. Còn cô sau khi bị anh dày vò một phen thì cũng kiệt sức mà nằm gục trên người anh thở dốc để lấy dưỡng khí, cô không dám nhìn mặt anh đâu, xấu hổ quá đi, cô thế nhưng lại phối hợp với anh, sau này làm thế nào mà đối mặt với anh đây.

- Băng à, em...không sao chứ? Có phải tôi làm em sợ rồi không?

Thấy cô nằm yên không nhúc nhích, anh hoảng sợ vô cùng, sợ cô giận anh, xa lánh anh. Anh không muốn chuyện đó xảy ra cũng sẽ không để nó xảy ra, tuyệt đối KHÔNG! Mặc dù lo sợ là vậy nhưng anh vẫn dịu dàng, ân cần hỏi han cô.

- Tôi...không sao, anh không cần lo. Chúng ta về nhà thôi, cũng đã trễ rồi, tôi không muốn mọi người phải lo lắng.

Cô cũng không giận anh vì chuyện vừa xảy ra, dù sao cô cũng đáp...lại anh mà, vậy thì sao có thể trách anh được chứ. Chỉ là hơi bất ngờ thôi, liệu có phải an cũng có cảm giác với cô không, nhưng cô vẫn không dám hỏi, cô sợ mình sẽ nghe được câu trả lời làm mình không thể chấp nhận được.

- Được, tôi đưa em về.

Nghe được câu nói của cô làm anh vô cùng vui vẻ và hạnh phúc. Nói vậy là cô không giận anh, không trách anh, có nghĩa là có thể cô cũng có cảm giác với anh nhưng nếu cô đã không muốn nói thì anh sẽ không ép, anh sẽ đợi, đợi đến ngày cô nói với anh câu " Em yêu anh ". Còn bây giờ anh phải đưa cô về nhà để cô nghỉ ngơi đã, đêm nay anh đã làm cô " mệt " quá rồi. Sau đó anh khoác chiếc áo vest của mình lên cho cô vì sợ Băng Linh lạnh rồi dìu cô đến xe của mình và đưa cô về dinh thự Thượng Quan gia. Anh cũng không quên việc trở về sẽ thưởng cho tên thuộc hạ luôn lái xe theo sau này, hắn nhìn thấy nhưng không đến phá đám chuyện tốt của anh, phải thưởng.

***

Khi lái xe đến trước cổng Thượng Quan gia, Đông Phương Huyền Thương định tạm biệt cô. Nhưng khi quay lại nhìn thì thấy Băng Linh đang dựa đầu vào ghế xe ngủ ngon lành. Nhìn cô ngủ trông vô cùng đáng yêu và dịu dàng nên anh cũng không nỡ đánh thức cô dậy mà nhẹ nhàng mở cửa xe bên kia, sau đó tháo dây an toàn ra. Đôi tay mạnh mẽ, hữu lực vô cùng ôn nhu ôm lấy thân hình mảnh mai của cô ra, đến trước cổng, chưa kịp nhấn chuông cửa

thì đã có người chạy ra mở cửa cho anh rồi.

Trước khi quản gia lên tiếng thì anh đã nhíu đôi mày đẹp của mình lại, lệnh cho họ không được lớn tiếng ảnh hưởng đến Băng Linh. Sau đó nói nhỏ với quản gia:

- Dẫn tôi lên phòng của cô ấy.

- Vâng, ngài đi theo tôi.

Bác quản gia cũng vô cùng hiểu ý anh mà không dám lớn tiếng sợ đánh thức tiểu thư nhà mình, ông cũng vô cùng lễ phép dẫn đường cho Đông Phương Huyền Thương lên phòng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: #x27;Lạc lối#x27;

Sau khi đưa cô lên phòng ngủ thì anh đặt cô xuống vô cùng cẩn thận như sợ sẽ làm cô khó chịu. Khi cô đã được chăm sóc đầy đủ, chu đáo, anh mới nhìn kỹ bố trí phòng ngủ của cô. Căn phòng lấy hai màu chủ đạo là trắng và tím nhạt, trong đó màu trắng lại chiếm phần lớn. Đặc biệt phòng cô có rất nhiều gấu bông và tranh cổ phong thời xưa, ngoài ra còn có các tranh ảnh về hoa oải hương. Trong phòng còn có các món đồ lấy hình ảnh hoa oải hương làm họa tiết trang trí như hình hoa, khung tranh, ảnh. Anh nhìn kỹ quanh phòng một lượt thì thấy có thêm một cây đàn tranh và một cây sáo trúc bằng bạch ngọc thượng hạng, một cây đàn violon,một cây đàn guitar cỡ nhỏ, ngay cả đàn ukulele cũng có. Phòng của cô cực kỳ rộng thậm chí có thể chứa cả một chiếc piano trắng loại cao cấp. Phòng cô chứa rất nhiều đồ đặc biệt là các nhạc cụ dù là nhạc cụ dân tộc hay nhạc cụ hiện đại đều có. Tuy chứa rất nhiều đồ nhưng căn phòng rất gọn gàng sạch sẽ, không một chút bừa bộn lại còn thoang thoảng hương hoa lavender nữa chứ, thật khiến lòng người thấy bình yên. Mọi thứ ở đây giúp anh hiểu ra một điều là cô vợ nhỏ của anh vô cùng đa tài, gần như cái gì cũng biết, cô còn bao nhiêu điều thú vị mà anh chưa biết đây, haizzz, cô tài năng như vậy, anh nhất định phải giữ kỹ mới được đặc biệt là khi cô sẽ gia nhập Showbiz thì sẽ được nhiều người biết đến, nếu cô bị kẻ khác cuỗm mất thì anh không biết mình sẽ làm gì đâu.

Sau khi ghi nhớ bố trí và tất cả đồ vật có trong căn phòng này, anh đã nảy ra một ý định vô cùng đặc biệt. Trước khi rời khỏi phòng, anh nói với quản gia:

- Nhớ chuẩn bị trà giải rượu cho Băng Linh trước khi cô ấy tỉnh lại.

- Tôi biết rồi.

Sau khi rời khỏi biệt thự, anh gọi cho cấp dưới của mình:

- Mạc Hoàng, cậu giúp tôi làm một việc...

***

Sáng hôm sau

Băng Linh mơ màng tỉnh dậy, sau khi liếc nhìn một lượt phòng mình thì phát hiện áo khoác của anh đang vắt trên sofa trong phòng. Hóa ra tối qua cô ngủ quên trên xe anh rồi được anh đưa về tận nhà, ôm lên tận giường vậy mà cô chẳng hề hay biết gì trong khi bản tính cô vô cùng nhạy cảm. Có lẽ từ lâu trong tiềm thức mình, cô đã phụ thuộc vào anh rồi, tin tưởng anh sẽ không làm hại cô, ở bên anh cô có thể hoàn toàn là chính mình, có thể tháo bỏ lớp phòng bị của mình.

Cô ôm chặt chiếc áo khoác của anh vào ngực, cảm nhận một chút hơi thở còn sót lại của anh. Cô tự hỏi có nên giữ lại cái áo này của anh để làm kỷ niệm hay không, dù gì nhà anh vô cùng giàu có, mất một cái áo thì có là gì. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cô vẫn phải giặt sạch nó trước đã, chiếc áo đã bị ám mùi rượu rồi.

Cô cũng đi tắm và uống canh giải rượu cho đỡ đau đầu. Sau đó cầm laptop xuống phòng khách nghiên cứu nội dung bộ phim sắp tới cô sẽ đóng.

"LẠC LỐI"

Bộ phim lần này của chú Quan là một bộ cổ trang.

Lạc lối kể về hành trình nhất thống thiên hạ của nam chính Lăng Thiên - vai của William. Trước kia chàng là đương kim thái tử của nước Tần - quốc gia hùng mạnh nhất đại lục lúc bấy giờ. Nhưng vì tuổi đời còn trẻ, phụ hoàng lại già yếu nên đã bị cữu cữu ruột thịt ám hại, âm mưu soán ngôi đoạt vị, không những vậy, vị cữu cữu này còn truy sát Lăng Thiên tới cùng, không chừa lại đường sống nào. Trải qua biến cố, Lăng Thiên từ một vị thái tử từ nhỏ sống trong nhung lụa, cẩm y ngọc thực đã trưởng thành và lột xác thành một đấng anh hùng. Chàng cũng không quên lời trăn trối cuối cùng của phụ hoàng là giành lại bằng được Tần quốc, nhưng dã tâm của một người mình đầy hận thù như Lăng Thiên đã không còn dừng lại ở Tần quốc nữa mà cái chàng

muốn chính là cả thiên hạ này. Trên đường lưu lạc, chàng đã đi vào lãnh thổ của Nhạc quốc, đất nước hùng mạnh so với Tần quốc không kém. Lăng Thiên lại càng may mắn khi đã gặp được đệ nhất công chúa của Nhạc quốc - Bạch Ngọc Vũ do Băng Linh thủ vai. Là đích công chúa của Nhạc quốc, cô con gái mà Nhạc vương yêu thương cưng chiều nhất, cô nổi danh khắp đại lục vì tài năng không nữ nhân nào sánh được và dung mạo quốc sắc thiên hương, đẹp tựa tiên nữ của mình. Bạch Ngọc Vũ lần đầu gặp Lăng Thiên đã cảm thấy nam nhân này vô cùng thú vị, đặc biệt yêu thích nên đã giúp đỡ cho chàng. Lâu dần cô công chúa này nhận ra tình cảm sâu đậm của mình dành cho Lăng Thiên và đã dùng cả trái tim mình để yêu chàng. Còn Lăng Thiên, chàng cũng nhận ra tình cảm của đệ nhất công chúa Nhạc quốc dành cho mình, mặc dù không có tình cảm gì với cô nhưng chàn biết muốn nhất thống thiên hạ không phải là ngày một ngày hai, nếu muốn mau chóng thì phải có được Nhạc quốc làm bàn đạp. Mà cô gái này lại chính là bảo bối của Nhạc quốc, nắm được cô trong tay chính là đã nắm được hơn phân nữa đất nước nênđã không từ chối tình cảm của cô mà đã chấp nhận trở thành phò mã. Nếu là nam nhân khác được đích công chúa để mắt tới thậm chí là đem lòng yêu thương thì chắc chắn người đó chỉ hận không thể đem hết những gì tốt đẹp nhất đặt dưới chân cô nhưng Lăng Thiên thì khác, chàng chưa động lòng với công chúa vì trong lòng chàng vẫn còn vấn vương hình bóng mối tình đầu của mình cũng là thanh mai trúc mã của chàng - Lộ Tử Liên do Từ Mộng đảm nhận. Đây là thiên kim của nhà Lại bộ thượng thư Tần quốc. Mối tình đầu luôn khó quên nhưng không phải không quên được, khi Lăng Thiên sắp quên thì cô lại xuất hiện. Cảm động vì tình yêu mà Lộ Tử Liên dành cho mình, đau lòng vì những khổ sở mà cô phải chịu trên đường đến đây, tình cảm trong Lăng Thiên đối với Tử Liên lại nổi dậy. Chàng thúc đẩy kế hoạch của mình nhanh chóng để hai không phải lén lút gặp nhau nữa, chàng cũng muốn cho người chàng yêu 1 danh phận. Còn đối với Bạch Ngọc Vũ, Lăng Thiên cũng không phải không có tình cảm, chàng cũng vô cùng yêu thương công chúa xem cô như ân nhân của mình nhưng chàng cũng không nhận ra mình đã động lòng với cô. Đến ngày Nhạc quốc đổi chủ, Ngọc Vũ mới nhận ra tình yêu của mình hóa ra lại là một mồi lửa thêu trụi Nhạc quốc của cô. Đau đớn và hối hận tràn ngập trong lòng mình, Ngọc Vũ đã tự vẫn để tạ lỗi với vong linh của phụ hoàng, mẫu hậu, những người đã hi sinh trong cuộc nội chiến ấy. Cô sinh ra là một công chúa cao quý, chết đi vẫn mất di tôn nghiêm của mình. Điều duy nhất cô hối hận trong cuộc đời này là thay vì yêu Lăng Thiên thì tại sao cô không yêu Tống Quân Hoàn - người bạn thân nhất của cô từ nhỏ đến lớn cũng đã hy sinh vì sự ngu ngốc của cô. Còn Lăng Thiên, bản thân chàng cuối cùng cũng đã nhận ra mình yêu Bạch Ngọc Vũ nhiều như thế nào, nhận ra thì cũng đã quá muộn rồi, chàng đã mất nàng mãi mãi rồi. Cả cuộc đời này của mình, Lăng Thiên lạc giữa tình ái và quyền lực đến người mình yêu cuối cùng là ai cũng không nhận ra, nhận ra rồi thì đã không thể cứu vãn. Đến cuối cùng cũng chỉ có Tử Liên ở bên cạnh Lăng Thiên nhưng chàng vẫn không hạnh phúc. Đó là cái giá của quyền lực chí cao vô thượng.

Đọc xong kịch bản, phải một lúc sau Băng Linh mới có thể tiếp thu hoàn toàn. Quả là chú Quan, kịch bản đúng thật vô cùng sâu sắc. Mặc dù chỉ đảm nhận vai phụ nhưng đã khiến cô muốn thử sức rồi, không biết bộ phim sắp tới mà cô đóng vai chính sẽ như thế nào. Thật đáng mong đợi!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Ngày đầu đến đoàn làm phim

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đến đoàn làm phim. Ngày mà bộ phim sẽ chính thức bấm máy khởi quay.

Cô phải đến để làm lễ rồi quay phim luôn. Ngay dịp này, cô vận một chiếc váy trắng kiểu dáng đơn giản dài đến gối, ngay vai trái và thắt lưng có thêu hoa văn vô cùng tinh xảo, nhìn vô cùng xinh đẹp, bộ váy tôn lên dáng người chuẩn và giúp cô bộc lộ sự tinh khiết thanh thuần như đóa bạch liên không vướng khói bụi nhân gian.

T

uy đơn giản nhưng trên thị trường tuyệt không có cái thứ hai vì tất cả quần áo của cô dù là bình thường hay trang phục để tham gia các sự kiện quan trọng đều được đích thân cô thiết kế và giao cho Quang Hoa chế tác.

Đi cùng với cô tất nhiên là có Kỳ Tuyết, Trần Minh với chức vị là trợ lý riêng kiêm vệ sỹ của cô cũng sẽ tham gia, và đương nhiên không thể thiếu hai người Ngọc Khánh và Tử Lan.

Trước tiên Trần Minh sẽ lái xe đưa cô đến Thiên Phong đón Kỳ Tuyết rồi cùng nhau đến địa điểm quay phim đầu tiên. Còn Tử Lan và Ngọc Khánh sẽ lái xe riêng đi theo sau.

***

Tại địa điểm quay phim

Hầu hết mọi người đều đã có mặt: William, Từ Mộng, Phan Thành Thiên, đạo diễn Quan,... Hiện tại chỉ còn thiếu nữ diễn viên đảm nhiệm vai công chúa Ngọc Vũ là Băng Linh và nữ phụ số 3 mà thôi. Nhưng vẫn còn 15" nữa mới tới giờ làm lễ nên mọi người vẫn chưa tính là tới trễ.

Từ Mộng cũng nghe phong phanh về nhân vật nữ phụ mà Quan Thắng đã vô cùng nghiêm khắc lựa chọn, thậm chí là còn nghiêm khắc hơn việc chọn nữ chính như cô ta. Vì vậy mà cô ta cũng khá hiếu kỳ về Băng Linh, chỉ là bề ngoài vẫn cố gắng giữ lấy hình tượng dịu dàng đoan trang để thể hiện cho Đông Phương Huyền Thương thấy mà để ý đến cô ta. Mặc dù cô ta lớn lên quả thật xinh đẹp, thân hình lại quyến rũ, gia thế cũng cao quý hơn nhiều người trong giới giải trí này - là tiểu thư duy nhất của Từ gia đứng nhất nhì thành phố này, vì vậy mà sự nghiệp diễn xuất phát triển vô cùng tốt. Bản thân cô ta ngay từ lần gặp đầu tiên đã đem lòng ngưỡng mộ với Đông Phương Huyền Thương, cô ta cứ nghĩ dựa vào dung mạo và nhan sắc của mình thì Đông Phương Huyền Thương nhất định sẽ để ý đến nhưng không. Bất cứ người đàn ông nào dù sớm hay muộn cũng sẽ để ý đến cô ta nhưng Will để thì không, dù cho Từ Mộng có dùng thủ đoạn gì cũng không có được một cái liếc nhìn của Đông Phương Huyền Thương, điều đó khiến cô ta không cam tâm nhưng cũng chẳng thể làm gì. Cô ta vẫn cứ nghĩ mình đã không thể khiến Đông Phương Huyền Thương động lòng thì cũng không ai có khả năng đó nên cô ta cũng không lo lắng sẽ có người cướp được anh. Nhưng lần này cô ta nghe nói diễn viên đóng vai nữ phụ lần này cực kỳ xinh đẹp và tài năng, đến những người khó tính nhất trong đoàn làm phim cũng rất hài lòng với Băng Linh, điều này không thể không khiến cô ta sinh ra lo sợ.

Đúng lúc này, hai chiếc siêu xe hiệu Lamborghini một màu trắng một màu đen dừng lại trước khu vực quay phim.

Khi nhìn thấy chiếc Lamborghini trắng kia thì gương mặt từ nãy tới giờ lạnh như huyền băng ngàn năm của Đông Phương Huyền Thương bỗng trở nên ấm áp như gió xuân. Anh đứng dậy từ trên ghế sofa, đôi chân dài thẳng tắp hữu lực bước từng bước mạnh mẽ đến bên ghế lái phụ của chiếc Lamborghini trắng. Cửa xe được mở ra, Đông Phương Huyền Thương đưa tay phải của mình làm động tác mời với Băng Linh tay còn lại thì để sau lưng trông anh bây giờ lại thêm phần quý tộc và lịch lãm trong bộ vest trắng, còn cô cũng rất hiểu ý mà đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng như bạch ngọc của mình ra đặt vào bàn tay ấm áp của anh. Đông Phương Huyền Thương nắm chặt tay cô dìu cô ra ngoài xe và đưa cô vào bên trong. Trần Minh, Kỳ Tuyết, Tử Lan và Ngọc Khánh cũng chỉ biết câm nín với hai người kia nhưng vẫn ngoan ngoãn theo sau.

(Từ giờ nếu là đi đóng phim thì mình sẽ gọi 2 anh chị bằng tên Tiếng Anh)

William và Angella - một đôi thần tiên quyến lữ nắm tay nhau đi vào đã thu hút toàn bộ ánh nhìn về mình đặc biệt là Angella bởi vì họ không biết cô là ai lại càng không rõ dung mạo cô ra sao mà lại được đích thân Will đế nổi tiếng lạnh lùng, không thích phụ nữ nắm tay đi giữa chốn đông người như thế. Vấn đề là từ khi ngồi trong xe cho đến khi ra ngoài cô chưa tháo đôi kính đen của mình xuống. Hai người đều mặc đồ trắng đều đẹp một cách cao quý không ai sánh bằng giống như một đôi vậy.

Còn Từ Mộng khi nhìn thấy cảnh tượng William đích thân dìu Băng Linh thì đã cô ta đã không còn suy nghĩ được gì nữa rồi. "Tại sao lại như vậy, cô ta đóng bao nhiêu phim với anh, cùng anh tham gia không biết bao nhiêu sự kiện nhưng trừ lúc đóng phim ra thì ngay cả một ánh mắt anh cũng tiếc không thèm cho cô ta nhưng tại sao xe cô gái này vừa tới anh lại vội vã đến bên cô ấy như vậy. Trước đây cô ta dùng mọi thủ đoạn để có thể đóng phim cùng anh, làm tất cả để có scandal với anh nhưng đều bị anh lên tiếng bác bỏ chỉ sau 5" sau đó, thậm chí các tòa soạn đăng scandal giữa cô ta và anh cũng phá sản ngay sau đó. Dù vậy cô ta vẫn không lo lắng, vì cô ta nghĩ một ngày nào đó anh sẽ nhận ra tình cảm của mình. Nhưng sự xuất hiện của cô gái này đã tạo nên một hồi chuông cảnh báo với cô ta, nếu giữa hai người thật sự có quan hệ gì thì cô gái đó tuyệt đối không thể sống yên ổn trong giới giải trí này đâu". Hiện tại trong đầu cô ta chỉ có chuyện này mà thôi, cũng chỉ có ý nghĩ này mà thôi. Trong lòng Từ Mộng đang vô vùng khó chịu vì những gì mình đã nhìn thấy, trong đầu cô ta đã vạch ra vô vàn những ý định xấu xa để đối phó với Angella.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nữ phụ số 3

Sắp đến giờ làm lễ thì cuối cùng nữ phụ số 3 cũng đến. Trong phim thì nữ phụ này cũng là một công chúa của Nhạc quốc nhưng không được Nhạc vương sủng ái vì vậy mà luôn đem lòng ghen ghét đố kỵ với Bạch Ngọc Vũ, đặc biệt cô ta cũng đem lòng mến mộ Lăng Thiên thì lại càng hận Ngọc Vũ hơn. Luôn tính kế hãm hại cô và muốn quyến rũ Lăng Thiên, về sau nhưng việc cô ta làm đã đi quá giới hạn có thể tha thứ nên đã bị Nhạc vương xử tử.

Khi nhìn thấy nữ diễn viên đóng vai này thì Băng Linh khá bất ngờ bởi ì không ai khác cô diễn viên này lại là...Ngọc Gia Tuệ. Thế giới đúng là quá nhỏ bé. Mà cô ta khi nhìn thấy Băng Linh thì cũng bất ngờ không kém, chỉ co đều vừa nhìn là đã biết cô ta đối với Băng Linh chẳng có ý tốt gì. Tất cả đều được thu vào đáy mắt của Huyền Thương, Băng Linh và cả Trần Minh. Khi mọi người đã có mặt đầy đủ thì cũng đã đến giờ bắt đầu làm lễ.

Làm lễ xong cũng đã gần trưa rồi nên mọi người sẽ được nghỉ ngơi, sang buổi chiều sẽ bắt đầu quay những cảnh quay đầu tiên.

***

Đông Phương Huyền Thương sau một lúc trò chuyện với đạo diễn Quan thì đưa mắt tìm kiếm bóng dáng cô gái của mình. Cuối cùng thì thấy cô đang ngồi tựa lưng vào sofa nhắm mắt dưỡng thần, cô chưa ngủ,anh chắc chắn, những người như anh và cô đều rất cẩn thận, ở một noi đông người như thế này sẽ khó mà ngủ yên được. Vì vậy mà anh đã chuyển hướng sang cô, bỏ qua ánh mắt của Từ Mộng luôn dõi theo anh không rời.

- Em vẫn ổn chứ, nhìn em có vẻ hơi mệt đấy, có phải cảm thấy rất căng thẳng không. Nếu muốn em cứ đi nghỉ ngơi đi.

- Tôi không sao, anh không cần lo lắng, chỉ là thể chất của tôi không cho phép tôi phơi nắng quá lâu nhưng lúc nãy đứng dưới nắng hơi lâu nên bây giờ hơi đau đầu thôi, nằm một chút sẽ khỏe với lại bạn tôi cũng đã đi lấy thuốc cho tôi rồi.

Cô rất vui và cảm động khi anh quan tâm tới mình. Mặc dù đang là mùa xuân, thời tiết ấm áp nhưng hôm nay có vẻ nhiệt độ cao hơn ngày thường một chút mà lúc nãy cũng đã gần trưa rồi nên trời khá là nóng. Cũng may bộ phim sẽ hoàn thành trước mùa hè nếu không cô cũng không biết mình có thể chịu được không.

- Em phải biết chăm sóc sức khỏe của mình chứ, em mà ốm thì sẽ có nhiều người lo lắng lắm đấy.

Những điều liên quan đến cô hầu hết anh đều biết và nhớ rất rõ nhưng anh không biết hoàn toàn về cô chẳng hạn như việc này. Có lẽ trong thời gian tiếp xúc với cô, anh sẽ biết thêm các thói quen của cô để sau này có thể chăm sóc cô tốt nhất có thể.

- Vậy...anh có đau lòng và lo lắng cho tôi không?

Nghỉ ngơi một lúc thì cô cũng đã khỏe lại rồi, bản tính ương bướng, lém lỉnh lại nổi lên rồi. Một trong những sở thích quái đản gần đây của cô là rất thích trêu chọc người đàn ông này nha.

- Tất nhiên là...có rồi. Không những có tôi còn là người đau lòng và lo lắng nhất nếu như em xảy ra chuyện gì đó.

Anh cưa trả lời cô vừa đưa tay ngắt cái mũi nhỏ xinh của cô, thưởng thức gương mặt kiều diễm của cô đang ửng hồng, đúng là chọc tâm anh đây ngứa ngáy mà. Thâm sâu như anh sao không biết cô đang trêu mình chứ nhưng anh tình nguyện để cô trêu, cho cô đùa...cả đời.

- Đau nhaaaaa!

Khi cô biết anh cũng sẽ đau lòng nếu cô xảy ra chuyện thì cô quả thật rất hạnh phúc, gương mặt lại nổi lên từng rặng mây đỏ đặc biệt là khi ngón tay ấm áp của anh ngắt lấy cái mũi của cô làm trái tim cô cứ 'bang bang bang' mà đập, cô sợ anh nghe thấy tiếng tim đập của mình mà buộc phải nói với anh là cô đau để anh buông mũi cô ra và đừng kề sát cô như vậy.

- A, xin lỗi. Hừm, cũng trưa rồi, em có muốn đi ăn trưa không, tôi đưa em đi.

Cứ nghĩ mình làm cô đau nên anh buông cô ra, vô tình đã bỏ qua cái cái biểu cảm như vừa thoát nạn của cô mặc dù anh biết rõ lực tay của mình nhưng nếu là lời cô nói anh nhất định nghe theo. Nhìn xuống đồng hồ thấy đã tới trưa sợ cô đói nên muốn đưa cô đi ăn, lòng thì không biết cô có chịu đi hay không.

- Không cần đâu, lúc sáng trước khi đi tôi có làm thức ăn mang theo rồi. À, lần trước anh có ngỏ ý muốn thử món ăn do chính tay tôi làm nên tôi đã làm hơi nhiều đồ ăn mang đến đây, anh có muốn ăn cùng tôi không.

- Thật sao, em có làm cho tôi nữa sao?

Khi nghe cô nói có làm đồ ăn cho mình, đôi mắt ai kia lờn sáng rực lên như hai vì sao rực rỡ, là đồ ăn do chính tay cô làm nha, anh cứ tưởng phải đợi lâu lắm mới được thưởng thức, không ngờ lại nhanh đêm vậy a, không biết mùi vị ra sao chỉ là cho dù là thuốc độc thì chỉ cần là của cô anh cũng sẽ vui vẻ chấp nhận. Gương mặt của anh hiện tại lại khiến Băng Linh thêm một phen thất thần trước mỹ nam kế, không ngờ sức đề kháng với trai đẹp của cô lại tụt xuống bằng không trước anh như thế.

- Tôi có cần phải nói dối không? Anh cứ đợi đi tôi ra xe lấy sau đó chúng ta cùng ăn.

Nói rồi cô đi một mạch ra bãi đỗ xe để lấy đồ.

- Được, tôi đợi em!

Toàn bộ những gì vừa xảy ra đều được thu vào hai đôi mắt chưa từng rời khỏi bóng dáng của hai người Băng Linh và Huyền Thương. Một là ánh mắt chứa đầy sự ganh ghét và thù hận với Băng Linh của Từ Mộng, một là ánh mắt đầy khinh thường mà Ngọc Gia Tuệ dành cho Băng Linh. Khi thấy Băng Linh rời đi thì ngay lập tức Ngọc Gia Tuệ cũng đi theo cô còn Từ Mộng thì cứ nhìn Huyền Thương như vậy mãi. Cô ta tuyệt đối sẽ không để William bị kẻ khác cướp đi đặc biệt là Angella kia.

Ở một hướng khác, có một người nhìn thấy Ngọc Gia Tuệ đi theo Băng Linh thì cũng nối gót đi theo hai người cách một khoảng không xa. 'Angella', thật thú vị.

(Đoán xem đây là ai nào?)

***

Thật xin lỗi vì lâu như vậy mới ra chương mới cho,mọi người. Bởi vì hai ngày qua mình bận ôn bài để làm kiểm tra nên không thể đăng truyện, hôm nay đền cho mọi người.

□□□□❤❤❤

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 29: Cảnh quay đầu tiên

Sau khi ra xe lấy đồ ăn trưa xong định quay lại chỗ Đông Phương Huyền Thương thì thấy Ngọc Gia Tuệ đang đi đến đây, nhìn cô ta là đã biết là chẳng có gì tốt rồi nhưng cô là ai, cần phải e ngại cô ta sao?

- Hừ, tôi còn tưởng nữ phụ phải là diễn viên nào có danh khí cao lắm chứ thật không ngờ lại là cô. Rốt cuộc cô và Will đế là mối quan hệ gì mà anh ấy lại nói chuyện nhiệt tình với cô như vậy. Không lẽ cô đi cửa sau với anh ấy?

Cô ta nói với giọng khinh thường, mắt cô ta nhìn cô như nhìn một diễn viên thấp hèn chỉ biết bán thân để nổi tiếng vậy. Nhưng Angella cô cũng không phải quả hồng mềm mặc người nắn bóp, cô không ra uy còn tưởng cô là mèo nhỏ.

- Cô nói tôi đi cửa sau với Will đế? Ha, anh ấy trong giới giải trí này là người như thế nào, không phải cô không biết, cô nói anh ấy có mối quan hệ đó với tôi hóa ra là đang phỉ báng nhân cách của anh ấy. Việc này nếu để giới truyền thông và cộng đồng fans biết thì cô nghĩ cô có thể sống yên không, cho dù có là thiên kim của Ngọc gia thì sao, cô nghĩ William chỉ là một ảnh đế bình thường sao. Đúng là ếch ngồi đáy giếng mà. Còn nữa cái ánh mắt cô nhìn tôi là như thế nào đây, cô nghĩ tôi bán thân để đi lên thì trước tiên cô hãy nghĩ lại xem bản thân mình đã làm những gì để được như ngày hôm nay. Hiện tại tôi không rảnh nói chuyện phiếm với cô, William còn đang đợi tôi, tạm biệt.

Cô nói một hơi không vấp một chữ, vừa nói vừa nhìn gương mặt như con tắc kè hoa của Ngọc Gia Tuệ, lúc xanh, lúc trắng, lúc đỏ rồi tím, đúng là đặc sắc chết đi được. Nói xong cô đi không thèm ngoảnh lại nhìn gương mặt tức đến muốn giết người của Ngọc Gia Tuệ.

Tất cả đều được Phan Thành Thiên thu vào ánh mắt của mình, Angella này càng ngày anh càng thấy cô thú vị luôn đưa anh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Điều anh thắc mắc về cô chính là thân phận của cô, rốt cuộc cô...là ai.

***

- Will, xin lỗi anh đợi có lâu không?

- Không sao, nhưng có phải đã có chuyện gì xảy ra không?

- Không có gì chỉ là có một người ra đường quên uống thuốc nên đến tìm tôi gây sự. Thôi không nói về chuyện này nữa, anh ăn thử đi rồi cho tôi biết cảm nhận.

Cô vừa nói vừa bày biện những món ăn đầy đủ màu sắc, hương vị vô cùng đa dạng phong phú, làm người ta vừa nhìn là đã muốn nếm thử rồi. Đặc biệt những món này đều là các món ăn cung đình Trung Quốc thời xưa, là các món ăn mà chỉ có hoàng gia mới có thể dùng. Hiện tại muốn tìm một nhà hàng có thể làm những món bằng một phần của cô vô cùng khó lại không giữ dược hương vị truyền thống. William ăn thử các món càng ăn càng kinh ngạc. Anh từng đi rất nhiều noi, thưởng thức rất nhiều món nhưng chưa từng cảm thấy món nào ngon như món ăn anh đang dùng. Có lẽ là do chính tay cô nấu chăng hoặc một phần cũng là vì những món cô làm khiến anh có cảm giác là mình đang thưởng thức một bữa tiệc hoàng gia thời xưa vậy, vô cùng đặc biệt.

- Rất ngon nha, em làm sao mà được vậy, nếu rảnh có thể chỉ tôi không. Mặc dù tôi cũng biết nấu ăn nhưng không nấu được hương vị đặc biệt như vậy.

- Anh cũng biết nấu ăn hả, vậy hôm nào anh nấu cho tôi thưởng thức đi, tôi cũng muốn ăn món ăn do chính tay Will đế nấu nha. Còn việc dạy anh nấu mấy món này thì tôi rất sẵn lòng. Anh cứ ăn xong cái này đi, tôi có làm thêm bánh và nước trái cây để tráng miệng nữa, ăn xong sẽ cho anh nếm thử.

- Được, nhưng em cũng ăn đi, tôi ăn một mình như vậy mà em lại ngồi nhìn coi sao được chứ.

- Được, tôi cũng đang rất đói đây.

***

Ăn trưa xong, nghỉ ngơi một lúc thì cũng đã sang chiều, công cuộc quay phim cũng bắt đầu. Cảnh quay đầu tiên cũng là cảnh sẽ quay ngay bây giờ là phân cảnh mà công chúa Ngọc Vũ gặp Lăng Thiên lần đầu tiên trong rừng khi cô đang trốn đi chơi.

- Chú Quan à, trang phục diễn ben Quang Hoa đã mang đến rồi phải không ạ?

- Đúng rồi, trang phục diễn hôm nay của con và Will đế dã có, con đi thay đi rồi diễn. Mà con đã làm cách gì mà lại có thể giúp chú ký hợp đồng với Quang Hoa vậy, hay là con quen biết chủ của thương hiệu vậy?

- Thời gian sẽ trả lời cho tất cả. Sau này chú sẽ biết thôi mà.

- Nhưng dù sao cũng rất cảm ơn con về chuyện này.

- Không có gì đâu mà chú, thôi con đi thay đồ đây.

Khoảng 20" sau

Băng Linh và Huyền Thương sau khi thay đồ xong thì cùng đi ra từ hai hướng trái ngược nhau. Khi họ cùng xuất hiện thì đã thu hút tất cả ánh nhìn của đoàn ekip làm phim vì ngoại hình của họ quả thật quá xuất sắc, xuất sắc đến ngoài sức tưởng tượng. Hai người khi mặc đồ cổ trang đều khiêm người nhìn cảm nhận được bản thâm họ không phải là một diễn viên ma họ là một công chúa, một thái tử của một quốc gia. Chỉ nhìn ngoại hình chưa diễn mà đã đem lại hiệu ứng tốt như vậy rồi, mọi người lại càng muons xem hai người diễn sẽ như thế nào. Mặc dù được tất cả mọi người chú ý nhưng trong mắt hai người Băng Linh và Huyền Thương chỉ có đối phương mà thôi. Trong mắt họ đều là sự kinh diễm và tình yêu mãnh liệt dành cho người kia. Hai người từ từ tiến về phía nhau, cùng mỉm cười với đối phương, dù chưa đóng phim nhưng mọi người trong ekip không ai muốn phá vỡ khung cảnh hiện tại cả, bọn họ cảm thấy nếu bây giờ mà mình lên tiếng quấy rầy thì sẽ trở thành tội nhân thiên cổ mất thôi.

Bên cạnh những ánh mắt đầy kinh ngạc thì tất nhiên cũng sẽ có những ánh mắt chứa đầy sự oán hận cùng đố kỵ. Còn ai trồng khoai đất này nữa ngoại trừ Từ Mộng và Ngọc Gia Tuệ.

...

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Cảnh quay đầu tiên (2)

Đông Phương Huyền Thương nhìn không chớp mắt bóng hình của Băng Linh. Cô từ trước tới giờ trong mắt anh là một cô gái vô cùng thông minh, lạc quan, ương bướng nhưng đôi khi lại rất dịu dàng. Còn cô hiện tại khoác lên mình trang phục của một công chúa, dù chỉ là trang phục cưỡi ngựa nhưng lại khiến cô thay đổi hoàn toàn. Cô bây giờ kiêu ngạo, cao quý lãnh diễm như một con hỏa phượng hoàng đứng trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Trang phục chỉ đơn giản là một màu trắng nhưng được làm vô cùng tinh xảo cứ như là được chính tay các bậc thầy về thiết kế trang phục cho vua chúa tự tay thiết kế ra vậy. So với những bộ đồ cổ trang mà anh thấy ở những bộ phim khác quả thật là một trời một vực. Dù có đẹp có quý đến mấy mà người mặc không thể có được khí chất cao quý phù hợp với trang phục thì bộ đồ ấy xem như chẳng có giá trị gì. Còn bộ trang phục mày khoác trên mình của Băng Linh thì quả thật làm cho giá trị của nó cao hơn cứ như nó được thiết kế ra để dành riêng cho cô vậy, ngoài cô ra không ai có thể mặc nó mà mang lại hiệu ứng tốt như vậy. Mái tóc màu đỏ rượu của cô đã được thay bằng màu đen tuyền và buộc theo kiểu đuôi ngựa thả, nhìn cô thêm phần ngạo mạn, tự tin và phóng khoáng tạo thêm phần xinh đẹp rạng rỡ hơn cho Băng Linh.

Cũng như Huyền Thương, Băng Linh cũng nhìn chằm chằm anh từ trên xuống dưới. Một bộ bạch y khoác trên người, một mái tóc dài phất phơ theo gió, anh đã trở thành một nam tử tuấn dật bất phàm, không vướng bụi trần. Huyền Thương bây giờ không còn lạnh lùng hờ hững như khi mặc đồ vest nữa mà hiện tại chính là dịu dàng như nước, ôn nhu như ngọc. Nhưng cô lại không biết cái dịu dàng ôn nhu đó chỉ dành riêng cho cô mà thôi. Khi tầm mắt của cô chạm đến chiếc đai lưng của anh thì thoáng nhíu mày, ' thắt sai rồi '. Cô đi đến bên cạnh anh, bàn tay nhỏ bé trắng mịn tháo đai lưng ra và thắt lại cho anh. Huyền Thương vô cùng ngạc nhiên với hành động của Băng Linh,cô đang cắm cúi sửa lại thắt lưng cho anh, vô cùng chú tâm như đang làm một việc rất quan trọng làm tim anh cứ đập dồn dập không thôi. Hai người đang rất gần nhau, anh thậm chí có thể cảm nhận được hương nước hoa Lavender tỏa ra từ tren người cô đang quanh quẩn bên chóp mũi anh, có thể cảm nhận được từng nhịp thở của cô đang phả vào lồng ngực anh làm cơ thể anh dần dần nóng lên. Từ góc độ này, anh cúi xuống nhìn cô, có thể thấy được đỉnh đầu cô còn cô thắt lại đai lưng cho anh xong thì ngước mặt lên nhìn anh hô:

- Xong rồi!!!

Cô ngước lên, anh cúi xuống, khoảng cách đôi môi hai người chạm vào nhau chỉ có 5cm thôi, chỉ cần anh cúi xuống chút nữa là có thể thưởng thức đôi môi quyến rũ làm anh ngày nhớ đêm mong kia rồi. Nhưng...

- William, Angella, hai người chuẩn bị xong chưa, chúng ta quay.

Là giọng của đạo diễn Quan, giọng nói đủ lớn làm hai người đnag chìm trong bể tình kia hoàn hồn cũng làm cho những kẻ có tinh thần hóng hớt kia tức nuối không thôi, nếu hai người họ mà hôn nhau thì ngày mai chắc chắn sẽ có kịch hay xem rồi.

- Được, chúng tôi qua liền.

William nói với đạo diễn Quan. Sau đó anh nắm tay Băng Linh đi về khu vực quay phim.

- Em đứng đây đi, tôi đi lấy đạo cụ đã.

- Được.

Sau khi William quay lại, cô và anh sang khu vực quay phim mọi người đã chuẩn bị xong cả rồi.

- 3...2...1, ACTION

Trong một khu rừng tại kinh đô Nhạc quốc

Dưới một gốc cây cổ thụ có một nam tử dung mạo anh tuấn như trích tiên, bạch y vân đạm phong khinh đang nằm nghỉ ngơi, sắc mặt vô cùng nhợt nhạt có lẽ là do kiệt sức. Lúc này từ xa, bóng dáng một thiếu nữ cưỡi tuấn mã đang đi vê phía này. Đến gần, phát hiện có người nàng liền cho ngựa dừng lại và tiến về phía nam tử nọ. Ngồi xuống bên cạnh người nọ, nàng sững sờ trước dung mạo của Lăng Thiên, trái tim đập ' thịch ' một cái, đây là một dung mạo khiến người rung động nhường nào a, cực phẩm nha. Nhấy chàng mãi vẫn chưa mở mắt nàng sợ là người đã chết bằng đưa tay dò hơi thở, biết nam tử này vẫn chưa chết nàng cảm thấy nhẹ nhõm, dung mạo bậc này mà chết đi thì phí của trời lắm. Sau đó cứ gọi chàng không ngừng.

- Này, huynh gì đó ơi, tỉnh dậy đi, này...

Nàng vừa gọi vừa lay thân thể chàng không ngừng. Có lẽ cảm thấy phiền quá cuối cùng nam tử đó cũng chịu tỉnh. Vừa mở mắt đạp vào mắt chàng là một nhan sắc phải nói là trầm ngư lạc nhạn, nguyệt thẹn hoa nhường, nếu không phải cảm thấy đau đầu và nhức mỏi thì chàng còn nghĩ là mình đang nằm mơ đó.

- Cô nương là ai?

- Câu này ta hỏi huynh mới đúng đó, huynh là ai, sao lại ở trong khu rừng này. Đây là kinh đô Nhạc quốc, ta vừa nhìn là biết huynh không phải người đất Nhạc. Còn nữa sao huynh lại bị nội thương nặng như vậy?

- Ta...ta là bị người ta truy sát nên mới chạy đến đây.

Lăng Thiên không ngờ cô gái này lại thông minh đến và nhạy bén đến vậy, vừa nhìn đã biết anh không phải người ở đây lại biết anh bị nội thương. Một thiếu nữ nhìn chỉ mới 16 - 17 lại thông minh như vậy, nhan sắc bậc này, ở Nhạc quốc này chỉ có thể là Đệ nhất công chúa Bạch Ngọc Vũ mà thôi. Nghe đồn công chúa rất được cưng chiều nhưng lại hay trốn đi chơi, thích giúp đỡ người khác nên rất được lòng dân. Ở Nhạc quốc nàng cũng là nữ nhân duy nhất có thể tham gia triều chính và cũng có thể ra chiến trường giết địch, là hòn ngọc quý của Nhạc quốc. Có được nàng chính là thâu tóm hơn một nữa Nhạc quốc. Lăng Thiên bắt đầu kế hoạch của mình rồi, quân cờ quan trọng nhất hiện tại đang ở trước mặt đây, phải nắm thật kỹ mới được. Sâu trong đôi mắt chàng lóe lên sự tính toán.

- Cái gì, bị truy sát á, huynh đã gây ra tội nghiệp gì mà để người ta đuổi giết phải chạy đến đây chứ, may mà huynh gặp được ta đấy nếu mà gặp phải người khác thì chắc là huynh bị bán làm nam sủng rồi đấy. Bị thương nặng như vậy mà con chạy xa đến vậy, huynh cũng tốt số lắm đấy. Gặp được ta rồi thì huynh không cần phải lo nữa, ta sẽ giúp huynh trị nội thương rồi sẽ đưa huynh về nhà ta, ta sẽ nói cha ta giúp đỡ huynh, dù gì nhìn huynh quả thật rất có bản lĩnh đấy, Nhạc quốc chúng ta rất trọng người tài, không phân xuất thân cao quý hay thấp hèn, là người nước Nhạc hay nước khác, tùy theo khả năng của họ mà sẽ được phân chức vụ xứng đáng. Đó là lý do mà Nhạc quốc chúng ta luôn được lòng người, bá quan văn võ trên dưới một lòng, đất nước được phồn vinh như ngày hôm nay đấy. Ta cảm thấy các nước khác nên học hỏi Nhạc quốc cách dùng người tài như thế này nha, bọn họ luôn kỵ việc sử dụng người nước khác tham gia triều chính nước mình, chỉ lo củng cố địa vị và quyền lợi của mình nên trong triều mới có đấu tranh mới có cái gọi là huynh đệ tương tàn để giành ngôi báu đấy. Ta nói huynh thấy có... Ưm...um...um

William ngồi một bên nghe cái miệng nhỏ mê người kia nói liếng thoắng không ngừng mà tâm cứ ngứa ngáy không thôi. Biết là theo kịch bản là cô phải nói vậy nhưng từ trước tới giờ đóng phim anh thường thay đổi một vài hành động hay là một vài lời thoại để giúp cảnh quay hay và hợp lý hơn. Bây giờ cũng như vậy, theo kịch bản là anh sẽ bảo cô dừng lại nhưng thay vì nói thì anh lại dùng hành động để chiếm chút tiện nghi đó là dùng miệng của mình chặn cái miệng nhỏ kia lại. Thành công trong việc làm cô im lặng anh tận tình thưởng thức gương mặt xinh đẹp của cô đang nổi lên từng rặng mây đỏ hồng, đôi mắt vì ngạc nhiên mà trợn tròn, một phần cũng vì bị hôn đến sắp thiếu dưỡng khí mà nổi lên một màng nước nhìn thêm long lanh xinh đẹp, cô bây giờ chính là tiểu yêu tinh quyến rũ chết người.

Đạo diễn Quan thấy cảnh này tuy có chút bất ngờ nhưng vẫn không hô cắt, ông hiểu cách làm việc của William và ông cũng nhận ra nếu làm theo cách này thì tình tiết bộ phim sẽ càng thêm hấp dẫn hơn nên ông lệnh cho mọi người bình tĩnh tiếp tục cảnh quay. Ông đang rất mong chờ vào biểu hiện của Angella, không hiểu sao ông cảm thấy giữa William và Angella có một sợi dây liên kết vô hình giúp hai người hiểu rõ ý nhau vậy, có thể diễn ăn ý tới vậy. Có lẽ hai người này trong tương lai sẽ đưa điện ảnh Trung Hoa lên một tầm cao mới.

Bộ phim sắp tới của ông do Angella đóng vai nữ chính, nam chính chắc không cần tìm nữa rồi.

...

Tặng mọi người một chương dài!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Nhà đầu tư

' Bộp '

Từ Mông cầm điện thoại và đi về phía này nhưng khi nhìn thấy cảnh William ôm hôn Angella thì cô ta dường như không tin được vào mắt mình đến cả việc chiếc điện thoại rơi cũng không biết.

Trong giới giải trí ai cũng biết William chưa từng đóng cảnh hôn với ai bao giờ, chỉ toàn dùng góc quay không thì chính là dùng diễn viên đóng thế đến cả cô ta diễn với anh rất nhiều phim rồi cũng chưa từng được anh ôm chặt như vậy. Vậy còn những gì cô ta đang thấy là như thế nào chứ, William thế nhưng lại hôn một diễn viên mới như Angella, rõ ràng là trong kịch bản không có cảnh này...vậy thì có thể là William tự y thay đổi cảnh quay. Đáng ghét, rốt cuộc giữa bọn họ là quan hệ gì, Angella là người như thế nào tại sao lại thân thiết với William như vậy. Tất cả...tất cả cô ta nhất định phải biết được. Nếu Angella có ý định cướp William thì cô ta - Từ Mộng nhất định sẽ không để yên. Cô ta dần bình tĩnh lại và cúi xuống lấy điện thoại và gọi cho ai đó:

- Tôi muốn biết tất cả mọi thứ về cô gái tên Angella và cả mối quan hệ giữa cô ta và William, còn ảnh chút nữa tôi sẽ gửi qua.

Nói xong cô ta quay người vào phòng hóa trang để chuẩn bị cho cảnh quay của mình.

***

Về phía Băng Linh và Huyền Thương

Băng Linh rất bất ngờ về hành động này của Huyền Thương nha, mặc dù biết trong lúc quay diễn viên có thể thay đổi một vài chi tiết nhưng thay đổi lớn như thế này thì quá bất ngờ rồi. Nhưng nếu như chú Quan đã không hô dừng thì cô cũng sẽ phối hợp diễn với Huyền Thương vậy, cũng may đây không phải lần đầu 2 người hôn nhau nếu không là phải quay lại từ đầu rồi, vả lại cô cũng là người có kinh nghiệm nên cũng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh mà quay tiếp.

Sau một vài giây thất thần, Ngọc Vũ dùng hết sức lực bình sinh mà đẩy Lăng Thiên ra, mặt nàng bây giờ vừa ngượng lại vừa đỏ như quả cà chua chín vậy. Nàng thở dốc để lấy lại hơi thở sau đó tức giận chỉ thẳng tay vào mặt Lăng Thiên.

- Tên biến thái sao huynh dám khi dễ ta hả, sao huynh dám cướp mất nụ hôn đầu của ta hả. Bây giờ sao ta có thể gả cho người ta đây chứ. Huynh có tin ta bảo cha ta chặt đầu huynh không hả.

Cô nhập vai rất nhanh, cô đã dựa vào kịch bản trước đó để điều chỉnh lại lời thoại của mình sao cho phù hợp với hoàn cảnh hiện tại, điều này đã khiến Quan Thắng rất hài lòng và cũng rất ngạc nhiên về sự thông minh nhanh trí của cô còn những người trong đoàn ekip thì đã nhìn cô với một con mắt khác

Ban đầu họ cứ nghĩ là cô dựa vào nhan sắc và sự quen biết với Will để để có được vai diễn này nhưng bây giờ họ mới biết mình đã sai rồi. Nhìn cách ứng biến tình huống này của cô họ có thể thấy cô là một cô gái vô cùng tài năng, một người mới mà được như vậy quả thật là rất khó kiếm nha, nếu là người khác rơi vào hoàn cảnh này chắc đã phát ngốc luôn rồi bởi vì đây cũng là lần đầu họ thấy Will chỉ động diễn cảnh hôn với một diễn viên nữ đó. Với lại nếu là người mà đạo diễn Quan chọn có thể là một người vô dụng sao. Đối với Huyền Thương, anh khá vui khi cô hiểu ý anh như vậy nên cũng không làm cô thất vọng mà cũng phối hợp với cô:

- Nàng sợ không có ai lấy nàng hả. Không sao, nếu không có ai thì ta miễn cưỡng sẽ lấy nàng vậy, sao, có đồng ý không?

- Hứ, huynh nghĩ bản công...tiểu thư dễ lấy vậy sao. Ta có thể tùy tiện gả cho một người không rõ lai lịch thân phận như huynh sao chứ, cho dù ta...ta có đồng ý chăng nữa thì cha mẹ ta chưa chắc đã chấp nhận huynh nha.

- Bây giờ không chấp nhận thì mai sau sẽ chấp nhận. Giống như nàng vậy đó, bây giờ nàng không thích ta lỡ như sau này nàng yêu ta đến nỗi không nỡ rời xa ta thì sao.

- Ai...ai nói sẽ yêu huynh đến nỗi không nỡ rời xa chứ bớt tự luyến đi. Ta không nói chuyện với kẻ đáng ghét như huynh nữa, ngồi y đó ta đi lấy thuốc trị nội thương cho huynh.

Mặt nàng đã đỏ nay càng đỏ hơn, để che đi sự ngượng ngùng của mình nàng đành nói đi lấy thuốc trị thương rồi chạy qua chỗ tuấn mã của mình để lấy thuốc.

- Hahaha...

Sau khi trị thương cho Lăng Thiên, Ngọc Vũ đưa Lăng Thiên về hoàng cung, trên đường về nàng đã nói rõ thân phận của mình cho chàng biết nhưng lại không nghĩ rằng thân phận của nàng đối với chàng chẳng có gì xa lạ cả, nàng đã vô tình trở thành quân cờ lợi hại nhất của Lăng Thiên trong bàn cờ do chính chàng tạo nên.

- CẮT...Tốt lắm, William với Angella hai đứa làm rất tốt,, mau vào nghỉ ngơi đi. Mọi người chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

William và Angella sau khi nghe hô cắt thì cũng nhau đi đến chỗ ghế ngồi nghỉ.

Cảnh quay tiếp theo là của Từ Mộng. Cô ta từ trong phòng thay đồ đi ra, gương mặt xám như tro.

- Đạo diễn Quan, sao trang phục của Từ Mộng nhà chúng tôi lại không đẹp và sang trọng bằng đồ của nữ phụ vậy, ông nói cho rõ ràng đi.

Ả trợ lý của Từ Mộng lớn giọng nói để bày tỏ sự tức giận của mình.

- Đây vốn dĩ là trang phục của cô ấy, trước đây lúc nhận vai chẳng phải các người đã xem qua rồi sao. Vậy bây giờ còn la hét cái gì nữa?

- Nhưng tại sao nó lại không đẹp bằng đồ của Angella cơ chứ, dù gì chị Từ Mộng cũng là vai chính cô ta cũng chỉ là vai phụ thôi mà. Huống hồ từ trước tới giờ đóng bộ phim nào đồ của chị ấy cung là tốt nhất.

- Trang phục của nam chính và nữ phụ là của thương hiệu Quang Hoa. Chúng tôi đã ký hợp đồng rồi nên không thể làm trái. Còn nữa vai của Angella là công chúa còn vai của Từ Mộng là một thiên kim tiểu thư thôi. Trang phục của một thiên kim có thể sánh với trang phục của công chúa sao.

Quan Thắng cũng đã bắt đầu nổi nóng rồi, bản thân ông trước giờ làm việc rất ghét bị người khác ý kiến. Cô trợ lý này của Từ Mộng lần này quả thật rất quá đáng, ỷ vào mình có Từ Mộng chống lưng mà không xem ai ra gì, thậm chí đôi lúc còn quát nạt diễn viên khác ngay cả người của ekip đôi khi cũng không tránh khỏi bị cô ta mới nặng nói nhẹ nhưng Quan Thắng ông cũng không phải người hiền mà phải e ngại thân phận thiên kim Từ thị của Từ Mộng huống hồ chi nếu bọn họ chọc giận đến Angella thì hậu quả của mấy người này quả thật đáng sợ có khi còn liên lụy đến cả Từ gia. Nhưng cô trợ lý kia quả thật chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, một phút vô tình đã chọc đến tử thần rồi:

- Vậy thì đổi diễn viên là được chứ gì. Dì gì thì Từ thị cũng là nhà đầu tư lớn nhất cho bộ phim này mà chị Từ Mộng lại là thiên kim của Từ thị, quyết định của chị ấy cũng là quyết định của Từ thị rồi. Nếu đạo diễn Quan khiến chị Từ Mộng không vui thì Từ thị cũng không vui đến lúc đó bọn họ rút vốn khỏi bộ phim này thì hậu quả chẳng cần nói, đạo diễn Quan chắc cũng biế nhỉ... Em nói có đúng không chị Từ Mộng?

- Lỵ Lỵ nói không sai chút nào, đạo diễn Quan, ông nên suy nghĩ về việc có nên đổi diễn viên hay không rồi đấy.

Từ Mộng cười như không cười mà nói, Tào Lỵ Lỵ này quả nhiên không khiến cô thất vọng, một câu đã nói đúng tâm tư của cô ta.

Nhưng...

- Nhà đầu tư lớn nhất, thật nực cười. Trước kia có lẽ là vậy nhưng bây giờ thời thế đã thay đổi rồi. Hôm qua tôi vừa nhận được thông báo là hai tập đoàn tài phiệt lớn thuộc Top 10 tập đoàn lớn mạnh nhất thế giớ là tập đoàn của gia tộc Thượng Quan và gia tộc Đông Phương đã đầu tư một khoảng rất lớn cho 'Lạc lối', bây giờ nhà đầu tư lớn nhất là tập đoàn Thượng Quan, Từ thị ủa các người đã rót đài rồi. Còn nữa tôi nói cho hai cô biết, hợp đồng với Quang Hoa là do Thương Quan gia giúp đoàn làm phom có được, họ yêu cầu chỉ hỗ trợ trang phục cho vai nữ phụ và nam chính, không có nữ chính. Về việc đổi vai nữ phụ, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu. Tập đoàn Thượng Quan và tập đoàn Đông Phương đã nói rằng nữ chính có thể đổi nhưng nam chính và nữ phụ thì tuyệt đối không. Hai người nghĩ tôi sẽ nể mặt Từ thị mà đắc tội cả hai tập đoàn tài phiệt kia sao, Từ thị các người có khả năng đấu nổi hai vị vương thâu tóm cả kinh tế châu Á này sao.

Quan Thắng nói một tràng dài cho hai con người kia nghe ít nhất họ không ngu tới nổi không hiểu ông nói gì, họ cũng hiểu mình không đấu nổi hai gia tộc kia nên tuyệt đối không thể làm càng được. So với hai gia tộc kia, Từ thị chỉ như một hạt cát trên sa mạc mà thôi, một câu nói của chủ tịch tập đoàn thì Từ thị sẽ biến mất vĩnh viễn.

Bên kia, Huyền Thương và Băng Linh nghe những gì Quan Thắng nói thì trong đầu chỉ có một suy nghĩ: 'Hành động nhanh thật'.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32: Quay cảnh động phòng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sân bay quốc tế thành phố Thượng Hải

Băng Linh đứng giữa dòng người đông đúc nhưng lại vô cùng nổi bật. Cô diện trên mình một bộ váy tuy đơn giản nhưng vô cùng duyên dáng. Chiếc áo trễ vai màu đen, tay áo dài đến khuỷu tay,ngay eo có thắt nơ, váy xòe màu xanh nhạt dài đến gối.

Hôm nay đi đón bố mẹ nhưng lại chỉ có mình cô đến, 3 anh trai người thì bận công việc người thì phải đi biểu diễn, làm con vậy đấy chẳng trách bố mẹ cưng chiều nhất là cô.

- A, BỐ, con ở đây này!

Phía xa một nhóm có khoảng 10 người đều mặc đồ đen đang đi về phía của Băng Linh, dẫn đầu là một người đàn ông trung niên dáng vẻ uy nghiêm, lạnh lùng nhưng ánh mắt khi chạm phải bóng dáng nhỏ bé của con gái thì lại vô cùng nhu hòa.

- Đại tiểu thư!

Những người áo đen kia khi đến trước mặt Băng Linh đều cung kính cuối đầu chào cô.

- Được rồi.

Băng Linh nói với bọn họ.

- Con gái, sao chỉ có mình con vậy. Mấy thằng ranh kia lại chạy đi làm rồi chứ gì. Hừ, đúng thật là...

Thượng Quang Trung đưa tay xoa đầu con gái rồi tức giận mấy thằng con trai.

- Nhưng sao cũng chỉ có mình bố vậy ạ, mẹ không về chung với bố sao?

- Mẹ con hiện tại đang ở Anh rồi

- Ồ, ra là vậy. Mình đi thôi bố, con còn phải đi làm nữa.

Băng Linh ngoan ngoãn ôm cánh tay của bố rồi đoàn người cùng rời sân bay. Đang đi thì Băng Linh thấy có bóng dáng một cô gái ở phía bên phải của mình đang kéo hành lý thì hơi sững người, bất giác lại dừng bước.

- Sao vậy con gái, thấy người quen sao.

- Không có gì đâu bố, chắc con nhìn lầm. Mình đi thôi.

- Ừ, hình như con phải đi quay phim mà, để bố bảo tài xế đưa con đến đó luôn.

- Dạ được ạ, dù sao thì chỗ quay phim cũng cùng đường với nhà mình mà. Buổi trưa con kêu anh Hạo tới đón cũng được.

***

Đoàn làm phim

Mấy ngày trôi qua, cảnh của cô cũng đã quay được kha khá rồi. Đối với cô thì chúng khá đơn giản nhưng cảnh quay hôm nay thì...hơi khó nha. Vì đây là cảnh động phòng của Ngọc Vũ và Lăng Thiên nha.

- Em đến rồi!

Đông Phương Huyền Thương đang ngồi đọc kịch bản một mình nhưng tâm trạng lại chẳng mấy tốt đẹp vì không có sự hiện diện của Băng Linh. Khi liếc mắt thấy Băng Linh không đi xe của mình mà lại bước xuống từ một chiếc Porche sang trạng thì cảm thấy rất lạ nhưng lại không hỏi chỉ nhẹ nhàng nói ra 3 chữ vừa rồi.

- Chào anh, hôm nay tôi đến hơi trễ vì phải ra sân bay đón bố. Anh...đang đọc kịch bản sao?

Lúc cô xuống xe đã cảm nhận được ánh mắt của anh đang nhìn mình rồi, sợ anh hiểu lầm nên cô không hỏi đã khai rồi. Thật là...sống 2 kiếp chưa bao giờ làm việc gì mà phải giải thích với ai mà bây giờ lại phải đi giải thích với người đàn ông này.

- Phải, em có muốn...diễn thử không.

Thấy cô giải thích vì sợ mình hiểu lầm khiến tâm trạng anh lập tức trở nên phấn chấn, trong đầu cũng hiện lên ý nghĩ muốn trêu chọc cô. Khi chứng kiến gương mặt kiều diễm của cô dần trở nên đỏ vì câu nói vừa rồi thì không khỏi bật cười thành tiếng nhưng vẫn phải lấy tay che miệng lại nếu không để cô giận rồi thì chút phúc lợi này của anh cũng mất luôn.

- Hừ, anh mà còn trêu nữa là sau này khỏi đóng phim chung đấy. Đi, đi thay trang phục thôi.

Trang phục thành thân bên phía Quang Hoa đã đưa qua rồi nhưng cô vẫn chưa nhìn kỹ, không biết mặc lên sẽ ra sao. Nhưng hơn hết cô vẫn muốn nhìn thấy Huyền Thương mặc đồ tân lang sẽ mê hoặc chúng sinh như thế nào a. Nghĩ tới đó, cô lại thấy lòng mình không thoải mái lắm vì các cô gái ở đây chẳng phải cũng sẽ được ngắm anh hay sao chứ.

Không ngoài dự đoán, cả Huyền Thương và Băng Linh đều vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy đối phương khoác trên mình bộ trang phục thành thân.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu diễn thôi.

3...2...1...Action

Sau tiếng hô của đạo diễn Quan, mọi người đều hóa thân thành nhân vật của mình.

Riêng 2 nhân vật chính thì sau khi bái đường thì đưa vào động phòng. Mặc dù biết là diễn nhưng tim của cả 2 vẫn không khống chế được mà đập loạn lên theo từng bước chân, thậm chí còn sợ đối phương sẽ nghe được tiếng tim đập của mình.

Đến chiếc giường cưới, Lăng Thiên không kìm lòng được mà đẩy Ngọc Vũ ngã xuống giường, nói là đẩy nhưng cử chỉ lại rất đổi dịu dàng vì sợ làm đau giai nhân. Sau đó cúi người xuống nhắm thẳng đôi môi quyến rũ kia mà tấn công. Angella rất bất ngờ với hành động của Will nhưng có.kinh nghiệm từ lần trước nên đã nhanh chóng dùng hai tay ôm trụ cổ của Will và kéo xuống, cô muốn dùng tay áo để che đi mặt của cả ai. Mặt của cô hiện tại đã đỏ như tôm luộc rồi, trong đầu thì đang thầm mắng người đàn ông háo sắc kia, lúc nào cũng làm theo ý mình không cho cô một chút ám hiệu nào để chuẩn bị cả.

William cũng rất hiểu ý của cô mà nhanh chóng kéo tấm rèm được mắc hai bên giường xuống che đi cảnh xuân ở bên trong.

Những người còn lại ở bên ngoài cũng bất ngờ chẳng kém Angella là bao. Mặc dù vậy nhưng đạo diễn không nói gì thì bọn họ cũng không thể lên tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn trận chiến diễn ra theo tấm rèm đỏ kia. Trong lòng lại càng thêm khâm phục Angella hơn, có thể phối hợp với Will để ăn ý đến thế. Lúc sáng nhìn thấy cô ấy bước xuống từ một chiếc xe sang trạng có giá trên trời thì trong lòng đã đoán ra được là chuyện gì nhưng dù có xem thường cách để nổi tiếng của cô ấy thì bọn họ cũng không thể phủ nhận tài năng diễn đến xuất thần của cô gái này.

Cảnh đã quay xong, Angella ngồi trên giường để bình tĩnh lại, trong tâm thì đang cảm tạ trời đất vì chủ này chỉ quay một lần là xong. Nếu diễn thêm vài lần nữa không biết cô còn có thể đối mặt với Will hay không.

- Hai người diễn tốt lắm, cứ như là đã diễn chung với nhau nhiều năm rồi vậy, vô cùng ăn ý. Tiết kiệm được rất nhiều thời gian cho chúng ta. Cảm ơn hai người nhiều lắm.

Angella nghe đạo diễn nói vậy cũng chỉ biết cười trừ, ngược lại voiwsQun Thắng cô nghĩ mình cần phải cảm ơn ông mới đúng, cảm ơn ông vì đã cho qua cảnh này. Còn William thì lại nghĩ sao lại qua với 1 lần quay chứ, để anh quay thêm vài lần nữa thì tốt biết mấy, nếu Angella mà biết được suy nghĩ này của William thì sẽ vô cùng hối hận vì đã lỡ yêu người đàn ông này.

Sau khi quay xong mọi phân cảnh, Băng Linh gọi cho Thượng Quan Hạo đến đón về.

- AAA, kia...kia có phải là xe của Hạo thiếu không. Sao anh ấy lại đến đây, hay là đón ai hả.

- Sao tôi biết được chứ, nhưng mặc kệ chỉ cần ngắm anh ấy từ xa tôi cũng đã mãn nguyện rồi.

- ...

- ...

Những tiếng xôn xao, bàn tán vang lên không ngừng nhưng khi bọn họ nhìn thấy Băng Linh lên xe của Hạo thiếu rồi đi mất thì tiếng nghị luận vang lên còn sôi nổi hơn vừa nãy nữa.

***

Tại một nơi khác

- Chẳng phải anh nói mình rất chuyên nghiệp sao. Những tấm ảnh này chụp sao lại mờ như vậy. Chỉ thấy có nửa bên mặt, mặt của người đàn ông trung niên này cũng nhìn không rõ. Anh làm việc như vầy sao, HẢ?

Một giọng nói chua ngoa, đanh đá của một cô gái vangg vọng khắp căn phòng, tay thì cầm xấp ảnh ném thẳng vào mặt người đàn ông đối diện, đó là những tấm ảnh chụp hai cha con Băng Linh. Gương mặt vô cùng tức giận.

- Này cô, cho tôi xin đi, xung quanh hai người họ có rất nhiều vệ sỹ đi theo bảo vệ người nào người náy khí thế vô cùng mạnh mẽ, nhìn là biết chẳng phải là dân nghiệp dư thậm chí có thể là người của thế giới ngầm, đừng nói là chụp cho rõ, sợ là chưa kịp tới gần họ, chỉ cần bị phát hiện là đang cầm máy ảnh hướng về phía đám người đó thì tôi đã chết mất xác từ lâu rồi, cũng đã không có được những tấm ảnh này mang về đây cho cô rồi.

- Thôi được rồi, nhưng hy vọng ầm sau anh sẽ cho tôi những tấm ảnh rõ hơn, như vậy mới có nhiều người tin chứ. Số tiền còn lại tôi sẽ chuyển khoản cho anh sau.

***

Mình rất xin lỗi vì đã để mọi người chờ lâu như vậy. Mình vừa thi xong và cũng mới sửa điện thoại xong nên giờ mới viết truyện được, hi vọng mọi người vẫn còn nhớ mình.

Mọi người nhớ vote cho mình với nha. Thank you!!!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đóng máy - Gặp bạn cũ

Cuối cùng 'Lạc lối' cũng đã đi đến hồi kết. Hôm nay là ngày diễn cảnh quay cuối cùng cũng là lúc bộ phim đóng máy.

Kết thúc của bộ phim chính là cái chết của Bạch Ngọc Vũ và Lăng Thiên phải sống trong ân hận suốt quãng đời còn lại, dù sống với người mà bản thân đã chọn nhưng hắn vẫn không có cách nào quên đi hình ảnh của Ngọc Vũ luôn hiện diện trong tâm trí mình. Hình ảnh nàng lúc vui vẻ, lúc hạnh phúc, lúc làm nũng, lúc ngang ngược cứng đầu, dáng vẻ nàng lúc thượng triều vô cùng mạnh mẽ đặc biệt chính là gương mặt đau khổ đầy tuyệt vọng cùng với đôi mắt đã không còn sức sống và bất cứ hi vọng gì của nàng khi nhìn hắn lần cuối cùng. Ngày ấy nàng đứng trên vách núi tại khu rừng nơi hai người lần đầu gặp mặt mà nhảy xuống, nhìn nàng vì hắn mà rơi giọt nước mắt duy nhất trong cuộc đời trước khi nhảy xuống. Một khắc kia Lăng Thiên đã cảm nhận được trái tim mình cũng đã chết theo nàng rồi. Cả cuộc đời nàng từ khi sinh ra đã sống trong nhung lụa, thân phận cao quý vô ngần, lớn lên trong sự sủng ái và yêu thương cùng sự kính trọng của cả Nhạc quốc chưa từng phải rơi nước mắt vì bất cứ thứ gì hay bất cứ ai, hơn ai hết Lăng Thiên hiểu rõ điều này nhưng nàng lại rơi nước mắt vì hắn, vì những gì hắn đã gây ra. Nàng nói nàng không còn mặt mũi nào để sống nữa, không thể đối mặt với lê dân bá tánh Nhạc quốc, nàng chỉ có thể dùng cái chết để tạ tội với Nhạc quốc, với vong linh của phụ hoàng, mẫu hậu, nàng phải tạ tội với cả hoàng thất Nhạc quốc. Sau cái chết của nàng, Lăng Thiên sống cùng Lộ Tử Liên - người hắn đã chọn nhưng chưa bao giờ biết đến hai chữ hạnh phúc là thế nào nữa rồi. Tranh giành cả đời đến cuối cùng có được quyền lực chí cao vô thượng, nắm trong tay quyền sinh sát, ở vị trí người người ngưỡng mộ nhưng lại mất đi tình yêu của cuộc đời mình. Có đáng không?

CÓ ĐÁNG KHÔNG?

Đây cũng là câu hỏi của Angella. Sau khi diễn xong phân cảnh này, cô ngồi nghĩ lại kiếp trước của mình, cũng từng có thân phận tôn quý như thế, sống vui vẻ vô ưu vô lo như thế. Rất giống với Ngọc Vũ nhưng cuộc đời hai người kết thúc không giống nhau. Ngọc Vũ là chết trong đau khổ và tuyệt vọng, còn cô là chết trong vinh quang và mãn nguyện vì cô hi sinh để cứu phụ hoàng nên tuyệt không hối hận. Vả lại Ngọc Vũ bị người mìn yêu lợi dụng, nhưng cô thì khác. Mặc dù không yêu ai nhưng người cô quan tâm nhất, quan tâm và thân thiết hơn cả 3 vị ca ca của mình lại chưa từng làm cô buồn, thậm chí nếu như cô không chết thì hai người có lẽ đã... Đáng tiếc trên đời không có nếu như, vả lại nếu cô không chết cũng sẽ không tới thế giới này cũng sẽ không gặp được Đông Phương Huyền Thương.

Đang ngồi suy nghĩ thì bỗng điện thoại của cô reo lên, có tin nhắn được gửi đến. Khi cô đọc tin nhắn thì khóe miệng giương lên, rất vui vẻ.

- Anh Minh, trưa nay em có hẹn với bạn rồi nên anh cứ lái xe về trước đi, bạn em hẹn ở gần đây thôi, đi bộ chỉ 10" nên anh không cần lo. Sẵn tiện anh cũng bảo các ám vệ trở về đi, không cần đi theo em nữa, chỉ 10" thôi em có thể tự bảo vệ mình mà.

- Nhưng mà thưa tiểu thư, lỡ như cô có việc gì, tôi làm sao ăn nói với mọi người chứ.

- Anh hiểu rõ khả năng của em mà. Thôi không nói nữa, cứ làm theo em đi, mọi thứ để em chịu.

- Được rồi, tôi thua cô rồi tiểu thư ơi.

Nói chuyện xong với Trần Minh cô cầm túi xách đi qua chỗ của Kỳ Tuyết. Trước khi đi, cô còn nói với Trần Minh một câu khiến anh suốt mấy ngày sau ăn không ngon ngủ không yên. Cô nói 'Người bạn này sẽ là một bất ngờ của anh đó, anh cô đơn lâu quá rồi mà'

- Tuyết tỷ à, bây giờ 'Lạc lối' đã đóng máy rồi, sắp tới đây em sẽ quay tiếp một bộ phim nữa của đạo diễn Quan, nhưng chưa biết khi nào sẽ chính thức bấm máy nên trong khoảng thời gian này nếu có hoạt động gì mới chị chọn giúp em rồi thông báo cho Trần Minh giúp em ạ. Bây giờ em có hẹn với bạn nên đo trước đây ạ. Tạm biệt chị.

- Được rồi em đi cẩn thận.

- Ukm

Cô vốn định muốn đến tạm biệt William nhưng nghe mọi người nói sau khi quay xong vì có việc nên anh đã đi từ sớm rồi. Không tạm biệt anh được, cô cũng chẳng làm gì được, sắp đến giờ hẹn rồi, cô cũng phải đi thôi.

***

Bóng dáng một cô gái nhỏ khoác trên mình một bộ váy màu hồng dài đến gối, phần tay áo rộng, lộ vai được thiết kế vô cùng đặc biệt, tay áo được may kéo tài từ vùng cổ áo phía trước đến phía sau, cổ áo có thêu hoa văn. Mang đôi giày cao gót cùng tông màu bước đi uyển chuyển thu hút vô số ánh nhìn.

Từ chỗ quay phim đến chỗ hẹn tuy không xa nhưng khi đi khỏi khu vực đông người này thì phải đi qua một đoạn đường khá vắng vẻ. Khi đi được một đoạn thì Băng Linh dần thả chậm bước chân, đôi mày đẹp thoáng nhíu lại.

- Theo bản tiểu thư lâu như vậy rồi, các hạ có phải nên lộ diện rồi hay không?

Ngay sau câu nói của Băng Linh thì không còn sự yên lặng vốn có nữa mà là một tốp khoảng hơn 20 người đàn ông mặc áo đen khí thế bức người đang đến gần Băng Linh và bao vây cô. Một trong số đó có lẽ là người chỉ huy lên tiếng:

- Thưa Thượng Quan tiểu thư, chúng tôi đến đây không phải để làm hại cô, chỉ là thủ lĩnh của chúng tôi ngưỡng mộ cô đã lâu nên có ý muốn mời cô đến chỗ của ngài làm khách vào hôm ý mà. Chúng tôi hi vọng tiểu thư sẽ hợp tác, nếu không chúng tôi đành dùng biện pháp cưỡng ép thôi.

Đó là một người đàn ông phương Tay khoảng 27, 28 tuổi gương mặt anh tuấn, dáng người cao lớn mạnh mẽ, tuy có thể nói chuyện với cô bằng tiếng Tây nhưng có lẽ xuất phát từ sự tôn trọng, người đàn ông này vẫn nói tiếng Trung với cô.

- Muốn mời tôi làm khách lại dẫn theo nhiều người như vậy, còn nói là không muốn làm hại tôi. Ai tin chứ?

Băng Linh cũng chẳng chịu thua mà nói lại, bản tính vốn ương bướng lại nổi lên, nói là muốn mời nhưng nói chuyện câu nào câu nấy lại đầy tính uy hiếp. Bản tiểu thư cũng chẳng phải người hiền lành gì đâu.

- Vậy thì, Thượng Quan tiểu thư...thất lễ rồi. XÔNG LÊN

Ngay sau câu lệnh của người đàn ông dẫn đầu, những người khác lập tức tấn công cô nhưng nói là tấn công cũng không đúng lắm bọn họ ra chiêu vô cùng uyển chuyển dường như chỉ muốn bắt chứ không muốn làm cô bị thương. Cô rất hiểu kỳ về thủ lĩnh của bọn họ đấy nhưng tình cảnh hiện tại lại không cho cô suy nghĩ nhiều, phải tiếp chiêu của bọn người này đã. Cô vừa đánh vừa nghĩ, sau một hồi cô quyết định dùng vũ khí của mình. Đó là một chiếc nhẫn nhưng khác với những chiếc nhẫn thông thường, đó là một món vũ khí chết người được ngụy tạo, dưới một chiếc nhẫn sa hoa chính là một sợi dây vô cùng sắc bén, cắt sắt như cắt bùn. Cô nhờ anh hai làm hai chiếc một chiếc là cái cô đang sử dụng, chiếc còn lại cũng như thế này nhưng lợi hại hơn và trên dây có tẩm kịch độc. Đám người này không có ý làm hại cô thì cô cũng sẽ không ác độc đến mức tước đi mạng sống của họ nên dù sử dụng món vũ khí chết người này cô cũng phải kiềm hãm bản thân lại để không giết chết bọn họ mà chỉ làm vị thương thôi. Nhưng đánh như thế này lại vô cùng khó khăn, cô không thể dùng hết khả năng của mình nên muốn diệt hết đám người này quả thật khó khăn mà.

Đang đánh nhau thì bỗng một cơn đau nhói từ gáy truyền tới, Băng Linh chưa kịp nhìn rõ kẻ dám đánh mình thì đã bất tỉnh. Người đàn ông kia nhanh tay đỡ lấy cơ thể sắp ngã của Băng Linh rồi ôm cô đi thẳng về chiếc xe đậu cách đó không xa. Những người còn lại cũng theo chân thủ lĩnh mình mà rút lui. Trên đất chỉ còn lại chiếc túi xách của Băng Linh ngoài ra chẳng còn dấu hiệu gì khác cho thấy vừa có một cuộc hỗn chiến đã xảy ra cả.

***

Băng Linh nằm trên một chiếc giường kiểu châu Âu mềm mại rộng rãi, yên bình, xinh đẹp dịu dàng như một công chúa. Tất cả đều được thu vào đôi mắt màu lam của người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện với chiếc giường cô đang nằm. Ngẫm nghĩ thời gian cô tỉnh dậy cũng đã tới, người đàn ông bước từng bước nhẹ nhàng đến bên giường nhìn cô gái đang run mắt sắp tỉnh ngủ kia. Băng Linh lờ mờ mở mắt tỉnh dậy, nhìn quanh căn phòng xa lạ thì thoáng nhíu mày, khi nhìn đến người đàn ông đang đứng bên cạnh mình thì dường như không tin vào những gì mình thấy, không biết người đang đứng có thật sự tồn tại hau chỉ là ảo giác của bản thân mình. Cô chỉ có thể thốt lên cái tên mà mình vô cùng quen thuộc, cái tên mà cô đã thân thương gọi suốt mười mấy năm.

- Mặc Thần ca ca

***

Nam phụ lên sàn rồi mọi người ơi. Trong truyện có khá nhiều nam phụ nhưng có thể chân chân chính chính trở thành tình địch của Thương ca thì chỉ có hai người thôi.

Mọi người đoán xem thân phận của Mặc Thần là gì nào?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Hồi ức kiếp trước

Tại Ngự hoa viên hoàng cung Chu Linh quốc, một cô bé tầm 6 tuổi khoác trên mình bộ quần áo hoa lệ lạch bạch đuổi theo một thiếu niên khoảng 10 tuổi đang chạy cách cô bé không xa và luôn miệng gọi

- Mặc Thần ca ca

Đang chạy thì bị vấp té nhưng cô không khóc chỉ nằm im đấy đợi người kia đến đỡ. Đúng như dự đoán, cậu thiếu niên kia thấy cô bé ngã thì hoảng hốt lập tức chạy đến đỡ cô dậy hỏi tới tấp:

- Nguyệt nhi à, muội có sao không? Có bị thương không? Có đau không, hả? Mau nói cho huynh biết đi.

- Mặc Thần ca ca, muội không sao mà, huynh đừng lo. Nhưngaf đuổi theo huynh mãi chân muội mỏi quá, huynh cõng muội đi.

Cô bé vừa nói vừa chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy như hai viên hắc ngọc của mình nhìn cậu thiếu niên kia, cứ như nếu cậu từ chối thì cô bé sẽ khóc ngay lập tức vậy. Tuy chỉ mới 6 tuổi nhưng từng đường nét trên khuôn mặt kia lại vô cùng hoàn hảo, gương mặt phấn điêu ngọc mài, kiều diễm vô ngần, có thể thấy trong tương lai chính là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành ít ai sánh bằng. Cậu thiếu niên nhìn cô bé mà mặt đỏ tai hồng nhưng cũng không dám từ chối.

- Được rồi, tiểu công chúa muội lên đi huynh cõng muội về cung.

Cô bé nhìn cậu thiếu niên 10 tuổi có vẻ đẹp yêu nghiệt trước mắt mà lòng vô cùng vui vẻ. Cô là đích công chúa của Chu Linh quốc, luôn được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, trừ người thân của cô ra thì những người khác tiếp cận cô chỉ vì thân phận cao quý này của mình nhưng chỉ có Mặc Thần ca ca là thực sự yêu thương cô thôi. Nếu có thể thì cô hi vọng mình lớn lên sẽ không phải đi hòa thân mà sẽ gả cho huynh ấy.

Cô bé nhảy lên lưng của Mặc Thần rồi cả hai cùng nhau trở về tẩm cung của tiểu công chúa Nguyệt Băng Linh.

Đúng như Nguyệt Băng Linh mong muốn. Năm 16 tuổi, cô không lấy thân phận đích công chúa đi hòa thân. Bỏ qua những lời cầu hôn của các hoàng tử, vương gia, hoàng đế nước láng giềng, từ chối mọi sính lễ quý giá. Cô lựa chọn thành thân cùng thanh mai trúc mã của mình - Lăng Mặc Thần. Huynh ấy bây giờ đã là Phụ quốc tướng quân của Chu Linh quốc rồi. Đã là.vị tướng vang danh tứ phương, chinh phạt khắp thiên hạ, không ai không kính nể.

Dù cho Băng Linh đối với Mặc Thần không phải là tình yêu nhưng cả hai đều tin rằng lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, Mặc Thần đã đợi Băng Linh trưởng thành 10 năm rồi, đợi thêm vài năm nữa để bàn thân mình trong lòng Nguyệt nhi từ một ca ca sẽ đổi thành phu quân. Cứ tưởng cuộc sống sẽ hạnh phúc như thế nhưng bản thân sinh ra trong hoàng tộc mấy ai có thể sống hạnh phúc. Một mũi tên đã vô tình cướp đi Nguyệt nhi của Mặc Thần, cũng đã cướp đi tình yêu duy nhất trong cuộc đời chàng, chàng cũng đã mất đi hạnh phúc trong kiếp này của chàng. Câu cuối cùng mà tiểu công chúa huynh yêu nhất nói với huynh là:

- Thật xin...lỗi, Mặc Thần ca...ca, muội...phải thất...hứa với huynh rồi. Chúng...ta đành hẹn lại...kiếp sau vậy.

Nói xong câu ấy, đôi tay luôn ôm cổ chàng để chàng cõng hàng ngày cũng buông xuống. Nàng từng kiêu ngạo như thế, xinh đẹp ngạo nghễ như vậy, khi chết đi cũng cao quý và vinh quang. Nàng đi rồi cũng mang theo nguồn sống của Mặc Thần. Những chuyện sau đó Băng Linh cũng không rõ nhưng hiện tại nhìn thấy người có dung mạo giống hệt Mặc Thần chú khác nhau màu mắt đang đứng trước mặt mình cô vẫn không thể kìm lòng mà thốt lên cái tên mình đã từng quen thuộc.

- Em biết tôi sao?

Sở Mặc Thần biết Thượng Quan Băng Linh nhưng anh không ngờ cô lại biết tên của mình. Là cô ấy biết anh hay chỉ là nhìn thấy anh giống một ai đó. Nhưng cô gọi anh là Mặc Thần ca ca, chưa từng có ai gọi anh như vậy nhưng cô gái này gọi anh như vậy lại khiến anh cảm thấy thân thuộc như thế, giống như đã từng có người gọi anh như vậy rất nhiều năm rồi. Có điều trước đó hai người chưa từng gặp nhau, cảm giác này từ đâu mà có? Cho đúng đối với cô gái này có chút gì đó không nói được. Cảm thấy cô rất đặc biệt rất thú vị, anh chưa từng thấy cô gái nào như cô vậy. Ngày ấy anh tại Bar Midnight nhìn thấy cô ra tay với bọn lưu manh kia không chút nhân nhượng, thậm chí nhìn còn lưu manh hơn bọn kia ấy vậy mà khi nhìn thấy các anh trai mình cùng Đông Phương Huyền Thương thì lại thay đổi 180 độ, từ một nữ ma đầu trở thành một tiểu bạch thỏ dịu dàng ngoan ngoãn. Anh chứng kiếm tất cả không khỏi mỉm cười nhìn cô. Khi thấy cô thay đồ thì anh lại không khỏi ngẩn người vì vẻ đẹp cao quý của cô, nhưng khi biết cô đi ăn cùng Đông Phương Huyền Thương thì lòng lại dâng lên cảm giác khó chịu không biết vì đâu mà có. Hôm nay tận mắt nhìn thấy cô gần như vậy, vô cùng chân thật anh lại nổi lên ý nghĩ muốn giữ cô cho riêng mình nhưng anh biết mình không có khả năng, bản thân cô có lẽ đã yêu người kia sâu đậm với tính cách của cô thì anh nghĩ đã yêu một người thì chính là trọn đời. Nhưng anh vẫn muốn thử một lần, dù không thể trở thành tình yêu kiếp này của cô nhưng ít nhất, ít nhất có thể trở thành một người quan trọng trong cuộc đời cô. Bản thân Mặc Thần không hề biết từ khi Băng Linh nhìn thấy anh thì anh đã trở thành một trong những người quan trọng nhất trong cuộc đời này của cô.

- Không, không hẳn là không quen. Có lẽ em hiểu anh rất rõ nhưng anh không hiểu em thôi. NHƯNG MÀ LÚC NÃY ANH RA TAY MẠNH QUÁ ĐẤY, BÂY GIỜ CỔ NGƯỜI TA MUỐN LỆCH LUÔN NÀY. XIN LỖI ĐI.

Cô muốn lảng sang chuyện khác nên đành mới lấy cái cớ này đây. Đúng thật là đau quá đi, anh ấy đúng thật không biết thương hoa tiếc ngọc là gì sao. Kiếp trước rõ ràng là rất cưng chiều mình mà, không lẽ đầu thai tính cách cũng thay đổi rồi.

- Thật xin lỗi, không ngờ lại làm em đau đến như vậy. Nhưng rõ ràng là tôi đã ra tay rất nhẹ rồi, mặc dì không phải nhẹ nhất. Tôi thấy thân thủ của em cực kỳ tốt sợ đánh nhẹ quá em không bất tỉnh. Còn nữa, tên đầu đủ của tôi là Sở Mặc Thần, em cũng có thể gọi là Mặc Thần ca ca như vừa nãy, tôi không ngại.

Vừa nói Mặc Thần vừa đưa tay xoa gáy của Băng Linh giúp cô giảm đau, cúi xuống nhìn thì đúng thật là hơi đỏ. Bản thân lần đầu tiếp xúc với con gái nhưng anh lại không bài xích hoặc có lẽ bản thân anh không hề bài xích Băng Linh. Băng Linh cảm nhận độ ấm từ bàn tay của Mặc Thần, ban đầu có hơi giật mình một chút nhưng về sau thì bình thường. Kiếp trước hai người chỉ thiếu một chút là thành phu thê, lại lớm lên cùng nhau, ở bên nhai mười mấy năm, chỉ trừ động phòng với hôn nhau còn lại không có chuyện gì là chưa trải qua.

- Em chấp nhận lời xin lỗi của anh đấy.

Bây giờ cái gì cô cũng không quan tâm, vừa vượt qua cú shock nhìn thấy vị hôn phu kiếp trước của mình, quá bất ngờ, bản thân cần tĩnh tâm lại. Nhưng cô vẫn.cảm thấy rất có lỗi, chẳng lẽ kiếp này cô lại một lần nữa thất hứa với Mặc Mặc Thần các sao. Bây giờ cô đã yêu Huyền Thương mất rồi. Giá như cô gặp lại Mặc Thần ca ca trước thì có khi nào mọi chuyện đã khác không. Nhưng không có giá như bởi vì mối tình kiếp này của Băng Linh đã.bắt đầu từ 4 năm trước rồi, ngay từ lúc cô và Huyền Thương gặp nhau tại sân bay, Mặc Thần đã thua từ 4 năm trước rồi.

Nhìn thấy cô gái nhỏ trước mắt đột nhiên rơi vào trầm lặng, Mặc Thần nghĩ có lẽ cô mệt nên để cô nghỉ ngơi đã:

- Nếu mệt thì em nghỉ ngơi đi. Tỉnh dậy rồi, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp.

- Được

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Peter dễ thương

Bên phía Băng Linh và Mặc Thần yên bình là thế nhưng tại Thượng Quan gia đã rối thành một mớ rồi. Lại có thêm một vị khách vô cùng đặc biệt: Đông Phương Huyền Thương.

- Vẫn chưa định vị được vị trí của cô ấy sao?

Đông Phương Huyền Thương hỏi một hacker đang múa tay trên chiếc máy tính với gương mặt còn lạnh hơn băng ở Nam Cực nữa.

- Vẫn chưa, có lẽ nơi cô ấy bị giam có khả năng vô hiệu hóa các thiết bị định vị nên chúng ta không tìm ra được.

Về việc tại sao mọi người lại biết thì hãy quay lại ngày hôm qua.

Lúc ấy Đông Phương Huyền Thương đang ở tại tổng bộ bang Huyết Sát của Thượng Quan Quân nói về chuyện Sở Mặc Thần sẽ đến Châu Á thì đột nhiên máy tính đặt trên bàn làm việc của Thượng Quan Quân vang lên tiếng 'bip'. Nghe thấy tiếng chuông ấy, gương mặt của Thượng Quan Quân liền biến sắc.

- Không xong rồi, Linh nhi xảy ra chuyện rồi. Cậu mau qua đây dò tìm vị trí của thiếu chủ, nhanh lên. Những người còn lại mau chuẩn bị lực lượng, chúng ta đi hỗ trợ thiếu chủ.

Thượng Quan Quân hét lên với một nhân viên kĩ thuật rồi quay sang phân phó mọi người chuẩn bị. Nhìn sang Đông Phương Huyền Thương đang bắt đầu tức giận giải thích:

- Linh nhi từng nhờ tôi chế tạo hai món vũ khí mang hình dáng là hai chiếc nhẫn quý, vô cùng đẹp mắt. Nhưng thực chất đó là hai món vũ khí chết người, để đề phòng bất trắc, tôi đã gắn thiết bị định vị tiên tiến nhất thế giới vào đó, chỉ cần có chuyện xảy ra và Linh nhi sử dụng chúng để phòng thân thì Thượng Quan gia sẽ nhận được tín hiệu. Bây giờ có lẽ anh Triệt và Hạo cùng với bố cũng biết rồi.

Càng nói thì gương mặt của Huyền Thương ngày càng lạnh lẽo, không chút độ ấm. Cũng đang tự trách mình đáng lẽ nên chờ cô đi cùng chứ không nên đi đến đây mà không mói gì với cô ấy. Nếu cô mà có xảy ra chuyện gì thì anh nhất định không thể tha thứ cho mình. Huyền Thương từ trong túi lấy chiếc điện thoại của mình ra và gọi cho Tạ Phong:

- Cậu đưa Ám đoàn đi tìm Băng về đây cho tôi, cho dù có lật tung thành phố này lên cũng phải tìm Bang chủ phu nhân của các cậu về đây.

Anh vừa nói xong, bên ngoài tổng bộ vang lên tiếng xe phanh gấp. Thượng Quan Triệt và Thượng Quan Hạo chạy vào.

- Thế nào rồi, có tra được gì không?

Cả hai người đồng thanh hỏi.

- Tìm được rồi?

- Mau đi thôi.

Cả một đoàn người với lực lượng khiếp người rời đi đến nơi Băng Linh bị tập kích. Nhưng khi đến nơi thì chẳng còn ai cả, trên đất chỉ còn lại túi xách của cô. Mọi người chia nhau ra tìm nhưng vẫn không có tung tích gì. Chỉ đành phải quay về Thượng Quan gia tiếp tục điều tra. Ngay cả Đông Phương Huyền Thương cũng không quay về nhà, không ăn không ngủ mà ở lại nhà cô cùng mọi người. Cũng máy phim đã đóng máy nếu không thì sẽ có.rất nhiều chuyện phiền phức. Trần Minh cũng đã gọi cho Kỳ Tuyết để xin nghỉ giúp Băng Linh.

Hiện tại trong đầu những người có mặt tại đây đều chỉ có 1 câu hỏi là ai lại to gan như vậy, thế lực lớn cỡ nào mà ngay tại địa bàng này bắt đi đệ nhất thiên kim hắc đạo, thiếu chủ bang Huyết Sát. Bắt với mục đích gì, thật không ai đoán ra được. Rốt cuộc là kẻ này có thù với Thượng Quan Triệt hay Thượng Quan Quân thì không ai rõ. Băng Linh vẫn cứ bặt vô âm tín như thế. Đến cả Thượng Quan phu nhân hiện đang ở bên Anh cũng đã hay tin mà một hai đòi trở lại Trung Quốc rồi. Đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi, vẫn cứ như vậy không chút manh mối. Mọi người ở đây đều đang đau đầu nhưng phía Băng Linh thì lại là một khung cảnh khác.

***

Băng Linh vừa ngủ dậy thì nhìn thấy một mẩu giấy đặt trên tủ kế bên giường. Trong đó viết đại khái như là kêu cô tắm rửa thay quần áo, đồ thì Mặc Thần đã chuẩn bị cho cô, thay xong thì xuống ăn sáng, anh ấy có việc nên ra ngoài trưa sẽ về.

Cô mở tủ chọn một bộ váy đuôi tôm màu trắng, trễ vai được thiết kế thêm một lớp vải voan mỏng có thêu hoa văn phủ bên ngoài, cô chọn thêm một đôi giày cao gót màu trắng rồi xuống lầu ăn sáng.

Bữa sáng được nấu theo kiểu phương Tây vô cùng đơn giản nhưng đầy đủ dinh dưỡng. Ăn xong rồi cô ra ngoài vườn đi dạo một chút, ở đây có rất nhiều người canh giữ, tất cả đều là thuộc hạ của Mặc Thần ca ca. Tuy ai cũng rất lạnh lùng nhưng đối với cô đều rất cung kính, người hắc đạo rất coi trọng thực lực, bọn họ cũng đã chứng kiến khả năng của cô nên đối với cô không hề có chút khinh thường nào, đặc biệt chủ thượng đã nói đây là khách quý của ngài nên có cho họ 10 cái mạng cũng chẳng dám hành động lỗ mãng. Cô đi loanh quanh trong vườn thì bị một khối khổng lồ màu đen thu hút. Chính xác hơn thì chính là một chú chó Neapolitan Mastiff (*)cực kỳ to lớn.

Băng Linh đặc biệt thích động vật mà nhìn chú chó này lại vô cùng uy mãnh nên lại càng thích. Cô hiểu rõ đặc tính của các loài chó kể cả con Neapolitan Mastiff này, giống chó này không thích người lạ nhưng cô vẫn không kìm lòng được mà chạy đến chỗ của nó. Những người đang đứng canh giữ kia thấy một màn này thì đau tim không thôi. Ngay cả bọn họ cũng không dám đến gần con chó kia quá 1m mà cô gái này lại dám chạy đến cạnh nó, là không muốn sống nữa sao, ngoài trừ chủ thượng ra thì Peter chưa từng cho ai sắc mặt tốt cả, có lẽ cô gái này xong rồi và bọn họ cũng sẽ chết luôn dưới tay chủ thượng vì không bảo vệ tốt cô gái này. Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại khiến bọn họ như nhìn thấy quỷ vậy. Peter không những không nổi giận mà có vẻ như cực kỳ thích cô gái này vậy, ngay cả bên cạnh chủ nhân của mình nó cũng chưa từng tỏ ra thích thú đến vậy. Mà Thượng Quan tiểu thư cũng rất thích nó thì phải, không ngừng vuốt ve rồi ôm, hôn mặc dù với kích cỡ của nó thì khó ai ôm được.

- Cho tôi hỏi nó tên gì vậy?

- Thưa tiểu thư, nó tên là Peter.

Một trong số những người đứng canh cung kính trả lời.

- Cảm ơn!

Băng Linh nói với người đó rồi quay qua trò chuyện với Peter.

- Hóa ra em tên là Peter, chắc Mặc Thần ca ca thích em lắm nhỉ nên mới đặt cho em cái tên này. Mà em có ăn gì chưa vậy?

Băng Linh vừa hỏi thì Peter ngọ ngoạy cái đầu lớn của mình vào ngực của cô rồi lắc lắc. Đông Phương Huyền Thương mà thấy cảnh này chắc ghen đến nổ đom đóm mắt quá.

- Hahaha, nhột quá, được rồi, chị sẽ làm đồ ăn cho nhóc. Đi thôi nào!

Vừa nói cô vừa đứng dậy kéo Peter vào bếp để làm thức ăn cho nó. Mặc Thần ca ca cũng quá vô tâm đi, nuôi một chú chó dễ thương như vậy mà lại nỡ lòng vì công việc mà không cho nó ăn. Cho Peter ăn xong thì cả hai cùng lên phòng Băng Linh chơi suốt một buổi đến trưa.

Lúc Sở Mặc Thần trở về nhà thì không thấy Peter ngoài vườn nữa, cứ nghĩ là lại chạy loạn đi đâu rồi nên cũng làm biếng cho người đi tìm. Đi ngang qua phòng bếp thì dừng bước lại, không đi nữa. Khung cảnh anh đang thấy thật ấm áp biết bao nhiêu, nếu có thể anh hi vọng giây phút này sẽ dừng lại, thời gian đừng trôi nữa. Hiện tại, Băng Linh đang loay hoay trong bếp làm bữa trưa cho anh, cô nói Peter đừng nghịch nữa, Mặc Thần ca ca sắp về rồi, cô phải làm đồ ăn cho anh nếu không anh lại phải đợi sẽ đói bụng, cô nói Peter không cần lo sẽ không thiếu phần của nó. Anh cũng cảm thấy thật kỳ lạ, Peter lại có thể thích Băng Linh như vậy thậm chí nghe tiếng xe của anh biết rằng anh đã về nhà cũng chẳng thèm ra đón, đây vốn không phải tính cách của nó. Có thể thấy Băng Linh rất đặc biệt, đặc biệt nhất trong những cô gái mà anh từng gặp.

- Mặc Thần ca ca, anh về đúng lúc thật đấy, em vừa nấu bữa trưa xong, anh lên thay đồ rồi xuống ăn đi.

- Anh giúp em mang ra bàn rồi sẽ lên thay đồ.

- Được, Peter đi thôi, ra ăn trưa.

Hay lắm Peter, đi cũng không liếc mắt nhìn anh một cái, bây giờ chủ của mi là ai chắc mi quên rồi hả. Mặc Thần nhìn thái độ thờ ơ của Peter đối với mình thì lòng căm phẫn không thôi cảm thấy nuôi nó thật là uổng quá nhưng cũng không thể hiện sự tức giận của mình ra ngoài. Nếu Peter đã thích Băng Linh như vậy cũng tốt ít nhất nếu cô ấy cũng thích nó thì biết đâu Peter có thể giữ chân cô lại lâu hơn.

Hai người một chó cùng ngồi trên bàn ăn thưởng thức những món ăn Trung Quốc mang đậm phong cách cung đình. Riêng Peter thì có riêng những món thịt mà Băng Linh đã chế biến riêng cho nó. Lúc sáng được ăn thịt do Băng Linh làm, Peter giống như bị nghiện luôn rồi vậy. Bản thân Sở Mặc Thần cũng ngạc nhiên không kém, không ngờ một tiểu thư lá ngọc cành vàng như Băng Linh lại có thể nấu ra những món ăm như thế này, không biết mùi vị ra sao nhưng cách bài trí lại vô cùng đẹp và bắt mắt, nhìn vào lại khiến người ta không nỡ ăn. Mẹ anh là người Trung nên những món ăn Trung Hoa anh cũng không xa lạ gì chỉ là nhiều năm rồi chưa thử lại đúng là rất nhớ nên cũng chẳng suy nghĩ nhiều chỉ đành đưa đũa nếm thôi. Nếm xong một miếng thì đôi đũa cùng bàn tay cầm đũa chưa bao giờ ngừng hoạt động cho đến khi trên bàn ăn không còn đồ ăn. Trong đầu anh hiện tại chỉ có 3 chữ: QUÁ TUYỆT VỜI

Ăn cũng đã ăn xong rồi bây giờ mới vào việc chính đây.

***

Neapolitan Mastiff: một trong những giống chó lớn và hung dữ nhất thế giới. Loài chó này vô cùng độc tài, một khi đã tấn công con mồi thì sẽ không dừng lại cho đến khi con mồi chết thậm chí nó sẽ xử lí luôn xác của con mồi. Loài chó này được Mafia cự kỳ yêu thích vì tính cách này của chúng, Mafia

thường nuôi giống chó này để biểu thị quyền lực của mình.

Giờ thì chắc mọi người đã biết thân phận của Mặc Thần ca ca rồi nhỉ.

Vote cho mình nha mn!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Jonathan - Ông trùm Mafia

Sau khi dùng bữa trưa xong thì hai người ra phòng khách ngồi nói chuyện, Peter thì nằm trên chiếc sofa dài, cạnh Băng Linh.

- Anh nghĩ là em đã hiểu hết mọi chuyện rồi nhỉ. Vậy em có thể cho anh cái vinh hạnh được nghe suy đoán của em không?

- Cựu lão đại của tổ chức Mafia của Ý đã qua đời cách đây 2 năm. Con trai duy nhất của ông ấy đã lên đảm nhận vị trí trùm Mafia. Đó là một người tuổi trẻ tài cao, chỉ trong vòng 2 năm trở lại đây anh ấy đã đưa tổ chức phát triển đến một bước ngoặt lớn, địa bàng của Mafia được mở rộng hơn rất nhiều lần, các mối làm ăn cũng rất nhiều, Mafia bây giờ gần như đã trở thành trùm Châu Âu rồi nhưng hình như nội bộ tổ chức không được ổn định cho lắm vì một vài thành viên cấp cao trong tổ chức đã lớn tuổi rất kiêng dè cách làm việc mạo hiểm của tân lão đại mặc dù bọn họ cũng được hưởng rất nhiều lợi ích. Hiện tại Mafia đã chia làm 2 phe, một phe là các thành viên đã có tuổi rất không ủng hộ tân thủ lĩnh của họ phe còn lại phần lớn là những cố vấn cấp cao của tổ chức một lòng ủng hộ thủ lĩnh, bây giờ phe cố vẫn đang chiếm lợi thế. Nhưng em nghe anh Quân nói 1 năm gần đây vua thế giới ngầm thường xuyên đến châu Âu mà không rõ nguyên nhân, Lão đại đương nhiệm của Mafia biết điều này nên có lẽ nghi ngờ người này kiêng dè thế lực của Mafia ngày càng lớn mạnh sẽ uy hiếp đến địa vị vua thế giới ngầm của ông ấy nên đã bất chấp nguy hiểm mà thân chinh đến Á châu chính xác hơn là Trung Quốc - địa bàng của vua thế giới ngầm. Còn em là đệ nhất thiên kim hắc đạo, em gái của Thượng Quan Quân, thiếu chủ của Huyết Sát, muốn mượn sức của Huyết Sát thì phải nhắm vào em thôi. Mặc dù Mafia rất mạnh nhưng dù gì 2 thế lực lớn mạnh của thế giới ngầm đang tọa lạc tại đây, có là trùm Mafia thì cũng không thể mạo hiểm mang quá nhiều người đi được. Mà mang ít người thì sẽ rất nguy hiểm nên buộc phải mượn sức của Huyết Sát thôi. Em nói có đúng không? Jonathan - Lão đại đương nhiệm của Mafia.

Băng Linh nói một hơi những gì mình nghĩ mà không dừng lại một phút nào. Khi thấy đôi mắt của Sở Mặc Thần nhìn mình chằm chằm với vẻ không thể tin thì vui vẻ không thôi. Sinh ra và lớn lên tại chốn thâm cung nên cô có khả năng nhìn nhận và suy đoán mọi việc rất tốt, từ các sơ hở có thể nhìn ra được kẻ đứng sau và âm mưu của kẻ đó. Từ việc Mặc Thần ca ca biết được thân phận mà bắt cô thì Băng Linh đã lờ mờ đoán ra được mọi chuyện rồi, ngoại trừ tổ chức Mafia và vua thế giới ngầm ra thì cô thật không nghĩ ra ai có đủ khả năng và thế lực để mà dám bắt cóc thiếu chủ Huyết Sát cả. Vua thế giới ngầm mặc dù Băng Linh không biết đó là ai nhưng cách làm việc của người đó thì cô đã nghe nói nhiều rồi. Sẽ không giở trò bắt cóc uy hiếp đặc biệt là bắt có một cô gái dù cho có là thiếu chủ một bang lớn đi nữa, loại người này ra thì chỉ có Mafia thôi.

- Em rất thông minh chẳng trách Đông Phương Huyền Thương lại yêu em. Em nói hoàn toàn chính xác nhưng điểm mấu chốt thì lại sai. Anh bắt em không phải vì em là đệ nhất thiên kim hắc đạo, là thiếu chủ Huyết Sát hay là bởi vì em là cô tiểu thư độc nhất vô nhị của Thượng Quan gia mà anh bắt em là muốn biết em quan trọng như thế nào trong lòng Đông Phương Huyền Thương mà thôi.

- Chuyện này thì có liên quan gì đến anh ấy chứ?

Nghe Sở Mặc Thần nhắc đến Huyền Thương thì Băng Linh có chút bất ngờ. Anh ấy là một Ảnh đế nổi tiếng, là chủ nhân của Đông Phương gia tộc, thân phận này đúng là có chút đặc biệt nhưng anh ấy có liên quan gì tới hắc đạo chứ.

Nghe Băng Linh nói thì Sở Mặc Thần không khỏi nhíu đôi mày.

- Chẳng lẽ...em không biết anh ta chính là vua thế giới ngầm trong truyền thuyết hay sao?

- CÁI GÌ? Vua thế giới...ngầm?

Cô thật không tin vào những gì mình nghe được. Một Ảnh đế nổi đình đám đột nhiên lại trở thành ông trùm hắc đạo. Ai có thể nghĩ đến một ông vua thế giới ngầm sẽ chọn một nghề mà được tất cả mọi người biết đến để che giấu thân phận chứ, đúng là không ai nghĩ đến ngay cả cô cũng không nghĩ đến mà. Thế nhưng anh ấy cũng không nói cho cô biết, à mà cũng đúng vì quan hệ của hai người cũng chỉ là bạn diễn thôi mà. Ngày đó thấy anh ở Bar Midnight cùng 2 anh trai lớn cô cũng hơi nghi ngờ nhưng cũng bỏ qua vì nghĩ hai nhà Thượng Quan và Đông Phương có quan hệ khá tốt, 3 người đó lại trạc tuổi nhau nên chơi thân cũng không có gì là lạ. Thật không ngờ giữa bọn họ lại có một mối liên hệ đến cả hai giới hắc bạch thậm chí là cả quân đội. À còn một người nữa khi về cô phải trị tội chứ, Thượng Quan Quân rõ ràng biết rõ mọi chuyện mà vẫn không cho cô biết. Giỏi lắm!

- Băng Linh, em không sao chứ, thì ra anh ta vốn không nói cho em biết chắc là sợ em gặp nguy hiểm thôi.

Mặc dù không muốn nhưng Sở Mặc Thần vẫn nói giúp Đông Phương Huyền Thương một câu vì anh hiểu những người có thân phận đặc biệt như bọn họ sợ nhất chính là người mình quan tâm sẽ vì thân phận của mình mà xảy ra chuyện không may. Nếu đổi lại là anh có thể ở bên cạnh Băng Linh thì anh cũng sẽ lựa chọn không nói cho cô biết thân phận thực sự của mình. Bởi vì là đàn ông không ai muốn cô gái mình yêu lúc nào cũng sống trong nguy hiểm vì mình họ chỉ muốn cô ấy sống thật vui vẻ, vô tư lự trong vòng tay của mình.

- Anh ấy có nói hay không thì liên quan gì đến em, quan hệ của bọn em cũng chẳng phải người yêu, anh ấy nói hay không là quyền của anh ấy mà, em có thể có ý kiến gì chứ. Mặc Thần ca ca, em muốn ở lại đây chơi, có được không?

Bây giờ tâm trạng của cô đã ổn hơn lúc nãy rồi phải nghĩ đến việc hả giận đã. Chắc chắn là hiên tại mọi người đang sốt sắng đi tìm cô đã vậy thì cho bọn họ tìm thêm mấy ngày nữa đi, cho biết mùi khổ sở. Với lại ở đây cô có thể ở bên cạnh Mặc Thần ca ca lâu hơn, nghe anh kể về những chuyện khi anh còn nhỏ. Anh ấy ở kiếp này sinh ra đã định sẵn là ông trùm Mafia nên có lẽ sống rất khổ sở và cô đơn nhỉ vì anh buộc phải chịu huấn luyện khắc nghiệt mà. Cô muốn ở bên anh vài ngày để hiểu thêm con người anh ở kiếp này.

- Anh rất hoan nghênh em ở lại, Peter cũng rất thích đấy. Nhưng ở bên ngoài tất cả người của thế giới ngầm đang đi tìm em ngay cả quân đội cũng vào cuộc rồi. Bọn họ đang định vị chỗ của chúng ta, nơi đây mặc dù có thể vô hiệu hóa các thiết bị định vị nhưng phía họ có nhiều nhân tài sẽ không giấu được lâu đâu. Lần này anh đến Trung Quốc không mang theo quá nhiều thuộc hạ, chỉ mang theo nhóm người tinh nhuệ nhất đi theo thôi, không mang theo kĩ thuật viên.

- Em sẽ giúp anh, cho em mượn máy tính đi. À, em dự định sẽ ở lại đây 1 tuần, anh không phiền chứ.

- Sao lại phiền được, em muốn ở bao lâu thì tùy, anh hi vọng em có thể ở lâu hơn.

Sở Mặc Thần vừa nói vừa cười nhưng cũng không quên đi lấy máy tính cho cô. Mặc dù về IT anh cũng biết rất nhiều nhưng không phải dân chuyên nghiệp.

- Em đi lâu quá bố mẹ sẽ lo lắng, vả lại em phải đi đóng phim nữa, phim mới của em khoảng 2 tuần nữa sẽ khai máy. Nếu anh thích em sẽ xin chú Quan cấp giấy cho anh đến thăm đoàn làm phim để chơi với em.

- Được, em hứa rồi đó. Dù gì thì sắp tới anh sẽ ở lại Trung Quốc lâu dài vì anh đã thành lập một công ty ở đây rồi.

- Vậy thì tốt quá rồi còn gì.

Băng Linh dùng máy tính của Sở Mặc Thần để hack vào máy chủ tại bang Huyết Sát, xóa đi địa chỉ IP của thiết bị định vị được gắn trên chiếc nhẫn của cô, vậy thì trong một khoảng thời gian tới bọn họ sẽ không thể dò tìm vị trí của cô được.

Khoảng 10" sau thì cô đã hoàn thành xong, cuối cùng cô gửi cho họ một dòng chữ:

' 7 ngày sau, ngoại ô thành phố "

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cứu người

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi Băng Linh hack vào máy chủ của bang Huyết Sát thì việc tìm kiếm lại lâm vào bế tắc. Điều này khiến Đông Phương Huyền Thương lúc nào cũng đằng đằng sát khí. Ngay cả họp báo của phim 'Lạc lối' anh cũng không đi.

- Lão đại, tôi vừa điều tra ra một chuyện.

Tạ Phong hớt hải chạy vào báo cáo với chủ tử.

- Chuyện gì?

- Thật ra Jonathan vốn dĩ đã đến Trung Quốc lâu rồi nhưng lại che giấu tung tích. Ngay ngày phu nhân bị bắt thì lại có tin tức là hắn sẽ đến Trung Quốc, vì vậy mà chúng ta hoàn toàn không nghĩ đến kẻ bắt cóc phu nhân là hắn. Tất cả là một âm mưu.

- JONATHAN. Giỏi, giỏi lắm.

Giọng nói lạnh lẽo của Đông Phương Huyền Thương vang lên lập tức làm cho nhiệt độ không khí trong phòng tuột xuống 0°C. Mặc dù Tạ Phong đã đi theo anh nhiều năm cũng không tránh khỏi lạnh sống lưng vì sự tức giận của chủ tử lúc này.

- Cậu nhớ 7 ngày sau đi cứu phu nhân phải chuẩn bị thật tốt. Tất cả lấy an toàn của phu nhân đặt lên hàng đầu. Không có lệnh của tôi thì mọi người không được tùy ý hành động. Nếu không thì chuẩn bị vào Ngục Quỷ chịu phạt đi.

- Dạ rõ.

- Ra ngoài đi.

- Vâng

***

Cuối cùng 7 ngày cũng đã qua. Hôm nay Đông Phương Huyền Thương dẫn theo Ám đoàn, Thượng Quan Quân dẫn theo những người tinh nhuệ nhất của Huyết Sát kể cả Thượng Quan Triệt dẫn theo thế lực riêng do chính mình đào tạo nên. Tất cả cùng đến ngoại ô thành phố để cứu Băng Linh.

Về phía Băng Linh, mặc dù biết mọi người vì đi tìm cô mà ăn không ngon ngủ không yên nhưng cô vẫn rất ung dung nha. Vẫn vui vẻ chơi đùa với Peter, nói chuyện với Sở Mặc Thần. Hôm nay cô phải trở về nhà rồi, sẽ không được chơi với Peter nữa, buồn lắm nha.

- Em chuẩn bị xong chưa, sắp đến giờ hẹn rồi đó.

Anh đoán không sai mà, em trong lòng Đông Phương Huyền Thương quả thật rất quan trọng, ngay cả Ám đoàn cũng dùng đến chỉ để tìm em.

Người trong hắc đạo không ai không biết Ám đoàn - đội quân tinh nhuệ và mạnh nhất của tổ chức La Nostre - thế lực mạnh nhất thế giới ngầm thuộc về Đông Phương Huyền Thương. Ám đoàn do chính tay anh huấn luyện, đã ra tay là vô cùng tàn độc, tuyệt đối diệt cỏ tận gốc. Bọn họ nhận chủ tử không dựa vào thân phận mà là người vì trong lòng họ người xứng đáng để bọn họ nhận làm chủ nhân chỉ có mình Đông Phương Huyền Thương.

- Thật sự quan trọng vậy sao. Nhưng em lại không cảm nhận được trong lòng anh ấy em quan trọng như vậy.

Cô nói nhưng lại như đang hỏi, là hỏi mình hay hỏi Sở Mặc Thần cô cũng không biết nữa. Vì người có thể trả lời lại không có ở đây.

- Thôi được rồi, em lên thay đồ đi rồi xuống ăn tối. Ăn xong, chúng ta đi.

Khoảng 10" sau cô bước xuống lại khiến Sở Mặc Thần không khỏi ngẩn người. Cô khoác trên mình chiếc váy màu xanh nhạt, dài đến gối, kiểu xòe, áo được thiết kế như chiếc yếm.

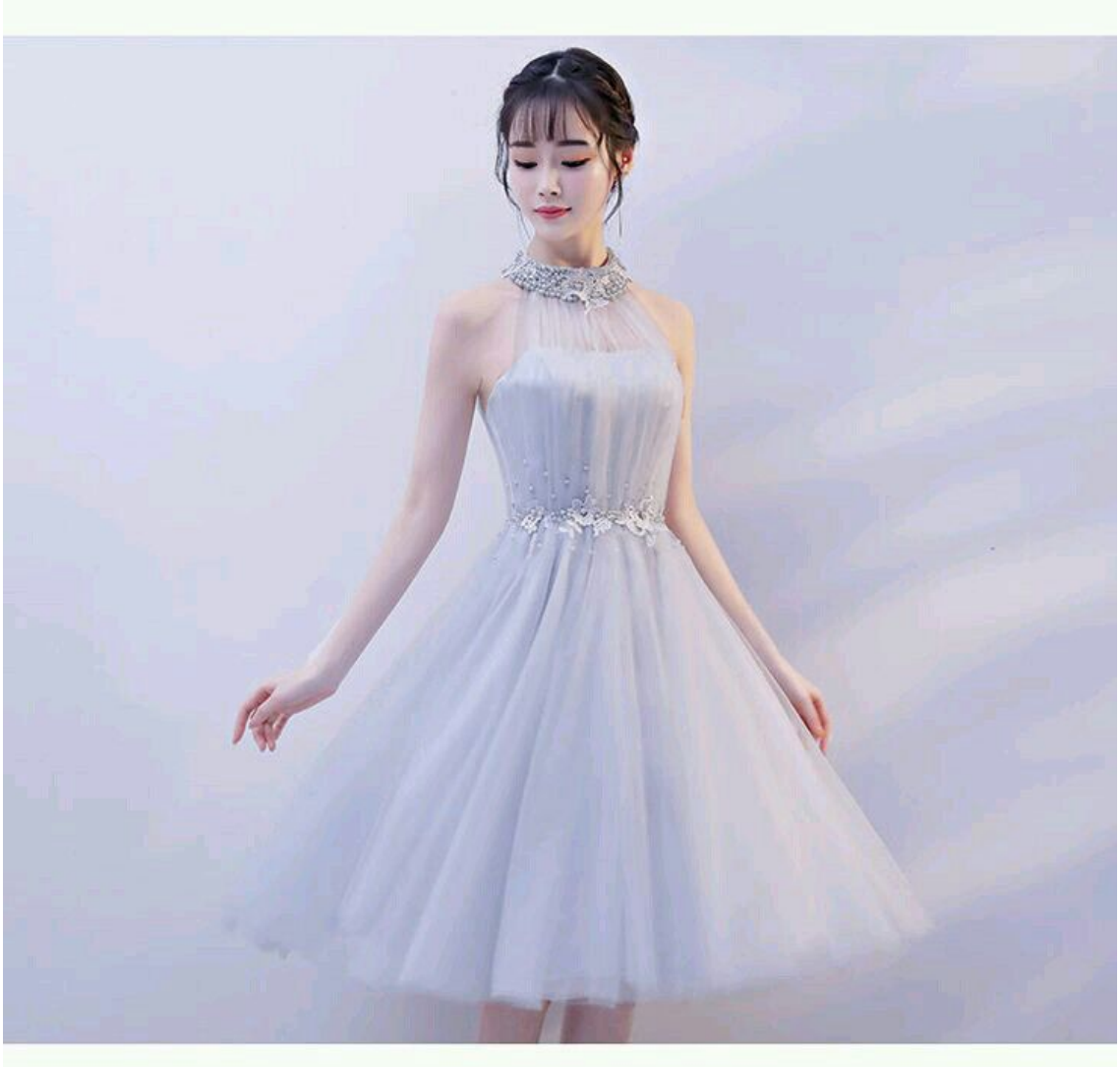

- Em ăn đi

- Vâng, anh cũng ăn đi. Mà hôm nay em phải về rồi nếu sau này anh muốn có thể đến nhà em làm khách. Và nhớ là phải dẫn theo Peter nữa đó.

- Nếu mọi người không phiền thì anh nhất định phải đến rồi.

- Em không phiền thì trong Thượng Quan gia không ai phiền đâu. Còn nữa em không ở đây, anh nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân và Peter nữa đó.

Cô rất lo lắng cho Mặc Thần ca ca nha. Cả kiếp trước và kiếp này đều như vậy, đều cô đơn như thế, không ai bên cạnh lại không biết chăm sóc bản thân. Ở kiếp trước còn có cô và các ca ca ở bên chăm sóc và chơi với anh ấy nhưng kiếp này anh chỉ có mỗi Peter và Raian(người chỉ huy đoàn người bắt Băng Linh) ở bên. Cô có thể không lo lắng sao.

- Anh biết rồi, chúng ta đi thôi. Chắc bọn họ đã đến điểm hẹn rồi đó.

- Để bọn họ đợi thêm một chút đi, hứ. Nhưng mà bọn họ đi chắc chắn dẫn theo rất nhiều người đó. Anh phải cẩn thận, dù gì đây cũng không phải Italy.

- Còn không phải có em hay sao?

- Đúng ah, dù có chuyện gì em cũng không để cho anh xảy ra chuyện.

***

Từ phía xa Đông Phương Huyền Thương và mọi người đã thấy thấp thoáng bóng dáng màu xanh nhạt của Băng Linh nổi bật giữa những người đàn ông mặc đồ đen,J sơmi trắng. Đi song song với cô là một người đàn ông cao 1m90, con lai giữa Trung và Ý, mặc một bộ vest xám, dung mạo yêu mị, đẹp như mỹ nhân - Sở Mặc Thần. Hai người đi chung với nhau không giống như là con tin đi cùng kẻ bắt cóc mà giống một cặp tình nhân trẻ đang yêu nhau vậy. Vừa đi vừa nói cười vui vẻ, không quan tâm tới xung quanh. Đôi huyết mâu của Đông Phương Huyền Thương đã đỏ nay lại còn thêm lửa vì cái cảnh đau mắt kia. Còn 2 anh em nhà Thượng Quan thì cũng rất bất ngờ vì rất ít người có thể làm bạn và vó thể trò chuyện vui vẻ được với Linh nhi của bọn họ. Vậy mà nó lại có thể thân thiết như vậy với Sở Mặc Thần. Nhưng khi nhìn thấy dung mạo của anh thì 2 người cảm thấy cực kỳ quen thuộc nhưng bọn họ mặc dù biết thân phận của nhau nhưng chưa từng gặp mặt.

- Băng Linh, em không sao chứ, bọn họ có làm gì em không?

Nhìn thấy Băng Linh vẫn khỏe mạnh thì gánh nặng trong lòng của Huyền Thương cũng được gỡ bỏ nhưng anh vẫn hỏi cho chắc mặc dù anh biết với tính cách của Sở Mặc Thần thì sẽ không ra tay đánh con gái nhưng tính cách của Băng Linh quá mức kiêu ngạo không ai biết được là Sở Mặc Thần có bị Băng Linh chọc giận hay không.

- Tôi...không sao, Mặc Thần ca ca sao có thể làm tôi bị thương chứ.

- Em gọi hắn là Mặc Thần ca ca, hai người quen nhau sao?

Đông Phương Huyền Thương và 2 anh em nhà Thượng Quan hỏi Băng Linh. Họ không biết từ khi nào mà Băng Linh và Sở Mặc Thần lại thân nhau đến thế, rõ ràng trước đó 2 người chưa từng gặp nhau. Huống chi Băng Linh chưa từng tha cho kẻ nào có ý làm hại mình vậy mà tên này lại có thể trở thành ngoại lệ của cô hay sao.

- Quen thì sao, không quen thì thế nào, đây cũng là chuyện riêng của tôi mà? Còn nữa Đông Phương thiếu gia à, hình như đây là chuyện trong hắc đạo mà anh đến đây với thân phận gì vậy?

Băng Linh đã bắt đầu có chút tức giận rồi, bọn họ giấu cô nhiều chuyện như thế bây giờ lấy quyền gì mà tra hỏi cô. Khi nhắc đến Đông Phương Huyền Thương thì lòng cô lại càng khó chịu.

- Băng Linh ngoan, đừng tức giận, không tốt.

Nhìn thấy cô bây giờ như mèo nhỏ xù lông, Sở Mặc Thần không kìm được mà cười nhẹ không dám cười lớn tiếng sợ cô giận lây anh luôn. Nhưng tức giận vốn không tốt nên anh không nỡ để cô tức giận mặc dù nhìn gương mặt của Đông Phương Huyền Thương vì câu hỏi của cô mà đơ ra không biết trả lời cũng rất vui. Anh vừa khuyên cô vừa đưa tay vuốt tóc cô như vuốt lông mèo vậy.

- Em biết rồi.

Băng Linh cô có thể nổi nóng, tức giận với bất cứ ai kể cả người cô yêu là Đông Phương Huyền Thương nhưng đối với Mặc Thần ca ca thì không nên cô cũng phải thu lại móng vuốt thôi.

Mấy người bên kia thấy cô vì một câu nói của tên kia mà thu lại móng vuốt thì gương mặt đều ngơ ra. Trong đầu chỉ có một câu: 'Từ khi nào mà Băng Linh lại trở nên ngoan ngoãn nghe lời như vậy?'

Còn Đông Phương Huyền Thương thấy cử chỉ giữa hai người lại thân thiết và tự nhiên như là làm rất nhiều lần rồi thì máu ghen lại nổi lên nhưng vẫn phải kìm chế lại vì anh biết Băng đang giận mình nên mình không thể làm cô gianh thêm nữa nếu không đến việc đóng phim chung cũng không được đấy.

- Được rồi Linh nhi, em chơi cũng đủ rồi mau về nhà thôi. Bố mẹ lo lắng cho em lắm đấy.

Vẫn là Thượng Quan Triệt thông minh, nói ra câu nào là câu đó liền đánh vào tâm của em gái làm cô không thể từ chối.

- Cái tên Sở Mặc Thần kia, cậu làm cái quái gì mà giữ em tôi cả tuần thế hả, muốn theo đuổi nó thì đường đường chính chính mà làm sao lại giở trò bắt cóc thế hả, hại chúng tôi tìm mệt muốn chết.

Thấy không khí đã bớt căng thẳng hơn lúc nãy nên Thượng Quan Quân cũng mở miệng nói lớn tiếng vài câu với Sở Mặc Thần. Ai ngờ...

- THƯỢNG QUAN QUÂN, anh muốn chết hả sao dám lớn tiếng với Mặc Thần. Muốn ở lại một tuần là ý của em, hack máy chủ cũng là em muốn mắng thì mắng em đây này, anh mà mắng anh ấy một câu nữa là không xong với em đâu.

Thượng Quan Quân bị em gái mắng thì triệt để im lặng không dám hó hé một lời. Phận làm anh, lại là lão đại một bang phái lớn lại bị em gái mình vì một thằng đàn ông mới biết một tuần đè đầu cưỡi cổ như vậy, nỗi đau này ai thấu?

- Linh nhi được rồi, em mắng cũng mắng rồi, về thôi.

- Mặc Thần ca ca, anh phải thường xuyên đến thăm em đó.

Cô trước khi đi không quên ôm chặt anh một cái sau đó hôn lên hai má anh để tạm biệt lại khiến tim anh đập rộn ràng. Mãi đến mấy ngày sau vẫn không quên được độ ấm nơi đôi môi cô hôn. Sở Mặc Thần cũng không thua kém mà hôn lên trán cô một cái.

Những người đi sau thì triệt để cúi đầu xuống đất, giảm thiểu sự tồn tại của mình. Bên này là một mảng ấm áp, bên kia là một phần của nm cực, vừa lạnh mà lại còn có sát khí vô cùng nặng nề do ai kia đang lên cơn ghen mà phóng sát khi tùm lum.

Đông Phương Huyền Thương thấy Băng Linh đang đi về phía của mình thì sát khí cũng dần thu lại, khi cô còn cách anh khỏng 3m thì anh đã không đợi được nữa mà sải bước chân đi về phía cô, ôm chặt cô vào lòng mình, cảm nhận sự tồn tại của cô muốn nhập cô vào cốt tủy mình.

Thay cho sự nhớ nhung cùng lo lắng suốt mấy ngày qua. Khi thấy cô và Sở Mặc Thần thân thiết như vậy đến chia tay cũng mất thời gian thì anh đúng thật là tức giận và ghen tuông đã lên đến cực điểm nhưng phải kiềm chế. Quả thật cuộc đời anh chưa bao giờ kiên nhẫn đến như vậy, thấy cô gái mình yêu ôm hôn người dàn ông khác mà không thể ngăn cản vì sợ giấm lên não, hành động thiếu suy nghĩ thì sẽ để lại hậu quả ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời, cứ nhìn Thượng Quan Quân thì biết.

Băng Linh thì hai tay buông lỏng thả ở hai bên, không biết đang nghĩ gì. Bản thân cô giận thì đúng là rất giận anh đấy nhưng cũng không thể phủ nhận là cô cũng thật sự nhớ anh. Hai tay từ từ đưa lên muốn ôm lấy người đàn ông này. Đúng lúc này...

- CẨN THẬN

ĐOÀNG

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Đau

Ngay sau tiếng súng đó chính là cảnh cơ thể của Băng Linh đang đứng chắn cho Huyền Thương ngã xuống và được Huyền Thương ôm lấy. Vết thương ngay eo trái của cô không ngừng chảy máu. Dòng máu đỏ tươi ấy làm đau đôi mắt của anh cũng làm cho tim của anh đau đến chết lặng. Cô vốn dĩ rất tốt, rất khỏe mạnh, bị bắt cóc 7 ngày nhưng lại không bị tổn hại dù chỉ một sợi tóc nhưng cô lại vì cứu anh mà bị thương. Thử hỏi điều này có người đàn ông nào chịu nổi khi nhìn người con gái mình yêu vì mình mà bị thương chứ, dù là một người mạnh mẽ và lạnh lùng như Huyền Thương lúc này cũng đã mất đi sự bình tĩnh thường ngày. Trong đôi huyết mâu ấy giờ chỉ có tình yêu sâu đậm với Băng Linh, có cả đau thương xen lẫn sự tự trách bản thân mình. Viên đạn đó là nhắm vào anh mà, đáng lẽ người bị thương là anh chứ không phải cô, anh chẳng những không thể bảo vệ cô mà còn khiến cô vì anh mà bị thương.

- Là súng bắn tỉa! Các người mau chia nhau ra đi tìm kẻ nổ súng nhanh, quanh đây có không ít nhà hoang, có thể hắn lẩn trốn quanh đây thôi. Chủ yếu đi về hướng 3h tìm kiếm. Vì viên đạn xuất phát từ hướng đó.

Thượng Quan Triệt sau khi quan sát tình hình thì phân phó một loạt mệnh lệnh cho cấp dưới của mình tiến hành điều tra. Sau đó gương mặt thâm trầm nhìn về phía Sở Mặc Thần gương mặt thất kinh không tin được những gì mình vừa chứng kiến. Nhìn sâu vào đôi mắt màu lam kia, Thượng Quan Triệt có thể cảm nhận được sự lo lắng và đau lòng thật sự của Sở Mặc Thần dành cho em gái nhưng đó là em gái duy nhất của anh, đứa em gái anh yêu thương suốt hai mươi mấy năm, nhìn thấy nó bị thương trước mặt mình mà mình lại không thể làm gì, cảm giác này khó chịu lắm.

- Jonathan, tôi không biết cậu và em gái tôi có quan hệ gì nhưng chuyện này tôi cần một lời giải thích.

- Anh hai, đây không phải là lúc truy cứu trách nhiệm, bây giờ chúng ta phải lo cho Linh nhi trước đã.

Thượng Quan Quân bình thường cà lơ phất phơ là thế nhưng khi đụng đến chuyện có liên quan đến em gái, anh là người bình tĩnh và sáng suốt hơn bất cứ ai. Thượng Quan Triệt nghe lời em trai, chuyện này để tính sau, xử lý vết thương cho Linh nhi mới là quan trọng nhất. Hai anh em cùng đi đến chỗ của Băng Linh và Huyền Thương, cùng lúc đó Sở Mặc Thần cũng đã đến bên cạnh của cô rồi. Bây giờ Băng Linh đang được Huyền Thương bao bọc trong vòng tay, nhìn anh bây giờ như một con thú giữ đang ra sức bảo vệ thứ trân quý nhất của mình, không để một ai cướp đi. Khi nhận thấy Sở Mặc Thần đến đây, anh ngước gương mặt sát khí ngùn ngụt lên nhìn và nói:

- Nếu cô ấy có chuyện gì, tôi thề tôi sẽ không bỏ qua cho cậu và người của cậu đâu.

Anh vừa nói xong thì cánh tay anh đang ôm đầu của Băng Linh được một bàn tay mềm mại dịu dàng nắm lấy, là Băng Linh, cô nói:

- Chuyện này...không liên...quan đến Mặc Thần...ca ca. Mọi người phải hứa...với tôi dù...có chuyện gì cũng không...được gây khó dễ...hay làm anh...ấy bị thương. Được...không?

Cô vừa nói vừa nhìn vào hai anh trai của mình và đặc biệt là nhìn sâu vào mắt của Đông Phương Huyền Thương. Huyết mâu đối diện tử mâu, không những chất chứa tình yêu sâu đậm mà còn là sự tin tưởng tuyệt đối, cô muốn anh hứa với cô sẽ không làm hại Mặc Thần ca ca, cô tin anh đã hứa thì sẽ thực hiện được, cô tin như vậy. Mọi người nhìn vào gương mặt của cô vì đau mà nhăn nhó nhưng vẫn gắng sức mà nói, bọn họ nhìn cô như vậy thật sự không nỡ từ chối.

- Được rồi, đại ca hứa với em nhưng em cũng phải mau chóng khỏe lại đó. Đông Phương Huyền Thương à, đưa con bé đi bệnh viện đi.

- KHÔNG ĐƯỢC, cậu ấy là diễn viên, bây giờ lại ôm Băng Linh bị trúng đạn đến bệnh viện, ngày mai tất cả trang đầu các tờ báo sẽ là tin tức gì, có ảnh hưởng như thế nào đến Băng Linh mọi người chưa từng nghĩ tới sao. Cho dù Thượng Quan gia có can thiệp vào đi nữa thì cũng không ngăn được đâu. Nhưng bây giờ mà đưa về Thượng Quan gia thì hơi lâu, tôi sợ Băng Linh sẽ chịu không được.

Vẫn là Thượng Quan Quân sáng suốt nhất suy nghĩ chu toàn mọi việc. Bây giờ không chỉ Đông Phương Huyền Thương mà cả Linh nhi cũng làm diễn viên rồi, làm gì cũng không thể như trước được. Mặc dù tính cách của Băng Linh từ trước tới giờ chưa từng để ý đến mấy việc này nhưng bọn họ thân làm anh không thể để người khác tùy tiện nói xấu em gái mình được. Cũng vì vậy mà hai anh em bọn họ mới không cho Thượng Quan Hạo đến đây.

- Tôi sẽ đưa cô ấy đến nhà tôi - biệt thự Huyền gia biệt uyển. Quân, cậu giúp tôi gọi cho John, bảo cậu ta tới nhà tôi ngay.

Nghĩ lại những gì Thượng Quan Quân nói, Huyền Thương cảm thấy rất có lý, cho dù thế nào cũng không thể để truyền thông làm cô khó chịu được, nếu họ biết cô được anh đưa đến bệnh viện thì việc điều trị của cô khó mà suôn sẻ được. Vẫn là nên dưa cô tới nhà anh.

- Mọi người đưa cô ấy đi đi, tôi sẽ điều tra rõ chuyện này và sẽ cho mọi người một lời giải thích. Băng Linh em phải sớm khỏe lại đó, anh nhất định sẽ đếm thăm em.

Sở Mặc Thần biết việc này với.mình không tránh khỏi có liên quan nên anh nhất định khảo điều tra rõ để xin lỗi Băng Linh. Vốn dĩ định kêu bọn họ đến nhà anh nhưng lại sực nhớ ra mình đến đâu để xử lý công việc không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện này nên nhà anh không có nhiều thiết bị y tế. Vẫn nên để Băng Linh lại. Ho bọn họ chăm sóc sẽ tốt hơn. Xem ra đám người kia đã bắt đầu hành động rồi, vốn định để bọn họ yên ổn một khoảng thời gian nữa nhưng bây giờ họ đã chạm đến giới hạn cuối cùng của anh rồi. Bằng việc làm cho Băng Linh bị thương, đám người đó đã châm lên ngọn lửa tức giận trong lòng anh cũng đánh dấu cho sự bắt đầu cho một cuộc huyết chiến sắp tới trong nội bộ tổ chức Mafia.

***

Hiện tại Băng Linh đang ở trong phòng phẫu thuật riêng tại biệt thự của Đông Phương Huyền Thương.

Khoảng 1h sau, John - bác sĩ riêng của Huyền Thương ra ngoài, phẫu thuật gắp đạn ra đã thành công.

- Mặc dù là súng bắn tỉa SVD của Nga nhưng vết thương không nặng lắm đâu, đừng lo lắng nhiều. Loại đạn 5,56mm lực sát thương không lớn khoảng 3 ngày sau cô ấy sẽ tỉnh. Cô ấy do đau quá nên mới ngất đi thôi, tôi đã tiêm thuốc mê để cô ấy có thể ngủ lâu hơn, nếu tỉnh dậy quá sớm thì cô ấy sẽ cảm thấy đau đớn lắm. Với lại cơ thể cô ấy có khả năng hồi phục vết thương nhanh hơn người thường nên sẽ sớm khỏe lại thôi, mọi người bớt căng thẳng. Bây giờ tôi sẽ đi viết đơn thuốc cho cô ấy.

Ra khỏi phòng phẫu thuật, John nói sơ qua tình hình của Băng Linh cho mọi người ở bên ngoài. Quả thật lúc nãy nhìn thấy gương mặt của lão đại anh cứ ngỡ mình thấy quỷ Tula hiện hình vậy, sợ chết khiếp đi được. Anh có thể tưởng tượng ra nếu mình không cứu được Thượng Quan tiểu thư thì chuyện gì sẽ xảy ra với mình rồi, Ngục Quỷ đón chào. Cũng may là vết thương của cô ấy không quá nghiêm trọng, coi như anh thoát được một kiếp. Haizzz, cuối cùng cũng có người có thể trị được tên mặt lạnh này rồi, sau này nếu như cậu ta ở trong tổ chức mà có nổi điên thì chỉ cần alo cho phu nhân đến cứu nguy là được. Cuộc sống về sau có thể bớt khổ đau, bớt đáng sợ rồi, phải cố gắng lấy lòng khu nhân mới được.

- Được rồi, cậu vất vả rồi. Đi nghỉ ngơi đi. Cảm ơn. À nhờ cậu chăm sóc cho tiểu Bạch dùm tôi, mấy hôm nay nó phải phiền cậu rồi.

Nghe cô không sao, Đông Phương Huyền Thương thở dài nhẹ nhõm, nói với John vài câu, sau đó đi vào chăm sóc cho cô. John nói cô ấy không sao vậy tạm thời để cô ấy ngủ ở phòng này một đêm ngày mai anh ôm qua phòng của mình để tiện chăm sóc cho cô.

Còn John bên kia thì không tin vào những gì mình nghe được, hớ, lão đại vừa mới cảm ơn anh ta á, tin được không trời vì cô gái kia á. OMG, mình tìm thấy chỗ dựa sau này rồi, hahaha.

- Anh, hay mình cũng vào xem Linh nhi ra sao đi rồi về nhà nói với bố mẹ một tiếng, có Huyền Thương chăm sóc chắc con bé sẽ sớm khỏe lại thôi.

Thượng Quan Quân biết em gái không sao thì cảm thấy lòng nhẹ nhõm nói với anh hai một câu. Tiếp theo phải về nhà báo cáo với bố mẹ, ải này mới đau đầu đây.

- Được rồi, vào xem con bé đi. Bố mẹ ở nhà chắc sốt ruột lắm. Chuyện này không thể để ông nội biết được, người sức khỏe tuy tốt nhưng tuổi đã cao lại có bệnh tim, bình thường ông rất thương Linh nhi nếu biết con bé bị như vầy sẽ không chịu nổi mất.

- Em biết!

Một ngày sóng gió cuối cùng cũng trôi qua, chẳng mấy yên ổn.

***

Mọi người vote cho mình nha!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chăm sóc vợ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ba người đàn ông cùng đứng trong căn phòng bệnh vì một cô gái, không khí có chút căng thẳng.

- Này cậu đối với em gái tôi là tình cảm gì?

Dù biết Đông Phương Huyền Thương có tình cảm với Băng Linh nhưng Thượng Quan Quân không biết nó sâu đậm cỡ nào. Trải qua chuyện hôm nay, anh cảm nhận được Sở Mặc Thần kia trong lòng Băng Linh có một vị trí vô cùng đặc biệt. Băng Linh yêu Đông Phương Huyền Thương nhưng cô đối với Sở Mặc Thần là thứ tình cảm gì thì không ai biết được. Mà Sở Mặc Thần có lẽ đã yêu luôn đứa em gái này của h rồi. Con bé này nhiều hoa đào thế không biết.

- Tôi yêu cô ấy. Cả đời này cũng chỉ yêu cô ấy, mãi mãi không thay đổi.

Huyền Thương trả lời câu hỏi của Thượng Quan Quân nhưng mắt chưa bao giờ rời khỏi gương mặt của người con gái anh yêu, tay anh vẫn luôn nắm chặt tay cô mãi không buông.

- Vậy thì cậu phải cố gắng nhiều rồi. Tình địch của cậu là Sở Mặc Thần đấy. Về nhan sắc hay là tài năng đều không thua cậu đâu. Đặc biệt là cậu ta có một vị trí đặc biệt trong lòng Băng Linh. Nhưng Huyền Thương cậu cũng chẳng thua kém gì vì chúng tôi biết trong lòng con bé cậu cũng rất quan trọng. Nếu không nó đã không thay cậu đỡ phát đạn này rồi. Có lẽ cậu không biết nhưng chúng tôi là người thân của con bé nên chúng tôi rất hiểu nó, Băng Linh sợ nhất chỉ có 2 thứ là đau và rắn. Con bé không ngần ngại gì mà thay cậu chịu phát đạn đó chứng tỏ nó rất quan tâm cậu không muốn cậu bị thương mặc dù trong hoàn cảnh lúc ấy con bé hoàn toàn có thể đẩy cậu nhưng nó đã không làm vậy vì nó không muốn mạo hiểm.

Thượng Quan Triệt rất yêu thương em gái mình nên luôn muốn cô được hạnh phúc bên người mình yêu. Mà người cô yêu là ai thì mọi người đều rõ chỉ có Huyền Thương vẫn hoang mang về tình cảm cô dành cho anh nên mới không dám thổ lộ ra. Giờ thì anh đã có tình địch rồi đấy. Muốn theo đuổi vợ đã khó lại càng thêm khó. Thân làm anh cả đành phải góp chút công sức vào hạnh phúc tương lai của em gái thôi.

- Tôi biết, cảm ơn.

- Tạm thời chúng tôi sẽ để Linh nhi ở đây để cậu chăm sóc. Nhớ kỹ đây là lúc cậu thể hiện bản thân mình đấy. Có cưa được em gái của tôi hay không là tùy vào khả năng của cậu đó. Con đường cách mạng còn dài, đồng chí cần cố gắng. Đại ca, chúng ta phải về thôi.

Đông Phương Huyền Thương ngồi nhớ lại những gì mà Thượng Quan Triệt và Thượng Quan Quân nói với mình tối qua. Anh biết thời cơ của mình đã đến, trong khoảng thời gian này anh nhất định phải khiến trái tim Băng Linh hoàn toàn thuộc về anh, không thể để cái tên Sở Mặc Thần gì đó cướp cô đi được.

Hiện tại trời cũng đã sáng rồi, John nói Băng Linh đã không sao rồi bây giờ chỉ cần cô tỉnh lại nữa thôi. Anh có thể ôm cô về phòng mình để tiện chăm sóc rồi nhỉ. Nghĩ là làm, anh ôm Băng Linh trở về phòng của mình đã được người làm dọn dẹp sạch sẽ và đã được khử trùng để tránh ảnh hưởng đến sự hồi phục vết thương của cô. Phòng của anh rất rộng, màu chủ đạo chủ yếu là màu tối, không có quá nhiều vật trang trí, giữa phòng có một chiếc giường

Kingsize rất rộng.

Sau khi đặt cô lên giường rồi thì Huyền Thương gọi điện thoại cho một người.

- Giúp tôi chuẩn bị một vài bộ trang phục nữ theo kích cỡ này... Chuẩn bị xong thì gọi cho Tạ Phong hoặc Mạc Hoàng để họ mang đến nhà tôi.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Huyền Thương chỉ còn mỗi việc chăm sóc cho vợ yêu thôi, công việc gì gì đó bỏ qua một bên đi. Bên phía đoàn làm phim anh cũng đã xin nghỉ rồi, ngay cả việc tuyên truyền phim cũng bỏ luôn. Đợi vợ tỉnh lại rồi nói sau. Cuộc đời sống hai mươi mấy năm chưa từng phải chăm sóc ai, bây giờ lại đi chăm sóc người khác mà lại là một cô gái, bản thân anh không ngờ mình lại có ngày này nhưng anh không khó chịu mà lại hạnh phúc vì người anh chăm sóc là người anh yêu. Băng Linh đã hôn mê hơn một đêm rồi, John nói có lẽ hai ngày nữa cô sẽ tỉnh lại. Không biết lúc ấy cô sẽ cảm thấy như thế nào khi biết mình ở đây nhỉ. Là kinh ngạc, là bất ngờ hay là...tức giận. Nhưng dù thế nào thì người nhà cô cũng giao cô cho anh rồi, cô muốn chạy cũng không được.

Đông Phương Huyền Thương đứng một bên nhìn cô gái đang chìm vào giấc ngủ sâu mà khóe miệng nở nụ cười cưng chiều đầy yêu thương, anh biết Băng Linh đang giận anh nhưng anh không trách cô giận dỗi vô cớ vì đó đều là lỗi của anh, cô giận là đúng. Nếu đối với cô là thật lòng thật dạ thì không nên giấu giếm cô bất cứ thứ gì chỉ vì sợ cô gặp nguy hiểm. Anh nên cùng cô đối mặt mới đúng. Bản thân cô cũng có một thân phận đặc biệt nhưng cô còn không lo thì anh lo cái gì chứ, như vậy chẳng phải là đang xem thường khả năng của cô sao. Cho dù nguy hiểm thì sao, hiện tại cô nằm đây là vì anh nhưng từ giờ về sau bất cứ thứ gì muốn làm hại cô anh đều sẽ không bỏ qua mà sẽ tiêu diệt tận gốc,.không diệt được thì anh thay cô đỡ như cô đã đỡ viên đạn này cho anh.

***

Sáng hôm sau

Đông Phương Huyền Thương đang bưng nước ấm lên phòng định lau người cho cô sau đó sẽ thay băng vết thương cho cô. Vừa mở cửa phòng, thấy trên giường đã không còn cô. Anh như con thú phát điên mà ném tất cả mọi thứ đang cầm trên tay đi sau đó chạy khắp nơi tìm cô. Nỗi sợ lại một lần nữa ập về. Nỗi sợ không có cô bên cạnh, không được nhìn thấy cô, không cảm nhận được sự tồn tại của cô, không biết một chút tung tích gì của cô. Cảm giác ấy rất đáng sợ, nỗi sợ ấy anh không muốn trải qua một lần nào nữa trong cuộc đời này.

Anh chạy khắp các căn phòng trên tầng lầu này nhưng vẫn không thấy cô đâu rồi khi chạy xuống dưới nhà nhìn thấy cô ngồi bên thành hồ bơi chơi với Tiểu Bạch thì trái tim đang phát điên của anh cuối cùng cũng bình tĩnh.

Băng Linh vừa mới tỉnh dậy phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ mà không phải là phòng mình ở Thượng Quan gia thì hơi bất ngờ nhưng bình tĩnh rất nhanh. Nhìn bố tria căn phòng thì có thể đây là phòng của đàn ông nhưng không phải phòng của Mặc Thần ca ca, nhìn đến khung ảnh đặt trên tủ cạnh giường thì cô biết đây là phòng của Huyền Thương. Giờ mới biết hai ông anh trai của mình thương mình quá trời, an t để em gái ở lại nhà một người đàn ông luôn. Cô từ trước tới giờ chẳng chịu ngồi yên một chỗ quá 5" mà không có gì chơi. Thế là bất chấp vết thương ra sao, vẫn lết tấm thân này đi dạo. Đi xuống lầu thì bị một vật thể màu trắng tinh thu hút tầm nhìn. Bản tính hiếu kỳ lại nổi lên, Băng Linh đi qua đó.

- Woaaa, không ngờ lại là Bạch sư a. Đẹp quá! Không nhờ Huyền Thương cũng chịu chơi ghê, nuôi hẳn Bạch sư luôn.

Tiểu Bạch vốn dĩ là một con sư tử trắng mắt xanh cực kỳ quý hiếm.

Bạch sư đang nằm thư giãn lại cảm nhận được có người xâm phạm địa bàng của mình thì giận dữ quay đầu xem mặt kẻ to gan lớn mật này là ai. Nhưng khi thấu vẻ mặt thích thú và yêu thích của Băng Linh thì sự giận dữ của Bạch sư bay mất tiêu, ngoan ngoãn nằm im để Băng Linh vuốt ve. Chơi với Bạch sư cô lại nhớ đến hai bé Bạch hổ của mình, không biết không có cô ở đó, mọi người có chăm sóc tốt cho chúng không, tụi nó ăn có ngon không, có khỏe không. Cô về mà phát hiện hai bảo bối của mình sụt kg nào là 3 người ki chuẩn bị chịu tội đi. Đang chơi với Bạch sư và nhớ về Chin và Rang thì cô cảm nhận được phía sau mình có người. Quay lại nhìn thì thấy Đông Phương Huyền Thương toàn thân đầy mồ hôi, đang thở hồng hộc thì ngạc nhiên không thôi. Anh trước mặt cô chưa bao giờ nhếch nhác như bây giờ kể cả lúc đóng phim. Nhìn anh như vậy, cô lại nổi hứng trêu chọc:

- Mới sáng sớm, anh làm gì mà mệt mỏi vậy? Hay là mới vừa làm vận động...mạnh buổi sáng với ai đó hả?

Bản thân anh vừa lo vừa sợ, mang theo trái tim thấp thỏm không yên đi tìm cô khắp nơi, định tìm thấy rồi sẽ mắng cho cô một trận nhưng nhìn thấy cô hông sao lại còn có tâm trạng trê chọc anh, gương mặt mỉm cười nghịch ngợm, anh lại không nỡ mắng cô.

Còn về phía Băng Linh, cứ nghĩ cô nói xong câu đó sẽ nhận lại từ anh một câu nói rất đen tối. Nhưng không, anh ấy lại chạy đếm ôm chặt cô như hôm ấy, cô từ phía Mặc Thần ca ca đi về phía bọn họ, anh cũng ôm cô chặt như thế. Sau đó...

***

Có ai đoán ra được sau đó Thương ca sẽ làm gì ko?

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sở Mặc Thần tới thăm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau đó môi của cô bị người đàn ông này dằn xé một trận. Anh ôm cô thì không nói, bây giờ còn cưỡng hôn cô nữa. Muốn ăn đậu hũ miễn phí sao, đừng có mơ. Đang định dùng hết sức bình sinh đẩy anh ra thì...

- Á, đau quá... Tay anh chạm vào vết thương của tôi rồi, đau quá đi...

- Băng Linh, em không sao chứ, anh xin lỗi, anh sơ xuất quá, không quan tâm đến vết thương của em. Anh xin lỗi, từ giờ anh sẽ không thế nữa.

Vừa nói xin lỗi, vừa đưa cô đến ghế sofa ngồi nghỉ ngơi, Tiểu Bạch cũng lẽo đẽo theo sau.

- Em ngồi đây nghỉ một chút cho vết thương đỡ đau rồi anh sẽ đưa em về phòng thay băng. Anh đi lấy nước cho em. Đừng quậy lung tung, ngồi im đó nếu không vết thương sẽ bị hở đấy.

- Biết rồi, tôi không có phá nhà anh đâu mà lo. Cùng lắm là sau này bắt cóc Bạch sư của anh về nuôi thôi chứ có gì đâu.

Câu sau là cô nói thầm trong miệng chẳng dám nói lớn nhưng một người một thú kia vẫn nghe được. Tiểu Bạch thì vui mừng đứng lên đi về phía Băng Linh dụi cái đầu lớn của mình vào người của cô, còn Đông Phương Huyền Thương thì không biết phải làm gì với một người một thú kia đặc biệt là cô gái cuồng thú dữ kia.

- Nó tên là Tiểu Bạch. Còn nữa nó là thú cưng anh nuôi suốt mấy năm trời, em nói muốn bắt đâu có dễ như vậy. Trừ phi...

- Trừ phi cái gì?

Vi bé Tiểu Bạch dễ thương, người đàn ông này muốn chơi gì cô cũng chấp, nhưng sao nhìn nụ cười của anh ấy sao mà đen tối thế. Băng Linh bất giác lạnh sống lưng. Tự nhiên không muốn nghe câu trả lời của anh nữa.

- Trừ phi em bắt anh về ở rể nhà em thì tự khắc Tiểu Bạch sẽ là của em. Em đồng ý không?

BIẾT NGAY MÀ!

- Đông Phương Huyền Thương, anh đen tối như vậy, fan của anh có biết không hả?

- Mặt này của anh chỉ mình em biết, cũng chỉ mình em thấy, em có muốn đặc quyền này không?

- Anh...anh lo làm việc của mình đi. Sao nói nhiều vậy?

- Hahaha...

- Hứ

Băng Linh quay mặt đi không thèm nhìn Đông Phương Huyền Thương nữa, quay qua chơi với Tiểu Bạch là một gương mặt vô cùng dịu dàng. Thấy tội cho anh ấy quá đi

***

'Cốc, cốc, cốc "

- Có chuyện gì vậy?

Băng Linh đang chơi với Tiểu Bạch thì nghe tiếng gõ cửa, biết là Đông Phương Huyền Thương nên không mở cửa vội.

- Anh đến thay băng cho em!

Nghe là thay băng vết thương, Băng Linh ra mở cửa cho anh.

- Đưa đây, tôi có thể tự thay được, anh dẫn Tiểu Bạch ra ngoài đi. À, anh...có giữ điện thoại của tôi không?

- Điện thoại của em, Quân đã đưa cho anh giữ để khi nào em tỉnh lại thì có thể dùng để giải stress. Lát anh sẽ đưa cho em. Nhưng bây giờ anh phải thay băng cho em đã.

- Anh có biết cái gì là nam nữ thụ thụ bất thân không? Vả lại tôi có thể tự thay được mà. Cho dù không phải là bác sĩ chuyên nghiệp nhưng chút việc này tôi vẫn xử lý được.

- Được rồi, anh không cãi lại em nhưng tuyệt đối đừng làm bản thân bị thương thêm nếu không thì đừng trách anh.

- ' Anh có thể làm gì được tôi chứ? '

- Em nói gì cơ?

- KHÔNG, CÓ, GÌ!

Sau đó cô đóng cửa cái ' rầm ", 3s sau mở cửa ra nói với Đông Phương Huyền Thương

- Đừng quên mang điện thoại cho tôi đấy!

Khoảng 20' sau

- Băng Linh

- Đây!

Biết là anh mang điện thoại đến cho mình nên Băng Linh rất nhanh chóng ra mở cửa.

- Vết thương không có bị hở chứ?

Vừa vào cửa Đông Phương Huyền Thương đã hỏi ngay đến vết thương của cô rồi. Anh rất sợ sự lỗ mãng của anh khi nãy đã làm ảnh hưởng đến vết thương của cô. Chưa bao giờ anh muốn mắng bản thân mình bằng hai chữ 'cầm thú' như bây giờ.

- Haizzz, đã nói anh không cần có lắng mà. Chỉ đổ có chút máu thôi, không chết được đâu.

Mặc dù ngoài miệng nói với vẻ hờ hững như vậy nhưng trong lòng cô hiện tại rất ngọt ngào, anh đang lo lắng cho cô sao, cô thật sự rất quan trọng đối với anh đúng không? Cô làm vậy cũng chỉ là...muốn trừng trị anh chút thôi, để anh sau này đừng giấu giếm cô điều gì nữa thôi.

- Không sao là tốt rồi. Đây, điện thoại của em, cái này để anh mang đi dẹp.

- Được, cảm ơn anh.

***

Cô cầm điện thoại và định gọi cho Sở Mặc Thần. Không biết việc cô bị thương khiến anh bị liên lụy không. Ở đó có anh Triệt, anh Quân còn có cả Huyền Thương nữa, nếu bọn họ mà nổi giận thì Mặc Thần ca ca sẽ nguy mất. Cô nhớ lại số điện thoại của Sở Mặc Thần, tính gọi cho anh nhưng chưa kịp gọi đi thì anh đã gọi đến.

- Alo, Mặc Thần ca ca

- Băng Linh, em không sao chứ, vết thương có ổn không?

- Em không sao, anh đừng lo. Mà hôm đó mọi người có làm khó anh không?

- Không, không có. Em đừng lo cho anh. Bọn họ đã hứa với em rồi thì tất nhiên sẽ không làm khó em. Mà anh muốn đến thăm em nhưng lại không biết địa chỉ nhà của Đông Phương Huyền Thương.

- Em sẽ nhắn địa chỉ nhà cho anh. Nhưng khi nào anh đến.

- Khoảng chiều anh sẽ đến. Anh có món quà tặng em, nhất định em sẽ thích.

- Thật không, em rất mong đợi đó. Thôi em cúp máy đây,em sẽ nhắn địa chỉ cho anh. Tạm biệt!

- Ừ, tạm biệt em.

Chiều nay Mặc Thần ca ca sẽ đến đây nhưng dù sao đây cũng là nhà của Huyền Thương vẫn nên xin phép anh ấy thì hơn. Quan hệ của hai người không tốt lắm nếu Huyền Thương không đồng ý thì cô hẹn Mặc Thần ca ca chỗ khác vậy. Trước tiên phải thay đồ cái đã, đây là nhà của Huyền Thương mà không biết bộ đồ bệnh nhân ở đâu chui ra nữa. Cô mở tủ đồ chọn một bộ đồ có áo liền váy. Áo màu trắng kiểu dáng đơn giản, váy đuôi tôm màu vàng nhạt.

Sắp đến buổi trưa rồi.

- Xem ra muốn Huyền Thương đồng ý cho Mặc Thần ca ca đến đây thăm mình thì phải hối lộ chút cho Huyền Thương nhỉ. Hay là trưa nay nấu một bữa cho anh ấy đi. Ở đây không có người hầu thì phải, chỉ toàn vệ sỹ thôi. Huyền Thương cũng cẩn thận quá đi, mà anh ấy đâu rồi nhỉ?

Cô lần mò khắp nơi tìm Đông Phương Huyền Thương, cuối cùng thì thấy anh trong thư phòng.

- Thươngggggg!

- Có chuyện gì hả?

Nghe vợ gọi mình ngọt ngào thân thiết như vậy, Đông Phương Huyền Thương có chút thụ sủng nhược kinh. Hay là cô nhóc này lại muốn xin xỏ cái gì đây. Chờ đã, lúc nãy cô ấy lấy điện thoại, không lẽ là hắn... Nghĩ tới đây, bỗng Đông Phương Huyền Thương sa sầm mặt mày.

- Mặc Thần ca ca muốn đến thăm tôi, nhưng đây là nhà anh nếu anh không muốn anh ấy tới thì thôi vậy, chúng tôi sẽ ra chỗ khác nói chuyện sẽ không làm phiền anh.

Lúc nãy thấy mặt anh bỗng sa sầm, Băng Linh đã thấy hơi sợ sợ rồi nhưng trước giờ cô chưa từng chịu lép vế trước bất cứ ai nên vẫn nói ra suy nghĩ của mình mặc dù biết là sẽ có người nổi giận.

- Muốn anh đồng ý cho cậu ta đến đây thăm em cũng không phải không được. Nhưng có phải em nên thể hiện chút thành ý của mình không.

Muốn anh để hai người ở riêng một chỗ sao, đừng có mơ.

- Vậy anh muốn sao?

- Em lấy thân báo đáp đi!

Lâu rồi không thấy gương mặt cô đỏ lên vì bị anh trêu bây giờ cơ hội đã đến, phải biết chộp lấy.

- Anh...anh đừng có quá đáng nha. Không đồng ý thì thôi, tự tôi đi chỗ khác cũng được, đến nhà Mặc Thần ca ca cũng tốt. Nhà anh cũng chẳng phải tốt nhất.

- Thôi được rồi mà, anh chỉ trêu em tí thôi. Anh đồng ý cho anh ta đến đây chơi nhưng anh phải bên cạnh quan sát hai người đó. Mắc công anh ta lại bắt em chạy mất.

- Việc đó không do anh quyết định. Còn nữa anh phải hứa là không được làm khó anh ấy đâu đấy. Nếu không đừng trách tôi chạy theo anh ấy đến Italy.

- Em dám?

Nghe cô nói sẽ đi cùng cái tên Sở Mặc Thần kia thì lòng anh lại vừa sợ vừa tức giận, anh...không muốn mất cô đâu.

- Không có gì mà Thượng Quan Băng Linh này không dám làm!

Nói xong cô đi một mạch xuống bếp chuẩn bị buổi trưa. Khoảng 1h sau thì hoàn thành. Cô qua thư phòng gọi anh ra ăn cơm.

- Này, ra ăn cơm kìa, đồ ăn nguội hết rồi đó!

- Em nấu!

- Nếu không anh nghĩ là ai, Tiểu Bạch hay là mấy bức tượng màu đen lạnh ngắt của anh!

Nghe Băng Linh nói như vậy, Đông Phương Huyền Thương không nén được vui vẻ trong lòng. Có cô bên cạnh cuộc sông của anh đã trở nên thú vị và đẹp hơn. Cuộc sống của anh trước đây chỉ xoay quanh đóng phim, tập đoàn, tổ chức, gia tộc chưa bao giờ vui vẻ như bây giờ. Khoa.gr thời gia có cô bên cạnh, số lần anh cười còn nhiều hơn 28 năm qua cộng lại.

Hai người cứ như thế thưởng thức bữa trưa do cô nấu, ăn xong anh đi rửa chén, cô đi chơi với Tiểu Bạch. Thoáng cái cũng đã đến 4h chiều.

Ngoài sân vang lên tiếng phanh xe của Sở Mặc Thần, lúc này Băng Linh đang ở trong phòng của Huyền Thương. Còn Huyền Thương thì đang ở trong phòng làm việc. Vệ sỹ đã được căn dặn từ trước rồi, nếu Sở Mặc Thần đến thì dẫn anh lên phòng của Huyền Thương, Băng Linh đang ở đó.

Băng Linh ngồi trên giường chơi điện thoại, nhìn thấy người đến thì vui mừng từ trên giường bật dậy.

- Mặc Thần ca ca, Á...

Vì bật dậy quá nhanh không may ảnh hưởng đến vết thương, làm cô đau muốn chết.

- Băng Linh, em không sao chứ?

Sở Mặc Thần lo lắng chạy đến đỡ cô ngồi trở lại trên giường rồi hỏi han. Biết anh lo cho mình nên Băng Linh nhanh chóng trả lời.

- Em không sao, anh đừng lo! Mà anh có dẫn theo Peter đến đây không?

- Anh không dẫn nó đến, hiện tại là khoảng thời gian nó phải đi huấn luyện rồi, dù vậy em không cần lo anh có mang quà cho em, anh để ngoài xe rồi, lát sẽ mang đến cho em. Nhưng mà em đó, bản thân bị thương thì không nên nghịch ngợm lỡ như vết thương nặng hơn thì biết làm sao.

- Biết rồi, em rất mong đợi món quà của anh đó. À tối nay anh ở lại ăn tối luôn nha, em đã nói với Huyền Thương rồi.

- Nếu là em nấu bữa tối thì anh muốn giúp em.

- Được!

- Chúng ta xuống lầu đi, anh sẽ lấy quà cho em.

Sở Mặc Thần dìu Băng Linh xuống phòng khách, ở dưới Đông Phương Huyền Thương đang ngồi chơi với Tiểu Bạch. Ánh mắt Đông Phương Huyền Thương à Sở Mặc Thần chạm nhau, tia lửa phát ra khắp nơi.

***

Mọi người vote ủng hộ mình nha!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tình địch cạnh tranh

Ba người cùng ngồi trong phòng khách. Không khí có chút ngột ngạt do tia lửa phát ra từ ánh mắt của hai người đàn ông.

- Băng Linh, em ngồi đây đi, anh ra xe mang quà vào cho em!

- Vâng!

Khoảng 5" sau, Sở Mặc Thần đi vào hai tau ôm hai con chó con cực kỳ dễ thương. Vừa nhìn thấy, Băng Linh đã nhảy từ sofa xuống đến bên cạnh Sở Mặc Thần.

- Woaaaa, là giống chó Newfoundland(*) và Saint Bernard(**) mà. Dễ thương quá.

Cô nhanh tay ôm lấy hai chú chó con mà cưng nựng. Sở Mặc Thần cũng bị lây sự vui vẻ của cô, khóe môi nở nụ cười cưng chiều.

- Anh thấy em rất thích Peter nên định tặng em một con Neapolitan Mastiff rồi nhưng mà em phải đi làm anh sợ em không có thời gian huấn luyện nó. Giống chó này nếu không được huấn luyện với mức độ phù hợp sẽ trở nên lười biếng và cực kỳ hung dữ. Suy nghĩ lại anh cảm thấy vẫn là nên tặng em hai con chó con này vậy. Dù sao kích thước của chúng khi trưởng thành cũng rất lớn, vả lại chúng cũng rất hiền, con Saint Bernard này cũng có thể bảo vệ em khi em gặp nguy hiểm nữa.

- Chỉ cần là anh tặng thì em sẽ thích, hai chú chó này cũng rất dễ thương mà sao em lại chê được.

Đông Phương Huyền Thương ngồi trên sofa nhìn khung cảnh ấm áp bên đó mà lòng chua lét. Nuôi bạch hổ, đến Tiểu Bạch của anh em cũng nhắm vào, đến cả Neapolitan Mastiff em cũng không sợ, bây giờ lại nuôi thêm hai con chó thuộc nhóm có kích thước lớn nhất thế giới. Băng Linh ơi Băng Linh, sở thích của em đúng là không ai nghĩ tới. Nghĩ nghĩ một hồi, trong đầu anh chợt lóe lên một suy nghĩ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tươi hiếm thấy. Anh đi vài một góc gọi điện thoại:

- Tạ Phong, cậu chuẩn bị cho tôi... Ngày mai mang đến nhà của tôi.

- Rõ, chủ tử.

Bên kia Băng Linh và Sở Mặc Thần đang ngồi trên sofa nói chuyện, tay Băng Linh vẫn ôm hai chú chó con. Tiểu Bạch nằm một bên thấy cô chủ ôm hai con chó kia mà không quan tâm đến mình thì đôi mắt xanh trừng hai chú cún kia nhưng chẳng dám hành động dại dột.

- Mặc Thần ca ca, anh ở lại đây ăn tối với em luôn nha!

- Nhưng đây là nhà của Đông Phương Huyền Thương, anh ở lại có chút không tiện.

- Vậy chúng ta đi nhà hàng ăn!

- Sở Mặc Thần, anh cứ ở đây ăn tối chung đi, tôi không ngại bàn ăn có thêm một người.

Để cậu dẫn Băng Linh đi rồi biết chừng nào cô ấy mới chịu về. Muốn tận hưởng thế giới hai người à, ai cho. Trong đầu Đông Phương Huyền Thương thầm nghĩ.

- Vậy Mặc Thần ca ca, anh ngồi chơi đi, em đi làm bữa tối.

- ĐỂ ANH GIÚP EM!!!

Cả hai người đàn ông cùng nhau đồng thanh nói. Nói xong liền quay mặt qua trừng người kia, sát khí khắp nơi. Băng Linh bây giờ không biết phải xử lý ra sao. Nếu không cho hai người giúp để họ ở bên ngoài trừng mắt nhìn nhau thì tội cho tiểu bạch và hai chú cún kia lắm. Cứ nhìn sát khí với hàn khí mà hai người kia tọa ra thì biết, đến cô còn không chịu được chứ đừng nói đến mấy con thú nhỏ kia. Còn nếu để họ giúp thì không biết khi nào cô mới được ăn tối. Thế nào vô bếp cũng gây gổ cho coi. Thôi thì cứ để bọn họ giúp vậy, ít nhất cô cũng ở đấy có thể ngăn chặn chiến tranh, chứ để ngoài này thì không ai xử lý được.

- Không cần cải nhau nữa. Hai người đều có thể giúp. Tiểu Bạch ở lại trông hai em, không được hù em nghe chưa nếu không tối sẽ bị bỏ đói đấy.

Xử lý hai người đàn ông xong cô quay qua nói với Tiểu Bạch. Mặc dù nói chuyện với Mặc Thần ca ca nhưng cô không có bỏ qua ánh mắt không mấy thiện cảm của Tiểu Bạch với hai bé cún của cô đâu.

Dặn dò xong rồi, cả ba người cùng vài phòng bếp chuẩn bị buổi tối. Băng Linh sẽ nấu món Trung cùng với làm thịt cho Tiểu Bạch và hai bé cún ăn, Sở Mặc Thần từ nhỏ sống ở Italy sẽ phụ trách nấu món phương Tây còn Ảnh đế siêu cấp đẹp trai thì vui mừng nhận nhiệm vụ làm phụ bếp cho vợ yêu. Mặc dù cả món Trung và món Tây anh đều có thể nấu và nấu rất ngon nhưng vợ đã nấu món Trung rồi thì anh cũng không nghĩ là sẽ thách đấu nấu món Tây với tên Sở Mặc Thần kia đâu, nếu để Băng Linh cùng ăn hai món do hai người nấu ai biết cô có thiên vị Mặc Thần ca ca của cô không. Vả lại trong một gia đình khi đấu với địch thì chỉ cần một người ra tay là được, nếu vợ đã ra tay rồi thì thân làm chồng phải ở phía sau cổ vũ. Will đế rất vinh hạnh khi đứng phía sau giúp vợ yêu nấu ăn. Nếu Băng Linh mà biết suy nghĩ hiện tại của người đàn ông mình yêu thì chỉ có thể nói với anh hai chữ: ẤU TRĨ

Đến khoảng gần 7h tối thì cũng đã làm xong món ăn. Ba người dọn đồ ăn ra bàn, Băng Linh đem thức ăn của Tiểu Bạch để riêng ra còn hai chú cún thì cô sẽ để chúng ăn chung với cô trên bàn ăn. Đông Phương Huyền Thương thân là chủ nhà ngồi ở vị trí chủ nhà, Băng Linh và Sở Mặc Thần ngồi sát nhau bên tay phải của anh. Hai người vừa ăn vừa trò chuyện vô cùng vui vẻ xem chủ nhà như không khí.

- Băng Linh, em lo ăn đi đừng cứ lo cho hai con chó nhỏ này nữa!

Sở Mặc Thần ngồi bên cạnh thấy cô không lo ăn mà chỉ lo chăm sóc hai con thú nhỏ kia thì không biết phải làm sao, biết cô rất thích động vật đặc biệt là chó nên anh đã tặng chúng cho cô giờ thấy hối hận quá nhưng đã tặng cho cô rồi cũng không thể lấy lại nữa.

- Đợi em chút. À mà anh nghĩK tên đặt cho chúng dùm em đi, em không biết đặt tên gì hết.

- Ừm..., hay là gọi chú chó Saint Bernard kia là Saint đi còn chú chó Newfoundland kia là Fun.

- Saint và Fun, hay đấy, cảm ơn anh!

- Được rồi, đừng nói chuyện nữa, ăn cơm đi. Em ăn cái này đi, còn cái này nữa.

Thấy Băng Linh đã tha cho Saint và Fun, Sở Mặc Thần nhìn các món ăn trên bàn rồi không ngừng gắp đồ ăn vào bát của cô đặc biệt là những món mà cô rất thích ăn khi còn ở chỗ của anh, Đông Phương Huyền Thương ngồi một bên nhìn mà đau mắt, cũng chẳng chịu thua cũng gắp những món mà anh cùng Băng Linh đã làm vào chén của cô sau đó phóng cho Sở Mặc Thần một ánh mắt sắc lạnh cùng khiêu khích. Chẳng mấy chốc trước mặt Băng Linh đã xuất hiện một ngọn núi nhỏ.

- THÔI! Hai người đừng chỉ lo gắp cho tôi, bản thân cũng nên ăn nhiều một chút. Bớt liếc mắt đưa tình với nhau một chút, bữa ăn bình thường cũng bị hai người biến thành cuộc chiến tranh sủng rồi.

Băng Linh ngoài miệng nói vậy nhưng tay thì không ngừng gắp đồ ăn vào bát của hai người kia.

- Huyền Thương, dạ dày anh không tốt buổi tối nên ăn thức ăn dễ tiêu hóa một chút, ít uống rượu lại. Mặc Thần ca ca, anh nếu thích món Trung do em nấu thì ăn nhiều một chút, đừng ngại.

Được cô gái mình yêu gắp thức ăn cho, hai người đàn ông kia cũng đã thu bớt lại sát khí, gương mặt đã trở nên dịu dàng. Ăn xong, Băng Linh định đem chén bát đi rửa thì bị Huyền Thương cản lại, anh nói để đó chút anh rửa, Sở Mặc Thần có chuyện muốn nói với hai người. Ba người trở lại phòng khách nói chuyện.

- Băng Linh, hôm nay đến đây ngoài việc thăm em thì anh đến để thực hiện lời hứa của mình.

- Lời hứa! Lời hứa gì? A, không lẽ là việc em bị thương sao, anh muốn giải thích em không cản nhưng anh không cần áy náy, em không sao, cơ thể em phục hồi vết thương nhanh hơn người thường rất nhiều lần, anh đừng lo.

Băng Linh khá bất ngờ với câu nói của Sở Mặc Thần nhưng cô rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh. Cô biết anh muốn giải thích về việc cô bị thương hôm trước.

- Anh đã hứa thì phải làm! Nhưng mà Băng Linh, em đã làm anh khá bất ngờ về khả năng suy đoán của mình đấy. Vậy em thử nói suy đoán lần mày của em về chuyện này đi xem xem có đúng với những gì anh điều tra không.

***

(*)Chó Newfoundland là giống chó có nguồn gốc ở vùng Canada ở Bắc bán cầu và được sử dụng làm chó cứu hộ. Đây là giống chó được lai tạo giữa giống chó sói bản địa với giống chó ngao khổng lồ. Chó Newfoundland rất hiền lành và mẫu mực. Đây là giống chó được rất nhiều gia đình yêu thích đặc biệt là những gia đình có trẻ nhỏ.

(**) Chó Saint Bernard ban đầu được nuôi với mục đích cứu hộ. Giống này đã trở nên nổi tiếng qua câu chuyện về giải cứu người trên núi cao. Chúng là kết quả lai tạo giữa giống chó bản địa Thụy Sĩ với giống chó ngao Châu Á. Vài trăm năm sau thì Saint Bernard được dùng vào nhiệm vụ biệt phái dần dần được nuôi tại các nông trại để chăn cừu và gia súc.

Cả Newfoundland và Saint Bernard đều là những giống. Hó thuộc Top những loài chó lớn nhất thế giới.

Muốn biết thêm thông tin mọi người có thể tra Google.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Anh phải đi

- Phải đó Băng Linh, anh cũng muốn nghe suy luận của em.

Biết Băng Linh rất thông minh nhưng anh vẫn muốn biết cô gái từ nhỏ sống trong nhung lụa như cô có thể hiểu bao nhiêu về thế giới ngầm này. Nếu cô biết rõ thời thế trong hắc đạo về sau nếu cô trở thành vợ của anh rồi thì anh cũng đỡ lo cô sẽ gặp nguy hiểm mà mọi người cũng sẽ có một cái nhìn mới về Đệ nhất thiên kim hắc đạo.

- Nếu hai người đã muốn nghe như vậy thì tôi sẽ nói ra suy nghĩ của mình vậy. Thật ra viên đạn đó bắn ra vốn dĩ là nhắm vào Huyền Thương nhưng lại không muốn lấy mạng anh mà chỉ muốn làm anh bị thương. Chỉ cần vua thế giới ngầm xảy ra chuyện thì thế nào hắc đạo cũng sẽ xảy ra biến động. Anh bị thương khi đang ở cùng ông trùm Mafia thì thế lực của anh dù muốn dù không cũng đều nhắm vào Jonathan và tổ chức Mafia của anh ấy bởi vì Huyền Thương và Quân là bạn tốt nhiều năm nên dĩ nhiên việc này không liên quan tới anh ấy, Triệt thì lại càng không từ trước tới giờ quân đội chưa từng muốn động đến giới hắc đạo huống hồ giữa chính phủ và Huyền Thương còn có giao dịch buôn bán vũ khí với nhau mà Jonathan là trùm Mafia lại không ở Italy

mà chạy đến Trung Quốc đương nhiên sẽ khiến nhiều người ngờ việc anh ấy đến đây là có âm mưu nên mọi nghi ngờ đều sẽ dồn về anh ấy. Tổng bộ của tổ chức La Nostre và Huyết Sát đều đang ở đây. Lúc đó Jonathan như là đã ở trong lồng rồi, chắc chắn lành ít dữ nhiều. Nếu Jonathan thật sự chết đi thì nội bộ Mafia sẽ trở nên rối loạn, họ sẽ tự chém giết lẫn nhau hoặc là đưa một người khác lên nắm quyền. Mafia đã chia làm hai phe, một phe do Jonathan đứng đầu nếu anh chết đi thì sẽ như rắn mất đầu, phe còn lại nhất định không bỏ qua cơ hội giành lấy quyền lực tối cao thuộc về mình. Dù gì người khiến vua thế giới ngầm bị thương là Jonathan nếu anh đã bị trừng phạt thì La Nostre cũng không còn lý do gì để trút giận lên Mafia nữa. Nhưng họ tính thế nào cũng không ngờ đến em sẽ đỡ viên đạn ấy cho Huyền Thương lại không ngờ đến quan hệ của em và Mặc Thần ca ca lại tốt đến như vậy. Nhưng em chính là Đệ nhất thiên kim hắc đạo, là thiếu chủ của Huyết Sát, bị thương tất nhiên sẽ có người không để yên. Nếu không phải em bắt mọi người hứa là không được làm khó dễ Mặc Thần ca ca thì anh ấy cũng chẳng sống yên ổn tại Trung Quốc này đến bây giờ. Suy đi nghĩ lại, dù là người bị thương là ai thì Mặc Thần ca ca cũng khó tránh khỏi bị nghi ngờ cùng liên lụy. Mà một khi anh ấy xảy ra chuyện thì người được lợi nhất chính là phe đối nghịch với Mặc Thần ca ca. Vì vậy mà kẻ đứng sau mọi chuyện cũng chính là bọn họ. Từ việc theo dõi anh ấy từ Italy tới Trung Quốc cả việc sắp xếp người làm em bị thương nhằm gây ra mâu thuẫn giữa Mặc Thần ca ca với tổ chức La Nostre đều là do bọn họ một tay sắp xếp. Em nói có đúng không Mặc Thần ca ca?

- Lần trước em đã nói sai điểm mấu chốt nhưng lần này em đã nói đúng hoàn toàn. Đúng thật là do bọn họ ra tay. Chúng đã làm em bị thương vì vậy nên anh không thể để yên được nữa, bọn chúng cần phải chịu hậu quả. Bây giờ thế cục bên đó có chút bất ổn. Anh...phải đi rồi, anh phải về Italy xử lý tất cả mọi chuyện trong tổ chức. Công ty anh vừa mở cũng đã đi vào ổn định. Simon sẽ ở đây giúp anh quản lý mọi chuyện. Anh sẽ sớm.xử lý bọn họ xong rồi sẽ quay lại Trung Quốc.

- Anh phải đi sao? Vậy...em kêu anh Quân giúp anh một tay. Anh về đó một mình khá nguy hiểm nêm vẫn là để anh hai em giúp một tay đi nếu không mọi việc sẽ kéo dài hơn.

Biết Mặc Thần ca ca phải đi, Băng Linh có chút hụt hẫng nhưng hơn hết là lo lắng anh sẽ gặp nguy hiểm trong cuộc nội chiến sắp tới trong tổ chức Mafia nên cô mới khỏi ý muốn giúp anh bất luận anh có đồng ý hay không. Về phía anh Quân, nếu anh ấy không đồng ý cô sẽ dùng đến thân phận thiếu chủ bang Huyết Sát để dùng đến thế lực riêng của mình.

- Tôi...cũng sẽ giúp anh một tay. Đừng nghĩ là tôi giúp là vì cậu mà là vì Băng thôi. Bọn họ dám làm cô ấy bị thương thì phải có gan chịu đựng cơn thịnh nộ của tôi.

- Mặc Thần ca ca vậy khi nào anh đi? Em muốn đi tiễn anh.

- Anh đi vào 3 ngày sau lúc 2h chiều.

- Em nhớ rồi, em nhất định đến tiễn anh.

- Được, anh đợi em. Bây giờ anh phải về nhà sắp xếp hành lý đây. Tạm biệt em.

- Tạm biệt anh.

Khi bóng dáng của Sở Mặc Thần đã khuất cô lên phòng đi tắm còn Đông Phương Huyền Thương thì đi rửa bát.

***

Khoảng nửa tiếng sau, Đông Phương Huyền Thương lên phòng của mình cũng chính là căn phòng mà Băng Linh đang ở để đi tắm. Vừa mở cửa thì thấy một cảnh tượng làm anh muốn phun máu mũi.

Hiện tại, Băng Linh vừa mới tắm xong mặc trên mình không phải đồ ngủ của cô mà là...áo sơ mi của anh, dáng người anh cao 1m90 nên áo của anh so với ohais nữ cũng khá là dài nhưng Băng Linh lại cao 1m70 mặc áo sơ mi của anh chỉ đủ để che đi phần mông của cô, áo của anh rộng dáng người cô thon thả chỉ cần cô hơi cúi người xuống một chút thì anh đều sẽ thấy hết kể cả phía trên cổ áo lẫn phía dưới. Vì vừa mới tắm xong nên người cô còn ướt áo cũng vì thế mà dính hết vào cơ thể cô phô bày ra dáng người hoàn mỹ. Cảnh đẹp như vậy trước đây anh không biết khi nào mới gặp không ngờ lại gặp sớm đến vậy. Mà Băng Linh khi nhìn thấy anh đứng ngay cửa phòng nhìn cô chằm chằm thì giật mình leo lên giường quấn chăn quanh mình.

- Sao anh vào phòng mà không gõ cửa vậy?

- Đây là phòng anh mà!

Cả ngày hôm nay cô cho anh ăn không ít hành rồi bây giờ phải trêu cô một chút để bù đắp tổn thương chứ.

- Nhưng anh quên là trong phòng anh còn có một cô gái hả? Ôi, có phải bị anh nhìn thấy hết rồi không, sau này làm sao tôi gả cho cho ai được nữa.

- Không gả cho ai được nữa thì em gả cho anh. Vả lại em nói anh đã thấy cơ thể em hết rồi thì cùng lắm lát nữa anh tắm xong để em thấy cơ thể anh lại là được chứ gì!

- Anh...biến thái như vậy. Ai thèm lấy chứ!

- Vậy em còn có thể gả cho ai chứ. Với lại, anh có thể thấy là do em không chịu mặc đồ ngủ của mình mà mặc áo sơ mi của anh, không phải sao.

- Đó là do anh không chuẩn bị đồ ngủ cho tôi nên tôi mới phải lấy áo somi của anh để mặc. Anh nói xem anh có biến thái không chứ. Còn nữa sao anh dám nói là tôi không có ai dám lấy, đừng có xem thường người khác nhé!

- Nếu anh công bố với bên ngoài em là người phụ nữ của anh thì em nghĩ ai dám lấy em?

- CÓ, SỞ MẶC THẦN!

- Em...đúng là làm anh tức chết mà. Sao lại nhắc tới hắn chứ. Hừ! Anh đi tắm đây, không nói chuyện với em nữa!

Nói rồi anh tới tủ quần áo lấy ra một chiếc khăn tắm rồi đi vào phòng tắm. Băng Linh ở trên giường thở phào nhẹ nhõm. Lúc nãy uống thuốc rồi nên bây giờ đã thấy buồn ngủ thế là không quan tâm gì nữa nằm xuống ngủ ngon lành. Đông Phương Huyền Thương tắm xong trên người chỉ quấn một chiếc khăn ngang hông, không đi sang phòng khác ngủ mà leo lên giường ngủ cùng Băng Linh.

***

Sáng hôm sau, Huyền Thương dậy sớm hơn Băng Linh. Mở mắt ra đã thấy tướng ngủ rất ư là "đẹp" của bà xã mình nhưng anh rất hưởng thụ tướng ngủ này của cô. Cả người cô nằm úp sấp gần như là dính hết lên người anh rồi. Hai tay cô ôm vai anh, mặt tựa lên ngực anh, mỗi nhịp thở của cô đều phả vào cổ anh làm lòng anh ngứa ngáy như mèo cào. Phía dưới là hai khối mềm mại của cô đang dè lên người anh, một chân của cô vắt qua ngang hông anh đè lên bộ phận quan trọng nào đó làm nó sắp dựng rồi, cái khăn mà anh quấn cũng sắp bị chân cô làm tuột rồi, sắp rồi. Thấy cô sắp thức dậy rồi, anh lại giả vờ ngủ chờ xem phản ứng của cô. Băng Linh mắt vừa mở nhưng chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, chân đang gác trên hông anh cũng thu lại chuẩn bị ngồi dậy. Lúc nãy là chiếc khăn sắp tuột bây giờ là hoàn toàn tuột rồi. Băng Linh đang mơ màng khi nhìn thấy thân thể lõa lồ của người đàn ông kia đặc biệt là cái thứ đáng sợ nằm giữa hai chân anh mới sáng sớm mà đã chào cờ thì cô đã hoàn toàn tỉnh ngủ.

- AAAAAA... Đông Phương Huyền Thương anh là ngựa tới thời kỳ động dục hả?

Mặc dù đã nghĩ đến rất nhiều phản ứng của cô khi thấy cảnh này nhưng lại không nghĩ đến phản ứng của cô lại nghiêm trọng đến vậy, còn dám nói anh là ngựa đến thời kỳ động dục nữa chứ. Phải phạt! Thế là anh mặc kệ người mình không mảnh vải che thân mà ngồi dậy đè cô gái kia xuống, tặng cho cô nụ hôn chào buổi sáng cực kỳ nồng nhiệt. Cũng vì nụ hôn này mà em trai của anh lại càng điên cuồng hơn cứ chọc chọc vào bụng của cô làm mặt Băng Linh càng ngày càng đỏ như trái cà chua vậy. Chỉ tội cho cô gái ấy, mới sáng sớm đã bị dọa như vậy rồi hôm nay không biết có bình thường không hay sẽ bị ám ảnh tâm lý đây.

- Đây là trừng phạt mà anh dành cho em vì dám mắng anh là ngựa. Còn nữa anh bị như vậy không phải vì dáng ngủ vô cùng duyên dáng của em hay sao? Đáng lẽ người bị thiệt là anh mà sao em lại làm như mình mới là người bị thiệt vậy. Nếu em không tin thì trong phòng có camera đấy, em có thể đi kiểm tra.

- Không, không cần. Nhưng anh cũng đâu cần cưỡng hôn tôi. Vả lại nhà này của anh rộng như vậy, nhiều phòng như vậy sap lại chui vô đây ngủ chung với tôi chứ. Tôi biết tướng ngủ của tôi không dược đẹp nhưng đó là do tôi xem anh như gấu bông ở nhà mà ôm ngủ thôi chứ bộ. Ở nhà tôi ngủ vậy quen rồi. Mà em trai anh có phải lâu quá không ăn thịt không mà sao dễ lên quá vậy?

Cũng may là ở đây không có người giúp việc nếu không xấu hổ chết mất thôi.

- Đó là do em quá mê người!

Nhìn cô xấu hổ đến nói không ra lời lòng anh vui vẻ vô cùng. Sở Mặc Thần đã về Italy rồi, từ giờ anh sẽ cùng cô tận hưởng thế giới hai người mà không sợ bị làm phiền. Cũng không còn sớm, phải để cô đi ăn sáng đã, cô đói anh đau lòng.

- Được rồi, em đi thay đồ đi rồi xuống lầu, anh làm đồ ăn sáng cho em. Hôm nay anh có quà tặng em đó.

Nói rồi anh ngắt cái mũi nhỏ xinh của cô sau đó đi thay một bộ thoải mái ở nhà rồi xuống bếp làm bữa sáng cho cô.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Quà của Will để - Dương Mẫn Thi

Băng Linh ngồi trên giường nhìn người đàn ông không một mảnh vải che thân đang đi về phía tủ quần áo, trong đầu chỉ hiện lên 4 chữ: KHÔNG BIẾT XẤU HỔ! Rõ ràng là có thể quấn khăn nhưng anh lại không làm, này là muốn khoe ra vóc dáng hoàn mỹ của mình hay sao nhưng như vậy cũng quá tự tin đi mặc dù dáng người của anh đúng là rất đẹp.

Sau khi anh thay đồ xong rồi đi xuống nhà bếp Băng Linh mới dám đi thay đồ. Cô chọn cho mình một bộ váy màu đen, xòe, tà váy trước dài đến giữa đùi, tà sau dài đến gối.

Huyền Thương nói sẽ tặng cho cô một món quà, cô rất mong chờ, không biết đó sẽ là món quà nào đây. Khi Băng Linh xuống phòng bếp thì bữa sáng

đã chuẩn bị xong, cô ngồi phía tay phải của Huyền Thương và dùng bữa sáng do anh nấu. Ăn xong, rửa bát xong, Huyền Thương ra ngoài lấy quà cho cô. Chính xác là Tạ Phong đã mang quà đến. Có lẽ anh không có thích món quà này cho lắm hoặc có lẽ không hiểu vì sao cô lại thích vì gương mặt anh khi vừa bước vào nhăn nhó vô cùng. Còn Băng Linh thì đúng là rất thích món quà này. Vì quà mà Huyền Thương tặng cô chính là hai con chó Ngao Tây Tạng Đỏ vừa chào đời không bao lâu, rất dễ thương, bộ lông dày xù xù màu đỏ nâu vô cùng đẹp. Cô ôm chúng mà không muốn buông tay.

- Anh kiếm đâu ra hai chú Ngao dễ thương này vậy? Hình như giống Ngao Tây Tạng Đỏ này trên thế giới còn không quá 20 con, anh lại có thể tặng tôi một lúc hai con, quả là lợi hại nha.

Tất cả những gì xảy ra trước kia, mọi giận dỗi hay lạnh nhạt cô dành cho anh đã bị hai chú chó này đắng bay đi lên chín tầng mây rồi.

- Bạch Hổ, Bạch Sư, Neapolitan Mastiff, Newfoundland, Saint Bernard... Sở thích của em khác người như vậy anh nghĩ giống chó Ngao Tây Tạng Đỏ này sẽ vừa lòng em. Còn việc tại sao anh lại có được chúng thì sao em không nghĩ lại xem Đông Phương Huyền Thương anh là ai?

Vốn định anh muốn nói sao em không nghĩ lại xem chồng em là ai nhưng lại sợ cô lại giận dỗi nên thôi. Nhìn cô vui vẻ như vậy, anh cũng vui theo, hai con chó này cũng được việc lắm đấy, hình như cô cũng không còn giận anh nữa.

- Em hãy đặt tên cho chúng đi rồi cho tụi nó đi chơi với Saint và Fun, mấy con chó này nhân lúc còn nhỏ thì để tụi nó chơi thân với nhau như là bạn đỡ cho sau này khi lớn lên rồi sẽ rất khó sống chung vì chó Ngao Tây Tạng cực kỳ hung dữ, Saint và Fun không phải đối thủ của chúng. Thậm chí Tiểu Bạch chưa chắc đã đấu lại nếu hai con Ngao Tây Tạng này tức giận.

- Vậy gọi tụi nó là Lucas và Lucus, được rồi đi làm quen với bạn mới đi. Chờ đã, BẠN, thôi chết rồi.

- Có chuyện gì hả?

Huyền Thương đứng một bên thấy gương mặt của Băng Linh từ vui vẻ chuyển sang đau khổ muốn khóc thì lo lắng không thôi.

- Bạn của tôi! Hôm trước chúng tôi hẹn gặp nhau nhưng sau đó lại xảy ra chuyện của Mặc Thần ca ca nên tôi không đến gặp cô ấy được. Mấy ngày nay lại không liên lạc với cô ấy không biết cô ấy bây giờ ra sao nưa? Tôi phải hẹn gặp cô ấy đã!

Nói xong Băng Linh không đợi Huyền Thương phản ứng đã chạy một mạch lên lầu. Chắc là lên lấy điện thoại hẹn gặp cô bạn ấy.

Khoảng 10" sau, Băng Linh cầm túi xách đi xuống.

- Huyền Thương, tôi đã hẹn gặp bạn của tôi rồi. Trưa nay anh không cần đợi tôi về ăn cơm trưa đâu, tôi sẽ đi ăn với cô ấy. Nhờ anh chăm sóc mấy bé cún của tôi dùm, có được không?

Băng Linh xuống thì thấy Huyền Thương đang ngồi trên sofa đọc báo, cô đến báo cáo với anh lộ trình của mình.

- Được rồi, nhớ cẩn thận!

Mặc dù cô đi chơi với bạn không ăn trưa với anh nên anh coa chút buồn nhưng có thể nhận thấy người bạn này rất thân với cô anh không tiện ngăn cản. Cô bắt anh chăm mấy con cún của cô thì hơi khó khăn đấy, anh từ trước tới giờ chỉ chăm sóc mình cô, cả Tiểu Bạch sống cùng anh cũng là tự sinh tự diệt lâu lâu anh mới nấu đồ ăn cho nó thôi vậy mà giờ cô lại bắt anh lo cho mấy con cún miệng còn hôi sữa thì quá khó khăn rồi. Anh muốn có phúc lợi nhưng anh chưa kịp nói thì Băng Linh đã cúi người xuống ôm lấy cổ anh, tặng cho anh một nụ hôn sâu nồng nhiệt hơn bao giờ hết. Hôn xong cô mang gương mặt đỏ bừng chạy đi một mạch, còn nói vọng theo:

- Đây là lương của anh hôm nay!

Còn anh thì vẫn chưa hoàn hồn sau những chuyện vừa xảy ra. Cô chủ động hôn anh, điều này đã quá sức tưởng tượng của anh rồi vì từ khi gặp nhai đến giờ đều là anh cưỡng hôn cô, anh chưa từng nghĩ đến có một ngày cô lại chủ động hôn anh. Việc này khiến ai đó mang gương mặt tươi cười suốt cả một ngày và lại càng ra sức chăm sóc đám thú cưng kia dọa cho mấy vệ sỹ của anh còn nghĩ hôm nay anh uống lộn thuốc hoặc là bị đập đầu vô đâu đó.

***

Về phía Băng Linh, cô đi đến một nhà hàng Tây gặp cô bạn thân của mình là Dương Mẫn Thi - tiểu thư của Dương gia, một gia tộc lớn tại thành phố Bắc Kinh. Hai người từng học chung tại Harvard, ở trường nổi danh là hai tài nữ được rất nhiều nam sinh để ý, tính cách giống nhau, chơi với nhau rất thân, hai người thường xuyên đi du lịch chung với nhau. Cô về nước sớm hơn cô ấy vài tháng.

Bước vào nhà hàng cô đi theo vị trí mà cô phục vụ hướng dẫn, đến nơi cô thấy Dương Mẫn Thi đang nhồi ở đó, khoác lên mình bộ váy màu trắng dịu dàng nho nhã, Dương Mẫn Thi rất đẹp, cô ấu là đẹp theo vẻ dịu dàng thu lịch của một tiểu thư quý tộc, còn Băng Linh là đẹp theo sự cao quý, lạnh lùng cùng sự kiêu ngạo của một công chúa, vẻ đẹp đó đã ăn sâu vào cốt tủy cô rồi, hai cô gái xinh đẹp, mỗi người mỗi vẻ ngồi chung một bàn đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn của đàn ông tại nhà hàng này vì hai người ngồi ở ngoài chứ không ngồi trong phòng bao. Hai người gặp nhau thì vui vẻ ôm chầm lấy nhau.

- TIỂU BĂNG/THI THI

Hai người trao nhai cái ôm thể hiện sự nhớ nhung đợi với đối phương rồi cùng nhau ngồi xuống nói chuyện.

- Tiểu Băng à, mình nhớ cậu lắm đó. Mà hôm trước cậu xảy ra chuyện gì hả. Trần Minh nói với mình cậu gặp chuyện không may, có sao không?

- Mình không sao! Xin lỗi cậu vì lâu như vậy mới liên lạc với cậu. À, lúc trước mình đến sân bay đón bố hình như nhìn thấy cậu đó nhưng mình cứ nghĩ là nhìn nhầm vì cậu đã nói là khi về nước sẽ về Bắc Kinh trước, vả lại nếu đến Thượng Hải thì cậu phải báo với mình chứ.

- Mình muốn cho cậu một bất ngờ đó!

- Đúng là mình rất bất ngờ.

- Dạo này...Trần Minh như thế nào vậy?

- Đừng lo, anh ấy vẫn độc thân.

Cô nói xong thì thấy gương mặt Dương Mẫn Thi thoáng đỏ, Băng Linh mỉm cười, Trần Minh sắp thoát kiếp độc thân rồi.

- À mình nghe nói cậu đang làm diễn viên. Mình cũng muốn thử sức trong giới giải trí, xem ra sau này chúng ta sẽ gặp nhau thường xuyên đó.

- Vậy là cậu sẽ ở lại thành phố này lâu dài rồi.

- Đúng vậy, mình ở lại làm diễn viên và cũng để tìm...con rể cho bố luôn.

- Hahaha!!!

- Hình như cậu không có ở dinh thự của Thượng Quan gia phải không, mình từng nói Trần Minh đưa mình đến đó thăm cậu nhưng anh ấy nói cậu không ở nhà. Thế thời gian qua cậu ở đâu vậy?

- Nhà của Đông Phương Huyền Thương. Anh ấy cũng chính là Will đế đó.

- Ồ, hai người rốt cuộc là quan hệ gì thế?

- Cậu chỉ cần biết anh ấy...là người mình yêu!

- Nữ ma đầu cậu cuối cùng cũng đã biết yêu rồi ha!

- Chẳng phải cậu cũng đã dính vào lưới tình của Trần Minh rồi sao.

- Thôi, cậu đừng có trêu mình nữa mà. Chúng ta ăn thôi.

- Được!

Ăn xong thì hai người tạm biệt nhau, trước khi đi Dương Mẫn Thi có nói với Băng Linh là cô sẽ đóng vai phụ trong bộ phim sắp tới của chú Quan. Băng Linh biết được thì rất vui vì hai người sẽ có nhiều thời gian ôn lại chuyện cũ, đặc biệt là những chuyện khi còn học ở Harvard.

***

Mn vote cho mình nha!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ca khúc chủ đề

Thấm thoát cũng đã trôi qua một tuần. Nghe nói sắp tới ' Lạc lối ' sẽ được chiếu trên tivi, nhưng hiện tại vẫn còn trong khâu chỉnh sửa. Hôm nay cô muốn đến đoàn làm phim xem tình hình ra sao. Lần trước họp báo tuyên truyền phim cả cô và Huyền Thương đều không tham dự. Nếu là Huyền Thương thì cũng không có gì là lạ vì những bộ phim trước của anh khi họp báo anh cũng có vắng mặt bởi vì anh rất bận. Nhưng cô thì khác, khi chú Quan bấm máy vẫn chưa tìm được người diễn vai nữ phụ phù hợp nên đã khiến mọi người suy đoán rất nhiều ai sẽ đảm nhận vai này. Về sau khi cô có được vai diễn này chú ấy cũng không công bố với bên ngoài mà để phim quay xong rồi mới thông báo, mọi người nghĩ sẽ biết được diễn viên đóng vai này nhưng lần này cô cũng không tham gia bọn họ chỉ đành đợi phim công chiếu mới biết được. Cũng vì điều này mà mọi người đều đang rất nóng lòng muốn biết mặt cô vì họ chỉ biết cô là diễn viên mới ngoài ra thì chẳng còn gì nữa. Sức ảnh hưởng của cô cũng vì thế mà sẽ có bước đột phá mới, nếu thật sự cô diễn tốt vai này thì mọi người sẽ biết đến cô nhiều hơn, họ càng tò mò thì cô lại càng nổi tiếng, huống hồ chi cô sắp đảm nhận vai nữ chính trong phim mới của chú Quan. Chú ấy là một đạo diễn giỏi rất có tiếng nói trong giới, chỉ cần là phim của chú thì ít nhiều gì cũng đều sẽ có giải thưởng đặc biệt là diễn viên mới chỉ cần điểm bắt đầu là phim của chú thì con đường vè sau sẽ phát triển rất nhiều vì chú Quan chọn diễn viên vô cùng khắt khe.

Hôm nay cô mặc một bộ váy xòe trễ vai dài đến gối có thêu nhiều hoa văn nhỏ.

Cô đến để xem chỉnh sửa phim như thế nào rồi thì lại tình cờ gặp một người: Phan Thành Thiên. Không biết anh ta đến đây làm gì?

- Chào cô, Angela, lâu rồi không gặp. Sao hôm trước cô không đi dự họp báo vậy?

Phan Thành Thiên thấy cô thì nở nụ cười xã giao chào hỏi. Người ta đã lịch sự chào hỏi như thế thì cô cũng không thể tỏ ra bất lịch sự được. Cô chào hỏi lại nhưng câu hỏi anh ta hỏi cô thì cô cũng không ngu tới mức mình bị bắt cóc rồi bị thương.

- Chào anh, lúc trước nhà tôi có xảy ra chuyện, tôi phải đi xa xử lý nên không đến dự được. Cảm ơn anh đã quan tâm.

- Angela, cháu đến đó hả?

Từ xa Quan Thắng thấy Băng Linh thì qua nói chuyên.

- Dạ vâng, cháu vừa mới đến thôi. Bộ phim có gặp vấn đề gì không chú?

- Có đó. Chú vẫn chưa tìm được ca sỹ có thể hát tốt ca khúc chủ đề của bộ phim. Chú sợ việc này sẽ ảnh hưởng đến việc công chiếu phim.

- Ca sỹ không hát được cũng không phải lỗi của họ. Bộ phim này đánh mạnh vào cảm cmxucs của con người, nếu không hóa thân vào nhân vật thì không thể hiểu hết ý nghĩa của bài hát được. Ca sỹ không diễn trong phim này thì sẽ khó mà có cảm xúc hát để bộc lộ tất cả tình cảm mà bài hát muốn nhắn gửi.

- Cháu nói không sai. Bộ phim này có hai ca khúc, một bài là song ca, một bài là đơn ca chỉ có đoạn cuối là hai người sẽ hát hai lời khác nhau. Angela, chú nghe anh ba cháu nói cháu hát rất hay nhưng lại ít khi hát, hay là lần này cháu thử đi. Thành Thiên hát cũng rất hay, hai đứa cùng thử đi, Angela cháu hát đơn ca trước sau đó hai đứa hát song ca. Đáng lẽ bài song ca này phải so cháu và William hát nhưng cậu ấy không ở đây thì để Thành Thiên hát vả lại chú cũng không biết giọng hát của William như thế nào?

- CHÚNG CHÁU SAO?

Cả hai không tin vào những gì mà mình nghe, mặc dù hát được nhưng lại không nghĩ đến việc đạo diễn sẽ bắt mình hát nhạc phim nha.

- Xem như lần này hai đứa giúp chú cũng như giúp đoàn làm phim đi. Angela cháu trước đi, cháu vào phòng thu âm đi, Thành Thiên cậu cũng chuẩn bị đi, đoạn cuối hai đứa hát chung đó!

- Thôi được rồi!

Mọi hi vọng đều đặt lên cô và Phan Thành Thiên nhưng cô lại nặng nề hơn. Ở ngoài mọi đều hi vọng cô có thể làm được, Phan Thành Thiên thì rất mong chờ được nghe cô hát. Bài hát mà Angela sắp hát có tên là Tâm chi hỏa. Trong phòng thu âm, cô mang tai nghe, phía trước là lời bài hát, bên cạnh là Phan Thành Thiên đang nhìn cô không chớp mắt, cô bắt đầu cất giọng hát:

“ Khi tư niệm bay qua bầu trời đêm

Quấn quanh đầu ngón tay ngưng đọng

Đẹp tựa như một giấc mộng

Sau khi người quay lưng rời đi

Mất hút trong biển người mênh mông

Chẳng thể xóa nhòa nỗi đơn

Never try, never see, never never know

Never find, never seek, never let you go

Bao nhiêu thương, bao nhiêu hận, bấy nhiêu thâm tình

...

Yêu người cuồng si

Phô trương bướng bỉnh

Sau mỗi lần tranh chấp rồi hòa hiệp

Đôi ta lại ấp ôm, môi cuồng nồng nhiệt

Yêu người cuồng si

Không xứng nói về tình yêu

Chẳng cần ngày mai, vĩnh hằng vạn kiếp

Ánh mắt nồng cháy chỉ còn ta của thời khắc này

Đã là thỏa mãn rồi

...

Thời khắc những cánh anh đào rơi

Một tia ưu sầu chợt ngang qua

Ta nhớ cảm giác đó

Bao nhiêu thương, bao nhiêu oán, bấy nhiêu nỗi đau

Bao nhiêu yêu, bao nhiêu hận, bấy nhiêu thâm tình

Yêu người cuồng si

Phô trương bướng bỉnh

Sau mỗi lần tranh chấp rồi hòa hiệp

Đôi ta lại ấp ôm, môi cuồng nồng nhiệt

Yêu người cuồng si

Không xứng nói về tình yêu

Chẳng cần ngày mai, vĩnh hằng vạn kiếp

Ánh mắt nồng cháy chỉ còn ta của thời khắc này

Đã là thỏa mãn rồi

...

Quá câu nệ

Và vô tình

Tình yêu này quá nặng nề

Here the fire, here the fire, here the fire inside

...

Yêu người cuồng si

Phô trương bướng bỉnh

Sau mỗi lần tranh chấp rồi hòa hiệp

Đôi ta lại ấp ôm, môi cuồng nồng nhiệt

Yêu người cuồng si

Không xứng nói về tình yêu

Chẳng cầu ngày mai, vĩnh hằng vạn kiếp

Ánh mắt nồng cháy chỉ còn ta của thời khắc này

Here the fire

(Yêu người cuồng si)

Here the fire

(Phô trương bướng bỉnh)

Here the fire inside

(Chẳng cần ngày mai vĩnh hằng vạn kiếp)

Here the fire inside

(Ánh mắt nồng cháy chỉ còn ta của thời khắc này)

Đã là thỏa mãn rồi..."

{ Lửa trong tim - OST Hoa Thiên Cốt }

Hát xong, Angela bước ra trước sự ngỡ ngàng của mọi người, Phan Thành Thiên cũng ngạc nhiên không khác với bọn họ, Kỳ Tuyết cùng với Thiên Phong đã tìm được một báu vật hiếm có rồi, hiện tại anh rất mong đến lúc hai người song ca với nhau. Những người còn lại thì họ không ngờ cô gái này chẳng những diễn rất giỏi mà giọng hát còn tuyệt vời đến vậy. Cô gái ấy giống như sinh ra để làm chủ giới giải trí này vậy. Nếu sự nghiệp cô ấy cứ phát triển như bây giờ thì vài năm nữa thôi chắc chắn cô ấy sẽ trở thành huyền thoại của giới giải trí này.

- Angela, cháu quả nhiên không làm chú thất vọng, anh trai cháu quả nhiên nói không sai. Với giọng hát này của cháu nếu muốn làm ca sỹ cháu nhất định sẽ thành công hơn bất cứ ai kể cả Thượng Quan Hạo có lẽ cũng phải thua cháu một bậc. Nếu sau này cháu đóng trong phim của chú, nhạc phim chú nhất định để cháu hát!

- Chú đề cao cháu quá rồi!

- Chú chỉ nói sự thật thôi. Đúng không Thành Thiên?

- Angela, đạo diễn Quan nói không sai chút nào đâu. Với giọng hát này của cô mà không đi làm ca sỹ thì quả là uổng phí, cô vẫn có thể vừa làm ca sỹ vừa làm diễn viên mà.

- Nhưng hiện tại tôi muốn mình ổn định với công việc làm diễn viên trước đã, còn lấn sân sang âm nhạc để tính sau đi! Vả lại tôi thấy Phan ảnh đế cũng có giọng hát rất hay mà, anh có suy nghĩ làm ca sỹ không?

- KHÔNG!

- ... Vậy anh khuyến khích tôi là vì cái gì?

- ...

- Thôi được rồi, hai người nghỉ ngơi một chút đi, vẫn còn một bài hát nữa đấy!

Quan Thắng ông quả nhiên không nhìn nhầm người. Thượng Quan tiểu thư đúng là danh xứng với thực, tài hoa vô hạn. Thượng Quan gia sỡ hữu một báu vật vô giá rồi mà báu vật mày xem ra cũng chỉ có mình William là đủ khả năng và tư cách để nắm giữ, người khác thì mích cửa rồi.

Khoảng 20" sau thì Angela và Phan Thành Thiên tiếp tục vào phòng thu âm để hát bài hát còn lại.

" - Nắm lấy bàn tay chàng

Giúp ta vượt qua khó khăn

Cùng chàng bước vào dòng xoáy

+ Nghìn trượng phong ba

Bao nhiêu vấp ngã

Tình cảm chưa từng thay đổi

- Một đời ràng buộc

Một ý niệm đã trở thành tai họa

Còn chấp niệm sai lầm lại càng sai

+ Chớp mắt khoảng không

Suốt đời gìn giữ

Cuối cùng đều tan vỡ

- Yêu chàng yêu đến sai lầm

+ Mất nàng mất cả linh hồn

• Đáng cười số phận trêu ngươi

Kiếp này kiếp sau không nơi trốn chạy

- Phải chăng không thể nói

+ Là ta không dám nói

• Mỗi bước, mỗi nụ cười, mỗi bước mỗi thương tâm

Một bước mỗi gian truân, cuối cùng đều hóa thành thêu th trong biển lửa

- Bởi vì yêu chàng ta đã không còn là chính mình nữa

+ Để tất cả tan biến vào trong gió

- Phải chăng không thể nói

+ Là ta không dám nói

• Ôm giữ lời hẹn ước

Đừng trách ta hèn nhát

Tình không dung đôi ta

Hai ta vì nhau mà chở che

- Bởi vì yêu chàng

+ Nên mới có ta

• Cùng sa vào đám lửa

- Yêu chàng yêu đến sai lầm

+ Mất nàng mất cả linh hồn

• Đáng số phận trêu ngươi

Kiếp này kiếp sau không nơi trốn chạy

- Phải chăng không thể nói

+ Là ta không dám nói

• Mỗi bước mỗi nụ cười, mỗi bước mỗi thương tâm

Một bước mỗi gian truân

Cuối cùng đều hóa thành thêu thân trong biển lửa

- Bởi vì yêu chàng

Ta đã không còn là chính mình nữa

+ Để tất cả tan biến vào trong gió

- Phải chăng không thể nói

+ Là ta không dám nói

• Ôm giữ lời hẹn ước

Đư.gf trách ta hèn nhát

Tình không dung đôi ta

Hai ta vì nhau mà chở che

- Bởi vì yêu chàng

+ Nên mới có ta

• Cùng sa vào đám lửa

- Bởi vì yêu chàng

+ Nên mới có ta

• Cùng sa vào trầm luân

..."

{ Không thể nói - OSG Hoa Thiên Cốt }

Kết thúc bài hát, hai người ra khỏi phòng thu âm.

- Hai đứa làm tốt lắm, phối hợp vô cùng ăn ý, hát rất hay. Tấy cả cảnh mà hai đứa hát từ nãy tới giờ nhân viên đều đã ghi hình lại rồi. Lời bài hát sẽ được cắt ra để lồng ghép vào phim khi bắt đầu chiếu và kết thúc trên tivi. Còn toàn cảnh hát chúng ta sẽ tiến hành làm thành một MV, trong đó sẽ được lồng các cảnh quay phim sao cho phù hợp với nội dung trong từng lời bài hát. Đây cũng được xem như một cách tuyên truyền cho bộ phim. Thôi cũng gần trưa rồi, hai đứa có muốn đi ăn chung với chú không?

- Cháu thì không vấn đề gì! Không biết tiểu thư Angela có thời gian để đi ăn trưa cùng chúng ta không?

- Thật xin lỗi, ở nhà con còn có việc, con phải về hẹn mọi người hôm khác vậy!

Cô phải về cho mấy bé cún của cô ăn trưa, hôm nay Huyền Thương đến tập đoàn Đông Phương rồi không biết mấy giờ về, ở nhà không có người làm chỉ có vệ sỹ nên cô phải về không thôi mấy bảo bối sẽ bị bỏ đói mất.

- Thật tiếc quá nhưng dù sao cũng là việc riêng của cô, không sao cô cứ về đi chúng tôi hiểu mà.

Phan Thành Thiên có hơi tiếc khi cô không thể đi cùng nhưng cũng không tiện ngăn cản. Sau ngày hôm nay anh lại có cái nhìn khác về cô gái này rồi, cô quả thật giống cái hộp Pandora đầy bí ẩn, khiến người khác muốn ngừng mà lại không thể ngừng việc khám khá xem cô là con người như thế nào.

- Vậy cháu nhớ đi đường cẩn thận, chúng ta đi đây, hẹn gặp lại sau.

- Vâng, tạm biệt mọi người, chào Phan Ảnh đế.

Nói rồi cô chia tay mọi người tại đây, về nhà trước. Ngày hôm nay chỉ vì hai bài hát này mà về sau, làng âm nhạc Trung Hoa lại chào đón thêm hai huyền thoại ca hát mới nhưng đó là chuyện của tương lai thì để tương lai tính đi.

***

Mn vote ủng hộ mình nha!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Phim mới

Tuần sau, bộ phim mới của đạo diễn Quan sẽ chính thức khai máy. Việc quay phim được giữ bí mật về địa điểm quay phim, diễn viên và cả thời gian quay nên ngoại trừ những nhân vật chủ chốt trong đoàn làm phim ra thì truyền thông không biết nhiều thông tin. Bộ phim này tập đoàn Thượng Quan và Đông Phương đều đầu tư vào và trở thành nhà đầu tư lớn nhất. Tập đoàn Dương thị ở Bắc Kinh cũng đầu tư vào. Đây có lẽ là bộ phim được đầu tư lớn nhất từ trước tới giờ của đạo diễn Quan cũng là bộ phim quy tụ những nhân vật có thân phận đặc biệt nhất của ông.

Lúc này, Băng Linh đang ở trong phòng khách nhà Đông Phương Huyền Thương. Vết thương của cô đã lành, vốn định muốn về lại dinh thự Thượng Quan gia nhưng Đông Phương Huyền Thương lại nói mọi người ở nhà cô lại nói cô cứ ở lại nhà anh chơi thêm đi, không cần về vội. Đây là đang bán con gái sao, mà không đúng đây là tặng không chứ có bán gì đâu. Đáng ghét thật, ở thì ở dù sao cũng là miễn phí dại gì không ở, ở tới khi nào chán thì về. Nhưng mà ở đây lâu vậy cô rất nhớ hai con Bạch Hổ của mình nên đã đón chúng đến đây ở chung. Nhà Huyền Thương bây giờ giống như sở thú vậy, chỉ toàn thú dữ thôi. Cô lúc nào cũng chơi với mấy thú cưng của mình cho Huyền Thương bơ vơ một mình, làm anh ghen đến nổ mắt. Hôm nay anh đã đến công ty rồi, Băng Linh ngồi chơi thì có điện thoại do đạo diễn Quan gọi đến:

- Chào chú Quan, chú gọi cháu có gì không ạ?

- Chú gọi để báo cho cháu chú đã gửi nội dung cùng với lời thoại của cháu vào địa chỉ của cháu rồi. Bộ phim này xảy ra chút vấn đề nhỏ.

- Vấn đề gì vậy chú?

Khi nghe Quan Thắng nói bộ phim này có vấn đề Băng Linh liền nghiêm túc hỏi. Đây là một bộ phim được đầu tư rất lớn, cũng là bộ phim mà đạo diễn Quan dồn hết tâm huyết mà viết nên dựa trên tác phẩm của người mà ông thần tượng cũng là bộ phim sẽ đánh dấu sự nghiệp của cô nên cô muốn mó hoàn hảo nhất.

- Là như vầy: vai nữ chính của cháu trong một lần vào rừng tìm thuốc quý thì đã thuần phục được một con hổ, được nó nhận làm chủ nhân. Chú định dùng hổ thật đã qua huấn luyện nhưng chú không dám chắc là sẽ an toàn tuyệt đối nếu dùng kỹ thuật máy tính thì sẽ không được chân thật lắm. Cháu là người có cảnh quay với hổ nhiều nhất ngoài ra thì có một vài cảnh quay với nam chính thôi nên chú muốn hỏi ý kiến của cháu.

- Chỉ có chuyện này thôi ạ.

- Đúng vậy!

Băng Linh nghe đạo diễn Quan nói thì suy nghĩ một chút, đôi mắt đảo xung quanh trùng hợp lại nhìn thấy Chin với Rang đang chơi bên cạnh hồ bơi thì đôi mắt sáng lên.

- Chú ơi, chuyện này con có thể xử lý nhưng mà hổ thường thì không có chỉ có Bạch Hổ thôi, có được không chú.

- Vậy thì tốt quá! Thôi chú cúp máy đây, con cứ xem kịch bản đi nếu có chỗ thắc mắc thì hỏi chú.

- Vâng ạ, tạm biệt chú.

Sau khi tắt điện thoại, Băng Linh chạy lên phòng lấy laptop của mình xuống. Mở emails ra và đọc kịch bản mà đạo diễn Quan gửi qua. Càng đọc cô càng thấy ngạc nhiên nhưng nhiều hơn hết là phấn khích. Đây là một bộ phim nữ cường, cổ trang tên là «THANH YÊN TRUYỆN», kể về chuyện tình của một cô công chúa của một đất nước đã bị diệt vong với thái tử của một đế cường quốc. Bên cạnh đó chính là con đường phục quốc đầy gian lao của nàng. Kịch bản này đối với Băng Linh chẳng xa lạ gì nhưng nó lại có thêm một chút thử thách đối với cô. Còn về vấn đề mà đạo diễn Quan nói đến cô sẽ dẫn hai bảo bối Bạch Hổ của mình đến đoàn làm phim để diễn chung với cô vậy. Đối với bộ phim lớn thế này, chú Quan để cô đóng vai nữ chính vì khí chất và khả năng diễn của cô, vậy vai nam chính rất có thể là Đông Phương Huyền Thương vì khí thế của một thái tử không ai có thể diễn tốt hơn anh, vai nữ phụ là Thi Thi, chỉ còn vai nam phụ là chưa biết ai thôi. Nhưng phần lớn là người quen a. Bộ phim này rất đáng mong đợi.

***

Tối đó, Huyền Thương về nhà trên bàn đồ ăn tối đã được nấu đầy đủ, Băng Linh đang nhồi trên bàn cho cún con ăn và đợi anh về ăn chung. Khung cảnh ấm áp đến vậy, anh cảm thấy mình chỉ cần một cuộc sống như vậy là đủ, hai người giống như một cặp vợ chồng trẻ sống hạnh phúc vô cùng. Cô tắm rồi trên người mặc áo sơmi của anh, mấy ngày nay cô đều mở tủ lấy áo sơmi của anh mà mặc, cô nói áo anh rộng rãi, mặc ngủ rất thoải mái nên cô thích mặt, kêu anh không cần chuẩn bị đồ ngủ của cô, anh rất thích điều này nhưng mỗi đêm đều chỉ có thể nhìn mà không thể ăn đúng là khổ mà không thể nói.

Anh đi làm về, lên phòng tắm rửa thay một bộ đồ thoải mái mặc ở nhà rồi xuống bếp ăn cơm. Hai người nói qua về bộ phim mới của đạo diễn Quan.

- Bộ phim sắp tới của chú Quan, anh có tham gia không?

- Có, vai nam chính. Chúng ta lại vào vai một cặp đôi yêu nhau thời chiến quốc rồi. Nhưng bộ phim này sẽ có một kết cục viên mãn chứ không buồn như phim trước đâu.

- Bộ phim trước tôi chỉ đóng nữ phụ thôi nên trong mắt người xem thì nó vẫn được xem như là có kết cục hạnh phúc cho nam nữ chính rồi.

- Nghe giọng em sao giống như đang...ghen vậy?

- Tôi ấu trĩ đến vậy sao?

- ...

- Anh làm việc mệt mỏi cả ngày rồi, ăn đi.

- Ukm, mà chú Quan đã gửi kịch bản phim cho em rồi phải không?

- Đúng vậy, có gì không?

- Anh cũng đã nhận được kịch bản rồi, từ giờ tới lúc khai máy còn vài ngày nữa chúng ta có thể tập thử với nhau.

- Không cần, bộ phim này không làm khó được tôi đâu.

- ...

Em có cần phải từ chối anh thẳng thừng vậy không?

Ăn xong rồi, hai người ngồi xem phim một lúc rồi đi ngủ. Vẫn cứ ngủ chung một phòng nhưng Huyền Thương nhường cho Băng Linh ngủ trên giường còn mình thì ngủ trên sofa. Chỉ là mỗi khi cô ngủ say thì ai kia lại leo lên giường ôm vợ ngủ. Băng Linh có thể biết hoặc không biết nhưng điều đó không quan trọng nữa rồi. Quan trọng là cô đã quen có anh bên cạnh, quen với mùi hương trên người anh, nếu không có anh bên cạnh ôm thì cô khó lòng mà ngủ ngon được.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Khai máy

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thoáng chốc «THANH YÊN TRUYỆN» cũng đến lúc khai máy. Hôm nay Băng Linh và Huyền Thương đều phải đến địa điểm quay phim đầu tiên để để làm lễ bấm máy bắt đầu quay nhưng hai người chia nhau đi riêng nếu đi chung sẽ khiến nhiều người suy nghĩ về mối quan hệ của cả hai.

Hôm nay Băng Linh diện một bộ váy đuôi tôm màu hồng vô cùng nữ tính dài đến gối có hai lớp. Lớp trong là vải lụa mềm, lớp ngoài là vải ren có thêu hoa văn, tay áo dài đến khuỷu tay.

Băng Linh đến trước khoảng 20" sau thì Huyền Thương cũng đến. Nam chính, nữ chính và nữ phụ đều là người quen nhưng hóa ra nam phụ cùng nữ phụ số 3 cũng chẳng xa lạ gì: Phan Thành Thiên và Từ Mộng. Chú Quan chọn vai nam phụ cho Phan Thành Thiên cô không cảm thấy lạ vì anh ấy là một trong những nam diễn viên nổi tiếng về khả năng diễn xuất, nếu không có Will đế thì có lẽ trong giới điện ảnh Trung Hoa thì chẳng mấy ai có thể bằng được anh ấy nhưng mà về Từ Mộng thì... Không ngờ cô ta thông tin cũng nhanh lắm, lúc trước cô luôn nghe tin tức về việc Từ Mộng luôn đóng phim cùng Will đế, chỉ cần là phim anh tham gia thì sẽ không thiếu Từ Ảnh hậu, lần này được chứng thự cô mới hoàn toàn tin tưởng Từ Mộng này một lòng muốn theo đuổi Huyền Thương muốn điên rồi. Nhưng đáng tiếc lần này Từ Mộng đành ngậm ngùi bỏ vai nữ chính, đến cả nữ phụ cũng không thể đóng chỉ có thể đóng vai nữ phụ số 3 thôi. Nhưng mà cô nghĩ cô ta sẽ đóng tốt vai này thôi vì nữ phụ số 3 chính là kẻ thù không đội trời chung với Thanh Yên - vai của Băng Linh. Cô ta có thể khiến chú Quan cho cô ta vào đoàn làm phim « Thanh Yên truyện » thì xem như cô ta cũng có tài đấy nhưng mà tính cách lại không tốt chút nào, nếu không có Thượng Quan Băng Linh cô ở đây thì cô ta còn có thể muốn gió được gió muốn mưa được mưa tại cái giới giải trí này nhưng mà bây giờ có cô rồi, nếu thật sự cô ta dám đụng đến cô thì sẽ ăn đủ khổ sở đấy.

Bên cạnh những nhân vật chủ chốt thì cũng không thiếu những vai phụ có không ít đất diễn nhưng vẫn quan trọng với bộ phim. Những vai này vẫn khiến người khác tranh đến sứt đầu mẻ trán đấy. Có vài tiểu hoa đán đang nổi tiếng cũng góp mặt cho,bộ phim này chẳng hạn như Tống Như, Lâm Khoa là một tiểu thịt tươi đang rất được giới trẻ yêu thích, một vài thiên kim tiểu thư cũng đến góp vui chẳng hạn như Thẩm Ngọc, Lê Nhã...

Mấy cô gái ở đây đều nhìn cô với ánh mắt chẳng mấy thân thiện. Có lẽ họ đang tự hỏi tại sao đạo diễn Quan lại có thể yên tâm giao vai nữ chính, một vai quan trọng như vậy vào tay một người mới như cô. Nhưng đó chỉ là cái cớ, thật sự là bọn họ đang ganh ghét cô có thể diễn chung với William, nam thần của bọn họ còn diễn vai một cặp đôi yêu nhau say đắm nữa. Từng người với từng đôi mắt sắc như dao găm nhìn cô chằm chằm tùy thời đều có thể băm cô thành ngàn mảnh. Nhưng mà khi thấy xe của William đến thì tất cả bọn họ đều thay đổi thái độ đều trở thành những bạch liên hoa ngây thơ, xinh đẹp dịu dàng. Rồi khi liếc thấy vật thể đi phía sau anh thì hồn muốn lìa khỏi xác luôn. Người đàn ông này kỳ lạ thật, đi đóng phim thì dẫn theo Tiểu Bạch làm gì chứ nhưng mà cô thích nha. Ở đây chẳng ai ưa cô mà cô cũng chẳng ưa nổi ai nên có Tiểu Bạch chơi cùng cũng tốt.

Còn Tiểu Bạch chắc nó chẳng ưa gì nơi này nên chẳng cho ai sắc mặt tốt, mọi người đều tránh xa nó nhất có thể. Tiểu Bạch liếc mắt khắp nơi, liếc thấy cô đang ngồi trên chiếc ghế sofa dài có dù che phía trên thì bất chấp chủ nhân có cho phép hay không thì vẫn chạy qua chỗ của Băng Linh. Những người khác thấy Bạch Sư nhắm Băng Linh mà đến có một vài người hết hồn còn mấy cô gái lúc nãy thì hả hê vì nghĩ Bạch Sư của William không thích Băng Linh. Nhưng khi thấy cảnh tượng kế tiếp thì mấy cô suýt cắn đứt lưỡi mình. Bạch Sư chạy đến chỗ cô rồi dụi dụi cái đầu lớn với cái bờm của mình vào

ngực cô, biểu thị rất vui vẻ. Nó nằm đè hoàn toàn lên người của Băng Linh, hai chân trước đặt lên hai vai cô cái đầu đối diện với mặt cô để cô tùy ý vuốt bờm mình. Tiểu Bạch đu lên người của Băng Linh như một đứa bé đòi cô bế, Băng Linh cùng chiều lòng mà ôm Bạch Sư không nỡ buông bỏ qua chủ nhân của nó. Huyền Thương chỉ biết câm nín với một người một thú kia. Anh sải bước đi về phía cả hai.

- Sao anh lại mang Tiểu Bạch đến đây?

- Vai thái tử của anh có nuôi một con Sư tử trắng nên anh mang Tiểu Bạch đến đây để diễn chung.

- Vậy vài ngày sau Bạch Hổ của tôi có bạn chơi rồi.

- Vai diễn của em cũng vậy sao?

- Đúng vậy, Thanh Yên thuần phục được một con bạch hổ.

Hai người đang trò chuyện thì đạo diễn Quan đến.

- William à, không ngờ cậu thật sự có thể dẫn Bạch Sư đến đây. Nó có dữ không vậy?

- Có Angela ở đây, Tiểu Bạch sẽ không làm hại ai đâu trừ khi kẻ đó dám chọc đến Angela.

Nghe William nói, đạo diễn Quan nhìn thấy Bạch Sư và Angela thân thiết như vậy thì cũng tin lời anh nói, chỉ sợ bộ phim này của ông sẽ quay hơi lâu vì không phải ai cũng có thể diễn tốt khi có một con Bạch Sư ở đây về sau lại có thêm con Bạch Hổ nữa.

- Thôi hai đứa chuẩn bị đi, làm lễ xong chúng ta sẽ quay đó.

- Vâng!

Sau khi làm lễ xong, Băng Linh và Huyền Thương thau trang phục bắt đầu diễn. Cảnh quay đầu là tại quê hương của nữ chính đang bị tấn công dẫn đến diệt vong, chỉ mình nàng sống sót, nàng công chúa 14 tuổi sau nhiều năm bái sư trở về hoàng cung lại xảy ra biến cố như vậy đã làm nàng hoàn toàn thay đổi, một thiếu nữ 14 tuổi đáng lẽ phải sống thật vui vẻ lại trở nên lạnh lùng, vô tình, không chút tình cảm mang trong mình nỗi hận thù sâu đậm rời khỏi quê hương đi đến một đất nước xa xôi khác, đây chính là nơi sẽ giúp nàng trả thù cũng là nơi tình yêu của nàng bắt đầu.

Cảnh quay này rất quan trọng vì nó thể hiện sự thay đổi tính cách của nữ chính, lột xác thành một người khác. Cứ ngỡ cảnh quay phải quay mấy lần nhưng Angela vô cùng xuất sắc khi chỉ quay một lần đã qua. Quay xong, Băng Linh và Huyền Thương cùng nhau ra về với Tiểu Bạch, xuyên qua những ánh mắt ghen tỵ của các cô gái ở đây. Nhưng hai người vẫn đi riêng xe với nhau, Tiểu Bạch bỏ chủ đi với Băng Linh. Mọi người không ngừng việc suy đoán mối quan hệ của hai người. Giới giải trí về sau có không ít chuyện vui rồi đây.

***

Thành phố Roma, Italy

Tại một căn biệt thự xa hoa với phong cách châu Âu. Trong thư phòng vang lên tiếng cãi nhau:

- Jonathan, anh thật sự muốn trở lại Trung Quốc sao?

- Đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan đến cô.

- Nhưng em là vị hôn thê của anh.

- Đây là cô tự nói, tôi chưa từng thừa nhận điều này.

- Anh là vì con hồ ly tinh đó sao?

- Tôi cảnh cáo cô từ giờ về sau cô tốt nhất nên an phận một chút, nếu cô dám động đến cô ấy tôi sẽ không tha cho cô.

Nói xong anh đi ra ngoài không thèm ngoái đầu nhìn lại.

- JONATHAN...

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Sở Mặc Thần trở lại

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đóng phim cũng đã được hai tuần rồi. « Lạc lối » còn chiếu cũng đã được vài tập. Ở những tập đầu của bộ phim, mọi người có ấn tượng rất tốt về Băng Linh. Mặc dù chỉ là một diễn viên mới nhưng lại có thể diễn được một Bạch Ngọc Vũ dung mạo xinh đẹp khí chất cao quý, tài hoa, dám yêu dám hận. Đây không phải một vai dễ, đến cả một Ảnh hậu như Từ Mộng cũng chưa chắc có thể diễn tốt tới vậy. Băng Linh được rất nhiều bạn trẻ yêu thích qua vai diễn này, hiện tại trên Weibo cô cũng có một lượng fan nhất định rồi. Tin rằng với vao diễn Thanh Yên này, danh tiếng của cô về sau sẽ nổi như cồn.

Cảnh quay trong « Thanh Yên truyện » hôm nay cần có sự góp mặt của Bạch Hổ nên Băng Linh quyết định sẽ dẫn cả Chin và Rang đi cùng còn khi đóng phim thì Chin sẽ đóng vì dù gì nó cũng đã được huấn luyện rất kỹ càng khi còn ở bang Huyết Sát, vốn dĩ chỉ cần dẫn một con thôi nhưng nếu như dẫn Chin đi thì Rang sẽ ở nhà của Đông Phương Huyền Thương một mình với mấy chú cún điều này đối với an toàn của chúng không ổn lắm nên phải dẫn cả hai đi cùng.

Đông Phương Huyền Thương đã đến địa điểm quay phim trước rồi vì anh ấy có cảnh diễn trước cô. Khi cô đến địa điểm quay, mọi người hầu như đều đã có mặt đầy đủ. Khi thấy cô bước xuống xe đo sau hai bên cô là hai con Bạch Hổ, mọi người ở đó vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ thiếu điều xỉu xuống thôi, gương mặt của họ còn thái quá hơn khi Huyền Thương dẫn theo Bạch Sư nữa. Thiếu nữ khoác lên mình bộ váy đuôi tôm dài đến gối màu đen lộ vai đi hai bên là hai con Bạch Hổ to lớn, cảnh này khiến người ta sợ hãi tới mức mào chứ.

Cứ thế Băng Linh đi tới đâu, Bạch Hổ đi tới đó, mọi người né càng xa, mấy cô gái thì run như cầy sấy, Từ Mộng cũng không ngoại lệ. Cô ta không ngờ Băng Linh cô lại có thể nuôi Bạch Hổ mà không bị pháp luật làm khó dễ, mối nghi ngờ về thân phận của Băng Linh trong lòng cô ta ngày càng lớn nhưng cô ta cũng nghĩ có thể là do địa vị kim chủ của cô lớn. Đáng tiếc người cô ta cho đi điều tra Băng Linh lại chẳng tra được gì ngoài cái tên Angela tuổi của cô và việc cô từng ở nước ngoài mấy năm, nhưng những năm đó cô ta cũng chẳng biết cô đã làm gì.

Đông Phương Huyền Thương thấy cô đến thì gương mặt chuyển từ lạnh lùng sang nhu hòa ấm áp rồi còn nhường một bên ghế sofa cho cô, mọi người ai cũng thấy điều đó nên đôi mắt nhìn hai người càng thêm ám muội còn một vài cô gái thì ganh ghét không thôi. Có lẽ anh vừa diễn xong phân cảnh của mình vì anh còn đang mặc đồ cổ trang tay cầm kịch bản, gương mặt trang điểm như người bị thương, bị trúng độc gì vậy. Cô để hai con hổ nằm dưới chân mình một lát trước khi quay còn mình thì chơi với Tiểu Bạch. Hôm nay cô diễn cảnh Thanh Yên vào rừng tìm thuốc quý tình cờ thu phục được Bạch Hổ làm thú cưỡi.

Trong thời gian qua, cô quay cũng được không ít cảnh rồi. Thanh Yên sau khi thoát khỏi truy sát của kẻ thù liền chạy đến đất nước của nam chính là thái tử Phong Thần, che giấu thân phận trải qua vô số khó khăn và bằng tài hoa của mình nàng đã trở thành cánh tay đắc lực của thái tử và từ từ chiếm được tâm chàng, trong khoảng thời gian đó nàng quen được một vị bằng hữu đó là Nhã Trân do Dương Mẫn Thi đóng, bằng thân phận công chúa của mình nàng ấy đã giúp đỡ Thanh Yên rất nhiều, từ việc vào được hoàng cung cho đến phục quốc. Dù nàng đã trở thành một kẻ máu lạnh vô tình lòng chỉ có hận thù nhưng bằng chính tình yêu sâu đậm của mình dành cho nàng, Phong Thần đã khiến nàng cảm động và yêu chàng, đối với người ngoài họ luôn lãnh huyết vô tình nhưng đối với đối phương thì chỉ có tình cảm sâu đậm cùng ôn nhu dịu dàng. Điều này khiến cho Chi Tâm do Từ Mộng đóng - là vị tiểu thư luôn yêu thầm Phong Thần hận Thanh Yên không thôi, luôn tìm cách hãm hại nàng nhưg cuối cùng vẫn bị Phong thần và Thanh Yên xử lý. Trong một lần vô tình vì cứu Thanh Yên mà Phong Thần bị thương nặng, để cứu chàng Thanh Yên không màng hiểm nguy một mình vào rừng tìm thuốc cứu chàng, trải qua vô số nguy hiểm nàng lấy được thuốc quý lại còn thu phục được Bạch hổ. Cảnh quay này chỉ có cô và Chin là đóng chính, ngoài ra chỉ có đóng các tình huống khác trong rừng thôi, tuy đơn giản nhưng cần có kỹ thuật rất cao, yêu cầu với diễn viên cũng không thấp vì cần phải đánh võ khá nhiều. Cảnh này đối với người khác thì khó nhưng tin chắc nếu là Băng Linh thì chỉ một lần rồi qua.

- Angela cháu đến rồi đó à?

Đạo diễn Quan đang hướng dẫn cho đoàn ekip bên kia thấy Băng Linh đến thì dặn dò bọn họ mấy câu rồi qua chỗ Băng Linh.

- Dạ, cháu vừa tới ạ.

- Cảnh quay này chỉ có cháu và con hổ này đóng thôi như thời gian khá dài, dùng võ thuật cũng khá nhiều hay là để chua kêu Cascadeur qua hướng dẫn cho cháu, được không?

Ông biết thân phận Băng Linh đặc biệt, là tiểu thư độc nhất vô nhị của nhà Thượng Quan, từ nhỏ đã được cưng chiều, sống trong nhung lụa nên nghĩ cô không biết võ, sợ cô đánh không được mà lại làm mình bị thương, ông không sợ làm chậm tiến trình quay mà chỉ sợ cô bị thương thì ông không biết ăn nói sao với ông bạn già của mình - bố của cô Thượng Quan Trung. Nên nếu cô cần thì ông sẽ chỉ dẫn cho cô từng chút một, mọi việc đều khảo lấy an toàn đặt lên hàng đầu.

- Dạ khổng cần đâu chú, con biết mình phải làm gì mà!

Băng Linh biết Quan Thắng đang lo lắng về cái gì. Bản thân cô chẳng những còn nhớ những bài vĩ đã học ở kiếp trước mà ở thế giới này còn học không ít môn võ đâu. Dù là Cascadeur chuyên nghiệp cũng chưa chắc hơn được cô.

- Con chắc chứ?

- Chú yên tâm đi mà!

- Vậy được rồi, con ngồi chơi đi, 15" sau chúng ra bắt đầu.

- Dạ, con biết rồi.

***

Thanh Yên khoác trên mình bộ đồ cưỡi ngựa màu tím, bịt mặt, tóc buột cao, một mình tiến vào rừng sâu. Trải qua vô vàn nguy hiểm như hoa ăn thịt người, chướng khí, hương độc, Bạch Hổ tấn công nhưng vì người yêu nàng đã vượt qua tất cả cùng với sự giúp đỡ của người bạn mới là Bạch Hổ, nàng đã thành công lấy được thuốc quý, không uổng cho những khổ sở mà nàng đã chịu. Trong khi quay, từng thế võ mà Băng Linh thể hiện đẹp đẽ và chuẩn xác vô cùng, mọi người đều nhìn không chớp mắt cứ như thật sự đang chứng kiến một cuộc chiến thật sự giữa người với thiên nhiên chứ không phải là diễn vậy. Ngay cả những Cascadeur chuyên nghiệp cũng không ngoại lệ, làm trong nghề này biết bao nhiêu năm rồi, diễn viên biết võ bọn họ đã gặp không ít nhưng có thể khiến bọn họ thán phục từ tận đáy lòng thì chỉ có mình William thôi, bây giờ lại xuất hiện thêm cô gái này so với William chỉ hơn chứ không kém. Quả là tuổi trẻ có khác, chỉ là không phải ai cũng được như vậy.

Kỳ Tuyết, Trần Minh, Tử Lan cùng Ngọc Khánh đến sau nhìn thấy Băng Linh diễn bọn họ tuy bất ngờ nhưng không thái quá như những người khác vì hơn ai hết bọn họ biết rõ cô thật sự là ai, là hậu duệ của Thượng Quan gia tộc sao có thể là người bình thường được. Đông Phương Huyền Thương ngồi một bên nhìn cô diễn thì lòng âm thầm tự hào về bà xã nhà mình, thấy chưa đó là vợ anh đấy, giỏi như vậy đấy. Vì mọi người đang mải mê chú ý đến cảnh quay của Băng Linh nên không ai chú ý đến một vị khách mới đã xuất hiện tại đây và cũng đang nhìn Băng Linh với ánh mắt dịu dàng.

Diễn xong thì cả người Băng Linh đã đầm đìa mồ hôi, thời tiết mùa hè ở Thượng Hải khá nóng lại mặc đồ diễn nhiều lớp như vậy, ít ai chịu nổi huống hồ chi Băng Linh là người rất sợ nóng, thể chất lại dễ đổ mồ hôi. May mà đồ của Quang Hoa được may bởi chất liệu cao cấp, mùa đông ấm mùa hạ mát nên cũng giảm được phà nào cái oi bức của mùa hè. Cô quay xong định quay lại chỗ ngồi nghỉ ngơi một lát thì bỗng nghe thấu tiếng gọi quen thuộc:

- Tiểu Băng!

- A, MẶC THẦN CA CA! Anh trở lại rồi sao?

Nghe tiếng gọi, Băng Linh quay lại thì thấy Sở Mặc Thần đang đứng dưới một bóng mát mà dịu dàng nhìn mình, cô lạch bạch chạy qua nở nụ cười thật tươi biểu thị sự vui vẻ của mình, lại khiến Sở Mặc Thần, Đông Phương Huyền Thương cùng với những chàng trai ở đây tim đập nhanh không thôi. Đông Phương Huyền Thương thấy cảnh đó thì bình dấm chua lại đổ, nhiệt độ xung quanh anh đột nhiên giảm mạnh đến Tiểu Bạch, Chin và Rang cũng không chịu nổi mà phủi mông đi về phía Băng Linh. Còn về phía Băng Linh khi tới gần Sở Mặc Thần rồi thì anh dang hai tay ra muốn ôm cô, cô cũng chẳng từ chối mà ôm anh nhưng chỉ một lúc rồi buông vì cô biết người mình đang đầy mồ hôi sẽ làm dơ bộ đồ vest này của anh. Nhưng như vậy thôi cũng đủ khiến Sở Mặc Thần vui suốt mấy ngày liền còn Đông Phương Huyền Thương thì dấm đổ mấy ngày cũng không hết.

- Anh mới hạ cánh vào buổi tối, sợ làm phiền em nghỉ ngơi nên muốn để sáng đến thăm em, biết em đang ở nhà Đông Phương Huyền Thương nên anh tới đó, đến nơi mới biết em đã đi đóng phim. Anh cho người đi tìm hiểu thì biết em đang đóng phim ở đây nên đến, lại đến đúng lúc em đang diễn. Em diễn hay lắm đó!

- Cảm ơn anh đã khen. Mà nếu anh muốn đến thăm em thì chỉ cần gọi cho em một tiếng là được rồi, sao lại phiền phức đi loanh quanh như vậy, trời lại nắng như thế. Nhưng lịch làm việc của em lại có thể dễ bị lộ tới vậy sao, về phải kêu Tuyết tỷ chấn chỉnh lại mới được.

- Là anh muốn cho em một sự bất ngờ thôi. Với lại anh đúng là không tra được lịch làm việc của em, nhưng anh nghĩ đến việc quay phim chắc chắn có rất nhiều người nên h tùy tiện tra lịch làm việc của một trong số những người làm việc trong này là biết được liền. Coi em kìa, quay lâu quá mồ hôi đổ đầy rồi.

Nói rồi anh rút từ trong túi quần ra một chiếc khăn tay trắng lau mồ hôi trên mặt cho Băng Linh, cô đứng đó mà hưởng thụ, cảnh này khiến cô nhớ lại kiếp trước, mỗi khi đổ mồ hôi hay mặt bị bẩn Mặc Thần ca ca đều sẽ lau mặt giúp cô, dù miệng nói là không được có lần sau, nếu không sẽ bị phạt nhưng lần nào cũng vậy, anh ấy đều sẽ dịu dàng lau cho cô chưa bao giờ chân cưa chính chính phạt cô một lần.

- Không sao mà, dù gì cũng phải tập làm quen chứ!

- Cũng tại anh nữa, trời nắng như vậy, em lại mệt mà anh lại để em đứng đây nói chuyện với anh. Thôi, chúng ta qua kia đi.

- Dạ?

Hai người qua một cái bàn trống ngồi nói chuyện, Kỳ Tuyết, Trần Minh cùng hai cô bạn của cô biết điều nên không đến quấy rầy chỉ là Tử Lan biết tính Băng Linh nên đã xách nguyên một túi đồ ăn cực lớn mà chỉ toàn đồ ăn vặt và nước giải khát đưa cho cô. Cô vui vẻ ngồi ăn uống ngon lành trước ánh mắt ấm áp của Sở Mặc Thần và ánh mắt quỷ dị của mọi người xung quanh. Trong mắt bọn họ có một điểm chung là không thể tin được Băng Linh lại có thể ăn nhiều như vậy. Các nữ minh ti h ai mà không cố gắng ăn ít nhất có thể để giữ dáng chứ ăn nhiều một chút là bọn họ phải rèn luyện trong phòng tập gym suốt mấy tuần liền, nhưng nhìn Băng Linh mà xem, cô ăn rất nhiều mà lại là những món ăn vặt rất dễ khiến người ta tăng cân. Mấy cô gái ở đây ai cũng ghen tị với cô vì dung mạo, dáng người, tài năng của bọn họ đều không bằng cô, bây giờ cô lại ăn như vậy trước mặt bọn họ thật khiến bọn họ tức chết mà. Dù sao cũng là con gái thích ăn vặt là điều không thể tránh khỏi, bọn họ đã phải rất khổ sở khi bỏ qua những món mình cực kỳ thích chỉ để giữ dáng. Còn Băng Linh, cô ăn như vậy nhưng vẫn không mập, bọn họ đến phòng tập gym thường xuyên cũng chẳng thấy cô đến giảm cân điều đó có nghĩa là gì. Có nghĩa là thể chất cô ăn không mập, ăn bao nhiêu thì vóc dáng của cô vẫn khiến người ta mê đắm như thế.

- Em ăn như vậy mà không sợ mập sao?

- Không có, thể chất của em chính là ăn bao nhiêu cũng không mập. Vả lại em thường xuyên luyện võ mà, có muốn cũng không mập được. Đặc biệt là cứ 3 tháng em sẽ đi huấn luyện một lần, không phải ở bang Huyết Sát của anh Quân thì cũng là tại quân khu của anh Triệt. Anh có muốn ăn không, ngon lắm đó.

- Anh chưa thử những thứ này bao giờ nhưng...vì em anh sẽ thử vậy.

Thế là anh đưa tau bốc một miếng khoai lang lắc mà bỏ vào miệng.

- Thấy thế nào?

- Ngon lắm! Anh từ trước tới giờ chưa ăn món nào đơn giản mà ngon tới vậy.

- Em nói rồi mà!

Băng Linh ngồi vừa nói với Sở Mặc Thần vừa ăn ngon lành. Cô ăn nhiều và rất nhanh nhưng lại không khiến người khác cảm thấy thô tục và chán ghét mà cô lại tạo cảm giác dễ thương, ngây thơ. Đông Phương Huyền Thương ngồi cách đó không xa mặt đã đen như đít nồi rồi nhưng vẫn phải dặn lòng là nhịn, phải nhịn về nhà sẽ xử lý cô sau. Nếu bây giờ giữa chốn đông người mà anh lại hành động thiếu suy nghĩ thì người bị ảnh hưởng nhiều nhất là Băng Linh chứ chẳng phải ai khác. Hai người đàn ông cạnh tranh vì một cô gái, mọi người đều sẽ chỉa mũi dùi về cô gái ấy. Mà anh, Băng Linh cùng với Sở Mặc Thần sẽ khiến người khác nghĩ đến tình huống đó, anh không muốn Băng Linh của mình bị người khác chỉ trích mặc dù với tính cách của cả b người thì chẳng một ai động đến cô mà được sống yên cả.

- Tiểu Băng à, tối nay em có rảnh không?

- Dạ rảnh, có chuyện gì sao? Mặc Thần ca ca!

- Ừ tối nay anh có một bữa tiệc tư nhân, anh là chủ tịch của Sở thị nên cũng được mời đến. Chỉ là anh không có bạn đi cùng, thư ký của anh chỉ toàn là nam không thôi.

- Em hiểu rồi, vậy tối anh tới đón em đi.

- Vậy anh cảm ơn em, khoảng 8h tối anh sẽ đến đón em.

- Vâng, em sẽ chuẩn bị trước chỉ đợi anh đón nữa thôi.

- Nhưng em có cần nói với Đông Phương Huyền Thương một tiếng không?

- Nói thì tất nhiên phải nói rồi chỉ là anh ấy có đồng ý hay không thì em vẫn sẽ đi, vì đây là chuyện riêng của em mà. À còn nữa, sau này anh có tới đoàn làm phim thì gọi em là Angela nha, em không muốn bọn họ biết thân phận của mình.

- Ừ, anh biết rồi, cũng trễ rồi, hẹn gặp lại em sau.

Sở Mặc Thần chào tạm biệt Băng Linh rồi còn cúi xuống vuốt đầu hai con Bạch Hổ của cô xem như tạm biệt.

Những người khác trong đầu đầy nghi vấn về mối quan hệ giữa Băng Linh và Sở Mặc Thần. Bọn họ vốn nghĩ người mà cô thích là William nhưng nhìn những gì diễn ra này giờ có lẽ họ cần nhìn nhận kỹ hơn. Còn về Từ Mộng đứng một bên quan sát mọi chuyện, môi nhếch lên nụ cười nhẹ. Cô ta nghĩ Băng Linh và Sở Mặc Thần thân thiết tới như vậy về sau nếu cô ta muốn khiến Băng Linh cút khỏi giới giải trí này sẽ càng dễ dàng hơn, đến lúc đó dù William có thích cô tới đâu thì dư luận cũng sẽ không để yên chuyện này đặc biệt là cộng đồng fan của William lại vô cùng mạnh, họ sẽ không để yên khi thần tượng của mình lại quen với một cô gái đầy tai tiếng như vậy.

***

Đền cho mn một chương dài bù cho hôm qua không ra chương được.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dự tiệc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chiều đó, về lại nhà của Đông Phương Huyền Thương, Băng Linh đã nói với anh về việc tối nay cô sẽ đi dự tiệc với Sở Mặc Thần nhưng lại không nói rõ là tiệc gì nên anh cũng không biết. Bản thân anh biết rõ dù hiện tại cô đang sống ở nhà anh như.g quan hệ giữa hai người cũng không phải là người yêu nên anh không có quyền xen vào việc riêng của cô nhưng đây vẫn là nhà anh nhá, vì vậy trước khi lên phòng anh đã nói với cô một câu:

- Em muốn đi đâu, anh không cản nhưng mà nhà anh có giờ giới nghiêm, nhà sẽ đóng cổng lúc 9h30 vậy nên anh hi vọng tối nay em sẽ về đúng giờ.

- Giờ giới nghiêm gì? Sao tôi không biết vậy? Anh đang cố tình làm khó tôi hả?

- Anh không có! Còn giờ giới nghiêm là anh mới nghĩ ra đó.

Đông Phương Huyền Thương không hề biết rằng cái gọi là giờ giới nghiêm này sẽ khiến anh phải hối hận cả một buổi tối không thôi.

- Anh đừng có mà quá đáng! Hừ...

Nói xong cô bỏ đi lên lầu một mạch không quay đầu lại. Trên phòng cô gọi đến cho thương hiệu Quang Hoa của mình, kêu người mang đến cho mình một bộ trang phục dự tiệc. Định đi tắm thì có một cuộc điện thoại gọi đến từ nước ngoài.

- Hi, Mr.Rechart. Cháu nhớ chú lắm đó.

- ...

- Dạ, cháu biết rồi chú, hai tháng sau ạ, cháu sẽ cố gắng sắp xếp thời gian rồi sẽ qua đó với mọi người ạ.

- ....

- Tạm biệt chú!

Haizzz, khoảng thời gian sắp tới sẽ không còn yên bình nữa rồi nhưng mà sẽ rất là vui đây.

***

Buổi tối, Băng Linh ăn không nhiều như mấy hôm trước vì lát nữa còn phải đi dự tiệc không thể ăn quá no. Ăn xong cô ngồi nghiên cứu kịch bản cho ngày mai một chút nhìn đồng đồ đoán chắc là Sở Mặc Thần cũng sắp đến rồi nên lên phòng thay đồ chuẩn bị đi.

Bộ trang phục này cô vừa vẽ cách đây một tháng rồi đưa bản vẽ cho Quang Hoa thiết kế, không ngờ lại dùng sớm như vậy. Bộ váy được may bằng chất liệu vải cao cấp có hoa văn nhỏ, có màu xanh nhạt, váy dài chấm đất, tay áo dài đến khuỷu tay,trễ vai, từ ngực đến gối thì được thiết kế theo kiểu ôm sát cơ thể, từ gối trở xuống thì được thiết kế rộng và xòe.

Cô chọn cho mình thêm môt đôi giày cao gót cùng tông màu với chiếc, trang điểm một chút theo kiểu nhẹ, nhìn dịu dàng kết hợp với trang phục không làm mất đi khí chất mạnh mẽ áp đảo người khác của cô. Những bữa tiệc tư nhân thế này về sau cô sẽ phải đi nhiều, hôm nay xem như tập trước vậy. Cô bước xuống lầu chờ Sở Mặc Thần đến.

Ngồi trên sofa trong phòng khách, trước mặt là chiếc laptop, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ Đông Phương Huyền Thương đang nghiêm túc làm việc nhưg không. Trong đầu anh hiện giờ luôn suy suy nghĩ về việc Sở Mặc Thần và Băng Linh sẽ cùng đi dự tiệc, mà dự tiệc sẽ khó tránh khỏi phải uống dược lỡ như cô say xảy ra chuyện gì thì sao. Mặc dù có Sở Mặc Thần ở đó nhưng chưa chắc anh ta có thể bảo vệ tốt cho cô, Sở thị vừa thành lập đã phát triển với tốc độ chóng mặt, có rất nhiều công ty muốn hợp tác với Sở thị, người muốn lấy lòng Sở Mặc Thần thì khỏi phải nói, buổi tiệc này lại là cơ hội tốt bọn họ tuyệt sẽ không bỏ lỡ, vì vậy nên Sở Mặc Thần khó có thể bên cạnh Băng Linh suốt khoảng thời gian diễn ra buổi tiệc được. Suy nghĩ một hồi, anh quyết định gọi cho Mạc Hoàng:

- Mạc Hoàng, buổi tiệc tư nhân tối nay, cậu đi thay tôi. Nhớ trong suốt buổi tiệc nhất định phải để mắt tới Băng Linh, đừng để kẻ khác có cơ hội ức hiếp cô ấy. Nếu có chuyện gì xảy ra nhớ báo cho tôi biết.

- Rõ thưa sếp!

Những buổi tiệc kiểu này anh rất ít khi tham gia, hầu như đều là Mạc Hoàng và Tạ Phong thay anh đi, vậy nên rất ít người biết được chủ tịch tập đoàn tài phiệt Đông Phương là anh. Vốn dĩ Băng Linh tham gia buổi tiệc này anh muốn đi cùng cô nhưng mọi người chỉ biết anh là Will đế lại xuất hiện tại buổi tiệc ấy như vậy thì dư luận sẽ bùng nổ. Nếu như muốn mọi người biết đến anh với thân phận thật thì lúc đó phải là lúc thông tin anh và Băng Linh đính hôn hoặc kết hôn mới được, lúc đó anh mới chấp nhận việc dư luận thật sự bùng nổ vì mình. Vậy nên anh mới để Mạc Hoàng thay anh để mắt đến Băng Linh. Nhưng Đông Phương Huyền Thương lại vô tình quên mất một chuyện rằng Thượng Quan Băng Linh không hiền tới nỗi có kẻ muốn ức hiếp mình mà vẫn có thể để yên.

Đang ngồi nghĩ thì Huyền Thương nghe tiếng giày cao vót trên bậc thang, anh biết là cô nên ngước mắt lên nhìn. Không nhìn còn đỡ, nhìn rồi là không dời mắt, trái tim cũng không thể ổn định được. Bởi vì cô quá đẹp. Từ trước tới giờ cô trong mắt anh luôn là hình tượng một thiếu nữ 20 xinh đẹp, cao ngạo, muốn làm gì thì làm chưa từng vì ai mà thay đổi suy nghĩ của mình. Hiện tại cô lại cho anh thấy một hình tượng khác, vẫn xinh đẹp vẫn cao ngạo nhưng không phải của một cô tiểu thư quý tộc mà là sự cao ngạo của một nữ cường nhân trên thương trường. Một cô gái 20 lại có được khí chất mạnh mẽ như vậy quả nhiên chỉ có thể là người con gái anh yêu. Đgs tiễ người khoác tay cô đêm nay lại không phải anh. Băng Linh thấy anh ngẩn ngơ nhìn mình thì gương mặt phím phím đỏ chỉ là do trang điểm nên anh không nhận ra, cô tiến về phía anh thỏa thuận:

- Anh có suy nghĩ việc bỏ giờ giới nghiêm không?

- Anh chưa từng thay đổi quyết định của mình vì ai cả, nhưng nếu như là em thì anh sẽ suy nghĩ lại.

- Anh muốn cái gì?

- Em...hôn anh đi!

- ...Anh đi mà hôn Tiểu Bạch đấy!

- ...

Sao em phũ quá vậy, anh chỉ muốn một chút khúc lợi thôi mà.

Đúng lúc này, ngoài sân có tiếng phanh xe, 2" sau thì Sở Mặc Thần cất bước đi vào. Anh diện cho mình một bộ âu phục màu đen, somi trắng, dung mạo đẹp đủ để đè bẹp một đám tiểu thịt tươi trong showbiz.

- Băng Linh

- Mặc Thần ca ca, anh tới rồi à! Chúng ta đi thôi.

- Được

Trước khi đi Băng Linh còn không quên quay lại tặng cho Đông Phương Huyền Thương một cái mặt quỷ.

***

Trên xe, hai người trò chuyện một chút về khoảng thời gian qua.

- Trận thanh tẩy vừa rồi anh không có bị thương chứ? Vì lúc sáng còn ở đoàn làm phim, có chút không tiện hỏi mấy việc này.

- Mặc dù rất ác liệt nhưng nhờ sự giúp đỡ của anh trai em và Đông Phương Huyền Thương thì rất ổn, anh cũng không có bị thương, phe anh thiệt mạng cũng không nhiều. Chỉ có điều đúng là gừng càng già càng cay, trong lúc diễn ra trận thanh tẩy này, có một vài lão hồ ly đã chuẩn bị sẵn đường thoát nên đã may mắn thoát chết. Anh vẫn đang cho người điều tra nhưng vẫn chưa có tin tức.

- Vậy thì về sau nhất định phải cẩn thận, đừng bao giờ để mình bị thương đó.

- Anh biết mà, anh không muốn để em phải lo lắng.

- À mà Peter dạo này sao rồi anh?

- Nó vẫn khỏe lắm, chỉ là nó giống anh có chút nhớ em. Nếu được anh hi vọng thỉnh thoảng có thể đưa nó đến nhờ em chăm sóc dùm, có được không?

- Tất nhiên là được rồi, anh nghĩ là em sẽ từ chối sao chứ.

- Vậy cảm ơn em trước vậy!

Nói chuyện một chút thì cũng đã đến địa điểm tổ chức bữa tiệc. Khi cả hai vừa bước xuống xe đã thu hút hầu hết mọi ánh mắt của tất cả mọi người ở đây vì ngoại hình của cả hai quá xuất sắc. Chỉ có thể nói một câu đúng là trai tài gái sắc!

Băng Linh khoác tay Sở Mặc Thần đi vào trong, quả là bữa tiệc của các thương nhân, ở đây đều là những nhân vật bình thường làm mưa làm gió trên thương trường ở thành phố Thượng Hải này. Chẳng hạn như Trịnh tổng với con trai ông ấy...Trịnh Tử Đức, Ngọc tổng cùng con gái Ngọc Gia Tuệ, tổng giám đốc Thẩm thị và tiểu thư Thẩm Ngọc,...và tất nhiên không thể thiếu tiểu thư Từ thị Từ Mộng cùng với bố cô ta, tổng giám đốc Từ Thịnh.

Mấy người này với cô coi như cũng có quen biết chút ít đi nhưng quan hệ chẳng ổn chút nào đặc biệt là mấy vị tiểu thư kia. Cô và Mặc Thần ca ca vừa xuất hiện mọi ánh mắt đều đổn vào hai người, bọn họ mất đi hào quang đương nhiên chẳng cười nổi thậm chí còn nhìn cô với ánh mắt giết người chỉ là cô chẳng thèm để vào mắt. Sở Mặc Thần đứng bên cạnh cũng cảm thấy có một vài ánh mắt chẳng mấy thiện cảm nhắm vào cô, anh đưa mắt tìm kiếm thì phát hiện là mấy cô gái kia, anh âm thầm ghi nhớ từng người.

- Tiểu Băng, là cậu sao?

Nghe tiếng gọi, Băng Linh đưa mắt kiếm tìm thì phát hiện cô bạn thân của mình.

- Thi Thi, Dương đại ca!

- Chào em, Băng Linh!!

Dương thị đã bắt đầu tiến vào thành phố Thượng Hải để phát triển, hiện tại cũng đã có một vị trí nhất định. Hôm nay Mẫn Thi đi dự tiệc cùng anh trai của

mình, người thừa kế tương lai của Dương thị - Dương Minh Vỹ.

- Thi Thi, cậu cũng tham dự buổi tiệc này nhưng sao lúc sáng cậu không nói với mình chứ, vậy thì chúng ta có thể đi chung rồi.

- Mình cũng đâu có biết là cậu sẽ đi vì Đông Phương Huyền Thương thường không tham gia mấy buổi tiệc kiểu này.

- Sao lại lôi người đó vô đây chứ, mất vui à!

- Lại cãi nhau à, thôi mình sẽ không nhắc đến anh ta nữa. Chúng ta đi chơi đi.

- Mình với anh ta có là gì đâu mà cãi nhau với không cãi nhau.

Mà thôi chúng ta đi tìm cái gì chơi đi. Đợi lát nữa nếu có Trần Minh đến thì mình sẽ tha cho cậu ha.

- Cậu...không có được ghẹo mình như vậy nữa nha!

- Hahaha... Mặc Thần ca ca vậy em đi trước nếu có gì anh gọi điện thoại cho em nhé. Dương đại ca, em đi trước.

- Hai người nhớ cẩn thận!

- BIẾT RỒI!

Nói rồi hai cô gái kéo nhau đi tham quan mà địa điểm đầu tiên là quầy đồ ăn.

- Aiyo, Tiểu Băng à, mấy món này nhìn là biết không ngon bằng cậu nấu rồi. Chỉ có điều lúc nãy đi mình vẫn chưa kịp ăn gì, bây giờ đói quá!

- Cậu cứ ăn thoải mái đi, may mà lúc nãy mình ăn rồi nếu không bây giờ chắc đói chết mất. Mấy món này quả thật mình nuốt không vô đấy.

- Cái miệng này của cậu đúng là bị chiều hư rồi!

Là bạn thân của Băng Linh, Dương Mẫn Thi biết rất rõ về cô. Băng Linh sợ nhất là rắn, nóng, đói và thích nhất là Đông Phương Huyền Thương, thức ăn ngon, thú dữ, vũ khí, xe đua. Vậy nên những món ăn tầm thường này chẳng lọt nổi vào mắt của cô bạn này mặc dù đối với người khác thì mấy món này đúng chuẩn nhà hàng 5 sao.

- Ai đây ta, hình như là tiểu thư Angela thì phải. Sao vậy, quyến rũ Will đế không được nên chuyển qua ôm đùi Sở tổng à.

Hóa ra là Từ Mộng, đi theo sao cô ta còn có Ngọc Gia Tuệ cùng với Thẩm Ngọc. Ngay từ khi bước vào đây, nhìn thấy ba người bọn họ thì cô đã đoán chắc sẽ khó mà tránh khỏi tình huống này rồi. Chỉ là nếu bọn họ đã muốn chơi thì cô sẽ chiều.

- Ô, hóa ra là Ngọc tiểu thư, Thẩm tiểu thư cùng với Từ tiểu thư. Coi mắt với tai của tôi kìa, rõ ràng là vẫn tốt mà sao cứ nhìn với nghe thành chó điên sổng chuồng ra ngoài sủa bậy vậy kìa.

- PHỰT, hahaha. Angela à, công phu mắng người của cậu lại tăng level rồi à?

Dương Mẫn Thi ngồi một bên nghe bạn mình mắng 3 người kia là chó điên xổng chuồng thì suýt phụt hết đồ ăn ra ngoài may mà nuốt kịp nếu không mất hết trơn hình tượng tiểu thư Dương gia rồi.

- Thi Thi à, cậu ăn thì cứ giả điết mà ăn đừng để bị kẻ điên làm phiền.

- Ừ, ok. Cậu cứ xử lý, mình sẽ ngồi xem.

- Angela, cô nói ai là chó điên hả.

- Tôi có nói ai đâu, là các cô tự nhận mà.

- Cô nghĩ mình hơn ai thứ gì chứ. Chẳng phải cũng dựa vào đàn ông hay sao, nghĩ mình cao quý hơn ai chứ.

Câu này là do Ngọc Gia Tuệ nói ra. Cô ta cứ nghĩ cô có thể có được mấy vai diễn là do có quan hệ mập mờ với William, cô ta ỷ mình là tiểu thư Ngọc gia nên muốn làm gì thì làm sao, đáng tiếc hôm nay lại động phải Băng Linh.

- Tôi không biết mình hơn ai cái gì, cao quý hơn người khác bao nhiêu. Tôi chỉ biết tôi hơn các cô nhiều cái lắm.

Thẩm Ngọc: ' Nói nghe xem nào, cô hơn chúng tôi cái gì chứ '

Băng Linh đưa mắt đẹp liếc qua từng người sau đó nhẹ nhàng mà nói.

- Tôi ấy à, cũng chẳng có gì nổi bật. Chỉ là TRẺ hơn các cô một chút, ĐẸP hơn các cô một tí, GIỎI hơn các cô một tẹo và đặc biệt là được Will đế ĐỂ Ý nhiều hơn thôi.

Băng Linh nói xong cũng chẳng nhìn ba gương mặt đã tím tái vì tức mà kéo tay Dương Mẫn Thi bỏ đi chỗ khác chơi. Ở đây cô thì vui vẻ trêu chọc người khác còn ở nhà Đông Phương Huyền Thương lại là một cảnh khác.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Dự tiệc (2)

Hiện tại Băng Linh đang chơi đùa trong buổi tiệc thì ở nhà Đông Phương Huyền Thương đang đứng ngồi không yên. Cứ 10" lại gọi điện thoại cho Mạc Hoàng để hỏi xem Băng Linh như thế nào rồi. Bây giờ không cần anh gọi nữa mà Mạc Hoàng chỉ cần canh đúng 10" là lại gọi cho anh.

- Boss, lúc nãy có vài vị tiểu thư đến gây hấn với phu nhân.

- Ai?

- Từ Mộng, Thẩm Ngọc, Ngọc Gia Tuệ!

- Cô ấy có chịu ủy khuất gì không?

- Boss, anh không cần lo, ba người bọn họ bị phu nhân nói đến mặt mũi tím tái hết rồi ạ, với lại bên cạnh phu nhân còn có Dương tiểu thư nữa ạ.

- Dương Mẫn Thi!

- Dạ đúng ạ!

- Vậy thì tốt, ít nhất cô ấy không dùng đến thân phận Thượng Quan tiểu thư nhưng có Dương Mẫn Thi ở đó, sẽ chẳng ai dám làm khó cô ấy, vả lại với tính cách của cô ấy chẳng ai có thể làm khó dễ cô ấy được. Bây giờ cô ấy thế nào?

Mạc Hoàng nghe Boss nhà mình hỏi câu này thì đưa mắt tìm kiếm bóng dáng phu nhân. Lúc nãy Dương Mẫn Thi đi vệ sinh nên bây giờ cô ấy chỉ ở có một mình đang ngồi trên một chiếc ghế sofa trống chơi điện thoại, Mạc Hoàng định báo cáo với Boss nhưng nhìn thấy cảnh tiếp theo tự nhiên lại muốn cúp điện thoại quá.

- Mạc Hoàng, có chuyện gì, nói mau!

- Boss, phu nhân đang ngồi nghịch điện thoại ạ, nhưng có người đang tiếp cận cô ấy ạ!

- AI?

- Trịnh Tử Đức ạ!

- Cậu tới gần họ, để điện thoại đó và không được tắt máy, tôi muốn biết họ đang nói gì.

- Rõ!

***

Lúc này Băng Linh đang ngồi nghịch điện thoại thì nhận ra có người đang tiến về phía mình, dời ánh mắt ra khỏi bảng tin làm mình ngứa mắt đến trên người kia.

- Trịnh thiếu!

- Băng Linh, lâu rồi không gặp, em...vẫn khỏe chứ?

- Anh nghĩ tôi có khỏe hay không? Tất nhiên là có rồi, rất khỏe là đằng khác hay anh nghĩ rằng không có anh thì tôi phải suy sụp, phải sống khổ sở như một kẻ lụy tình. Cho xin đi, từ khi nào mà anh nghĩ mình quan trọng tới mức làm ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi vậy, anh là trung tâm vũ trụ chắc. Còn nữa hình như tôi đã từng nói với anh một lần rồi thì phải, tôi với anh không thân nhau tới mức anh có thể gọi thẳng tên tôi như vậy. Tôi có lòng tốt nhắc anh lại một lần nữa, phiền anh về sau gọi tôi là tiểu thư Angela. Còn tên của tôi thì chỉ có người thân của tôi, người tôi quan tâm và được sự cho phép của tôi thì mới có thể gọi thôi mà anh hình như không nằm trong số đó thì phải.

- Nhưng dù gì chúng ta cũng đã từng là thanh mai trúc mã, chẳng lẽ bây giờ đến việc anh gọi tên em mà em cũng không cho phép hay sao?

- Anh cũng đã nói là đã từng rồi còn gì. Đã từng chính là quá khứ rồi, mà quá khứ nếu tôi muốn giữ thì sẽ giữ còn muốn bỏ thì chẳng ai có thể khiến tôi nhớ đến đâu. Nhưng bản thân ai cũng có ngoại lệ tôi cũng vậy, người có thể khiến tôi thay đổi quyết định của mình và khiến tôi phá vỡ nguyên tắc đã đặt ra chỉ có một mà thôi chính là người sẽ đi cùng tôi đến hết cuộc đời, là chồng của tôi mà tất nhiên anh sẽ chẳng bao giờ là chồng tôi đâu.

- Băng...à không, Angela em thay đổi quá nhiều so với lúc trước rồi.

- Ai cũng sẽ thay đổi theo thời gian, bản thân anh còn có thể thì tại sao tôi phải giữ bản thân mình giống hệt lúc trước chứ. Hậu duệ của gia tộc Thượng Quan dù thế nào cũng sẽ không bao giờ có liên quan đến hai từ yếu đuối, tôi thì lại càng không bao giờ. Có lẽ tôi của 4 năm trước chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ yếu đuối đó nhưng 4 năm sau hai chữ đó sẽ không bao giờ xuất hiện trong từ điển của tôi đâu nhưng nếu như tôi thực sự có lúc yếu đuối thì đó chỉ có thể là lúc tôi bên cạnh người tôi yêu, người có thể cho tôi cảm giác an toàn, có đủ khả năng bảo vệ tôi, anh sẽ không bao giờ làm được cũng chẳng bao giờ có cơ hội để thử.

- Anh biết em luôn nhớ mãi không quên những chuyện trước kia nên mới có thái độ như vậy với anh nhưng nếu là quá khứ thì em nên bỏ qua đi chứ đặc biệt là những chuyện không vui.

- Đừng đánh giá cao bản thân mình quá, anh nghĩ anh là ai, hoàn hảo tới đâu mà có thể khiến tôi nhớ mãi không quên, anh so với người đàn ông tôi yêu bây giờ chính là một trên trời, một dưới đất đó biết không hả? Vả lại trí nhớ của tôi cực kỳ tốt nhưng không có diện tích để nhớ tới những thứ vô ích đặc biệt là những chuyện liên quan đến anh.

- Em...có người yêu rồi?

- Hiện tại thì chưa phải nhưng sẽ không lâu nữa đâu. Tôi muốn bản thân mình sẽ đứng ở một vị trí cao bằng với anh ấy, xứng đáng với địa vị của anh ấy hiện tại.

- Là ai? Là ai mà phải khiến Thượng Quan tiểu thư cần đứng ở một vị trí thật cao thì mới xứng với người đó vậy?

- Tôi sẽ không nói đâu, tôi sợ mình nói ra rồi thì anh sẽ cảm thấy tự ti về bản thân mình, không chừng sẽ xấu hổ quá mà làm ra chuyện ngu xuẩn đó. Mặc dù tôi không ưa gì anh nhưng cũng không muốn thấy anh xảy ra chuyện vì tôi mà không đúng phải là vì người đàn ông tôi yêu mới đúng.

- ....

Băng Linh đứng nói chuyện với Trình Tử Đức vô tình liếc thấy sai lưng anh ta là Ngọc Gia Tuệ đang nhìn về phía hai người đặc biệt là ánh mắt cô ta nhìn cô giống như bất kỳ lúc nào cũng sẽ tiến tới xé xác cô ra vậy.

- Bạn gái anh, Ngọc tiểu thư đang đi tìm anh kìa, qua chỗ cô ấy đi, tôi không muốn cô ta tới tìm tôi gây phiền phức đâu, đặc biệt nếu cô ta dám gây hấn với tôi thì tôi không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu. Ngọc thị nếu thật sự xảy ra sự cố không biết Trịnh thị có bị liên lụy không ta?

Băng Linh vừa nói vừa lấy tay vuốt cằm vừa nhìn qua Ngọc Gia Tuệ và Trịnh Tử Đức với ánh mắt sâu sa.

- Vậy anh đi trước hẹn gặp lại em sau.

- Không hẹn gặp lại!

- ...

***

Toàn bộ cuộc đối thoại của Băng Linh và Trịnh Tử Đức, Đông Phương Huyền Thương nghe mà lòng thấy lâng lâng, không ngờ cô đối với kẻ từng là thanh mai trúc mã của mình lại tuyệt tình tới vậy, đây quả nhiên là một việc tốt nhưng anh vẫn cảm thấy có chút khó chịu nha, cô lại có thể nói với hắn nhiều như vậy mặc dù câu nào cũng có dao hết mà là dao mới mài nữa chứ. Quả nhiên sau này anh tốt nhất không nên chọc giận cô thì hơn, nếu không chẳng cần dùng đến công phu quyền cước gì hết, anh cũng đã được định chắc là thua dưới miệng của cô rồi nhưng mà cùng lắm cãi không lại cô thì anh dùng miệng mình chặn miệng cô lại là được. Chỉ là anh vẫn thắc mắc về người đàn ông trong miệng cô, hiện tại người cô yêu là ai chứ, là anh hay Sở Mặc Thần hay còn người đàn ông nào khác. Quá khứ của cô anh không biết quá nhiều nhưng chắc chắn cô có không ít bạn là nam giới bởi vì con gái có mấy người không ganh tỵ với cô chứ, làm bạn với cô có thể có được mấy người: Dương Dương Mẫn Thi, Kỳ Tuyết, Tử Lan, Ngọc Khánh. Mặc dù phần lớn khả năng người cô yêu là anh nhưng không gì là chắc chắn với Băng Linh, đối với bất cứ chuyện gì anh cũng có thể nắm chắc chỉ có cô là anh không thể nhìn thấu. Thái độ của cô đối với anh tuy có khác một chút so với những người đàn ông khác nhưng như vậy cũng không nói lên được điều gì. Cô đối với bọn họ luôn là một bộ dáng vui vẻ lạc quan nhưng dối với anh cô đôi khi lại bộc lộ ra bản tính trẻ con của mình, đôi khi có một chút giận dỗi, một chút dựa dẫm, một chút phụ thuộc. Nhưng bản thân Sở Mặc Thần lại có được sự quan tâm đặc biệt của cô đến anh cũng không rõ. Sở Mặc Thần chính là một tình địch rất khó đối phó vì anh ta có một vị trí đặc biệt trong lòng cô không ai có thể thay thế kể cả anh, anh biết rõ điều đó mà anh lại không biết mình quan trọng thế nào đối với cô. Đây giống như là một nút thắt trong lòng anh vậy.

- Boss!

- Có chuyện gì?

- Hình như trên Weibo xảy ra chuyện gì đó, tôi thấy khu nhân nhìn vào điện thoại một lúc lâu, vẻ mặt không được tốt lắm, có vẻ cô ấy đang bắt đầu tức giận thì phải!

- Tôi biết rồi, cậu tắt máy đi tôi muốn vào Weibo xem xem đã xảy ra chuyện gì. Nhớ canh chừng cô ấy cho tốt đó.

- Rõ thưa Boss!

Đông Phương Huyền Thương tắt điện thoại mở laptop ra và đăng nhập vào tài khoản Weibo của mình. Nhìn thấy bảng tin trên đó, trán anh cũng bắt đầu nổi gân xanh lên. Được đăng cách đây vài phút, anh đã đoán ra được là ai làm rồi. Lúc này Băng Linh cũng đang lướt Weibo, cả hai người không hẹn mà cùng thốt lên một cái tên.

- TỪ MỘNG

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Đêm không ngủ

Trên Weibo đang loạn lên vì scandal của Băng Linh. Vai diễn Ngọc Vũ công chúa của Băng Linh đã nhận được rất nhiều lời khen từ các nhà phê bình nghệ thuật, đồng thời cũng được mọi người yêu thích bởi vì khả năng diễn xuất của cô và cũng vì dung mạo vô cùng xinh đẹp giữa giới giải trí này. Hiện tại cô đang trên đường phát triển sự nghiệp, trong giới cũng đã có độ nổi tiếng nhất định vì vậy mà những scandal của cô bị công khai lúc này nếu không thể tẩy trắng thì đối với sự nghiệp diễn xuất của cô vô cùng bất lợi. Đặc biệt là những scandal về tình ái như là bị bao nuôi làm kẻ thứ ba,... Mà hiện tại những tấm ảnh trên Weibo chính là như vậy. Đây là những tấm ảnh chụp lại lúc ở sân bay cô đi đón bố của mình. Hai bố con nói chuyện vui vẻ, cử chỉ yêu thương cưng chiều của bố đối với cô lại rất dễ khiến người khác hiểu lầm cũng may là gương mặt của bố chụp không rõ lắm. Băng Linh đang vô cùng tức giận, tức giận không phải mình bị bôi đen mà là lại có kẻ không biết lớn nhỏ dám kéo bố cô vào chuyện này mà tất cả đều là do một tay Từ Mộng gây nên. Thượng Quan Băng Linh cô là ai chẳng lẽ có kẻ theo dõi mình mà cũng không biết hay sao, cô vốn chưa định xử lý là vì muốn tìm ra kẻ đứng sau màn cũng là vì muốn biết kẻ đó tiếp theo sẽ làm gì. Không ngờ là vì muốn bôi đen cô. Từ Mộng quả là lo xa, cô mới đóng một vai phụ trong một bộ phim thôi mà cô ta đã lo cô sẽ làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của cô ta rồi, Từ Mộng này cũng quá tự ti đi. Cô vốn sẽ để cô ta sống yên ổn trong giới giải trí này nếu như cô ta biết an phận thủ thường nhưg mà nếu đã chạm đến giới hạn của cô rồi thì cô sẽ không để yên đâu. Những tháng ngày làm mưa làm gió của Từ ảnh hậu sẽ không còn lâu đâu, tất cả chỉ còn là vẫn đề về thời gian thôi. Cô ta mới bắt đầu đã tặng cho cô một phần đại lễ như vậy rồi thì có lẽ cô cũng cần phải đáp lại chứ. Băng Linh lấy điện thoại gọi cho Trần Minh.

- Đại tiểu thư!

- Trần Minh, tin tức trên Weibo anh cũng đã thấy rồi chứ.

- Vâng, tiểu thư. Tôi vừa định gọi cho cô để hỏi cô muốn xử lý như thế nào thì cô đã gọi đến rồi. Vậy thì tiểu thư của tôi người muốn xử lý chuyện này như thế nào.

- Từ Mộng đã tặng cho chúng ta một món quà nói nhỏ không nhỏ nói lớn không lớn vậy thì chúng ta chẳng phải cũng nên đáp lễ lại cho tốt hay sao. Nhưng không cần vội, ngày mai anh hãy làm, bây giờ anh hãy điều tra tài khoản nặc danh đã đăng những tấm ảnh này lên sau đó bắt kẻ đó lại, còn việc còn lại em sẽ xử lý. Bố mẹ em có biết chuyện này chưa?

- Tôi đã biết cô muốn làm gì rồi tiểu thư. Còn về ông bà chủ thì hình như đã biết rồi họ chỉ hỏi tôi là tâm trạng cô như thế nào thôi nhưng lúc đó tôi chưa gọi cho cô nên tôi nói là không biết.

- Ngày mai em có khá ít cảnh quay nên chắc sẽ về nhà một chuyến.

- Tôi sẽ cho người chuẩn bị thưa tiểu thư!

- Được rồi, tạm biệt!

- Tạm biệt tiểu thư.

Băng Linh vừa tắt điện thoại của Trần Minh thì Kỳ Tuyết lại gọi đến.

- Em nghe nè chị!

- Angela à, mọi chuyện trên mạng là sao vậy? Người đàn ông đó là ai?

- Đó là bố em! Hôm đó em ra sân bay đón bố không may bị kẻ khác chụp được, đây vốn dĩ là một âm mưu mà kẻ đứng sau là Từ Mộng, em đã cho người theo dõi kẻ chụp hình nên biết nhưng mọi chuyện bây giờ chị không cần lo nữa, em đã kêu Trần Minh đi xử lý rồi, mọi chuyện sẽ ổn ngau ngày mai thôi.

- Vậy thì tốt, chị còn nghĩ với thân phận và địa vị của em sao phải dùng đến những cách như vậy để nổi tiếng chứ. Haizz, lần này xem như Từ Mộng đó gặp xui chọc phải em.

- Cô ta đúng là rất xui xẻo vì dám chọc giận em nhưng sẽ không diệt cô ta trong một chiêu đâu phải để cô ta từ từ nếm trải chứ, như vậy mới thú vị.

- Mọi chuyện nếu đã nằm trong tầm kiểm soát của em thì chị cũng yên tâm rồi. Thôi chị tắt máy đây, tạm biệt!

- Chị ngủ ngon!

Tắt điện thoại xong cô tiếp tục lướt Weibo, trên đó có người bênh vực cô cũng có người chỉ trích, khinh thường cô. Người tốt với cô, đứng về phía cô, cô âm thầm ghi nhớ, người chỉ trích cô, cô sẽ không quên. Đúng là trên mạng lời gì cũng có, những kẻ chỉ trích cô hầu như đều là fan của Từ Mộng thì phải bên cạnh đó cũng có fan của cô luôn hết lòng bảo vệ cô dù họ chưa biết sự tình. Đối với những bình luận nói giúp cô, cô đều sẽ vui vẻ trả lời.

' Hừ, lúc xem phim thấy cô ta diễn xuất cũng không tồi cứ nghĩ cô ta thật sự có tài, thật không ngờ lại là con người như vậy. '

' Tôi cũng vậy đấy, xém chút nữa là thành fan của cô ta rồi. '

' Mọi chuyện vẫn chưa được làm sáng tỏ, mọi người không nên chỉ trích người khác như vậy. Nhìn thái độ cùng với khả năng diễn xuất của cô ấy thì có lẽ đây không phải sự thật đâu, lỡ như chỉ là hiểu lầm thì sao. '

- Cảm ơn bạn đã tin tưởng mình, ngày mai mọi chuyện sẽ được sáng tỏ thôi.

' Đúng đó, cứ đợi Angela cho chúng ta một lời giải thích đi, lúc đó mọi người muốn nói gì cũng không sao nhưng lỡ như đây chỉ là hiểu lầm thì người xấu hổ chính là mọi người đó. '

- Sự thật thì chỉ có một mà thôi!

...

...

Vô số những câu nói đến từ nhiều người khác nhau, những câu nói chỉ trích cô thì cô lười để vào trong mắt, còn những câu bình luận được cô trả lời lại thì nhận được rất nhiều trạng thái cảm xúc khác nhau, nhưng phần lớn là cảm xúc yêu thích đến từ những người thật lòng yêu mến cô. Nhưng có vài dòng bình luận không rõ là vô tình hay cố ý mà lại dậy lên một làn sóng dư luận, làm cho Weibo gần như nổ tung.

William: 'Tôi tin tưởng Angela, cô ấy không phải người như vậy.'

Phan Thành Thiên:' Tôi chưa từng gặp cô diễn viên nào đặc biệt như Angela, cô ấy đã tự đi lên bằng chính khả năng của mình chứ không hề dựa vào bất cứ ai hay mối quan hệ nào cả. Bản thân tôi đã có mặt trong buổi thử vai để chọn diễn viên cho vai nữ phụ, không chỉ tôi mà tất cả những người ở đó đều hiểu rõ khả năng của Angela, nếu mọi người muốn, tất cả bọn họ có thể làm chứng. '

Quan Thắng: ' Nếu Angela thật sự là người như mọi người đang nghĩ thì cô bé đã không lọt vào mắt xanh của tôi rồi, tôi cũng là một trong những người đã chứng kiến màn thử vai của Angela nên tôi hiểu khả năng của cô bé tới đâu. Vì vậy tôi hi vọng mọi người đừng nên vì suy nghĩ của riêng mình cùng những câu nói ngỡ như là vô tình mà hủy đi mộ mầm non tốt của giới giải trí. '

Ba người bọn họ đều là những nhân vật nổi đình đám trong showbiz, rất ít khi lên tiếng trong những việc như thế này thế nhưng hôm nay ngay tại lúc này cả ba lại không hẹn mà lên tiếng nói giúp cho một cô gái. Đặc biệt những lời nói của họ lại có sức công phá vô cùng. William là ảnh đế nổi tiếng nhất Trung Quốc, số lượng fan của anh vô cùng lớn, sức chiến đấu thì khỏi cần nói, bọn họ lại một lòng tin tưởng thần tượng của mình vì vậy đã lên tiếng nói giúp cho Angela. Việc Từ Mộng một lòng với thần tượng của mình bọn họ hiểu rất rõ. Có môt số lại ủng hộ CP này nhưng phần lớn lại không ủng hộ vì họ cảm thấy Từ Mộng không thích hợp với anh, cô ta nhìn có vẻ giả tạo nhưng quan trọng hơn là anh không thích Từ Mộng, điều này bọn họ rõ hơn ai hết. Bây giờ anh lại lên tiếng nói giúp Angela thì hơn phân nữa fan của anh lại chuyển thành fan của CP Will - Angel rồi vì từ lúc vào nghề tới giờ anh chưa từng lên tiếng nói giúp cho ai trên Weibo bao giờ.

Phan Thành Thiên tuy không nổi tiếng bằng William nhưng cũng là một ảnh đế nổi nhất nhì Trung Quốc lời anh nói cũng có sức ảnh hưởng không nhỏ. Đặc biệt khi anh nói mình có mặt tại buổi thử vai của Angela thì mọi người chẳng ai nghi ngờ lời anh nói cả, một ảnh đế như anh sao phải nói dối vì một nữ diễn viên mới chứ. Fan của anh nhiều người còn nghĩ là do quan hệ của hai người rất tốt, trong phim lại diễn vai thanh mai trúc mã nên có lẽ là phim giả tình thật cũng nên. Bọn họ cảm thấy Angela và Phan Thành Thiên rất đẹp đôi, là một cặp đôi vừa có tài lại vừa có sắc, fan club của Phan Thành Thiên 100% ủng hộ CP này. Will đế nhìn thấy những bình luận hết lòng ủng hộ Phan Thành Thiên và Angela đến với nhau thì mặt đen như đít nồi, rõ ràng là vợ của anh mà sao bọn họ lại trắng trợn cướp đoạt như vậy.

Về phần đạo diễn Quan, ông là một đạo diễn có địa vị cao trong showbiz, phim của ông luôn được đánh giá cao, thậm chia có phim còn được đề cử cho giải thưởng quốc tế nữa. Ông không chỉ nổi tiếng về tài năng của mình mà còn nổi tiếng bởi chính con người ông. Một đạo diễn giỏi, liêm chính, chưa từng dùng quy tắc ngầm, chọn diễn viên cực kỳ khắt khe vì vậy mà phim của ông luôn được mọi người săn đón vì phim của ông luôn là lựa chọn hàng đầu của các diễn viên mới. Đặc biệt còn có tin đồn ông chính là người bạn thân chí cốt của đương kim gia chủ của Thượng Quan gia tộc. Thượng Quan gia là gì, không ai không biết đó là một trong những gia tộc lớn mạnh nhất Châu Á này, cùng với gia tộc Đông Phương chính là song vương khiến người người kinh sợ. Nay ông đã lên tiếng nói giúp Angela thì còn mấy ai dám nghi ngờ về con người cô chứ.

Băng Linh nhìn ba người họ nói giúp mình mà lòng cảm động không thôi. Một người là người đàn ông cô yêu, một người là bạn mới cô quen không lâu, một người mà cô luôn xem như cha chú trong nhà đều lên tiếng nói giúp cô, có lẽ cô từng chán nản về việc đóng phim nhưng vì hạnh phúc và sự yêu thích của mình nên cô chưa từng từ bỏ, trước khi vào giới giải trí cô đã đoán chắc thế nào cũng sẽ có ngày này mà đã có lần một ắt có lần hai, đây là điều không thể tránh khỏi, cô cũng đã chuẩn bị ổn thỏa tất cả cho mình rồi mới quyết định dấn thân vào đây. Cô chưa kịp dùng tới thì đã có người lên tiếng nói giúp cho mình rồi, điều này làm cô rất cảm động. Có lẽ vào giới giải trí cũng không hẳn là một quyết định sai lầm. Mặc dù dư luận đã xoay chiều nhưng chắc chắn vẫn có người chưa tin tưởng cô, điều này cô mặc kệ, nếu đã không tin tưởng cô thì cô có nói gì cũng vô ích. Có điều cô vẫn không thay đổi quyết định tặng lại cho Từ Mộng một món quà để đáp lễ đâu.

Còn Từ Mộng, cô ta đang đứng trong một góc của buổi tiệc lướt Weibo thấy ba người kia nói giúp Băng Linh thì gương mặt vặn vẹo đến đáng sợ. Đặc biệt là một câu nói kia của William, tuy ngắn nhất nhưng lại có sức công phá mạnh nhất. Cô ta cùng anh đóng phim bao nhiêu năm nay, ngoại trừ lúc đóng phim ra thì anh chưa bao giờ nói với cô ta một câu nào quá một chữ chứ đừng nói là công khai nói giúp như này. Trong cơn nóng giận, cô ta đã viết một câu bình luận.

' Angela quả thật là một cô gái tốt, tốt đến mức có thể khiến Will đế, Phan ảnh đế cùng với đạo diễn Quan lên tiếng nói giúp cho mình, tôi thật sự rất hâm mộ cô ấy. '

Bình luận vừa đăng cô ta đã bị mọi người quay qua chỉ trích thậm tệ, dù là ảnh hậu, có gia thế hiển hách thế nào đi nữa thì một mình cô ta cũng không thể chống lại sức ảnh hưởng của ba người kia. Ngoại trừ một vài fan nào tàn của cô ta là đứng về phía cô ta thôi. Mọi việc vẫn chưa xong đâu, như vậy chưa là gì cả, Băng Linh cô vẫn chưa ra tay mà. Trước khi tắt điện thoại cô cũng không quên nói cảm ơn với ba người kia.

- Băng Linh!

- Mặc Thần ca ca, anh tới rồi hả?

- Ừm, chuyện trên Weibo anh đã thấy rồi, em định xử lý như thế nào?

- Em biết mình phải làm gì rồi, anh không cần lo lắng đâu.

- Vậy thì tốt, nếu em cần anh giúp thì cứ nói ra.

- Dạ, bây giờ em đang cần anh giúp đây này.

- Giúp chuyện gì nà?

- Tối nay anh có thể thu nhận em không? Bây giờ đã trễ thế này rồi chắc Huyền Thương cũng đã nghỉ ngơi em không muốn anh ấy phải ra ngoài mở cửa cho em, anh hưởng đến giấc ngủ.

- Thu nhận em, anh mong còn không được, thôi chúng ta về.

- Dạ, để em đi tạm biệt Thi Thi.

Băng Linh và Sở Mặc Thần cùng nhau đến chỗ Dương Mẫn Thi và Dương Minh Vỹ để tạm biệt. Từ xa đã thấy gương mặt của Dương Mẫn Thi căng thẳng chắc là vì chuyện của Băng Linh.

- Thi Thi, Dương đại ca!

- Băng Linh! Mình đã thấy chuyện trên Weibo rồi, cậu đã có cách xử lý chưa?

- Rồi nhưng mà ngày mai mình cần cậu giúp đỡ đó.

- Cậu cần mình giúp gì?

- Ngày mai mình sẽ nói cho cậu biết. Bây giờ mình phải về rồi. Tạm biệt hai người!

- Tạm biệt cậu!

- Chào em Băng Linh!

Băng Linh tạm biệt hai anh em Dương gia rồi về, Dương Minh Vỹ và Sở Mặc Thần cũng gật đầu xem như tạm biệt. Trên đường về, Băng Linh còn không quên nhắn tin cho Đông Phương Huyền Thương nói với anh việc mình sẽ qua ở nhờ nhà của Sở Mặc Thần một đêm sáng mai về để anh khỏi lo lắng. Huyền Thương nhận được tin nhắn tuy lòng có hơi mất mát nhưng không đến nỗi nghĩ cô không quan tâm anh nên mới vậy, anh biết rõ cô vì chuyện tối hôm nay đã rất tức giận rồi, tâm trạng cô không tốt nên nghỉ ngơi sớm, nhà Sở Mặc Thần cách chỗ dự tiệc không xa để cô ở lại đó một đêm cũng tốt. Cũng tại anh ngu khi không đặt ra giờ giới nghiêm làm gì không biết bây giờ đã qua lâu lắc rồi. Nếu cô thật sự muốn về lại anh có thể vứt hết mặt mũi ra mở cửa cho cô chỉ là vẫn muốn cô nghỉ ngơi sớm một chút nên thôi không nhắn tin trả lời cho cô cứ để cô nghĩ là anh đã ngủ rồi đi.

Chỉ là ở chung với nhau lâu như vậy đã vô cùng quen thuộc mùi hương của đối phương bây giờ tự nhiên lại chia ra nên ngủ...không được. Băng Linh cũng vậy, cô cũng mượn của Sở Mặc Thần một cái áo sơmi mặc làm đồ ngủ nhưng thủy chung vẫn không phải áo của Huyền Thương, mặc dù có hơi thở ấm áp của Mặc Thần ca ca nhưng vẫn không có mùi hương của Huyền Thương, cô cũng không...ngủ được.

Đêm hôm ấy, có hai con người ở hai nơi khác nhah nhưng trái tim luôn hướng về nhau luôn cùng một nhịp đập với đối phương, trong đầu luôn nghĩ về đối phương.

Đây quả nhiên là một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ăn miếng trả miếng

Buổi sáng, Băng Linh thức dậy làm vệ sinh cá nhân, thay bộ đồ đã được Sở Mặc Thần chuẩn bị trước rồi xuống lầu ăn sáng.

- Chào buổi sáng, Mặc Thần ca ca!

- Em dậy rồi à, qua đây ăn sáng đi!

- Nhìn ngon quá!

Vừa mới thức dậy bụng đã đói, trên bàn lại có bữa sáng ngon lành một người sành ăn như Băng Linh làm sao chịu nổi nên đã lật đật ngồi lên bàn ăn ngon lành.

- Anh định sẽ ở lại Trung Quốc bao lâu.

- Sẽ là một khoảng thời gian khá dài đó. Sở thị chỉ mới đi vào hoạt động thôi còn rất nhiều việc phải làm mà.

- Tuy chỉ mới thành lập nhue.g Sở thị lại phát triển vô cùng nhanh và lớn mạnh, anh giỏi thật đó.

- Em quá khen rồi!

- Anh nói anh sẽ ở lại đây một khoảng thời gian khá dài vậy sinh nhật anh chắc cũng tổ chức ở đây hả? Sinh nhật anh vào ngày 20 tháng 8 mà bây giờ là giữa tháng 5 rồi.

- Sao...em biết sinh nhật anh. Anh nhớ là mình chưa từng nói cho em biết sinh nhật anh mà.

- Em...em hỏi Simon ấy mà, em muốn biết để chuẩn bị quà cho anh!

Sao em có thể nói là do anh dựa vào sinh nhật của anh kiếp trước mà nói chứ. Quả thật kiếp trước sinh nhật anh vào ngày 20 tháng 8 nhưng kiếp này quả thật cô không biết nhưng sinh nhật cô ở kiếp này và kiếp trước trùng nhau nên cô đoán sinh nhật anh cũng giống nên nói đại, hóa ra đúng thật.

- À, ra là vậy, nhưng nếu anh tổ chức ở Italy thì em có đi không?

- Đi, tất nhiên phải đi, sinh nhật của anh sao em có thể bỏ được chứ. Dù anh có tổ chức ở Nam Cực em cũng sẽ đi.

- Hahaha, anh chỉ đùa thôi, anh sẽ tổ chức ở Trung Quốc, anh thật mong chờ món quà của em đấy.

- Sẽ không làm anh thất vọng. À, lát nữa anh đưa em về được không, về biệt thự của Đông Phương Huyền Thương ấy.

- ... Được!

- Cảm ơn anh!

Ăn xong bữa sáng, Băng Linh lên phòng lấy bộ lễ phục tối vừa mặt rồi lên xe của Sở Mặc Thần để anh đưa về.

***

Về đến cổng biệt thự, cô chào tạm biệt Sở Mặc Thần, nhìn anh lái xe rời đi rồi cô mới nhấn chuông cửa. Vài giây sau có một vệ sỹ ra mở cửa cho cô vào.

- Huyền Thương có ở nhà không?

- Dạ, chủ tử đang ở trong phòng khách thưa tiểu thư.

- Cảm ơn, anh đi làm việc của mình đi!

- Dạ!

Vào nhà cô thấy Huyền Thương đang ngồi trên sofa đọc báo đôi mày đẹp nhíu chặt, có lẽ scandal của cô cũng đã được đăng lên báo chí rồi, Từ Mộng này chơi cũng đủ lớn đấy nhưng như vậy cũng tốt, càng lớn càng vui cô càng thích.

- Huyền Thương!

- Em về rồi đấy à?

- Chút nữa tôi muốn về nhà nên anh cứ đến địa điểm quay phim trước đi.

- Vì chuyện tối qua à?

- Phải, tôi về để xử lý cái này. Thượng Quan Băng Linh này đâu dễ bị ăn hiếp.

- Nếu cần anh giúp thì cứ nói!

- Cảm ơn, vậy tôi lên phòng chuẩn bị một chút rồi đi.

- Ừm!

Khoảng vài chục phút sau Băng Linh xuống lầu chuẩn bị về dinh thự Thượng Quan gia, còn dẫn theo hai con Bạch Hổ nữa, vì lát nữa cô sẽ đến địa điểm quay phim luôn nên không tiện dẫn theo mấy con cún.

- Tôi đi đây!

- Đi cẩn thận!

- Đã rõ.

Về đến nhà mình, Băng Linh chạy vào nhà chào mọi người, đi lâu như vậy cô nhớ muốn chết.

- Con gái biết đường về nhà rồi đấy à?

- Bố, là ai cứ khăng khăng bắt con ở lại nhà Đông Phương Huyền Thương đi, bây giờ bố lại nói vậy. Người có phải bố con không thế.

- Đúng là mọi người muốn con ở lại nhà thằng nhóc Đông Phương kia để hai đứa bồi dưỡng tình cảm nhưng nếu con không muốn ở thì mười con ngựa chín con trâu cũng không có kéo cũng không được.

- Mẹ, bây giờ người cũng hùa theo họ ăn hiếp con. Anh haiiii! Bình thường em thương anh nhất, anh cũng thương em nhất, nói gì đi chứ.

- Bố mẹ, hai người đừng chọc con bé nữa, nó xấu hổ quá lỡ như về lại đây ở thì chúng ta chừng nào mới có cháu bồng đây?

Thượng Quan Quân vừa nói xong đã ăn trọn một chiếc dép vô mặt. Băng Linh này chỉ dịu dàng dễ thương với Huyền Thương và Mặc Thần ca ca thôi nha còn những người khác nếu dám chọc cô thì phải chịu hậu quả dù có là anh trai cũng không ngoại lệ đâu.

- Linh Nhi à, em làm gì vậy hả, trọng sắc khinh anh trai sao?

- Phải đó, thì sao, anh tính làm gì? Anh nên cảm thấy may mắn vì đây là dép đi trong nhà chứ không phải giày cao gót nếu không cái mặt này của anh khó mà giữ rồi đó.

- Em...

- Đáng đời!

- Thượng Quan Hạo, Băng Linh như vậy anh không nói làm gì, đến cả em cũng đối xử với anh như vậy còn ra thể thống gì nữa. Em là cái đồ bất hiếu.

- Anh là anh trai em không phải bố em sao gọi là bất hiếu. Vả lại em về phe Linh Nhi, anh dám làm gì em nào.

- Chẳng lẽ em quên câu anh cả như cha rồi sao?

- Anh là anh hai không phải anh cả, anh cả đang ngồi kia kìa, anh muốn soán ngôi cũng phải hỏi xem người ta có đồng ý hay không đã.

Băng Linh không ngần ngại đâm thêm một nhát dao vào tim của anh hai nhà mình. Hai người họ là vậy, thân nhất cũng yêu thương nhau nhất, nhưng cứ mỗi lần đấu khẩu là không ai thua ai, luôn mang đến niềm vui cho mọi người trong gia đình.

- Quân, em thật sự muốn soán ngôi anh sao? Hử?

Nãy giờ Thượng Quan Triệt ngồi im lặng một bên không lên tiếng bây giờ cũng hùa theo em gái cưng của mình trêu chọc em trai của mình.

- KHÔNG CÓ!

Cho xin đi dù anh có là lão đại bắc bang đi nữa nhưng mà tuổi đời của anh vẫn nhỏ hơn đại ca của mình mà, hiện tại anh ấy lại nhìn mình với ánh mắt như nhìn kẻ phản bộ tổ quốc thế kia ai mà chịu nổi, người có thể chịu được ánh mắt ấy ngoại trừ bố mẹ cũng chỉ có con nhóc trời không sợ đất không sợ chỉ sợ Đông Phương Huyền Thương, em gái Thượng Quan Băng Linh của anh thôi.

- Vậy thì tốt!

- Các người...các người đều hùa theo ăn hiếp tôi!

- Anh có ý kiến sao anh hai?

Coi cái ánh mắt của con bé kìa, lạnh lẽo y hệt ánh mắt của Đông Phương Huyền Thương luôn, đúng là chung giường lâu quá bị lây rồi, không biết hai người sau này về chung một nhà thì còn ra sao nữa.

- Nếu anh nói có thì còn sống sót sau 10" sao?

- HAHAHA...

Trong phòng khách của nhà Thượng Quan lại rộn vang tiếng cười, cứ mỗi lần nhị thiếu gia và tiểu thư cãi nhau là mọi người lại được một phen cười vui vẻ. Người ngoài không biết nhìn vào còn tưởng là hai anh em họ bất hòa nhưng chỉ có người ở đây mới biết hai anh em họ yêu thương nhau tới mức nào, quam tâm nhau tới mức nào. Thượng Quan gia không như những nhà hào môn khác chỉ biết tranh quyền đoạt lợi, ở đây mọi người đều có công việc riêng sự nghiệp riêng của mình, không có cái gọi là huynh đệ tương tàn, bọn họ luôn sống rất vui vẻ mà tất cả những niềm vui ấy bắt đầu từ khi tiểu thư ra đời. Cô ấy chính là phúc tinh của Thượng Quan gia. Đúng lúc mọi người đang vui vẻ nói chuyện thì Trần Minh đi vào.

- Lão gia, phu nhân, đại thiếu, nhị thiếu, tam thiếu, đại tiểu thư!

- A, Trần Minh, mọi chuyện thế nào rồi?

- Tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi thưa tiểu thư. Tòa soạn đưa tin về scandal của tiểu thư chẳng bao lâu nữa sẽ phá sản thôi. Tòa soạn đó có một phần vốn là của Từ thị nói cách khác Từ tổng là một cổ đông lớn cho tòa soạn đó.

- Vậy thì tốt, còn việc tài khoản nặc danh kia thì sao.

- Tôi đã tra ra được rồi. Đó là một nhân viên kỹ thuật của Từ thị nhận lệnh của Từ Mộng rồi đăng những tấm ảnh kia lên bằng một tài khoản nặc danh, kẻ chụp lén lão gia và tiểu thư tôi cũng đã bắt được rồi. Mọi chuyện chúng ta đã nắm trong lòng bàn tay, tiểu thư muốn giải quyết scandal như thế nào ạ?

- Con gái, có cần bố mẹ giúp gì không?

- Ừm, mọi chuyện đều đã nằm trong dự liệu của con nhưng nếu có sự giúp đỡ của bố nữa thì tốt.

- Vậy bố mẹ sẽ giúp con một tay!

Băng Linh đi lấy laptop của mình đăng nhập Weibo rồi bắt đầu xử lý mọi chuyện. Nhưng trước đó cô đã gọi cho Dương Mẫn Thi nói với cô ấy về ý định của mình.

Cô đăng lên Weibo một dòng trạng thái.

' Như đã hứa hôm nay tôi sẽ cho mọi người câu trả lời mà mọi người muốn nghe. Thật ra người đàn ông trung niên trong bức ảnh chính là người bạn thân lâu năm của bố tôi, hôm ấy tôi ra sân bay đón bạn từ thành phố khác đến tình cờ gặp chú ấy nên qua chào hỏi một chút, lúc tôi còn nhỏ chú ấy từng qua nhà tôi chơi rất nhiều lần nên tôi coi chú ấy như cha mình vậy. Thật không ngờ có kẻ lại lợi dụng điều này để bôi xấu tôi. Ngày tôi ra sân bay là lúc còn quay « Lạc lối », xem ra người này có thù với tôi lâu rồi nhỉ, đợi đến lúc tôi đang trên con đường phát triển sự nghiệp cho tôi một kích, đang tiếc là người tính lại không bằng trời tính. Tôi biết nếu chỉ nghe lời nói từ một phía của tôi mọi người sẽ không tin nên sẽ có người làm chứng cho tôi và tôi cũng tìm được bằng chứng rồi. '

Đăng xong, cô quay qua bố mình:

- Bố à, đến lượt người rồi đó!

- Con gái ngoan, bố biết mình phải làm gì rồi!

Ông nhìn những gì con gái viết trên Weibo thì cũng đã đoán được kế hoạch của cô nên ông sẽ phối hợp ăn ý với cô. Cũng may những tấm hình này chụp không rõ mặt của ông nếu không thân phận Thượng Quan gia chủ bị lộ mọi chuyện sẽ không dễ giải quyết như vậy, thân phận con gái ông cũng khó giữ bí mật. Thượng Quan lão gia cũng đăng một dòng trạng thái.

‘ Chào mọi người, tôi chính là người đàn ông trong những bức ảnh kia. Quả thật Angela là con gái của một người bạn thân của tôi, hôm ấy tôi vừa đi du lịch xong đến sân bay thì thấy con bé đi đón bạn, con bé cũng thấy tôi nên qua chào hỏi một lát. Về việc nói tôi với con bé có quan hệ mập mờ hoàn toàn sai sự thật, vợ tôi có thể làm chứng chuyện này.’

- Tới mẹ yêu ra tay rồi!

‘ Tôi chính là vợ của người đàn ông đó, tôi và ông nhà tôi xem cô bé kia như con gái trong nhà nên mọi người đừng hiểu lầm quan hệ của hai người đó, khi biết con bé muốn vào giới giải trí chúng tôi cũng từng khuyên con bé từ bỏ vì biết chắc những chuyện thế này chắc chắn sẽ xảy ra, mà tính con bé này vốn thẳng thắn, không chịu thua ai nên chúng tôi không khuyên nổ con bé chỉ có thể mặc nó muốn làm gì thì làm, vợ chồng tôi và gia đình con bé chỉ có thể âm thầm ở phía sau làm hậu phương cho con bé. ’

Sau khi nói rõ mọi chuyện, Thượng Quan phu nhân còn không quên đăng vài tấm ảnh của hai vợ chồng, có những tấm còn coa mặt của Băng Linh nên khi dòng trạng thái được đăng lên hầu hết mọi người đều tin đây chỉ là hiểu lầm vì không có một người vợ nào chấp nhận nổi chồng mình có người khác mà còn lên tiếng nói giúp cả.

Không dừng lại ở đây, việc này vẫn còn thiếu một nhân vạt quan trọng nữa - Dương Mẫn Thi.

‘ Chào mọi người, tôi là Dương Mẫn Thi - bạn thân của Angela. Hôm ấy quả thật tôi vừa từ Bắc Kinh đến Thượng Hải, ở thành phố này tôi chỉ quen mỗi mình Angela thôi nên tôi đã nhờ cô ấy đến đón mình, lúc ấy Angela có gặp một người quen nên đã bảo tôi đứng đợi một chút rồi qua đó chào hỏi một tiếng. Thật không ngờ việc đó lại dẫn đến thế cục hôm nay. Nếu mọi người không tin có thể đến công ty hàng không đó đệ tra thêm những chuyến bay hạ cánh ở thành phố này hôm ấy có tên của tôi, tên của người đàn ông kia nhưng không có tên của Angela. Tôi chỉ muốn nói với mọi người rằng những điều mình thấy chưa hẳn đã là sự thật, đặc biệt lag những tấm ảnh được chụp với mục đích xấu. Còn nữa đối với những kẻ muốn hãm hại Angela bạn tôi thì tôi nghĩ rằng các người nên dừng lại đi, Angela là một cô gái rất tốt tôi chưa từng có cô bạn nào tốt như cô ấy vậy nhưng cô ấy không hiền lành dễ tính tới mức để yên cho kẻ có ý hãm hại mình đâu. ’

Nhưng vẫn có một vài kẻ cứng đầu cứng cổ vẫn cố chấp không tin tưởng cô còn nói là cô dùng tiền mua chuột bọn họ. Băng Linh biết rõ chuyện này nên đã bảo Trần Minh đăng phần chứng cứ anh đã điều tra được về kẻ đã đăng những tấm ảnh kia cùng với đoạn video nhận tội của kẻ chụp ảnh. Sau khi chứng kiến một loạt nhân chứng và bằng chứng như vậy mọi mũi dùi của dư luận cùng với fan của Băng Linh đều quay qua chỉ trích Từ Mộng. Hiện tại cô ta là một trong những minh tinh nổi nhất Trung Quốc lại ra tay như vậy với một diễn viên mới quả thật khiến nhiều người suy nghĩ lại về con người cô ta, quả thật Angela rất có tài trong diễn xuất cứ nhìn biểu hiện của cô trong bộ phim là biết, Từ Mộng hoàn toàn bị lép vế khi diễn chung với Angela, khi đứng chung với Will đế cũng không đẹp đôi như khi anh đứng với Angela cùng với việc cô ta yêu điên cuồng William mọi người đều biết lại nghĩ đến tối qua Will đế công khai nói giúp Angela, chẳng lẽ vì Will đế và Angela có mối quan hệ thân thiết nên Từ Mộng mới làm vậy. Liệu có phải nhiều năm qua có rất nhiều minh tinh cũng vì điều này mà bị Từ Mộng phong sát hay không. Có lẽ Từ Mộng của bây giờ nhân khí đã không còn như lúc trước nữa rồi chỉ tại cô ta đã chọc giận người không nên chọc.

Chưa tới nửa tiếng đồng hồ mà mọi chuyện đã được giải quyết, cũng chỉ nửa tiếng mà cục diện đã hoàn toàn thay đổi danh tiếng của Từ Mộng thì xuống dốc không phanh, còn Băng Linh thì lên như diều gặp gió.

- Linh Nhi à, chiêu ăn miếng trả miếng này của em làm tốt lắm đó!

- Đại ca quá khen rồi, chiêu này do anh ấy dạy không ngờ lại dùng nhanh như vậy.

- Ai dạy cơ? Đông Phương Huyền Thương?

- Không!

- Chứ là ai?

- Bí mật, nhưng mọi người sẽ sớm gặp thôi.

- Linh Nhi, con ở lại ăn cơm trưa luôn nha, mẹ đã cho người nấu đồ ăn hết rồi!

- Dạ được mẹ, ăn xong con đến địa điểm quay phim luôn.

***

- Tiểu Angel của anh, chúng ta sắp gặp lại nhau rồi. Cả cậu nữa William!

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Sứ giả hộ hoa

Sau khi ăn trưa ở nhà Thượng Quan, Băng Linh dắt theo hai Bạch Hổ đến địa điểm quay phim luôn. Hôm nay cô có cảnh diễn vào buổi chiều, cảnh quay nhỏ nên sẽ kết thúc khá sớm nhưng cảnh của Huyền Thương thì hơi nhiều sợ đến tối mới xong được.

Đến địa điểm quay phim, Băng Linh ngồi xem mọi người quay vì vẫn chưa tới cảnh của cô. Chin thì đã bỏ đi chơi với Tiểu Bạch rồi còn Rang thì nằm dưới chân cô. Lúc này lại có một kẻ rảnh rỗi sinh nông nổi tới gây chuyện với cô - Thẩm Ngọc, trên tay cô ta còn cầm một cốc nước nóng.

- Angela, xem như lần này cô may mắn, có thể nhanh chóng xử lý scandal ổn như vậy nếu không phải phía sau cô có người giúp đỡ thì một mình cô có thể làm được. Angela tôi nói cho cô biết cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, cô muốn giấu thì giấu cho tốt đừng để tôi tìm ra sơ hở nếu không trong giới giải trí này cô không tồn tại lâu đâu.

- Tôi tồn tại trong cái giới giải trí này lâu hay không không phải do Thẩm tiểu thư đây quyết định. Còn nữa nếu scandal Thẩm tiểu thư đây từng hãm hại bạn diễn của mình trong khi quay phim hai năm về trước bị lộ ra ngoài thì sẽ nổi hơn hay scandal tôi có kim chủ nổi hơn. À hình như bộ phim đó là «Thanh xuân» thì phải, còn cô diễn viên kia là...Võ Liên thì phải. Hình như vì dính phải scandal tình ái với đàn ông đã có vợ mà bị phong sát, nhưng sự thật không phải vậy tất cả đều là âm mưu của Thẩm tiểu thư đây phải không.

Băng Linh càng nói gương mặt của cô ta càng ngày càng trắng, cả người run run không tin vào những gì mình nghe thấy, việc này xảy ra vào 2 năm trước cô ta đã làm vô cùng cẩn thận, không ai biết được vả lại lúc đó Angela còn chưa vào nghề làm sao biết rõ ràng như vậy. Năm ấy, cô t và Võ Liên đầu tham gia vào bộ phim kia nhưng Võ Liên lại được vai chính còn Thẩm Ngọc chỉ có vai phụ, Võ Liên lại biểu hiện tốt hơn Thẩm Ngọc nên cô ta sinh lòng hận thù tìm cách hãm hại Võ Liên, sau khi scandal của cô ấy bị phanh phui không lâu sau vì áp lực dư luận mà Võ Liên đã tự sát, Thẩm Ngọc nhờ vậy mà có được vai nữ chính trong bộ phim đó, cũng chính bộ phim đó đã giúp Thẩm Ngọc được như ngày hôm nay. Tất cả Băng Linh cô đều nắm trong lòng bàn tay.

- Cô...làm sao cô biết...được?

- Tôi làm sao biết Thẩm tiểu thư không cần quan tâm. Cô chỉ cần biết về sau nên an phận một chút tôi mà không vui không chừng sẽ đem scandal của người khác ra làm trò vui không chừng.

- Cô...đừng vui mừng quá sớm. Cô nói không như thế thì ai sẽ tin chứ, không chừng tôi còn có thể kiện cô tội vu khống đó.

- Cô cứ thử đi!

Cô ta tức giận nhìn Băng Linh chằm chằm, trước lúc bỏ đi ánh mắt cô ta lóe lên tia ác độc, khi đi ngang qua Băng Linh cô ta vờ như vô ý mà làm đổ li nước nóng đang cầm lên người Băng Linh nhưng Băng Linh cô là ai, thân thủ cô mấy ai có thể sánh bằng, chút mánh khóe như vậy cô không tránh được thì cô không lấy tên là Thượng Quan Băng Linh. Nhưng...

- RANG!

- G rào...hừ...hừ...

Cô không bị nước nóng đổ trúng người nhưng Rang nằm dưới chân cô lại bị nước nóng đổ trúng phần da ở bàn chân trước bên phải. Nước rất nóng nhưng may là lông của Rang cũng khá là dày nên vết bỏng không quá nặng chỉ là vẫn bị một mảng đỏ lớn. Băng Linh ôm Rang đặt lên ghế sofa lúc này mình ngồi rồi nhìn Thẩm Ngọc với ánh mắt giết người, Thẩm Ngọc bị ánh mắt của Băng Linh nhìn mà thấy lòng lạnh run cảm thấy ánh mắt của Băng Linh rất đáng sợ nhưng những lời nói tiếp theo của Băng Linh mới đáng sợ:

- Cô dám động đến bảo bối của tôi, tôi sẽ không để cô yên đâu, tôi nhất định khiến cô thân bại danh liệt dù là Thẩm thị cũng sẽ không giúp được cô đâu.

Băng Linh nhìn Thẩm Ngọc chằm chằm gằng từng tiếng mà nói, nhìn thấy Thẩm Ngọc run đến nổi đứng không vững thì nở nụ cười khinh miệt. Sau đó quay qua nhìn Rang cất giọng dịu dàng.

- Ngoan, ở đây chờ chị, chị ra xe lấy thuốc nằm ở đây ngoan nha. Nếu muốn trả thù thì cứ làm nhưng đừng làm quá.

Câu cuối là cô nói thầm vào tai của Rang, Rang hiểu ý dụi đầu vào ngực của Băng Linh. Băng Linh mỉm cười dịu dàng xoa đầu Rang rồi ra xe lấy thuốc trị bỏng. Cả Băng Linh và Trần Minh đều rất cẩn thận, trong xe thường có các loại thuốc thông thường như thuốc cảm, thuốc đau đầu,...tất nhiên là có cả thuốc trị bỏng cũng không thiếu. Cô tìm thấy thuốc trị bỏng rồi thì vào trong lại. Bên trong chỗ lúc nãy cô ngồi đang bị mọi người vây quanh, chính giữa là Thẩm Ngọc đang ngồi ôm lấy thân, quần áo khắp người cô ta bị xé rách nát không chính xác là bị hổ cào rách nhưng tuyệt nhiên không bị một vết thương nào. Mọi người đứng xung quanh không biết làm gì, bởi vì Rang đang đứng bên cạnh cô ta biểu cảm tức giận đến đáng sợ, không ai ngu tới mức đi đến gần một con hổ đang nổi giận cả mặc dù biết nó sẽ không làm hại mình nhưng họ cũng không muốn bị nó cào rách quần áo. Băng Linh tới gần ôm Bạch Hổ của mình lên cho nó ngồi trên đùi mình còn mình thì ngồi lên sofa bôi thuốc cho nó. Sau đó quay qua nói với Thẩm Ngọc một chữ với giọng điệu lạnh như băng:

- BIẾN!

Thẩm Ngọc như được đặc xá mà ôm mình chạy một mạch không dám quay đầu lại vì xấu hổ. Huyền Thương nhìn mọi việc diễn ra gần như đã đoán ra tất cả. Anh đến cạnh Băng Linh nhìn cô bôi thuốc cho Bạch Hổ nói:

- Thôi em đừng giận nữa, dù sao Rang cũng không bị thương nặng.

- Anh đang bênh vực cô ta sao?

- Không...không...em đừng hiểu lầm, anh không có ý đó.

- Vậy thì tốt!

- Sao? Em ghen hả?

- Đừng nghĩ ai cũng ấu trĩ như anh!

- ...

- Tôi phải đi thay trang phục đây, sắp phải quay rồi.

- Được rồi, em đi đi anh sẽ trông chừng con hổ này cho.

***

Băng Linh thay đồ quay xong phân cảnh của mình thì cũng đã gần ba giờ chiều rồi. Cô quay lại chỗ của Rang, Chin cũng đi theo cô leo lên sofa nằm. Băng Linh nhờ Trần Minh ra xe lấy thức ăn đã chuẩn bị cho Bạch Hổ mang vào cho chúng ăn.

Đang cho Bạch Hổ ăn thì bên ngoài có tiếng nói vọng vào, chính xác hơn là tiếng Trung còn chưa thông thạo của một chàng trai phương Tây.

- Tiểu Angel của anh, em đâu rồi, một mỹ nam như hoa như ngọc anh đây phải lặn lội đường xa đến tìm em mà em trốn đi đâu mất tăm rồi.

Băng Linh ngồi cho hổ ăn nghe thấy giọng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn thì quên cả việc cho bảo bối của mình ăn mà chạy đến chỗ người đàn ông đó ôm hôn thân mật, chính xác là hôn hai má, một nghi thức chào hỏi vô cùng lịch sự của người phương Tây. Hai người bỏ qua tất cả ánh mắt ngạc nhiên cùng sợ hãi của những thành viên có mặt ở đây ngay cả ánh mắt muốn giết người của William cũng không đả động được họ.

- OLEARN!!! Em nhớ anh lắm đó. Anh đến Trung Quốc sớm hơn em nghĩ đó, đến cũng không báo cho em một tiếng nữa!

- Anh muốn cho em một bất ngờ lớn mà. Vả lại anh đến đây cũng một phần là vì công việc riêng nhưng mà nhiệm vụ chính vẫn là làm sứ giả hộ hoa hộ tống đại mỹ nữ là em đây đi chu du thiên hạ!

- Hoa hoa công tử là anh đây ngoài việc đi trêu hoa ghẹo nguyệt thì còn có công việc riêng gì nữa chứ.

- No...no...no. Baby à, em nói vậy là sai rồi. Anh còn có đóng phim nữa mà. Còn nữa dù nhiều năm trước anh là hoa hoa công tử nhưng mà trái tim nhỏ bé này của anh từ khi biết em thì chỉ chung thủy với mình em thôi, làm gì còn đi trêu hoa ghẹo nguyệt nữa. Kể từ khi em về nước, không có em bên cạnh anh nhớ em muốn chết nhưng trong khoảng thời gian đó anh vẫn giữ thân trong sạch không có động chạm thân mật với phụ nữ. Em nhất định phải tin anh.

- Ai mà tin anh được chứ, mấy cô gái khác có thể bị nhan sắc cùng lời ngon tiếng ngọt của anh mê hoặc nhưng em thì không đâu nha. Còn nữa tiếng Trung đã không giỏi thì bớt dùng lung tung đi, thật là chỉ anh học mấy năm trời cũng chỉ nhiêu đó.

- Em đang sỉ nhục trí thông minh của anh đấy à, còn nữa em nói em không bị anh mê hoặc nhưng chẳng phải bây giờ đang nói chuyện vui vẻ với anh sao.

- Đó là bởi vì em sợ đối với tính cách dở dở ương ương này của anh sẽ không có ai chịu làm bạn với anh nên em mới mở lòng làm bạn với anh đó, hiểu không hả?

- Em...em... Qua lâu vậy rồi mà công phu giết người bằng lời nói của em chẳng những không xuống mà còn lên cao ấy nhỉ. Lúc trước có anh giúp em luyện không biết khoảng thời gian vừa rồi là ai thay anh chịu khổ vậy, lại giúp em tiến bộ như vậy, anh muốn đi cảm ơn.

- Anh chắc chứ!

- Nhìn vẻ mặt em giống hồ ly quá, thôi vẫn không nên biết thì hơn. Nhưng mà anh vừa xuống máy bay không lâu vừa đặt xong phòng khách sạn là chạy đến đây liền vẫn chưa kịp ăn gì hết. Không biết đâu tối nay em phải mời anh ăn một bữa thịnh soạn đấy.

- Biết ngay là đồ ăn trên máy bay không vô nổi cái dạ dày khó tính của anh mà.

- Tất nhiên rồi, miệng cùng dạ dày của anh đều bị em nuôi đến khó tính rồi. Thời gian em về Trung Quốc anh ăn ít hẳn đi đấy, sụt đến mấy cân đó, nhìn đi bây giờ anh ốm yếu mỏng manh như thể chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể bị bay theo gió luôn đó.

- Thôi được rồi, em biết rồi là do em có được chưa. Cùng lắm thì thời gian sắp tới anh ở đây em sẽ nuôi anh mập lên, đẹp lên như lúc trước là được chứ gì, nếu gió có thổi anh bay đi thì em giữ anh lại là được. Còn bây giờ anh ngồi yên đây, im lặng đợi em quay xong thì em dẫn anh đi ăn một bữa thịnh soạn.

- Một lời đã định!

- Dạ, boss. Nói nhiều quá đi

...

Mọi người mắt lớn trừng mắt nhỏ, nhìn hai người kia anh một câu, tôi một câu mà không biết phải làm sao. Đặc biệt bên phía Đông Phương Huyền Thương lại càng đáng sợ hơn, sát khí dày đặc, hàn khí khắp nơi. Bán kính 5m không ai dám tới gần, anh ngồi nghe hai người kia nói chuyện, hai người càng nói gân xanh trên trán anh nổi càng nhiều. Lúc này khắp nơi vang lên tiếng nghị luận:

- Này hình như người đó là Olearn Ảnh đế phải không?

- Hình như là vậy đó, nhìn ngoài đời anh ấy đẹp trai hơn trong phim ảnh nhiều.

- Có thể không đẹp trai sao, người ta là siêu sao Hollywood mà. Nhưng mà sao anh ấy lại thân thiết như vậy với Angela chứ.

- Phải đó, phải đó, quan hệ của hai người đó là gì vậy. Nhìn như là đã quen nhau nhiều năm rồi vậy.

- Tôi cũng không rõ nữa.

- ...

Tiếng nghị luận vang lên không ngớt ngày càng náo nhiệt. Cũng may những người này đều là những người chuyên nghiệp trong nghề, đã gặp không ít nhân vật nổi tiếng, sức chịu đựng với nam thần cũng tốt hơn người bình thường nên không có làm quá nếu không với sự suất hiện của một siêu sao Hollywood như Olearn nếu là người khác thì đã hét chói tai, loạn thành một đoàn từ lâu rồi. Đông Phương Huyền Thương ngồi một bên không nhịn nổi việc Băng Linh và Olearn nói chuyện vui vẻ trong thế giới riêng của hai người nữa, phải qua cắt ngang thôi nếu không bình dấm của anh lại đổ suốt mấy tháng rồi.

- Olearn, đã lâu không gặp.

- Đã lâu không gặp, William. Anh vẫn khỏe nhỉ.

- Tất nhiên, không ngờ anh và Angela quen nhau, lại thân đến vậy. Có thể cho tôi biết hai người quen nhau như thế nào không?

- Tất nhiên là...không!

Angela và William: '... '

- Đây là bí mật riêng giữa tôi và tiểu Angel, không thể cho ai biết được.

- Cũng sắp không còn là bí mật rồi.

- Angel, sao em nói nhiều quá vậy, đi quay đi.

- Anh mới nói nhiều đó, em bị anh lây cái bệnh nói nhiều đó.

William: '... '

Anh chết rồi hả? Sao anh đứng một đống đây mà sao trong mắt bọn họ giống như không tồn tại vậy. Chuyện này không thể để yên được, phải kêu Tạ Phong đi điều tra mối quan hệ của họ mới được, lỡ như vợ anh bị cái tên Olearn kia dụ đi mất thì sao.

- Olearn, anh ngồi đây chơi đi, em quay xong chắc khoảng 6h rồi sau đó em dẫn anh đi ăn nhà hàng.

- Lần này anh chịu thiệt đi ăn nhà hàng 5 sao với em nhưng lần sau anh muốn ăn đồ ăn do chính tay em nấu tại nhà của em.

- Tuân lệnh!

William: '... ' Câm nín lần ba. Cái phúc lợi đó anh còn chưa được hưởng đâu, cái tên hoa hoa công tử này dựa vào đâu mà đòi hả.

***

Quay xong cảnh của mình, Angela để nguyên trang phục diễn ra xe lấy váy mới thay rồi đi ăn với Olearn. Lúc nãy bôi thuốc cho Rang vô ý làm thuốc dính vào váy cùng với lúc nãy để nó nằm lên đùi mình váy cũng đã dính không ít lông hổ rồi, mặc đi ăn thì không tốt lắm.

Cô chọn cho mình một bộ váy màu đỏ đuôi tôm dài đến gối, thêu hoa văn vàng, tay áo dài đến khuỷu tay.

Thay xong đồ rồi Băng Linh qua nói chuyện công việc với Kỳ Tuyết một chút, nhờ Trần Minh đưa hai con Bạch Hổ về lại nhà của Đông Phương Huyền Thương rồi mới dẫn Olearn đi ăn tối. William chỉ có thể đứng một bên ngậm ngùi nhìn vợ dẫn thằng đàn ông khác đi ăn, tối nay anh lại phải ăn một mình

rồi sao.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Bỏ làm đi chơi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đông Phương Huyền Thương quay xong về nhà cũng đã gần 9h tối rồi. Về nhà vào phòng tắm rửa thay quần áo xong xuống phòng bếp định làm chút đồ ăn khuya thì phát hiện hóa ra Băng Linh đã nấu sẵn bữa tối cho anh rồi, mất mát vừa qua cuối cùng cũng được bù đắp lại chút ít.

- Anh ăn tối đi.

- Đây đều là em nấu nên em cũng nên ngồi xuống ăn một chút đi.

- Không cần, lúc nãy tôi ăn no rồi.

- Sao em không thay đồ?

Huyền Thương ngồi xuống ghế mới phát hiện cô vẫn chưa thay đồ, vẫn mặc nguyên bộ váy đỏ lúc nãy. Phải nói là rất...đẹp nhưng cô mặc nó để đi ăn cùng người đàn ông khác, anh không thích, từ trước tới giờ cô chưa từng mặc màu đỏ đâu.

- Tôi cũng định đi thay nhưng không biết anh về nhà lúc nào nên quyết định nấu bữa tối cho anh trước rồi mới đi thay, lỡ như anh về trễ quá, mệt mỏi không muốn nấu ăn mà nhịn đói đi ngủ thì không tốt.

- Em quan tâm anh sao?

- Không muốn.

- Anh cầu còn không được! Thôi được rồi bây giờ em đi tắm rửa thay đồ đi.

- Được!

Khoảng 30" sau Băng Linh tắm xong đi xuống, cô thay bộ váy vừa rồi thành một chiếc somi trắng của anh.

' Ưm, cô mặc áo của anh vẫn là đẹp nhất! '

Trong đầu ai đó thầm nghĩ.

- Huyền Thương, tôi nhờ anh một chuyện được không?

- Chuyện gì vậy?

- À, thật ra thì...tôi đã xin chú Quan cho tôi nghỉ nguyên ngày mai, không phải đi quay phim. Tôi muốn nhờ anh chăm sóc dùm Bạch Hổ của tôi ấy mà, mấy chú chó con kia vẫn chưa lớn lắm tôi sợ để chúng ở nhà chung với Bạch Hổ sẽ nguy hiểm, vệ sĩ thì không đủ khả năng bảo vệ chúng khỏi Chin và Rang đâu, bọn họ cũng không thể nổ súng làm chúng bị thương được vậy nên tôi nghĩ vẫn là để Bạch Hổ đến đoàn làm phim với anh thì hơn. Anh giúp tôi được không?

Băng Linh vừa nói vừa lấy tay vuốt tóc trông vô cùng dễ thương nhưng không kém phần quyến rũ. Trong mắt Đông Phương Huyền Thương cô lại giống một đứa bé làm sai đang muốn xin lỗi vậy.

- Ngày mai...em có chuyện gì mà không đi quay?

Nghĩ lại việc xảy ra lúc chiều, anh phần nào đã đoán được việc cô bận nhưng vẫn muốn nghe cô nói ra.

- Olearn muốn tôi đưa anh ấy đi tham quan Thượng Hải ấy mà. Lần cuối anh ấy đến đây là khi còn rất nhỏ, mấy chục năm rồi mới quay lại, mọi thứ thay đổi quá nhiều, anh ấy cảm thấy rất lạ lẫm nên muốn tôi đưa đi chơi cho biết.

Biết ngay mà, lại là cái tên Olearn kia, mới đến Thượng Hải có mấy tiếng thôi mà đã dụ vợ anh bỏ anh đi chơi rồi, cái tên này quên mất đây là địa bàn của ai rồi sao. Anh và Olearn đã từng hợp tác trong khá nhiều phim nổi tiếng trên Hollywood nên kể ra cũng có quen biết. Cái tên này trong giới nổi tiếng

là phong lưu, thay bạn gái còn hơn là thay áo, nếu anh ta đã muốn theo đuổi ai thì chậm là một tuần, nhanh là hai ngày nhưng nghe nói hai ba năm trở lại đây đã rửa tay gác kiếm rồi không còn thay đổi phụ nữ như trước kia nữa, nghe nói bên cạnh cũng không xuất hiện phụ nữ không lẽ là do... Băng Linh sao. Cái tên này nổi tiếng là một tay sát gái nếu hắn đã thật lòng với Băng Linh thì chắc chắn sẽ là một tình địch mạnh đây. Olearn chẳng những có bề ngoài đẹp như thần Apolo mà còn rất lãng mạn nữa, nghe nói thân phận cũng chẳng đơn giản chỉ là một minh tinh Hollywood. Mối quan hệ của anh ta và Băng Linh là gì anh đã cho người điều tra nhưng vẫn chưa có kết quả.

- Này, Đông Phương Huyền Thương anh có đang nghe tôi nói không vậy?

Không lẽ cô ngồi nói nãy giờ mà anh chẳng lọt vô tai một chữ hả sao cứ ngồi như bị mất hồn thế, ít nhất phải cho người đối diện chút cảm giác tồn tại đi chứ.

- Tất nhiên có, anh đang nghe mà. Việc em nhờ anh, anh sẽ giúp nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì?

- Anh muốn em...hôn môi anh!

- ... Anh đi rửa miệng đi!

- ...

Xấu hổ chưa!

***

Sáng hôm sau, Băng Linh thức dậy thay đồ để đi chơi cùng Olearn. Vì là đi chơi nên có lẽ không thích hợp mặc váy vậy nên cô chọn cho mình một cái quần jean đùi kết hợp với áo somi trắng sọc xanh phông rộng, mang thêm một đôi giày thể thao hàng. Mái tóc dài màu đỏ rượu xõa tự nhiên, cô cầm theo túi xách cùng với chiếc kính đen bảng to rồi đi xuống nhà.

Dưới nhà Đông Phương Huyền Thương đang ngồi trên sofa đọc báo uống cà phê, nghe tiếng bước chân từ trên cầu thang vọng xuống biết là cô thì ngước lên nhìn. Quả thật hôm nay cô xinh đẹp quyến rũ hơn hẳn ngày thường, chiếc quần ngắn giúp phô bày đôi chân dài trắng nõn lại thẳng sẽ thu hút vô số ánh mắt đàn ông. Dù sao Băng Linh cũng chỉ 20 vẫn thích hợp với những bộ trang phục trẻ trung, tuổi teen như thế này hơn. Nhìn cô vừa xinh đẹp vừa quyến rũ thêm chút nổi loạn, Huyền Thương nhìn không chớp mắt, tim đập thình thịch.

- HUYỀN THƯƠNG!

- Hả...à...ờ! Có chuyện gì không!

- Anh làm gì mà nhìn dữ vậy?

- Em đi chơi thôi mà, làm gì ăn mặc đẹp dữ vậy?

- Tôi thấy bình thường mà.

- Em mặc gì cũng không bình thường!

- ... Không nói chuyện với anh nữa, tôi phải đi đây.

Lúc đi ngang qua chỗ anh, Băng Linh sực nhớ ra câu nói tối qua của anh, cô dừng bước, từ phía sau anh cô nâng đầu anh dậy, không cho thời gian để suy nghĩ cô đã tặng cho anh một cái hôn ngược cực kỳ nồng nhiệt buổi sáng. Kết thúc nụ hôn, cô quay người bỏ chạy không dám quay đầu lại sợ anh nhìn thấy gương mặt vì xấu hổ mà đỏ bừng của cô. Bóng cô đã khuất rồi, Huyền Thương mới hoàn hồn lại, anh đưa tay sờ môi mình, cảm thụ dư vị còn sót lại sau nụ hôn vừa rồi của cô, dường như xúc cảm khi những sợi tóc mềm mại của cô vờn quanh cổ của anh vẫn còn lưu lại, ấm áp vây quanh anh cũng sưởi ấm trái tim lạnh giá suốt 28 năm qua của anh. Mới sáng thôi cô đã cho anh một món quà lớn tới vậy rồi, quả nhiên hai con hổ kia cũng có ích lắm, nếu chăm sóc hai con hổ đó mà được cô tặng cho một nụ hôn thì anh sẵn sàng làm bảo mẫu cho chúng. Chìa dù được vợ thả thính nhưng cũng không thể dễ dàng bỏ qua việc cô đi chơi cùng tên Olearn kia được, anh nhấc điện thoại gọi cho Tạ Phong.

- Tạ Phong, cậu cho người đi theo giám sát nhất cử nhất động của Băng Linh và Olearn rồi báo cáo cho tôi những việc họ làm cùng với những nơi họ đến.

- Rõ thưa sếp!

***

Băng Linh dừng xe dưới cổng khách sạn mà Olearn đang ở. Cô mở điện thoại gọi cho Olearn.

- Này, anh chết luôn trên đó rồi hay sao mà chưa chịu xuống nữa hả, dám để bản tiểu thư chờ anh lâu tới vậy.

- Ôi, cái con bé này, mới sáng sớm gọi điện thoại cho anh mà đã mắng xối xả như vậy rồi, có còn là bạn không vậy.

- Nếu không phải bạn của anh thì em đã không đợi anh nãy giờ rồi.

- Đợi anh 5" nữa đi mà.

- Quá 1 giây là anh coi chừng em đó.

- Rồi...rồi.

Vài phút sau, Olearn chật vật chạy ra, chưa kịp thở đã leo lên xe Băng Linh ngồi. Liếc nhìn đồng hồ:

- 4 phút 51... giây, may quá. Mỗi lần đi... chơi với em anh... giống như tập chạy marathon vậy.

- Rèn luyện sức khỏe cho anh còn muốn gì nữa.

- Rèn...luyện kiểu này...anh không chịu nổi.

- Không phải do anh quyết định. Ngồi chắc.

Olearn chưa kịp định thần thì Băng Linh đã phóng chiếc Lamborghini của mình lướt đi như một cơn gió. Hôm nay Băng Linh đưa Olearn đi dạo chơi quanh thành phố này, đặc biệt sẽ đưa anh đi ăn những món ăn đường phố vô cùng ngon ở Thượng Hải, rồi đi công viên giải trí, đi bảo tàng cùng những địa điểm du lịch nổi tiếng ở đây.

***

Mặc dù được Băng Linh cho viên kẹo ngọt để trấn tĩnh anh lúc sáng nhưng nguyên cả ngày trừ lúc sáng ra thì Huyền Thương không nhìn thấy bóng hình của Băng Linh vẫn khiến anh nhớ nhung không thôi, vì nhớ cô mag tâm trạng không tốt, cảm xúc không ổn định, lúc quay phim cũng không ổn, nhiều lần bị NG khiến nhiều người nghĩ hôm nay anh có chuyện không vui, tất nhiên có vài người nhạy cảm nhận ra vì hôm nay Angela không đến nên Huyền Thương mới như vậy chẳng hạn như đạo diễn Quan, Từ Mộng, Phan Thành Thiên. Trong số những người hiểu rõ mọi việc có người vui cũng có kẻ hận.

- Will

- Đạo diễn Quan!

- Tâm trạng không tốt?

- Có một chút!

- Vì Angela?

- Không gì qua mắt được chú Quan đây.

- Tôi cũng chỉ suy đoán thôi. Hình như cậu và Angela khá thân thiết nhỉ?

- Vâng, có chuyện gì sao chú?

- Phải, thật ra thì lúc trước tôi có nhờ Angela hát ca khúc chủ đề cho « Lạc lối », ca khúc đã nhận được rất nhiều lời khen và sự yêu thích đến từ khán giả vậy nên nhạc phim của « Thanh Yên truyện » tôi muốn cậu và Angela có thể cùng nhau hợp tác thể hiện. Vốn nghĩ hôm nay nếu có mặt của Angela tôi sẽ nói chuyện trực tiếp với con bé luôn nhưng lúc tối nó đã gọi cho tôi xin nghỉ hôm nay nên tôi đành nói trước cho cậu biết để cậu suy nghĩ cũng như hỏi ý kiến của Angela. Tôi nghe quản lý của cậu nói rằng giọng hát của cậu cũng khá tốt nên cũng định thử xem, lúc trước ca khúc của phim « Lạc lối » tôi định nhờ cậu hát với nó để phù hợp với lời bài hát nhưng hôm đó cậu không đi cùng con bé, thời gian lại gấp nên tôi đành để nó hát cùng người khác. Thật đáng tiếc nếu hát cùng cậu chắc sẽ khiến fan của cả hai thêm ủng hộ hai người đến với nhau.

- Bài hát đó cháu cũng đã nghe rồi, vì khá hay nên cháu cũng nghe không ít lần chỉ không ngờ là do Băng Linh hát. Nhưng hình như ca khúc chủ đề có bài song ca, cô ấy đã hát với ai vậy?

- Là Phan Thành Thiên! Vì điều này mà fan của CP Thành Thiên - Angela rất được nhiều người yêu thích.

- Ôi, sao chú không nói sớm, hại con vuột mất cơ hội tốt như vậy.

- Vậy thì hai đứa cố gắng lần này đi!

- Ok, cháu sẽ cố thuyết phục cô ấy hát ca khúc chủ đề cho « Thanh Yên truyện », không đồng ý cháu cũng bắt cô ấy đồng ý.

***

Băng Linh đi chơi tối mới về, vào nhà thì đã thấy Huyền Thương mặc đồ ngủ ngồi chễm chệ trên sofa rồi.

- Sao về trễ vậy?

- Olearn muốn ăn khuya ở quán vỉa hè nên đợi nấu món hơi lâu.

- Cái tên đó hồ đồ sao em cũng giống hắn vậy?

- Anh ấy là khách, tôi là chủ đương nhiên phải chiều anh ấy rồi. Mà này, anh sao giống bố tôi quá vậy nhưng mà bố tôi cũng không quản tôi như anh đâu.

- ...Ai muốn làm bố em chứ

Cái anh muốn là làm con rể bố em, chồng của em kia.

- Vậy thì không nên quản tôi như vậy, thôi tôi lên phòng đây.

- Chờ đã, anh có chuyện muốn nói?

- Hử, chuyện gì thế?

- Đạo diễn Quan nói muốn anh và em cùng nhau hát ca khúc chủ đề cho « Thanh Yên truyện ». Còn nữa ca khúc của « Lạc lối » do em với Phan Thành Thiên hát sao không cho anh biết?

- Hát nhạc phim của « Thanh Yên truyện » chắc không có vấn đề gì. Còn về tại sao không cho anh biết việc kia là bởi vì anh đâu có hỏi bài hát đó là do ai hát đâu mà tôi nói cho anh biết.

- ...

Thôi được rồi, vì tương lai sau này, vì hạnh phúc nửa đời sau, anh nhịn.

- Được rồi, em đi thay đồ rồi đi ngủ đi, anh giải quyết chuyện công ty một chút rồi lên.

- Sao anh nói cứ như là tôi đang mong anh lên phòng ngủ cùng tôi vậy?

- ... Không phải sao?

- Chắc có ah!

- ...

Cái giọng điệu này sao anh nghe ra một chút mỉa mai vậy. Haizz, con gái thật khó hiểu, cô vợ nhỏ của anh càng khó hiểu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Scandal

Sang hôm sau Weibo bùng nổ vì scandal của Băng Linh và Olearn. Trên Weibo khắp nơi đều là ảnh của cô và Olearn đi chơi cùng nhau, có ảnh ở công viên, ở quán ăn vặt,...có cả ảnh những lúc Olearn đút đồ ăn cho Băng Linh, những tấm ảnh này của hai người rất giống một đôi tình nhân trẻ đang yêu đương nồng nhiệt đôi lúc lại giận dỗi, mắng yêu người kia, tất cả biểu cảm đều có đủ. Có người cho rằng hai người họ rất đẹp đôi, rất dễ thương nhưng cũng có người cho rằng Băng Linh không xứng với Olearn vì dù sao anh cũng là một minh tinh Hollywood mà Băng Linh cũng chỉ là một minh tinh mới nổi tiếng gần đây thậm chí có người suy đoán Băng Linh được như ngày hôm nay là nhờ vài mối quan hệ với Olearn nên mới được nhiều người châm chước cho. Rất nhiều giả thiết được đưa ra nhưng không ai khẳng định được đâu mới là sự thật còn hai nhân vật chính trong scandel kẻ thì còn đang ôm chăn ngủ ngon lành, người thì ung dung tại phim trường ngồi ăn vặt xem người khác quay.

Băng Linh ngồi ăn vặt lướt Weibo nhìn thấy những tấm ảnh kia mặt cũng chẳng biểu lộ cảm xúc gì, đây cũng không phải là âm mưu của ai hết chỉ đơn giản là có người đi đường nhận ra cô và Olearn đi chung với nhau nên chụp vài tấm ảnh đăng lên cho vui thôi, nếu Olearn không thấy phiền thì cô cũng chẳng bận tâm đi giải quyết nhưng nếu có kẻ lợi dụng chuyện này gây bất lợi cho Olearn hoặc cô thì cô không để yên đâu. Đang ngồi xem tin tức thì Olearn gọi điện thoại đến.

- Anh chịu dậy rồi đó hả? Em tưởng là anh sẽ ngủ đến khi dạ dày anh biểu tình thì mới dậy chứ.

- Thì giờ nó đang biểu tình này!

- ... Em nhớ là hôm qua anh ăn không ít đâu nha, cứ cách hai tiếng lại ăn một lần, chơi xong một chỗ đổi sang địa điểm khác cũng ăn cho bằng được, tối qua trước khi đi về em cũng đã dẫn anh đi ăn quán ăn đường phố, ăn gần hết cái menu trong quán người ta rồi, sao anh nhanh đói quá vậy.

- Em đi hỏi cái dạ dày của anh đấy?

- ... Em thật sự sợ hôm sau em dẫn anh qua nhà em ăn bố mẹ em sẽ ăn ít hơn thường ngày để nhường thức ăn cho anh đấy.

- Sao em lại nói vậy chứ, trước mặt bác trai bác gái và anh trai anh nhất định sẽ cư xử đúng mực, em phải tin anh chứ.

- Em không tin được anh!

- Không tin cũng chẳng sao, bố mẹ em tin anh là được. Còn nữa không cần đợi hôm sau, đợi ngày không bằng gặp ngày hôm nay em đưa anh về nhà em đi, anh muốn đích thân em nấu cho anh ăn.

- Hớ, anh quá quắt lắm rồi đấy, anh thông báo như thế làm sao rm chuẩn bị kịp.

- Bữa trưa không được thì bữa tối, nói chung anh đã quyết định là hôm nay phải đến nhà em ăn món ăn do em nấu. Em đã hứa với anh nhiều năm rỗi nha, không được thất hứa.

- Em đâu có thất hứa đâu.

- Em đã hứa là khi nào anh đến Trung Quốc em sẽ dẫn anh đến nhà em và nấu cho anh một bữa thật hoành tráng. Vậy nên hôm nay là ngày em thực hiện lời hứa của mình đó.

- Biết rồi, anh gọi cho em chỉ để thông báo chuyện này thôi hả.

- Tất nhiên không rồi. Còn chuyện scandal trên Weibo với báo chí nữa, anh thấy rồi, em có định xử lý không?

- Anh nghĩ sao?

- Với tính cách của em chắc chắn sẽ chẳng thèm để ý tới những việc này anh thì lại càng không, nhưng dù sao đây cũng là chuyện ảnh hưởng đến danh tiếng cùng với khả năng của em anh không thể để người khác nhìn em với con mắt khinh thường như thế được nên anh sẽ lên tiếng giải thích được.

- Vậy...cảm ơn anh, Olearn!

- Những năm qua ở Mỹ cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện này, em cảm ơn gì chứ. Thôi cứ quyết định vậy đi, chiều nay khi em quay xong anh sẽ đến đón em đến nhà em vậy.

- Ok anh, em tắt máy đây!

Tắt điện thoại của Olearn rồi, Băng Linh gọi về cho quản gia ở nhà Thượng Quan nhờ bác ấy cho người ra siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, tối nay cô sẽ trở về nhà dẫn theo bạn thân về nên mong mọi người chuẩn bị thật tốt.

***

Đông Phương Huyền Thương ngồi một bên lướt Weibo cũng phát hiện ra những tin đồn kia. Cái điện thoại đáng thương sắp bị anh bóp nát rồi, tay cầm điện thoại nổi đầy gân xanh. Cả ngày hôm qua, mọi thông tin của cô anh điều nắm trong lòng bàn tay chỉ là không ngờ tới một phút sơ suất lại để người khác chụp được gao người họ rồi đăng lên Weibo, fan của cô hết ghép cô với Phan Thành Thiên rồi giờ là tới Olearn nếu mai sau chụp được cô với Sở Mặc Thần thì có lẽ họ cũng sẽ ủng hộ hao người quá sao fan của CP William - Angela lại ít thế nhỉ,.chẳng lẽ họ nghĩ anh không hợp với cô sao. Nhưng Will để lại không ngờ tới nguyên nhân fan CP của hai người ít vậy là do bản thân anh quá cứng nhắc, quá nghiêm túc, bình thường ít tiếp xúc với phụ nữ trừ những lúc quay phim còn Angela thì lại là một cô gái tạo cho người khác cảm giác tăng động, kiêu ngạo, bướng bỉnh và một chút cứng đầu, mà người như anh lại không thể nào ở chung với cô gái có cá tính như vậy nên fan CP của hai người không nhiều.

Về scandal kia anh lại không tiện xem vào mà tính cách của Băng Linh lại chẳng thèm quan tâm tới tin tức kiểu này nên chắc chắn cô sẽ không lên tiếng giải thích đâu mà cái tên Olearn kia lại càng không. Chẳng lẽ cứ người khác hiểu lầm mối quan hệ của vợ anh với thằng đàn ông khác như vậy hay sao. Không được anh phải nghĩ cách giải quyết thôi. Anh không thể ép buộc Băng Linh vậy chỉ có thể ra tay từ chỗ tên Olearn kia thôi. Chỉ là anh chưa kịp ra tay thì Olearn đã lên tiếng giải thích rồi. Anh đăng một vài viết cùng với một vài tấm ảnh để làm rõ mối quan hệ của anh và Băng Linh.

' Mọi người không nên hiểu lầm mối quan hệ của tôi và Angela. Thật ra chúng tôi có quen biết nhau nhưng không phải là mối quan hệ mà mọi người nghĩ đâu. Chúng tôi chỉ dừng lại ở mức bạn bè thân thiết mà thôi. Thật ra tôi và Angela đã biết nhau nhiều năm rồi, đó là khi cô ấy còn ở nước ngoài nhiều năm về trước, chúng tôi tình cờ gặp nhau cảm thấy tính cách rất hợp nên từ đó trở thành đôi bạn thân thiết như tri kỷ. Lúc ở Mỹ, tôi thường đưa cô ấy đi chơi rất nhiều nơi nên trước lúc cô ấy về nước tôi đã bắt cô ấy hứa nếu tôi đến Trung Quốc tôi muốn cô ấy cũng đưa tôi đi chơi khắp nơi như tôi đã từng làm. Và bây giờ tôi đã có mặt tại quê hương của cô ấy, cô ấy đã giữ đúng lời hứa đưa tôi đi chơi mà không có một chút do dự dù hiện tại cô ấy rất bận bịu với công việc. Thậm chí tôi từng nói lỡ như bị chụp được thì sao, sẽ ảnh hưởng đến cái nhìn của mọi người về cô ấy, cô ấy mỉm cười trả lời tôi, cô ấy không quan tâm đến nhưng chuyện đó. Cô ấy chỉ cần bản thân mình vui vẻ thoải mái là được, tại sao mình lại phải nghĩ đến cảm nhận của những người khác, những người mình không biết mặt. Chẳng lẽ đi chơi với bạn mà phải lén lén lút lút hay sao. Cô ấy đã trả lời tôi như vậy. Tôi rất thích Angela ở điểm này, đây cũng là điểm chung của tôi và cô ấy, cũng là điều giúp chúng tôi trở thành đôi bạn thân như ngày hôm nay. Trong Showbiz không phải minh tinh nào cũng nghĩ được như chúng tôi, bọn họ chỉ biết phô ra cái tốt đẹp nhất mà họ biết để mọi người nghĩ tốt về họ, che giấu đi tính cách thật sự của mình, đó là lý do khiến nhiều người khi rơi vào showbiz rồi, quen với sự hào nhoáng này rồi thì sẽ thật sự đánh mất bản thân, thay đổi hoàn toàn con người mình. Tôi chỉ hi vọng mọi người đừng suy nghĩ quá xa về mối quan hệ của chúng tôi rồi gây áp lực cho cô ấy. Có lẽ sẽ có nhiều bạn mong muốn tôi và Angela thành cặp nhưng tôi tôn trọng ý kiến của Angela. Xin cảm ơn! '

Viết xong bài viết ấy, Olearn còn thêm vài tấm ảnh của hai người lúc còn ở Mỹ để chứng thực cho tình bạn này nữa.

Bài viết đăng được vài phút thì Weibo lại một lần nữa nổ tung. Có lẽ hầu hết mọi người đều không ngờ đến một người bất cần như Olearn lại lên tiếng giải thích chuyện này. Lúc trước có rất nhiều scandal kiểu này liên quan đến anh, mỗi lần là một cô gái khác nhưng anh chưa từng để ý cũng chưa từng giải thích nhưng lần này anh lại phá lệ lên tiếng làm rõ cho Angela. Qua chuyện này mọi người lại có thêm một cái nhìn khác về Angela, có thể khiến cho Olearn cam tâm tình nguyện như vậy xem a tình bạn của hai người quả thật rất sâu đậm, cô lại khiến Olearn quan tâm tới mình như vậy quả thật lợi hại. Có rất nhiều người đã lên tiếng ủng hộ hai người đến với nhau nhưng họ không dám làm quá vì câu nói cuối cùng của Olearn: anh tôn trọng ý kiến của cô.

Băng Linh cũng đã thấy được bài viết của Olearn rồi, cô rất cảm động vì anh chưa từng nói nhiều như vậy vì ai cả. Cô quyết định tối nay sẽ làm hẳn cho anh một bàn tiệc thật thịnh soạn để thay lời cảm ơn.

- Angela!

- Chị Tuyết, có chuyện gì sao ạ?

- Đúng là có chút chuyện đó. Thật ra thì bây giờ em cũng đã có chút danh tiếng rồi nên hiện tại có không ít quảng cáo cùng với thương hiệu muốn mời em quay quảng cáo để quảng bá thương hiệu.

- Chị chọn được cái nào không?

- Những thương hiệu nổi tiếng hàng đầu như Chanel, Gucci,...đều đã có người đại diện rồi chỉ còn lại vài thương hiệu hạng hai thôi. Em dự định thế nào.

- Thương hiệu thời trang em sẽ không nhận đâu. Thời trang thì chỉ có Chanel là nổi bật nhất nhưng Từ Mộng đã làm người đại diện nhiều năm rồi, em sẽ không dành với cô ta đâu. Em muốn một cái khác.

- Mấy cái chị chọn ra đều là những cái tốt nhất nhưng thủy chung chị vẫn thấy không hợp với khí chất của em. Em có ý kiến gì không?

- Để em nghĩ một chút. A, đúng rồi, mẹ em có nói với em là thương hiệu trang sức hàng đầu thế giới QUEEN sắp tới sẽ đến Trung Quốc tìm người đại diện cho họ. Hình như là vào tháng 11 năm nay thì phải.

- QUEEN sao? Đây là thương hiệu trang sức vô cùng nổi tiếng, trang sức của họ luôn nhận được rất nhiều sự yêu thích cùng khen ngợi chỉ là bọn họ chọn người đại diện sẽ vô cùng khắt khe. Em là người mới liệu có thể được bọn họ để ý hay không chứ.

- QUEEN từ trước tới giờ chỉ bán sản phẩm của mình cho người thuộc giới thượng lưu thôi vì vậy so ra QUEEN có đẳng cấp cao hơn Chanel một bậc, chắc chắn có rất nhiều nữ minh tinh không bỏ qua miếng thịt béo bỡ này. Nhưng mà chị cũng đã nói rồi đó thôi, thương hiệu này chọn người vô cùng khắt khe vì không ohair ai cũng có khí chất để có thể phù hợp với trang sức của QUEEN, trang sức của họ là thiết kế cho giới thượng lưu quý tộc cho nên người đại diện tất nhiên phải có khí chất hơn người mới đủ khả năng áp chế được khí chất bộ trang sức của bọn họ.

- Em nói rất đúng. Chẳng trách chị cảm thấy những quảng cáo kia không phù hợp với khí chất của em bởi vì em chỉ hợp với hai chữ cao quý mà thôi. Những quảng cáo kia đơn giản chỉ là nước hoa, trang phục dành cho mọi tầng lớp quả thật không làm nổi bật được em. Nếu có thể trở thành người đại diện của QUEEN thì đây sẽ là cột mốc quan trọng trong sự nghiệp của em.

- Tháng 11, hiện tại đã sắp tháng 7 rồi. Phim của em quay gần 2 tháng nữa sẽ đóng máy, sau đó em phải xuất ngoại một thời gian dài nên nhờ chị sắp xếp dùm em.

- Xuất ngoại, có chuyện gì sao?

- Đến lúc đó em sẽ nói cho chị biết, bây giờ không phải lúc. Thôi em phải thay trang phục đây sắp tới cảnh của em rồi.

- Được rồi, em đi đi!

***

Đông Phương Huyền Thương đọc bài viết của Olearn mà lòng vừa vui vừa tức. Vui vì anh taddax chịu làm rõ mối quan hệ của cả hai chỉ là tình bạn. Tức vì câu nói cuối cùng của tên Olearn kia, gì mà tôi tôn trọng ý kiến của cô ấy chứ, chẳng lẽ nếu Băng Linh có ý muốn hap người thành một đôi thì anh ta sẽ đồng ý không do dự sao, thật đáng ghét mà. Đông Phương Huyền Thương anh đây sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu. Đang nghĩ cách xử lý tình địch thì Huyền Thương nhận được điện thoại của anh vợ tương lai: Thượng Quan Quân!

- Này Huyền Thương tối nay cậu sang nhà tôi ăn chùa hả?

- ???

- Sao cậu không nói gì vậy?

- Ai nói với cậu là tôi sang nhà cậu ăn chùa hả!

- Lúc nãy tôi gặp bác quản gia nhà tôi, bác ấy nói tối nay Linh nhi dẫn bạn về nhà nên muốn người làm ra siêu thị mua nguyên liệu về để tối con bé sẽ đích thân xuống bếp nấu ăn. Sao, không phải là cậu hả, gì mà bất ngờ thế?

- Không phải tôi?

- Kệ cậu, tôi được ăn là được rồi. Ôi tài nấu ăn của em gái tôi, com bé nấu món ăn cung đình Trung Quốc còn ngon hơn đầu bếp của nhà hàng Michelin nấu món của họ nữa. Không biết bao lâu rồi tôi chưa được ăn món ăn do chính tay con bé nấu nữa.

- !!! THƯỢNG, QUAN, QUÂN, cậu muốn chết hả?

Người ta đang bực mình đó còn sát muối vô vết thương nữa chứ. Anh đang nghĩ có khi nào cái tính độ mồm độc miệng của Bá.ai là do cái ông anh hai này lây hay không đây. Nhưng Ảnh đế à anh sai rồi khảo nói là Băng Linh dạy cho Thượng Quan Quân độc miệng như ngày nay mới đúng.

- Cậu nóng cái gì chứ? Tôi chỉ hỏi thử thôi mà, cậu nóng như vậy chẳng trách mãi vẫn chưa thu phục được em gái tôi, tôi nói nè em gái tôi ấy à là người ăn mềm không ăn cứng, cậu như vậy ế là phải!

Nói xong Thượng Quan Quân có thể cảm nhận được sát khí đang bủa vây mình cách một chiếc điện thoại.

- Tôi ế thì sao nào? Còn đỡ hơn cậu luôn tự cho mình là giỏi chẳng phải cũng bị bỏ đó thôi.

- !!!! ĐÔNG, PHƯƠNG, HUYỀN, THƯƠNG, đừng quên tương lai cậu phải gọi tôi một tiếng anh vợ đó!

- Tôi cần biết tương lai thế nào nhưng tối nay tôi phải qua nhà cậu ăn chùa, cậu làm sao thì làm!

- Cậu...! Tắt máy rồi.

Đúng là nồi nào úp vung nấy mà, hừ.

Về phía Huyền Thương anh đang thấp thỏm không yên đây này, Băng Linh muốn đưa ai về nhà chứ, là Sở Mặc Thần hay Olearn, là ai cũng như nhau cả thôi đều là tình địch của anh mà. Mà khoan hình như hôm trước Olearn có nói Băng Linh phải dẫn anh ta về bàn cô rồi còn nấu cho,anh ta một bữa nữa vậy ra tối nay cô đưa Olearn về nhà. Hừ, cai tên Olearn này nhanh mồm nhanh miệng rất giỏi nịnh hót, không được tối nay dù thế nào mình cũng không thể thua tên đó được, có thể thua về tài ăn nói nhưng ngoại hình thì phải thắng.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Buổi tối phong ba

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đúng ra mà nói việc Băng Linh đưa Olearn về nhà ăn cơm tối chỉ đơn giản là thực hiện lời hứa của cô mà thôi nhưng vào trong mắt của Huyền Thương lại giống như cô dẫn bạn trai về ra mắt bố mẹ rồi sắp tới sẽ tính đến chuyện kết hôn vậy nên trong lòng anh mới có những lo lắng không đâu.

Lúc vừa kết thúc một ngày quay phim, Olearn đích thân đến đón Băng Linh về nhà cô, hai người đi khá sớm vì Băng Linh cần phải nấu ăn nữa, còn Huyền Thương anh phải về nhà ăn diện thật đẹp đè bẹp cái tên hoa hoa công tử kia.

***

Nhà Thượng Quan

Trong phòng khách mọi thành viên trong nhà đều đã có mặt đầy đủ, thấy Băng Linh dẫn Olearn vào thì mọi người đều liếc mắt nhìn hai người. Mọi người đều biết rõ Olearn vì mỗi năm họ đều sẽ thay phiên nhau đến thăm Băng Linh đương nhiên cũng biết đến vài người bạn của cô bao gồm cả Olearn.

- Cháu chào hai bác, các anh!

- CHÀO, OLEARN!

- Mọi người ngồi nói chuyện đi, con lên thay đồ rồi xuống nấu bữa tối ngay.

- À, Linh nhi à, lát nữa bạn anh cũng sẽ đến, em chuẩn bị nhiều thêm một phần có được không?

Lúc này Thượng Quan Quân nhớ đến lời dặn của tên bạn có tâm Huyền Thương kia thì lên tiếng nói với Băng Linh, đúng thật thân là anh vợ tương lai mà chẳng khác nào cấp dưới của em rể thế này đây, có gì mất mặt hơn chuyện này không chứ.

- Bạn...của anh, ai vậy?

Tự nhiên nghe anh hai nói đến bạn cô lại có linh cảm không tốt thế nhỉ.

- Lát em sẽ biết thôi mà!

- Thôi được rồi.

Băng Linh lên phòng mình thay một bộ váy màu trắng tinh, vào thêu hoa, kiểu dáng đơn giản mặc ở nhà rồi xuống bếp nấu ăn.

Gần 2 tiếng sau thì cô nấu cũng đã xong rồi, như một đại yến tiệc trong cung đình vậy, chẳng những vậy ngay cả đồ tráng miệng cùng với nước trái cây cô cũng làm xong rồi.

Mọi người đã đến an vị tại bàn ăn chỉ đợi người bạn kia của Thượng Quan Quân thôi. Đúng lúc này ngoài cửa vang lên tiếng động thay giày, biết là ai Thượng Quan Quân bèn đứng dậy ra nghênh đón.

- Khách đến rồi, đến rồi. Chúng ta bắt đầu ăn thôi.

Băng Linh tò mò quay mặt qua nhìn người đến, nhìn thấy rồi lại suýt sặc nước miếng. Sao lại là Đông Phương Huyền Thương chứ, sao anh hai lại không nói cho cô biết vậy. Olearn ngồi cạnh cô thấy mặt cô sau khi nhìn thấy người đến thì ngơ ra nên cũng hiếu kỳ quay lại xem, xem rồi bản thân anh cũng ngạc nhiên không kém. Còn Đông Phương Huyền Thương thì vẫn bình tĩnh nhìn một lượt khắp bàn ăn, gương mặt rất dịu dàng nhìn đến bố mẹ Băng Linh thì có kính trọng nhưng khi nhìn đến Olearn và Băng Linh ngồi cạnh nhau nói cười vui vẻ thì gương mặt cứng ngắc, sát khí từ từ nổi lên nhưng vì có mặt bố mẹ của cô cùng với việc anh sợ dáng vẻ tức giận của mình làm cô sợ nên anh phải kiềm chế, kiềm chế. Liếc thấy bên cạnh Băng Linh còn trống bèn chớp thời cơ chạy qua đó đánh dấu chủ quyền.

Thấy anh ngồi xuống ngay cạnh mình, trái tim Băng Linh không kiềm được ' thịch " một cái, trong lòng có cái gì đó chảy qua tim, đột nhiên cô cảm thấy có chút lo sợ, sợ anh hiểu nhầm mối quan hệ của cô và Olearn, lại có chút vui vẻ, không lẽ anh tìm mọi cách đến nhà cô vì biết hôm nay cô đưa Olearn về nhà mình ăn tối. Có lẽ anh đang ghen chăng, mặc dù không muốn nhưng Băng Linh phải đưa mắt liếc anh vài lần vì hôm nay anh quả thật...rất đẹp. Lúc nãy anh đứng ở của phòng ăn nên cô chỉ biết đó là anh chứ không còn nhận ra sự khác biệt nào nữa bây giờ anh ngồi cạnh bên mới phát hiện ra anh đẹp hơn ngày thường rất nhiều. Trên người khoác một bộ Âu phục đen làm tôn lên vóc giác cực chuẩn của anh, hình như anh còn xịt thêm nước hoa nữa thì phải, ưm...rất nam tính, lại còn có cả gel xịt tóc nữa. Hôm nay anh ăn diện quá đấy, miệng muốn mỉm cười lắm nhưng vẫn phải nhịn, cô sợ anh giận.

Huyền Thương nói vài lời chào hỏi với trường bối rồi mang quà mình đã mua tặng họ. Sau đó anh liếc qua nhìn Băng Linh, khi cô quay qua nhìn thì anh lập tức dời ánh mắt. Thượng Quan Triệt thấy hai người như vậy, bản tính phúc hắc lại trỗi dậy.

- Sao anh không tặng quà cho em gái tôi dù gì bữa ăn thịnh soạn này cũng là do con bé nấu.

- ...

Thật ra anh đã tặng bản thân mình cho cô từ lâu rồi, đồ của anh bây giờ cũng là của cô rồi còn có thể tặng gì nữa chỉ là mãi cô vẫn chưa mở món quà là anh đây ra thôi.

- Thượng Quan Triệt, anh không muốn ăn nữa hả.

Băng Linh giả vờ tức giận lên tiếng với Thượng Quan Triệt, tay như muốn lấy đĩa đồ ăn mà anh thích nhất trước mặt anh đi thì nhận được ánh mắt tha thiết khẩn cầu của đại ca nhà mình nên thôi. Thật ra cô giận anh không phải vì anh trêu cô mà vì anh trêu Huyền Thương của cô có trêu cũng phải là cô làm không tới lượt anh trai đâu.

- Thôi được rồi, nhà có khách mà mấy anh em tụi con không thể yên tĩnh một chút sao. Olearn, Huyền Thương hai đứa cũng ăn đi đừng để ý mấy anh em tụi nó.

- DẠ, Bác trai!

Những người khác đều chăm chăm ăn cơm của mình chỉ trừ cục diện ba người kia. Olearn và Huyền Thương cứ ăn hai miếng là lại thi nhau gắp đồ ăn cho Băng Linh cũng may là sức ăn cô lớn, ăn cũng không chậm nên giải quyết được đồ ăn mà họ gắp nếu không chén của cô không biết sẽ trở thành ngọn núi nhỏ cao bao nhiêu rồi. Đến cuối bữa ăn, món sườn xào chua ngọt chỉ còn một miếng hai người kia không hẹn mà cùng nhau đưa đũa muốn gắp không ai nhường ai, mắt đầy khiêu khích nhìn người kia. Băng Linh nhìn miếng thịt cứ lết qua bên này lại lết qua bên kia mà miệng câm nín, cứ tiếp tục như thế đến khi nào mới được ăn tráng miệng đây, thế nên Băng Linh quyết định ra đũa tương cứu cho mọi người, cô thản nhiên đưa đũa của mình gắp miếng thịt đó quả nhiên hai người kia không ai dám dành, trước ánh mắt của mọi người cô ăn ngon lành, ăm xong nhìn lướt qua mọi người.

- Ra phòng khách chơi lát ăn tráng miệng.

***

Dùng xong tráng miệng thì mọi người ngồi trò chuyện một lúc. Liếc thấy thời gian đã không còn sớm, Olearn và Huyền Thương cũng lên tiếng xin về.

Olearn không biết Huyền Thương và Băng Linh đang sống chung một nhà nên mọi người trong gia đình Thượng Quan cũng không tiện lên tiếng hỏi Băng Linh tối nay ở lại đây hay về nhà Huyền Thương. Băng Linh nói vài lời tạm biệt với Olearn, tiễn anh về xong rồi vô nhà lấy túi xách chuẩn bị về lại nhà Huyền Thương.

Còn Huyền Thương biết hôm nay cô vẫn sẽ về nhà với anh thì lòng vui như nở hoa, đặc biệt là anh sẽ đi xe cùng với cô, đi xe của anh vì lúc nãy cô đến với Olearn còn xe của cô thì Trần Minh dùng rồi. Hai người nói tạm biệt với trưởng bối rồi cùng nhau về nhà. Vì trời đã trễ mà Băng Linh cũng khá mệt mỏi nên đi trên đường cả hai cũng không nói chuyện nhiều. Về đến nhà Băng Linh lấy một chiếc áo sơmi của Huyền Thương thay ra rồi lên giường nằm. Trước khi ngủ thì nghe Huyền Thương nói với cô một câu.

- Nếu em mệt thì để ngày mai anh xin nghỉ giúp em.

Nghe Huyền Thương hỏi như vậy Băng Linh biết anh đang lo lắng cho mình, dù lòng rất vui nhưng vẫn không muốn anh lo lại càng không muốn vì mình mà làm chậm tiến độ quay nên cô đáp lại anh với giọng ngái ngủ.

- Không cần đâu, tôi cũng không phải ốm đau gì, chỉ hơi mệt thôi, nằm ngủ một giấc thì sẽ ổn thôi. Anh không cần lo lắng.

- Thôi được rồi, em ngủ ngon.

Nhìn Băng Linh dần chìm vào giấc ngủ, Huyền Thương dán môi mình lên trán của cô, gương mặt dịu dàng nhu hòa như gió xuân ấm áp, sau đó anh mở tủ lấy bộ quần áo ngủ rồi thay đồ, thay xong anh leo lên bên kia giường ôm thân thể mềm mại thơm tho của Băng Linh vào lòng mà cô cũng đã quen có hơi ấm của anh bên cạnh mỗi khi ngủ nên khi anh vừa chạm vào người cô thì cô cũng tự giác chui rúc vào lòng anh như con mèo nhỏ mà ngủ một giấc tới sáng.

***

Sáng hôm sau, hai người cùng nhau ăn sáng rồi lần lượt rời nhà đi làm. Hôm nay Băng Linh đến sớm hơn Huyền Thương một lúc mặc dù cô có ít cảnh quay hơn anh nhưg đột nhiên Olearn lại nói hôm nay muốn đến đoàn làm phim nên cô phải đến đó trước để chờ anh mắc công anh đến tìm không thấy cô rồi đi khắp nơi dạo chơi gây nhiều hiểu lầm không đáng có thì phiền.

Quả nhiên cô vừa đến thì 5" sau đoàn làm phim lại xuất hiện vị khách không mời mà tới - Olearn. Mặc dù là khách không mời nhưng không ai dám không hoan nghênh anh cả. Gần nữa tiếng sau thì Huyền Thương cũng đã tới. Mọi người bắt đầu công việc chuẩn bị quay phim. Cũng may hôm nay Olearn không nói nhiều nhu mọi khi, chỉ ngoan ngoãn ngồi trên ghế nhìn Băng Linh diễn, lâu lâu lại quay qua chơi với Bạch Hổ của cô. Chỉ là có một vài kẻ vẫn không biết ai nên chọc ai không nên chọc, cứ đứng tụ họp một bên chỉ trỏ nói năng đủ điều, mà nói cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Còn ai trồng khoai đất này ngoài Từ Mộng, Thẩm Ngọc, Lê Nhã...cùng với mấy chị em thường đeo bám theo bọn họ chứ. Bọn họ nói không phải cô quyến rũ Will để thì cũng là có quan hệ mập mờ với Olearn rồi còn nói cô dùng sự thánh thiện của mình để móc nối quan hệ với Phan Thành Thiên. Đúng là rảnh rỗi sinh nông nỗi mà chỉ là bây giờ cô không rảnh để ý tới bọn họ nhưng như thế không có nghĩa là cô sẽ bỏ qua, một ngày nào đó cô sẽ cho họ hiểu rõ câu nói họa từ miệng mà ra. Chỉ là hình như tâm trạng của Từ Mộng khá tốt, có lẽ là vì lại được chọn làm người đại diện cho Chanel tại Trung Quốc chứ gì. Cô ta luôn nghĩ những thứ cô ta có, những thứ cô ta muốn đều là cái người khác khát khao hay sao chứ, nực cười. Những thứ thuộc sỡ hữu của cô ta

trong mắt Băng Linh chẳng là gì cả. Khoảng thời gian này Băng Linh cũng chẳng rãnh rỗi là bao. Cô phải đi quay quảng cáo cho rất nhiều thương hiệu sản phẩm chẳng hạn như nước hoa, điện thoại, đồng hồ,... Có lẽ sau khi quay xong bộ phim này cô cũng sẽ bận nhiều đây vì mấu ngày nay chị Tuyết nhận được không ít lời mời cô đóng phim từ các đạo diễn, cô cũng khá ưng ý một vài kịch bản trong đó, sắp tới sẽ là một khoảng thời gian bận rộn đây.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Vì em yêu anh

Băng Linh vừa quay xong đi thau đồ rồi đến chỗ Olearn ngồi. Olearn thấy mắt cô hơi đỏ lo lắng hỏi.

- Em sao vậy, ai làm cho em khóc nói cho anh biết?

- Ai có khả năng làm em khóc chứ vả lại khóc sao có thể chỉ đỏ một mắt chứ.

- Thế mắt em là có chuyện gì?

- Lúc nãy đi ngang qua quạt tạo gió cho cảnh quay bị bụi bay vào mắt, hơi đau vả lại em đeo kính áp tròng nên mắt hơi rát một chút.

- Bụi bay vào mắt hả, để anh thổi cho.

Olearn đưa hai tay ôm mặt Băng Linh, gương mặt anh gần kề mặt Băng Linh, miệng thổi nhè nhẹ vào mắt cô để bụi bay ra.

Lúc này, Đông Phương Huyền Thương vừa thay xong trang phục diễn đi ra liếc mắt tìm kiếm bóng hình cô gái của mình thì thấy cô và Olearn hai gương mặt gần sát nhau, đứng ở góc độ của an thì cái tư thế kia giống như là Olearn sắp hôn Băng Linh vậy. Thế là dấm chua lên não, máu ghen nổi lên, Huyền Thương trước giờ tinh anh sáng suốt, thông minh cả đời lại hồ đồ nhất thời. Chỉ cần là chuyện liên quan đến Băng Linh thì anh đều không thể giữ được sự sáng suốt thâm sâu như trên thương trường hay hắc đạo. Bấy lâu nay anh phải chứng kiến Băng Linh hết thân thiết với Sở Mặc Thần lại vui vẻ nói cười với Olearn rồi lại song ca cùng Phan Thành Thiên, dấm chua của anh đã đổ mấy tháng rồi nhưng anh vẫn phải nhịn vì anh lo mình sẽ làm Băng Linh sợ vả lại giữa cô và bọn họ cũng chưa từng có động tác thân mật nào vượt qua giới hạn anh có thể chịu đựng nên anh vẫn phải kiềm chế đến tận bây giờ. Nhưng hôm nay anh vô tình chứng kiến việc Olearn muốn nhúng chàm vợ của anh thì anh đã chịu hết nổi rồi. Trong cơn ghen, anh không kịp suy nghĩ kỹ gì trong đầu anh chỉ còn lại hình ảnh đôi môi của Băng Linh thứ mà anh trân quý vô cùng, từ trước tới giờ chỉ có anh mới có thể thưởng thức sắp bị kẻ khác chạm vào sao anh có thể chịu nổi nhưng đó không phải điều khiến anh tức giận nhất cái làm anh tức nhất đau lòng nhất là Băng Linh cô lại không có một chút hành động nào gọi là phản đối. Vậy nên anh mặc kệ hoàn cảnh hiện tại mình đang ở trường quay mà đằng đằng sát khí tiến về phía hai người kia, không nói không rằng lôi kéo tay Băng Linh đi một mạch, bỏ qua biểu cảm không hiểu chuyện gì đang xảy ra của Olearn cùng những người khác, anh cũng bỏ qua sự đau đớn do sức lực anh gây ra trên cánh tay của Băng Linh đang bị anh nắm chặt cùng với sự đau đớn trên mặt của cô. Còn Băng Linh mặc dù rất đau đớn nhưng vẫn không rên một tiếng, cô sợ Huyền Thương sẽ bị mọi người nói xấu gây bất lợi vì những chuyện xảy ra hiện tại. Cũng may hôm nay có Trần Minh đi theo, trước khi bị anh kéo ra khỏi trường quay cô để lại cho Trần Minh một cái liếc mắt, anh ấy cũng hiểu ý của cô nên không có chuyện gì cần lo lắng nữa.

Cũng may hôm nay ekip quay ngoại cảnh nên nơi đây cũng khá vắng vẻ, không có người qua lại. Đến một đoạn đường vắng, Băng Linh dùng hết sức giãy cánh tay của mình ra khỏi cánh tay cứng như sắt của Huyền Thương. Cô nhìn anh với ánh mắt tức giận cùng chất vấn. Một tay cô nắm cổ tay kia đã bị anh nắm đến đỏ bừng. Mắt cô hơi đỏ, gương mặt vì đau mà nhăn lại, thấy cô nhìn mình như vậy Huyền Thương cũng rất đau lòng lại tự trách mình làm cô đau đến vậy nhưng hiện tại anh vẫn bị cơn tức giận chi phối cảm xúc.

- Sao em lại cho Olearn hôn mình chứ?

- Anh đang...nói cái quỷ gì vậy chứ?

- Chẳng phải lúc nãy Olearn ôm mặt em rồi chuẩn bị hôn em sao, đến lúc này rồi em còn muốn nói dối anh sao?

- Anh thấy anh ấy ôm mặt tôi, tôi không phủ nhận nhưng anh thấy anh ấy hôn tôi sao?

- Anh...

- Hóa ra anh tức giận vô cớ là vì chuyện này sao? Từ khi nào anh lại trở nên mất kiểm soát như vậy chứ.

- Em nói anh mất kiểm soát, đúng anh như vậy chẳng phải là vì em sao?

- Vì tôi sao? Tôi đã làm gì anh đâu chứ?

- Không làm gì sao? Em chẳng những thân thiết với Sở Mặc Thần rồi lại tới Phan Thành Thiên rồi bây giờ là tên Olearn kia. Rốt cuộc em có từng nghĩ

đến cảm nhận của anh không? Bây giờ anh mới hỏi em, sao em có thể một lúc quen nhiều người như vậy chứ còn anh, rốt cuộc em đối với anh là tình cảm gì chứ, là chơi cho vui, lợi dụng hay là gì khác.

Ngay khi vừa nói xong, Huyền Thương thấy hối hận không thôi sao anh có thể nói ra những lời như vậy với cô chứ. Đó là người con gái anh yêu nhất mà, những lời đó người bình thường còn không thể chấp nhận được huống hồ chi là một cô gái kiêu ngạo như Băng Linh chứ nhưng lời đã nói ra như bát nước đổ đi, đã không thể thu hồi lại.

- Một lúc quen biết nhiều người, còn tôi đối với anh là chơi cho vui hay lợi dụng. ĐÔNG PHƯƠNG HUYỀN THƯƠNG, hóa ra tôi trong mắt anh là loại con gái như vậy sao?

Băng Linh nói như hét thẳng vào mặt người đàn ông đang đứng trước mặt mình. Đau, lòng cô hiện tại quả thật rất đau, người đàn ông cô yêu sâu đậm lại nghĩ cô là loại người đó, cô có thể không đau sao, từ trước tới giờ cô làm gì cũng không hối hận đặc biệt là việc đã yêu người đàn ông này nhưng bây giờ thứ cô nhận lại là gì chứ, là những lời nói này của anh sao. Sở Mặc Thần từng có một mối quan hệ đặc biệt với cô, dù đó không phải tình yêu nhưng tình cảm của cô với anh ấy đã kéo dài hơn 10 năm ở tiền kiếp của cô sao cô có thể buông bỏ được chứ, mặc dù Sở Mặc Thần rất quan trọng với cô nhưng anh ấy trong lòng cô không quan trọng bằng Đông Phương Huyền Thương, anh không nhận ra điều này sao. Giữa Phan Thành Thiên và cô cũng chỉ đơn giản là mối quan hệ bạn diễn cùng hợp tác trong ca khúc của phim thôi, như vậy anh cũng có thể ghen sao. Còn Olearn, cô phải công nhận anh ấy có hơi nhiệt tình với cô một chút nhưng đó vốn là bản tính của người phương tây sao Huyền Thương có thể không biết chứ. Huống hồ cô và anh ấy còn là bạn thân nhiều năm vốn hợp tính nhau nên thân hơn những người khác một chút, anh tức giận vì điều này có lẽ hơi quá đáng rồi đó.

- Băng Linh, anh...

- Không cần nói nữa. Xem ra những gì tôi bỏ ra đổi lại chỉ nhận được câu nói này của anh thôi.

- Em nói vậy là sao?

- Anh còn không hiểu sao, vậy tôi nói cho anh biết. Anh nghĩ tôi vì sao phải dấn thân vào cái giới showbiz đầy hỗn loạn này, vì thích sao, không hề. Tôi hoàn toàn có thể làm rất nhiều việc mà tôi thích nhưng tại sao phải vào giới Showbiz này rồi chịu người ta nói ra nói vào, nói đủ điều mà toàn là những thứ không ai muốn nghe. Tại sao tôi phải phấn đấu trở nên nổi tiếng càng sớm càng tốt chứ, chẳng phải vì anh sao.

Băng Linh càng nói càng cảm thấy uất ức, lại càng muốn khóc nhưng sự kiêu hãnh vốn có của một công chúa cũng như một tiểu thư cao quý không cho cô khóc. Bản thân cô chẳng phải vì anh nên mới phải trở thành một mình tinh nổi tiếng hay sao, để có thể sánh vai cùng anh - người cô yêu hay sao, anh vốn là một ảnh đế mà. Cô muốn bản thân mình có mặt trong tất cả thế giới có sự hiện diện của anh, có được vị trí sánh ngang bằng anh. Giới giải trí, hắc đạo hay là thương trường cô đều phải tài giỏi bằng anh, để người khác không dám nói cô không xứng với anh. Dù cho mang trên mình thân phận Thượng Quan tiểu thư cũng không thể khiến mọi người tâm phục khẩu phục được. Nhưng hóa ra sự hi sinh của cô anh chưa từng hiểu cũng chưa từng thử hiểu.

Đông Phương Huyền Thương nghe những gì cô nói mà lòng đau nhói, cô làm tất cả, chịu đựng tất cả đều là vì anh. Anh chẳng những không hiểu còn giận dỗi vô cớ với cô nữa chứ, cô bây giờ phải đau long tới mức nào chứ. Anh đúng là ngốc mà, từ trước tới giờ tự cho mình là thông minh tài giỏi nhưng chút tâm tư này của cô anh lại chẳng hiểu gì. Hiện tại anh cũng chẳng biết làm gì để an ủi cùng xin lỗi cả, anh chỉ biết ôm cô thật chặt vào lòng mình, tuyệt đối không để cô rời xa, miệng thì liên tục nói xin lỗi.

Nhưng Huyền Thương anh lại xem thường Băng Linh rồi, cô gái này một khi đã nổi giận thật sự thì lục thân cũng không nhận đâu huống chi là người làm cô tức giận là anh chứ. Cô bị anh ôm trong ngực thì giãy mạnh hết sức để thoát ra, Huyền Thương lại sợ mình làm cô bị thương nên đành thả lỏng để cô thoát chứ nếu là bình thường thì đố ai có thể thoát khỏi trói buột của anh. Thấy cô thoát khỏi mình rồi định chạy đi thì Huyền Thương nắm lấy tay cô không cho cô chạy trốn, cô cũng tức giận giãy đành đạch, hai người lại thêm một trận giằng co. Đúng lúc này, Huyền Thương liếc thấy bên thái dương của của Băng Linh có một chấm đỏ. Mặt anh đột nhiên trắng bệch, không còn chút máu.

‘ SÚNG BẮN TỈA ’

Trong đầu anh lại hiện lên hìn ảnh hôm ấy, Băng Linh bị thương khắp người đều là máu, trong suốt thời gian cô hôn mê anh như mất đi nguồn sống của mình, mất đi tất cả, không còn điều gì, không còn ai có thể khiến anh tiếp tục sống trên đời bởi vì kể từ khi yêu cô cuộc sống của anh từ một màu đen bất tận đã dần có được màu sắc, nụ cười của cô giúp anh quên đi mệt mỏi, có thêm hi vọng, mỗi lần nhìn thấy cô anh như có được cả thế giới chẳng cầu mong gì hơn. Cái cảm giác mất đi nguồn sống của mình, mất đi nguồn sáng duy nhất trong cuộc đời anh không bao giờ muốn trải qua một lần nữa.

Băng Linh nhìn thấy mặt anh đột nhiên thay đổi thì lo lắng không thôi, giận thì đúng là giận thật nhưng sao cô có thể không lo lắng cho anh đây. Còn định hỏi là anh có ổn không nhưng cô chưa kịp hỏi thì đã bị Huyền Thương ôm vào trong ngực một lần nữa, cả người cô được anh bảo bọc trong lòng, cả đầu cũng không thoát khỏi bị tay anh ghìm chặt vào trong ngực. Vài giây sau, cô nghe được một tiếng ‘chíu’ cực kỳ nhỏ sau đó cô cảm giác được cơ thể anh cứng đờ trong giây lát, cái cảm giác này cô không thể quen thuộc hơn được nữa. Anh...bị trúng đạn rồi. Đầu óc cô trong phút chốc nổ tung, cũng may trước khi thân thể anh ngã xuống thì cô cũng đã lấy lại được thần trí. Cô để đầu anh nằm lên đùi mình, cô đưa mắt tìm kiếm vết thương sau lưng anh, cũng may chỉ trúng vai phải, không trúng tim cũng không trúng vị trí hiểm. Nhưng lòng bàn tay cô giờ đã dính đầy máu của anh lại khiến cô đau lòng hơn bao giờ hết, liệu cảm giác của anh khi chứng kiến cô vì anh mà bị thương có giống cô bây giờ không.

Cô cho dù có mạnh mẽ tới đâu cũng có lúc yếu đuối. Sức chịu đựng có giỏi tới đâu cũng có giới hạn. Lúc bị anh chọc tức cô không khóc, khi anh chẳng những không hiểu lòng cô thậm chí còn giận dỗi vô cớ cô cũng không khóc. Nhưng khi chứng kiến anh vì cứu cô mà đã lãnh trọn một viên đạn thì nước mắt của cô đã không chịu được rơi tí tách, không ngừng được.

- HUYỀN THƯƠNG!!!

- Anh đây!

- Anh có sao không, hức...hức... mau nói cho em...biết đi mà.

- Không...sao, anh không sao. Em đừng...khóc, anh sẽ...đau lòng.

- Anh như...hức...như vậy sao...hức...em có thể không khóc chứ...hức...hức. Nếu muốn em ngừng khóc...anh tự đến mà dỗ.

- Ngoan...không được khóc.

- Hu...hu...hu. Đều là lỗi của em, nếu...em...hức...không làm anh tức giận thì...hức...hức...đã không xảy ra chuyện này rồi.

- Không...phải lỗi...của em.

Từng giọt nước mắt của cô rơi tí tách lên trên áo sơmi của anh, thấm ướt ngực anh, anh có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng cùng mùi vị mặn chát từ nước mắt của cô, nó giống như đang sat muối vào vết thương trong tim anh vậy, cô càng khóc tim anh lại càng rơi. Anh không kiềm được đưa tay lau nước mắt cho cô nhưng cứ lau xong thì nước mắt lại rơi như một cơn mưa không biết khi nào dừng.

- Anh đừng nói cũng đừng động nữa, động đến vết thương bây giờ.

- Muốn anh...không động thì...em đừng khóc nữa.

- Được...em không khóc!

- Anh có một câu...muốn hỏi em. Anh...không muốn nhìn...thấy em bị thương...nên mới...đỡ phát đạn này vì...nếu em có mệnh...hệ gì dù...chỉ là một vết xước anh...đều không chịu được sẽ đau...lòng đến chết, điều...đó xuất phát từ tình yêu...sâu đậm anh dành cho...em, là vì anh yêu em vậy...hôm đó...em vì cái gì...bất chấp mạng...sống mà cứu anh, anh...muốn biết.

- Anh thật sự muốn biết?

- Đúng!

Băng Linh mỉm cười nhẹ cúi đầu đặt môi mình lên đôi môi đã trắng vì đau của anh, lúc cô rời khỏi thì môi anh đã có chút sắc đỏ. Cô nhìn sâu vào đôi huyết mâu của anh, miệng nói ra 4 chữ khiến cho Đông Phương Huyền Thương mừng như điên.

- VÌ EM YÊU ANH!

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Anh rất hạnh phúc

Tại biệt thự của Đông Phương Huyền Thương

- BĂNG LINH!

- Triệt! Hức...hức...

- Ngoan, không khóc, nói cho anh biết em có bị thương ở đâu không?

- Không...em không bị gì...hết, nhưng...hức...mà Huyền Thương, anh ấy...hức...

- Cậu ấy sẽ không sao đâu mà, em đừng lo lắng.

Thượng Quan Triệt đang ở quân khu thì Trần Minh gọi điện thoại đến báo là có chuyện xảy ra, anh bỏ hết mọi công việc mà chạy đến đây mới nghe Trần Minh kể rõ mọi chuyênn. Đến trước phòng bệnh trong nhà của Đông Phương Huyền Thương thì thấy em gái mình ngồi khóc nức nở. Cứ nghĩ cô còn bị thương đâu đó mà Trần Minh không biết nên lo lắng chạy tới hỏi mới biết hóa ra con bé không bị sao, lòng thoáng nhẹ nhõm nhưng nghĩ đến Huyền Thương còn đang trong trong phẫu thuật thì lại thấy lòng nặng nề, nếu cậu ấy mà có bị làm sao thì Băng Linh sẽ không ổn mất thôi, điều bây giờ người anh trai này có thể làm chỉ có thể là cho em gái mình một bờ vai dựa vào, để con bé có thể khóc một trận thôi. Từ nhỏ tới lớn số lần Băng Linh khóc điếm trên đầu ngón tay cũng còn dư, đặc biệt là từ 4 năm trước thì con bé đã không còn rơi lệ vì bất cứ nguyên nhân gì rồi, trừ những lúc quay phim thôi. Nhưng hôm nay chứng kiến con bé khóc như vậy, Thượng Quan Triệt anh mới nhận ra hóa ra nước mắt em gái mình lại nhiều đến vậy, ướt hết cái áo quân nhân của anh luôn rồi, có thể khóc nhiều đến vậy là đau lòng tới mức nào chứ.

Băng Linh cứ khóc như vậy không rõ là bao lâu, mãi đến khi cửa phòng mở ra, John đi ra thì cô mới bắt đầu ngừng khóc, hỏi John tình hình của Đông Phương Huyền Thương.

- Cô đừng lo, vết thương không nguy hiểm, nhưng vì vị trí bị bắn là vai nên trong thời gian vết thương hồi phục không thể vận động tay quá mạnh đâu nếu không sẽ khiến vết thương lâu lành hơn thân chí sẽ để lại di chứng đấy.

- Vậy...anh ấy khi nào có thể tỉnh lại?

- Thể chất của Thương khỏe hơn người bình thường rất nhiều nên có lẽ hai ba ngày sau sẽ tỉnh thôi. Cô không cần lo lắng cho cậu ấy nữa, ngược lại nên lo cho mình thì hơn, cậu ấy tỉnh lại mà thấy bộ dạng thân tàng ma dại này của cô có khi sẽ đau lòng và tự trách đến phát bệnh đấy.

- John nói đúng đó, Linh nhi à, em đi tắm rửa thay quần áo đi rồi ăn tối đi, Huyền Thương anh sẽ lo giúp em, khi nào em xong thì lại xuống chăm sóc cậu ấy.

- Cảm ơn anh, John! Anh hai, anh có thể thay em điều tra chuyện này không?

- Em không nhờ anh vẫn sẽ điều tra, mục tiêu của chúng là em, anh tất nhiên sẽ không bỏ qua. Quân cũng đang trên đường đến đây rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi, em nên chăm sóc cho mình đi.

- Dạ, vậy Huyền Thương đành phiền anh vậy.

- Không sao, mau đi đi!

Băng Linh cũng biết bộ dạng hiện tại của mình không ổn chút nào, khắp tay chân, váy áo đều là máu của Huyền Thương, mặt cô thì tèm lem nước mắt, cô cũng thấy sợ bộ dạng của mình hiện tại mà. Trước khi đi cô luyến tiếc liếc nhìn vào trong căn phòng nơi Huyền Thương đang nằm một cái rồi mới cam lòng đi tắm.

- Áo của anh bị em làm bẩn rồi, để chút nữa em mang cho anh một bộ đồ của Thương cho anh thay vậy.

- Ưm!

***

Băng Linh tắm rửa thay quần áo xong, xuống phòng bếp nấu cho mình một tô mỳ ngồi ăn nhưng chỉ ăn vài đũa rồi thôi. Cô lấy điện thoại gọi cho Trần Minh.

- Tôi nghe, thưa tiểu thư!

- Trần Minh, anh giúp em xử lý chuyện ở đoàn làm phim và chỗ chị Tuyết, được không, có lẽ phải hai ba tuần sau, em và Thương mới có thể trở lại đó.

- Chuyện này tiểu thư không cần lo, tôi đang xử lý. Cô còn gì dặn dò không?

- Không có, à cảm ơn anh chuyện ngày hôm nay. Nếu không có anh không biết hiện tại Thương như thế nào rồi nữa.

- Sao tiểu thư lại nói vậy chứ, bảo vệ và chăm sóc cô vốn dĩ là trách nhiệm của tôi mà.

- Dù sao cũng không thể không cảm ơn anh. Thôi cũng đã trễ rồi, anh đi nghỉ ngơi đi, tạm biệt.

Quả thật hôm nay nếu không có Trần Minh thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Nơi đó là một đoạn đường vắng hiếm người qua lại, cả cô và Huyền Thương đều không mang theo điện thoại. Với sức của một mình cô thì không thể đưa anh đi một khoảng xa được, lúc đó cô lại không làm theo ám vệ nữa chứ. Giữa lúc tuyệt vọng thì Trần Minh lái xe đến đưa cô và Huyền Thương về nhà anh, trên đường đi cô phải mượn điện thoại của Trần Minh để gọi cho John, cô không thể mạo hiểm tất cả đưa anh đến bệnh viện, thân phận của anh quá đặc biệt nếu để bị lộ thì dư luận chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Cũng may là anh ấy không sao.

Băng Linh mang một bộ đồ thoải mái, đơn giản dùng để mặc ở nhà của Huyền Thương mang xuống cho Thượng Quan Triệt bảo anh đi thay đồ, cô sẽ ở lại trông chừng Huyền Thương.

Bước vào phòng, cô thấy anh đang nằm hôn mê trên giường bệnh, nửa người trên để trần, vai ohair được băng bó kỹ càng. Cô nhìn mà nước mắt cứ rơi tí tách. Cô đến ngồi cạnh giường của anh, tay nắm lấy bàn tay anh, nắm chặt không buông, mắt cô cứ như thế xuyên qua màng nước mắt nhìn anh.

***

Sáng hôm sau, cô tỉnh lại trên phòng của mình.

'Rõ ràng hôm qua còn đang ở phòng bệnh của Huyền Thương mà. Sao giờ lại ở đây rồi.'

Cô đang mơ màng suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa phòng, sau đó là bóng dáng của anh hai nhà cô Thượng Quan Quân.

- Em tỉnh rồi à?

- Ưm, anh đến khi nào vậy.

- Tối hôm qua, anh đến thăm Huyền Thương thì thấy em nằm ngủ gục bên giường của Huyền Thương, sợ sáng mai em tỉnh dậy sẽ bị đau cổ nên anh ôm em về đây.

- Huyền Thương sao rồi?

- Còn sao nữa, vẫn còn hôn mê, John nói ít nhất ba ngày sau cậu ấy mới tỉnh lại. Bây giờ, em hãy đi làm vệ sinh cá nhân đi rồi xuống ăn sáng, sau đó đến chăm sóc cho chồng em.

- Biết rồi!

Một lúc sau, Băng Linh đến phòng bệnh của Huyền Thương chăm sóc anh, nói là chăm sóc thực chất cũng chỉ là ngồi xanh chừng anh thôi, đề phòng có bất trắc.

***

Quả nhiên đúng như lời bác sĩ John đã nói ba ngày sau Huyền Thương đã tỉnh dậy.

Lúc ấy, Băng Linh vừa mới lau người cho anh xong rồi đến ngồi bên cạnh nắm tay anh, ngắm nhìn anh. Vài phút sau cô cảm giác được tay mình bị tay anh bóp. Mắt anh cũng bắt đầu có dấu hiệu tỉnh. Khi huyết mâu đối diện tử mâu thì họ có thể cảm nhận được tình yêu cũng như sự vui mừng của nhau.

- Thương, anh tỉnh rồi. Có cảm thấy đau ở đâu không, mau nói cho em biết.

- Anh không sao, em đừng lo lắng.

- Vậy thì tốt.

- Băng!

- Dạ!

- Em gầy đi nhiều quá đó. Anh vỗ béo em bao nhiêu ngày nay nhìn vào mới có thịt được một tí, sao mới mấy ngày mà lạo gầy hơn lúc trước rồi. Sao em không biết tự chăm sóc bản thân gì hết vậy.

- Em không biết tự chăm sóc mình chính là chờ anh đến chăm sóc em đó. Nếu muốn thì anh nhanh chóng khỏe lại đi rồi đến mà nuôi cho em mập lên.

- Anh chỉ nuôi vợ mình thôi. Em có muốn làm vợ anh không.

- ... Muốn em làm vợ anh, dễ vậy sao. Anh phải cho em một màn cầu hôn thật đặc biệt, đến lúc đó có lẽ em sẽ suy nghĩ lại đấy, dù gì ngoài kia cũng có rất nhiều người muốn cưới em mà.

- Anh xem ai dám cướp người ra khỏi tay anh?

- Họ không dám cướp nhưng em có thể tự đi mà.

- Em dám...Aaa

- Có gì mà...ấy anh cẩn thận chứ, động đến vết thương bây giờ.

Huyền Thương trong lúc kích động đã động đến vết thương, Băng Linh lo lắng giữ người anh lại, xem xét vết thương. Huyền Thương thuận thế dùng một tay ôm Băng Linh đặt cô lên giường nằm cùng mình. Tuy là phòng bệnh cũng là tại nhà anh nên giường bệnh cũng là giường kingsize cỡ lớn, ba người nằm vẫn còn rộng. Hai người nằm trên một chiếc giường, mặt đối mặt, đôi môi hap người chỉ cách nhau có vài cm. Huyền Thương nhìn Băng Linh đang ngơ ngác trước mặt mình thì lòng ngứa ngáy bất chấp vết thương mà cúi đầu tra tấn đôi môi mê người kia. Băng Linh bị cưỡng hôn thì ngớ người trong giây lát, định thần lại muốn đẩy anh ra nhưng lại sợ động đến vết thương của anh nên chỉ có thể thuận theo ý anh, hai tay ôm lấy cổ anh phối hợp với anh, đợi anh hôn mệt thì thôi.

Sau vào phút hôn nhau nồng nhiệt, Huyền Thương cũng chịu buông tha cho Băng Linh. Bây giờ mặt cô đã đỏ như trái cà chua rồi, không dám ngẩng mặt nhi f anh chỉ dám cúi thấp đầu chóng hết mức có thể mà thôi. Huyền Thương cũng biết là cô đang ngượng nên cũng không dám trêu chọc cô lúc này, chỉ mỉm cười nhẹ tì trán mình lên trán cô, đợi nhiệt độ trong phòng hạ dần sau nụ hôn nóng bỏng vừa rồi. Ba ngày hôn mê đối với anh dài như ba năm vậy, không thể nhìn thấy cô, ôm cô đúng thật đối với anh như là cực hình vậy. Anh nằm im một chỗ có thể cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay cô đang nắm lấy tay anh nhưng lạo không thể nắm lại, anh nghe tiếng cô khóc, cảm nhận được từng giọt nước mắt của cô rơi trên người mình nhưng lại không thể dỗ cô nín cũng không thể lau nước mắt cho cô lại khiến anh khó chịu vô cùng. Anh nghe rõ từng lời nói thủ thỉ đầy tình cảm của cô mỗi ngày nhưng lại không thể trả lời hay nói cùng cô, trong suốt ba ngày này anh đã hiểu rõ tình cảm mà Băng Linh dành cho mình rồi. Anh đã từng nghĩ rằng cô cũng yêu mình nhưng chưa bao giờ chắc chắn lại chưa từng thử hỏi cô, đến khi mìn chịu hết nổi rồi thì lại vô tình làm tổn thương cô. Nhưng trong cái rủi cũng vó cái

may, phát đạn này hành hạ anh suốt ba ngày cũng giúp anh hiểu rõ lòng cô, có được tình yêu của cô, cũng không hẳn là vô ích. Chỉ là nếu kẻ đứng sau nhắm vào anh thì có lẽ anh sẽ bỏ qua nhưng kẻ đó lại nhắm vào vợ anh thì anh tuyệt đối không thể làm ngơ rồi.

- Băng Linh!

- Dạ!

- Em từng nói...em yêu anh, anh không nghe nhầm đúng không.

Băng Linh nghe anh hỏi thì ngước đầu lên nhìn lại vô tình khiến hai đôi môi tiếp xúc nhau, nhớlại những gì John nói, anh ấy không thể vận động mạnh nên cô nhanh chóng nằm dịch ra xa anh một chút trước khi người đàn ông nào đó hóa sói.

- Anh không tin em sao?

- Anh tin nhưng anh sợ...

- Anh sợ gì chứ?

- Anh sợ tất cả chỉ là giấc mơ của anh mà thôi.

Băng Linh nghe anh nói thì cười tươi rồi sau đó chủ động hôn anh, trước khi để anh nắm quyền chủ động thì cô đã cắn cho anh một phát rồi rời khỏi môi anh.

- Hự... Em muốn mưu sát chồng sao?

- Không phải anh nói anh sợ đây chỉ là giấc mơ của anh sao. Em giúp anh chứng minh rằng đây là thật không phải mơ. Vả lại sao em nỡ mưu sát anh chứ, anh xảy ra chuyện gì rồi, em biết sống với ai chứ.

- Băng Linh, anh rất hạnh phúc. Cảm ơn em, cảm ơn em vì đã yêu anh.

Đúng lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa sau đó là tiếng của Thượng Quan Quân.

- Linh nhi, Huyền Thương. Có Sở Mặc Thần đến thăm kìa.

Nghe thế thì Băng Linh và Huyền Thương liếc nhìn nhau khó hiểu.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ai mới là người khó xử?

Cả Băng Linh và Huyền Thương đều bất ngờ khi biết Sở Mặc Thần đến thăm vì chuyện Huyền Thương xảy ra chuyện được giữ kín, ngoại trừ người của Thượng Quan gia và Đông Phương gia ra thì không còn ai biết cả vậy tại sao Sở Mặc Thần lại biết. Mặc dù bất ngờ nhưng khách đã tới thăm thì không thể không tiếp. Băng Linh lấy một bộ đồ ở nhà giúp Huyền Thương mặc vào rồi xuống phòng khách.

Dưới phòng khách, Sở Mặc Thần đang ngồi trên sofa dáng vẻ hơi bối rối. Thượng Quan Quân đang ngồi ở một chiếc ghế khác nhìn Sở Mặc Thần đầy khó hiểu.

- Mặc Thần ca ca, anh đến có chuyện gì hả?

- Băng Linh, anh biết được Đông Phương Huyền Thương bị thương nên đến thăm.

- Sao anh biết tôi đang bị thương?

- Bởi vì...

- Anh...có biết kẻ chủ mưu việc này, đúng không?

Băng Linh thấy anh ấp úng như vậy thì có chút nghi ngờ hỏi thử.

- Đúng vậy!

Nghe xong hai chữ đó, không khí trong phòng khách đột nhiên trở nên ngột ngạt. Cả Băng Linh, Huyền Thương và Thượng Quan Quân sắc mặt đều không được tốt cho lắm. Sau cùng Thượng Quan Quân là người lên tiếng đầu tiên.

- Ai?

- Mọi người ngồi xuống trước đi. Mặc Thần ca ca anh cũng không cần cảm thấy áy náy, dù anh quen biết người đó nhưng việc này không phải do anh làm nên em sẽ không trách anh.

- Cảm ơn em, Băng Linh!

- Sở Mặc Thần, tôi cần ở anh một lời giải thích.

Mặc dù biết Sở Mặc Thần không liên quan đến chuyện này như.g Thượng Quan Quân vẫn không kiềm nỗi tức giận. Nếu hôm đó không phải có Đông Phương Huyền Thương thì em gái anh có sống được tới hôm nay không. Vậy cho nên bất kể ra sao, hôm nay anh vẫn muốn nghe chính miệng Sở Mặc Thần giải thích.

- Tôi biết, thật ra người ra lệnh cho tay súng bắn tỉa kia là Nancy, con gái của một cố vẫn cấp cao trong tổ chức Mafia của tôi. Vị cố vẫn kia là bạn thân chí cốt của bố tôi tên là Carlos, đối với tôi ông ấy như một người thầy, người cha thứ hai của tôi vậy. Tay súng bắn tỉa kia tôi đã giữ lại rồi, nếu mọi người muốn tôi sẽ đưa cho mọi người tự xử lý còn Nancy có lẽ tôi không thể giao được, xin thứ lỗi. Cô ấy tuổi trẻ xốc nổi, làm việc gì cũng không suy nghĩ thấu đáo cũng bởi vì từ nhỏ đã được buông chiều. Mặc dù việc Đông Phương Huyền Thương bị thương chúng tôi không thể thay đổi nhưng mạng sống của Nancy tôi cũng không thể giao, khi cô ấy đến Trung Quốc tôi không hề biết chuyện, khi nghe chú Carlos gọi điện thoại đến tôi mới biết nhưng đã quá muộn, cô ấy đã gây ra chuyện lớn như vậy rồi. Nhưng tôi đã hứa với chú Carlos là sẽ chăm sóc cô ấy rồi, tôi không thể thất hứa, mong mọi người hiểu cho.

- Vậy em gái tôi và cô ta có thù oán gì mà cô ta lại muốn giết con bé chứ.

- Là vì...tôi.

- Không lẽ cô ấy yêu anh sao, Mặc Thần ca ca?

- Anh không rõ nhưng...có lẽ vậy.

- Vậy anh tính xử lý cô ấy thế nào?

Người nãy giờ không lên tiếng - Đông Phương Huyền Thương bây giờ mới mở miệng vàng nói chuyện.

- Tôi sẽ đưa cô ấy lại Italy để bố cô ấy tự giải quyết.

- Chỉ vậy thôi sao, nhưng may cho anh lần này người bị thương là tôi, nếu người bị thương là Băng Linh thì cô ta có trăm cái mạng cũng đền không nổi một giọt máu của Băng Linh đâu.

- Tôi biết, nếu Băng Linh vì cô ấy mà bị thương tôi cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

- Nhưng đến cho cùng anh cũng sẽ vì ông Carlos mà nương tay, đúng chứ?

Quả không hổ danh là ông anh trai phúc hắc, miệng lưỡi sắc sảo, Thượng Quan Quân anh hỏi câu nào là trúng trọng điểm thôi khiến người ta không biết đường trả lời.

- ...

- Mặc Thần ca ca, anh có dẫn cô ấy đi theo đến đây không.

- Có!

- Dẫn cô ta vào!

- Thương, anh đừng tức giận nữa mà, bình tĩnh một chút đi.

Biết là anh đang tức giận, Băng Linh chỉ có thể khuyên anh vài câu rồi dùng tay mình nắm chặt tay anh để anh hạ hỏa mà thôi. Cảm nhận được anh đã bớt giận, cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sở Mặc Thần ngồi một bên thấy được cử chỉ ngọt ngào của hai người thì biết mình đã thua rồi. Anh luôn biết mình đã thua, chỉ cần nhìn ánh mắt Băng Linh mỗi lần nhìn Đông Phương Huyền Thương thì biết tim cô đã không thể rung động vì bất cứ ai được nữa. Nhưng anh từ trước tới giờ chưa từng chịu thua khi chưa thử cố gắng nhưng đến cuối cùng chẳng phải vẫn chỉ là người đến sau thôi sao. Băng Linh lại không giống với những cô gái bình thường, đã yêu a rồi thì sẽ không thay đổi, đây chẳng phải đều khiến anh yêu cô sâu đậm sao, đáng tiếc người cô yêu chưa bao giờ là anh cũng sẽ không bao giờ là anh.

- Tôi sẽ đưa cô ấy vào.

Kiềm nén đau thương trong lòng. Sở Mặc Thần anh không thể để người khác nhìn thấy gương mặt yếu đuối của mình được. Anh đứng dậy, đến một góc gọi điện thoại cho Simon, kêu anh ta dẫn Nancy vào. Khoảng vài phút sau thì ngoài cửa chính liên tục vang lên tiếng mắng chửi bằng tiếng Anh của một cô gái, người chưa thấy mà đã nghe tiếng rồi.

- Simon đáng chết, mau thả tôi ra, đồ khốn kiếp, bố tôi sẽ không tha cho anh đâu. Đáng ghét, anh mau thả tôi ra....

- Tiểu thư Nancy, mong cô hợp tác, cô nên biết hiện tại cô đang ở Trung Quốc không phải Italy mà muốn làm gì thì làm. Cô tốt nhất đừng chọc lão đại tức giận thì hơn.

Nancy nghe Simon nói vậy thì gương mặt vặn vẹo đến đáng sợ. Cô ta từ khi sinh ra đã ở vị trí trên cao chưa từng chịu ủy khuất, hôm nay lại bị một tên thuộc hạ lớn tiếng, rồi còn bị kéo đi như kéo một con gà con, lúc sáng còn bị Jonathan mắng mồm trận té tát, tất cả chuyện này đều là do Angela gây nên, Nancy này nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta. Khi bước vào phòng khách thì Nancy đưa mắt liếc một vòng để kiếm Angela, trong phòng khách đều là đàn ông chỉ có một cô gái. Vừa nhìn thì Nancy đã biết đó chính là Angela. Cô ta đã từng nhìn thấy ảnh của Angela rồi nhưng cô ở bên ngoài quả thực xinh đẹp hơn trong hình gấp vạn lần, gương mặt trái xoan nhỉ nhắn cực kỳ xinh đẹp,một ding mạo khiến chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường hiếm có cô gái nào bì được. Mặc dù chỉ khoát lên mình một bộ đồ thoải mái ở nhà nhưng vẫn không che lấp đi khí chất cao quý lạnh lùng kiêu ngạo từ trong xương tủy phát ra, đôi mắt màu tím tuyệt đẹp luôn cao ngạo bất cần chỉ khi nhìn vào người đàn ông ngồi bên cạnh mới có được sự ấm áp. Một cô gái như vậy quả thật chính là con cưng của trời mà. Nancy cô luôn được khen là xinh đẹp nhưng đứng trước cô gái này thật giống như là một cây cỏ dại mọc bên cạnh một bông hoa hồng rực rỡ quyết rũ vậy. Nghĩ đến đây đôi mắt xanh dương của Nancy hiện lên tia ác độc cùng ghen tị khiến người ta rợn người.

Lúc Nancy quan sát Băng Linh thì mọi người cũng đánh giá cô ta. Nancy cũng được xem như là một mỹ nhân phương Tây chính hiệu. Gương mặt xinh đẹp quyến rũ vạn phần chỉ có điều trang điểm...đậm quá, thân hình nóng bỏng vô cùng. Nếu cô ta muốn quyến rũ ai đó thì quả thật vô cùng dễ dàng như g đáng tiếc Sở Mặc Thần lại không nằm trong số đó. Nhưng tia ác độc trong mắt cô ta thật sự khiến người ta không thể bỏ qua. Không ngờ một cô gái mới 22 - 23 tuổi lại có t cơ á độc như vậy rồi.

- Nancy.

- Đúng, là tôi! Cô ngốcawms hay sao mà vấn đề như vậy cũng không nhận ra, Angela?

- Không, không, không, tôi biết rõ cô là ai, chỉ là tôi cứ nghĩ người muốn giết tôi ắt hẳn phả rất thông minh và tài giỏi, khó.à bị phát hiện được đáng tiếc thật khiến tôi thất vọng. Tôi cứ nghĩ muốn bắt được cô phải khó khăn lắm chứ, hóa ra là tôi đã đánh giá cao trí thông minh của cô rồi.

- Cô đang mắng tôi ngu ngốc đó hả.

- Tôi chưa từng nhắc đến một chữ ngốc nào với cô hết, sao gọi là mắng cô ngốc được.

Những người đàn ông xung quanh nghe thế mà phải nhịn chòi đến nội thương, công phu mắng người của Băng Linh ngày càng tiến bộ nha. Nhìn gương mặt của Nancy tức giận đến đỏ bừng, đến lớp trang điểm dày cộm kia cũng không che giúp cô ta được thì bọn họ lại thấy hả dạ.

- Angela, lần này xem như cô may mắn thoát chết. Cô tốt nhất đừng để tôi có cơ hội ra tay lần nữa nếu không cô sẽ không may mắn như vậy nữa đâu.

- Cô nghĩ cô còn có cơ hội ra tau sao?

Nghe lời nói của cô ta, ông trùm hắc đạo cất tiếng lạnh lùng như vọng đến từ địa ngục bỏi Nancy, cô ta nghe giọng nói đáng sợ của Đông Phương Huyền Thương mà tay chân run lẩy bẩy, đến mở miệng nói chuyện cũng không còn sức.

"Người đàn ông này quá đáng sợ "

Trong đầu cô ta hiện tại chỉ có dáng vẻ lạnh lùng như Tula đến từ địa ngục của Huyền Thương mà thôi, Nancy đưa anh mắt cầu cứu liếc nhìn Sở Mặc Thần đang đứng im lặng một bên.

- Jonathan, anh phải giúp em. Anh đã hứa với bố em rồi mà, em...em còn là vị hôn thê của anh nữa mà, anh nhất định khổng thể để em chết được.

- CÔ CÂM MIỆNG!

Nancy bị Sở Mặc Thần quát thì giật mình không dám hó hé một chữ chỉ là cô ta đã biết Sở Mặc Thần nhất định sẽ không để cô ta chết nên cũng đỡ sợ hơn một chút, cô ta chạy ra phía sau lưng của Sở Mặc Thần đứng nấp.

- Vị hôn thê, hahaha, Sở Mặc Thần mắt của anh có vấn đề hả, người phụ nữ ngực to não nhỏ này mà cũng thích nổi sao?

- Thượng Quan Quân, anh nói ít hơn một chút thì sẽ chết hả.

- Anh chỉ nói sự thật thôi mà. Chẳng phải cô ta vừa mới nói đó sao.

- Phải, tôi...tôi là vợ chưa cưới của Jonathan.

- NANCY, cô đứng im mồm chỗ cho tôi nếu chưa muốn chết.

Sở Mặc Thần nãy giờ nhịn mệt mỏi rồi, Nancy này cứ một câu là vị hôn thê của anh hai câu cũng là vị hôn thê của anh, kiếp trước anh đã tạo nghiệp gì vậy trời.

- Băng Linh à, thật ra chuyện này vốn dĩ chỉ là lời hứa miệng của hai nhà thôi. Anh chưa bao giờ đồng ý mối hôn sự này.

- Em biết ánh mắt của anh không kém như thế mà. Người như anh xứng đáng có được một cô gái tốt yêu anh sâu đậm.

' Nhưng người đó không phải em"

Trong đầu Sở Mặc Thần hiện lên ý nghĩ đó.

- Angela, cô nói vậy là có ý gì. Chẳng lẽ cô cảm thấy tôi không xứng đáng với Jonathan sao hay cô mới là người xứng đáng. Cô có biết vì sao tôi muốn giết chết cô không đó là bởi vì tôi hận cô, rõ ràng là tôi đã lớn lên cùng anh ấy, bên cạnh nh ấy nhiều năm như vậy nhưng tại sao cũng không bằng anh ấy nhìn thấy cô vài lần chứ. Tôi hận, tôi hận tại sao ông trời lại bất công như vậy chứ, tại sao người anh ấy yêu không phải là tôi mà lại là...um...um...

Nancy gần như là đã mất kiểm soát rồi, nếu không có Sở Mặc Thần giữ lại thì có lẽ cô ta đã như phát điên mà tiến đến chỗ Băng Linh rồi. Sở Mặc Thần đành phải đánh cô ta một cái sau gáy để cô ta bất tỉnh thì mới im lặng được thôi.

Nghe những gì Nancy nói mà sắc mặt Đông Phương Huyền Thương ngày càng lạnh, mọi người đều có thể cảm nhận được ngoại trừ cái người đang bất tỉnh kia thôi.

- Sở Mặc Thần, nể tình anh và Băng Linh cũng thân thiết như hai anh em nên chuyện này tôi sẽ bỏ qua cho cô ta, tôi hi vọng từ nay về sau cô ta sẽ không còn xuất hiện trong cuộc sống của tôi và Băng Linh nữa. Bây giờ anh hãy tống co ta về nơi cô ta nên ở đi.

- Này, này, Đông Phương Huyền Thương, tôi dù gì cũng là anh trai của Băng Linh mà, cậu có hỏi ý kiến tôi chưa mà tự ý ra quyết định vậy, thậm chí cậu còn chưa hỏi ý Linh nhi mà.

- Tôi mới là người bị thương.

- ... Linh nhi, em nói một câu công bằng đi chứ.

- Quyết định của Thương cũng là quyết định của em rồi, miễn bàn cãi nữa.

Thượng Quan Quân:...

Xem như các người giỏi.

- Cảm ơn. Băng Linh, anh về đây.

- Mặc Thần ca ca, anh đi cẩn thận.

- Ừm!

Tạm biệt nhau xong, Sở Mặc Thần và Simon đưa Nancy về. Trong lòng Sở Mặc Thần nhói đau vì câu nói lúc nãy của Đông Phương Huyền Thương, thân thiết như anh em. Thấy bóng họ đã khuất, Băng Linh quay qua nhìn Huyền Thương.

- Thương, chúng ta lên phòng thôi.

- Được!

- Đi, em dìu anh.

- Này, hai người bỏ tôi lại hả. Này...

Mặc kệ tiếng la đầy oán trách của Thượng Quan Quân, đôi uyên ương kia vẫn cùng nhau về phòng, không thèm bỏ lại cho anh trai một ánh mắt.

***

Trong phòng ngủ của Băng Linh.

Đông Phương Huyền Thương ngồi trên giường, Băng Linh ngồi ngang trên đùi anh, đầu tựa vào ngực trái của anh, hai tau ôm lấy thắt lưng anh. Nửa thân trên của Huyền Thương để trần một tay không bị thương của anh đang ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô, anh có thể cảm nhận được độ ấm từ đôi tay cô cũng như là hơi thở ấm áp cỉa col khi cô thở, nó cứ phả vào ngực anh, làm lòng anh cứ nhức ngáy khó chịu như bị mèo cào vậy, anh hiện tại rất muốn đè cô ra thịt đấy nhưng đáng tiếc đây không phải thời điểm tốt. Đang cực lực khắc chế dục vọng của mình thì nghe tiếng nói dịu dàng ấm áp của cô, anh thật muốn toát mồ hôi hột mà.

- Thương, cảm ơn anh.

- Hử!

- Cảm ơn anh đã chịu bỏ qua cho Sở Mặc Thần. Em biết với tính cách của anh thì sẽ không dễ bỏ qua chuyện này như vậy nhưng anh vẫn bỏ qua đó là bởi vì em. Anh sợ em phải khó xử không phải sao.

- Em quả thật rất hiểu anh. Anh biết mọi quyền quyết định đều nằm trong tay anh, Nancy kia chết hay sống đều chỉ bởi một câu nói của anh. Nhưng người phải khó xử lại là Sở Mặc Thần, mà nếu anh ta khó xử thì em cũng sẽ chẳng dễ chịu gì, mà anh lại không muốn em như vậy nên bỏ qua cho cô ta cũng được. Dù gì nếu không nhờ cô ta thì anh cũng đã không nghe được em nói câu em yêu anh rồi.

- Nhưng bỏ qua cho cô ta, anh có cảm thấy khó chịu không. Anh vì em mà hi sinh nhiều như vậy, em thật sự rất cảm động cũng rất hạnh phúc khi có được tình yêu của anh.

- Anh không sao, chỉ cần em vui vẻ là anh hạnh phúc rồi. Anh muốn mỗi ngày ở bên cạnh anh em sẽ thật vui vẻ, vô ưu vô lo.

- Hì hì, được nhìn thấy anh mỗi ngày là hạnh phúc của em mà.

- Em đó, miệng càng ngày càng ngọt nha.

- Sao, anh có muốn niếm thử không?

- Em có biết là mình đang chơi với lửa không?

- Anh nghĩ em có sợ không?

- Em...quả thật là cần dạy dỗ mà.

...

Trong căn phòng tràn ngập tiếng cười nói cùng những tiếng cười chứa đầy sự hạnh phúc của một đôi tình nhân.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 59: Tình yêu ngọt ngào

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đông Phương Huyền Thương ở nhà dưỡng thương thêm vài ngày. Nếu là bình thường bắt anh ở không thế này nhất định anh sẽ chán đến chết mất thôi nhưng mà hiện tại có Băng Linh bên cạnh vậy nên dù bắt anh nằm không một chỗ anh vẫn thấy vui vẻ hạnh phúc. Hằng ngày hai người cứ ở chung với nhau, ăn chung, xem phim chung, ngủ chung một giường thậm chí tắm cũng tắm chung. Nói là tắm chung nhưng thực chất là do anh lấy cớ vết thương chưa lành không thể vận động mạnh đòi Băng Linh tự tay tắm cho anh, mỗi lần tắm xong mặt Băng Linh đều đỏ như tôm luộc, còn Huyền Thương thì tinh thần phấn chấn, vui vẻ nhưng cũng không dám trêu chọc cô đâu, đang lúc xấu hỏ mà còn ghẹo thì Băng Linh sẽ về lại nhà Thượng Quan mất. Anh không dám đâu. Hai người cứ ngọt ngào anh anh em em như thế thật khiến mấy người độc thân hay tới thăm kia tức chết, mỗi lần tới thăm rồi về lại bị tọng cho một mồn cẩu lương như.g vẫn không thấy chán cứ hai ba ngày lại tới.

Ở nhà một tuần, vết thương cũng đã kết vảy, chỉ cần dùng thuốc chống xẹo để tránh không để lại sẹo nữa thôi. Thấy mọi chuyện đã trở lại quỹ đạo, Băng Linh và Huyền Thương cũng đến lúc trở lại công việc của mình, quay về đoàn làm phim. Quay phim không thể trì hoãn thêm nữa, hai người có lẽ phải quay gấp rút để kịp thời gian đi đến Bắc Kinh hoàn thành những tập cuối của phim nữa.

Hôm nay Băng Linh diện một bộ trang phục có váy liền áo. Áo màu trắng thiết kế không tay lộ vai, váy dài đến gối có hai lớp, lớp trong màu trắng lớp ngoài có chất liệu là vải voan mỏng màu tím, trên eo màu đậm càng xuống dưới màu nhạt hơn, phần eo được thêu hoa văn bằng tơ vàng.

Băng Linh sẽ đến đoàn làm phim cùng Huyền Thương. Đi chung một xe, hai người thản nhiên cầm tay nhau nói nói cười cười đi vào trước những ánh mắt với hàm ý chuyện gì đang xảy ra vậy của mọi người. Nhìn thấy những hành động ngọt ngào của Băng Linh và Huyền Thương thì mọi người gần như đã đoán ra được mối quan hệ giữa 2 người. Có những người cảm thấy họ rất đẹp đôi và chúc cho hai người hạnh phúc cũng có những người cảm thấy ngứa mắt nhưng bọn họ cũng chẳng biết làm gì ngoài khinh thường hừ lạnh.

- Thương, em đi thay trang phục diễn đây, anh cũng đi thay đi. Có lẽ chúng ta sẽ rất bận rộn trong khoảng thời gian này đây. Anh mà thấy khó chịu vì vết thương thì phải nói cho em đấy.

- Ừm, anh biết mà. Anh nhất định không để bản thân xảy ra chuyện đâu mà, anh còn phải chăm sóc em cả đời kia mà.

- Dẻo miệng quá đi.

- Không dẻo miệng sao em có thể yêu anh chứ.

- ... Không nói chuyện với anh nữa, em đi đây.

Băng Linh vừa đi vào phòng thay đồ thì từ xa Từ Mộng đi đến gần Huyền Thương nói chuyện với anh.

- Will, quan hệ của anh và...Angela là như thế nào vậy?

- Từ tiểu thư, cô đây là đang giả ngốc đó hả. Người bình thường nhìn vào còn biết cô còn đến hỏi tôi. Còn nữa từ nay về sau phiền cô gọi tôi là William, tôi và cô không thân nhau tới mức cô có thể gọi tên tôi thân mật như vậy.

- Nhưng mà William...cô ta không...xứng với anh.

- Có xứng hay không không phải chỉ với một câu nói của cô là được. Angela có hợp, có xứng với tôi hay không chỉ cần mình tôi biết là được.

- William, em chỉ muốn tốt cho anh thôi mà.

- Tôi không cần sự quan tâm của cô, còn nữa nãy giờ cô chiếm nhiều thời gian của tôi rồi. Bây giờ tôi phải đi đây, cô tốt nhất đừng gây phiền toái cho Angela nếu không đừng trách tôi độc ác.

- Xin lỗi.

Nói chuyện xong thì Huyền Thương bỏ đi thay đồ không quan tâm đến ánh mắt đầy lưu luyến của ai kia. Anh thay xong đi ra ngoài thì thấy Băng Linh đang ngồi nghịch điện thoại, hôm nay không có cảnh quay chung với Bạch Hổ và Bạch Su nên Băng Linh có vẻ hơi chán chỉ là không chán được bao lâu

nữa đâu. Hai người ngồi trò chuyện một lúc thì cũng đến lúc phải quay rồi.

Hai người hôm nay phối hợp diễn ăn ý một cách kỳ lạ. Bình thường hai người diễn chung đã hiểu ý nhau vô cùng không phải cặp bạn diễn nào cũng làm được dù là có hợp tác với nhau nhiều năm. Nhưng hôm nay giữa hai người dường như có một sợi dây liên kết vô hình vậy, hễ người này ở đâu thì 3 giây sau người kia sẽ xuất hiện bên cạnh. Khi họ diễn cảnh tình cảm mọi người xung quanh dẫu biết là họ đang diễn nhưng vẫn không tránh khỏi bị tọng một mớ cẩu lương bởi vì hai người kia diễn quá đạt đi, cứ như là hai vợ chồng mới cưới ngọt ngào vô cùng, đặc biệt khi diễn cảnh hôn, chẳng ai muốn dùng kĩ xảo cả, hôn thật mà hôn vô cùng nồng nhiệt khiến ekip phải đỏ mặt tía tai một hồi. Vì hai người nghỉ hơn một tuần nên cảnh còn thiếu không ít, phải quay suốt cả một ngày trời tối.mới có thể về nhà. Mặc dù rất mệt nhưng cả hai vẫn quyết định tự nấu bữa tối, nấu xong, Huyền Thương ham vui chụp hình đăng Weibo, anh viết vài câu khiến Weibo nổ tung trong vài phút.

' Cảm giác cùng người mình yêu nấu một bữa tối rồi cùng thưởng thức trong thế giới hai người chắc chắn sẽ rất hạnh phúc. Cuối cùng chúng ta cũng đợi được những khoảnh khắc này rồi, tình yêu của anh. " [3 cái icon hạnh phúc]

Vừa đăng xong vài phút thù Weibo của anh liền nổ tung. Các câu hỏi dồn dập từ fan cùng thắc mắc của các đồng nghiệp, Huyền Thương liếc nhìn cũng không kịp. Đại kháo mọi người hỏi có phải tảng băng như anh cuối cùng cũng biết yêu rồi không, ai là người có khả năng siêu nhiên cảm hóa được Will đế anh vậy, cô ấy là con gái nhà ai để bọn họ còn đi phỏng vấn nữa,... Băng Linh cũng vừa nhận được thông báo khi anh vừa đăng ảnh, nhìn vào lượt xem và bình luận thì cô chỉ biết câm nín về tính chiếm.hữu của người đàn ông này thôi. Cũng may cô từng nói với anh cô muốn mình ở trên đỉnh vinh quang rồi thì mới công bố với mọi người về mối quan hệ của hai người nên anh cũng không dám làm quá chỉ đăng vài tấm ảnh thôi, chỉ là như vậy lại khiến nhiều người suy đoán xem bạn gái anh là ai, lại gây ra nhiều hiểu lầm bất quá cả cô và anh đều chẳng mấy quan tâm đến việc này. Nhưng nếu có kẻ gán ghép bậy bạ anh với cô gái khác thì Huyền Thương sẽ lên tiếng phủ định ngay lập tức mà tài khoản Weibo của người đó cũng sẽ bị hack vài giây sau mà thôi.

Có vài người còn suy đoán bạn gái anh là Từ Mộng vì có rất nhiều fan thích hai người là một cặp, vả lại nhiều năm qua hai người lại cùng hợp tác với nhau khá là nhiều phim nên tất nhiên sẽ có người suy đoán hai người lâu ngày sinh tình. Thậm chí có một tào khoản đăng lên vài tấm ảnh mà Từ Mộng và Huyền Thương đứng nói chuyện với nhau lúc sáng ở chỗ quay phim. Tấm ảnh chỉ có hai người, chỉ chụp được góc nghiêng của Huyền Thương nhưng gương mặt đầy tình cảm của Từ Mộng thì được chụp rất rõ ràng. Những tấm ảnh này đăng lên ở phần bình luận lại khiến Weibo một lần nữa loạn lên. Mọi người đều dời tất cả nghi vấn lên người Từ Mộng và muốn cô ta giải đáp thắc mắc cho bọn họ nhưng cô ta lại cứ ậm ờ khiến mọi người càng tin vào việc cô ta là bạn gái của Huyền Thương.

Huyền Thương thấy những câu bình luận gán ghép anh với Từ Mộng chung một chỗ thì đen mặt tức giận, đặc biệt thấy tấm ảnh kia thì sát khí đã bắt đầu nổi lên, hóa ra tất cả đều đã được cô ta sáp xếp từ trước. Anh đang rất tức giận, công khai lên tiếng cảnh cáo Từ Mộng. Anh viết một câu bình luận khiến ai đọc cách một cái màn hình điện thoại cũng cảm nhận được cơn tức giận của anh.

[Từ tiểu thư, mong cô tự trọng, đừng phá hoại tình yêu của tôi. Nếu cô khiến người yêu tôi cảm thấy khó chịu thì cô và gia đình cô sẽ không được vui vẻ đâu. Nếu cô thích làm kẻ thứ ba đến vậy thì cứ làm nhưng cô tốt nhất đừng làm kẻ thứ ba trong cuộc tình của chúng tôi nếu không cô sẽ thấy hối hận đấy.]

Từ Mộng đọc được bình luận của Huyền Thương thì khiếp sợ không thôi. Cô không ngờ được anh sẽ vì Băng Linh mà công khai chỉ trích cô ta. Vốn nghĩ khi đăng những tấm ảnh này lên, nhiều người thấy như vậy bọn họ sẽ càng tin tưởng giữa hai người coa tình yêu, anh sẽ vì áp lực dư luận mà chia tay Băng Linh. Bởi vì chuyện này càng để lâu thì sẽ càng khó giải quyết, nếu anh thực sự cùng Băng Linh công khai thì mọi mũi dùi của dư luận sẽ chĩa vào người cô. Huyền Thương vì yêu nên nhất định sẽ không để cô bị mọi người gây áp lực. Nhưng cô ta đã quá khinh thường tình yêu mà Huyền Thương dành cho Băng Linh rồi, anh có thể không quan tâm đến bản thân mình, đến sự nghiệp, công việc hay là danh dự và hình tượng nhưng Băng Linh là người mà anh không thể không quan tâm. Từ ngày đầu yêu cô anh đã biết từ đó sinh mạng của anh mang tên cô, mạng sống của anh là cô, hạnh phúc của anh chỉ có cô có thể mang lại, mất cô anh chỉ là cái xác không hồn mà thôi. Bây giờ lại có kẻ muốn thay thế vị trí của cô trong lòng anh, anh há có thể bỏ qua dễ dàng. Dù Băng Linh không quan tâm, anh cũng không thể không giải quyết.

Bấy giờ Từ Mộng đã bắt đầu hối hận khi đăng những tấm ảnh đó rồi. Mặc dù Huyền Thương chỉ cảnh cáo cô ta, anh vẫn chưa ra tay nhưng danh tiếng của cô ta dã xuống thấp từ scandal lúc trước của Băng Linh, hiện tại lại bị mọi người chỉ trích, nói cô ta là kẻ thích làm người thứ ba, điều này với một người từ nhỏ đã sông kiêu căng như cô ta sao có thể chịu nổi. Mọi tức giận và hận thù của cô ta đều đổ lên đầu Băng Linh.

Còn Băng Linh, cô xem những bình luận của mọi người khi tháy tấm ảnh kia, khỏi nói cô cũng biết là do ai gây ra. Cô chẳng quan tâm người khác nói gì, cũng chẳng thèm lên tiếng làm gì. Điều duy nhất cô quan tâm chính là thái độ của Thương. Khi thấy bình luận chẳng thì cô không bấy ngờ lắm, vì điều này đã được cô dự đoán trước rồi. Anh quả nhiên không làm cô thấy vọng, anh nhất định không để kẻ khác thay thế vị trí của cô dù là trên danh nghĩa. Hiện tại Băng Linh cảm thấy tim mình như có dòng mật chảy qua vậy, ngọt ngào vô cùng, cũng rất hạnh phúc khi cô đã đến thế giới này, gặp anh, yêu anh và được anh yêu. Kiếp này cô sống không hối hận. Chỉ là bây giờ nên thưởng cho anh như thế nào đây ta. Nghĩ nghĩ một hồi vẫn không nghĩ ra thôi thì cứ đi tìm anh trước đã, còn lại tính sau.

Đến phòng khách thì thấy anh đang ngồi xem tài liệu về các dự án lớn của tập đoàn. Trên người khoác áo choàng tắm thoải mái. Phải nói sao ta, um...anh bây giờ rất quyền rũ. Gương mặt góc cạnh rõ ràng, đẹp như được thượng đế điêu khắc, anh ngồi đấy dáng vẻ tập trung làm việc, cao ngạo lạnh lùng như một vị thần không vướng hạt bụi nào chốn hồng trần, cũng không ai có thể chạm đến chỉ có một người là ngoại lệ.

- Em ngắm đủ chưa?

Băng Linh ngắm anh đến thất thần, nghe anh hỏi thì mới hoàn hồn đáp lại.

- Chưa!

- ... Em qua đây với anh.

Băng Linh nghe anh nói vậy thì rất nghe lời, lạch bạch chạy đến ngồi ngay ngắn trên đùi anh, hai tay ôm cổ anh, ngước mặt nhìn anh.

- Trễ vậy rồi, sao em chưa ngủ?

- Không có anh, ngủ không được.

- Vậy em ngồi đây với anh một lát, anh xem xong cái này rồi chúng ta đi ngủ.

- Dạ!

- Ngoan!

Băng Linh không phải một cô gái dịu dàng ngoan ngoãn, đoan trang hiền thục. Cô vốn dĩ là một hỗn thế ma vương, người từ trước tới giờ có thể khiến cô ngoan ngoãn như vậy lúc trước là Sở Mặc Thần bây giờ là Đông Phương Huyền Thương. Chircos bên anh, cô mới lộ ra một mặt yếu đuối nhất của bản thân mìn mà thôi. Mà Huyền Thương thấy cô như vậy cũng không keo kiệt tặng cô một nụ hôn lên trán rồi để cô ngồi lên đùi mình chơi còn mình thì làm việc. Chỉ là vào phút sau anh lại cảm thấy hối hận khi cho cô ngồi lên đùi mình. Cô nhóc này ngồi không yên chút nào, tay ôm cổ anh, mặt chạm phải vùng cổ của anh thì thấy trái táo Adam của anh cứ trượt lên trượt xuống, bản tính nghịch ngợm ham vui lại nổi lên, hết lấy tay sờ, vuốt ve rồi lại hôn khiến cho anh không thể ngừng nuốt nước bọt, trái táo của anh cũng vì thế mà không chịu đứng yên một chỗ, cô thấy nó cứ trượt lên trượt xuống thì cảm thấy thú vị lại càng quá quắt hơn, dùng môi miệng của mình ngậm chặt lấy trái táo của anh muốn nó không thể chạy được nữa, chỉ là trái táo vẫn theo anh nuốt nước bọt mà chạy đi. Được một lúc thì anh hết nhịn nổi nửa rồi, anh sợ để cô chơi thêm một lúc nữa anh sẽ không kiềm chế được mà đem cô đi thịt quá. Bằng mọi cách ohair khiến cô dừng ngay hành động đốt lửa này lại.

- Băng!

- D...ạ!

- Đừng nghich nữa!

- Em đâu có nói chuyện làm phiền anh đâu?

- Nãy giờ em đang làm gì với yết hầu của anh vậy, hửm.

- Chơi!

- Em có biết yết hầu là nơi rất nhạy cảm của đàn ông không? Em chơi nãy giờ rất vui nhưng thực chất là đang đốt lửa trên người anh, em có từng nghĩ đến hậu quả của mình chưa.

- Không phải khả năng kiềm chế của anh tốt lắm sao?

- Không một người đàn ông nào chịu nổi việc bị người con gái mình yêu trêu chọc như vậy mà không nổi lên dục vọng cả.

- Em không biết cũng không hiểu. Cùng lắm thì mai khỏi đi làm, nằm trên giường một chỗ thôi.

- ...

Băng Linh thấy gương mặt với biểu cảm vô phương cứu chữa của anh thì nở nụ cười tươi khiến ai kia bị mê hoặc trong phút chốc. Cô biết anh không muốn hao người xảy ra quan hệ trong lúc này, anh muốn để dành cho đêm tân hôn của hai người như g cô vẫn không kiềm lòng được muốn trêu chọc anh mặc dù thấu anh nhẫn nhịn rất đau khổ cô cũng không đành lòng.

- Được rồi, em xin lỗi. Bây giờ anh muốn em thưởng gì cho anh về việc lúc nãy nà.

- Chuyện lúc nãy sao... À, không cần thưởng cho anh, bảo vệ quyền lợi của người anh yêu-đó vốn dĩ là việc anh cần làm mà.

- Nhưng em vẫn muốn cảm ơn anh bằng một hành động nào đó mà.

Cô nói xong thì lại bắt đầu có chút hối hận khi thấy gương mặt tuyệt đẹp của nh dần dần trở nên đen tối và phúc hắc chỉ là lời đã nói ra không thể rút lại.

- Em muốn dùng hành động sao?

Anh hỏi xong thì thấy cô gian nan gật đầu, gương mặt với nụ cười đầy gian xảo hệt như sói xám đã lừa được tiểu bạch thỏ vào trong bụng vậy. Anh ôm người cô lật một cái, cô nằm trên sofa, anh nằm trên cô, một chống xuống bên cạnh đầu cô, tay kia nắm chặt một tay của cô dời xuống vị trí nào đó của anh nãy giờ vì bị cô trêu chọc mà đã thứa tỉnh. Anh vui vẻ khi thấy mặt cô đỏ như máu khi chạm phải em trai anh.

- Nãy giờ nó đang rất khó chịu vì bị em trêu chọc đấy, em phải giúp anh an ủi nó đấy.

- Anh muốn em dùng...tay giúp anh?

- Đúng!

- Nhưng mà...

Cô vừa nói được hai chữ thì anh đã cúi xuống tặng cho cô một nụ hôn cuồng nhiệt. Trong nụ hôn kia, cô cảm thấy vật đáng sợ kia lại lớn thêm một vòng rồi cô thật sự lo cho tương lai của mình sau này nha, rõ ràng ai cũng có thể thấy dục vọng của người đàn ông này không phải nhiều bi h thường đâu, tinh lực lại vô cùng dồi dào, đặc biệt anh ăn chay suốt 28 năm rồi còn gì. Băng Linh thật sự muốn khóc vì trò nghịch ngu của mình khi nãy. Nhưng cũng tại anh quyến rũ quá thôi.

- Em mà không giúp anh thì anh sẽ đau khổ và khó chịu hơn cái chết nữa đó.

- Thôi được rồi. LÊN PHÒNG!

Rõ ràng là đi ngủ thôi bây giờ lại phải giúp anh giải quyết mấy lần nữa, thật là đau khổ mà. Từ giờ đến đêm tân hôn cô sẽ không đánh thức con sói cũng như là dục vọng trong con người anh nữa, xin thề. Chỉ là cô không hề biết anh mỗi khi nhìn cô hay ở gần cô thì cô vốn không cần làm gì thì con sói kia cũng sẽ tự động thức tỉnh mà thôi, khoảng thời gian này cũng chưa thể gọi là an toàn được.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Đến Bắc Kinh

Băng Linh và Huyền Thương quay phim thêm khoảng gần hai tuần nữa thì thời gian bay đến Bắc Kinh cũng tới. Hai người cũng chuẩn bị không ít đồ cho chuyến đi này. Hôm nay ở chỗ quay phim có Olearn đến chơi, Băng Linh đang ngồi nói chuyện với cậu còn Huyền Thương thì đang quay phim.

- Angel, sắp tới em sẽ đến Bắc Kinh sao?

- Không phải một mình em mà là cả ekip làm phim luôn. Sao, anh muốn đi hả.

- Tất nhiên rồi, em đi đâu anh phải theo đó chứ, anh đến Trung Quốc làm sứ giả hộ hoa mà, sao có thể thất trách chứ.

- Nhưng vẫn còn nhiều thời gian mà, anh có thể đi du lịch tại sao cứ theo em mãi vậy. Không sợ Will sao?

- Em khinh thường anh quá nha. Tại sao anh phải sợ tên William mặt lạnh đó chứ. Mà dù có sợ hắn thì sao, không phải hắn sợ em sao, anh có em bảo vệ thì sợ gì chứ.

- VẬY SAO?

- Á, William cậu đến từ lúc nào vậy?

- Từ lúc cậu bắt đầu nói câu đó, hay quá nhỉ, lá gan càng ngày càng lớn lại dám lấy bảo bối của tôi ra làm bia đỡ cho cậu.

- Thì...thì sao nào? Cậu làm gì được tôi.

- Cậu muốn biết không?

- Không!

- ...

Nhìn hai người nói chuyện mà Băng Linh không nén nổi cười muốn mệt. Huyền Thương đứng một bên thấy cô vui vẻ như vậy thì lòng cũng vui theo, bỏ qua sự tồn tại của Olearn mà đến ngồi bên cạnh cô, để cô dựa vào vai anh. Băng Linh ngồi thấy trên trán anh có một tầng mồ hôi mỏng thì ân cần lấy khen giấy lau cho anh còn Huyền Thương thì vẫn ngồi không tận hưởng sự quan tâm của cô. Olearn ngồi nhìn hai người mà lòng vừa vui vừa buồn. Vui vì Angel của anh có thể vui vẻ và hạnh phúc như vậy bên người cô ấy chọn. Buồn vì người mang lại hạnh phúc và niềm vui cho cô không phải anh. Nhưng dù sao thì đối với anh chỉ cần nhìn thấy cô cười như vậy là đủ rồi, anh chỉ cần luôn ở phía sau âm thầm nhìn cô, lặng lẽ bảo vệ và giúp đỡ cô với tư cách là bạn thân cũng đủ rồi. Ít nhất, anh có thể làm bạn với cô.

- Hai người ngồi nói chuyện đi, tôi đi kiếm đồ ăn đây. Tạm biệt, hẹn gặp lại!

- Anh đi cẩn thận đó.

- Em không tin tưởng khả năng lái xe của anh đến vậy sao, Angel.

- Muốn đi thì đi nhanh lên đừng làm phiền chúng tôi tâm sự.

- Tôi đâu có nói chuyện với anh đâu, William.

- Tôi cứ thích nói xen vào đấy.

- ...

- THÔI, anh đi ăn đi Olearn đừng cãi với Will nữa. Ăn xong phải mua về cho em nữa đó.

- Biết rồi, đi đây.

Huyền Thương và Băng Linh ngồi thủ thỉ tâm tình với nhau một chút nữa thì Huyền Thương phải ra quay tiếp, Băng Linh đành phải ngồi lướt điện thoại cho đỡ buồn, hôm nay cô và Huyền Thương không dẫn theo thú dữ nên hiện tại cô chẳng có ai chơi cùng cả, buồn quá. Đang ngồi chơi game thì có điện thoại của Sở Mặc Thần gọi đến. Từ khi xảy ra chuyện của Nancy thì cô không thấy anh gọi cho cô nữa mà hai người cũng không gặp nhau, lần này anh ấy lại chủ động gọi đến nên cô cảm thấy rất vui.

- Alo, Mặc Thần ca ca sao lâu vậy anh mới gọi cho em.

- Xin lỗi em, khoảng thời gian trước anh phải đến Italy giải quyết chuyện của Nancy nên không thể gọi cho em được. Anh vừa trở lại Trung Quốc hôm qua. Phải giải quyết việc ở Sở thị nữa, bây giờ mới gọi cho em được.

- Em không trách anh mà, em chỉ lo lắng cho anh thôi. Dù công việc rất quan trọng nhưng cũng không bằng được sức khỏe cỉa mình đâu.

- Anh biết rồi, mà dạo này công việc của em thế nào rồi.

- Vẫn ổn ạ, đã vào giai đoạn cuối phim rồi, chỉ cần đến Bắc Kinh quay thêm thôi.

- Vậy là...em sẽ phải đến Bắc Kinh sao.

- Vâng, đi cùng ekip. Anh đừng lo, em nhất định về kịp sinh nhật anh mà, còn phải chuẩn bị quà cho anh nữa chứ.

- Chỉ cần em có thể đến là tốt rồi, cần gì quà chứ.

- No...no...no. Sao có thể nói vậy chứ. Em biết ông trùm Mafia chẳng thiếu gì cả, muốn gì thì sẽ có được. Nhưng mà quà cỉa em o với người khác đương nhiên khác rồi, sao anh có thể từ chối chứ.

- Anh...rất mong đợi món quà của em đó.

Đáng tiếc dù có hi vọng thế nào thì cũng không phải là món quà mà anh mong đợi nhất. Bởi vì món quà anh muốn có nhất chính là cô. Cô nói thứ gì anh muốn thì sẽ có được, đúng, thứ anh muốn anh nhất định chiếm lấy nhưng chỉ có cô là ngoại lệ, anh có muốn cũng không thể có được lại càng không thể dành.

- Mặc Thần ca ca, anh có đang nghe khong vậy.

- Anh...có nghe. À, Băng Linh anh phải đi họp rồi, hẹn gặp lại em sau. Còn nữa chừng nào em đi Bắc Kinh thì báo cho anh biết, anh muốn tiễn em.

- Dạ, được. Tạm biệt anh.

Cô nói chuyện với Sở Mặc Thần xong thì Từ Mộng từ xa đi đến ngồi bên cạnh cô.

- Angela.

- Có chuyện gì?

Băng Linh nghe gọi thì đáp lại nhưng mắt vẫn không rời màn hình điện thoại, đây chính là một hành động khinh thường người đang đứng trước mặt mình. Từ Mộng hiểu nên lại càng tức điên lên đáng tiếc đây là đoàn làm phim, cô ta phải kiềm chế thôi.

- Cô hãy rời xa William đi, cô biết mình không xứng với anh ấy mà.

Nghe Từ Mộng nói vậy thì Băng Linh mới dời ánh mắt từ màn hình điện thoại lên nhìn Từ Mộng.

- Cô nghĩ mình biết về tôi bao nhiêu mà dám nói tôi không xứng với Will. Vả lại nếu tôi không xứng với anh ấy thì ai xứng đây, cô sao. Cô nghĩ bản thân mình là ai, cao quý bao nhiêu, cô theo đuôi Will bao nhiêu năm nay cũng chẳng có được một ánh mắt của anh ấy, bây giờ lại muốn chia rẽ chúng tôi, cô nghĩ mình sẽ có cơ hội thay thế vị trí của tôi sao. Chẳng lẽ đúng như Will nói, cô thích làm kẻ thứ ba hả đáng tiếc tình cảm giữa tôi và Will không phải vật thí nghiệm của cô càng không phải đồ chơi mua vui của cô.

Mặc dù Từ Mộng đang đứng còn Băng Linh thì ngồi nhưng khí thế của Băng Linh không vì thế mà thua kém Từ Mộng. Ngược lại, mỗi câu mỗi chữ cô nói ra tuy không lớn tiếng nhưng lại mang theo hàn khí lạnh thấu xương khiến Từ Mộng nghe mà lạnh gáy. Đặc biệt khi nhìn vào đôi mắt đen kia, cô ta có cảm giác mình đang chạm phải ánh mắt lạnh lùng của Huyền Thương ngày đó vậy, rất đáng sợ. Nhưng cô ta không thể bỏ cuộc dễ dàng như vậy.

- Cô tiếp xúc với anh ấy chẳng phải chỉ để nổi tiếng thôi sao. Tôi giúp cô là được, vậy nên hãy tránh xa William ra đi.

- Nổi tiếng, cô nghĩ tôi cần nổi tiếng thì phải dựa vào người khác như cô dựa vào gia đình mình sao, bớt ảo tưởng đi. Angela này nếu muốn nổi tiếng còn cần dựa vào đàn ông sao, cho dù có thì sao. Tôi cũng sẽ không tùy tiện chọn một người như Will đâu. Đừng quên tôi có một người bạn thân là minh tinh Hollywood. Vả lại tôi tin tưởng vào khả năng của chính bản thân mình, tôi muốn nổi tiếng không cần phải mất nhiều năm như cô, cũng không cần dựa hơi gia đình như cô.

- Tôi mất nhiều năm thì như thế nào, ít nhất trong những năm đó tôi được đóng phim cùng William. Tôi dựa hơi gia đình thì như thế nào dù sao thì gia đình tôi có quyền có thế, có địa vị. Ít ra tôi xứng đôi vừa lứa với William hơn cô. Còn hơn cô không có gì cả, chim sẻ mà còn muốn leo cao biến thành phượng hoàng.

- Cô nói những năm đó cô ít ra được đóng phim cùng William vậy cô nhận được gì từ anh ấy không. Còn nữa cô nói cô xứng với anh ấy hơn tôi, nhưng cô biết gì về anh ấy ngoài cái tên William, 28 tuổi, là diễn viên. Cô nói tôi là chim sẻ sao, cô biết thân phận của tôi sao. Bây giờ đặt hai chúng ta ở cùng một nơi mà không ai biết tôi và cô là ai, hỏi bọn họ xem tôi hay cô giống chim sẽ hơn, ai giống phượng hoàng hơn.

- Cô...

- Cô đừng ở đây lãng phí thời gian nữa, rảnh quá lo mà đi rèn luyện kỹ năng diễn xuất đi, fan của cô mà biết cô diễn như thế này mà vẫn có cúp Ảnh hậu thì họ sẽ xấu hổ thay cô đấy.

- Angela, cô dám nói tôi như vậy sao? Cô đừng nghĩ có William làm chỗ dựa thì muốn làm gì thì làm, đừng cố gắng mang phiền phức cho anh ấy.

- Tôi có gì mà không dám làm chứ, Angela này chưa từng sợ ai đâu, tại sao phải sợ cô chứ. Cô nói tôi gây phiền phức cho Will sao, tôi thấy cô mới là người bắt đầu cho mọi phiền phức đấy.

- Rõ ràng là cô gây phiền phức cho anh ấy?

- Cô ấy có gây phiền phức thì vẫn có tôi giải quyết, không phiền người không liên quan như Từ tiểu thư đây quan tâm.

- Will, anh quay xong rồi hả?

- Ừm, cô ta có làm gì em không?

- Cô ta không có bản lĩnh đó lại càng không có gan làm như vậy.

Từ Mộng thấy hai người cứ anh anh em em không để ý đến sự tồn tại của cô ta thì tức điên lên nhưng cô ta buộc phải giữ hình tượng trước William.

- William, rời xa cô ta đi. Cô ta sẽ mang lại rắc rối cho anh đấy. Cô ta vướng vào bao nhiêu scandal như vậy, anh không thấy sao. Dù đã được tẩy trắng nhưng trước sau gì danh tiếng của cô ta cũng đã bị ảnh hưởng. Vả lại cô ta cũng chỉ là một diễn viên mới bên cạnh anh cũng sẽ nhiễm fan hiểu lầm là cô ta lợi dụng anh mà thôi, nó cũng sẽ ảnh hưởng đến tiếng tăm của anh nữa.

- Cô nói tôi vướng vào nhiều scandal nhưng hình như cô quên mất những scandal đó do ai làm đạo diễn thì phải. Nếu mọi người biết thì sẽ như thế nào nhỉ. Cô nói tôi là một diễn viên mới, tôi không phủ nhận nhưng sẽ sớm thôi, điều này sẽ là quá khứ.

Băng Linh nghe Từ Mộng nói một tràng như thế chẳng những không tức giận mà còn vui vẻ đáp trả. Nói xong, cô bước vài bước đến gần Từ Mộng, ghé miệng vào tai cô ta, nói:

- Dù tôi có thế nào đo nữa, ít nhất vẫn xứng đứng bên cạnh Will hơn một kẻ từng gây tai nạn chết người rồi bỏ trốn như...Từ tiểu thư đây.

Cô nói xong đứng thẳng người chiêm ngưỡng vẻ mặt trắng bệch của Từ Mộng. Nhiều năm trước khi cô ta vừa mới bắt đầu sự nghiệp diễn xuất thì cô ta còn khá trẻ, xốc nổi. Trong dịp sinh nhật được cha cô ta tặng cho một chiếc xe mới, cô ta vui vẻ chạy thử không ngờ lại vô tình tông chết người. Từ tổng đã tốn không ít sức lực để có thể giúp cô ta thoát khỏi cảnh tù tội, mọi việc năm ấy được xử lý vô cùng sạch sẽ, gọn gàng nhưng cũng không thể thoát khỏi những cao thủ của Thượng Quan gia. Cô đã muốn tìm thì nhất định sẽ được.

Huyền Thương đứng một bên nhìn Băng Linh dạy cho Từ Mộng một bài học để đời mà lòng cảm thấy tự hào. Vợ của anh giỏi quá mà, chỉ cần nói thôi cũng khiến người khác không thể phản bác lại được. Anh không quan tâm cũng chẳng cần biết Băng Linh nói gì nhưng anh chắc chắn rằng đó là nhược điểm chí mạng của Từ Mộng. Anh bỏ qua gương mặt cắt không còn chút máu của Từ Mộng mà đi đến nắm tay Băng Linh của anh đi.

- Đi, chúng ta đi ăn thôi.

- Được, em cũng thấy đói rồi.

Một đôi tình nhân trẻ hạnh phúc rời đi thưởng thức bữa ăn ngọt ngào của mình. Lướt qua những kẻ không đáng quan tâm.

***

Thời gian trôi qua, cũng đã đến lúc toàn bộ ekip của « Thanh Yên truyện » lên đường đến Bắc Kinh rồi. Vì bộ phim này có được nguồn vốn khổng lồ từ hao tập đoàn tài phiệt là Thượng Quan và Đông Phương nên đạo diễn cũng rất chịu chơi đầu tư quay ngoại cảnh cho bôn phim. Những tập cuối của bộ phim là những trận chiến tranh nhằm phục quốc của Thanh Yên cùng sự trợ giúp của người yêu. Muốn tạp được hiệu ứng tốt với người xen cần phải đầu tư thật hoành tráng cho những vảnh quay này. Đạo diễn Quan đã đưa toàn bộ ekip cùng diễn viên đến Bắc Kinh và thuê khách sạn cho mọi người, chi phia đều là của nhà đầu tư. Về Từ Mộng thì khi vừa xuống sân bay thì khoảng 5" sau đã có tài xế của gia đình đến đón đến nhà riê.g của mình. Những người còn lại thì đợi xe của khách sạn đến đón. Còn Huyền Thương anh cũng được tài xế đến đón đi, anh vốn muốn Băng Linh đi cùng mình nhưng cô nói bố cô đã chuẩn bị biệt thự riêng cho cô ở đây rồi. Anh biết không khuyên được cô nên thôi, nếu bình thường anh sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu, anh thậm chí có thể vác cô lên đi cùng mình chẳng thèm quan tâm cảm nhân của người khác hay hình tượng của mình. Anh bỏ qua cho cô như vậy đơn giản vì mọi thứ đều đã nằm trong tầm kiểm soát của anh rồi. Huyền Thương đi được vài phút thì tài xế nhà Băng Linh cũng đến đón cô đi, Phan Thành Thiên cũng có tài xế đến đón. Cô ngỏ ý muốn mời Kỳ Tuyết đi cùng mìn nhưng chị ấy đã từ chối rồi, chị ấy có khá nhiều việc phải làm, giờ giấc làm lại không ổn định sợ sẽ ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi của Băng Linh. Băng Linh biết một khi Kỳ Tuyết đã quyết thì khó mà lay chuyển nên cũng không khuyên nữa, lên đường về biệt thự của mình. Cô không hề biết đang có một con sói đang chờ cô.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Anh hàng xóm

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Băng Linh được bác tài xế đưa đến biệt thự. Biệt thự của cô gồm 4 tầng, màu sơn tường chủ đạo là màu trắng, trong sân cong có một thảm cỏ xanh mướt, xung quanh có trồng thêm vài cây xanh lớn.

Kế bên biệt thự của cô là một biệt thự chỉ có hai tầng nhưng diện tích lại rất rộng, thiết kế theo phong cách Châu Âu, màu tường chủ đạo là màu trắng.

Vì đây là khu chung cư cao cấp nhất nhì đất nước nên khoảng cách giữa hai nhà cách nhau khoảng 10 đến 15m để người chủ cảm thấy thoải mái và tránh làm ảnh hưởng đến người khác khi nhà có tiệc. Vì dù sao người có thể ở được những nơi như thế này không giàu cũng quý, khó mà đắc tội. Giữa

hai nhà mà xảy ra xích mích thì lại khó giải quyết.

Băng Linh mang hành lý lên phòng của mình sắp xếp gọn gàng. Vốn dĩ cô không muốn ở một nơi rộng như vầy nhưng thời gian quay phim lại gần hai tháng nên bố muốn cô sống ở một nơi tốt và đầy đủ tiện nghi. Cô còn sợ ở một nơi rộng thế này khi dọn dẹp sẽ rất mệt nhưng không ngờ bố cô đã cho người dọn dẹo từ trước rồi, hiện tại căn biệt thự này y như mới vậy. Cả ổng của cô cũng được thiết kế như ở nhà Thượng Quan vậy. Căn phòng với màu chủ đạo là màu tím nhạt và trắng, diện tích rất rộng.

Băng Linh vừa sắp xếp đồ đạc xong, đi xuống dưới phòng khách định gọi điện cho Huyền Thương thì nghe có tiếng chuông cửa. Mặc dù thắc mắc là ai đến vì dù gì cô mới chuyển đến thậm chí Huyền Thương cũng chưa biết địa chỉ nhà cô nhưng cô vẫn đi ra ngoài mở cổng. Nhìn thấy người đứng ngoài cổng thì cô vô cùng sửng sốt, người này cô đã không thể quen thuộc hơn được nữa: ĐÔNG PHƯƠNG HUYỀN THƯƠNG.

Mà Huyền Thương anh dường như cũng đoán được vẻ mặt này của Băng Linh nên cũng chẳng ngạc nhiên gì chỉ nở một nụ cười cưng chiều rồi bẹo má cô nói.

- Chào em, cô hàng xóm xinh đẹp dễ thương nhất.

- Chào anh hàng xóm.

Mặc dù bất ngờ nhưng Băng Linh là ai chứ, ngơ ngác 10 giây là đủ rồi. Từ lúc anh lên xe về nhà mình mà không ép cô đi với anh là cô đã nghi ngờ rồi. Quả nhiên đúng như dự đoán của cô, anh sẽ gặp cô sớm thôi chỉ là không ngờ lại nhanh đến vậy.

- Sao vậy, em không định mời anh vào nhà sao?

- Không!

- Giận rồi hả?

- Không!

- Vậy cho anh vào đi!

- Không!

- Băng Linh à, anh chỉ muốn tạo cho em bất ngờ thôi mà, đừng giận anh nha, anh sẽ đau lòng lắm.

- Không bất ngờ tí nào!

- ...

- Á, anh làm gì vậy?

Biết là nói không lại cô nên người thuộc trường phái hành động Will đế dứt khoát ra tay bế người đẹp lên vào nhà luôn. Mà Băng Linh cũng sợ mình giãy giụa mạnh quá làm anh bị thương nên cũng mặc kệ anh muốn làm gì thì làm. Ôm cô vào phòng khách rồi, anh ngồi lên sofa còn cô đương nhiên ngồi trên đùi anh. Vì đang giận anh nên cô không thèm nhìn mặt anh mà dụi mặt mình vào ngực anh. Huyền Thương thấy cô giận như mèo nhỏ xù lông thì không thể ngừng cười được, nâng mặt cô lên nhìn anh sau đó tặng cho cô một nụ hôn nồng nhiệt.

- Anh nhớ em lắm đó.

- Xạo, mới xa nhau chưa tới một tiếng.

- Không nhìn thấy em vài giây tim anh đã chịu không nổi rồi huống chi gần một tiếng.

- Anh học đâu ra mấy trò thả thính này vậy.

- Nếu em vui muốn anh làm gì anh cũng làm huống chi là học mấy cái này. Nhưng mà mấy câu đầy thính này anh vốn dĩ không cần học, chỉ cần nhìn thấy em thì chúng sẽ tự động hiện lên trong đầu anh, anh luôn muốn nói với em những câu như vậy nhưng lại không có hoàn cảnh thích hợp.

- Anh lại thả thính em nữa rồi.

- Vậy...em còn giận anh không?

- Em sẽ không giận anh nữa nhưng mà những việc kiểu này bớt giấu em lại.

- Được, được, anh hứa sẽ không giấu em chuyện gì nữa.

- Anh hứa mà.

- Haizzz, buồn quá, ngày mai các bảo bối của em mới tới đây được. Bây giờ ở đây có một mình thôi chơi gì đây.

- Chẳng phải còn có anh bên cạnh em sao?

- Bên cạnh anh có thể chơi cái gì cho vui chứ.

- ...

Băng Linh mặc kệ ánh mắt tội nghiệp của Huyền Thương định đứng lên đi lên phòng thì có điện thoại gọi đến.

- OLEARN, đừng nói với em là anh đã đến Bắc Kinh rồi nha.

- Em đoán đúng rồi đấy.

- HAHAHA, vậy là em sắp được đi chơi rồi.

- Anh đang ở sân bay, em cho người tới đón anh đi.

- Anh định ở khách sạn hay ở đâu.

- Anh có mua một biệt thự ở Bắc Kinh rồi.

- Sao bây giờ anh chịu chơi quá vậy?

- Chịu chơi cái gì, chỉ là nhiều tiền quá tiêu không hết nên mua vài căn biệt thự chơi thôi.

- ... Được rồi, gửi địa chỉ nhà của anh cho em đi.

- Đây,....

- Í, nhà anh sao sát nhà em vậy. Anh cố ý hả.

- Em ở sát đó sao. Hay thật đó vậy là về sao anh có thể qua nhà em ăn ké mỗi ngày rồi.

- Tiếc quá, anh hàng xóm nhà em tên là William.

- ... Mặc kệ anh ta.

- Được. Em sẽ nhờ bác tài xế nhà anh ra đón anh về nhà. Sau đó chúng ta đi chơi nha. Em sẽ rủ Thi Thi nữa.

- Được, được. Anh tắt máy đây.

- Bye bye!

Tắt máy đong, Băng Linh định chạy lên phòng thay đồ thì eo bị tay Huyền Thương nắm lấy, anh kéo một cái cô lại ngồi trở lại đùi anh. Cô ngước mắt nhìn gương mặt đã đen như đít nồi của anh thì thầm than trong lòng. Mình lại vô tình chọc giận sói già rồi.

- Em định đi chơi cùng Olearn, Dương Mẫn Thi mà không có anh sao?

- Tại lúc trước ở nước ngoài Thi Thi cũng thường đi chơi với em và Olearn mà, vả lại mấy chỗ bọn em đi chưa chắc anh đã thích.

- Chưa đi sao em biết anh không thích?

- Anh chắc biết con người Olearn như thế nào mà. Nơi anh ấy thích đến anh sẽ thích sao.

- Cậu ta làm bừa em cũng vậy sao?

- Em và Thi Thi đâu có hồ đồ như anh ấy. Ngược lại em thích những trò chơi cảm giác mạnh hơn.

- Vậy...hôm nào hai chúng ta đi công viên chơi.

- Anh hứa rồi đó nha. Thất hứa thì em sẽ không làm vợ anh đâu đó.

- ... Em uy hiếp như vậy, anh sao dám không thực hiện lời hứa chứ.

- Anh đã hứa thì em sẽ tin. Còn bây giờ em phải chuẩn bị đi chơi đây. Hẹn gặp lại sau, anh hàng xóm siêu cấp đẹp trai.

Nói xong Băng Linh thừa lúc Huyền Thương lơ là mà thoát khỏi vòng tay anh, chạy một mạch lên phòng để lại Huyền Thương với gương mặt đang lắc đầu ngao ngán không biết làm sao với vợ nhỏ của mình.

***

Buổi tối sau khi đi chơi với Olearn và Dương Mẫn Thi về hì cô ngỏ lời kêu họ đến nhà cô ăn tối luôn. Cô gọi cho Huyền Thương để hỏi xem tối nay anh có muốn ăn tối ở nhà cô không. Mà với cái bản tính yêu vợ vô đối và cưng vợ đến vô pháp vô thiên của Huyền Thương thì anh tất nhiên không bao giờ từ chối rồi. Thế là b người kia đứng đợi anh ở dưới nhà xe của siêu thị lớn nhất thủ đô. Khi anh đến rồi mọi người mới bắt đầu đo dạo siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn. Huyền Thương ôm eo Băng Linh đi trước, cả hai đều đội mũ lưỡi trai, đeo kính đen và bịt khẩu trang cả Olearn và Dương Mẫn Thi cũng vậy. Mặc dù không thấy rõ dung mạo nhưng mọi người xung quanh nhìn vào khí chất, cách đi đứng cùng ứng xử của bốn người thì đều biết họ là những nhân vật không tầm thường.

Huyền Thương và Băng Linh đi trước dáng vẻ thân mật cực kỳ, ai cũng có thể cảm nhận được xung quanh họ là những trái tim màu hồng khiến ai độc thân cũng ghen tỵ. Còn Olearn và Dương Mẫn Thi thì vừa đi vừa giỡn nói cười vui vẻ, đích thị là kiểu bạn thân, vô cùng thân nhưng thực chất là họ tránh nhìn vào hai người kia để tránh bị tọng thức ăn cho chó thôi.

Đi dạo một vòng siêu thị, bốn người đã mua không ít đồ, Huyền Thương còn lựa thêm không ít đồ ăn vặt và thức uống mà Băng Linh đi thích nữa đặc biệt là có dinh dưỡng đàng hoàng chứ không phải đơn giản ăn cho ngon như mấy món ăn vặt đường phố. Về nhà Băng Linh thì cô và Huyền Thương chiếm lấy nhà bếp, còn hai người kia thì ở ngoài xem tivi cùng chơi games. Khoảng hơn một tiếng sau thì bữa tối đã xong. Bữa tối thịnh soạn đến mức ai nhìn cũng ngỡ mình đang dùng bữa trong khách sạn bảy sao vậy. Chẳng những có món Trung do Băng Linh nấu mà còn có món Tây do Huyền Thương nấu. Ngoài ra còn có một vài món đặc sản của các quốc gia mà hao người đã ghé qua và may mắn học được cách nấu. Olearn và Dương Mẫn Thi nhìn mà cảm giác như mình bị bỏ đói mấy ngày rồi vậy, chỉ muốn ngồi xuống quét sạch những thứ trên bàn.

- Tiểu Linh à, Trần Minh vẫn chưa đến Bắc Kinh sao?

Dương Mẫn Thi chợt nghĩ tới từ chiều tới giờ không thấy Trần Minh đâu, thắc mắc nên hỏi Băng Linh.

- Cậu không cần đợi lâu đâu, ngày mai anh ấy sẽ đến thôi. Sở dĩ ngày mai mới đến vì mình và Thương nhờ anh ấy đưa dùm Bạch Hổ và Bạch Sư cùng với mấy con cún của mình ấy mà.

- Ra là vậy! Thôi chúng ta ăn đi.

- Thương, chúng ta cũng ngồi xuống ăn thôi.

- Được.

- Tôi không nói với mấy người nữa, tôi phải ăn đây.

Dùng xong bữa tối có một không hai thì Olearn và Dương Mẫn Thi xung phong rửa chén. Còn Huyền Thương và Băng Linh thì ngồi ngoài phòng khách

anh anh em em trong thời gian đợi hai người kia rửa chén, đợi họ rửa xong rồi sẽ cùng dùng đồ tráng miệng do Băng Linh làm. Ăn xong thì ai về nhà nấy mặc cho Olearn nài nỉ muốn ở lại hát karaoke, anh nói lâu rồi anh không nghe Băng Linh hát nhưng Huyền Thương không cho, anh nói đã tế rồi, mọi người cần nghỉ ngơi mai còn đi quay phim nữa.

Đợi hai người kia đi rồi. Thanh niên nghiêm túc Huyền Thương mới giở trò lưu manh.

- Lúc ở nước ngoài em từng hát cho Olearn nghe sao?

- Anh sao vậy, Thương. Em ở nước ngoài 4 năm, làm bạn với Olearn gần ba năm đo, chẳng lẽ anh bảo em ở nhà hát một mình hả, vả lại đâu phải chỉ có một mình Olearn nghe Thi Thi cũng nghe rồi chứ bộ.

- Hừ, anh thậm chí còn chưa một lần thực sự nghe em hát nữa.

- Thời gian của chúng ta còn dài mà không phải sao. Bản thân có nhiều điều để anh khám phá lâm đó.

- Bây giờ anh chưa muốn về. Em phải làm cái gì đó cho anh vui thì anh mới về. Nếu không anh cũng chẳng ngại ngủ cùng em đêm nay đâu.

- ... Thôi được rồi, mặc dù em hát không được nhưng...um nhà em có một chiếc piano này. Để em đàn cho anh nghe được không.

- Anh không ngốc tới mức từ chối đâu.

Được sự đồng ý của anh, Băng Linh đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chiếc đàn piano, tấu một đoạn trong bài For elise cho anh nghe.

Người ta thường nói âm nhạc là món quà kỳ diệu nhất mà con người được ban tặng quả nhiên không sai. Ngay chính Băng Linh cũng là người dã dùng hết mười mấy năm của mình để học cầm kỳ thi họa và vũ đạo tất cả đều giỏi trừ làm thơ, cô đã trở thành tài nữ có một không hai tại đất nước của mình kiếp trước. Ở kiếp này cô vẫn giữ được tài năng này của mình nhưng chẳng mấy ai biết được khả năng này của cô cả nhưng cô vẫn cho người thiết kế nhạc cụ cho mình. Tất cả đều được làm từ bạch ngọc thượng hạn. Đến thế giới này cô vẫn rất say mê với âm nhạc nên đã dùng thời gian bốn năm kia để học thêm nhiều cách chơi nhạc cụ nữa như piano, violon, ghita,...

Bản thân cô mỗi khi chơi nhạc cụ đều hòa mình vào với âm nhạc, chỉ biết tạo ra hiệu quả tốt nhất mà mình mong muốn.

Huyền Thương thì ngồi say mê nghe Băng Linh đánh đàn, bài For elise này anh đã nghe rất nhiều lần rồi nhưng đây chính là lần đặc biệt nhất. Băng Linh chơi đàn khác với những người khác, bọn họ chơi đều dựa vào kỹ thuật chơi của mình ít ai có thể hòa làm một với bài hát như Băng Linh vậy. Cô có thể giúp người nghe hiểu được ý nghĩa của bào hát qua phần thể hiện của mình ngau cả Huyền Thương đang nghe nhạc cũng cảm thấy bài hát này hay lạ thường. Nhồi nghe được một lúc thì anh không thể nhịn được, đến đứng sau lưng Băng Linh nắm tau cô đánh từng nốt nhạc. Chơi đến nốt cuối cùng, cả hai dừng lại, Băng Linh đứng dậy quay ra đằng sau mình, đặt hai tay mình lên hai vai của Huyền Thương, mắt nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi:

- Anh thấy thế nào?

- Trên cả tuyệt vời.

- Anh quá khen rồi.

- Không hề, quả thật bây giờ anh mới biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

- Thôi, thôi. Em cũng mệt rồi muốn đi nghỉ ngơi,.anh cũng về nghe đi.

- Được rồi, ngủ ngon.

Chúc cô ngủ ngon bằng một nụ hôn yêu thương trên trán.

- A, khoan đã.

- Còn chuyện gì sao?

- Anh cho em vài cái áo sơmi của anh đi, em mặc chúng thay cho đồ ngủ.

- ... Được, anh sẽ mang đến cho em ngay.

- Cảm ơn.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 62: Vị khách quốc tế

Hôm sau việc quay phim được tiến hành. Những cảnh quay ở Bắc Kinh chủ yếu là chiến trường cùng hoàng cung tại đất nước của Thanh Yên.

Trong những tập cuối của phim sẽ diễn ra những trận đấu trí trên chiến trường vô cùng cam go và hấp dẫn đối với người xem. Mặc dù đạo diễn Quan đã viết cốt phim vô cùng hoàn chỉnh nhưng Băng Linh từ nhỏ đã lớn lên trong chốn thâm cung lại thường xuyên tham gia triều chính và cũng từng ra chiến trường không ít lần nên đối với những binh lược trong phim Băng Linh cũng đã trao đổi rất nhiều với đạo diễn Quan để sửa lại cho hợp lý và tăng thêm phần kịch tính cùng hấp dẫn đối với người xem. Mà đạo diễn Quan cùng ekip sau khi xem lại kịch bản đã qua chỉnh sửa đều cảm thấy nó hay hơn kịch ban cũ rất nhiều, chính xác và hoàn chỉnh như bản thân người xem đã từng chứng kiến một cuộc đại chiến thật sự vậy. Băng Linh trong mắt bọn họ chẳng những là một diễn viên có tài mà có cả trí sáng tạo và tưởng tượng vô cùng cao siêu. Tương lai nếu cô không làm diễn viên nữa thì trở thành đạo diễn phim cũng chẳng có gì khó. Ekip phim « Thanh Yên truyện » là một ekip vô cùng chuyên nghiệp nhưng bọn họ cũng không có khả năng tạo ra những thước phim có thể cuốn hút người xem và có tính chân thực như Băng Linh đã làm. Thậm chí những Cascadeur kia cũng khâm phục Băng Linh, cô biết rất nhiều thế võ mà bọn họ không biết. Bởi vì thời cổ đại mỗi quốc gia sẽ có cách huấn luyện binh sĩ riêng không nước nào giống nước nào, cả võ công cổ truyền cũng không giống nhau. Nhưng những bộ phim cổ trang trước đây các diễn viên chính hay phụ dù là kẻ thù của nhau cũng đều chỉ dùng một loại võ duy nhất, ít tạo hứng thú và sự mới lạ cho người xem. Nhưng Băng Linh bây giờ đã thay thế công việc của Cascadeur luôn rồi, cô giúp bọn họ phối hợp các thế võ với nhau tạo thành những môn võ khác nhau cho từng diễn viên. Băng Linh trong mắt bọn họ bây giờ chính là nhân tài sinh ra để làm diễn viên. Chỉ là bọn họ cảm thấy tiếc cho một nhân tài như vậy, cô quá tài giỏi quá nổi bật cà xinh đẹp, đặc biệt là cô và Will đế lại quen nhau đã vô tình đắc tội với Từ Mộng. Cô ta từ trước tới giờ luôn cho mình là nhất, hào quang đều vây quanh cô ta bất kể cô ta ở đâu và làm gì. Bây giờ lại có người xuất hiện cướp hết mọi thứ vốn thuộc về cô ta từ trước tới giờ, cô ta há có thể để yên. Nhưng ai đắc tội ai thì chưa biết được. Từ Mộng bị sự ganh ghét đố kỵ của mình làm mờ mắt nhưng những người khác thì không, bọn họ hợp tác với Băng Linh đã thấy được rõ ràng khí chất cùng cách ứng xử của cô vô cùng cao quý và tao nhã, đây không phải điều ai cũng có thể làm được trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ có những người sinh ra đã ngậm thìa vàng mới có được. Đến cả thiên kim tiểu thư như Từ Mộng cũng không có được một phần khí chất như Băng Linh. Điều này chứng minh rằng đằng sau Băng Linh là một thế lực vô cùng hùng hậu và lớn mạnh không phải ai cũng có thể hiểu được độ thâm sâu khó lường trong đó, cứ nhìn thú cưng của cô thì biết một cô gái có thể tự do nuôi hai con Bạch Hổ như nuôi chó có thể là người có thân phận bình thường sao. Có lẽ gia tộc đứng đầu Thượng Hải như Từ gia trong mắt Băng Linh và gia đình cô chẳng là gì cả. Mọi người đều có nghi ngờ trong lòng nhưng không ai dám chắc vì trong giới giải trí này nếu không có thân phận và địa vị thì phải có kim chủ thì may ra mới có thể tồn tại và phát triển nhưng Băng Linh mới vào nghề lại là cô gái không có gì ngoài tài năng và nhan sắc dù được mọi người yêu thích nhưng sẽ là cái gai trong mắt người khác, cuối cùng cũng chẳng tồn tại được bao lâu cả. Nếu cô có thân phận đặc biệt tại sao không để người khác biết chứ. Bởi vì có một thân phận đặc biệt ít nhất cũng sẽ có người e dè cô mà không dám gây khó khăn. Băng Linh khiến nhiều người hoài nghi thân phận thật của cô nhưng cũng khiến người khác nghĩ gia đình cô bình thường nhưng có giữ gìn truyền thống đất nước nên mới biết nhiều. Nhưng dù có thế nào thì bây giờ Băng Linh cũng mang một thân phận mà cô gái nào biết cũng sẽ ghen tỵ đến phát điên đó là bạn gái Will đế và bạn thân của tiểu thư Dương gia, tri kỷ của Olearn ảnh đế. Chỉ cần có những thân phận trên thôi thì người thông minh có đầu óc tất nhiên sẽ không động đến Băng Linh rồi.

***

Về phía Băng Linh và Huyền Thương thì sau khi quay xong lại trốn đến một chỗ để tình thương mến thương với nhau rồi. Trong phim, dù là ở chiến trường đã ngọt ngào khiến người ta phát ớn, diễn xong rồi vẫn không quên phát cẩu lương.

- Thương, anh có biết Triệt sắp đến thủ đô không?

Băng Linh ngồi trên ghế dựa đầu vào vai Huyền Thương hỏi anh, trên người hai người vẫn mặc nguyên trang phục diễn, chỉ là không phải đồ giáp sắt mà là quần áo vải bình thường thôi.

- Có sao, nhưng cậu ấy không nói với anh. Mà cậu ta đến vì chuyện gì vậy?

- Ừm, hình như là do một tuần nữa sẽ có một vị thiếu tướng ào đấy từ nước M đến Trung Quốc, thân là tổng tư lệnh đất nước Triệt phải đi tiếp đón. Vị thiếu tướng kia trong chính phủ nước M rất có tiếng nói và địa vị, chỉ nhỏ hơn Triệt hai, ba tuổi gì đó thôi, đợi anh ta bằng tuổi Triệt bây giờ chắc cũng ở quân hàm thượng tướng hoặc tổng tư lệnh như Triệt rồi.

- Em chưa gặp mà sao khen anh ta nhiều dữ vậy, còn khen trước mặt anh nữa chứ. Muốn bị phạt không?

Cái giọng này nghe đầy mùi giấm chua.

- Trong mắt em, trong lòng em không ai tài giỏi và đẹp trai hơn anh cả! Anh đừng ghen tuông lung tung.

Nói xong còn thưởng cho anh một nụ hôn ngọt ngào dịu dàng lên môi nữa. Người đàn ông nào đó được cho kẹo ngọt cũng bớt chua lại rồi.

- Vậy còn được.

- Nhắc mới nhớ, cũng đến thời gian em đi huấn luyện rồi. Sẵn tiện Triệt đến Bắc Kinh em đến quân khu huấn luyện luôn. Cũng để cho Chin và Rang rèn luyện nữa chứ còn mấy chú cún kia cũng lớn rồi cần đi rèn luyện rồi.

- Khi nào em đi?

- Sẽ gần đây thôi, ba ngày nữa Triệt sẽ đến Bắc Kinh, em sẽ cố gắng sắp xếp các cảnh quay để dẫn bốn con cún cùng hai con hổ đi đến quân khu rèn

luyện.

- Anh sẽ không cản em đi vì anh biết điều này tốt cho em nhưng mà phải cố gắng đừng để mình bị thương anh sẽ đau lòng.

- Thương, anh có biết là trừ lầm đầu tiên ra những lần khác em đi vào rừng Amazon và trở ra không hề bị tổn hại một chút nào hay không? Em đến quân khu rèn luyện chỉ để bản thân không bị thụt lùi thôi chứ những trò trong quân khu không có khả năng làm e bị thương đâu. Em chỉ lo cho mấy con cún kia thôi.

- Lần đầu tiên em đi xuyên qua rừng Amazon đã bị thương sao?

- Đúng, nhưng chỉ là vài vết thương không đáng lo ngại có điều hơi đau do lâu rồi không bị thương nên lúc đó rất đau, cũng may nỗi đau đó của em chẳng là gì so với chiến lợi phẩm mà em thu được là Rang. Còn những lần sau đã được rút kinh nghiệm rồi nên không bị thương, khi nào rãnh rỗi quá em sẽ lại đến rừng Amazon để ' du lịch " thôi, chỉ là bây giờ không có cơ hội.

- ...

Amazon, du lịch. Quả nhiên vợ anh không giống người thường. Ai lại có thể liên tưởng một nơi du lịch với khu rừng đáng sợ kia chứ.

- Từ giờ em mà đi đến rừng Amazon thì phải rủ anh đi cùng đó. Anh cũng từng đi chơi ở đó không ít lần rồi.

- OK

- Em định đến quân khu cùng ai không?

- Trần Minh, Ngọc Khánh và Tử Lan. Em ở đó huấn luyện chắc tối mới xong. Hôm nay Trần Minh dẫn thú cưng của em đến rồi, vài ngày sau Ngọc Khánh với Tử Lan cũng sẽ đến. Bao lâu nay em.cho họ nghỉ phép đi hẹn hò với Tạ Phong và Mạc Hoàng cũng đủ rồi.

- Vậy tối đó anh sẽ đến đón em đi ăn vậy.

- Được.

- Sắp đến cảnh quay tiếp theo của chúng ta rồi. Đi thôi.

- Vâng.

Về sau Huyền Thương sẽ cực kỳ hối hận khi không đi cùng Băng Linh đến quân khu. Vì đó là lúc anh có thêm một tình địch nữa, nhưng là phúc hay họa chưa ai biết trước được.

***

Ba ngày sau thì máy bay quân dụng phụ trách đưa đón Thượng Quan Triệt và binh đoàn của anh cũng đã đến Bắc Kinh. Băng Linh muốn anh đến biệt thự ở với cô nhưng anh lại nói sợ bị người khác chụp được sẽ gây ảnh hưởng đến danh tiếng của em gái nên thôi vả lại chính phủ cũng đã chuẩn bị nơi ở cho anh rồi. Băng Linh nghĩ lại thấy cũng đúng, bây giờ cô cũng đã có chút tiếng tăm rồi, cũng được giới truyền thông để ý đến nếu để bị chụp được không chỉ mình cô bị ảnh hưởng cả Triệt cũng sẽ bị liên lụy vì cô rất ít đến Bắc Kinh nên người trong quân khu cũng chẳng mấy ai biết cô là Thượng Quan tiểu thư, em gái Thượng Quan Triệt. Chỉ là cô vẫn dặn anh trai nếu thích có thể đến nhà cô ăn cơm cùng cô và Thương. Anh ấy cũng đã đồng ý nên cô cũng cảm thấy vui vẻ hơn.

Bốn ngày sau thì vị khách mà Thượng Quan Triệt nhận việc tiếp đón cũng đến còn dẫn theo em gái nữa. Người đó bảo là muốn đi thăm quân khu của Triệt tại thủ đô này nhưng bên chính phủ nói là họ mới đến nên cứ nghỉ ngơi trước đi, cứ đi chơi những nơi mình thích trước, việc thăm quân khu không cần gấp. Chính phủ còn việc quan trọng cần xử lý ở quân khu, xử lý xong sẽ để anh ta tới thăm.

Thời gian mà Băng Linh phải đi huấn luyện rồi. Sáng hôm đó, cô vừa thức dậy, vệ sinh cá nhân xong xuống dưới phòng khách thì thấy Huyền Thương đã ngồi chễm chệ trên sofa rồi. Trước mặt anh là bữa sáng phong phú mà anh vừa chuẩn bị.

- Em dậy rồi à, đến ăn sáng đi.

- Hôm nay anh dậy sớm hơn bình thường.

- Anh muốn chuẩn bị bữa sáng thật phong phú và đầy đủ dinh dưỡng cho em dùng mà. Hôm nay em sẽ tốn rất nhiều năng lượng mà.

Nghe những lời quan tâm đầy ngọt ngào của Huyền Thương mà Băng Linh cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Số cô thật may mắn khi gặp được anh và được anh yêu thương cưng chiều như vậy. Cuộc đời này có anh rồi cô không còn gì hối tiếc.

Băng Linh hạnh phúc lăn đến ngồi trên đùi của Huyền Thương. Anh cũng như bình thường, hai tay ôm eo cô, nhìn vào mặt cô đầy yêu chiều.

- Anh ăn chưa?

- Vẫn chưa!

- Vậy chúng ta cùng ăn đi. Anh đút em ăn còn em sẽ đút cho anh, được không?

- Cầu còn không được.

Cũng may mấy thú cưng của cô không có chơi ở đây nêu không mù hết mắt chó của chúng rồi. Chỉ là không mù mắt chó mà xém làm mù mắt Trần Minh và hai cô bạn lâu ngày không gặp của Băng Linh: Ngọc Khánh và Tử Lan.

- Hai người rảnh quá ha, tự mình ăn không được hay sao mà còn bắt đối phương đút cho ăn.

- Tử Lan, mình biết là Mạc Hoàng không hiểu phong tình như Huyền Thương nhà mình nhưng mà cậu cũng đâu thể vì thế mà ghen tị với sự ngọt ngào của mình và Thương chứ.

- Ai nói Mạc Hoàng nhà mình không hiểu phong tình chứ.

- Nếu anh ta được như vậy sao cậu còn khó chịu khi thấy mình và Thương vui vẻ chứ.

- Băng Linh, hai chúng ta lâu ngày không gặp rồi, vậy mà bây giờ gặp lại cậu cũng không buông tha mình là sao chứ.

- Tại vì lâu rồi không có ai cãi nhau với mình nên khó chịu.

- Xem ra mình vẫn còn rất thông minh khi không chọc Băng Linh.

- Ngọc Khánh vốn đã là người thức thời mà nếu không Tạ Phong đã không để ý đến cậu rồi.

- Băng Linh!

- Đại tiểu thư, sắp đến lúc chúng ta phải đi đến quân khu rồi ạ.

- Được, Thương anh giúp em dọn dẹp chỗ này nha. Mà hình như ngày hôm nay anh cũng không đến phim trường mà phải không?

- Đúng vậy, hôm nay anh sẽ về nhà thăm bố mẹ và ông nội một chuyến sau đó sẽ đến chi nhánh của tập đoàn ở Bắc Kinh xử lý công việc.

- Ồ, vậy...tối gặp lại anh. Em đi đây.

' CHỤT "

Trước khi đi cũng không quên hôn tạm biệt anh một cái, lại làm cho ba người kia một mồm cẩu lương. Haizz, đúng là quá tàn nhẫn mà.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 63: Lần đầu gặp gỡ

Yến Thành Hi dẫn theo em gái Yến Khuynh Lam đến quân khu của Thượng Quan Triệt để tham quan. Đáng lẽ những nơi như thế này Yến Khuynh Lam không phù hợp để đến nhưng cô cứ đòi muốn gặp cho bằng được Thượng Quan Triệt, dù như thế nào cũng phải đến cho được mà Yến Thành Hi cũng thương em gái nên cũng không nỡ từ chối. Cuối cùng hai anh em cùng người của nình đến quân khu của Thượng Quan Triệt.

Đi ngang khu vực dành cho chó nghiệp vụ, Yến Thành Hi vô tình nhìn thấy bóng lưng của một cô gái có mái tóc màu đỏ rượu rất dài được buộc bổng lên. Cô đang ngồi chơi với mấy chú chó German Shepherd và Becgie. Phải biết rằng anh cũng là một thiếu tướng tài ba trong quân đội nước M, độ hung dữ và sự mạnh mẽ của những giống chó nghiệp vụ này anh chẳng còn xa lạ gì cả. Vậy mà bây giờ lại tận mắt chứng kiến một cô gái nhỏ nhắn lại có thể thân thiết với mấy chú chó này như thế mà những chú chó kia có vẻ cũng rất thích cô gái ấy. Quả thật rất đặc biệt, anh ở trong quân đội nhiều năm như vậy, cũng đã từng đi thăm quân khu không ít quốc gia, chó nghiệp vụ của bọn họ đều vô cùng hung dữ. Những lúc huấn luyện và đi thực chiến bọn chúng đều vô cùng xuất sắc, còn lúc khác những chú chó này đều vô cùng khó gần đặc biệt là người lạ trừ người huấn luyện ra. Cảnh tượng này khiến anh có một cái nhìn khác về Trung Quốc rồi. Khi sắp đi hết khu dành cho chó nghiệp vụ, Yến Thành Hi liếc nhìn lại một lần nữa thì thấy được gương mặt nghiêng của cô gái nọ. Phải nói là vô cùng xinh đẹp. Đáng tiếc không biết có thể gặp trực tiếp hay không.

Đến khu trung tâm dành để huấn luyện cho binh lính của quân khu thì hai anh em dừng lại. Các binh lính đứng xung quanh nhìn thấy quân phục của Yến Thành Hi thì biết thân phận của anh. Nhận thấy có lẽ anh đang tìm tổng tư lệnh của bọn họ, một trong số đó rời vị trí của mình, đi đến đứng đối diện với Yến Thành Hi. Hai người chào nhau theo đúng kiểu quân đội. Người lính kia sau khi chào thì báo cáo với Yến Thành Hi.

- BÁO CÁO, Yến tướng quân. Tổng tư lệnh củ chúng tôi đang đi đón người, một lát nữa sẽ đến ạ. BÁP CÁO HẾT.

- Tổng tư lệnh đi đón ai.

- BÁO CÁO, chuyện riêng của ngài tư lệnh, chúng tôi không biết.

- Người đó có thể đến quân khu tại thủ đô chắc hẳn có thân phận đặc biệt, sao mọi người lại không biết nhỉ.

Yến Khuynh Lam nhã nhặn đứng một bên cất tiếng nói. Mặc dù giọng nói nhỏ nhưng không kém phần uy nghiêm, Yến Khuynh Lam dù chỉ mới 22 tuổi nhưng dù gì cũng là con nhà võ tất nhiên không thể để lộ chút nhu nhược yếu đuối nào của mình ra ngoài. Người lính kia biết thân phận của Yến Khuynh Lam nên cũng cung kính trả lời.

- Quả nhiên là có thân phận đặc biệt, chỉ là tổng tư lệnh không cho phép thì chúng tôi không thể tiết lộ. Nhưng đoán thời gian thì có lẽ ngài tổng tư lệnh sắp tới rồi.

- Được, tôi biết rồi. Cậu lui xuống đi.

- RÕ, Yến tướng quân.

Quả nhiên ba phút sau Thượng Quan Triệt xuất hiện, chỉ là có hơi khác so với tưởng tượng của mọi người. Trên lưng anh có cõng một cô gái, mái tóc dài màu đỏ rượu được buộc bổng lên, hai bên thái dương có vài sợi tóc được thả rơi tự nhiên dài đến cằm, nhìn vào cô vô cùng dịu dàng nhưng cũng đầy anh khí. Điều khiến người ta chú ý tới cô không chỉ là dung nhan quốc sắc thiên hương kia hay là màu tóc tuyệt đẹp kia mà chính là đôi tử mâu đẹp long lanh như hai viên tử ngọc của cô.

Tay cô choàng qua cổ của Thượng Quan Triệt, rồi tay kia cầm điện thoại bấm lia lịa, nhìn cảnh này quả thật có hơi kỳ quái một chút.

- Linh nhi à, chân em hết tê chưa?

- Hết rồi, hết rồi. Chỉ là anh đợi một chút, em viết tin nhắn xong cái đã.

- Được.

- Xong, thả em xuống đi.

' Hây, bịch '

Băng Linh từ trên lưng của Thượng Quan Triệt vọt xuống.

- Yến thiếu tướng, lâu rồi không gặp.

- Lâu rồi không gặp, tổng tư lệnh.

Hai người chào nhau kiểu quân đội rồi nói chuyện với nhau.

- Hôm nay, Yến tiểu thư cũng đến đây sao?

- A, phải, lâu rồi không gặp anh Triệt.

Yến Khuynh Lam đứng hình vài giây khi thấy Thượng Quan Triệt cõng Băng Linh ra. Cô rất thắc mắc cô gái đó là ai, sao có thể thân thiết với Thượng Quan Triệt như vậy. Cô thật sự có chút ganh tỵ.

Chào hỏi với Thượng Quan Triệt xong. Cô lại đưa mắt đánh giá Băng Linh.

Thật xinh đẹp

Đó là suy nghĩ đầu tiên của Yến Khuynh Lam về Băng Linh. Cũng là ấn tượng đầu tiên của Yến Thành Hi khi nhìn chính diện Băng Linh. Nhưng nghĩ đến việc cô và Thượng Quan Triệt có mối quan hệ đó, anh lại cảm thấy lòng mình thoáng khó chịu. Giá như anh có thể gặp cô sớm hơn.

- Triệt, anh không định giới thiệu cô ấy với chúng tôi sao?

Yến Thành Hi nghi ngờ quan hệ của hai người nhưng anh là một quân nhân, làm việc không thể chỉ dựa cào suy nghĩ mà còn phải dựa vào bằng chứng nữa, anh muốn nghe chính miệng Thượng Quan Triệt nói ra. Mà Yến Khuynh Lam hiểu ý anh trai nên cũng phụ họa theo.

- Phải đó.

- Vậy để tôi giới thiệu. Linh nhi, đây là Yến thiếu tướng của nước M - Yến Thành Hi và em gái anh ấy Yến tiểu thư - Yến Khuynh Lam. Còn Linh nhi là...

- A, CẨN THẬN!

Ngay lúc Thượng Quan Triệt giới thiệu Băng Linh với mọi người thì từ đâu vọt ra hai con Ngao Tây Tạng đỏ nhìn vài tháng tuổi nhưng thân hình khá lớn đang bổ nhào về phía Băng Linh. Yến Thành Hi và Yến Khuynh Lam nhìn thấy cảnh đó thì hoảng hồn, phải biết là Ngao Tây Tạng được mệnh danh là thần khuyển đó, nó mà tấn công ai thì người đó khó mà sống được. Yến Thành Hi phát hiện mục tiêu của hai con Ngao Tây Tạng là Băng Linh thì hét lên. Nhưng trái ngược với những gì bọn họ suy nghĩ, Băng Linh nghe tiếng hét của họ thì quay qua nhìn thứ đang tiến về phía mình, thấy rồi thì gương mặt vô cùng vui mừng ôm chầm lấy hai bảo bối của mình: Lucas và Lucus. Bọn chúng đã vài tháng rồi, thân hình cũng rất lớn so với khi mới mới đem về rồi, một con lao vào cô còn ôm được, bây giờ hai con tới cùng một lúc. Cô bị chúng đè nằm lên sàn rồi bị liếm tới liếm lui. Nhột muốn chết.

- Lucas, Lucus, đủ rồi, nhột quá, đi ra nào.

Mặc dù rất yêu thích chủ nhân của mình rất muốn liếm cô nhưng là lệnh của chủ nhân thì bọn chúng không thể không nghe nên cũng ngoan ngoãn mà xê ra cho cô ngồi dậy. Băng Linh ngồi bẹp lên sàn nhà rồi nhìn vài hai con Ngao Tây Tạng, nói:

- Hai em giỏi lắm nha, lần đầu tiên đi huấn luyện mà đã vượt qua nhanh như vậy rồi, quả nhiên không hổ danh thần khuyển mà. Về nhà sẽ có thưởng nha.

Bọn chúng được khen thì vẫy đuôi không ngừng. Những người có mặt tại đây đều trố mắt mà nhìn, trừ Thượng Quan Triệt, anh hiểu quá rõ em gái nhà mình mà. Nhưng những người khác thì không hiểu, bọn họ chứng kiến thần khuyển trong truyền thuyết lại có thể ngoan ngoãn như vậy trước mặt một cô gái nhìn mảnh mai như vậy, sao có thể tin vào mắt mình được. Ngay cả Yến Thành Hi và Yến Khuynh Lam cũng không ngoại lệ.

- Linh nhi, đừng nghịch nữa. Lúc nãy em chơi với mấy con German Shepherd và Becgie còn chưa đã hả.

- Anh nói kỳ vậy, Lucas và Lucus là bảo bối của em mà, không quan tâm chúng thì quan tâm ai.

- ... Biết rồi, mọi người đang nhìn đó, mau đứng lên.

Thượng Quan Triệt đưa tay nắm lấy bàn tay của Băng Linh kéo cô lên trước những ánh mắt đầy ám muội của mọi người.

- Triệt, anh vẫn chưa giới thiệu cô gái đặc biệt này cho chúng tôi đấy.

Yến Thành Hi chứng kiến những gì vừa xảy ra mà không khỏi rung động trong lòng. Trên đời này ngoài em gái anh ra không ngờ còn có cô gái đặc biệt đến như vậy. Đáng tiếc cô và Thượng Quan Triệt...

- À, Linh nhi là em gái tôi. Người đời gọi là Thượng Quan tiểu thư - Thượng Quan Băng Linh.

- HẢ, THƯỢNG QUAN TIỂU THƯ!

Mọi người không hẹn mà cùng đồng thanh nói, lớn tiếng nhất vẫn là hai anh em Yến gia.

- Em gái anh hả?

Yến Thành Hi là người lấy lại bình tĩnh đầu tiên. Trong lòng len lỏi một niềm vui khó tả, bản thân anh cũng không rõ từ đâu mà có.

- Đúng vậy, không thì mọi người nghĩ như thế nào?

Thượng Quan Triệt một bên trả lời câu hỏi của Yến Thành Hi, một bên quan sát vẻ mặt của anh. Thượng Quan Triệt là một người tinh ý thế nào, anh nhìn một cáo là biết ngay vẻ mặt của Yến Thành Hi có nghĩa là gì. Có lẽ bản thân Yến Thành Hi cũng không biết niềm vui trong lòng anh từ đâu mà có nhưng Thượng Quan Triệt lại biết rất rõ. Có lẽ Yến Thành Hi đã rơi vào lưới tình của em gái anh rồi. Con bé này sao lại đào hoa như vậy, chỉ khổ cho Đông Phương Huyền Thương thôi, suốt ngày phải canh giữ Băng Linh sợ ai cướp mất cô vậy, coi cô còn kỹ hơn vệ sỹ bảo vệ tổng thống nữa. Anh cũng cảm thấy tiếc cho Yến Thành Hi. Anh là mộ thiếu tướng đầy tài ba, vô cùng có triển vọng trong chính phủ nước M. Cộng với thân phận con trai trưởng của Yến gia - một trong những gia tộc quyền lực bậc nhất nước M. Còn về dung mạo thì khỏi phải nói rồi. Gương mặt điển trai nhất nhì nước M đó. Vô ùng đẹp trai, gương mặt anh toát lên thần thái nghiêm trang của một vị tướng trẻ đầy khí phách và tham vọng khiến bao cô gái không thể rời mắt. Nhưng so với Đông Phương Huyền Thương thì vẫn thua một chút. Cho dù Băng Linh có gặp Yến Thành Hi trước đi chăng nữa thì cũng chưa chắc có thể yêu anh, số phận cùng tình yêu của mỗi người đều đã được ông trời sắp xếp cả rồi, không phải ai cũng có thể thay đổi. Có lẽ ông trời đã gắn kết Băng Linh với Huyền Thương rồi. Dù cho cô có gặp ai trước đi chăng nữa, dù người cô gặp cuối cùng trước khi chết là Huyền Thương thì cô cũng sẽ yêu anh thôi không yêu ai được nữa đâu. Huống hồ bây giờ hai người họ lại dính nhau như sam, đố ai chia cắt được. Tiếc cho Yến Thành Hi quá.

- Em gái anh đến đây làm gì chứ?

Yến Khuynh Lam yên lặng nãy giờ bây giờ mới lên tiếng. Cô cũng rất thắc mắc một thiên kim đại tiểu thư như Thượng Quan Băng Linh sao lại đến nơi đây làm gì.

- Hiện tại là thời gian con bé đi huấn luyện, sẵn tiện hai anh em chúng tôi cùng ở Bắc Kinh nên tôi đưa con bé đến đây huấn luyện.

Yến Thành Hi: Vậy dẫn theo Ngao Tây Tạng làm gì?

- Ngao Tây Tạng tất nhiên là phải đi huấn luyện thì mới xứng với danh hiệu thần khuyển chứ.

Băng Linh nãy giờ giỡn cũng đủ rồi. Cô đứng dậy nhìn vào Yến Thành Hi và Yến Khuynh Lam nói.

- Xin chào, tôi là Thượng Quan Băng Linh, hai người có thể gọi tôi là Băng Linh. Rất vui được gặp hai người.

- Xin chào, tôi và em gái tôi đã được Triệt giới thiệu rồi, có lẽ không cầm nói lại nữa nhỉ.

- Tất nhiên rồi.

- Linh nhi, hôm nay không phải em đi cùng Trần Minh và hai người bạn của em sao, họ đâu rồi.

- Ưm, chắc là vẫn còn đang rèn luyện đó. Còn có Saint, Fun, Chin và Rang nữa.

- Bọn họ là ai vậy?

Nghe thấy Băng Linh nêu ra một loạt cái tên thì Yến Thành Hi rất thắc mắc nên phải hỏi thôi.

- Saint là một con chó Saint Bernard, còn Fun là con chó Newfoundland. Chúng cũng là vật nuôi của em tôi. Còn Chin và Rang là hai con bạch...

- A, bọn họ xong rồi, đang đến kìa.

Thượng Quan Triệt còn chưa nói xong thì Băng Linh đã chỉ tay về một hướng và nói. Hướng đó chính là khu huấn luyện dành cho chó nghiệp vụ, kế bên là khu huấn luyện dành cho binh lính. Đi từ hướng đó ra không ai khác là Trần Minh, Tử Lan và Ngọc Khánh cùng với hai con chó lớn và hai bạch hổ.

- Triệt, đừng nói với tôi Chin và Rang trong miệng cô ấy là hai con Bạch hổ kia nha.

- Yến thiếu tướng nói đúng rồi đấy. Em gái tôi là một người cực kỳ yêu thích động vật nhưng không phải là những động vật nhỏ bé như chó mèo mà bình thường người ta vẫn nuôi. Sở thích về động vật của nó là mấy con thú khổng lồ đó đó.

- Sở thích của em gái anh có phải khác người quá không?

- Em gái tôi đương nhiên không giống người thường. Nói ngay bên cạnh anh đi, Yến tiểu thư chẳng phải cũng có một con thú cưng thuộc giống cẩu vương - Pitpull hay sao? Em gái anh có thể thích cẩu vương thì tại sao em gái tôi không thể thích thần khuyển chứ, bạch hổ thì có là gì.

- Gia tộc Thượng Quan quả nhiên không tầm thường.

- Anh quá khen rồi! Linh nhi à, chân em ổn rồi chứ, có thể bắt đầu khóa huấn luyện hôm nay của em rồi đấy.

- Dạ, em tới liền. Trần Minh, anh chăm sóc bọn chúng dùm em. Còn Tử Lan và Ngọc Khánh hai cậu vẫn ổn chứ, không bị thương ở đâu chứ.

- Tụi mình ổn mà. Đừng lo, cậu đi đi.

- OK! Anh hai, chúng ta bắt đầu thôi.

- Được, đợi anh một chút.

Thượng Quan Triệt quay qua nói với hai anh em Yến gia.

- Nếu hai vị muốn đi thăm quan quân khu thì tôi sẽ lệnh cho phó thủ trưởng ở đây đưa hai người đi, có được hay không?

- Không, không, chúng tôi không vội. Ngược lại chúng tôi muốn xen khả năng của Thượng Quan tiểu thư.

Hiện tại, mọi sự chú ý của Yến Thành Hi đều dời lên người của Băng Linh rồi, không còn gì có thể thu hút ánh mắt của anh ngoại trừ cô gái này. Mà Yến Khuynh Lam cũng rất có thiện cảm với Băng Linh nên muốn xem xem một cô gái nhìn có vẻ mảnh mai như thế này sẽ vượt qua khóa huấn luyện một ngày vô ùng khó khăn nhu thế nào? Ban đầu nhìn thấy Băng Linh, Yến Khuynh Lam đã cảm thấy thích rồi, chỉ là không biết cô và Thượng Quan Triệt là anh em ruột cứ nghĩ hai người là người yêu nên có chút khó chịu, bây giờ ghê được quan hệ của hai người rồi, cô cũng có thấy rất thích Băng Linh - một cô gái vô cùng có cá tính.

- Hai người thực sự muốn xem tôi huấn luyện tới như vậy sao?

- PHẢI!

- Có hứng thú tỉ thí với tôi không?

- Tiểu thư muốn tỉ thí như thế nào?

Yến Thành Hi ngày càng hiếu kỳ về cô gái này. Mặc dù bản thân anh là thiếu tướng nhưng cũng rất ít khi ra mặt mời người khác đấu với mình. Cô gái này lại có thể tự tin đến như vậy. Luôn nghe nói nhà Thượng Quan cực kỳ cưng chiều vị tiểu thư này nhưng bây giờ nhìn lại có lẽ cô áy đã đi huấn luyện không dưới 5 năm rồi mới có thể có được khả năng như vậy.

Thượng Quan gia đành lòng để con gái của họ chịu nhiều khổ sở như thế sao.

- Bình thường mọi người huấn luyện không phải một ngày nhưng tôi không có nhiều thời gian nên chỉ có thể thực hiện đầy đủ trong một ngày thôi. Có lẽ hôm nay tôi sẽ kiểm tra khả năng bắn súng, ẩn nấp, cứu thương, chạy việt dã, đánh đối kháng, lái xe trên nhiều địa hình,... Chúng ta cùng nhau thu đi chứ nếu mọi người cứ nhìn chằm chằm lúc tôi huấn luyện, tôi không quen.

- Được, vậy tôi và tiểu thư cùng thi. Cuối cùng chúng ta sẽ đánh đối kháng nhau vậy.

- Đánh đối kháng giữa các binh lính với nhau chỉ mang tính chất rèn luyện. Còn tôi từ trước tớigiờ đi huấn luyện, khi đến phần đánh đối kháng, tôi đều đánh như đánhthực chiến. Anh hai tôi chưa bao giờ đánh với tôi cả, nên lần nào đến quân khu của anh ấy, tôi đều là đánh với người của anh ấy, chán rồi. Bây giờ nghe danh Yến thiếu tướng đã lâu, thật sự rất muốn đánh thử một lần.

- ... Được.

Nói ra một chữ này, Yến Thành Hi cũng phải đắn đo rất lâu. Anh không biết bản lĩnh cô tới đâu, nếu ra tay quá mạnh sợ sẽ làm cô bị thương. Nhưng lại muốn biết cô sẽ ra tay mạnh như thế nào, nếu anh không ra hết sức cô cũng sẽ không dốc hết sức mình. Chỉ đành tới đó rồi tính, nhìn vẻ mặt Thượng Quan Triệt không có gì là lo lắng, ắt hẳn khả năng của Thượng Quan tiểu thư không tồi. Thật đáng mong chờ.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Điều lo lắng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi hoàn thành xong các bước trong buổi huấn luyện thì cũng đã đến lúc Băng Linh và Yến Thành Hi chính thức đối kháng với nhau. Qua phần tỉ thí vừa rồi, không biết là hai người có dùng hết khả năng hay không nhưng mọi người đều thấy hai người chính là kỳ phùng địch thủ của nhau, ngang tài ngang sức với nhau. Thắng thua chỉ được quyết định ở phần đánh đối kháng này thôi.

Mà qua những màn huấn luyện vừa rồi, Yến Thành Hi lại càng đề cao Băng Linh. Một cô gái như vậy không ngờ lại lọi hại đến thế. Anh rất mong chờ vào phần tỉ thí cuối cùng này. Mà Băng Linh cảm thấy cũng đã trễ rồi, Huyền Thương chắc sẽ đến đón cô sớm thôi. Chỉ mong có thể kết thúc sớm, cô không muốn để Thương phải đợi.

Những người khác thì lại mong chờ cuộc đấu có một không hai của một nam một nữ này. Có lẽ khó khăn nhất là Yến Thành Hi rồi, đối thủ của anh lại là một cô gái 20 tuổi. Dù anh có thắng cũng chẳng vẻ vang gì, mà nếu như thua thì cái danh thiếu tướng này chỉ làm anh thêm xấu hổ thôi. Thật là khó xử mà. Chỉ riêng Thượng Quan Triệt và Yến Khuynh Lam là bình tĩnh và nhàn hạ nhất thôi. Hai người đều tin tưởng vào người thân của mình, mặc dù biết người kia rất giỏi nhưng không gì là không thể cả.

Băng Linh và Yến Thành Hi lao vào đánh giáp lá cà với nhau. Những chiêu thức hai người đưa ra đều vô cùng nhanh và chuẩn. Mỗi người đều có thế mạnh của riêng mình. Yến Thành Hi có kinh nghiệm thực chiến lâu năm, biết rõ làm thế nào để chiến thắng thậm chí là giết chết kẻ thù của mình. Anh có thể dễ dàng tung ra những chiêu thức nhằm vào yêu điểm của kẻ thù để bọn họ trở nên suy yếu hơn. Nếu hôm nay là một người khác mà không phải Băng Linh thì hắn đã không còn đánh nổi nữa rồi nhưng đối thủ của anh hôm nay là Băng Linh nên những tuyệt chiêu anh tung ra chỉ nhằm chế ngự cô thôi. Còn Băng Linh cô biết rõ bản thân mình là con gái, thể lực thua kém đàn ông rất nhiều nên cô dựa vào sự dẻo dai của cơ thể do học múa nhiều năm để tránh đòn của Yến Thành Hi nhằm giữ sức đợi anh sắp hết sức rồi mới ra tay, qua từng chiêu thức Băng Linh có thể nhận ra anh chưa hoàn toàn dùng hết khả năng của mình.

Yến Thành Hi và Băng Linh cứ đánh với nhau như vậy gần một tiếng đồng hồ. Lúc này, Yến Thành Hi ra tay với Băng Linh. Trong lúc cô tránh đi, tay anh đã chớt vào dây buộc tóc của cô làm nó đứt ra, tóc cô cũng theo đó mà xõa ra, rơi từ từ xuống lưng cô trông vô cùng quyến rũ ma mị. Yến Thành Hi nhìn thấy, tim run lên, bản thân anh cũng thất thần trước cảnh đẹp như vậy. Chớp lấy thời cơ Yến Thành Hi thất thần Băng Linh tung ra sát chiêu chế ngự anh. Một tay cô cầm cổ anh nhưng không chặt chỉ mang tính chất chế ngự thôi. Cô đến gần nhìn thẳng vào mắt anh, nói:

- Có lẽ lần này là do tôi may mắn nên có thể thắng được anh, rất mong giữa chúng ta sẽ có lần tỉ thí tiếp theo nhưng có lẽ không phải hôm nay, hiện tại tôi có hẹn rồi. Hẹn hôm khác vậy.

- Được! Rất mong đợi trận chiến tiếp theo giữa chúng ta.

- Giờ tôi phải đi rồi, tạm biệt. Triệt, cho em mượn phòng của anh nha, người em nhiều mồ hôi quá, phải đi tắm.

- Em cứ dùng đi, không cần xin phép anh.

- Cảm ơn anh.

Lúc này Tử Lan và Ngọc Khánh xem đấu võ cũng đã xong, bèn chạy tới cạnh Băng Linh.

Ngọc Khánh: Băng Linh, cậu có đem đồ ngoài xe mà phải không?

- Đúng rồi.

Tử Lan: Vậy cậu đi tắm trước đi, tụi mình ra xe lấy đồ giúp cậu.

- Không phiền các cậu chứ?

Tử Lan: Không phiền đâu, mai cho tụi mình nghỉ làm đi chơi là được.

- Nếu muốn đi chơi thì đi, có sao đâu. Các cậu chỉ mang danh là trợ lý của mình thôi mà, đâu phải trợ lý thật, muốn làm gì thì làm không cần để ý đến cảm nhận của người khác.

- Không phải vậy, tụi mình chỉ sợ cậu ở đó không có ai chơi cùng, sẽ buồn chán.

- Có Thương ở bên cạnh mình buồn sao được. Thôi, không nói với cậu nữa, sắp đến giờ mìn hẹn với Thương rồi. Phải đi tắm đây.

- Cậu là cái đồ trọng sắc khinh bạn!

- Chẳng phải các cậu cũng vậy sao?

- ...

Vì chỗ ba cô gái đứng nói chuyện hơi xa với nơi Yến Thành Hi đang đứng nên anh không nghe rõ họ nói gì. Mặc dù anh muốn biết Băng Linh nói với họ cái gì nhưng đứng ở chỗ anh không nhìn thấy được khẩu hình cỉa cô nên không biết cuộc trò chuyện của ba người. Đợi đến khi bóng dáng Băng Linh đi khuất mà Tử Lan với Ngọc Khánh cũng đã đi thì Yến Thành Hi mới dừng lại mọi suy đoán của mình về cuộc nói chuyện trên. Anh dẫn Yến Khuynh Lam đến trò chuyện với Thượng Quan Triệt một lúc sau đó rời đi với lý do trời cũng đã tối rồi, phải đưa em gái đi ăn tối.

Yến Thành Hi và Yến Khuynh Lam vừa đi thì khoảng 5" sau Băng Linh cũng từ phòng của Thượng Quan Triệt bước ra với một diện mạo hoàn toàn mới. Không còn là bộ đồ bó đen đầy lạnh lùng như sát thủ lúc sáng nữa, Băng Linh hiện tại khoác lên mình một chiếc váy đuôi tôm màu đỏ dài ngang gối. Áo không tay chỉ có một sợ dây buộc qua cổ được cột thành một chiếc nơ nhỏ sau gáy, áo lộ nửa phần lưng trắng muốt của cô ra ngoài. Ngay eo phải của váy được thêu hoa văn bằng tơ vàng, cô cũng chọn cho mình một đôi giày cùng tông màu đỏ.

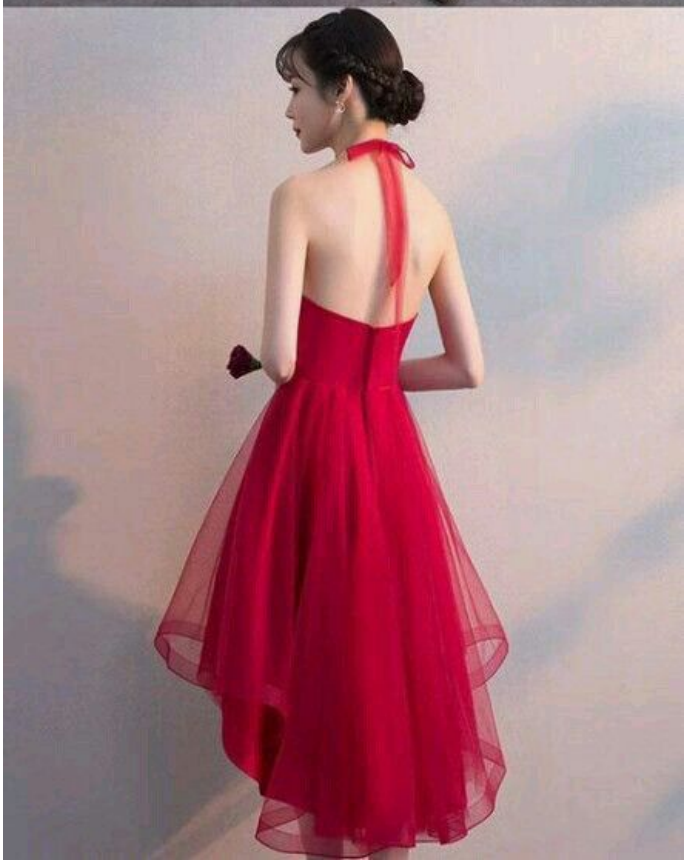

Băng Linh vừa thay đồ đi ra thì nên ngoài cũng vang lên tiếng giày da, cô vừa nghe là biết ngay Thương của cô đã đến rồi. Anh vừa bước vào thì trông thấy một Băng Linh vô cùng xinh đẹp quyến rũ thì thất thần, nhịp tim cũng ngưng trệ. Đợi đến khi Băng Linh đến gần cho anh một nụ hôn thì anh mới hoàn hồn.

- Em rất xinh đẹp!

- Anh cũng đẹp trai lắm đó.

Bình thường thì Will đế đã đủ đẹp rồi nhưng hôm nay vì dẫn người yêu đi ăn tối nên cũng biết tận dụng những stylist mà từ trước tới giờ anh chưa bao giờ nhớ tên rồi. Mà bọn họ bị anh đột ngột gọi đến cũng hoảng hồn, cứ nghĩ hôm nay Will đế uống lộn thuốc hay sao vậy. Đến khi nghe anh bảo hãy giúp anh trở nên đẹp trai hơn thì bọn họ lại càng sợ, trong showbiz này có ai địch lại nhan sắc của Will đế chứ nhưng sợ thì sợ cũng phải làm thôi. Từ trước tới giờ bọn họ mang danh stylist của Will đế mà có bao giờ được anh nhớ tên đâu, từng đồng tiền bọn họ nhận hàng tháng cầm lấy mà cảm thấy xấu hổ, bởi vì bọn họ vốn dĩ không làm gì mà vẫn có lương, đương nhiên sẽ xấu hổ. Đến hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội thể hiện rồi, quả nhiên ông trời không quên bọn họ. Huyền Thương bảo bọn họ chọn Âu phục, chọn giày, đồng hồ, làm kiểu tóc cùng với chọn nước hoa cho anh thôi mà mất một buổi chiều. Cuối cùng bây giờ mới xuất hiện trong bộ Âu phục trắng như chú rể, kiểu tóc mới rất hợp với anh, hương nước hoa hàng đầu thế giới dành cho phái nam, giày và đồng hồ là đồ của thương hiệu nổi tiếng do anh làm đại sứ. Đi với Băng Linh thật khiến người ta không thể không liếc nhìn.

Khen nhau đủ rồi, Huyền Thương bèn nắm lấy bàn tay cô bước đi trước những ánh mắt đầy hâm mộ cùng ganh tị của mọi người có mặt tại đây.

***

Tại nhà hàng cao cấp nhất thành phố Bắc Kinh

Băng Linh được Huyền Thương nắm tay nhau đi vào khiến mọi người không khỏi liếc nhìn. Đây là nhà hàng cao cấp buộc người đến phải có thẻ thành viên mới được vào nên người có thể vào đây không giàu thì cũng quý, đều là người của giới thượng lưu đến đây để bàn công việc không thì cũng là các thiếu gia phú nhị đại dẫn bạn gái đên để khoe khoang gia thế. Vì vậy nà không mấy ai nhận ra Băng Linh và Huyền Thương là minh tinh cả dù có cũng chỉ nhận ra Huyền Thương thôi còn Băng Linh hiện tại khác xa với khi diễn phim nên người ta chỉ thấy quen mắt chứ không hẳn là nhận ra.

Hai người khi bước vào thì sẽ có phục vụ dẫn đến bàn đã đặt sẵn từ trước. Huyền Thương đặt luôn một vị trí VIP để Băng Linh có thể ngắm cảnh đêm luôn rồi. Đến bàn của hai người, Huyền Thương rất ga lăng mà kéo ghế cho Băng Linh còn mình thì ngồi đối diện cô. Hai người chọn rất nhiều món ăn,

người này chọn món theo khẩu vị của người kia. Khoảng 15" sau thì có món dọn lên, hai người tạm dừng cuộc trò chuyện rồi thưởng thức bữa tối. Dùng xong rồi, trong khi đợi món tráng miệng thì hai người tiếp tục trò chuyện.

- Băng à!

- Dạ.

- Anh đọc được thông tin là hai tuần sau ở thủ đô sẽ có một buổi đấu giá cổ vật đấy, em có muốn đi không?

- Cổ vật ạ?

- Đúng vậy, anh biết em rất am hiểu về lịch sử Trung Quốc nên nghĩ rằng em sẽ có hứng thú với buổi đấu giá này. Sao vậy, không thích?

- Không phải, em rất thích. Em nhất định sẽ đi, anh đi cùng em chứ.

- Tất nhiên rồi. À, còn một chuyện nữa.

- Chuyện gì vậy?

- Hôm trước anh về nhà, nói chuyện giữa anh và em cho cả nhằng biết, bọn họ rất muốn gặp em đó. Ông nội anh cũng rất muốn gặp em.

- HẢ!!!

- Không cần sợ, gia đình anh cũng rất giống gia đình em, mọi người đều rất vui tính. Chỉ là bọn họ nghe nói có người có thể thu phục được anh, khiến anh yêu thương, biến anh trở thành một người thích cười như hôm nay thì liền trở nên hào hứng muốn gặp em thôi.

- Em...em hơi bất ngờ chút thôi. Mà gia đình anh ở thủ đô sao, không ai ở Thượng Hải hả?

- Không phải, chỉ là thời gian này mỗi năm gia đình anh sẽ đến Bắc Kinh vì đây là nơi đầu tiên ông nội anh gặp bà nội anh, bà đã mất rồi nên hằng năm ông sẽ cùng gia đình đến đây để tưởng nhớ bà.

- Vậy sao anh không đi cùng gia đình mà đến bây giờ mới đến cùng đoàn làm phim?

- Anh bận theo đuổi em mà!

- ...

Không biết phản bác sao luôn.

- Vậy mọi người có nói khi nào muốn gặp em không?

- Bọn họ biết rõ công việc của chúng ra nên bảo chúng ta không cần vội, cứ làm việc đi khi nào rảnh hãy đến, họ chỉ mong có thể gặp được em rươc khi bộ phim đóng máy. Dù sao thì gần cuối năm mọi người mới quay lại Thượng Hải.

- Vậy anh sắp xếp giúp em nha, em muốn mua một vài món quà tặng mọi người. Sẵn tiện buổi đấu giá sắp tới, em mua vài món đồ cổ tặng ông nội anh vậy.

- Đừng làm mình mệt là được rồi. Ông nội anh tuy lớn tuổi nhưng không khó tính như những người già khác đâu, ngược lại ông rất dễ thương giống ông của em vậy.

- Anh biết ông em sao?

- Không, chỉ là nghe mấy anh trai của em nói về ông rất nhiều. Anh đều nhớ rất rõ đặc biệt là việc ông em cực kỳ cực kỳ yêu thương em. Nếu ông mà không thích anh có khi nào sẽ không gả em cho anh không?

- Anh không cần lo việc đó đâu. Quả thật ông rất yêu thương em nên muốn tìm cho em một người chồng tốt nhất có thể. Ngay khi em 14, 15 tuổi ông đã bắt đầu điều tra con trai của những gia tộc mà ông biết rồi. Ông còn nói nếu không có ai vừa ý ông thì thà là khỏi gả em ra ngoài để ông nuôi em cả đời đấy. Mặc dù tiêu chuẩn chọn cháu rể của ông rất khó nhưng em tin với khả năng của anh nhất định có thể vượt qua thử thách của ông. Vả lại nếu ông biết anh là người em thích chắc chắn sẽ không làm khó anh vì ông hiểu rõ mắt nhìn người của cháu gái ông như thế nào mà, người em chọn đương nhiên không tầm thường rồi.

- Nhưng anh nghe nói ông em trước kia là thượng tướng tài ba nhất trong chính phủ thời đó, thử thách ông đưa ra cho cháu rể chắc chân không dễ dàng. Nếu như anh không vượt qua thì sao?

- Vậy thì anh sẵn sàng mất em đi là vừa.

- KHÔNG BAO GIỜ!!!

Khó khăn lắm mới có thể theo đuổi được cô sao có thể dễ dàng để mất được chứ.

- Thương của em từ khi nào lại trở nên tự ti như thế chứ. Anh nói nếu như anh không vượt qua thì sao? Chẳng lẽ anh chưa thử mà đã thua, em không đáng để anh thử cố gắng một lần sao?

- Anh chỉ nói nếu thôi, vì em anh có thể làm bất cứ điều gì. Nếu ông em không cho phép thì cùng lắm anh đưa em bỏ trốn là được chứ gì, anh không tin anh không giấu được em.

- Anh nghĩ anh có thể giấu được em sao? Nếu em muốn trốn anh có ngăn được không?

- Anh...

Anh hiểu quá rõ khả năng của cô, nếu đã muốn trốn mười người như anh cũng không ngăn cản cô được.

Băng Linh nhìn anh như vậy mà đau lòng. Ngay cả món tráng miệng được đưa lên cũng không quan tâm, cô đưa tay nắm chặt tay anh không buông, người đàn ông của cô vì yêu cô mà trở nên không tự tin đến vậy sao có thể khiến cô không đau lòng chứ. Anh vì cô mà cứ lo này lo nọ hệt như đứa trẻ vậy, cô cũng không lên tiếng chỉ nắm chặt tay anh như vậy giúp anh an ủi, giữa hai người không cần nói ra gì đơn thuần nắm tay nhai như vậy cũng đủ hiểu rõ suy nghĩ của đối phương rồi. Một lát sau khi anh bình tĩnh lại rồi thì đổi lại tay cô bị anh nắm chặt.

- Anh không sao? Dù cho có chuyện gì xảy ra thì em cũng sẽ là vợ của anh, không ai có thể ngăn cản và thay đổi.

- Vậy mới đúng là người đàn ông của em chứ. Anh không cần lo lắng về ông của em như vậy đâu, mọi chuyện còn có em mà.

- Vậy về sau cần phu nhân giúp đỡ nhiều rồi.

- Được rồi, anh dùng món tráng miệng này đi. Đây, em đút cho anh.

- A...

- Ngon không?

- Ngon lắm, em cũng ăn đi, anh đút em.

Lúc hai người đang hạnh phúc dùng món tránh miệng thì có hai người một nam một nữ đi đến hàm của hai người. Băng Linh vừa nhìn thì cảm thấy ông trời thật biết trêu người, không ngờ giữa bọn họ lại có duyên đến vậy.

***

cập đến một người dùng

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 65: Trùng hợp

Người đến là hai anh em Yến gia.

- Thượng Quan tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi. Đây có thể được xem như là chúng ta rất có duyên với nhau không?

Yến Thành Hi sau khi trở về nhà tắm rửa thay đồ thì dẫn em gái đo ăn tối, không ngờ lại gặp Băng Linh ở đây nên đi qua chào hỏi vài câu. Ở vị trí mà Yến Thành Hi ngồi chỉ thấy được Băng Linh, không thấy được Huyền Thương vì sau lưng chỗ Huyền Thương ngồi có một bức tường gỗ nhỏ ngăn cách tầm nhìn của Yến Thành Hi. Khi đến bàn của Băng Linh rồi, anh mới để ý đến sự hiện diện của Huyền Thương.

- Thay vì nói là chúng ta có duyên thì nói đây là một sự trùng hợp chắc sẽ hợp lý hơn đấy.

Băng Linh nói cũng không sai. Nhà hàng này là nhà hàng cao cấp nhất thủ đô mà Yến Thành Hi lại là khách quý đến từ nước bạn, đi ăn tối ở nhà hàng đương nhiên phải đến nơi tốt nhất rồi. Hai người gặp nhau ở đây cũng chẳng có gì là lạ.

- Băng Linh à, đây là ai vậy? Giới thiệu cho tôi với anh tôi biết được không?

Nghe Yến Khuynh Lam nhắc đến Huyền Thương thì Băng Linh dời mắt nhìn cô một chút rồi quay lại nhìn Huyền Thương, hai người nở nụ cười yêu thương với đối phương. Băng Linh vừa nhìn anh vừa nói với Yến Thành Hi và Yến Khuynh Lam.

- Anh ấy là người yêu tôi, tương lai sẽ là chồng của tôi. Đông Phương Huyền Thương - chủ nhân của gia tộc Đông Phương.

Chỉ mới nghe câu đầu tiên mà Băng Linh giới thiệu về Huyền Thương thì Yến Thành Hi đã sững sờ rồi. Sắc mặt không được tốt cho lắm. Anh cảm giác được tâm can của mình thật sự rất khó chịu, từ nhỏ đến giờ thứ anh để ý chưa bao giờ không có được nhưng hôm nay cô gái có thể chiếm được tâm của anh lại có người yêu rồi, cái cảm giác này vô cùng khó chịu, khó chịu hơn cả khi anh thất bại trong một nhiệm vụ cực kỳ đơn giản. Nếu anh có thể gặp cô sớm hơn thì có phải anh vẫn có cơ hội không. Mặc dù bây giờ hai người chỉ là người yêu của nhau thôi, thậm chí còn chưa đính hôn, anh vẫn còn mộ tia hi vọng nhỏ nhoi nhưng anh được biết người của gia tộc Thượng Quan rất chung tình, đã yêu ai thì sẽ không bao giờ hết yêu. Anh chỉ mới gặp Băng Linh hôm nay nhưng anh biết rõ một cô gái cá tính và mạnh mẽ như cô sẽ không dễ yêu ai nhưng một khi đã yêu là yêu trọn đời, mãi không đổi thay. Đến cả một tia hi vọng mỏng manh của anh cũng đã bị dập tắt rồi. Yến Thành Hi chỉ có thể nhìn Huyền Thương với ánh mắt ganh tị. Dù không hi vọng sẽ có được tình yêu của Băng Linh nhưng Yến Thành Hi anh chưa bao giờ là người chưa chiến mà đã bỏ cuộc. Không quan tâm hai người sẽ kết hôn khi nào chỉ cần một ngày họ còn là người yêu, anh vẫn sẽ chiến đấu.

Mà Yến Khuynh Lam đứng một bên nghe Băng Linh thì rất ngạc nhiên. Nhưng điều khiến cô chú ý hơn cả là khi Băng Linh vừa nói xong câu đầu tiên, cô rõ ràng cảm nhận được cơ thể anh trai của cô cứng đờ, cảm xúc cũng không ổn định. Cảm xúc này của anh rất giống thậm chí còn mãnh liệt hơn cả cảm xúc của cô khi nhìn thấy Thượng Quan Triệt và Băng Linh thân thiết với nhau vậy. Trong đầu cô chợt hiện lên suy nghĩ ' chẳng lẽ anh ấy có tình cảm với Băng Linh, vậy chị Quỳnh Nghi phải làm thế nào? '. Yến Khuynh Lam cảm thấy hối hận khi hỏi Băng Linh về người đàn ông kia, giờ thì hay rồi. Nếu anh hai muốn đấu với người đàn ông kia thì sẽ rất khó khăn đấy, mặc dù cô ở nước M nhưng danh tiếng của Đông Phương gia tộc cô cũng biết ít nhiều, gia tộc này còn thâm sâu khó lường hơn cả Thượng Quan gia của Triệt nữa. Thế lực trải rộng khắp thế giới, đâu đâu cũng có thế lực của họ, anh trai muốn đấu với anh ta thì chỉ có Yến gia bị ảnh hưởng thôi. Đông Phương Huyền Thương này có kẽ còn chưa tới 30 nhưng đã có thể trở thành gia chủ của một gia tộc lớn thì cũng đủ biết anh ta là con người thâm sâu khó đoán như thế nào rồi, điều này một cô gái như cô còn có thể nhận ra, anh trai không thể không nhận ra được.

Nam chính Đông Phương Huyền Thương im lặng nãy giờ bây giờ mới dời ánh mắt từ gương mặt xinh đẹp của Băng Linh lên nhìn Yến Thành Hi. Trực giác của đàn ông cho anh biết người này có tình cảm với vợ của anh. Nhưng mấy hôm nay hai người đều ở chung với nhau, anh chưa từng gặp người đàn ông này chỉ có hôm nay Băng Linh đến quân khu mà thôi. Nhưng người của Thượng Quan Triệt anh đều biết rõ, hơn nữa thế lực của anh kẻ Bắc Kinh cũng không nhỏ, một nhân vật như thế này sao anh có thể không biết. Hôm nay anh ta mới đến quân khu, rốt cuộc có thân phận gì chứ.

Băng Linh ngồi đối diện tất nhiên nhận ra cảm xúc của Huyền Thương có thay đổi, cô biết nguyên nhân của sự thay đổi này, tránh để anh suy nghĩ nhiều, cô giải thích:

- Thương, để em giới thiệu. Đây là Yến thiếu tướng đến từ nước M - Yến Thành Hi, còn kia là em gái anh ấy tiểu thư Yến Khuynh Lam. Vài hôm trước Triệt có nói cho em, em kể cho anh rồi đó.

- À, anh nhớ rồi.

Huyền Thương cuối cùng cũng biết thân phận của hai người kia. Theo phép lịch sự, anh cứng đậy bắt tay với hai người. Không ngờ tới vợ anh đi huấn luyện thôi mà cũng kéo về cho anh một tình địch. Chẳng lẽ cô đi đâu mà không có an bên cạnh thì trước sau gì cũng sẽ có một tình địch thôi. Mà vị Yến tướng quân này có vẻ là một người không đơn giản đâu. Chỉ là Băng Linh đối với anh ta chẳng có chút để ý nào thì phải, vậy cũng tốt. Tình cảm cô dành cho Sở Mặc Thần rất đặc biệt nhưng cũng không quan trọng bằng anh, người này có đáng là gì chứ. (Để rồi coi)

- Yến thiếu tướng, hân hạnh được gặp.

- Huyền thiếu, hân hạnh được gặp.

Vừa chào hỏi Yến Thành Hi vừa quan sát Đông Phương Huyền Thương. Dáng người gương mặt thì khỏi phải nói, quả thật là cực phẩm trong cực phẩm. Khí chất lại vô cùng cường hãn quả nhiên chỉ có người ở vị trí chí cao vô thượng mới có được khí thế khiến người ta e sợ như vậy. Ngay cả một người trưởng thành trong xương máu như Yến Thành Hi anh đây đứng trước Đông Phương Huyền Thương vẫn có thể cảm nhận được khí thế đáng sợ của anh cùng với sát khí luôn luôn ẩn trong con người Huyền Thương khiến anh không thể xem nhẹ. Một người đàn ông như vậy đứng bên cạnh Băng Linh quả nhiên vô cùng xứng đôi, Yến Thành Hi đã chứng kiến sự mạnh mẽ hơn cả phái nam của Băng Linh nhưng cô gái mạnh mẽ ấy bên cạnh Huyền Thương lại lộ ra sự dịu dàng và ôn nhu của một thiếu nữ, dáng vẻ này của cô chắc chắn không thể dành cho người đàn ông nào khác rồi.

Cũng như Yến Thành Hi, Huyền Thương cũng đang quan sát tình địch mới của mình. Khí chất so với Thượng Quan Triệt không hề thua kém một chút nào, trên người vừa có hào quang của một chỉ huy cũng có mùi máu tươi của kẻ thù, điều này khiến người đàn ông khá phải e sợ Yến Thành Hi nhưng lại có một sức quyến rũ lạ kỳ đối với phái nữ, chỉ tiếc Băng Linh của anh là ngoại lệ nhá. Ngũ quan của Yến Thành Hi vô cùng đẹp mắt kkhiến người ta khi đã nhìn thì khó quên. Chỉ là dù có xuất sắc tới đâu thì cũng thua anh rồi.

Băng Linh và Yến Khuynh Lam nhận thấy bầu không khí giữa hai người đàn ông này bắt đầu có chút không ổn rồi. Băng Linh sợ bị người khác chú ý nên lên tiếng giải vây.

- Yến thiếu tướng và Yến tiểu thư đến đây ăn tối vậy hai người dùng xong chưa.

Hai người đàn ông đang đứng đối diện đấu mắt với nhau thì nghe tiếng nói của Băng Linh nên tạm ngưng chiến, Huyền Thương trở lại ghế ngồi còn Yến Thành Hi thì trả lời câu hỏi của Băng Linh.

- Chúng tôi dùng bữa vừa xong định thanh toán thì thấy Thượng Quan tiểu thư đang nói chuyện với Huyền thiếu nên qua chào hỏi một tí.

- Hóa ra là vậy.

- Băng Linh chưa ăn xong sao?

Yến Khuynh Lam tiếp lời Băng Linh hỏi tiếp.

- Chúng tôi đang dùng khai vị thì hao người đến. A, đúng rồi hai người ngồi xuống dùng chung với chúng tôi luôn đi.

- Anh, anh thấy sao?

- Nếu Thượng Quan tiểu thư đã mời thì chúng ta không thể từ chối được.

- Vậy hai người ngồi đây đi.

Bốn người ngồi cùng một bàn dùng tráng miệng, Băng Linh dùng xong rồi ngồi lướt điện thoại chơi, Huyền Thương thấy vậy bèn nói:

- Băng!

- Dạ!

- Cùng anh nhảy một đoạn đi!

- Được thôi!

Thế là Huyền Thương nắm tay Băng Linh đưa vào sàn nhảy trong nhà hàng, hai người hò theo tiếng nhạc mà cùng nhảy với nhau, trong mắt chỉ có tình yêu với đối phương không còn chứa được những cái khác, hao người cùng nhau tồn tại trong thế giới của riêng mình, không để ý tới mọi điều xung quanh. Nhưng cặp đôi khác trong sàn nhảy nhìn cặp đôi trai thanh nữ tí kia đầy ganh tị nhưng cũng chẳng thể làm gì. Bên kia Yến Thành Hi nhìn Băng Linh không chớp mắt, Yến Khuynh Lam biết tâm trạng anh mình không tốt nên tìm cớ nói mình buồn ngủ kêu anh đưa về. Đi ngang qua chỗ Băng Linh cô ra hiệu cho Băng Linh rồi cùng anh hai ra về.

Nhảy được một hồi thì hai người thanh toán sau đó lên xe ra về. Về đến biệt thự của Băng Linh, Huyền Thương quay qua nhìn thì thấy cô đã nằm ngủ yên lành, anh nở nụ cười cưng chiều rồi qua mở cửa xe bên kia ôm ngang người cô vào nhà, cũng may cửa nhà cô là cửa tự động nhận diện khuôn mặt nên anh không cần nhấn chuông cửa. Ôm cô lên phòng ngủ, đặt cô lên giường tháo giày đắp chăn, chỉnh điều hòa. Làm xong một loạt việc sau đó Huyền Thương quay về nhà mình thay đồ tắm rửa, rồi đi ngủ. Anh định ngủ ở nhà Băng Linh luôn nhưng chợt nhận ra hôm nau mình uống không ít rồi, anh sợ mình trong lúc không tỉnh táo, Băng Linh lại ngủ say như vậy, anh sẽ hóa cầm thú thịt cô mất thôi. Cho nên vè nhà ngủ là an toàn nhất.

***

Sáng hôm sau, Băng Linh dậy sớm nấu đồ ăn sáng rồi mang qua nhà hàng xóm bên cạnh để ăn chung với anh hàng xóm. Cô có hai anh hàng xóm nhưng mà hiện tại một vị hàng xóm có việc bận phải đi giải quyết rồi.

Băng Linh mang đồ ăn sáng qua nhà Huyền Thương, vừa đặt đồ ăn lên bàn, giỡn với Tiểu Bạch một chút rồi lên phòng kiếm anh nhưng lại không thấy đâu. Cô xuống lầu ra chỗ hồ bơi tìm thử, chưa kịp nhìn gì hết đã bị ai đó lôi xuống hồ bơi rồi.

- Á, ĐÔNG PHƯƠNG HUYỀN THƯƠNG! Anh làm cái gì vậy?

- Trời nóng quá, đi bơi buổi sáng rất tốt cho sức khỏe nên anh kéo em xuống bơi cùng thôi mà.

- Đáng ghét, em tắm lúc sáng rồi.

- Không sao, một ngày tắm nhiều lần mới tốt.

- Tốt cái đầu anh.

Huyền Thương ôm eo Băng Linh, nâng người cô lên để toàn thân cô dựa vào người anh, hai tay cô ôm cổ anh. Hai người nhìn nhau đắm đuối. Huyền Thương chỉ mặc độc mồm cái quần bơi thôi nên nửa thân trên hoàn toàn để trần, ướt nhẹp. Từng ngón tay cô chạm vào cơ thể anh có thể cảm nhận sự mát lạnh mà anh mang lại khiến tim cô đập nhanh không thôi, gương mặt cùng mái tóc của anh vì bị ướt mà càng thêm phần quyến rũ chết người. Băng Linh nhìn anh không chớp mắt, gương mặt cũng đã có chút sắc hồng. Mà Huyền Thương cũng chẳng dễ chịu gì. Cả người Băng Linh bị ướt, bộ váy trắng dính sát vào người cô mà cô lại dính sát vào người anh, anh có thể cảm nhận được từng đường cong nóng bỏng của cơ thể cô đá k biệt là sự mềm mại trước ngực khiến anh không thể nào làm ngơ được. Dù đang ở dưới hồ bơi mát lạnh cũng không thể ngăn được em trai anh bắt đầu dựng cờ rồi, chỉ là anh vẫn phải kiềm chế để không bị cô phát giác nếu không có lẽ cô sẽ không dám nhìn mặt anh trong vào ngày tới. Nhịp tim từ từ tăng cao, hai đôi môi chạm vào nhau khiến hai trái tim hòa cùng một nhịp. Hai người ôm chặt lấy nhau, hôn nhau say đắm không quan tâm đến thế giới ngoài kia. Hôn nhau không rõ bao lâu, Huyền Thương bắt đầu rút lui, anh sắp không chịu nổi rồi, nếu cứ tiếp tục anh sợ mình sẽ đè cô ra đây mà làm quá. Anh cúi xuống nhìn Băng Linh đang vì xấu hổ mà dụi đầu vào ngực anh, anh thoải mái cười lớn lồng ngực anh cũng vì thế mà rung động lại càng khiến Băng Linh xấu hổ hơn, cô cắn một phát vào ngực anh, nhưng khổ thay da anh vừa trơn mịn lại ướt, hại cô chẳng những cắn không được anh còn tự làm làm mình đau, nhưng dù sao ngực anh cũng có một vệt dài màu đỏ do răng cô ma sát mà tạo thành, trông vô cùng ma mị và quyến rũ.

- Có phải cắn trúng môi rồi không? Đưa anh xem nào, mà em cũng ngốc quá muốn cắn anh thì nói cho anh biết, anh cho em cắn 'chỗ khác' dễ hơn.

- ...

Có biết liêm sỉ gì không thế. Anh nghĩ ' chỗ khác ' mà anh nói cô không biết chắc.

- Anh không sợ em cắn đứt hả?

- ... Không, vì nó là tính phúc nửa đời sau của em mà.

- Không có anh em tìm người khác cũng được vậy.

- EM DÁM?

- Có gì mà không dá...um...um.

Chưa kịp nói xong lại bị đè ra hôn rồi. Cái đồ sói đói này.

- Đây là trừng phạt của em đấy.

- Anh...hắt...xì...

- Thôi, thôi, được rồi. Anh không trêu em nưa, chúng ta lên bờ không em lại bị cảm đấy.

- Là do ai gây ra chứ?

- Do anh, do anh, được chưa, chúng ta lên bờ nào.

- Hừ...

Huyền Thương đưa Băng Linh lên phòng tắm của anh còn anh thì sang phòng tắm của khách để tắm, Băng Linh tạm thời mặc áo sơmi của anh trong khi đó anh chạy sang nhà cô lấy cho cô một bộ đồ mới để cô thay. Thay đồ xong rồi, hai người cùng nhau ăn sáng rồi đến đoàn làm phim.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 66: Món quà đầu tiên

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mấy ngày tiếp theo cứ trôi qua yên bình như thế. Cũng đã tới lúc buổi đấu giá diễn ra rồi. Băng Linh và Huyền Thương cũng đã lên đường đi đến địa điểm tổ chức đấu giá. Huyền Thương đi cùng với Tạ Phong còn Băng Linh thì đi chung với Trần Minh.

Hai người đến nơi, chọn vị trí ngồi cạnh nhau, Tạ Phong và Trần Minh thì ngồi hai bên. Khoảng 15" sau thì buổi đấu giá bắt đầu. Băng Linh cũng đã được Huyền Thương kể về một vài sở thích của các thành viên trong gia đình anh đặc biệt là ông nội anh nên cô cứ dựa vào đó mà đấu giá thôi. Chọn xong rồi, Băng Linh và Huyền Thương định ra về nhưng món đồ đấy giá tiếp theo kia đã thu hút Băng Linh. Người MC nói đây là một miếng ngọc bội cổ từ hàng ngàn năm trước rồi nhưng nó vẫn giữ được vẻ ngoài cao quý và xinh đẹp của mình. Chính xác hơn là hai miếng bạch ngọc được điêu khắc tinh tế ghép thành một khối hoàn chỉnh, là ngọc bội tình nhân dành cho những cặp đôi yêu nhau làm tín vật định tình thời xưa.

Tương truyền rằng đó là tín vật mà đại tướng quân đã tặng cho công chúa để đính ước thuộc một vương triều nào đó. Băng Linh nghe MC giới thiệu về lai lịch của cặp ngọc kia thì trong đầu cô hiện lên vài hình ảnh vô cùng quen thuộc, cô quay người lại nhìn cặp ngọc kia. Quả nhiên, đó là món quà đầu tiên mà Mặc Thần ca ca đã tặng cho cô trong chiến thắng đầu tiên của mình. Năm ấy, Mặc Thần ca ca cùng thái tử ca ca cùng nhau xuất chinh đánh giặc, khải hoàn trở về, phụ hoàng ban thưởng cho anh ấy, anh ấy chỉ chọn cặp bạch ngọc kia tặng cho Băng Linh một miếng còn mình giữ miếng còn lại, đó là vật tượng trưng cho lời hứa của hai người. Về sau trước lúc chết, cô đã đưa lại miếng ngọc đó cho Mặc Thần ca ca để anh ấy cất giữ, không ngờ bây giờ lại có duyên tìm thấy cặp ngọc này. Mặc dù quà của Mặc Thần ca ca cô đã chuẩn bị rồi nhưng mà tặng thêm cặp ngọc này cho anh ấy cũng tốt. Bằng mọi giá cô phải có được cặp ngọc này. Huyền Thương thấy Băng Linh thất thần nhìn món đồ kia thì nghi ngờ nó có ý nghĩa đặc biệt gì đó. Anh nghe qua lai lịch của nó thì có vẻ đây là vậy tượng trưng cho một tình yêu đẹp, anh đang nghĩ có nên đấu giá nó tặng cho Băng Linh không thì thấy cô đã trở lại vị trí của mình và cho Trần Minh đấu giá cặp ngọc kia.

- Băng, em muốn mua cặp ngọc kia sao?

- Dạ!

- Để tặng sao?

- Vâng, em định tặng nó cho Mặc Thần ca ca. Tháng 8 là sinh nhật anh ấy.

- Vậy sao?

Nghe cô nói như vậy thì Huyền Thương cảm thấy mất mát, hóa ra cô ấy muốn tặng cho Sở Mặc Thần.Cặp ngọc đó tượng trưng cho tình yêu mà, tại sao cô ấy lại muốn tặng cho anh ta chứ. Rốt cuộc trong lòng Băng Linh, Sở Mặc Thần có vị trí như thế nào chứ.

Băng Linh nhận ra tâm trạng Huyền Thương xảy ra biến hóa, cô quay qua nhìn anh giải thích.

- Thương, anh đừng hiểu lầm. Em tặng Mặc Thần ca ca món quà này là hi vọng anh ấy sẽ sớm tìm được tình yêu đích thực của đời mình và tặng một nửa miếng ngọc cho người đó. Còn chúng ta vốn dũ không cần phải đính ước gì hết, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ là của nhau mà cần gì những món quà mang tính tượng trưng này chứ. Vả lại cặp ngọc màu có ý nghĩa rất quan trọng với Mặc Thần ca ca, khi nào có cơ hội em sẽ kể anh nghe.

- Được rồi, Băng, anh tin em, tin vào tình yêu của chúng ta. Anh biết giữa em và Sở Mặc Thần có một mối quan hệ đặc biệt khó mà thay đổi được, anh rất hiếu kỳ nhưng anh muốn em chính miệng kể cho anh nghe, nếu em đã không muốn anh sẽ không ép em.

- Rồi sẽ có lúc em cho anh biết mọi chuyện, em không muốn giấu anh bất cứ điều gì chỉ là hiện tại không phải thời điểm tốt nhất.

- Anh sẽ chờ.

Những tưởng đấy giá cặp này sẽ rất dễ dàng nhưng bây giờ mới nhận ra không dễ chút nào. Ngoài Băng Linh thì cũng có một người rất có hứng thú với cặp ngọc này, đã ra giá với Băng Linh nãy giờ rồi. Con số đã lên đến mấy triệu nhân dân tệ rồi. Cũng may người kia cũng chịu bỏ cuộc rồi. Có điều dù người đó không bỏ cuộc thì Băng Linh vẫn sẽ đấu tới cùng, thứ cô đã để ý sao có thể để nó thoát khỏi tay. Sau khi tiếng búa thứ ba vang lên minh chứng cho việc cặp ngọc kia đã thuộc về quyền sở hữu của Băng Linh thì nhân viên liền mang cặp ngọc ấy bỏ vào trong một cái hộp rất đẹp mang đến giao cho Trần Minh - Người nãy giờ theo lệnh Băng Linh mà ra giá. Anh trịnh trọng giao cho Băng Linh, cô mở hộp ra nhìn, vừa hồi tưởng lại quá khứ vừa dùng tay mình niết nhẹ hai miếng ngọc. Cô cất chiếc hộp vào túi xách của mình rồi khoác tay Huyền Thương chuẩn bị rời khỏi thì một cô gái chạy đến trước mặt cô.

- Xin lỗi vị tiểu thư này, tôi rất thích cặp ngọc kia của cô, không biết chúng ta có thể thương lượng môt chút không.

Băng Linh đưa mắt đánh giá cô gái này. Là một mỹ nhân rất xinh đẹp, một vẻ đẹp vô cùng ấm áp và dịu dàng, đặc biệt là đôi mắt kia, chỉ cần nhìn thẳng vào nó thì dù là người lạnh lùng tới đâu cũng sẽ trở nên ấm áp thôi. Nhìn những vệ sỹ phía sau cùng với cách ăn mặc và khí chất thì đây có lẽ là một thiên kim tiểu thư nào đó. Băng Linh cảm nhận được cô gái này không có ác ý, người có thể thích và hiểu ý nghĩa của cặp ngọc này ắt hẳn không phải kẻ tầm thường dung dị. Đáng tiếc cặp ngọc này cô không thể bán mặc dù cô cũng rất có thiện cảm với cô gái này.

- Thật xin lỗi tiểu thư, cặp ngọc này có ý nghĩa đặc biệt với tôi. Vì vậy nên tôi không thể bán nó cho cô rồi.

- Mặc dù tôi rất thích cặp ngọc này nhưng nếu nó có ý nghĩa đặc biệt với cô thì tôi cũng không thể mặt dày mày dạn xin cô được. Nhưng mà chúng ta có thể gặp nhau cũng xem như có duyên rồi, vậy thì chúng ta có thể làm quen chứ. Tôi cảm thấy rất thích cô nha mặc dù đây là lần đầu chúng ta gặp nhau.

- Được thôi, tôi cũng cảm thấy rất thích cô nha. Xin tự giới thiệu, tôi là Thượng Quan Băng Linh, cô có thể gọi tôi là Băng Linh hoặc gọi tên tiếng anh của tôi cũng được, Angela.

- Thượng Quan, sẽ không phải là tiểu thư trong truyền thuyết của Thượng Quan gia chứ?

- Là tôi!

- Không ngờ cô lại là Thượng Quan tiểu thư.

- Tôi còn chưa biết tên của cô đó.

- Tên tiếng Trung của tôi là Ngạo Đan Vy, còn tên tiếng anh của tôi là Wanida, hân hạnh được làm quen.

- Chờ đã, Ngạo tiểu thư, anh trai cô có phải là Ngạo Đan Khương - chủ tịch tập đoàn Ngạo thị ở Mỹ không?

Huyền Thương đứng một bên khi nghe Đan Vy giới thiệu thì hỏi một câu như vậy. Cũng không thể trách anh bất nhờ như vậy được, Ngạo thị là một tập đoàn kinh doanh trong nhiều lĩnh vực nhưng được chú trọng nhiều nhất là mảng du lịch vừa thành lập cách đây vài năm nhưng lại phát triển với tốc độ chóng mặt mà chủ tịch đương nhiệm lại còn rất trẻ, nghe nói anh ta vô cùng yêu thương cưng chiều một cô em gái. Người đó có lẽ là Ngạo Đan Vy này chăng, Huyền Thương từng qua Mỹ vài năm trước, đã nghe không ít về Ngạo thị và vị chủ tịch tuổi trẻ tài cao kia, hai người từng quen biết và cũng hợp tác không ít lần nhưng Huyền Thương chưa từng gặp Ngạo tiểu thư bao giờ, cô gái này rất có thể là Ngạo tiểu thư kia.

- Đúng, anh biết anh trai tôi sao? Mà anh là ai?

- Tôi là Đông Phương Huyền Thương - vị hôn phu của Băng. Tôi và anh của cô có vài lần hợp tác với nhau nên kể ra cũng có chút quen biết.

- Anh là vị hôn phu của Angela mà cô ấy lại là Thượng Quan tiểu thư vậy anh chỉ có thể là người của gia tộc Đông Phương kia thôi, chẳng trách hai người lại đẹp đôi tới vậy. Chúc mừng.

- Thương, anh nói cái gì vậy chứ, chúng ta còn chưa đính hôn mà.

- Ngày ra mắt gia đình hai bên cũng đã định rồi, đính hôn hay chưa thì sao chứ, cũng chỉ là thời gian thôi mà. Em làm vợ anh là chuyện đã định, không có thế lực nào có thể thay đổi đâu.

- Hứ, Đan Vy à, tôi phải đi rồi, tạm biệt cô nha. Hẹn gặp lại.

- Tạm biệt, hẹn gặp lại.

***

Băng Linh và Huyền Thương trở lại biệt thự của Băng Linh. Mặc dù là đi đóng phim nhưng có lẽ hai người này khá là rảnh rỗi. Cũng đúng thôi vì hai người họ sinh ra là để đóng phim mà. Đều thuộc phái thực lực nên chỉ cần quay một lần là xong vì thế nên nhưng cảnh quay của cả hai hoàn thành rất nhanh, thời gian rảnh cũng khá nhiều. Còn những người khác, cảnh quay bình thường cũng phải quay tới ba, bốn lần mới đạt được hiệu quả tốt nhất thì những cảnh khó hơn thì khỏi phải nói. Trong đoàn làm phim thì Băng Linh và Huyền Thương là rảnh nhất, sau đó là Phan Thành Thiên, Dương Mẫn Thi cũng chẳng thua kém gì, mặc dù đây là bộ phim đầu tay của cô nhưng nhờ sự giúp đỡ của bạn thân nên cô cũng hoàn thành các cảnh quay khá nhanh, thời gian còn lại thì chạy đi theo đuổi kẻ EQ tỉ lệ nghịch với IQ - Trần Minh. Nhưng có vẻ chuyện này chẳng dễ dàng gì.

Sau khi về nhà, Băng Linh đem đồ đấu giá được lên phòng cất rồi xuống phòng khách ngồi tâm sự với Huyền Thương.

- Haizz, đúng là mệt thật đó nhưng mà cũng khá vui.

- Em đấu giá nhiều đồ như vậy làm gì chứ? Đừng nói là em sẽ tặng hết cho ông của anh nha.

- Tất nhiên rồi, vả lại anh nói như vậy cũng không đúng nha. Em chỉ đấu giá đồ mình thích thôi mà, có gì sai chứ. Vả lại em xem như cũng có chút của cải, mua mấy món đồ này có sao đâu. Em không có tiền mà mua nhiều như vậy, anh mắng còn được chứ như vậy thì anh không thể mắng em nha.

- ...!!!

CÓ CHÚT CỦA CẢI! Gia tộc Thượng Quan của em mà nói là có chút của cải thì những gia tộc như Từ gia, Thẩm gia, Ngọc gia...đã đi bán tạp hóa hết rồi.

- Băng à, em khiêm tốn quá rồi.

- Không dám, không dám.

- À, mà hai ngày sau em có rảnh không.

- Ưm,...hình như có, cảnh quay của em không còn nhiều nữa, hầu như đã hoàn thành hơn 2/3 rồi, thời gian tới em khá là nhàn rỗi, sao vậy, định bắt cóc em đi đâu sao?

- Dẫn em đi chơi có được không? Chẳng phải đến lúc anh nên thực hiện lời hứa của mình với em rồi sao?

- Đi chơi sao, ý hay đó, anh muốn đi đâu?

- Em thích đi đâu thì chúng ta đi đó.

- Vậy đi công viên trò chơi đi.

- Em chắc chứ, không muốn đi Provence, Trùng Khánh, đảo Hawai, đảo Maldives hay biển Caribe hả.

- Đâu cần đi xa như vậy, mấy nơi như vậy nên để đến lúc chúng ta đi hưởng tuần trăng mật đi. Bây giờ em chỉ muốn đi chơi những trò cảm giác mạnh ở công viên trò chơi thôi.

- Hưởng tuần trăng mật, được là em nói đó nha, sau này chúng ta sẽ đến đó hưởng tuần trăng mật, anh sẽ đưa em đến tất cả những nơi em thích. Còn hai ngày sau, anh sẽ đến đón em đi chơi ở công viên trò chơi lớn nhất Bắc Kinh.

- Được.

- Vậy hôm đó anh sẽ đến đón em vậy.

- Em đợi anh đến đón. Còn bây giờ chúng ta nấu cơm thôi, em đói rồi.

- Chúng ta cùng nhau nấu!

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Đi công viên

Hôm nay Huyền Thương sẽ dẫn Băng Linh đến công viên trò chơi cho cô chơi thỏa thích. Mới sáng sớm anh đã chạy sang nhà của Băng Linh gọi cô dậy rồi. Bình thường Băng Linh ghét nhất là bị người khác quấy rầy giấc ngủ, nếu ở nhà, cô đang ngủ ngon mà một trong ba người anh trai của cô dám lên gọi cô dậy thì chắc chắn ngày hôm đó là một ngày du lịch địa ngục của bọn họ. Bản thân cô rất có giờ giấc, ngủ dậy rất đúng giờ chỉ trừ những lúc quá mệt mới ngủ dậy trễ hơn thôi. Hôm nay Huyền Thương gọi cô hơi sớm thì phải. Nếu là người khác thì đã chịu cơn giận ngút trời của Băng Linh rồi nhưng vì là Huyền Thương nên cô sẽ không để ý. Cũng chỉ có anh mới có thể khiến cô phá vỡ nguyên tắc của mình thôi.

- Băng, dậy thôi anh đưa em đi chơi.

Giọng điệu giống như dụ dỗ con nít vậy.

Băng Linh vừa ngủ dậy, gương mặt ngây ngô, mơ màng dễ thương chết đi được. Huyền Thương nhìn mà lòng ngứa ngáy. Dù mới ngủ dậy, vẫn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn nhưng trả lời câu hỏi của anh thì vẫn được.

- Thương, giọng điệu của anh bây giờ...giống như đang dụ dỗ, bắt cóc con nít vậy.

- Dụ dỗ cũng được, bắt cóc cũng được. Dù sao em cũng là người của anh rồi, có dụ cũng là dụ em nhanh chóng làm thiếu phu nhân nhà Đông Phương thôi.

- Em chỉ mới 20 thôi, chơi chưa đã, không muốn lấy chồng sớm đâu.

- Làm vợ anh rồi, em vẫn có thể chơi như hiện tại mà. Anh đâu có giam cầm em đâu.

- Thương, anh đây là đang nhân cơ hội em chưa tỉnh ngủ, đầu óc không tỉnh táo mà muốn em chấp nhận lấy anh đó hả. Em chỉ buồn ngủ thôi, không có ngu nha. Muốn em cưới anh, dễ vậy sao?

- ...

Bị phát hiện rồi sao.

- Thôi được rồi, anh không đùa với em nữa. Em đi thay đồ rồi vệ sinh cá nhân đi, anh xuống dưới nấu bữa sáng cho em.

- Dạ!

Khoảng hơn 30" sau thì Băng Linh cũng xuống. Huyền Thương làm sóng bữa sáng cho cô, đang dọn đồ ra bàn ăn, nghe tiếng bước chân trên cầu thang thì nhìn lên. Không nhìn thì thôi, nhìn rồi lại không thể dời ánh mắt của mình. Trái tim của anh cũng theo từng bước chân của cô mà đập dồn dập. Phong cách thời trang hôm nay của Băng Linh khác hoàn toàn mọi ngày. Không còn là dáng vẻ cao quý, thanh tao mỗi khi ở đoàn làm phim nữa. Không còn là đang vẻ dịu dàng ấm áp mỗi khi bên cạnh anh nữa. Dáng vẻ của cô hiện tại giống như một tiểu bạch thỏ, một lolita vậy, rất dễ thương và có một chút cá tính. Hôm nay cô chọn cho mình một chiếc áo phông rộng màu trắng kết hợp với một chiếc quần short màu hồng nhạt ngắn ngang đùi giúp phô bày đối chân vừa dài vừa trắng khiến bao đàn ông mê mẫn của cô. Chân đi một đôi giày thể thao màu trắng bản số lượng giới hạn. Đặc biệt mái tóc dài màu dược đỏ đã được cô búi thành hai cái bánh bao ở hai bên đầu, hai bên thái dương có vài sợi tóc dài đến cằm lòa xòa rơi xuống. Trên tay cô cầm một chiếc áo khoác rộng màu hồng nhạt, cùng tông màu với cái quần cô đang mặc. Nhìn Băng Linh giống một thiếu nữ mới lớn đầy năng lượng và sức sống của tuổi trẻ lại cực kỳ dễ thương. Khiến cho Huyền Thương nhìn không chớp mắt, mãi đến khi cô đến gần gọi hồn anh về thì anh mới bình tĩnh lại. Băng Linh vắt áo khoác lên ghế, mình thì ngồi xuống ghế.

- Anh ăn sáng chưa?

- Anh đợi em ăn cùng.

- Vậy chúng ta ăn thôi....Sao anh không ăn mà nhìn em mãi vậy?

- Vì em đẹp! Anh ngắm em là đủ rồi, nếu được ăn em thì sẽ tuyệt hơn.

- ...

Đỏ mặt rồi nha.

- Vậy...ý anh là bình thường em không đẹp.

- Không phải, chỉ là hôm nay em rất khác với mọi ngày.

- Hôm nay chúng ta đi công viên mà, em đâu thể mặc mấy bộ váy như thường ngày được, chơi những trò cảm giác mạnh không nên mặc váy. Vả lại thời tiếc hơi nóng, mặc quần short rất mát mà.

- Nhưng em đẹp như vậy, anh sẽ không chịu nổi những ánh mắt thèm khát của những thằng đàn ông khác khi nhìn em đâu. Đặc biệt, công viên rất đông người.

- Anh ghen tuông vô cớ quá đấy. Anh chịu được người đàn ông khác nhìn em vậy anh nghĩ em chịu những ánh mắt đói khát chỉ hận không thể xông lên ăn anh của những cô gái khác sao. Nhưng mắt là của bọn họ, chúng ta không có quyền kiểm soát mà, vả lại bọn họ cũng như chúng ta, đi chơi đều là đi cùng với người yêu mà.

- Thôi được rồi, anh thỏa hiệp với em vậy, sẽ không ghen tuông vô cớ đâu.

Băng Linh nghe anh nói như vậy thì nở nụ cười dịu dàng, cô chống hai khuỷu tay lên bàn, hai bàn tay lồng vào nhau, cằm đặt lên hai bàn tay, nhìn Huyền Thương chăm chú. Huyền Thương cảm nhận được ánh mắt của cô thì cũng nhìn thẳng vào mắt cô, chờ cô nói.

- Thương, em cảm thấy anh nên thay bộ đồ này ra đi.

- Vì sao? Anh cảm thấy rất ổn mà.

- Thứ nhất, không ai đi chơi công viên mà mặc nguyên một bộ Âu phục đen thui như anh cả. Thứ hai, anh nhìn anh đi, rồi nhìn em đi. Anh không sợ anh mặc bộ đồ đó, đi chơi với em. Người ta nhìn vào sẽ nghĩ cha chú trong nhà dẫn con gái, cháu gái đi chơi hả. Mặc dù nhan sắc này của anh nói là cha vẫn hơi quá, nhưng mà chú thì vẫn có khả năng nha.

- ...! Chú, em cảm thấy anh già vậy sao?

Nghe cô nói vậy, anh lại bất chợt nhớ đến lần đầu hai người chạm mặt tại sân bay, cô cũng gọi anh là chú mặc dù lúc đó anh chỉ mới 24, còn cô là...16. Bây giờ quan hệ của hai người đã khác, cô lại dùng từ chú này với anh là muốn anh tức chết sao.

- Mặc dù anh chẳng những không già, nhan sắc cũng rất tuyệt nhưng mà gương mặt đó của anh lúc nào cũng làm ra vẻ lạnh lùng, người lạ chớ tới gần lại khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bức và ngột ngạt. Cái cảm giác đó em từng chứng kiến qua rồi.

- Em từng chứng kiến sao? Ai vậy?

- Anh chắc là muốn nghe chứ?

- Chắc chắn!

- Ông của em! Mỗi khi ông đến nhà em, mọi người trong đều cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của ông, mấy ông anh trai của em cũng không ngoại lệ, chỉ có em là không bị ảnh hưởng. Mà rõ ràng em cảm nhận được mọi người đối với anh chính là giống như anh trai em đối với ông em vậy. Mà cũng chỉ có em là không bị ảnh hưởng dù bộ dạng anh có lạnh lùng đáng sợ tới đâu.

- ...

Cơ mặt của Huyền Thương không khỏi co giật. Hay thật, từ chú thăng lên làm ông luôn rồi.

- Băng, em có biết vì sao mà em đều không bị ảnh hưởng bởi khí thế của ông em và anh không.

- Why?

- Đó là bởi vì em là người mà cả ông và anh yêu thương, cưng chiều nhất. Dù có ra sao thì ông và anh đều sẽ không làm em buồn hay bị tổn thương. Chỉ đơn giản vậy thôi.

- Em cũng nghĩ vậy. Còn bây giờ có phải Will đế của chúng ta nên thay đồ rồi hay không.

- Được rồi, để anh gọi cho stylist chuẩn bị đồ mới cho anh.

Khoảng nửa tiếng sau, stylist mang đồ đến cho anh. Anh lên phòng của cô thay đồ rồi xuống lại phòng khách. Băng Linh ngồi trên sofa nghịch điện thoại khi nhìn thấy anh trong diện mạo mới thì há hốc mồm mém xíu làm rớt cái điện thoại cũng bởi vì anh quá đẹp trai.

Áo trắng cổ cao, tay dài, quần jean đen thời thượng, thêm một chiếc áo khoác đen dài đến gối. Chân đi giày thể thao trắng thuộc thương hiệu hàng đầu. Phong cách này của anh khác hoàn toàn ngày thường nhưng lại vô cùng hợp với anh. Nhìn thì có vẻ hơi kín kẽ nhưng chất liệu để may nên cái quần, cái áo mà anh đang mặc chính là chất liệu cao cấp nhất hiện nay, nên mùa hạ nóng bức mặc bộ đồ này vẫn sẽ cảm thấy mát mẻ, dễ chịu. Anh hiện tại bớt đi vẻ lạnh lùng thêm vào đó là sự trẻ trung, không còn là tổng tài hay ảnh đế vạn người mê nữa mà đơn giản như một nam thần học đường trong mắt các nữ sinh vậy. Băng Linh cũng rất bất ngờ với hiệu ứng mà anh mang lại khi thay đổi phong cách.. Mặc dù Băng Linh rất thích dáng vẻ này của anh nhưng có lẽ anh không thích phong cách thế này lắm thì phải. Nếu anh không thích cô cũng chẳng muốn ép anh phải mặc thế này hàng ngày. Anh trong dáng vẻ nào cũng đẹp, đẹp theo từng kiểu khác nhau, dáng vẻ nào của anh cô cũng thích.

Mà Huyền Thương cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Băng Linh nhìn mình không chớp mắt thì lòng vui vẻ không thôi, miệng thoáng nở nụ cười cưng chiều và đầy sủng nịch, anh nhích từng bước đến chỗ cô, gọi hồn cô quay về. Băng Linh nghe anh gọi thì hoàn hồn lại, gương mặt thoáng đỏ vì xấu hổ. Lòng thầm mắng mình từ khi nào lại háo sắc tới vậy, lại nhìn anh không chớp mắt. Để che giấu sự thất thố của mình, Băng Linh từ sofa đứng dậy, chỉnh sử lại cổ áo cho anh.

- Xong, rất đẹp. Bây giờ chắc sẽ không còn ai nghĩ anh là cha hay chú của em rồi.

Sửa xong đồ cho anh, cô lại không kìm lòng được, nhìn anh chăm chú.

- ....

Cứ thích đả kích anh như vậy, em mới vừa lòng hay sao? Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Huyền Thương vẫn không tỏ vẻ tức giận, anh đưa tay vuốt má Băng Linh. Nhân lúc cô ngắm anh thất thần thì hỏi.

- Anh nghĩ dáng vẻ này của anh chắc chắn rất đẹp đúng không, nếu không thì em đã không nhìn như vậy rồi.

- Đúng là rất đẹp.

Miệng thì trả lời nhưng mắt vẫn không ngừng liếc nhìn đánh giá khắp người anh. Huyền Thương lại giống như dụ dỗ trẻ nhỏ mà hỏi tiếp.

- Vậy Băng của anh thích nhất dáng vẻ nào của anh vậy?

- Dáng vẻ anh...không mặc gì!

- Phụt...hahaha... Băng của anh, em từ khi nào lại trở thành một sắc nữ chính hiệu vậy hả, hahaha...

- A, Thương, anh...anh... Hừ!

Ôi, đúng thật là ngượng quá đi mà, cô lại có thể nói ra những lời như vậy, chuyện này mà để Thượng Quan Quân biết được thế nào cũng sẽ khiến trên dưới những người có quan hệ với gia tộc Thượng Quan biết, thế thì cô còn mặt mũi nào nữa chứ. Hiện tại cô chỉ mong ở đây có một cái lỗ để cô chui xuống, mãi mãi không xuất hiên trên thế giới này nữa, mất mặt quá đi.

- Băng, nếu em đã thích anh không mặc gì như vậy thì tối nay anh không mặc gì ngủ cùng em ở đây vậy, có được không?

- ĐÔNG PHƯƠNG HUYỀN THƯƠNG! Em cảnh cáo anh, anh có thể trêu em thế nào cũng được nhưng nếu anh để người thứ ba đặc biệt là anh hai Thượng Quan Quân biết được chuyện này thì đừng hòng em sẽ làm vợ anh!

- Ấy, ấy, được, được, anh không nói cho kẻ khác biết, anh hứa,được chưa. Dù sao anh cũng không nỡ nhìn em bị mọi người trêu chọc, để một mình anh trêu em là đủ rồi, kẻ khác đừng hòng.

Giỡn sao, không gả cho anh là định để anh cô đơn đến già sao? Chuyện này không giỡn được đâu. Cô gái của anh, anh hiểu rất rõ, cô đối với kẻ khác là một người trời không sợ đất không sợ chỉ sợ mỗi anh thôi, cô có thể nói chuyện khiến kẻ khác á khẩu không nói được một chữ, trong mắt bọn họ cô là một hỗn thế ma vương. Nhưng với anh, da mặt cô lại vô cùng mỏng, nói vài câu ngọt ngào là sẽ đỏ mặt nhưng đừng dại dột chọc giận cô, một khi nổi giận cô chính là người nói mà không thèm suy nghĩ nhưng đã nói là nhất định sẽ làm. Cũng như hiện tại, nếu anh để cho người thứ ba biết câu nói vừa rồi của cô thì chắc chắn cả đời này anh đừng mong tên cô sẽ có trong gia phả nhà anh, đặc biệt là khi ngoài kia có nguyên một bầy sói già luôn để ý đến Băng Linh của anh. Nhưng mà nói gì thì nói, câu vừa rồi của cô qua nhiên chính là thính nặng đó nha, Thượng Quan Quân thường nói Huyền Thương anh là thánh thả thính mỗi khi nói chuyện với Băng Linh nhưng hiện tại anh đã biết đâu mới là cao thủ thật sự, cô gái của anh nhìn thì da mặt mỏng thế thôi, ngại nói những lời ngọt ngào nhưng một khi đã nói chính là khiến người nghe vui tận mấy ngày, mấy tuần ấy chứ. Đáng tiếc phúc lợi này chỉ có anh được hưởng, kẻ khác đừng mong nhúng chàm.

- Băng, đi thôi. Chúng ta đi chơi thôi nào. Hiện tại chúng ta đã thay đổi phong cách ăn mặc rồi, đeo thêm chiếc kính đen nữa chắc sẽ không bị nhận ra đâu.

- Em không quan tâm mấy chuyện này. Em chỉ biết, anh đã hứa là sẽ không nói chuyện vừa rồi cho ai nghe thì nhất định giữ lời hứa đấy. Anh mà thất hứa thì đừng trách em, em sẽ không làm vợ anh đâu đấy, dù anh có bắt em cưới thì ngày kết hôn em vẫn có thể đào hôn đấy.

- Anh hiểu rõ khả năng của em quá mà cho nên không cần lo anh thất hứa, anh cũng không muốn đến lúc xuống mồ mà cũng không có đứa con, đứa cháu nào bên cạnh đâu.

- Nói bậy cái gì vậy hả? Chưa gì hết đã nhắc đến sống chết là sao?

- Được rồi, là anh sai, là anh sai được chưa. Đừng giận mà, giận không tốt đâu, ha. Đi thôi, chúng ta đến công viên thôi.

- Hừ!

***

Ngay khi Huyền Thương và Băng Linh bước vào cổng công viên đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắ của mọi người tại đó cũng bởi dung mạo của họ quá xuất sắc. Mặc dù cả hai đều đeo kính nhưng từ khí chất, cách ăn mặc, dáng người và từng đường nét trên khuôn mặt không khó để nhận ra họ là mỹ nhân, mỹ nam. Đặc biệt là hình ảnh thân mật đầy ngọt ngào của hai người khiến bao người ganh tỵ. Nam thì luôn cầm chặt tay của nữ không buông, lâu lâu lại dùng tay kia của mình xoa xoa nắn nắn hai cái bánh bao trên đầu cô, lúc thì quay qua nở nụ cười dung túng và ngập tràn tình yêu, đôi khi lại dùng tay ngắt mũi, vuốt quá cô gái. Mà cô gái kia luôn là bộ dáng dựa dẫm, phụ thuộc vào người đàn ông kia, tay nắm chặt tay người yêu. Lâu lâu lại dùng

khăn tay của mình lau mồ hôi trên trán anh, mỗi khi anh đụng chạm vào mặt cô thì cô luôn làm một gương mặtr vờ tức giận nhưng đầy đáng yêu đáp lại anh, sau đó nhận lại một tràn cười thoải mái và cưng chiều từ anh. Một cặp đôi yêu nhau vừa đẹp vừa đang yêu khiến người khác không muốn chú ý cũng khó. Hai người Huyền Thương và Băng Linh chơi rất nhiều trò, có tàu lượn siêu tốc, thám hiểm bầu trời, khám phá nhà ma,...đều là những trò chơi cảm giác mạnh còn có gắp thú nhồi bông nhưng cũng chỉ có Băng Linh gắp, cô chăm chú nhìn và chọn thú nhồi bông, còn Huyền Thương thì chỉ đứng nhìn chăm chăm tình yêu của đời mình, khóe miệng luôn mỉm cười dịu dàng khiến cho từng đường nét trên gương mặt vốn dĩ lạnh lùng của anh trở nên nhu tình, ôn hòa hơn rất nhiều.

Cả hai người chơi cả một buổi trưa, lúc hai người định đi ăn trưa thì tình cờ gặp người quen. Khi Băng Linh nhìn thấy thì cô lại nghĩ có lẽ đúng là có duyên thật.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Món quà bất đắc dĩ

Thật không nghĩ đến hôm nay lại gặp được Yến Thành Hi và Yến Khuynh Lam ở đây, ngay tại công viên trò chơi này. Người như Yến Thành Hi chắc chắn sẽ không đến những nơi náo nhiệt như thế này, chắc chỉ có thể là Yến Khuynh Lam có hứng thú thôi.

- Thượng Quan tiểu thư, không ngờ lại gặp cô ở đây.

Yến Khuynh Lam cũng không nghĩ tới sẽ gặp Băng Linh ở đây. Nếu chỉ có mình Băng Linh thôi thì không nói gì nhưng lại có thêm Đông Phương Huyền Thương thì thật khiến người ta không dám nghĩ tới, nhìn anh không giống người sẽ khi đến những nơi như thế này nhưng anh ấy lại vì cô gái mình yêu mà phá cách, đúng là người đàn ông rất đáng để yêu. Mặc dù cả hai người đều ăn mặc khá với thường ngày, thậm chí có đeo kính đen, người bình thường nhìn vào chắc chắn sẽ không nhận ra nhưng Yến Khuynh Lam và Yến Thành Hi là những người sinh ra trong gia đình quân nhân, khả năng quan sát cùng nhận biết đương nhiên vượt xa người bình thường. Vả lại hai người cũng từng tiếp xúc với Băng Linh và Huyền Thương, mà bọn họ lại có ngoại hình và khí chất vượt xa người bình thường, người tinh mắt chỉ cần để ý sẽ nhận ra. Mà Yến Thành Hi cũng ngạc nhiên không kém, chỉ là am không lên tiếng chỉ tập trung nhìn Băng Linh thôi. Cô trong mắt anh ngày hôm nay quả thật rất dễ thương và nữ tính lại khiến anh càng thêm mê mẫn không thể dời mắt, dù không thể nhìn thấy dung mạo cô nhưng anh vẫn cảm nhận được chỉ cần cô tháo bỏ đôi kính đen kia sẽ khiến những giống đực ở đây lên cơn háo sắc. Anh cũng không phải không cảm nhận ánh mắt đầy sát khí của Huyền Thương nhưng hiện tại anh chẳng quan tâm gì hết.

- Đúng là không ngờ tới lại gặp Yến thiếu tướng và Yến tiểu thư ở đây. Xem ra Yến thiếu tướng rất yêu thương Yến tiểu thư, có thể không màn an nguy của mình dẫn cô ấy tới một nơi như thế này.

- Tôi yêu thương Lam nhi cũng như tư lệnh Triệt yêu thương cô vậy thôi mà. Mà hình như hiện tại cô và Huyền thiếu định đi ăn trưa thì phải.

- A, đúng vậy. Tôi và Băng định sẽ đi ăn trưa gần đây thôi, Băng chơi vẫn chưa đã, ăn xong tôi sẽ đưa cô ấy đi chơi tiếp.

- Thương, anh vẫn còn muốn chơi nữa sao.

Huyền Thương cưng chiều đưa tay xoa đầu Băng Linh, nở nụ cười vô hạn cưng chiều.

- Thời gian hôm nay của anh đều là của em mà. Em muốn làm gì anh cũng sẽ ở bên cạnh em, xem như hôm nay anh là vệ sỹ của em đi.

- Em sao nỡ coi anh là vệ sỹ chứ, anh kà người đàn ông quan trọng nhất đời này của em mà.

...

Hai người cứ anh anh em em như vậy nà không thèm quan tâm đến cảm giác của hai anh em Yến gia. Hai bọn họ đều đang PHA đấy. Một người gương mặt ngượng ngùng, gượng cười nhìn cặp tình nhân kia với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Người thì gượng mặt toát lên vẻ buồn bã và tiếc nuối nhưng dung mạo vẫn khiến người ta mê mụi đặc biệt là phụ nữ. Được một lúc thù hai người kia cũng nhận ra không khí có chút ngượng ngùng nên cũng thoát ra khỏi thế giới của riêng hai người. Băng Linh thì ngượng ngùng đó mặt dụi đầu vào ngực Huyền Thương, anh cưng chiều vuốt vuốt đầu cô rồi ngẩng mặt nói với hai anh em Yến gia.

- Thật xin lỗi, tôi với.Băng mỗi lần trò chuyện là lại không để ý đến mọi người xung quanh, để hai người chia cười rồi. Bây giờ có lẽ Băng cũng đói rồi, tôi phải đưa cô ấy đi ăn đây. Hẹn gặp lại!

Huyền Thương vừa nói vừa cách lớp kính đen chiêm ngưỡng gương mặt ngày càng khó coi của Yến Thành Hi. Anh thầm khen khả năng đả kích tình địch của mình càng ngày càng tăng level. Còn Băng Linh trong lòng anh đương nhiên cũng cảm nhận được niềm vui cùng sự ngạo mạn của anh, lòng cô thầm mắng anh từ khi nào lại trở nên ấu trĩ như vậy. Đang lúc hai người định đi thì Yến Thành Hi lại gọi.

- Khoan đã.

- Yến thiếu tướng còn có chuyện gì sao?

Là Huyền Thương lên tiếng hỏi. Tân trạng của anh đã không còn vui vẻ, tự đại như luca nãy nữa, có dấu hiệu chuyển sang tức giận rồi. Khi nghe câu tiếp theo của Yến Thành Hi thì gần như máy khống chế.

- Tôi...muốn nói chuyện riêng với Thượng Quan tiểu thư một chút, không biết Huyền thiếu có phiền không.

Băng Linh cảm nhận được Huyền Thương đang hát đầu tức giận bèn nắm chặt tay anh, giúp anh hạ hỏa và kiềm chế cơn giận của mình. Cô ra hiệu anh cứ đi trước, cô sẽ nói chuyện với Yến Thành Hi một lát rồi sẽ đến chỗ anh. Mặc dù không muốn đi nhưng anh lại càng không muốn khiến Băng Linh phải khó xử, Yến Thành Hi lại là khách quý đến từ nước bạn lại do Thượng Quan Triệt chịu trách nhiệm tiếp đón. Anh cũng không muốn bạn tốt của mình tương lai là anh vợ phải gặp rắc rối nên đành chịu thiệt vậy. Mà Băng Linh biết Huyền Thương không cam lòng, như vậy cũng là khiến anh khó chịu, cô cũng không tiện từ chối Yến Thành Hi thôi thì để cô bù đắp cho Thương sau vậy. Yến Khuynh Lam cũng rất hiểu anh trai nên cũng đã viện cớ mà lui đi nơi khác rồi.

- Không biết Yến thiếu tướng có chuyện gì muốn nói với tôi vậy?

Băng Linh tháo kính nói chuyện với Yến Thành Hi.

Yến Thành Hi nghe cô nói cũng không trả lời chỉ đứng đó nhìn cô một lúc. Sau đó, anh từ túi áo trong của mình lấy ra một cái hộp nhỏ, dài.

- Đây là món quà tôi đã đấu giá được trong buổi đấu giá hôm trước, là một thanh đoản kiếm nhỏ rất đẹp, có niên đại mấy nghìn năm rồi những cẫn còn rất tốt, lần đầu nhìn thấy nó, tôi đã nghĩ tới cô, cảm thấy nó rất hợp với cô, nên đã mua. Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội tặng cho cô rồi.

- Hôm đấu giá anh cũng có mặt sao?

- Đúng vậy, nhưng có lẽ cô không biết. Tôi cũng không biết hôm đó cô cũng đến, mãi đến vài hôn sau mới biết được. Nghe nói cô đã mua không ít đồ thì phải. Định tặng sao?

- Tôi từ chối trả lời câu hỏi của anh! Còn món quà của anh có lẽ tôi...không thể nhận được rồi.

- Thượng Quan tiểu thư là sợ người yêu khó chịu hay hiểu lầm gì sao?

- Đúng vây!

- Huyền thiếu là người như vậy sao?

- Có phải hay không thì tôi cũng không thể nhận quà của anh.

- Nhưng món quà này tôi mua là để tặng cho cô, cô đã không muốn nhận thì nó đối với tôi cũng chẳng còn giá trị gì nữa, chi bằng vứt đi.

- Anh...rốt cuộc là muốn thế nào chứ?

Đúng thật là, mấy người này sao lại thích ép cô đến thế chứ. Anh ta nói chuyện với giọng oán thán đó là sao chứ, cứ như cô ăn hiếp, ngược đãi anh ta không bằng. Đặc biệt, dù cô không rõ lai lịch của thanh đoản kiếm kia cho lắm nhưng nhìn qua thì có thể thấy nó rất quý giá, giá trị liên thành đó. Anh ta mà vứt đi thì có lẽ người cảm thấy áy náy nhất có lẽ là cô chăng. Dù sao anh ta mua cũng là vì cô mà.

- Hay là tôi và Thượng Quan tiểu thư tỉ thí một trận vậy. Nếu cô thua cô phải nhận lấy món quà này của cô, còn nếu tôi thua, tôi sẽ giữ lại thanh đoản kiếm này, không ép cô phải nhận nữa.

...

Sau vài phút suy nghĩ thì Băng Linh cũng đã có quyết định của mình.

- Được, tôi đồng ý.

- Vậy chúng ta bắt đầu thôi.

Vừa nói xong cả hai đã lao vào nhah bắt đầu chiến đấu. Vì đang là buổi trưa nên công viên cũng không có nhiều người, vị tria của hai người lại là nơi khá vắng vẻ ít người qua lại của công viên nên cả hau mới có thể bất chấp tất cả mà tỉ thí với nhau. Mới bắt đầu thì cả hai đều ngang tài ngang sức nhưng càng về sau thì Yến Thành Hi lại càng chiếm ưu thế. Anh chủ động tấn công, đặc biệt chỉ tung ra những chiêu hiểm nhưng không hề có ý làm hại Băng Linh, anh chỉ muốn cô bại dưới tay anh mà thôi. Còn Băng Linh, cô chỉ có thể phòng ngự thôi. Bây giờ đã là buổi trưa rồi, cô lại chưa ăn gì nên đang rất là đói. Mà Băng Linh cô một khi đói bụng thì sức chiến đấu sẽ giảm mạnh, nếu cô cứ tấn công thì sức lực sẽ chỉ cạn kiệt nhanh hơn thôi nên cô chỉ có thể phòng thủ. Đang đánh nhau thì Băng Linh vô tình liếc thấy phía sau Yến Thành Hi, trên một cành cây nhỏ, một con rân lục đang cuộn mình quanh nhánh cây, cái lưỡi thè ra thụt vào, cái đầu thì hướng về phía hai người. Băng Linh vừa nhìn, mặt đã tái mét, thân mình đột nhiên mềm nhũn, ngồi bẹp xuống đất, người run lẩy bẩy dọa cho Yến Thành Hi tim suýt ngừng đập vì sợ mình đã vô ý làm cô bị thương. Anh lo lắng bước đến ngồi xuống bên cạnh Băng Linh, ân cần hỏi han cô.

- Băng Linh, xin lỗi, có phải tôi làm em bị thương ở đâu rồi phải không, mau nói cho tôi biết đi.

Anh vừa nói vừa lay nhẹ vai của cô giúp cô bình tình lại và bớt run rẩy. Băng Linh nghe anh hỏi thì ngẩng đầu nhìn mặt anh, gương mặt cô toát đầy mồ hôi, gương mặt vốn dĩ luôn kiêu ngạo, ngông cuồng bây giờ lại tái mét đầy sợ hãi lại khiến người yêu thương, chỉ hận không thể ôm cô vào lòng mà an ủi. Mà Yến Thành Hi cũng đã làm như vậy, anh thấy cô sợ hãi và yếu đuối như vậy thì lòng đau như cắt, không kìm được mà ôm cô vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt lưng cô, miệng luôn nói lời an ủi cô. Một lúc lâu sau, Băng Linh mới lên tiếng.

- Không phải lỗi của...anh, anh không có làm tôi bị thương. Chỉ là tôi rất sợ...rắn mà lúc nãy tôi có thấy một con...rắn trên cái cây phía sau lưng...anh nên mới sợ quá mà té thôi. Anh không cần...tự trách mình.

- Được, được, tôi hiểu rồi. Em bình tĩnh đi, không cần sợ nữa, không sao.

Yến Thành Hi không ngừng việc nói lời an ủi cô, một lúc lâu sau thì anh đỡ cô đứng dậy, dìu cô đi. Đột nhiên, cô bị một đôi tay khác ôm lấy, rồi sau đó rơi vào một lồng ngực rắn chắc, vô cùng ấm áp và quen thuộc. Là Thương của cô, Băng Linh như tìm được nguồn sông mà ôm chặt lấy eo Huyền Thương, vùi mặt vào ngực anh. Huyền Thương thấy Băng Linh yếu đuôiqs và sợ sệt như vâyh thì đau lòng không thôi, anh ôm chặt lấy cô, cằm đặt lên đỉnh đầu cô, lia ánh mắt sắt lẹm đầy sát khí về phía Yến Thành Hi.

- Rốt cuộc anh đã làm gì cô ấy hả?

Huyền Thương gằn từng tiếng mà hỏi Yến Thành Hi, trong giọng nói không khó để nghe ra sự tứcgọn của chủ nhân giọng nói. Mặc dù Huyền Thương biết Băng Linh sẽ không bị một người đàn ông làm cho thành ra như thế này nhuqbgucs nãy cũng chỉ có hai người với nhau, anh thực sự không nghĩ ra được chuyện gì đã xảy ra mà khiến cô gái lúc nào cũng mạnh mẽ, kiên cường của anh trở nên yếu đuối như thế này. Lúc này, bàn tay anh được bàn tay nhỏ nhắn và ấm áp của Băng Linh nắm lấy, cô nhìn anh nói.

- Thương, em như thế này không liên quan gì tới Yến Thành Hi hết. Chỉ là lúc nãy em nhìn thấy một con rắn nên mới như vậy thôi.

- Băng của anh, xin lỗi, đáng kẽ anh không nên để en một mìn như vậy, khiến em sợ hãi thế này.

- Anh không cần tự trách mình đâu. Thương, anh đợi em một chút nha.

- Được.

Băng Linh tạm rời xa vòng tay của Huyền Thương, đến nói chuyện với Yến Thành Hi.

- Yến Thành Hi, cuộc tỉ thí này, tôi thua rồi nên tôi sẽ làm như ước định.

Nói rồi cô đưa tay của mình ra trước mặt anh, muốn anh đưa cái hộp cho mình. Yến Thành Hi nhìn thấy vâyh thì thở dài, nói với Băng Linh.

- Em chưa thua, trận tỉ thí của chúng ta còn chưa kết thúc mà.

Băng Linh nghe vậy thì khẽ lắc đầu, đáp lời Yến Thành Hi.

- Không, cuộc tỉ thí lúc nãy tôi đã biết mình thua rồi, chỉ là sớm hay muộn thôi. Anh chẳng phải cũng nhận ra hay sao? Thôi được rồi, dù sao tôi cũng rất thích thanh đoản kiếm kia, xem như anh tặng quà gặp mặt cho tôi đi.

- Thôi được rồi, đây, tặng em.

- Cảm ơn, tôi đi đây, tạm biệt và hẹn gặp lại.

Yến Thành Hi đưa cái hộp cho Băng Linh, cô nhận lấy mỉm cười nhẹ với anh rồi quay đi về phía Huyền Thương. Hai người nắm tay nhau đi, chính xác hơn là Băng Linh hoàn toàn dựa vào Huyền Thương để anh đưa cô đi.

Còn Yến Thành Hi, anh nghĩ món quà của anh đối với cô chắc hẳn là một món quà bất đắc dĩ thôi. Một lúc sau thì Yến Khuynh Lam trở lại, hai anh em quay về.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Buổi sáng tốt lành

Mặc dù bị kinh sợ nhưng có Huyền Thương ở bên cạnh Băng Linh rất nhanh đã trở nên hoạt bát và năng động như thường. Điều này cũng làm cho

Huyền Thương trút bỏ được gánh nặng trong lòng, thở phào nhẹ nhõm. Phải biết là nhìn cô như vậy, anh cảm thấy đau lòng hơn bao giờ hết, anh mãi không biết nỗi sợ hãi tột cùng của cô đối với loài bò sát kia từ đâu mà có, lại khiến cô bị ám ảnh như vậy. Băng Linh của anh là cô gái mạnh mẽ nhất mà anh từng gặp, anh chỉ biết nỗi sợ hãi duy nhất của cô ngoại trừ anh ra thì chỉ có rắn thôi. Nỗi sợ hãi đó dường như đã ăn sâu vào tâm trí cô, khiến cô không thể thoát ra được. Tố chất tâm lý của Băng Linh vô cùng tốt, có thể khiến cô sợ hãi tột độ như câu có lẽ là cô đã gặp chuyện gì đó với loài bò sát kia khi còn rất nhỏ mới có thể để lại di chứng như vậy. Anh thật sự rất muốn cô vượt qua nỗi sợ của mình nhưng anh cần biết nguyên nhân khiến cô sợ hãi như vậy. Có điều anh không muốn cô kể lại sự việc đó, anh có thể đoán ra được nó kinh hãi thế nào. Anh không muốn cô lại phải trở nên yếu đuối như vậy nữa. Chỉ đành chờ cô nói ra mag thôi, anh vẫn sẽ ở bên cạnh cô mỗi khi cô cần, sẽ không để cô phải chịu nỗi sợ như vậy nữa.

Tâm trạng đã ổn định lại rồi, Băng Linh còn muốn đi chơi nữa mặc cho Huyền Thương không đồng ý, sợ cô xảy ra chuyện một mực đòi đưa cô về nhà. Cô biết anh là đang lo lắng cho cô nhưng lâu lâu mới được chơi thoải mái một lần, cô quả thực không muốn về sớm như vậy. Băng Linh lại giở trò làm nũng với Huyền Thương, cô biết rõ anh sẽ không cưỡng lại được cô mỗi khi cô làm nũng mà. Cuối cùng người chịu thua vẫn mãi là Huyền Thương. Băng Linh vui vẻ ôm anh hôn lên hai má, hai môi anh. Huyền Thương nở nụ cười đầy sùng nịch rồi dắt cô đi chơi, hiện tại anh đối với cô lại càng cẩn trọng hơn trước, không để cô thoát khỏi ánh mắt mình và buông tay mình ra, hệt như một người cha đang dẫn con gái đi chơi vậy. Băng Linh cũng nói cô giống con gái anh hơn chứ không phải bạn gái vậy. Anh cũng đáp lại một câu.

- Anh đối với cô bạn gái có một không hai là em chính là xem như con gái mà chăm sóc đấy. Đây xem như anh luyện tập trước để mai mốt chăm sóc con gái chúng ta cũng bớt bỡ ngỡ.

Băng Linh chỉ biết im lặng mà đỏ mặt với câu trả lời của anh thôi. Tài ăn nói của anh ngày càng tiến bộ, tiến bộ còn nhanh hơn cô nữa.

***

Hai người chơi cả một ngày trời đến gần tối sau khi ăn xong thì Huyền Thương lái xe đưa cô về nhà. Đến trước cổng biệt thự của cô, Huyền Thương quay qua định tạm biệt cô thì thấy cô đã nằm ngủ ngon lành rồi. Hôm nay cô chơi rất nhiều lại bị hoảng sơ một phen ắt hẳn là rất mệt rồi, anh không nỡ đánh thức cô dậy, chỉ đành nhẹ nhàng ôm cô lên nhà thôi.

Lên phong Băng Linh rồi, anh đặt cô xuống giường, tháo giày và cởi áo khoác cho cô, mở máy lạnh. Làm xong mọi việc rồi, anh định quay về nhà mình thù thấy Băng Linh trở người, quay mặt về phía anh, nói:

- Thương, anh...đừng...đi!

Mặc ù chỉ là nói mớ nhưng lại khiến Huyền Thương vừa vui vẻ lại có chút đau lòng. Vui vì trong giấc mơ của cô có anh, ngay cả.lúc ngủ cô cũng nhớ về anh, đau lòng vì anh nghe r trong giọng nói lúc ngủ của cô có một chút sợ hãi và phụ thuộc, lại giống như đang lo lắng mình sẽ mất đi thứ quan trọng nhất. Lúc ngủ là lúc mà con người yếu đuối nhất, cũng như trong lúc say, họ sẽ vô tình để lộ bộ mặt yếu đuối nhất của mình, tiết lộ những bí mật sâu thẳm nhất trong lòng mình, thể hiện ra nỗi sợ cùng những đau khổ của mình. Băng Linh cũng không ngoại lệ, cô bình thường dù mạnh mẽ đến đâu vẫn có lúc yếu đuối, vẫn có sợ hãi, vẫn rất cần một người để cô có thể dựa vào mà người đó không ai khác là Huyền Thương của cô.

Vốn định về nhà nhưng nghe được câu nói mớ của cô, Huyền Thương không chầm chừ mà thay đồ của mình ra, quyết định đêm nay sẽ ở lại đây ngủ cùng cô vợ nhỏ của mình. Bao lâu nay, không có cô bên cạnh anh chẳng coa được giấc ngủ ngon nào, chỉ có thể nhìn hình cô mà an ủi giấc ngủ của mình. Đêm nay có lẽ là một cơ hội hiếm hoi để anh có được giấc ngủ ngon trong khoảng thời gian ở thủ đô Bắc Kinh này.

***

Sáng hôm sau, Băng Linh tỉnh dậy sau một giấc ngủ ngon trong vòng tay ấm áp mà quen thuộc. Vừa mở mắt, đập vào mắt của cô là một gương mặt đẹp như một vị thần đang yên giấc, Băng Linh tuy bất ngờ nhưng vài giây sau thì cũng không còn thắc mắc nữa. Cô rất hiểu người đàm ông của mình mà, anh ngủ ở đây, cô cũng cảm thấy rất vui vẻ và ngọt ngào, vừa mới thức giấc đã nhìn thấy mỹ nam rồi, có thể không vui sao?

Băng Linh say sưa ngắm anh, nhìn kỹ từ trên xuống dưới gương mặt của anh, cô đưa tay vuốt nhẹ sườn mặt anh, từ thái dương xuống gò má, đến cái cằm cương nghị rồi lên đôi môi mỏng quyến rũ mê người, sống mũi cao, hàng lông mày đen rậm lúc nào cũng nhíu chặt nhưng bên cô lại luôn thả lỏng và dịu dàng. Cô từ từ đưa mặt mình đến gần mặt anh, mặt đối mặt. Không kìm lòng được cô lại thầm than:

' Rõ ràng là đã gần 30 rồi mà da mặt vẫn còn đẹp như vậy, con gái như mình cũng thấy ghen tỵ. "

Than thì than nhưng cô vẫn thấy tự hào cùng may mắn vì anh...là của cô, chỉ một mình cô mà thôi. Nhân lúc anh còn ngủ, Băng Linh lại nảy ra ý định hôn trộm anh. Cô hôn từ vầng trán anh đến đôi mắt đang nhắm chặt kia, sống mũi đó, và cuối cùng là đặt đôi môi mình lên đôi môi anh, cô nhắm mắt tận hưởng cảm giác hôn trộm anh nên không nhận ra đôi mắt người đàn ông gian xảo kia bỗng nhấp nháy rồi mở ra, nhìn thẳng cô, trong mắt toàn là ý cười, lại không có chút gì chứng tỏ rằng anh vừa ngủ dậy, có nghĩa là anh thức dậy lâu rồi. Trước khi cô kết thúc nụ hôn thì anh lại nhắm mắt của mình lại, một bộ dáng như vừa rồi anh chưa từng thức giấc. Băng Linh rời khỏi môi anh, nhìn anh một cái đầy ý vị, gương mặt rất tinh ranh. Cô nhẹ nhàng rời giường làm vệ sinh cá nhân, thay đồ, chuẩn bị quần áo cho anh rồi xuống nhà chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả hai, còn phải cho bạch hổ và chó của cô ăn nữa, chỉ tội cho Tiểu Bạch phào ở bên kia một mình, mà trước sau gì nó chẳng lết xác qua đây. Đợi Băng Linh mở cửa xuống lầu rồi, người đàn ông phú hắc kia mới chịu mở mắt, tay vuốt vuốt môi mình, miệng nở nụ cười đầy thỏa mãn. Anh cũng dậy vệ sinh cá nhân, thay quần áo rồi xuống lầu ăn sáng.

Anh xuống lầu, vào phòng bếp thì thấy Băng Linh đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng và dọn sẵn lên bàn rồi. Còn cô thì đang ở bên hồ chơi cho thú cưng ăn. Khoảng vài phút sau thì cô cũng đến ngồi ăn sáng cùng Huyền Thương. Ăn xong, hai người lại ngồi nói chuyện một lúc trước khi đến đoàn làm phim.

- Tâm trạng anh hôm nay có vẻ rất tốt nhỉ?

- Vì có em bên cạnh nên tâm trạng anh lúc nào cũng tốt cả.

- Là vì có em bên cạnh hay là vì nụ hôn vừa rồi.

- Em...biết sao?

- Chúng ta quen nhau cũng đã được một khoảng thời gian rồi, lại không ít lần nghe chung một giường. Số lần anh ngủ dậy trễ hơn em chưa đủ năm đầu ngón.tay nữa là, vả lại hơi thở của anh lúc ngủ và lúc thức khác nhau, mặc dù chỉ khác một ít nhưng em vẫn có thể nhận ra. Anh...vốn dĩ đã thức khi em vừa đến gần mặt anh rồi.

- Nhưng em vẫn không vạch trần anh ngay lúc đó, thận chí còn...hôn trộm anh.

- Đó không phải là vì...em yêu anh sao? Đặc biệt, bức tranh mỹ nam đang ngủ say dù chỉ là giả vờ quả thật rất mê người. Mỹ nam đó lại là người em yêu nhất đời này, em sao có thể chịu nổi chứ. Bản thân em từ trước tới giờ có thể nói là miễn nhiễm với trai đẹp, duy chỉ có anh là có thể mê hoặc được em thôi, anh nên cẩn thận khi ở bên em nha, em sợ mình sẽ hóa thành sắc nữ mà ăn anh đó.

- Anh cũng rất mong chờ ngày em hóa thành sắc nữ mà ' đè " anh.

- Em lại ngóng chờ ngày anh bỏ đi lớp vỏ bọc cao lãnh không vướng bụi trần này mà hóa sói thời kỳ động dục đấy.

- Ngay bây giờ anh có thể hóa sói ngay lập tức chỉ sợ tiểu bạch thỏ là em đây chịu không nổi dày vò của anh thôi.

- Chịu được hay không về sau thử mới biết được. Hiện tại không phải lúc. Anh đi rửa chén đi. Chúng ta còn đến phim trường nữa.

- Tuân lệnh, dù sao hôm nay với anh cũng là một buổi sáng vô cùng tốt lành, em kêu anh làm gì cũng được.

Khoảng 15" sau, Huyền Thương rửa chén xong, đi ra thì thấy một cảnh tưởng mà trong mắt ang giống như là vợ mình đang hồng hạnh vượt tường vậy, mặc ù nó không có nghiêm trọng đến thế. Hiện tại Băng Linh đang ngồi nói chuyện cực kỳ cực kỳ vui vẻ với một người đàn ông. Mà kẻ đó không ai khác là vị hàng xóm đã lâu không gặp, cũng là vị hoa hoa công tử nổi danh trong Hollywood - Olearn. Mà Olearn nhìn thấy Huyền Thương từ phòng bếp đi ra cũng chẳng quan tâm anh làm gì trong đó, xem Huyền Thương anh như không khí còn Olearn thì tiếp tục nói chuyện trên trừ dưới đất cùng cô bạn tri kỷ của mình. Huyền Thương thấy thế thì tức giận không thôi, chân dậm xuống sàn rầm rầm.

- Này Olearn, anh đi ròi còn quay lại làm gì chứ?

- Đây là nhà tiểu Angel, không phải nhà anh, anh khó chịu cái gì. Tiểu Angel còn chưa lên tiếng mà, ở đâu tới lượt anh vậy.

- Đây là nhà bạn gái tôi!

- Bạn gái thôi mà, có phải vợ đâu. Tiêu Angel cũng là tri kỷ của tôi vậy, kể ra tôi quen cô ấy sớm hơn anh nữa đó.

- Anh...

- Thôi được rồi, hai người các anh, đều đã lớn cả rồi mà chẳng khác nào nước vơi lửa, hệt như mấy đứa trẻ trâu vậy? Có còn là ảnh đế vạn người mê nữa không.

Hai vị ảnh đế vạn người mê: '..."

- Thương, anh đừng có đổ giấm tùy tiện nữa mà!

Băng Linh nói với Huyền Thương một câu rồi bảo anh đến ngồi cạnh mình, còn cô thì quay qua trò chuyện cùng Olearn tiếp.

- Olearn à, thời gian vừa qua anh đi đâu vậy?

- Anh trở lại Thượng Hải một chuyến, xử lý công việc.

- Anh từ Mỹ đến thì có chuyện gì ở Thượng Hải chứ?

- Em tưởng a cũng rảnh rỗi như hai người chắc. Đi quay phim mà làm như đi hưởng tuần trăng mật không bằng, cứ cách hai ba ngày lại đi chơi. Còn cái tên William kia nữa, một ngày không phát cẩu lương là chết hả?

- Tôi thích đấy thì sao nào? Tôi đâu có xin ý kiến cậu đâu mà cậu xía vào.

Băng Linh chỉ biết im lặng để hai người này cãi lộn thôi. Quả thật mấu ngày nay Huyền Thương lúc nào cũng đăng bài viết cùng hình ảnh lên Weibo, mặc dù mặt của cô đã được anh làm mờ nhưng vẫn khiến mọi người không ngừng suy đoán, lại gán ghép bậy bạ với nhau. Có điều Huyền Thương lại luôn phủ định. Anh cũng rảnh quá chứ, cứ bình luận nào đoán sai tên cô hoặc nói đó là thần tượng của bọn họ thì anh đều trả lời và phủ định suy đoán của họ lại. Cũng vì vậy mà Weibo chưa bao giờ yên ổn. Cô cũng ngăn không nổi anh, coi không muốn công khai anh không công khai nhưng vẫn muốn nói cho mọi người biết anh đã có người yêu rồi, kẻ thứ ba chớ tới gần.

Cô ngồi nghe hai người đàn ông lớn xác kia cãi lộn hết nửa tiếng đồng hồ thì hết chịu nổi, lôi bọn Huyền Thương đi đến phim trường, Olearn cũng chạy

theo góp vui.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Gia đình Đông Phương

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ sau khi Olearn trở lại thì cuộc sống của Huyền Thương và Băng Linh vốn dĩ yên bình lại trở nên náo nhiệt hơn hẳn. Cũng bởi ngày nào Olearn không sáng thì trưa, không trưa thì tối nhất định sẽ chạy đến nhà Băng Linh, đến thì không thể tránh khỏi chạm mặt Huyền Thương, hai người này mà chạm mặt nhau thế nào cũng sẽ cãi nhau. Ngày nào cũng vậy, vô cùng ồn ào khiến cho 4 con chó cưng, hai con bạch hổ cùng với một con bạch sư chịu không nổi, phải bỏ ra vườn nhà chơi. Mà Băng Linh lại như khách mời ngồi nhìn hai người cãi nhau, vừa nhìn vừa cười. Quả thật cô cảm thấy như vậy cũng tốt, Huyền Thương lúc nào cũng làm mặt lạnh với mọi người, mà cũng chỉ có Olearn có thể phá vỡ cái bản mặt đó của anh thôi. Lúc hai người họ cãi nhau, ít nhất cô có thể nhìn thấy được một mặt khác của Huyền Thương. Khi hai người họ cãi đúng một tiếng cô sẽ vào ngăn. Mấy ngày nay Huyền Thương rất bực mình với Olearn nhưng hôm nay anh lại vui vẻ cực kỳ. Nguyên nhân là bởi vì hôm nay anh sẽ đưa Băng Linh đến nhà gặp gia đình anh. Hai ngày trước ông của Huyền Thương gọi điện cho anh. Hối anh mau dẫn cháu dâu về cho ông xem, nếu không thì về sau cũng không cần gọi ông là ông nội nữa. Vừa nói vừa mắng anh một trận tơi tả, đến khi ông mắng xong, Huyền Thương mới đưa điện thoại đến gần tai mình, dỗ ngọt ông rồi hứa với ông trong vòng 3 ngày sẽ dẫn cháu dâu về cho ông thì ông mới chịu tắt điện thoại. Sau đó Huyền Thương lại chạy đến vừa nói vừa năn nỉ Băng Linh về nhà với mình. Kỳ này về nhà anh biết chắc khó tránh khỏi bị mắng nhưng nếu có Băng Linh ở đó, mọi người nhất định sẽ giữ thể diện cho anh mà không mắng anh. Còn Băng Linh, cô cũng cảm thấy không thể để mọi nngười đợi thêm nữa. Mọi người quay phim cũng sắp xong rồi, bộ phim cũng sắp đóng máy rồi, hai tuần nữa sẽ trở về lại Thượng Hải. Băng Linh nghĩ cũng đên lúc cô ra mắt gia đình Huyền Thương rồi. Cô và Huyền Thương đã cùng nhau sắp xếp công việc cũng như quay nhanh các phân cảnh để dành ra hai ngày nghỉ đến nhà Đông Phương.

Đến ngày hôm nay, Băng Linh lại không căng thẳng mà ngược lại Huyền Thương lại căng thẳng vô cùng. Băng Linh cũng cảm thấy thật buồn cười, hôm nay cô không lo thì thôi, anh lại lo hơn cả cô. Không biết làm gì để giúp anh cô chỉ đành nhờ anh chọn trang phục giúp mình thôi. Chọn đi chọn lại cuối cùng anh chọn cho cô một bộ váy màu hồng nhạt dài đến gối, không tay, ngay eo có buột một sợ dây cùng màu với chiếc váy, phần dư của dây được thả xuống tự nhiên. Anh còn chọn cho cô một đôi giày cao gót cùng tông màu với bộ váy nữa.

Một thân ảnh màu hồng càng khiến cho Băng Linh trở nên xinh đẹp dịu dàng, ấm áp và đầy nữ tính hệt như một đóa hồng liên giữa nắng. Huyền Thương nhìn thấy cũng tự hào về mắt thẩm mỹ của mình nhưng hơn hết anh lại cảm thấy đó là vì vợ anh đẹp, nhất định mặc gì cũng đẹp chỉ là mỗi trang phục khác nhau sẽ khiến cô đẹp một cách khác nhau thôi. Anh rất muốn diện đồ đôi với cô nhưng hôm nay cô mặc màu hồng, đáng tiếc anh không thể mặc nguyên cây hồng như cô được, không biết về nhà sẽ bị mọi người trêu chọc thế nào nữa, hình tượng của anh trong mắt họ sẽ mất hết thôi, cho nên...bỏ đi. Cuối cùng Huyền Thương chọn cho mình một bộ Âu phục màu trắng, ít nhất đứng cùng Băng Linh sẽ không khác biệt quá nhiều, màu hồng kết hợp mài trắng cũng khá đẹp. Băng Linh thì cô vốn định mặc sườn xám nhưng trước giờ cô chưa từng mặc loại trang phục này, sợ là sẽ không quen, bản thân sẽ khó chịu, đến lúc đó thất lễ trước mặt mọi người thì sẽ không hay. Vậy nên cô chấp nhận mặc một phong cách rất ư là nữ tính như thế này.

Chuẩn bị xong cho bản thân thì cả hai tay xách nách mang túi lớn túi nhỏ ra xe, lên đường. Những cái túi đó đều là cổ vật mà cô và anh đã đấu giá được trong buổi đấu giá trước đó. Huyền Thương lái xe khoảng nửa tiếng đến một khu vực ngoại ô thành phố, nơi đây không sầm uất hay ồn ào như trong trung tâm thành phố, ngược lại khá là yên bình và đẹp đẽ. Có điều người sống ở đây đều là những gia đình quyền lực bậc nhất thành phố, gia tộc Đông Phương là một trong số đó. Nơi đây có không quá mười căn biệt thự, tất cả đều được xây dựng rất nguy nga tráng lệ, mỗi gia đình cách nhau khoảng vài chục mét. Huyền Thương lái xe vào trong một căn nhà, không, phải nói là biệt thự mới đúng. Căn biệt thự lớn nhất ở đây.

Sau khi đỗ xe thì Huyền Thương dẫn Băng Linh vào nhà. Ngay cửa nhà có một người đàn ông tuổi khoảng 70 đang đứng, có lẽ là quản gia. Khi thấy hai người đến thì đi đến chào, Huyền Thương đối với ông ấy cũng rất lễ phép, cô cũng cảm thấy ông ấy rất hiền lành nên cũng mỉm cười thân thiện chào hỏi. Huyền Thương noi với cô đó là bác Trương, làm quản gia cho nhà anh đã 30 năm rồi, lúc đó anh còn chưa sinh ra. Bác Trương dẫn hai người vào phòng khách, còn quà hai người xách trên tay thì được người làm cầm đi theo sau. Phòng khach rất rộng, giữa phòng có đặt một bôn sofa đắt tiền, vô cùng sang trọng. Ngồi ở giữa là một ông lão tuổi khoảng 75, tuy lớn tuổi nhưng ông vẫn còn rất minh mẫn và khỏe mạnh, khí thế trên người cũng rất cường đại, giống như ông nội cô vậy. Băng Linh vừa nhìn là biết đây là ông của Huyền Thương. Bên tay phải của ông là một người đàn ông tuổi khoảng 55, khác với những người khác ở độ tuổi này, dáng vẻ mạnh mẽ và cương trực, lúc nói chuyện với ông lão kia thì vô cùng lễ phép, gương mặt ông có vài nét giống với Huyền Thương, không cần nói cũng biết đây là cha của anh, còn người phụ nữ tuổi khoảng 50 kia chắc chắn là mẹ của anh rồi. Bà là một người con lai Trung - Pháp, mặc dù đã lớn tuổi nhưng Băng Linh có thể cảm nhận được lúc trẻ bà là một đại mỹ nhân không hề thua kém mẹ của cô. Bà vẫn giữ được nét đẹp dịu dàng của người phụ nữ phương Đông, bà cũng có được sự nhiệt tình của người phương Tây. Nhìn những cử chỉ dịu dàng và ân cần của bà dành cho người thân thì biết. Băng Linh nghĩ dáng vẻ dịu dàng, ấm áp, cùng với sự lãng mạn và nhiệt tình mà Huyền Thương dành cho cô chắc là được di truyền từ bà rồi. Mọi người trong nhà này đều đã có tuổi nhưng so với những người cùng tuổi khác lại vượt trội hơn, chẳng trách có thể sinh ra một Huyền Thương hoàn hảo đến nghịch thiên. Đang chìm trong suy nghĩ của bản thân thì Băng Linh nghe Huyền Thương gọi mọi người.

- Ông nội, bố, mẹ, con dẫn vợ tương lai của con về rồi đây.

Mà mọi người đang trò chuyện với nhau nghe giọng nói quen thuộc của Huyền Thương thì liếc nhìn về phía cả hai. Băng Linh cũng chào hỏi mọi người.

- Cháu chào ông ạ, con chào hai bác. Con là Thượng Quan Băng Linh...bạn gái của Thương.

Mọi người đứng bật dậy từ trên ghế sofa, đi đến chỗ Băng Linh và đẩy Huyền Thương sang một bên. Đầu tiên là ông của Huyền Thương - Đông Phương Giác.

- Này, cháu dâu, họ của cháu là Thượng Quan hả.

- Dạ vâng!

- Vậy...ông của cháu có phải là Thượng Quan Thiệu không?

- Dạ phải ạ!

- Hahaha...vậy thì tốt, vậy thì tốt. Lão Thiệu ơi lão Thiệu không ngờ chúng ta lại sắp trở thành thông gia rồi, hahaha. Cháu dâu à, cháu không biết thôi, ta và ông của cháu từng ở trong quân đội, là anh em tốt của nhau đấy.

- Oa, hóa ra là ông ạ. Lúc trước cháu thường hay nghe ông của cháu kể về những chuyện lúc ông trong quân đội, ông kể nhiều nhất là về bạn thân của ông nhưng ông lại không nói tên nên cháu không biết, hôm nay nghe ông nói cháu mới biết người vạn đó của ông cháu hóa ra là ông.

Băng Linh vui vẻ trò chuyện cùng Đông Phương lão gia, bỏ qua hai từ cháu dâu của ông. Đông Phương lão gia kéo Băng Linh đến ghế sofa ngồi, nhìn cô một lát rồi miệng tấm tắc khen.

- Tên Thượng Quan Thiệu này cũng quá may mắn rồi, có một đứa cháu gái xinh xắn đáng yêu như vậy. Nhưng không sao, bây giờ cháu cũng sắp thành cháu dâu ta rồi, về sau nhớ cùng tên tiểu tử kia sinh nhiều chắt cho ta nhé, càng nhiều càng tốt, chắt gái thì lại tốt nữa, hahaha. Mà cũng phải khen thằng

tiểu tử Huyền Thương, mắt nhìn không tệ, lạo bắt được cháu gái mà Thượng Quan Thiệu cưng chiều nhất.

Nghe những lời Đông Phương lão gia nói, Băng Linh lặng lẽ đỏ mặt ánh mắt hờn dỗi liếc nhìn Huyền Thương. Huyền Thương biết cô ngượng nhưng cũng chẳng thể làm gì. Ở nhà này, anh mất hết tiếng nói rồi, chỉ đành mỉm cười nhìn cô, bày tỏ anh chịu thua.

- Bố, người đừng trêu con bé nữa. Con bé đỏ hết cả mặt rồi đây này.

Mẹ của Huyền Thương lên tiếng giải vây cho cô, bà nhìn cô vô cùng dịu dàng mỉm cười. Đông Phương phu nhân vừa nắm tay cô vừa hỏi.

- Tiểu Băng à, năm nay con bao nhiêu tuổi rồi.

- Dạ 20 ạ!

- Gì chứ, mới 20, vậy con trai cỉa ta chẳng phải là trâu già gặm cỏ non sao?

Đông Phương phu nhân mất đi hoàn toàn dáng vẻ dịu dàng của mình, lớn tiếng mà nói, gương mặt biểu cảm không thể tin được.

- Mẹ à, mới nói chuyện hai câu người lại lộ ra bản tính thật rồi. Còn nữa con hơn cô ấy có 8 tuổi thôi mà, không thể tính là trâu già gặm cỏ non được.

Không chỉ Huyền Thương mà tata xả mọi người có mặt trong căn phòng này nãy giờ nhịn cười muốn nội thương rồi. Đông Phương phu nhân chưa bao giờ là một người dịu dàng cả, ngược lại bà là một người vô cùng trẻ con, tính nết có hơi thẳng thắn một chút. Bà hay nói chuyện với Huyền Thương như là hai người bạn vậy, không giống giữa mẹ với con chút nào. Hôm nay lần đầu gặp con dâu, bà lại cố tỏ vẻ dịu dàng lại khiến mọi người như nhìn thấy quỷ, đều phải nhịn cười, đến lúc bà lộ ra bản tính thật rồi thì mọi người không nhịn được nữa, bật cười, cả Đông Phương lão gia ngày thường nghiêm túc cũng không ngoại lệ. Băng Linh nghe câu nói của Huyền Thương thì cũng dần hiểu. Cô cảm thấy Huyền Thương đây là đang trả đũa mẹ mình vì bói anh trâu già gặm cỏ non mà.

- Bác gái, người đừng nói vậy mà, Huyền Thương rất yêu thương và chiều con.

- Vậy thì tốt, co người để ý đến nó, nó dám không đối tốt ta là người đầu tiên từ nó.

Băng Linh cảm thấy mẹ của Huyền Thương rất dễ thương mà sao anh không có chút dễ thương nào như mẹ mình vậy.

- À, Tiểu Băng, con đang học đại học nào vậy?

Bố của Huyền Thương nhìn vợ mình đầy yêu thương, một lát sau ông quay qua hỏi Băng Linh.

- Dạ con tốt nghiệp đại học rồi ạ, đang làm diễn viên.

- Mới 20 mà đã tốt nghiệp đại học. Con tốt nghiệp trường nào vậy.

- Dạ, Havard ạ!

- Con đúng là thiên tài nha, con học đại học từ năm mấy tuổi vậy.

- 16 tuổi ạ. Con học ở Havard 3 năm.

- Đúng là giỏi thật.

- Bố, mẹ, con trai hai người cũng học đại học Havard năm 15 tuổi, 17 tuổi đã tốt nghiệp tiến sỹ, sao hai người không khen con một câu vậy.

- Oắt con, đây là vợ mày đấy, mày còn ghen được à. Có tin mẹ mày dẫn vợ mày đi du lịch cho mày khỏi tìm không?

- Con không dám nữa!

Mẹ anh cũng như Băng Linh vậy, nói là làm, không giỡn được đâu.

- Tiểu Băng, con nói con đang làm diễn viên hả? Vậy con có đóng phim chung với thằng ranh kia không?

- Dạ con mới vào nghề thôi, một bộ phim con đóng cùng Thương đã chiếu trên tivi rồi, còn một bộ sắp quay xong nhưng vẫn chưa có lịch chiếu, cũng là...đóng chung với Thương luôn ạ.

- Có phải hai đứa yêu nhau trong lúc đóng phim không?

- Mẹ à, người sai rồi. Cô ấy vào Showbiz là vì con mà.

- Vậy là con theo đuổi thằng kia hả, Tiểu Băng?

- Là con trai mẹ tấn công cô ấy!

- Thằng nhiều chuyện, mẹ không có hỏi mày!

Huyền Thương.....

Mọi người thì cười nghiêng ngả. Cô cảm thấy Huyền Thương lớn lên trong một môi trường rất tốt. Sinh ra trong hào môn nhưng anh không lớn lên trong sự mưu mô quỷ kế của người thân, anh được lớn lên trong một ngôi nhà đầy rẫy niềm vui và hạnh phúc, anh cũng giống như cô vậy.

- Con dâu à, con vào bếp làm một ít trái cây và nước cho mọi người đi. Hai đứa nó đi đường xa chắc mệt rồi.

- Dạ bố, con dâu à, ngồi chơi tự nhiên nha, mẹ đi vào bếp đây.

- Có cần con giúp không ạ?

- Chuyện nhỏ, không cần, để ta và người làm làm là được rồi. Con đến nhà là được rồi, còn nua nhiều quà như vậy, bâu giờ lại muốn giúp ta. Thằng ranh kia sẽ nói ta cướp vợ nó đấy.

- Bây giờ người không cho con làm việc này vậy lát nữa người phải để con giúp nấu bữa trưa đấy.

- Thôi được rồi, con cứng đầu hệt như Huyền Thương vậy.

Nói rồi bà quay người vào bếp, để lại phòng khách cho mọi người nói chuyện.

- Cháu trai, lâu lâu mới về nhà một chuyến, vào chơi cờ với ông nào?

- Đừng mà ông nội, lần nào chơi con cũng thua thê thảm, bị ông mắng té tát, hôm nay có vợ con ở đây người giữ thể diện cho con đi.

- Thôi được rồi, ta vì cháu dâu, bỏ qua cho ngươi lần này. Con trai, vào chơi với bố.

- Bố, người giữ mặt mũi cho con trước mặt con dâu đi.

- ...

- Ông nội, con biết một chút kỳ nghệ, hay là người chơi với con đi, con cũng muốn học hỏi người.

- Vẫn là cháu dâu của ta tốt nhất. Đi, hai ông cháu chúng ta vào chơi nào. Còn hai thằng kia, tụi bây coa tài chơi cờ ' giỏi ' ngư nhau, vào chơi chung đi, rèn luyện khả năng.

- DẠ!

Thế là bốn người vào phòng riêng để chơi cờ với nhau. Băng Linh chơi với Đông Phương lão gia còn Huyền Thương thì chơi với bố của anh. Băng Linh cũng bất ngờ, hóa ra trên dời này cũng có người có thể trị được Huyền Thương. Có thứ có thể làm khó anh.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Gia đình Đông Phương (2)

Đông Phương lão gia cùng Băng Linh chơi xong ba vãn cờ thì gương mặt đã hoàn toàn đơ lại. Gương mặt một biểu cảm không thể tin vào những gì mình đã chứng kiến. Ông chơi cờ mấy chục năm nay, người có thể trở thành đối thủ một mất một còn với ông cũng chỉ có Thượng Quan lão gia - Thượng Quan Thiệu. Hai người các ông mỗi lần chơi 10 ván cờ là hòa hết 8 ván, mỗi người thắng một ván. Nhưng hôm nau ông phải suy nghĩ lại từ đối thủ này có lẽ nên thuộc về cháu gái của Thượng Quan Thiệu rồi. Ông chơi cùng Băng Linh 3 ván, thua cô hết 3 ván. Nhưng ông vẫn nhận ra, Băng Linh rõ ràng chưa dùng hết sức của mình, cô có thể chiến thắng ông trong vòng 15" nhưng lại kéo dài một ván cờ suốt 30" sau mới thắng. Ông không cản thấy xấu hổ mà lại cảm thấy may mắn cho thằng cháu của mình, Huyền Thương chơi cờ phải nói là dở tệ vậy nên lần nào về nhà ông cũng bắt anh phải chơi cùng ông để rèn luyện, giờ thì hay rồi, có một cô vợ chơi cờ giỏi như vậy về sai có thê bù trừ cho cháu trai ông rồi. Sau ba ván cờ thì ông không chơi với nữa mà luôn miệng khen Băng Linh nức nở, còn chê cháu mình thậm tệ. Băng Linh thì chỉ biết ngồi cười trừ.

Kiếp trước cô rất rãnh rỗi, bản tính lại thích học hỏi và lại thân là công chúa, tài hoa cũng không hề như những thiên kim tiểu thư bình thường được. Lúc phụ hoàng cho cô, Mặc Thần ca ca và các anh trai đi bái sư thì cô ngốc học võ ra cong học chơi cờ, rèn chữ, múa kiếm, vẽ tranh, học đàn, học múa... Những thứ này trong cung cô đã học qua rồi nhưng mức độ không quá khó, về sau được sư phụ chỉ dạy cô mới nhận ra được những gì mình học được trong hoàng cung vẫn còn rất ít. Khả năng chơi cờ này của cô cũng là nhờ vào những lúc rãnh rỗi không có gì học bèn chạy đến chỗ sư phụ nhờ người chỉ dạy. Cô cũng học được không ít tuyệt kỹ trong đó, không chỉ trong kỳ nghệ mà còn rất nhiều lĩnh vực khác nữa.

Đông Phương lão gia hết khen Băng Linh rồi thì lại kêu con trai cùng cháu trai của mình sang nói cho họ nghe về tài năng của Băng Linh.

- Thương nhi à, con nhìn đi, Băng Linh chơi giỏi như vậy mà sao con chẳng học được gì vậy hả? Sao vẫn dở như trước kia vậy chứ?

- Ông nội, con làm diễn viên mà, học chơi cờ làm gì chứ?

- Mày bị ngu à? Mày làm diễn viên bộ không có cảnh quay chơi cờ hả? Mày đừng tưởng ông già rồi thì không biết gì về việc đóng lhim nha, bộ mỗi lần mày nhìn mày đóng cảnh chơi cờ không thấy xấu hổ hả?

- ...

Anh thật nghi ngờ năm xưa mình là bị bế nhầm. Đây còn là người thân sao?

- Ông nội, dù sao Băng Linh cũng còn đang ở đây, giữ thể diện cho con một chút đi?

- Con trai à, ở nhà này con trở nên có thể diện từ khi nào vậy?

- ...

Chắc chắn là bị bế nhầm luôn.

- Mọi người đừng nói Thương như vậy mà. Cũng không phải anh ấy chơi cờ dở mà là vì mọi người chơi hay quá thôi nên anh ấy không có cơ hội thắng thôi mà. Về sau, con sẽ cố gắng giúp anh ấy chơi hay hơn.

- Vợ mà chỉ thì thế nào anh cũng học được, ông nội anh chỉ cho anh lúc nào cũng mắng, học được mới là lạ, tuyệt kỹ chơi cờ thì không thuộc, anh chỉ thuộc mấy câu ông chửi anh thôi. Nhưng nếu em mà dạy anh anh sẽ học được vì anh biết em sẽ không lớn tiếng với anh đâu.

- Thương, sao anh lại nói vậy chứ, em thấy ông rất tốt mà.

- Em đừng để dáng vẻ này của ông đánh lừa, lúc không có em ở đây, anh khổ thế nào đâu ai biết.

- Mày câm miệng, cái thằng bất hiếu kia.

Chưa kịp để Băng Linh trả lời, Đông Phương lão gia đã tức giận đến nổi râu bền ngược lên trên, thằng đó dám nói như vậy trước mặt cháu dâu lỡ như dọa con bé thì sao. Ông mắng Huyền Thương một câu rồi quay qua dịu dàng nhìn Băng Linh, làm gì còn vẻ mặt đằng đằng sát khí như vừa nãy. Cả Huyền Thương lẫn cha anh đều trố mắt mà nhìn tốc độ lật mặt của Đông Phương lão gia.

- Hahaha, cũng chỉ có cháu là hiểu lòng người nhất. Haizz, không biết lão Thiệu phải tích đức mấy kiếp mới được một đứa cháu gái như con, ta quả thật rất ghen tỵ nha.

- Ông nội, người đừng nói vậy mà. Con thấy Thương cũng rất tuyệt vời, gặp được anh ấy, được anh ấy yêu là may mắn lớn nhất đời con rồi.

- Con trai ta ăn ở như vậy mà gặp được một cô gái như con là do nó may mắn, con đừng khiêm tốn quá.

Cha của Huyền Thương nghe cô nói vậy thì nở nụ cười dịu dàng nói với cô. Ông chỉ có một thằng con trai này thôi, nay nó đã kiếm được tình yêu của mình lại là một cô gái tốt như vậy, người làm cha như ông được nhiên vui mừng, mà ông cũng rất thích cô bé này, sinh ra trong một gia đình cao quý, lớn lên trong nhung lụa nhưng không kiêu căng tự phụ như những tiểu thư khác lại là một người gia giáo hiểu lễ nghĩa, một lòng một dạ với con trao ông, có.thể chịu được tính khí như ông trời của con trai ông có tể là một cô gái xấu sao. Gia tộc Thượng Quan và Đông Phương là hai gia tộc gắn boa hân thiết với nhau qua nhiều thế hệ, bây giờ lại sắp trở thành thông gia, quan hệ sẽ càng hêm thân thiết. Cuộc hôn nhân này trong mắt người khác có lẽ là hôn nhân thương mại, chính trị nhưng cũng chỉ có người trong cuộc biết được tình yêu đẹp đẽ trong đó. Bọn họ vốn dĩ không biết cả người của Thượng Quan gia và Đông Phương gia đều là người chung tình, không phải ngời mình yêu không lấy.

Bản thân ông không có con gái nên nhất định sẽ yêu thương cô bé này như con gái ruột của mình. Nếu về sau, hai đứa mà cãi nhau, ông và gia đình nhất định đứng về phía con dâu, nhất định không khiến con bé bị ủy khuất.

Huyền Thương đứng một bên nghe Băng Linh nói như vậy thì lòng như được tưới mật, ngọt ngào đến từng tế bào trong người, chỉ cần nghe cô nói lời yêu thương với mình anh dù đang ngủ có lẽ cũng sẽ mỉm cười. Anh lặng lẽ đến gần nắm chặt tay cô bỏ qua sự ngượng ngùng trên mặt cô mà tuyên bố chủ quyền. Không quan tâm việc ông và bố anh nói anh ấu trĩ, trẻ con nữa.

Đông Phương lão gia và bố anh bị coi như vô hình nhưng không tức giận mà mỉm cười nhìn cặp đôi trẻ ngọt ngào với nhau. Lúc này, Băng Linh liếc thấy cũng sắp đến trưa rồi. Bèn xin phép mọi người ra ngoài phụ mọi người nấu bữa trưa. Đông Phương lão gia và Đông Phương Hiên ngăn cản nhưng Huyền Thương lại nói Băng Linh nấu ăn rất ngon, mọi người không thưởng thức là uổng phí cuộc đời nên hai người không ngăn nữa. Vậy nên Băng Linh vào trong bếp phụ giúp Đông Phương phu nhân, còn ba người kia thì ra ngoài phòng khách trò chuyện.

Trong bếp, Đông Phương phu nhan vốn định kêu Băng Linh ra ngoài nhưng cô cứ nói để cô làm, bình thường ở nhà cô và Huyền Thương cũng cùng nhau nấu ăn nên quen rồi, bà không sợ cô mệt nhọc. Đông Phương phu nhân nghe vậy thì ngạc nhiên, cái miệng của con trai bà, bà biết rõ nó kén ăn như trẻ nhỏ bị biếng ăn vậy, dù là nêm sai vài hạt muối thôi nó cũng có thể nhận ra. Mỗi lần về nhà đều là nó vào bếp giúp bà, bây giờ nó không vào để con dâu vào chứng tỏ tàu nấu ăn của con bé không tệ. Bà cũng rất tò mò về con gái của Tiêu Thanh Loan - bạn thân nhiều năm của bà có thể náu ngon cỡ

nào mà chiều nổi cái miệng đó của thằng quý tử nhà bà.

Hai người vừa làm vừa nói chuyện với nhau. Đông Phương phu nhân thì kể về tình bạn của bà với mẹ của Băng Linh và hỏi về tình hình của bà hiện tại ra sao. Băng Linh cũng khá là bất ngờ về chuyện này, đặc biệt là khi nghe Đông Phương phu nhân kể rằng lúc hai người còn trẻ đã từng hứa hẹn khi sinh con ra, nếu là trai với gái nhất định ẽ đưa chúng về một nhà. Cô cảm thấy mình và Huyền Thương thật có duyên. Vì lúc trước khi cô còn ở nước ngoài, đã từng đi thăm ông và nghe ông kể về thời còn trẻ của ông. Lúc đó ông cũng từng nói với bạn của mình là nếu con trai hoặc con gái chúng ta không thể thành đôi thì thử đặt hi vọng lên mấy đứa cháu thử xem, nếu cháu không được thì chắt. Có lẽ tình yêu của cô và Huyền Thương đã được sắp xếp từ lâu rồi. Từ việc cô xuyên qua ngàn năm để đến đây rồi còn lời hứa giữa các bậc tiền bối đi trước nữa chứ. Quả nhiên tình yêu là thứ kỳ diệu nhất trên đời này, bạn mãi mãi không đoán được điểm bắt đầu và kết thúc của một tình yêu là ai, là khi nào...

Băng Linh cũng rất tò mò về tuổi thơ của Huyền Thương nên đã hỏi Đông Phương phu nhân. Bà thì như nói trúng ý, kể rất hăng say đặc biệt là những tật xấu và những lúc Huyền Thương rơi vào hoàn cảnh xấu hổ. Băng Linh nghe kể về tuổi thơ ' dữ dội ' của Huyền Thương thì cười không ngớt. Còn nhân vật chính đang ngồi ngoài phòng khách thì lâu lâu lại hắt xì một cái. Hai người phụ nữ ngoài việc nói xấu Huyền Thương thì còn hẹn nhau đi mua sắm nhưng Đông Phương phu nhân cũng lo sẽ ảnh hưởng đến công việc của Băng Linh nên hẹn lại vào ngày cuối cùng cô ở Bắc Kinh cả hai sẽ đi dạo với nhau. Dù sao thì sắp tới mọi người trong gia đình cũng sẽ trở lại Thượng Hải rồi. Băng Linh cũng đồng ý không chút do dự.

Khoảng 1 tiếng sau thù bữa trưa cũng đã được chuẩn bị xong và được người làm dọn ra bàn. Mọi người vào bàn ăn, Huyền Thương nhanh chóng nhận ra đây là những món Băng Linh nấu, sù có hơi khác bình thường nhưng anh nhìn vào cách bài trí thù biết liền. Những món cô nấu đều mang một phong cách rất mộc mạc, cổ xưa nhưng lại vô cùng sang trọng khi thưởng thức người ta sẽ cảm thấy mình giống như đang dùng bữa trong hoàng cung cùng với những món ăn cung đình chỉ dành cho hoàng thất và quý tộc thời xưa vậy. Có thể đạt đến trình độ đó, chỉ có bà xã anh mới có khả năng thôi. Mà ông và bố của Huyền Thương cũng hỏi đây là do ai nấu, nhận được câu trả lời từ Đông Phương phu nhân thì bất ngờ không thôi. Bà nói tất cả đều do một tay con dâu bà nấu, bà chỉ chuẩn bị nguyên liệu thôi, đến bà cũng không ngờ con dâu mình lại giỏi như vậy a. Bây giờ trong đầu các bậc tiền bối của Đông Phương gia đều có chung một suy nghĩ thằng ranh này sông 28 năm cuối cùng cũng làm được một việc ra hồn, vơ được một cô vợ giỏi như vậy chẳng khác nào có được báu vật quý giá nhất thế gian này.

Vốn dĩ trong mắt Huyền Thương thì Băng Linh đã là người mà không một ai trên đời này có thể thay thế được rồi.

Mọi người nhìn thấy bàn ăn rụng soạn như vậy thì bao tử cũng bắt đầu biểu tình, Huyền Thương và Băng Linh là những người chưa bao giờ ngược dai, vao tử của mình, đói là phải ăn, những người khác cũng ngồi xuống ăn. Vừa ăn vừa gật đầu khen con dâu cùng cháu dâu của mình không dứt. Quả nhiên Thương nhi không nói dối, không thưởng thức món ăn do Băng Linh nấu chính lã uổng phí cuộc đời.

Mọi người ăn xong thì ra phòng khách ngồi ăn tráng miệng và trò chuyện cùng nhau chủ yếu là về chuyện tình của đôi trẻ thôi. Hai người Huyền Thương và Băng Linh chơi đến tối định về nhưng mọi người lại không cho bắt cả hai ở lại đây chơi thêm một ngày nữa dù sao trước đó Huyền Thương cũng đã nói với họ là hai người có thể rãnh rỗi hai ngày. Cuối cùng vẫn không thể cãi lời người lớn đành phải ở lại. Huyền Thương lại xấu xa kêu mọi người chỉ cần chuẩn bị một phòng để cả hai ở chung không cần chuẩn bị hao phòng. Cảm nhận được những ánh mắt ám muôn xung quanh, Băng Linh hờn dỗi liếc nhìn Huyền Thương, cô sẽ cho anh ngủ sofa tối nay.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Nói là sẽ cho anh ngủ sofa nhưng một người như Đông Phương Huyền Thương sao có thể để cho mình chịu thiệt như thế. Tối đó, anh nằm trên sofa không ôm được ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng nên ngủ không được, vẫn phải rón rén bò lên giường ngủ thôi. Mà Băng Linh cũng không khác gì, mạnh miệng như thế nhưng tối đến không có vòng ôm ấm áp của anh vẫn là ngủ không ngon. Cảm nhận được anh đã leo lên giường ôm mình, Băng Linh như con mèo nhỏ nằm gọn trong lòng anh ngủ ngon lành. Sáng hôm sau, Huyền Thương dậy sớm hơn, làm như không có chuyện gì mà chạy lại sofa nằm. Băng Linh tỉnh dậy thấy anh ấu trĩ như vậy thì rất muốn cười nhưng vẫn phải giữ lại cho anh chút hình tượng nên thôi ráng nhịn vậy.

Hai người lần lượt làm vệ sinh cá nhân xong thì xuống lầu dùng bữa sáng cùng mọi người. Cả gia đình cùng ngồi ăn sáng, Băng Linh cảm thấy mình như là một thành viên của nhà Đông Phương vậy, với thân phận là vợ của Huyền Thương.

Mọi người dùng nữa xong thì Băng Linh lại bị Đông Phương lão gia kéo đi đánh cờ, đánh cờ chán rồi hai ông cháu lại bàn luận về lịch sử và lai lịch của những món đồ cổ mà Đông Phương lão gia sưu tầm được. Hai người càng nói càng hăng say. Còn Huyền Thương thì lại ngồi nói chuyện kinh doanh cùng bố anh, còn Đông Phương phu nhân thì cùng bác quản gia ngồi xem lịch, chọn ngày lành tháng tốt cho hai người đính hôn và tổ chức hôn lễ, còn chọn cả địa điểm tuần trăng mật nữa. Huyền Thương thấy mẹ mình như thế thì cũng nói thẳng ra là chuyện này hai người không gấp, từ từ hãy tính. Dù sao muốn tính đến chuyện kết hôn cũng phải đợi đến lúc Băng Linh tiếp quản tập đoàn Thượng Quan đã, đây là ý của bố cô. Thậm chí Huyền Thương anh còn chưa chính thức ra mắt bố mẹ cô mà. Vả lại Băng Linh cũng đã nói rằng đợi cô đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp rồi nói đến chuyện này cũng không muộn.

Đông Phương phu nhân nghe con trai nói thì cũng hiểu được ý cả hai người. Xem ra sớm nhất cũng phải là năm sau mới tính được, bà lo như vậy cũng chỉ vì lo con rai bà sẽ bỏ mất đứa con dâu giỏi như Băng Linh thôi, dù sao con bé vừa xinh đẹp, vừa có tài, vừa có gia thế lại thông minh hiểu lòng người

chắc chắc là có rất nhiều người để ý. Không phải bà đánh giá thấp con trai mình chỉ là cái thằng này tính tính nó quá hách dịch sợ sẽ làm con dâu bà khó chịu thôi. Mặc kệ ra sao, Băng Linh cũng là đứa con dâu duy nhất mà bà chấp nhận, người khác đừng hòng dành với bà. Cho dù Đông Phương phu nhân không ra tay thì Will để cũng đâu thể để mất vợ mình địch, mất cô rồi anh chẳng phải sẽ cô đơn cả đời sao.

Băng Linh và Huyền Thương ở lại chơi mãi đến giữa trưa, hai người muốn ra về nhưng lại bị mọi người lôi kéo bảo ở lại ăn trưa rồi hãy đi thì hai người cũng đồng ý ở lại. Dù sao cũng là bậc vãn bối, trưởng bối đã bảo ở lại sao dám cãi chứ.

***

Băng Linh vừa về tới nhà thì lên phòng ngủ một giấc, còn Huyền Thương thì ngồi trên sofa trong phòng cô đọc mail bên tập đoàn gửi tới.

Hôm sau, hai người tiếp tục công việc quay phim của mình. Sau khi hoàn thành các cảnh quay của mình hôm nay, cả hai bị đạo diễn Quan gọi đến phòng làm việc. Ông muốn hai người cùng nhau song ca trong ca khúc chủ đề của « Thanh Yên truyện ». Băng Linh thì không vấn đề gì, còn Huyền Thương thì anh hơi chần chờ. Nhưng suy đi nghĩ lại thì anh vẫn đồng ý, nếu anh không hát cùng cô thì chẳng phải người đang ông khác sẽ được lợi hay sao. Anh đã để mất quyền lợi một lần rồi, lần này sao có thể mất nữa. Sau khi được sự đồng ý của cả hai thì đạo diễn Quan cho người sắp xếp phòng thu âm, hai người vẫn còn nhiều thời gian rãnh nên cũng đồng ý sẽ thu âm ngay hôm nay luôn. Sau khi xem qua một lượt các ca khúc thì Băng Linh và Huyền Thương tập vớ nhau vài phút rồi vào phòng thu luôn, không muốn lãng phí thời gian. Đây là lần đầu hai người song ca cùng nhau nhưng lại phối hợp ăn ý một cách lạ thường, người nghe có thể nghe ra cảm xúc của bài hát và cả người hát rất dễ dàng. Trong lúc thu âm, hai người lại thường xuyên liếc mắt nhìn nhau, t ý tương thông, nhanh chóng bắt được tiết tấu của đôi phương mà phối hợp, bình thường hai người đã rất hiểu nhau, chút việc nhỏ này sao có thể làm khó được họ. Ca khúc chủ đề gồm ba bài, trong đó hai bài song ca còn một bài là đơn ca do Băng Linh hát. Cô trong phòng thu âm hát nhưng ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi bóng hình của anh đang ở bên ngoài nhìn cô không chớp mắt. Cô nhìn mà hát như nói lên tình yêu của cô dành cho anh cũng như tình yêu mà Thanh Yên dành cho Phong Thần.

Nhân viên trong phòng thu âm cũng rất bất ngờ về Băng Linh, hiếm có diễn viên nào hát ca khúc nhạc phim mà có thể hoàn thành trong một lần hát lại đạt được hiệu ứng tốt như thế. Mà điều khiến họ ngạc nhiên hơn có lẽ là thái độ của Huyền Thương, anh chưa bao giờ hát nhạc ohim cả mặc dù gia tài đóng phim của anh thật khiến người ta ghen tỵ, đây là lần đầu tiên anh đồng ý hát, lại hát cùng một nữ diễn viên mới, trong lúc hat hai người lại thường xuyên liếc nhìn nhah, xâu chuỗi những việc này lại, mọi người không khỏi nghi ngờ về mối quan hệ của hai người này, chỉ trừ bác đạo diễn là bình thường nhất, ông là một nhân vật lão luyện, vừa nhìn đã biết hai người này là quan hệ gì.

Băng Linh và Huyền Thương thu âm xong thì cùng đạo diễn Quan rời đi, còn lại sẽ để cho bộ phận âm thanh chỉnh sửa và cắt ghép tạo thành video. Lúc Băng Linh quay lại trường quay thì thấy Kỳ Tuyết cũng đến, có lẽ là mới tới không lâu lúc nãy cô đi chị ấy không có mặt ở trường quay. Băng Linh để Huyền Thương đi trước còn mình thì đến chỗ Kỳ Tuyết.

- Chị Tuyết, có chuyện gì sao?

- Angela, cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là chị nhận được một vài kịch bản phim rất tốt, bọn họ muốn đề xử em làm nữ chính. Đây đều là kịch bản của những đạo diễn nổi tiếng trong nghề, không phải nhân vật lão làng thì cũng là những người đạo diễn mới rất có phong cách trong kịch bản của mình. Chị nghĩ vai diễn Ngọc Vũ công chúa của em đã để lại ấn tượng rất tốt trong mắt họ nên về những kịch bản này em xem rồi chọn đi, thời gian quay của chúng cũng không qua sát nhau nên em không cần lo.

Kì Tuyết vừa noia vừa đưa sấp kịch bản đang cầm trên tay cho Băng Linh.

- Ưm, dù sao bây giờ em cũng đang rãnh nên em sẽ xem rồi cho chị ý kiến của em luôn.

- Ngay bây giờ sao?

- Dạ, chúng ta tìm một chỗ trống để ngồi đi!

- Vậy qua bên đó đi.

Kỳ Tuyết nhìn về một hướng rồi nói với Băng Linh. Bên đó là chỗ nghỉ ngơi cho diễn viên, mọi người đang quay nên chỗ đó đang trông nên hai người sang đó ngồi. Băng Linh đọc qua xác kịch bản, hầu như đều là phim cổ trang, chỉ có hai ba bộ là phim hiện đại thôi. Băng Linh thầm cảm thán, Kỳ Tuyết quả nhiên là một quản mỹ vàng, chị ấy rất hiểu ý của cô, đây đều là những kịch bản chị ấy đã sàng lọc qua rồi mới đưa cho cô, cô đều rất thích, mà thời gian khởi quay của chúng đều là vào đầu năm sau, cô có thể sắp xếp được. Ở đây có khoảng 5 kịch bản, 2 bộ phim cổ trang, 1 bộ phim tiên hiệp, 1 bộ phim thần tượng chiếu mạng và 1 bộ phim hiện đại chiếu rạp.

- Mấy cái kịch bản này rất tốt, em rất thích, chị nói lại với họ dùm em.

- Vậy là em chọn hết sao?

- Dạ, dù sao thì chúng chủ yếu là năm sau mới quay, mà thời gian quay cũng không trùng nhau nên em có thể sắp xếp được. Sang năm sau, khoảng tháng 2 hoặc tháng 3 sẽ tổ chức lễ trao giải Kim Mã, lúc đó thì cả hai bộ phim đầu tiên của em đã được chiếu trên truyền hình xong rồi, vẫn có thể tham dự lễ trao giải được. Phim của đạo diễn Quan luôn được nhận giải thưởng, không ít thì nhiều, vai diễn của em cũng được đánh giá tốt dù không có giải nhưng nếu được đề cử cũng là một bước khởi đầu rất tốt rồi. Về sau em quay mấy bộ phim này, còn sợ không có giải sao?

- Em nói cũng đúng, ngay lần đầu nhìn thấy em chị tin chắc em là một nhân vật mà một khi đã tiến vào giới giải trí thì sẽ tạo nên huyền thoại rồi. Không chừng giải Ảnh hậu Kim Mã sẽ thuộc về e thật đó, về sau còn có giải Kim Ưng, Kim Tượng,...đợi đến lấy nữa đó.

- Chị quá khen rồi.

- Chị chỉ nói ra suy nghĩ của mình thôi. À chị nghe nói hãng trang sức QUEEN lầm này đến Trung Quốc có lẽ là làm một dự án lớn đó, thậm chí cậu chủ của tập đoàn tương lai là chủ tịch tập đoàn cũng đến Trung Quốc đấy.

- Em có nghe mẹ em nói đây chính là một trong những dự án lớn của QUEEN trong vòng 3 năm nay.

- Đúng vậy, những công ty khác có diễn viên nổi tiếng cũng đã bắt đầu rục rịch rồi. Nếu thật sự trở thành người phát ngôn hoặc là gương mặt đại diện của QUEEN ở Trung Quốc hay Châu Á chính là một bước lên mây đấy. Tháng 11 năm nay, QUEEN sẽ làm dự án về trang sức cho ngày Giáng sinh và ngày Tết, sang năm sau sẽ làm trang sức cho ngày lễ Valentine và Quốc tế phụ nữ. Chính xác một dự án lớn, làm liền ba chuyên mục tại Trung Quốc, lại vào những ngày lễ quan trọng.

- Đây chính là miếng mồi béo bỡ để các nữ minh tinh giành lấy đây mà, đáng tiếc em đã nhs trúng rồi, không ai có thể cướp cả.

- Chị tin em có thể làm được, trang sức QUEEN có khách hàng chủ yếu là người của giới thượng lưu quý tộc, sự cao quý là điều kiện tất yếu đối với trang sức cũng như người đeo nó. Mà em vốn đĩ sinh ra đã có thân phận hơn người, khí chất cao quý thì không ai có thể bì được, phần thắng của em rất cao.

- Cảm ơn chị, chuyện công việc của em phải nhờ chị nhiều rồi.

- Không cần khách sáo, đây là trách nhiệm của chị. Chị cũng không thể ngồi không lãnh lương còn mọi chuyện thì giao cho Trần Minh được. Thôi chị đi đây, tạm biệt.

- Tạm biệt chị.

Kỳ Tuyết đi rồi, Băng Linh ngồi chơi một mình. Một lúc sau thì Huyền Thương lại đến ngồi bên cạnh cô.

- Lúc nãy Kỳ Tuyết đến tìm em có chuyện gì vậy?

- À, chị ấy tìm được một vài kịch bản tốt nên đưa cho em xem thử rồi chọn.

- Phim mới sao?

- Dạ!

- Tên?

- Làm gì?

- Em làm nữ chính đương nhiên anh phải làm nam chính rồi.

- Sao anh biết em làm nữ chính mà không phải nữ phụ.

- Ngoại trừ phom của đạo diễn Quan ra, có rất ít đạo diễn có thể tạo ra nhân vật nữ phụ như Bạch Ngọc Vũ. Mà em chỉ phù hơn với những vai nữ cường mà thôi, em không hợp đóng nữ phụ độc ác.

- Nữ phụ độc ác...Hừm, em sẽ suy nghĩ lại có nên nhờ chị Tuyết kiếm giúp em một bộ phim có vai nữ phụ độc áầ em thích không.

- Em nói cái gì vậy hả? Em đóng vai nữ phim vậy anh đóng vai gì mới có thể là một đôi với em chứ.

- Em cũng không có mời anh đóng cùng, anh than cái gì?

- ... Được rồi, anh không nói chuyện này với em nữa. Mau nói cho anh biết tên những bộ phim mà em đã chọn lúc nãy đi.

- Anh thông minh như vậy thì đi điều tra đi, đến đây ép hỏi em chỉ mất thời gian thêm thôi. Em đi chơi đây, bye bye.

Vừa nói xong, Huyền Thương chưa kịp đưa tay tóm cô lại thì cô đã như mọ cơn gió chạy cái vèo đi rồi, đi gọi điện rủ Olearn đi ăn. Huyền Thương chỉ biết cười khổ nhấc máy gọi cho Tạ Phong nhờ anh điều tra giúp thôi. Băng Linh tham gia phim gì anh cũng phải tham gia cùng cô để canh chừng chứ, trong khi quay phim đương nhiên khó tránh khỏi những cảnh thân mật mà những cảnh đó chỉ có thể là do anh đóng, bảo bối của anh sao có thể để người khác nhúng chàm.

***

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73

Ngày mai là cả ekip phải trở về Thượng Hải nên hôm nay Băng Linh đã hẹn Đông Phương phu nhân đi shopping cùng cô. Lúc trước đến nhà Đông Phương chơi, Băng Linh cũng đã đồng ý đi mua sắm cùng bà rồi nên không thể thất hứa được. Huyền Thương đũng muốn đi cùng nhưng bên phía tập đoàn có một vài hợp đồng cần anh xem lại nên không thể đi chung với hai người được, chỉ có thể đợi đến trưa sau khi xử lý xong công việc sẽ đến trung tâm thương mại cùng hai người.

Hôm nay hai người vừa mới thức dậy, vệ sinh xong đi xuống định nấu đồ ăn sáng thì đã thấy Đông Phương phu nhân đến nấu ăn sẵn rồi ngồi chờ Băng Linh. Thấy hai người từ trên lầu đi xuống thì bà đứng dậy từ trên ghế đi đến kéo Băng Linh đến bàn ăn, để cô ngồi xuống dùng bữa sáng mà bà đã nấu, xem con trai mình như không tồn tại, nhìn cũng không nhìn một cái.

- Tiểu Băng à, con ăn nhanh đi rồi chúng ta còn đi nữa. Đây đều là do ta nấu đó, con ăn thử xem có ngon không?

- Dạ, cảm ơn bác gái!

Băng Linh lễ phép nói với Đông Phương phu nhân rồi quay qua nhìn Huyền Thương đang nhàn nhã đứng trên cầu thang đút hai tay vào túi quần.

- Thương, anh cũng đến ăn đi, đứng đó làm gì, coi chừng bị trễ đó.

Mà Huyền Thương đang đứng nghe bà xã gọi thì không chậm một giây đến ghế ngồi xuống ăn sáng. Đông Phương phu nhân cũng kéo ghế ra ngồi bên cạnh Băng Linh.

- Con cứ ăn đi, thằng đó mình đồng da sắt, nhịn một bữa không chết được, không biết con thích món gì nên bác mới nấu hơi nhiều một chút nếu không nó có phần sao, đây đều là hưởng ké từ con cả thôi.

Băng Linh nghe bà nói thì cũng chỉ mỉm cười, rõ ràng là bà rất quan tâm Huyền Thương, chỉ cần nhìn bàn ăn sáng này thì biết, đều là món Huyền Thương hay ăn nhất. Bà quan tâm nhưng lại luôn nói chuyện với anh bằng cái thái độ gay gắt như vậy. Cũng chỉ trách Huyền Thương luôn giữ cái biểu cảm 50 sắc thái một gương mặt, Đông Phương phu nhân chỉ muốn phá vỡ cái biểu cảm ấy của anh mà thôi. Băng Linh cũng biết trong nhà mẹ con hai người tuy hay nói chuyện đối chọi lẫn nhau nhưng lại thân với nhau nhất giống như cô và Thượng Quan Quân vậy.Tính tình của bà cũng có chút trẻ con, nói chuyện lại thẳng thắng không chút kiêng dè, ít ra nhờ vậy mà Huyền Thương cũng không đến nỗi nhạt nhẽo khi nói chuyện vì có một người mẹ dễ thương như Đông Phương phu nhân thì khả năng ăn nói tất nhiên không giống người thường.

- Mẹ à, con thật sự không biết năm xưa có phải mình bị bế nhầm không nữa. Có người mẹ nào nói như vậy với con trai mình chưa.

- Mẹ cũng thật hi vọng năm xưa bế nhầm, đáng tiếc không phải. Có điều mày sống mấy chục năm rồi đến hiện tại mới làm được một việc ra trò là tìm được cho mẹ một đứa con dâu thế này đấy. Cho nên miễn cưỡng cho mày chút mặt mũi nếu không mẹ đã nói hết những chuyện xấu hổ nhất của mày lúc nhỏ cho con bé biết rồi.

- MẸ! Mẹ đừng nói nữa để cô ấy ăn sáng cho xong, hai người còn đi mua xắm nữa.

- Hừ!

Băng Linh ngồi một bên vừa ăn vừa xem mẹ con hai người đấu khẩu mà vui vẻ không thôi. Sinh ra trong hào môn mấy ai có thể hạnh phúc như vậy chứ.

Hai người ăn xong, Băng Linh định làm chén đi rửa nhưng bị Huyền Thương ngăn cản. Anh nói mẹ đợi lâu rồi nên cô đưa bà đi trước đi, chén bát để anh rửa. Dù sao anh đến công ty cũng chỉ xem hợp đồng chứ không làm gì nên không cần để ý thời gian. Băng Linh thấy cũng hợp lý nên nghe lời lên phòng thay quần áo rồi lái xe đưa Đông Phương phu nhân đi shopping.

Băng Linh và Đông Phương phu nhân càn quét hết các cửa hàng trong trung tâm thương mại. Nhưng mua thì chỉ có Đông Phương phu nhân mua thôi, trang phục hay phụ kiện của Băng Linh đều được đặt làm riêng, mỗi tuần đều sẽ được người khác mang đến nhà định kỳ nên cô rất ít khi đi mua đồ, lâu lâu mới cùng mấy cô bạn thân của mình đi dạo thôi. Hôm nay đi cùng một người cuồng mua sắm như Đông Phương phu nhân thì miễn cưỡng mua vài thứ thôi, đều là bị ép phải mua.

Hai người dạo hết một buổi sáng, đồ mua nhiều quá phải đưa cho vệ sỹ mang xuống xe, hiện tại chỉ có hai người đi thôi. Đông Phương phu nhân dẫn Băng Linh vào một cửa hiệu bán trang phục nữ thuộc một thương hiệu rất nổi tiếng. Hai người nhìn một lượt các trang phục được treo trong cửa hàng, Đông Phương phu nhân nhìn thấy một chiếc váy màu hồng có đính đá quý. Áo không dây, dài chấm đất. Mặc đi dự tiệc cũng rất thích hợp.

Đông Phương phu nhân kéo Băng Linh qua, bảo nhân viên lấy cho cô thử, nhưng chưa kịp lấy xuống thì đã có người lên tiếng.

- Bộ váy này, tôi muốn!

Từ Mộng

Thật là có duyên, trung tâm thương mại này lớn như vậy, lại gặp cô ta ngay đúng của hàng này, cô ta lại nhắm trúng bộ váy mà Đông Phương phu nhân chọn cho cô nữa chứ.

- Xin lỗi vị tiểu thư này, bộ váy này, tôi đã nhìn trúng trước rồi.

Đông Phương phu nhân nhìn thấy Từ Mộng không biết từ đâu bước ra tranh đồ với bà thì đã không vui rồi. Lên tiếng nói với cô ta, trong giọn có chút mất kiên nhẫn.

- Các người nhìn trúng nó nhưng chưa có mua mà, vả lại nhìn cách ăn mặc của các người chắc cũng chẳng có khả năng mua nổi bộ váy này đâu nhỉ, tôi nói có đúng không tiểu thư Angela?

Từ Mộng nhìn thấy Băng Linh ở đây, đi cùng một phụ nữ trung niên khác thì cũng bất ngờ, cô ta để y là hôm nay không có Huyền Thương đi cùng cô. Đặc biệt Băng Linh lại định thử bộ váy mà cô ta nhìn trúng, đã vậy cô ta càng phải mua cho bằng được bộ váy này. Từ Mộng cứ nghĩ Băng Linh đi cùng mẹ cô, đến đây đi dạo cho có vậy thôi chứ cũng chẳng có tiền mua nổi thứ gì nên cũng tỏ thái độ coi thường. Mà Đông Phương phu nhân đứng một bên đương nhiên cảm nhận được sự khinh thường của Từ Mộng. Bà rất tức giận nhưng vẫn phải kìm nén, bà sông mấy chục năm trên đời, từ khi sinh ra đã được che chở, bảo vệ trong vòng tay của mọi người, gả đến phương xa cũng chưa từng chịu ủy khuất hôm nay lại bị một con nhóc miệng còn hôi sữa xem thường như vậy, coi thường bà thì thôi đi lại dám ăn nói như vậy với.con dâu tương lai của bà, có phải sống chán rồi nên muốn chết phải không.

Mà Băng Linh nghe Từ Mộng nói năng bất lịch sự như vậy cũng không nén nổi tức giận. Lên tiếng nói với cô ta.

- Phải, mặc dù chúng tôi chưa mua bộ váy này nhưng chúng tôi đã để ý và muốn thử trước rồi, Từ tiểu thư là người đến sau có phải nên biết kiêm nhẫn mà đợi một chút không? Còn việc chúng tôi có mua nổi hay không, Từ tiểu thư biết hay sao?

Đối với Băng Linh thì không khó để đoán ra suy nghĩ của Từ Mộng. Cô và Đông Phương phu nhân đi mua sắm từ sáng tới giờ đều có hai vệ sỹ đi theo xách đồ, vừa nãy đã để vệ sỹ mang đồ xuống xe cất rồi nên hiện tại cả hai tay không mang gì ngoài túi xách. Trang phục mà hai người mặc cũng chẳng phải của thương hiệu nổi tiếng gì. Băng Linh mặc đồ được thiết kế riêng, chỉ có một bộ nên người ta không biết của thương hiệu nào mà mẹ của Huyền Thương lại mặc một bộ sườn xám do tự tay Băng Linh vẽ và cho người thiết kế rồi mang đến tặng cho bà. Hai bộ đồ không thuộc thương hiệu nào nhưng lại có nét đặc biệt của riêng nó, người có hiểu biết tất sẽ nhìn ra thân phận của người mặc nó chỉ có kẻ nông cạn như Từ Mộng mới không nhận ra thôi. Ngau cả cô nhân viên đang đứng nãy giờ còn cảm nhận được Băng Linh và Đông Phương phu nhân là người không thể xem thường mà. Có điều dù sao cô ta cũng chỉ là nhân viên làm công ăn lương, khách hàng là thượng đế khôbg thể đắc tội, bọn họ biết thân phận Từ Mộng nhưng không biết thân phận của Băng Linh và Đông Phương phu nhân, bên nào nặng bên nào nhẹ bọn họ chỉ có thể nhìn mà làm.

- Tôi chỉ cần nhìn là biết mẹ con hai người không đủ khả năng mua nổi bộ váy này. Angela, không lẽ cô ngây thơ tới nỗi nghĩ đóng một, hai bộ phim là đủ tiền để cô mua nổi bộ đồ này sao. Ha, nực cười, à mà William đâu rồi, anh ấy không đi cùng cô để trả tiền cho cô sao hay là anh ấy chán cô rồi.

- Cô câm miệng, nếu nó dám chán Angela, tôi chặt gãy chân nó. Còn cô, cô nghĩ cô là ai mà kiêu căng như vậy, còn trẻ mà đã không biết phép tắc như vậy rồi, ai có thể chịu được một người như cô chứ. Bố mẹ cô thật đáng thương khi có một đứa con gái như cô, ai lấy phải cô chắc chắn sẽ xui xẻo ba đời đấy. Người gì đâu đã không xinh đẹp rồi còn vô phép vô tắc, bất lịch sự, ỷ mình giàu rồi khinh thường người khác. Cô nên nhớ núi này cao còn có núi cao hơn, đừng nghĩ nhà mình là giàu có nhất đại lục này, mai sau sẽ hối hận đó. Tôi nhìn cô đi đến đây một mình thì chắc chắn là chưa có người yêu hay chồng có đúng không, phải rồi, một người như cô ế là đúng.

Đông Phương phu nhân nghe Từ Mộng nhắc đến Huyền Thương thì như đụng phải vảy ngược, đặc biệt cô ta lại nói Huyền Thương sẽ chán Băng Linh thì bà lại càng tức hơn, nói cô ta một tràng khiến mặt cô ta tức tới nổi thay đổi màu sắc liên tục, hệt như con tắc kè hoa vậy.

- Bà...bà, sao bà dám nói như vậy hả. Bà nói tôi như vậy cũng chẳng sao, chẳng phải coi gái bà cũng bị William đá rồi sao, nếu không tại sao cô ta không đi cùng anh ấy mà lại đi cùng bà. Bây giờ bà nói nhiều như vậy thì có ích gì, dù là bộ váy này hay là William, phàm là những thứ Angela thích tôi đều muốn. Các người có cướp nổi không. Còn cô, mau gói bộ váy đó lại cho tôi, đây là thẻ thành viên VIP của tôi.

Câu cuối là Từ Mộng nói với cô nhân viên bán hàng. Sau đó cô a lấy từ trong túi xách ra một cái thẻ thành viên vip của thương hiệu cửa hàng này và một cái thẻ ngân hàng của cô ta. Mà Đông Phương phu nhân đứng một bên đang được Băng Linh vuốt giận thấy cô ta như vậy thì lớn tiếng nói.

- Đợi đã, bộ váy này tôi chọn trước.

Chưa kịp để Băng Linh ngăn cản thì bà đã nói trước rồi.

- Vậy bác có thẻ thành viên không ạ, người có thẻ thành viên sẽ được ưu tiên hơn, vị tiểu thư này chẳng những có thẻ thành viên mà còn là khách vip của chúng tôi nên sẽ được ưu tiên hơn.

- Sao hả, không có phải không, tôi đã nói mà, kẻ có thân phận như các người làm sao biết thẻ thành viên như thế nào.

- Từ tiểu thư có phải khinh người quá rồi không, sao cô biế tôi không có thẻ thành viên. Sở dĩ tôi không lên tiếng nãy giờ là vì tôi không thích bộ váy này nên chẳng muốn tranh cãi với một người có học thức cao như Từ tiểu thư đây, ảnh hưởng đến việc buôn bán của cửa hàng, còn nữa vị phu nhân này không phải mẹ tôi. Nãy giờ cô hiểu lầm hơi nhiều rồi thì phải.

- Không phải mẹ cô, cô nghĩ tôi là con nít sao? Chẳng qua là cô muốn giữ chút mặt mũi cho bản thân và bà ấy nên mới nói vậy thôi. Bà ấy không phải mẹ cô thì là mẹ ai chứ?

Băng Linh định lên tiếng trả lời thì đã có một giọng nói khác trả lời dùm rồi.

- Mẹ tôi!

Mà khi nghe thấy giọng nói ấy, Băng Linh nở một nụ cười dịu dàng, Đông Phương phu nhân thì lại tức giận, miệng lẩm nhẩm:

' Thằng ranh con, mày chết với mẹ! '

Bà noi rất nhỏ chỉ đủ Băng Linh nghe được. Còn Từ Mộng thì sững sờ, gương mặt có một biểu cảm hệt như sét đánh giữa trời quang.

Tiếp đó Huyền Thương xuất hiện trong của hàng cùng với tiếng hút khí của các nhân viên nữ.

- Anh đến rồi!

Huyền Thương bỏ qua những ánh mắt nóng chết người của các nhân viên mà bước đến đứng cạnh Băng Linh, đưa tay vuốt tóc cô, nói ra ba chữ đó.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Sự xuất hiện đầy bất ngờ của Đông Phương Huyền Thương đã làm thay đổi hoàn toàn cục diện. Từ Mộng nghe Huyền Thương nói người phụ nữ trung niên mà cô ta khinh thường nãy giờ là mẹ của anh khiến cô ta như nhìn thấy quỷ vậy, không dám tin vào những điều mình nghe được. Cô ta vốn đã không được anh để ý đến, bây giờ lại đắc tội với mẹ của anh thì cô ta đừng hòng có chút hi vọng hay cơ hội nào để đến với anh. Cô ta ngàn vạn lần suy nghĩ cũng không ngờ đến mẹ anh lại trở nên thân thiết với Băng Linh như vậy, lại còn cùng cô đi shopping nữa chứ. Cô ta định lên tiếng giải thích thì Huyền Thương đã nói trước rồi.

- Các người cần thẻ thành viên chứ gì, được!

Anh vừa nói vừa lấy từ trong túi áo khoác của mình ra một chiếc thẻ đen, mà cô nhân viên vừa nhìn thấy thì sững sờ. Đó là thẻ vip kim cương đen của thương hiệu. Những người có được tấm thẻ này phải là những người có thân phận không tầm thường chút nào đâu, phải được thương hiệu lựa chọn kỹ càng trong hàng ngàn thành viên mới chọn ra 10 người sỡ hữu tấm thẻ này, đẳng cấp của nó so với thẻ thành viên vip chính là một trên trời một dưới đất.

Mà Băng Linh đứng một bên thấy anh đưa ra tấm thẻ đen kia với ý định mua chiếc váy thì cô đưa tay ngăn cản anh, trước ánh mắt ngờ vực của anh và Đông Phương phu nhân cô nói:

- Will, anh không cần phải làm vậy đâu. Em cũng không thích chiếc váy này lắm nên anh không cần mua, nếu muốn mua thì em đã mua lâu rồi, cũng vì bác gái muốn em mặc thử nên mới nán lại đây nãy giờ thôi, bây giờ có lẽ không cần nữa rồi.

- Anh hiểu rồi, anh lại quên mất nếu em muốn mua nó thì sẽ không để người khác cướp đi, dù sao cái chiếc thẻ này cũng là em vô tình làm rơi trong phòng nên anh giữ dùm em thôi mà. Được rồi, vậy chúng ta không mua nó nữa, em muốn đi dạo chỗ khác thì đi. Mẹ, người có ý kiến gì không?

- Nếu con bé đã không muốn thì mẹ sẽ không ép, chúng ta đi chỗ khác, bây giờ nhìn lại mẹ cũng cảm thấy nó không hợp với Angela nhà mình. Con bé tốt như thế này sao có thể thích cùng một chiếc váy với loại người như vị tiểu thư cao quý kia được.

Đông Phương phu nhân quả là mẹ của Huyền Thương, nói câu nào là chất câu đó, mắng người mà không cần dùng một từ thô tục nào nhưng mọi người vẫn nghe ra hàm ý trong đó, Băng Linh và Từ Mộng thuộc hai đẳng cấp khác nhau! Mà Từ Mộng nghe bà nói vậy gương mặt lúc trắng lúc đỏ, tức giận nhưng không dám hó hé một lời. Băng Linh cảm thấy bọn họ tốn thời gian ở đây cũng nhiều rồi nên kêu Huyền Thương và mẹ anh đi chỗ khác.

- Will, bên kia là khu vực thời trang dành cho nam giới, chúng ta qua kia xem thử, em cũng muốn xem có bộ đồ nào hợp với anh không?

- Được vậy chúng ta đi thôi!

Huyền Thương thấy Băng Linh quan tâm mình như vậy thì lòng ngọt ngào không thôi, nắm tay cô rời đi trước bao nhiêu ánh mắt ghen tỵ của mọi người xung quanh, đương nhiên không thể không kể đến ánh mắt uất hận không cam tâm của Từ Mộng. Đông Phương phu nhân thấy con trai và con dâu rời đi thì cũng đi luôn, trước khi rời khỏi đương nhiên không quên lại một câu.

- Tạm biệt cô gái ngực bự não nhỏ! Con dâu, đợi mẹ với!

Câu cuối là nói với Băng Linh. Từ Mộng nghe Đông Phương phu nhân nói như vậy thì không kìm nổi trút con giận lên những món đồ xung quanh, gây sự chú ý cho mọi người xung quanh. Có người nhận ra cô ta là diễn viên nên đã quay phim chụp hình lại rồi đăng lên mạng xã hội, gây nên một hồi sóng to gió lớn nữa. Còn những cô nhân viên xung quanh cũng chẳng biết làm gì ngoài việc để cô ta trút giận lên mọi thứ, bọn họ biết rõ thân phận của cô ta nên cũng không dám đắc tội.

Còn đám người Huyền Thương thì đi sang một cửa hàng Âu phục cho nam. Băng Linh cảm thấy Âu phục thường ngày của anh chủ yếu là màu tối thôi, không đen thì cũng là xám nên muốn mua thêm cho anh vài bộ vest màu tươi sáng một chút, đương nhiên không thể chọn màu quá lố rồi mặc dù anh mặc

gì cũng đẹp, cô biết chỉ cần là cô chọn cho ann thì anh sẽ mặc nhưng cô vẫn phải tôn trọng sở thích của anh không thể bắt anh ăn mặc theo sở thích của mình được, cô chỉ chọn một vài màu không tối nhưng sẽ không quá nổi bật cho anh, ít nhất vẫn nằm trong giới hạn anh có thể chấp nhận được. Đông Phương phu nhân ngồi trên ghế trong cửa hàng nhìn con dâu chọn đồ cho con trai mà cảm thấy mình thật thừa thải nhưng vì hạnh phúc của con trai nên tạm thời bỏ qua, không để ý. Mà cũng phải công nhận mắt thẩm mỹ của con dâu bà quá tốt, cứ chọn một bộ, con trai bà thử vào là lại đẹp trai thêm một chút. Lúc này Huyền Thương đang được Băng Linh thắt thử cà vạt cho, tranh thủ hỏi nhỏ cô:

- Bộ váy lúc nãy anh cảm thấy cũng rất đẹp, sao em lại không thích hay là bởi vì Từ Mộng cũng thích nó nên em nhường, không muốn tranh chấp với cô ta?

- Anh phải biết rằng thứ em đã muốn người khác đừng hòng cướp được, Từ Mộng dựa vào đâu mà dành với em. Theo như anh nói, vì cô ta cũng thích mà em phải nhường, vậy không lẽ cô ta thích anh, yêu anh em cũng phải nhường anh cho cô ta hay sao?

- Em dám?

Huyền Thương nghe cô nói nhường anh cho người khác thì trong lòng hụt hẫng, hai tay siết chặt eo cô, để cả người cô dựa sát vào anh. Trước ánh mắt oán giận như con mèo nhỏ xù lông của cô anh lại đưa ra bộ mặt của một tên lưu manh, gằn từng tiếng nói ra hai chữ kia.

- Em sao nỡ chứ, trên đời này khống có người đàn ông nào tốt hơn anh trong mắt em đâu. Anh đi rồi em biết đi đâu tìm một người yêu em như anh chứ, chăm sóc em còn hơn chăm con gái.

- Vậy tại sao lại không thích cái váy?

- Khí chất của nó quá dịu dàng, nhu nhược. Em lại không thích mình nhu ngược yếu đuối.

- Trước đây em vẫn hay mặc màu hồng mà?

- Các bộ váy màu hồng của em đều không dịu dàng như nó mà có mộ chút cá tính và nổi loạn trong đó, sau khi quen anh em chỉ mặc màu hồng anh chọn thôi. Đối với em màu hồng tượng trưng cho sự yếu đuối của một cô gái mà em chỉ nguyện yếu đuối nhu nhược khi có anh ở bên, nên em mới chấp nhận mặc những bộ váy màu hồng anh chọn.

Càng nói về sau giọng Băng Linh càng nhỏ dần. Mà Huyền Thương thấy Băng Linh dịu dàng nhu tìn như thế với mình thì lòng đã mềm nhũn ra luôn rồi. Anh đưa tay mình nâng mặt cô lên, nhìn vào mắt cô nói:

- Cô gái của anh, anh phải yêu em nhiều như thế nào cho đủ đây?

- Anh lo gì chứ, chúng ta còn có cả một đời cơ mà.

- Thật hi vọng kiếp sau chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau như thế này.

- Kiếp sau có phải nên đến lược anh đi tìm em không?

- Được thôi nếu thật sự có kiếp sau, anh nhất định bắt em về làm vợ!

- Em sẽ đợi anh!

- Hai đứa xong chưa vậy, mẹ đói lắm rồi đó.

Tình cảm lãng mạn đột nhiên bị câu nói của Đông Phương phu nhân đánh gãy. Huyền Thương và Băng Linh chỉ biết cười gượng. Đông Phương phu nhân cũng không muốn phá vỡ giây phút tình cảm của con trai và con dâu đâu nhưng mà bà quả thật đói bụng lắm rồi. Vả lại đây là nơi đông người, cũng không phải ở nhà để hai đứa tình cảm với nhau, muốn nói gì muốn làm gì thì nên về nhà rồi nói rồi làm, chẳng có ai ngăn cản cả!

- Được rồi mẹ, con dẫn hai người đi ăn trưa. Cô, gói tất cả những bộ đồ cô ấy đã chọn lại bao gồm cả cà vạt, mang đến địa chỉ này cho tôi.

Huyền Thương nói một câu với mẹ mình xong rồi quay qua cô nhân viên nói, sau đó tiêu sái dắt tay Băng Linh đi, phía sau là Đông Phương phu nhân.

***

Sau khi ăn trưa, Huyền Thương đưa mẹ anh về lại biệt thự Đông Phương rồi anh cùng Băng Linh trở lại nhà cô. Ngày mai phải về lại Thượng Hải nên có khá nhiều đồ phải dọn dẹp, Băng Linh cũng phải chuẩn bị đưa bầy thú cưng của mình về nữa, việc này cô đã giao cho Trần Minh xử lý rồi. Còn Olearn anh ấy đã lên máy bay hôm qua rồi, sau khi về Thượng Hải cô sẽ đi dự tiệc sinh nhật của Mặc Thần ca ca rồi phải bay qua Mỹ cùng Olearn nữa, phải ở nước ngoài tận hai tháng lận, sắp tới có lẽ cô sẽ rất bận, Huyền Thương lại không ở bên cạnh cô, chắc sẽ nhớ anh lắm nhưng phải chịu thôi, vì sự nghiệp. Cô cũng đã nói chuyện xuất ngoại với anh rồi, anh định đi cùng cô nhưng cô không đồng ý, thời gian hai tháng không phải là ngắn, cô lại đi vì công việc, cũng sẽ không có nhiều thời gian ở bên anh. Vả lại thời gian đó lại là lúc tuyên truyền cho bộ phim

« Thanh Yên truyện », bộ phim này được quay trong bí mật, trước đó ngoại trừ những người có liên quan ra thì không ai biết chi tiết việc quay phim diễn ra thế nào, đạo diễn Quan lại muốn chiếu sớm nên sẽ tuyên truyền luôn, sau đó sẽ chiếu, thời gian chiếu xong bộ phim trước thời gian diễn ra lễ trao giải một tháng, vẫn có khả năng được đề cử. Cũng vì vậy mà công việc tuyên truyền sẽ rất bận, cô là nữ chính vắng mặt đã đành, Huyền Thương là nam chính không thể thiếu được, nếu mọi người biết anh vì cô mà vắng mặt thì lại trở thành nhược điểm để đối thủ bắt thóp, trở thành đề tài cho mọi người

bàn tán. Nếu thật sự bị bàn tán chỉ cần một mình cô đứng mũi chịu sào là được, không cần kéo Huyền Thương vào. Dù sao lúc trước họp báo tuyên truyền cho « Lạc lối », cô vì bị thương nên đã vắng mặt, bị mọi người bàn tán một phen rồi nhưng nhờ Phan Thành Thiên cùng đạo diễn Quan nói giúp nên đã lắng xuống, về sau vai diễn của cô cũng rất được mọi người yêu thích nên đã vớt vát lại không ít. Lần này cô đành chịu bị bàn tán một phen nữa vậy, dù sao việc xuất ngoại cô không thể trì hoãn được, Olearn đã ở đây đợi cô lâu rồi.

Thu xếp trong hành lý để ở một bên chờ ngày mai mang lên máy bay nữa thôi. Huyền Thương và Băng Linh cũng đã gọi điện báo cho cấp dưới và tài xế để ngày mai họ ra đón. Hai người lại dắt nhau do chơi nguyên buổi chiều, chụp ảnh giấu mặt rồi đăng lên mạng xã hội, dù sao sự việc lúc trưa của Từ Mộng đã trở thành hot search rồi, nếu cứ còn tiếp diễn như thế, chẳng những ảnh hưởng đến danh tiếng của cô ta mà còn ảnh hưởng tới việc tuyên truyền cho phim sắp tới, cái Huyền Thương và Băng Linh quan tâm không phải hình tượng của cô ta trong mắt mọi người mà là hình ảnh của bộ phim trong mắt mọi người. Dù sao Huyền Thương cũng được mọi người chú ý và đón nhận hơn so với Từ Mộng rất nhiều. Việc anh cùng bạn gái đi chơi rồi show ân ái nhất định sẽ trở thành hot search, việc của Từ Mộng sẽ nhanh chóng bị lãng quên mà thôi. Đúng như dự đoán, chưa đến 10" thì những bức ảnh Huyền Thương đăng lên được mọi người săn đón rất nhiều, bằng con mắt tinh tường của mình mọi người thi nhau suy đoán bạn gái anh là ai dựa vào ngoại hình, trang phục, phụ kiệm,...rồi còn cùng nhau suy đoán những nơi anh và bạn gái đến thông qua những tấm ảnh rồi còn thi nhau chạy sến đó với hi vọng sẽ gặp được hai người. Đáng tiếc là Băng Linh và Huyền Thương sau khi rời khỏi nơi chụp ảnh rồi mói đăng nhe nên mọi người sẽ không gặp được. Có điều cũng nhờ hai người mà những nơi hai người đi qua, nhà hàng hai người đến ăn trở nên đông khách hẳn lên. Dạo chơi hết một ngày trời, Băng Linh và Huyền Thương về nhà tắm rửa rồi ôm nhau ngủ thẳng cẳng đến sáng, đúng giờ ra sân bay về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 75: Colin

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sân bay thành phố Thượng Hải

Chuyến bay của ekip làm phim đã đáp xuống, mọi người lần lượt rời khỏi máy bay ra bên ngoài đợi người đến đón. Riêng Huyền Thương và Băng Linh thì có Tạ Phong lái xe đến đón, hành lý của hai người sẽ được mang đến biệt thự của Huyền Thương sau. Đâm thú cưng thì đã được Trần Minh sắp xếp đưa về nhà từ hôm qua rồi.

Băng Linh về nhà thì sắp xếp quần áo vào tủ, chuẩn bị trang phục để 3 ngày sau đi dự sinh nhật của Sở Mặc Thần tại biệt thự Sở gia, 4 ngày sau đó cô phải xuất ngoại. Lúc này Huyền Thương cũng đã vào phòng, anh đã thay một bộ đồ thoải mái mặc ở nhà, Băng Linh thấy anh vào thì chạy đến ngồi yên trên đùi anh, hai tay ôm cổ anh, dụi đầu vào ngực anh. Huyền Thương thấy cô dịu dàng ngoan ngoãn như con mèo nhỏ thì cười cưng chiều, đưa tay vuốt tóc cô như nựng mèo nhỏ.

- Sao hả, mệt rồi chứ gì?

- Um!

- Vậy thì em nghỉ ngơi một chút đi, anh làm xong bữa trưa sẽ gọi em xuống.

- Dạ!

Nói rồi anh để Băng Linh nằm trên giường ngủ, chỉnh máy lạnh cho phù hợp rồi xuống bếp nấu ăn.

Khoảng 45" sau thì Huyền Thương làm xong bữa trưa lên gọi Băng Linh xuống ăn. Cô đã thay một chiếc váy thoải maia hơn rồi. Hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

- Hình như ba ngày sau em sẽ đi dự sinh nhật của Sở Mặc Thần phải không?

- Dạ, anh có nhận được thiệp mời không? Hôm qua em đã nói với Mặc Thần ca ca là hôm nay em sẽ về Thượng Hải, thiệp mời của em chắc lát nữa sẽ được gửi đến.

- Anh có nhận được thiệp mời nhưng tên là Đông Phương Huyền Thương chứ không phải là William.

- Vậy nếu anh muốn tham dự buổi tiệc thì phải lấy danh nghĩa Đông Phương thiếu sao?

- Đúng vậy!

- Có tiện không? Dù gì bây giờ mọi người biết đến anh với thân phận Will đế. Nếu bây giờ thân phận Đông Phương thiếu của anh bại lộ sẽ gây nên một hồi sóng to gió lớn trong giới giải trí lẫn thương giới.

- Anh cũng không nói mình sẽ dự tiệc với danh nghĩa Đông Phương thiếu.

- Hả?

- Bằng mọi giá anh phải đi cùng em, để em một mình xuất hiện tại một nơi đầy hơi thở giống đực, anh không yên tâm.

- Em cũng không phải như mấy cô diễn viên thích đi cửa sau, anh lo cái gì? Nhưng mà anh đến dự tiệc mà không có thiệp sao?

- Theo sự hiểu biết của anh về Sở Mặc Thần cùng với sự quan tâm anh ta dành cho em, anh đoán thiệp mời anh ta gửi cho em chắc chắn khác một trời một vực với tấm thiệp anh ta gửi cho người khác.

- Anh muốn em đưa anh đi cùng!

- Chỉ có em hiểu anh!

- Sao giống em đang bao nuôi anh quá vậy?

- Người khác nghĩ vậy cũng được, anh không để ý.

- ...

Vừa nói được một lúc thì hai người cũng giải quyết xong bữa trưa. Băng Linh ra ngoài vườn chơi với đám thú cưng còn Huyền Thương thì gọi stylist chuẩn bị trang phục cho anh đi dự tiệc. Quả thật bấy lâu nay stylist của anh đã làm việc mà không thẹn với lòng rồi. Không còn nhận lương mà ăn không ngồi rồi nữa, bọn họ thật cảm ơn người đã khiến Will để thay đổi nhiều như vậy.

Đến ngày 20 - 8, ngày sinh nhật của Sở Mặc Thần. Trời vừa tối, Băng Linh đã bắt đầu thay đồ và trang điểm chuẩn bị đi dự tiệc. Cô chọn cho mình một chiếc váy dài trên gối màu kem thêu hoa văn vàng, không dây, phủ bên ngoài là một tấm vải mỏng dài đến cổ tay. Cô chọn thêm cho mình một đôi giày màu kem.

(Bộ váy này hơi khó tả một tí nên mọi người thông cảm cho tình độ miêu tả có hạn của mình)

Huyền Thương hôm nay cũng rất bảnh bao trong bộ Âu phục màu kem, gần như trùng màu với bộ váy của Băng Linh. Hap người dắt tay nhau đi đến bữa tiệc được tổ chức tại biệt thự Sở gia.

***

Sở thị thành lập tại Trung Quốc không lâu nhưng nhờ có tài lực lớn lại cộng thêm khả năng lãnh đạo tuyệt vời của Sở Mặc Thần đã nhanh chóng trở thành một trong những doanh nghiệp chủ chốt của nên kinh tế đại lục. Chính vì thế mà xuất hiện rong bữa tiệc này đều là những nhân vật không giàu cũng quý, có những người vì muốn tranh thủ cơ hội để được quen biết với Sở Mặc Thần mà không từ thủ đoạn để có được tấm thiệp mời để thm dự bữa tiệc, thậm chí anh hai và anh ba cô cũng tham gia với danh nghĩa đại diện cho Thượng Quan gia. Băng Linh và Huyền Thương đi đến cửa chính, cô đưa thiệp của mình cho vệ sỹ, quả nhiên như những gì Huyền Thương đoán, thiệp của cô chỉ dành cho những khách mời đặc biệt quan trọng có quan hệ mật thiết với Sở Mặc Thần. Lúc nãy cô cũng có để ý thiệp của những người khác là màu trắng, riêng của cô lại lad màu vàng. Vệ sỹ nhìn thấy thiệp của cô, đưa mắt nhìn cô rồi nhìn qua Huyền Thương đi cùng cô, không nói một lời nhường đường cho cả hai vào. Cô và Huyền Thương bước vào đại sảnh bữa tiệc đã thu hút không ít ánh nhìn, Sở Mặc Thần đang đứng một chỗ tiếp khách thấy cô đến thì nói vài lời với vị khách kia rồi cất bước đến chỗ cô, miệng nở nụ cười dịu dàng và vui vẻ.

- Mặc Thần ca ca, chúc anh sinh nhật vui vẻ! Đây, quà em tặng anh.

- Cảm ơn em! Thật ra em có thể đến là anh đã vui lăm rồi, không cần tặng quà đâu.

- Hôm nay là sinh nhật anh, em đến dự đi tay không còn ra thể thống gì. Thôi, anh có thể mở quà ra coi thử, xem có thích không. Còn không thì anh để kết thúc bữa tiệc rồi coi cũng được.

- Anh muốn xem bây giờ. Anh thật sự rất bất ngờ món quà Băng Linh tặng cho anh là gì.

Sở Mặc Thần vừa nói vừa mở nắp hộp quà ra, bên trong là một chiếc khăn choàng cổ màu nâu đậm, nhìn khá từng sợi len được đan vào nhau vô cùng tỉ mỉ và tinh tế có thể thấy được người đan đã bỏ ra không ít công sức cùng tâm huyết, Sở Mặc Thần vừa nhìn là biết đây là do chính tay Băng Linh đan. Trong lòng chảy qua một dòng nước ấm len lỏi đến từng tế bào trong cơ thể anh.

- Món quà tuyệt vời nhất ngày hôm nay, anh thật sự rất thích món quà này.

- Anh thích là em vui rồi. Em vốn định tặng một món quà có giá trị nhưng nghĩ đến thân phận của anh chắc chắn không thiếu những món đồ có giá trị liên thành, tặng thêm một món cũng chi chật chỗ nên thôi vả lại nhiệt độ cũng bắt đầu giảm rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ đến đông rồi, vừa hay anh có thể dùng. Anh sống ở Italy lâu rồi, em sợ anh không quen với thời tiếc ở Trung Quốc, hi vọng chiếc khăn choàng cổ này sẽ giúp anh ấm âp hơn khi ở nơi đất khách quên người này.

- Em quả nhiên là một người rất tâm lý, món quà này là do em tặng vậy nên mùa đông sắp tới đây anh sẽ ấm áp chứ không còn lạnh lẽo như những năm trước nữa. Còn nữa, em nói sai rồi, trong người anh cũng có một nửa dòng máu Trung Hoa, nơi đây với anh không thể nói là đất khách quê người được.

- Xin lỗi, là em sai. A, đúng rỗi, dưới hộp còn một món quà đặc biệt nữa.

- Vậy sao? Để anh xem!

Sở Mặc Thần nghe Băng Linh noia thì tay cầm lấy khăn choàng cổ lên, xem thứ dưới hộp, đó là một chiếc hộp nhỏ bên trong là một cặp ngọc bội màu trắng ghép thành một khôi hoàn chỉnh-đó là miếng ngọc mà Băng Linh đã đấu giá khi còn ở Bắc Kinh. Khi Sở Mặc Thần nhìn thấy miếng ngọc kia thì lại cảm thây cực kỳ quen thuộc, anh lại cảm thấy lòng mình có gì đó nhói đau, như đã từng mất đi một thứ gì đó rất quan trọng, một dòng ký ức lướt qua đầu anh rất nhạn, anh không thể nắm bắt được. Băng Linh thấy anh nhìn chằm chằm miếng ngọc thì lên tiếng.

- Miếng ngọc màu là em đấu giá khi còn ở Bắc Kinh. Nó có một ý nghĩa rất quan trọng đối với tình yêu, khi anh tìm thấy tình yêu đích thực của đời mình thì hãy tặng một nửa miếng ngọc cho người đó, hi vọng hai người sẽ hạnh phúc đến bạc đầu.

Sở Mặc Thần nghe cô nói thì gượng cười. Đáng tiếc, người nắm giữ nửa miếng ngọc này mãi mãi không phải là em.

- Rất cảm ơn món quà đầy ý nghĩa này của em.

Huyền Thương đứng nãy giờ như không khí nhìn hai người kia anh anh em em mà bình dấm chua đổ mãi không hết, đáng tiếc hai người kia lại không nghe được mùi. Phải đợi hai người kia nói chuyện xong, Sở Mặc Thần phải đi tiếp khách thì anh thân là bạn trai mới có cơ hội nói chuyện với bạn gái mình. Băng Linh nói vài lời với Sở Mặc Thần, đợi anh đi tiếp khách rồi cô mới quay qua nhìn người yêu mình, thấy gương mặt anh đã đen như đít nồi thì khôbg nhịn được cười, trong lòng lại cảm thấy hối hận vì đã khôbg để ý đến anh.

- Mùa đông này có món quà của em anh sẽ ấm áp mà không còn lạnh lẽo. Nghe ngọt ngào quá nhỉ.

- Anh đang ghen?

- Em nghĩ sao?

- Được rồi mà Thương, Mặc Thần ca ca có món quà của em nên anh ấy sẽ ấm áp vượt qua mùa đông năm nay, nhưng anh chẳng phải có em bên cạnh cả đời hay sao. Chẳng phải anh sẽ hạnh phúc đến hết đời hay sao?

- Khôbg cãi lại em luôn! Thôi được rồi, đợi anh một chút anh đi lấy cho em chút thức ăn.

- Vâng!

Băng Linh vừa nhìn thấy bóng Huyền Thương đi khuất, định tìm một chỗ trống để ngồi. Cô chưa kịp đi thì có một cô gái đi đến chỗ cô, nói chuyện cùng cô. Một cô gái thuần Tây, vô cùng xinh đẹp, đẹp theo một vẻ ngây thơ và trong sáng nhưng nhìn sâu vào đôi mắt xanh ấy, Băng Linh cảm thấy cô ấy không đơn giản như vẻ bề ngoài mà cô ấy thể hiện cho mọi người thấy.

- Xin chào!

Cô ấy nói tiếng Italy với Băng Linh, cô cũng đáp lại bằng một câu tiếng Italy.

- Chào cô, chúng ta hình như không quen nhau, đúng không?

- Cô không biết tôi nhưng tôi biết cô, tiểu thư Angela.

- Cô biết tôi sao? Vậy để tôi đoán thân phận cô. Cô...là em gái của Nancy.

Cô gái kia nghe Băng Linh đoán ra thân phận cuat mình qua vài giây thì sững sờ không thôi, ánh mắt xinh đẹp lóe lên vẻ kỳ lạ nhưng rất nhanh đã được cô ấy che giấu, tuy nhiên vẫn không qua được ánh mắt sắt bén của Băng Linh.

- Cô thật sự rất thông minh. Tôi tên là Colin - con gái của ông Carlos, em gái của Nancy. Nhưng tôi vẫn có một thắc mắc, tại sao cô đoán ra được thân phận của tôi, lại nói tôi là em gái của Nancy mà không phải chị gái.

- Gương mặt cô có vài nét giống với Nancy nên tôi đoán cô là chị hoặc em gái cô ấy nhưng đoán cô là em gaia vì cô có nét ngây thơ trong sáng của một thiết nữ nới lớn còn Nancy là vẻ đẹp gợi cảm quyến rũ của một phụ nữ.

- Chẳng trách Jonathan lại để ý cô đến vậy.

- Cô không hợp với anh ấy.

Colin nghe Băng Linh nói vậy thì đứng hình vài giây, ánh mắt lóe lên tia ác độc.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Tâm tư của Colin

Trong đầu Băng Linh hiện tại chỉ có một suy nghĩ: Cô gái này không đơn giản. Cô ta có được một vẻ đẹp trong sáng và ngây thơ, trong mắt mọi người cô ta chỉ như một thiếu nữ mới lớn, không hiểu sự đời. Nhưng vẻ tức giận và oán hậnN vừa xuất hiện trong ánh mắt cô ta đã bán đứng tất cả, dù chỉ trong chớp mắt nhưng Băng Linh chắc chắn mình không nhìn nhầm. Một cô gái trẻ nhưng tâm cơ rất nặng, có thể dễ dàng qua mắt mọi người kể cả Mặc Thần ca ca thì dĩ nhiên không đơn giản. Có điều Băng Linh biết cô gái này sẽ không làm hại Sở Mặc Thần bởi vì cô nhận ra tình yêu Colin dành cho anh nên cũng bớt lo phần nào. Nhưng một cô gái như vậy trở thành vợ của anh là tốt hay xấu đây. Giữa hai chị em Nancy và Colin thì ít ra Nancy vẫn còn tốt hơn Colin một chút vì cô ấy thể hiện bản chất thật của mình ra với mọi người, không che giấu dù cho cô ấy có chua ngoa đanh đá nhưng đã làm thì sẽ nhận, không che giấu tâm tư như Colin, cho dù là người bên cạnh thân thiết tới đâu cũng không thể thấu hiểu được con người thật của Colin, mãi mãi không biết được hành động tiếp theo của cô ta là gì.

- Cô Angela dựa vào đâu mà nói tôi không hợp với anh Jonathan? Hay là cô cũng giống những người khác cho rằng chỉ có chị Nancy là thích hợp làm vợ anh ấy?

Colin mặc dì tức giận khi nghe Băng Linh nói cô ta không hợp với Sở Mặc Thần nhưng cô ta vẫn phải giữ gìn hình tượng ngoan ngoãn và trong sáng mà cô ta đã gây dựng suốt bao năm qua trong mắt mọi người. Cô ta lên tiếng chất vấn Băng Linh, trong giọng nói còn có chút nghẹn ngào, nếu là đàn ông nhìn thấy vẻ mặt vừa xinh đẹp vừa đáng thương này của cô ta thì sẽ hận không thể ôm cô ta vào lòng mà an ủi một phen nhưng Băng Linh thì không, cô đã nhìn thấu bản chất của Colin rồi thì sao có thể bị vẻ mặt này của cô ta đánh lừa chứ.

- Cô hay chị cô đều không phù hợp vì hai người chưa chắc đã là người Jonathan yêu. Hạnh phúc của anh ấy do anh ấy tự quyết định không phải chỉ do vào lời nói của bậc tiền bối là có thể định đoạt được.

- Nhưng tôi và anh ấy là thanh mai trúc mã với nhau, tình cảm vô cùng sâu đậm tại sao không thể ở bên nhau chứ, chẳng lẽ mười mấy năm tình cảm còn không đủ để hai người sống bên nhau hay sao?

Colin nghe Băng Linh nói thì càng kích động nhưng phải cố giữ bản thân bình tĩnh. Yêu sao, cô ta yêu Jonathan mười mấy năm nhưng tại sao anh thậm chí chưa từng nói một chữ thích với cô ta. Cô ta lại càng hận khi người được chọn làm vị hôn thê của anh không phải cô ta mà là Nancy. Dù cho nh chưa từng chấp nhận mối hôn sự này nhưng ít nhất trong mắt mọi người thì thân phận vị hôn thê vẫn rất có ảnh hưởng chỉ cần có thêm thời gian để một vài sự việc ngoài ý muốn xảy ra thì anh nhất định sẽ đồng ý nhưng thân phận đó không thuộc về cô ta. Nhưng ù cho thế nào thì vợ của anh nhất định phải là Colin này.

- Là thanh mai trúc mã thì sao? Hai người lớn lên bên nhau chưa chắc đã yêu nhau, tôi cũng đã từng có một thanh mai trúc mã tình cảm của chúng tôi rất tốt, cực kỳ tốt. Tôi cũng từng nghĩ mìn sẽ lấy anh ấy làm chồng nhưng mãi đến thời gian hiện tại tôi mới nhận ra là mình đối với anh ấy không phải là yêu, không phải tình bạn nhưng cũng chẳng phải là yêu, nói đúng hơn là tri kỷ.

Thanh mai trúc mã mà cô nói dĩ nhiên không phải người họ Trịnh kia mà là Mặc Thần ca ca của cô - Lăng Mặc Thần. Cô cũng từng nghĩ là mình yêu Sở Mặc Thần nhưng mãi đến lúc gặp được Huyền Thương thì cô mới hiểu cảm giác yêu một người là như thế nào, hoặc trong lúc cô sắp chết đi thì cô đã biết mình...không yêu Sở Mặc Thần nhưng tình cảm giữa cô và anh không gì có thể thay thế được, mà vị trí của Huyền Thương và Sở Mặc Thần trong lòng cô tuy không giống nhau nhưng lại quan trọng như nhau. Trong giọng nói của cô có một chút hoài niệm, nhớ về những kỷ niệm ngày xưa. Colin nghe cô nói trong đầu cũng hiện lên những hình ảnh mà cô cùng Sở Mặc Thần lúc nhỏ, tâm trạng cũng dần bình tĩnh hơn. Cô định lên tiếng thì Băng Linh đã đặt hai tay lên vai Colin và nói tiếp.

- Đời người rất khó để có được một tri kỷ, Colin, tôi chân thành khuyên cô đừng làm mất tình cảm vốn rất đẹp đẽ này. Cô yêu Jonathan, tôi biết, nếu anh ấy cũng thật lòng yêu cô, tôi sẽ chúc phúc cho hai người nhưng...anh ấy không hề yêu cô, nếu cô cứ cố chấp muốn anh ấy yêu cô thì về sau cô và anh ấy sẽ có một kết cục mà không ai muốn có đâu.

- Kết cục gì chứ?

- Người dưng...cũng không bằng!

Băng Linh vừa nói xong thì cảm nhận được cơ thể Colin khẽ run một cái.

- Sao cô biết anh ấy sẽ không yêu tôi? Chưa thử thì làm sao biết?

- Colin, tình cảm không như làm thí nghiệm. Làm thí nghiệm sai, cô có thể thử làm lại rất nhiều lần nhưng tình cảm một khi đã chết thì không thể cứu vãn được đâu. Cô muốn thử, nhưng nếu thất bại cô và Jonathan sẽ có kết cục như tôi đã nói. Cô thật sự muốn bản thân mìn đến cả cơ hội được Jonathan coi là một đứa em gái, một người bạn cũng không còn hay sao.

Băng Linh cũng không hiểu vì sao cô lại chân thành nói chuyện với cô gái nhỏ này như thế dù đây là lần gặp mặt đầu tiên của hai người. Có lẽ cô cũng đã đánh mất một tri kỷ của mình nên cũng không muốn Colin rơi vào hoàn cảnh đó chăng. Đặc biệt khi cô ấy còn rất nhỏ, nhìn cũng chỉ mới 19, 20 thôi, cũng chỉ bằng tuổi cô thôi. Dù cô ấy có tâm cơ nhưng Băng Linh nhận ra bản chất cô ấy không xấu, trừ phi bị ép đến bước đường cùng. Một cô gái mạnh mẽ sẽ yếu đuối đúng lúc, Colin cũng vậy, cô gái này mạnh mẽ như Băng Linh nhưng sẽ yếu đuối khi liên quan đến Sở Mặc Thần. Nếu thật sự cô ấy vì yêu Sở Mặc Thần mà đánh mất chính mình thì anh ấy nhất định rất đau lòng, mà cô lại không muốn anh ấy đau lòng. Bất kể là vì Sở Mặc Thần hay là vì Colin, cô cũng phải giúp cô ấy quay đầu.

- Cảm ơn Angela vì lời khuyên của cô nhưng mà tôi muốn một lần đấu tranh vì hạnh phúc của mình.

- Cô muốn đấu tranh vì hạnh phúc của mình, tôi không phản đối vì hiện tại tôi cũng đang đấu tranh vì hạnh phúc của tôi nhưng...cô phải biết rằng hạnh phúc này có đáng để cô đấu tranh hay không, nó có thuộc về cô hay không. Cô nên nhớ một khi cô đã muốn có được thứ vốn không thuộc về mình thì cô sẽ đánh mất rất nhiều thứ nhưng chưa chắc nó sẽ thuộc về cô, đặc biệt khi thứ mà cô muốn là tình yêu.

- Tôi sẽ không bỏ cuộc!

- Cô là một cô gái rất mạnh mẽ, nhưng mạnh mẽ sẽ mang lại hạnh phúc hay khổ đau cho cô thì chỉ có bản thân cô quyết định được. Mạnh mẽ thường dành cho những người thích phiêu lưu và mạo hiểm. Trong tình yêu cũng vậy, một tình yêu mạo hiểm đôi khi sẽ rất thú vị nhưng đôi khi lại rất đau khổ.

- Cô...đã từng trải qua chưa?

- Tôi chưa từng trải qua nhưng tôi đã từng chứng kiến...rất nhiều.

Hậu cung chính là nơi dành cho những người thích mạo hiểm trong tình yêu không phải sao?

- Tôi sẽ suy nghĩ!

- Cô...

- BĂNG LINH!

- THƯƠNG!

- Em làm gì ở đây vậy?

- Nói chuyện một chút ấy mà!

- Có lẽ tôi không nên ở đây quấy rối hai người, tôi đi trước đây!

- Colin, suy nghĩ kỹ những gì tôi nói, đừng để bản thân phải hối hận cả đời.

- Cô nói tôi là một cô gái mhj mẽ.

- Con gái khi yêu sẽ trở nên yếu đuối thôi.

- ... Tôi đi trước đây!

Băng Linh mỉm cười tạm biệt với Colin rồi đi theo Huyền Thương đến một chỗ trống, ăn những món anh chọn cho cô, cô ngồi ăn, anh ngồi nhìn cô. Cảnh tượng ấm áp hài hòa như vậy toàn bộ đều đập vào mắt của Colin đang đứng trong một goc của buổi tiệc. Cô đã bên cạnh Jonathan mười mấy năm rồi, chỉ cần ánh mắt anh có một chút biến hóa thì cô sẽ nhận ra. Khi ánh mắt anh chạm phải bóng hình của Angela, cô hoàn toàn cảm nhận được sự ấm áp nhu ình của anh mặc dù nó.không dành cho cô, cô biết Jonathan đã yêu cô gái tên Angela kia. Anh quyết định đến Trung Quốc, lập công ty ở đây, định cư ở đây 9 phần là vì Angela. Anh vì cô ấy mà tức giận với Nancy, cấm túc chị ấy, không cho chị ấy xuất hiện trong cuộc sống của Angela. Từ lúc ấy cô đã biết anh yêu cô ấy, cô lại càng hiếu kỳ muốn biết người con gái ấy như thế nào mà lại được anh yêu như vậy. Nhưng cô không ngốc như chị mình, cô sẽ không tự nhiên chạy đến Trung Quốc gây sự với người ta, cô chờ đến hôm nay, ngay dịp sinh nhật của anh mà bay đến Trung Quốc dự, một phần cũng là muốn gặp Angela. Cuối cùng cô cũng đã gặp được, hóa ra người con gái anh yêu lại như vậy. Xinh đẹp, thông minh, tài giỏi lại rất tốt. Có điều Jonathan lại giống cô, yêu một người không yêu mình. Ngay từ cái nhìn đầu tiên cô đã ghen tỵ với Angela rồi, không phải vì cô xinh đẹp hay thông minh mà là bởi vì cô có được tình yêu của Jonathan nhưng lại yêu người đàn ông khác. Cô muốn biết Angela là người thế nào nên đã qua bắt chuyện với cô ấy. Chẳng trách Jonathan lại yêu cô ấy, một cô gái trẻ nhưng lại rất trưởng thành và hiểu lòng người, là đàn ông không muốn để ý đến người con gái như vậy cũng khó. Cô vốn dĩ nên ghét cô ấy mới đúng, nhưng nói chuyện với cô ấy rồi, cô mới phát hiện mình không thể ghét cô gái này được. Cô ấy không làm gì sai để bị ghét, ngược lại cô ấy lại cho cô một bài học rất hay. Cô nói với Angela mình sẽ suy nghĩ lại vì cô vẫn chưa ra quyết định được. Nếu Jonathan yêu Angela và Angela cũng yêu Jonathan thì cô sẽ bỏ cuộc nhưng Angela đã có được tình yêu của mình rồi, cô vốn có thể đấu tranh để có được tình yêu của Jonathan nhưng cô sợ những gì Angela nói sẽ trở thành sự thật rằng cô và anh ngay cả người dưng cũng không bằng. Nếu thật sự có ngày ấy, cô sẽ không sống nổi mất. Cô không muốn mất đi Jonathan nhưng cũng không muốn mình và Jonathan chỉ dừng lại ở mức anh em. Cô phải làm gì đây?

Bên phía Băng Linh và Huyền Thương thì hai người ngồi chơi được một lúc thấy trời cũng đã tối nên định ra về. Bình thường Băng Linh ngủ khá sớm, thức đến bây giờ là cực hạn của cô rồi. Cô cũng không muốn lát nữa mình ngủ quên rồi Huyền Thương lại phải bế cô về nên đi về bây giờ cũng tốt. Hai người qua chỗ Sở Mặc Thần để tạm biệt anh.

- Em định về sao Băng Linh?

- Dạ, em cũng cảm thấy hơi buồn ngủ rồi!

- Vậy được, em về nghỉ ngơi đi, hôm khác em sẽ đến tìm em chơi vậy. Bạn trai em chắc không phiền đâu nhỉ.

- Anh ấy sẽ không phiền nữa đâu! Có điều phải khiến anh thất vọng rồi, sắp tới em phải xuất ngoại một thời gian, khoảng hai tháng.

- Em lại đi nữa sao?

- Tính chất công việc!

- Còn anh ta...

Anh ta ở đây là chỉ Huyền Thương, không biết Huyền Thương có đi với Băng Linh không?

- Anh ấy không đi cùng em, anh ấy có công việc ở đây rồi. Một lần nữa chúc anh sinh nhật vui vẻ.

Vừa nói xong, Băng Linh đến ôm Sở Mặc Thần một cái, anh cũng ôm lại cô. Huyền Thương đứng một bên tuy lòng rất khó chịu nhưng nh không thể lúc nào, việc gì cũng kiểm soát Băng Linh được, như vậy sẽ khiến cô khó chịu dặc biệt khi cô là một cô gái có cá tính và thích tự do. Vả lại anh cũng biết tình cảm mà Băng Linh dành cho Sở Mặc Thần rất sâu đậm dù cho đó không phải tình yêu.

Ôm cái ôm tạm biệt xong, Huyền Thương dẫn Băng Linh về. Sở Mặc Thần nhìn theo bóng lưng c, trong mắt đầy hoài nghi về câu nói thầm lúc nãy cô nói với anh, cô nói:

‘ Anh quan tâm Colin nhiều một chút nhưng...đừng khiến cô ấy hiểu lầm. ’

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Sân bay thành phố Thượng Hải

Sau hai tháng xuất ngoại thì hôm nay là ngày Băng Linh về nước. Huyền Thương trong bộ đồ vest lịch thiệp anh tuấn nổi bật giữa đám đông. Đôi huyết mâu được đôi kính đen che khuất không ai nhìn thấy được ánh mắt anh luôn hướng về đoàn người đang bước xuống từ máy bay tìm kiếm bóng dáng mà mình ngày nhớ đem mong. Mà Băng Linh bước vào sân bay cũng tìm kiếm bóng dáng ai kia. Ngay khi Băng Linh nhìn thấy đối phương thì không quan tâm đến hành lý phía sau mà một mạch chạy đến chỗ Huyền Thương. Cô chạy đến ôm chầm lấy anh, hai tay ôm cổ anh, hai chân thì quấn quanh chân anh, bao nhiêu nhung nhớ suốt hai tháng đều được cô thể hiện qua cái ôm này, cái gì là hình tượng đều vứt hết đi. Huyền Thương thấy cô đu mình như con gấu Coala như vậy thì cũng chỉ biết cười khổ, hai tay ôm chặt thân người cô để tránh bị té.

- Nhớ anh tới vậy sao?

- Chẳng lẽ anh không nhớ em sao?

- Tất nhiên là nhớ rồi, chúng ta xa nhau bao nhiêu ngày là anh ngủ không ngon bấy nhiêu ngày.

- Ngủ không ngon mà sao hôm nay anh vẫn đẹp thế?

- Anh đi đón em sao có thể để em nhìn thấy bộ dạng anh thê thảm chứ, em bỏ anh thì sao?

- Bỏ ai cũng không bỏ nh đâu mà anh lo!

- Này hai người ân ái đủ chưa, đây là nơi công cộng đấy!

- OLEARN, cậu còn đến Trung Quốc làm gì hả?

Tâm trạng Huyền Thương đang tốt đột nhiên nhìn thấy Olearn thì bắt đầu chuyển sang đen sì rồi, tay lại càng ôm chặt Băng Linh vào người mình hơn. Mà Băng Linh cũng vừa kết thúc màn trình diễn đu người cũng cảm nhận được Huyền Thương lại bắt đầu ăn dấm chua. Cô vội đứng ra hòa giải.

- Thương, anh đừng có lên cơn ghen nữa mà! Olearn còn công việc quan trọng ở Trung Quốc mà.

- Hoa hoa công tử như cậu ta thì có công việc gì chứ? Hay là lại dụ dỗ người của tôi đi chơi với cậu hả?

- Giống đực bên cạnh tiểu Angel cậu đều xem như tình địch như vậy hả?

- Phải! Còn nữa, về sau đừng gọi cô ấy bằng cái tên tiểu Angel nữa, cậu nên nhớ cô ấy là của tôi, rõ chưa!

- Tôi thích gọi cô ấy vậy đấy, cậu quản được chắc, cô ấy còn chưa lên tiếng cậu gấp cái gì? Hai người thậm chí còn chưa đính hôn, vẫn có thể chia tay đấy.

- OLEARN...

- Hai người đủ rồi nha. Mới gặp nhau đã cãi lộn rồi. Hai người không thấy mệt nhưng em thấy ồn nha. Ngồi máy bay một khoảng thời gian dài, vừa mệt vừa đói lạp phải nghe hai người cãi qua cãi lại, em thật sự muốn nhập viện rồi đây.

Huyền Thương nghe Băng Linh nói thì cũng thấy mình sai thật. Cô đi đường dài đã đủ mệt anh lại ở đây đấu khẩu với Olearn làm cô khó chịu. Cũng tại anh không kiểm soát nổi cảm xúc của mình, Băng Linh rời đi hai tháng anh lại lo lắng không yên hai tháng bởi vì anh không bên cạnh cô, người ngày ngày bên cạnh cô lại là Olearn. Anh từ trước tới.giờ không biết sợ bây giờ lại sợ hãi mối quan hệ giữa Olearn và Băng Linh lại xảy ra biến chuyển. Đó cũng là lý do khiến anh mất kiểm soát như vậy, đặc biệt là khi cậu ta lại nói hai người thậm chí còn chưa đính hôn, vẫn có thể chia tay, câu nói đó như một mồi lửa thiêu đốt lòng anh. Xem ra hôn sự của anh và cô không thể trì hoãn thêm rồi, ông và bố mẹ cũng đã về lại Thượng Hải rồi. Có lẽ đợi sau khi lễ trao giải kết thúc anh nên đường đường chính chính đến nhà Thượng Quan cùng gia đình thôi. Còn hiện tại, anh phải bù đắp hai tháng xa cách với Băng Linh đã.

- Được rồi, bảo bối, anh khôbg cãi với cậu ta nữa. Anh đưa em về nhà!

- Không, em muốn đi ăn trước, đói bụng rồi.

- Được! Anh dẫn em đi ăn.

Olearn đứng một bên với đống hàng lý của anh và Băng Linh mà không biết nói gì. Hai người này có thể quan tâm đến sự tồn tại của anh một chút không đây.

- Tiểu Angel, em đừng coa bỏ của chạy lấy người nữa. Giành lý của em nè, hốt về đi.

- Cảm ơn Olearn, phiền anh rồi!

- Hôm sau mời anh ăn một bữa!

- ...

- Tôi thay cô ấy mời cậu.

- Này William, tôi và tiểu Angel đang nói chuyện, cậu đừng có xen vô được không?

- Tôi cứ thích xen đấy, cậu làm gì được tôi. Hành lý cậu cầm giúp Băng Linh, tôi thay cô ấy cảm ơn cậu, bây giờ chúng tôi đi trước, không hẹn gặp lại.

- Tôi cũng chẳng muốn gặp lại anh đâu, nhưng mà tiểu Angel thì sắp tới chúng tôi phải gặp nhau dài dài rồi, Will đế sẽ không để ý chứ.

- Cậu đang mơ đó hả?

- Tôi có mơ hay không thì cứ để thời gian chứng minh đi!

- Băng Linh, chúng ta đi.

- Được, tạm biệt Olearn, gặp lại sau!

Băng Linh vừa mới nói tạm biệt và hẹn gặp lại với Olearn thì eo lại bị Huyền Thương bóp một cái thể hiện sự ghen tuông của anh. Vừa định nói anh thì lị nghe anh hỏi:

- Cậu ta nói sẽ gặp lại em dài dài là sao?

- Em không biết gì đâu? Nhưng cũng dễ hiểu mà, ở Trung Quốc thì hầu hết mọi người đều biết Olearn nhưg anh ấy thì chỉ quen biết vài người chúng ta, em lại là bạn thân của anh ấy, Olearn lại là người ham vui, anh ấy ở đây mà không rủ em đi chơi mới lạ đấy.

Hai người vừa đi vừa nói, ra ngoài chỗ để xe. Huyền Thương cất hành lý rồi mở cửa xe cho Băng Linh. Anh lái xe, vừa lái vừa trò chuyện.

- Anh lại không nghĩ đơn giản như vậy. Cậu ta tiếp tục ở lại Trung Quốc vì công việc riêng nhưng là việc gì chứ.

- Anh thắc mắc nhưng cũng đừng có đi điều tra lung tung nha, không ai muốn chuyện riêng của mình bị người khá điều tra này nọ đâu.

- Thôi được rồi, anh nghe em, sẽ không đi điều tra việc của anh ta, dù gì anh ta cũng sẽ không gây bất lợi với em, như vậy là anh yên tâm rồi.

- Anh ấy sẽ không gây bất lợi cho em nhưng anh thì chưa chắc. Anh...không lo sao?

- Anh tồn tại ở cái giới giải trí.này lâu như vậy còn việc gì chưa trải qua chứ, thân phận của anh có bao nhiêu người biết chứ, Olearn là một trong những người hiểu rõ thân phận của hai chúng ta. Olearn cũng không ngốc, vả lại anh ta quan tâm em thì sẽ không gây phiền phức cho người em quan tâm đâu.

- Tự tin quá!

- Không tự tin không xứng làm đàm ông chứ đừng nói đến làm người đàn ông của Thượng Quan tiểu thư.

- Tự đại!

- Được rồi, bây giờ có thể nói cho anh biết em và Olearn rốt cuộc quen nhau thế nào? Hai tháng vừa qua hai người đi đâu và làm việc gì vậy.

- Anh đang tra hỏi em sao?

- Anh không có, chỉ là hiếu kỳ thôi.

- Chuyện này anh sẽ sớm biết thôi, hiện tại anh chỉ cần biết nó là một bước ngoặt lớn trong sự nghiệp của em là được rồi. Trước đây khi làm việc này em cũng đã suy nghĩ và đấu tranh rất nhiều nhưng bây giờ em lại cảm thấy may mắn khi lúc đó đã đồng ý làm việc này nếu không bây giờ em sẽ hối hận mất thôi.

- Việc gì mà có thể khiến bảo bối của anh thốt ra hai từ hối hận thế kia nhỉ.

- Nếu là em của ngày xưa thì có làm hay không không quan trọng nhưng em của hiện tại có anh bên cạnh nên có làm hay không đối với em rất quan trọng.

- Sao lại bí ẩn thế nhỉ, anh lại càng tò mò rồi.

- Cấm đi điều tra đó!

- Anh hứa sẽ không điều tra, à mà sắp tới em có bận công việc gì không?

- Có một dự án lớn đó, em đã nhờ chị Tuyết sắp xếp cho em từ lâu rồi. Sao vậy, có chuyện gì sao?

- Anh chỉ muốn biết sắp tới em có rảnh không thôi.

- Làm gì?

- Mọi người trong nhà anh đều rất nhớ em, cứ hỏi anh về tình hình của em suốt.

- Sao cơ, bác trai bác gái và ông nội đều trở lại Thượng Hải rồi sao.

- Ừm!

- Khi nào thế?

- Một tuần sau khi em đi.

- Tiếc quá, em không đi đón mọi người được. Thôi thì để em sắp xếp lại công việc rồi cùng anh đến thăm mọi người vậy.

- Không vội, em cứ lo công việc của mình trước đi. Dù sao mọi người cũng đang ở Thượng Hải, thời gian còn nhiều.

Em cứ lo công việc của em đi để mình còn sớm cưới nhau nữa chứ. Anh biết nếu chưa đứng trên đỉnh vinh quang thì em sẽ chưa chịu làm vợ anh đâu. Anh hiểu em quá mà.

- Cũng không thể để mọi người đợi như vậy được.

- Bọn họ đã đợi con dâu, cháu dâu bao nhiêu năm rồi, đợi thêm vài ngày hay vài tháng thì xó là gì chứ.

- Có đứa con, đứa cháu nào ăn nói như anh không chứ.

- Anh học theo mẹ đấy.

- ....

- Đến rồi, chúng ta vào dùng nữa thôi.

- Dạ!

***

Dùng bữa trưa xong thì Huyền Thương đưa Băng Linh về nhà anh, giúp cô mang hành lý lên phòng, bảo cô nghỉ ngơi. Còn mình thì đến công một lúc vì có công việc, chiều sẽ về sớm.

Trên phòng, Băng Linh nằm trên giường lấy điện thoại ra gọi cho Kỳ Tuyết.

- Alo, chị Tuyết...

- Angela, em về rồi đấy à. Vx.khỏe chứ.

- Vâng, em khỏe lắm ạ. Mọi chuyện thế nào rồi chị.

- Chị và Trần Minh điều tra kĩ rồi, 3 ngày sau người của tập đoàn QUEEN sẽ đến Trung Quốc. Bốn ngày sau đó chính thức tổ chức chọn ra nữ diễn viên làm gương mặt đại diện cho dự án này của họ.

- Ba ngày sau đến, bốn ngày sau đó mới tuyển chọn. Bọn họ muốn điều tra tình hình giới giải trí chúng ta như thế nào mới bắt đầu sàng lọc những người đủ tiêu chuẩn rồi mới loại từ từ sao?

- Chị nghĩ tám phần là như vậy. Đây là một dự án lớn của bọn họ, đương nhiên việc chọn ra người sẽ trở thành gương mặt đại diện cho thương hiệu sẽ rất khắt khe, nhưng diễn viên trong nước của chúng ta chân chính nổi tiếng bằng thực lực thì ít, dựa vào scandal và gia đình thì nhiều. Bọn họ sẽ mạo hiểm sao.

- Xem ra em còn thoải mái không được vài ngày nữa rồi. Một miếng mồi béo bở như vậy, con mèo nào nỡ để tuột khỏi miệng chứ. Đáng tiếc nó là của em rồi, đành để bọn họ thất vọng vậy.

- Chị hiểu rõ thực lực của em nhưng mà em phận cẩn thận. Giới giải tria không thiếu nhất chính là đi cửa sau và chơi xấu. Con mồi này không chỉ Thiên Phong chúng ta muốn có mà nhiều công ty giải trí khác cũng sẽ đưa những con gà chiến của mình ra trận đấy.

- So với em bọn họ còn non lắm nhưng cũng không thể khinh địch được đặc biệt là những cô minh tinh lắm mưu nhiều kế kia. Chị Tuyết, chị giúp em điều tra những người nằm trong phạm vi tiêu chuẩn mà QUEEN đưa ra và chọn, dù sao thì em cũng phải biết được thực lực của những đối thủ của mình chứ.

- Chị biết rồi. Chị có việc phải xử lý, nói chuyện với em sau. Nhớ giữ gìn sức khỏe cho tốt để con chiến đấu nữa chứ.

- Em biết mà, em phải chiến đấy vì hạnh phúc của mình chứ. Thôi, tạm biệt chị nha, hẹn gặp lại.

Băng Linh cúp điện thoại, đi thay đồ rồi lên giường nằm ngủ một giấc thật thoải mái. Hai tháng qua không một giấc ngủ ngon bây giờ được rở về căn phòng với hơi ấm quen thuộc của anh, cô lại ngủ ngon hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Trò chuyện trên giường

Cấm nghĩ bậy bạ nhá!

***

Băng Linh ngủ một giấc doài đến chiều, khi mở mắt tỉnh dậy thì đập thẳng vào mắt chính là gương mặt đẹp trai hút hồn của Huyền Thương. Không biết anh nằm đấy nhìn cô bao lâu rồi nữa thế nhưng một chút cảm giác Băng Linh cũng không có. Nếu là bình thường, dù là khi ngủ say nhưng chỉ cần có người nhìn cô chằm chằm quá 7 giây thì cô nhất định tỉnh giấc. Huyền Thương nhìn cô ngủ như vậy có lẽ rất lâu nhưng cô hoàn toàn không cảm nhận được hoặc có lẽ cô chỉ cởi bỏ lớp vỏ bảo vệ mình với anh mà thôi.

- Anh về khi nào vậy? Sao không gọi em dậy.

Huyền Thương mỉm cười ôm cô dựa sát vào người mình, cằm h tựa lên đầu cô, mặt của cô áp vào ngực anh, một tay anh để cho cô gối đầu, một tay vuốt nhẹ lưng cô. Khung cảnh ấm áp đến kì lạ.

- Nhìn em ngủ ngon như vậy sao anh nỡ đánh thức chứ. Em cũng như anh, hai tháng qua không có một giấc ngủ ngon chứ gì nếu không sao lại ngủ say như vậy? Lúc anh vào phòng động tĩnh không nhỏ nhưng một chút cảnh giác em cũng không có, anh ngắm em lâu vậy mắt em cũng không run một cái.

- Thời gian qua quả thật ngủ không ngon. Mấy ngày đầu em còn nghĩ là do lệch múi giờ nên khó ngủ nhưng thời gian sau em mới biết mình không ngủ được, dù có ngủ cũng ngủ không ngon là do thiếu anh, thiếu vòng ôm ấm áp của anh, thiếu hơi thở lúc nào cũng kề cận bên em của anh.

- Đi với tên Olearn đó hai tháng bây giờ miệng em cũng dẻo hệt như cậu ta rồi.

- Sao anh cứ có ác cảm với Olearn thế chứ?

- Anh ghen tỵ!

- Hửm?

Băng Linh nghe anh nói thế thì ngẩng mặt lên, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn anh. Nếu anh nói anh ghen với Olearn cô còn hiểu được nhưng anh lại nói anh ghen tị. Tại sao chứ? So về độ đẹp trai, trong mắt trong lòng cô anh là số một, người cô yêu cũng là anh, người cô sẽ cưới làm chồng cũng là anh, cha của con cô cũng sẽ là anh. Anh có gì phải ghen tỵ với Olearn chứ.

Huyền Thương nhận thấy nghi vẫn của Băng Linh với câu nói vừa rồi của anh nên anh cũng ôn tồn giải thích.

- Anh ghen tị vì anh ta quen biết em sớm hơn ah dù anh mới là người nhìn thấy em trước. Hai người lại có những bí mật chung mà anh không biết. Người khác cũng nghĩ em và Olearn là một cặp, em và anh ta đẹp đôi hơn trong mắt mọi người trong khi anh mới là bạn trai em nhưng bọn họ chưa từng nói chúng ta hợp nhau. Dù trong phim chúng ta là một cặp nhưng fan cùng mọi người chưa từng nghĩ đến anh sẽ trở thành người yêu em. Trong mắt họ anh với em không phù hợp tới vậy sao?

Băng Linh nghe anh nói cũng đã hiểu nổi lòng của anh rồi. Một người tự tin như anh sao lại có thể ghen tị vì những chuyện nhỏ nhặt như thế chứ. Hôm nay cô phải làm công tác đả thông tư tưởng cho anh thôi. Băng Linh ngồi dậy từ trong lòng anh, Huyền Thương cũng theo cô ngồi dậy. Băng Linh nắm tay Huyền Thương nhìn thẳng vào mắt anh nói rành mạch từng câu từng chữ với anh:

- Từ khi nào suy nghĩ và lời nói của người khác lại có ảnh hưởng như thế với anh vậy chứ. Sự thật như thế nào mỗi người chúng ta điều biết mà. Anh quan tâm làm gì, bọn họ muốn nói gì muốn nghĩ như thế nào là chuyên của bọn họ, anh không thể kiểm soát được, dù anh muốn kiểm soát từng người một nhưng Trung Quốc có bao nhiêu dân số anh có thể quản hết sao? Một ngày nào đó mối quan hệ của chúng ta được công khai người khác sẽ không còn nói bậy bạ nữa đâu. Anh cứ như trước kia là được, vẫn là một Will đế đứng trên đỉnh cao của mọi hào quang được người người ngưỡng mộ, không cần vì em mà đi xuống, em sẽ vì anh leo lên đến đỉnh cao đó, đứng bên cạnh anh để mọi người đều biết anh là của em. Bằng chính khả năng của mình em sẽ cho bọn họ thấy em xứng đáng ở bên cạnh anh, không dựa vào gia đình, thân phận của mình mà sẽ bằng chính sức của mình. Anh tin tưởng em đi mà.

Huyền Thương ngồi im nghe Băng Linh nói. Đợi cô nói xong, anh mắt lúc nãy còn có chút không cam lòng của anh bây giờ đã trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết. Anh cười dịu dàng đưa tay vuốt mái tóc có chút rối của Băng Linh.

- Trước đây khi em vừa bước vào giới giải trí anh luôn lo lắng rằng em sẽ chịu ủy khuất bị người bắt nạt nhưng thời gian trôi qua cùng với những tin đồn kia anh nhận anh rằng em không yếu đuối nhu nhược như những cô tiểu thư khác. Có điều từ khi chúng ta xác định mối quan hệ, em bên cạnh anh luôn là một cô gái nhỏ rất nghịch ngợm rất ương bướng, cứng đầu lại hay xấu hổ và giận dỗi. Em như vậy lại khiến anh có suy nghĩ em đúng là chưa trưởng thành, thái độ của em đối với người khác chỉ là vỏ bọc để em che giấu con người thật của mình thôi. Em cũng như những cô gái 20 khác, thích được yêu thương chiều chuộng thậm chí so với những cô gái cùng tuổi khác lại trẻ con hơn. Anh luôn muốn bảo vệ che chở em khỏi những giông bão trên đường đời. Em nói em vì muốn xứng đáng với anh trong mắt mọi người mà vào giới giải trí, anh lại sợ em bị những người trong giới ức hiếp, hãm hại mà bỏ qua khả năng và bản lĩnh của em, chưa một lần tin tưởng hoàn toàn vào bản lĩnh của em dù cho em đã rất nhiều lần chứng minh cho mọi người và thấy em tài giỏi thế nào. Anh đã hoàn toàn sai, bây giờ anh đã nhận ra em hoàn toàn có thể làm được. Những người khác dựa vào thân thế của mình những cũng mất không dưới hai năm để được mọi người biết đến nhưng riêng em chỉ một năm đã có vị trí như hôm nay đã khiến anh tâm phục khẩu phục, những năm đầu anh vào giới giải trí cũng không tỏa sáng được như em. Một cô gái như em, anh sao có thể không yêu, yêu rồi lại lo được lo mất, có phải anh lại không tin em nữa không, không tin vào tình yêu của chúng ta. Em...có trách anh không?

- Anh không hiểu em, không hoàn toàn tin vào khả năng của em, không tin vào tình yêu của chúng ta. Em không trách anh bởi vì có lúc em cũng không tin vào bản thân mình, em sợ mình không làm được, em cũng rất lo sợ tình yêu của chúng ta không thể dài lâu vì tình yêu này đến với em rất đột ngột, diễn ra cũng rất nhanh. Cuộc đời và tình yêu của mỗi người đều được ông trời sắp đặt, em sợ em và anh ẽ không thể đi đến cuối đời. Nhưng cuộc đời của em, tình yêu của em sẽ không do ông trời quyết định mà em sẽ tự tạo nên. Em có được hôm nay ông trời chỉ phụ trách làm xúc tác còn em mới là người quyết định kết quả cuối cùng. Mặc dù chúng ta chưa biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao nhưng em tin chỉ cần chúng ta bên cạnh nhau như hiện tại thì thời gian sẽ cho chúng ta kết quả mà chúng ta đã tạo nên trong tư tưởng của mình.

Cô quả thật đã từng rất sợ mình không làm được. Đơn giản vì cô là một người cổ đại, cô sợ mình sẽ không thích nghi được với cuộc sống hiện đại. Cũng chưa từng nghĩ sẽ yêu một người ở thế giới này, thậm chí là làm những việc mình chưa từng nghĩ đến chỉ vì muốn xứng đáng với người đó,vì muốn đứng cạnh người đó trên đỉnh vinh quang. Cô từng nghĩ sẽ để cuộc đời mình cho ông trời quyết định, nếu đã cho cô đến thế giới này ắt đã có sắp xếp. Nhưng kể từ khi gặp anh, yêu anh cô đã thay đổi quyết định, cô sẽ phó thác cuộc đời mình, hạnh phúc của mình cho anh. Vì yêu anh, cô lại trở về làm một thiếu nữ ngông cuồng thích mạo hiểm, làm những việc mà cô vốn không hề nghĩ tới. Từng sợ thất bại nhưng thời gian đã chứng minh cô có thể làm được, có thể thay đổi số phận của mình. Có lẽ ông trời đưa cô đến thế giới này để cô tự viết nên vận mệnh của mình chăng. Cuộc đời của cô từ khi có anh đã trở nên thú vị hơn, đáng để cô phiêu lưu và thử thách hơn.

- Băng Linh của anh đã trưởng thành rồi.

- Anh nói em trước đây chưa trưởng thành, anh đã sai. Thật ra em trưởng thành sớm hơn anh nghĩ rất nhiều. Anh nói em nghịch ngợm ham chơi, ương bướng ngang ngược em không phủ nhận vì đó đúng là tính cách của em nhưng cũng chỉ có anh có thể biết được con người thật của em, gia đình người thân em cũng không hoàn toàn hiểu em như anh. Em thích làm nũng nhưng chỉ nguyện làm nũng với anh, em ghét yếu đuối nhưng em thích cảm giác được anh bảo vệ trong vòng tay, em ham chơi nhưng cũng chỉ muốn đi khắp thế giới cùng anh, em không quan tâm suy nghĩ của người khác nhưng em sẽ không cho phép bọn họ có quyền nói hôn nhân trong tương lai của anh và em và hôn nhân thương mại giữa hai nhà Đông Phương và Thượng Quan. Vì vậy nên em mới muốn trở thành diễn viên như anh, để mọi người biết chúng ta yêu nhau thật lòng chứ không phải vì gia đình nên mới kết hôn. Đông Phương Huyền Thương, bản thân em chỉ còn một bí mật chưa nói cho anh biết mà thôi, ngay cả bố mẹ và người thân em cũng không biết còn con người em anh đã biết rồi đấy.

- Anh hứa anh sẽ tin tưởng vào em, tin vào tình yêu của chúng ta. Sẽ đợi em thành công rồi mới công khai quan hệ của chúng ta. Còn bí mật kia của em anh sẽ không ép em nói cho anh biết, anh sẽ đợi em tự nguyện nói ra.

- Một năm, anh chỉ cần cho em một năm nữa để em thành công thôi. Anh cũng sáp 30 rồi, không thể đợi lâu nữa.

- Băng Linh, ý em là anh già hả, anh chỉ mới 28 thôi, sao gọi là gần 30 được hả. Em nói sai, phải phạt.

- Á...

Băng Linh còn chưa kịp mở miệng noia đã bị Huyền Thương đè xuống giường, tư thế nam trên nữ dưới thế này thật khiến người ta hiểu nhầm. Băng Linh sao có thể không biết Huyền Thương đang muốn hôn cô nhưng mà trước khi anh kịp hôn cô thì cô đã nhanh tay bịt miệng mình lại rồi, Huyền Thương chỉ hôn được mu bàn tay cô thôi. Huyền Thương đưa anh mắt khó hiểu nhìn Băng Linh, cô ra hiệu anh đưa mặt mình cách xa mặt cô mộ chút rồi mới nói. Huyền Thương ngoan ngoãn làm theo.

- Em ngủ dậy chưa kịp vệ sinh, hôn cái gì chứ.

- Không sao, anh không ngại. Từ lúc em xuống máy bay tới giờ anh còn chưa hôn cái nào đấy.

- Anh không ngại nhưng em ngại.

- Cũng không phải lần đâu hôn nhau em ngại cái gì.

Đúng lúc này...

' Ọc...ọc...ọc... '

- Em đói rồi!

Băng Linh hai tay sờ cái bụng đã đói meo của mình đưa gương mặt mếu máo nhìn Huyền Thương. Trông đáng thương vô cùng, đàn ông bình thương khoa có thể từ chối gương mặt xinh đẹp lại có chút đáng thương màu của Băng Linh huống chi là một Huyền Thương yêu cô còn hơn mạng sống của mình. Huyền Thương thấy cô như vậy thì cũng rất đau lòng, mặc dù rất muốn hôn nhưng sao nỡ nhìn cô đói vậy chứ. Bây giờ cho cô no trước đã, tối đòi lại sau. Huyền Thương xuống giường đi đến cửa phòng rồi quay lại nói với cô:

- Được rồi, anh đi nấu bữa tối cho em, em đi vệ sinh đi. Hôm nay anh sẽ nấu cho em một bữa thật thịnh soạn, đi có hai tháng mà gầy quá, còn ốm hơn trước lúc anh gặp lại em nữa, thời gian qua anh nuôi em lên cân được một tí bây giờ mất hết rồi.

- Sao anh biết em gầy đi? Em còn không nhận ra mình ốm đi đó!

- Anh không hôn được em nhưng ôm thì không thiếu. Anh biết được em ốm đi nhiều đấy. Cũng đúng thôi không có anh bên cạnh em chắc chắn ăn không ngon rồi.

- Anh có thể bớt tự đại một chút không?

- Không thể, trừ phi anh yêu em ít đi một chút. Sao hả có muốn không?

- Thôi khỏi, anh cứ như bây giờ là tốt nhất rồi. Anh đi nấu ăn đi, đứng đây làm gì nữa.

Vừa nói xong, Băng Linh đứng dậy, từ trên giường nhảy xuống cái rầm dọa cho tim của Huyền Thương cũng sém rớt theo cô.

- Tổ tông của anh ơi, em cẩn thận một chút có được không. Em mà té thì bố mẹ, anh trai, ông của em ngay cả hoàng gia Anh cũng không tha cho anh mất. Bản thân anh cũng sẽ hận chính mìn đấy.

- Đượ rồi, được rồi. Em nhảy từ trên giường xuống thôi mà có phải nhả lầu đâu mà anh lo vậy.

- Em còn dám nói?

- Được, được, là lỗi của em, lần sau em không dám nữa.

- Em đi bên sinh cá nhân rồi tắm rửa luôn đi, sau đó xuống ăn tối.

- Rõ!

...

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Băng Linh tắm xong xuống dưới phòng bếp thì thấy trên bàn ăn đã bày biện rất nhiều món ăn mà cô thích do chính tay Huyền Thương làm. Huyền Thương mang món cuối cùng ra để trên bàn liếc thấy Băng Linh đang đứng dựa người vào cửa nhìn anh thì phẩy tay bảo cô đến ngồi ăn. Băng Linh đến giúp anh tháo tạp dề ra rồi ngồi xuống cạnh anh dùng bữa.

- Bầy thú cưng của chúng ta đâu hết rồi, sao em không thấy con nào hết vậy?

- Anh đưa đến tổng bộ để huấn luyện rồi. Mấy chú chó của em mặc dù chưa trưởng thành hoàn toàn nhưng cơ thể phát triển rất nhanh và rất tốt nên anh muốn tăng cường độ huấn luyện cho chúng. Chỉ là hai con Ngao Tây Tạng của em phải làm khó những người huấn luyện trong đó rồi.

- Đến cả động vật mà bọn họ cũng không thuần phục được còn xứng làm thuộc hạ của anh không?

- Em nói rất đúng vì họ là thuộc hạ của anh nên trong vòng nửa ngày mới có thể kiềm hãm được bản tính hung dữ của hai con Ngao Tây Tạng. Cũng khá là vất vả, không có em bên cạnh bọn chúng chẳng nể nang ai đâu, ngay cả anh chúng cũng không ngán. Cũng may em chỉ nuôi hai con Ngao Tây Tạng nếu thêm vài con như Pitpull hay Caucasian Shepherd thì chắc tổng bộ của anh sẽ bị bọn chúng tàn phá. Em đang nghĩ gì vậy?

Huyền Thương đang nói chợt nhìn lên Băng Linh thì thấy cô đang suy tư, chìm vào suy nghĩ riêng của mình thì hỏi.

- Em đang nghĩ có nên nuôi thêm vài giống chó như anh nghĩ không, có vẻ không tồi.

- Em đừng có đùa. Bọn chúng vốn không phải hiền lành sao em lại thích nuôi chứ, em nuôi nhưng giống chó hiền lành như Newfoundland không tốt sao. Sở thích nuôi thú cưng của em sao chẳng giống con gái gì hết vậy.

- Em sao có thể giống họ! Nhưng mà em thấy Lucas và Lucus hiền lắm mà, cứ như mèo ấy. Đâu có tệ như anh nói, dù sao thì chó vẫn nên hung dữ một chút huống hồ chi hung dữ vốn là bản tính của Ngao Tây Tạng mà.

- Lucas và Lucus có một cô chủ như em sao có thể hiền được. Em còn nói chúng hung dữ chỉ một chút, anh xin đính chính lại là cực kỳ hung dữ đấy, so với giống chó Ngao Tây Tạng bình thường thì dữ hơn nhiều nhé. Có phải em cưng chiều bọn chúng quá rồi không?

- Nuôi thú cưng không phải là để cưng chiều chúng sao? Em nói cho anh biết này, đứng trước anh tim em rất mềm nhưng cũng không mềm bằng lúc em nhìn thấy mấy con thú cưng của mình đâu.

- Băng Linh, sao em...em có thể nói như vậy chứ? Anh là người yêu em mà.

Huyền Thương nghe Băng Linh nói như vậy thì tức đến xì khói, anh trong lòng cô lại thua mấy con vật lông lá như vậy, anh có thể không tức sao?

- Được rồi, được rồi, em chỉ đùa tí thôi mà. Nhưng mà anh đừng có tức giận rồi trút giận lên bọn chúng bằng việc cho chúng huấn luyện khắc nghiệt hơn đấy nhé, em sẽ giận đó. Chúng đều là tâm can bảo bối của em đó. Mà anh cũng phải thông cảm chứ, đó là bản tính của Ngao Tây Tạng mà, lúc đó em lại không có mặt chúng tức giận là phải, lần đầu gặp nhiều người lạ tại nơi xa lạ như thế chúng đương nhiên lo cho chủ nhân nên mới trở nên hung dữ hơn bình thường. Anh có từng nghĩ đến tại sao em lại thích những giống chó như vậy không?

- Em nói anh nghe thử nào?

- Chó càng dữ thì lại càng trung thành! Đặc biệt là Pitbull, Ngao Tây Tạng, Caucasian Shepherd, Neapolitan Mastiff,... Chúng đều là những giống chó đứng đầu trong bảng xếp hạng về sự hung dữ, mạnh mẽ, to lớn và đặc biệt là cực kỳ trung thành, cả đời chỉ đi theo một chủ nhân duy nhất, có thể chiến đấu hết mình thậm chí hi sinh để bảo vệ chủ nhân và người thân của chủ nhân. Đó là lý do em đặc biệt thích nuôi chó nhất là những giống chó dữ.

- Em là một cô gái rất đặc biệt, khác hẳn những người phụ nữ anh biết. Cũng chỉ có cô gái như em mới có thể bước vào trái tim anh thôi. Anh chính là người yêu ai yêu cả đường đi lối về vì thế anh sẽ nể mặt em mà không làm mặt lạnh với thú cưng của em nữa và sẽ cố gắng không... ghen tuông bậy bạ với chúng nữa.

- Cảm ơn ông...xã...!

- Chỉ có dẻo miệng là giỏi!

- À mà thời gian qua anh đi tuyên truyền phim vẫn ổn chứ. Không xảy ra vấn đề gì chứ.

- Thật ra thì có. Một vài người rảnh rỗi sinh nông nổi lấy việc em vắng mặt trong chuyến đi tuyên truyền của cả hai bộ phim đầu mà em tham gia ra để bàn tán nhằm bêu xấu em. Anh đã cho người ngăn chặn lại rồi. Vốn dĩ định dạy cho họ một bài học nhưng nghĩ đến bộ phim vẫn chưa được chiếu mà diễn viên lại bị dính scandal thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của bộ phim. Đây lại là bộ phim đầu tiên mà anh và em cùng trở thành nam nữ chính với nhau nên anh muốn nó đạt được kết quả tốt nhất.

- Em đã nhiều lần bỏ qua nên có lẽ họ nghĩ em sợ họ rồi đây. Dù sao sắp tới em cũng có việc bận nên chưa xử lý đống rắc rối này được, xem như cho họ một chút thời gian vui vẻ trong sự hâm mộ của mọi người đi, đợi em hết bận rồi, họ sẽ hiểu cảm giác trở thành trò cười cho người khác là thế nào.

- Em muốn làm gì thì làm, thích chỉnh ai cứ chỉnh, gây rắc rối thế nào cũng được, đừng để bản thân chịu ủy khuất mọi việc còn lại cứ để anh lo, em chỉ cần chơi vui là được. Đặc biệt đừng để mình bị thương, anh sẽ đau lòng.

- Thương, người đàn ông như anh em phải yêu như thế nào mới đủ đây?

- Em chỉ cần mỗi ngày bên anh đều hạnh phúc là được, không cần ngày nào cũng nói yêu anh nhiều thế nào. Nếu anh có thói quen ngày nào cũng nghe em nói như thế rồi lỡ như một ngày nào đó em không yêu anh nữa, không nói yêu anh, anh sẽ không sống nổi đấy. Thà rằng em đừng nói thì khi em hết yêu anh rồi, anh cũng không biết, anh sẽ cho rằng em vẫn còn yêu, anh vẫn sẽ sống tốt.

Nghe Huyền Thương nói mà lòng Băng Linh thắt lại từng cơn, cô bỏ dao nĩa xuống, ngồi thẳng người hai tay ôm mặt Huyền Thương, kéo mặt anh sát vào mặt cô và nhìn nhìn vào mắt Huyền Thương nghiêm túc nói:

- Sao anh có thể nói như thế chứ. Ai cho phép anh nói vậy. Em sao có thể hết yêu anh chứ, dù anh không yêu em thì em vẫn mãi yêu anh. Mỗi ngày bên cạnh anh chính là những kỷ niệm đẹp nhất trong cuộc đời em rồi. Bây giờ thì em đã hiểu vì sao mà mình đến thế giới này rồi, em đến để yêu anh.

- Anh có thể coi đây là lời tỏ tình hay không?

- Có thể, lời tỏ tình đẹp nhất, lãng mạn nhất dành cho người đặc biệt nhất trong lòng em.

- Cảm ơn em! Cảm ơn vì người em yêu không phải ai khác mà là anh!

- Được rồi, anh đừng thả thính em nữa. Ăn xong rồi thì đi làm việc đi, ở đây để em dọn cho.

- Cẩn thận đó.

- Biết rồi!

Huyền Thương vào thư phòng giải quyết công việc còn Băng Linh thì rửa chén, rửa xong cô lên phòng nói chuyện với Kỳ Tuyết và Trần Minh một lúc. Chủ yếu về việc chuẩn bị dự buổi tuyển chọn gương mặt đại diện cho thương hiệu QUEEN.

***

Đến ngày thương hiệu QUEEN tổ chức tuyển chọn. Băng Linh cũng đến tham gia. Cô không đi sớm vì cô là thí sinh cuối cùng, có lẽ thương hiệu QUEEN đã khảo sát rất kỹ tình hình giới giải trí trong nước, hầu hết những người có danh tiếng tốt trong nghề, lai lịch sạch sẽ, đều là gà chiến của những công ty giải trí lớn. Có một vài người vì muốn tranh thủ cơ hội tốt này mà đến tham dự, đáng tiếc chưa kịp thi vòng loại giữ xe đã bị loại đủ để thấy cố vẫn của thương hiệu này khắt khe thế nào với hạng mục này.

Hôm nay Băng Linh đến đây cùng Kỳ Tuyết và Trần Minh. Cô chọn cho mình một chiếc váy mà kem đuôi tôm. Phần váy phía trước dài trên gối một tí, phần váy phía sau thì dài hơn. Riêng phần áo thì được thiết kế thêm một lớp vải voan trắng thêu hoa may liền với phần áo. Vừa trẻ trung lại không kém phần dịu dàng.

Kỳ Tuyết luôn cảm thán về phong cách ăn mặc của Băng Linh. Trang phục của cô luôn giúp cô phô bày nên vẻ đẹp và khí chất của mình, thay đổi cách ăn thì khí chất của cô cũng thay đổi luôn. Muốn dịu dàng có dịu dàng, muốn dễ thương có dễ thương, muốn mạnh mẽ có mạnh mẽ. Cô không mua quần áo như những người khác mà tự mình thiết kế theo y thích của mình, để bản thân mình cảm thấy thoải mái nhất, Băng Linh không giống những cô gái khác chỉ thích cắm đầu vào hàng hiệu đắt tiền mà không nghĩ đến việc nó có phù hợp với khí chất của bản thân hay không, Băng Linh thì sẽ làm theo sở thích của bản thân, không muốn để ý đến cái nhìn của người khác, chỉ quan tâm đến cảm nhận của bản thân mà thôi. Một người thích làm theo ý mình như thế vốn không thuộc về giới giải trí nhưng riêng Băng Linh là ngoại lệ, cô sinh ra đã là một ngoại lệ rồi.

Lúc Băng Linh đến nơi tổ chức thì ngồi bên ngoài phòng chờ còn có một vài minh tinh khác nữa. Những cô gái khoác lên mình những bộ trang phục xa xỉ nhất mong muốn bản thân sẽ trở nên cao quý xinh đẹp hơn. Băng Linh chẳng thấy bọn họ khác với bình thường chút nào chỉ thêm lòe loẹt thôi. Cô tự chọn cho mình một vị trí hơi tách biệt của bọn họ, cô không muốn mình bị ám mùi nước hoa nồng nặc như vậy. Băng Linh liếc nhìn căn phòng - nơi các vị phụ trách hạng mục đang chọn gương mặt đại diện cho thương hiệu. Cứ từng người đi vào rồi lại mang vẻ mặt thất vọng đi ra, còn không quên mắng thầm vài câu với người phụ trách. Bọn họ lần lượt rời đi, có vài người nhìn thấy Băng Linh, bọn họ nhìn cô có ánh mắt ghen tỵ cũng có ánh mắt khinh thường. Ghen tỵ vì dung mạo của họ không bằng dung mạo của cô, khinh thường vì ngay cả thiên kim tiểu thư như họ còn bị loại thì một diễn viên mới nổi như cô có thể được chọn sao? Đáng tiếc bọn họ quá nông cạn rồi. Nếu không phải lười nói thì Băng Linh đã nói với họ một câu là: ' Tự cho mình cao quý hơn người nhưng lại chưa từng một lần nhìn lại xem xem bản thân mình có hợp với hình tượng ngọc nữ, hình tượng thánh nữ mà các cô đã cố gắng đắp nặng thời gian qua không? Chỉ biết đổ lỗi cho người khác có từng nghĩ vẫn đề là do bản thân gây ra chưa, các người sinh ra có cái đầu chỉ để

tăng chiều cao thôi hả? ’

Gương mặt trước khi vào thì ai cũng tỏ ra vui vẻ, dịu dàng thánh thiện như thánh nữ, bị loại rồi bước ra mặt ai cũng như quỷ dạ xoa. Ngay cả lớp trang điểm dày đặc cũng không che được sự tức giận trên gương mặt của họ. Mặt ai cũng nhăn nhó vặn vẹo đến nổi muốn rớt phấn luôn. Xem ra để có được danh tiếng như hôm nay, mấy cô minh tinh tiểu thư này đã đổ không ít tiền bạc nhưng cũng chỉ trong một lần thất bại mà đã mất hết.

Liếc thấy sắp tới lượt mình, Băng Linh cũng rời mắt khỏi chiếc điện thoại mà chuẩn bị vào trong. Lúc này Kỳ Tuyết mới lên tiếng:

- Angela, em không cần phải căng thẳng, đây là một dự án lớn, em là một người mới, có thể dành được hợp đồng thì không thể tốt hơn nhưng thất bại cũng chẳng sao, cũng không ảnh hưởng gì đến danh tiếng nên cũng đừng tự áp lực cho bản thân. Em cứ là chính mình là được, không cần phải ngụy tạo gì hết.

Băng Linh mỉm cười nắm tay Kỳ Tuyết cho cô một ánh mắt tự tin.

- Chị phải tin vào khả năng của em chứ. Chị đã nhìn trúng em đương nhiên biết em có bản lĩnh, bây giờ lại nói với em như vậy giống như là mất lòng tin vào em vậy. Chị không tin em sao?

- Chị chỉ sợ nếu thất bại em sẽ thất vọng thôi.

- Em là một người yếu đuối vậy sao? Nếu thất bại là do bản thân em chưa đủ tốt, em sẽ chấp nhận. Sao phải thất vọng chứ, thay vì thất vọng em sẽ nỗ lực hơn. Chị yên tâm đi.

- Chị tin em!

- Em vào trong đây!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Băng Linh mở cửa bước vào phòng. Căn phòng này rất lớn nhưng trống, phía trước có một cái bàn dài dành cho ban phụ trách hạng mục. Băng Linh bước vào với phong thái tự tin đã thu hút rất nhiều sự chú ý của bọn họ. Từ sáng tới giờ bọn họ phỏng vẫn bao nhiêu người cũng không có ai có thể làm họ vừa lòng. Tâm trạng đã rất xấu rồi, thậm chí bọn họ từng có ý định ngừng hạng mục này lại, chuyển đến một địa đủ khác để tiếp tục chọn người. Bế không phải Boss bảo bọn họ tiếp tục đợi thì họ thật sự rất muốn tạm ngừng việc này lại và rời khỏi đây ngay. Họ lại càng không hiểu tại sao Boss lại cố chấp tới vậy nữa, cứ một mực khẳng định nhất định sẽ coa người phù hợp với tiêu chuẩn bọn họ đưa ra. Bọn họ kiên nhẫn rất nhiều chỉ vì một câu nói của Boss, đợi đến hiện tại đã đợi được. Một cô gái xuất hiện không càn nói một lời nào đã có thể thu hút được sự chú ý của bọn họ. Đây chính là nhân tố mà bọn họ cần tìm. Không cần làm gì cả chỉ cần đứng im đấy cũng đã trở thành trung tâm. Thương hiệu QUEEN là một thương hiệu lớn trải dài toàn cầu, khách hàng đều là giới thượng lưu, quý tộc, hoàng gia. Cái bọn họ cần ở gương mặt dại diện của thương hiệu không chỉ là sự cao quý toát ra từ trong cốt tủy mà còn là sự tự tin của bọn họ. Mà hai điều này nhuwgx cô gái trước không có được, có người cao quý nhưng là do trang phục mang lại, cao quý nhưng khi trả lời lại thiếu tự tin. Có người tự tin nhưng lại thiếu mất sự cao quý. Thế nhưng cô gái vừa bước vào này lại có cả hai, vừa cao quý như một cô công chúa cao cao tại thượng, lại tự tin hơn người. Có lẽ đây là cô gái mà QUEEN cần tìm. Có điều bọn họ cần phải làm một vài bài kiểm tra nữa đã.

Một người đàn ông trong số đó lên tiếng:

- Cô có thể giới thiệu một chút về bản thân mình không?

- Tôi cần giới thiệu chi tiết không?

Băng Linh cũng không chút run sợ trước bầu không khí căng thẳng này mà từ tốn hỏi lại.

Trong lòng những người có mặt tại đây không khỏi khen Băng Linh rất có bản lĩnh. Bọn họ đều là những thành viên cấp cao trong tập đoàn QUEEN, những cô gái vừa vài đây đều bị khí thế bọn họ chèn ép rất khó khăn trả lời vài câu hỏi đầu đơn giản xũng không dễ nhưng cô gái này lại có thể bình tĩnh như vậy chứng tỏ cô ấy có một thân phận không đơn giản. Vài thí sinh trước cũng có người là thiên kim tiểu thư nhưng cũng không tránh khỏi việc bị bọn họ làm phát hoảng, cô gái này thì không. Bọn họ thật sự tò mò về cô gái này.

- Cô không cần giới thiệu chi tiết, sơ lược là được rồi!

- Tôi là Angela, người của tập đoàn Thiên Phong. Từng tham gia hai bộ phim truyền hình tại Trung Quốc, một bộ đã được phát sóng, một bộ sâp phát sóng. Mọi người còn muốn biết gì nữa?

Nghe cô giới thiệu sơ lược bọn họ có chút suy ngẫm. Một cô gái mới vào nghề lại đến đây tham gia tuyển chọn, quá tự tin rồi. Nhưng bọn họ lại không

chút hoài nghi năng lực của cô gái này. Một người trong số đó quay qua nói nhỏ vài lời với nhân viên của mình, ngay lập tức người nhân viên kia múa tay trên chiếc máy tính bản rồi đưa cho sếp. Mọi người chuyền tay nhau chiếc máy tính bản rồi không hẹn mà cùng gật đầu trầm trồ. Mới đầu Băng Linh còn hiểu kỳ bọn họ đang làm gì nhưng một lát sau thì cô liền biết được. Chiếc máy tính bản kia đang phát một vài đoạn phim của cô trong « Lạc lối » và đoạn trailer của « Thanh Yên truyện ».

Ánh mắt của những người trong đoàn phụ trách đều là tán dương khả năng diễn xuất cùng phong thái của Băng Linh. Họ không nghĩ hai vai diễn có độ khó như vậy lại do một cô diễn viên trẻ mới vào nghề đảm nhiệm chú không phải một diễn viên gạo cội.

- Chúng tôi vừa xem qua vài cảnh diễn của cô. Bây giờ mới hiểu thế nào là tài không đợi tuổi, quả là một cô gái có bản lĩnh.

- Quá khen!

- Bây giờ chúng tôi muốn đưa ra một vài thử thách để kiểm tra khả năng của cô trong lĩnh vựa trang sức này, cô không phiền chứ.

- Đây là điều hiển nhiên, tôi không phiền.

Người nọ lại lệnh cho nhân viên đi làm việc. Vài phút sau, anh nhân viên kia mang đến một bộ trang sức kim cương rất đẹp, rất sang trọng.

- Người yêu cầu thiết kế ra bộ trang sức này có một câu chuyện. Chúng tôi muốn biết khả năng của cô tới đâu nên muốn cô nói lên ý nghĩa và câu chuyện của bộ trang sức. Đây là một đề bài khá khó nên chúng tôi không yêu cầu cô nói hoàn toàn chính xác, nếu có thể thì đúng một nửa vẫn chấp nhận.

- Tôi có thể xem kỹ nó chứ?

- Cứ tự nhiên.

Băng Linh đến gần nhìn vào bộ trang sức, cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào bộ trang sức lạnh lẽo. Bất ngờ là hoa văn được thiết kế.lại là loài hoa oải hương cô yêu thích nhất.

- Bộ trang sức này có ý nghĩa hệt như loài hoa được điêu khắc trên đây - hoa oải hương, loài hoa tượng trưng cho tình yêu thủy chung. Có lẽ người yêu cầu thiết kế nên bộ trang sức có một tình yêu đẹp nhưng lại người đó lại không thể cùng người mình yêu đi đến cuối cuộc đời. Có rất nhiều loài hoa mang ý nghĩa tốt đẹp trong tình yêu nhưng ông ấy lại chọn hoa oải hương này bởi vì câu chuyện của ông hệt như truyền thuyết của hoa oải hương. Tình yêu đẹp nhưng không có cái kết đẹp. Ông muốn thiết kế nên bộ trang sức mang hình hoa oải hương này để tưởng nhớ về người yêu của mình và mong người đó biết rằng ông vẫn nhớ về tình yêu này và thủy chung với tình yêu này. Tôi nói có đúng không?

- Đúng, bộ trang sức này do con rể của ngài bá tước Batherry yêu cầu thiết kế để tưởng nhớ về vợ của mình. Vợ và con gái của ông ấy bị kẻ thù hãm hại, phu nhân đã mất còn tiểu thư thì không rõ sống chết, hiện tại ông ấy và ngài bá tước vẫn đang tìm kiếm tung tích. Bộ trang sức này được thiết kế từ mười mấy năm trước, con rể ngài bá tước đã giao bộ trang sức này để yêu cầu chúng tôi quản lí nó trong thời gian ông ấy đi tìm kiếm con gái.

- Quả là một câu chuyện buồn!

Băng Linh nghe câu chuyện trên cũng không khỏi cảm thán. Bất chợt cô lại nghĩ nếu một ngày nào đó cô và Huyền Thương cũng rơi vào hoàn cảnh như hai người họ thì thế nào? Không, tuyệt đối không, cô sẽ không để ngày đó xảy đến.

- Bộ trang sức này, các người có bán không?

- Chuyện này...chúng tôi cũng không rõ, phải hỏi ý kiến chủ nhân của nó nữa. Chúng tôi chỉ nhận việc quản lý chứ không biết nó có được phép bán cho người khác hay không?

- Tôi rất thích bộ trang sức này, hoa oải hương lại là loài hoa tôi thích nhất. Câu chuyện của nó lại khiến tôi rất cảm động nên tôi rất muốn sở hữu nó. Nếu phải đợi chủ nhân nó ra quyết định thì tôi sẽ đợi.

- Được, cô đã vượt qua khảo sát của chúng tôi cho nên xin chúc mừng cô đã trở thành gương mặt đại diện cho thương hiệu QUEEN trong hạng mục này của chúng tôi.

- Cảm ơn!

- Bây giờ cô có thể trở về nghỉ ngơi. Khi nào có lịch trình cụ thể chúng tôi sẽ thông báo với cô, hiện tại có thể cho chúng tôi gặp người đại diện của cô để bàn bạc hợp đồng chứ.

- Được, tôi sẽ báo với chị ấy.

- À, sắp tới có cuộc họp để bàn bạc ý tưởng, chúng tôi hi vọng cô sẽ có mặt Boss của chúng tôi cũng sẽ dự.

- Vậy tôi sẽ sắp xếp thời gian! Còn bây giờ tôi xin phép!

- Được!

Băng Linh đi ra ngoài báo tin tốt cho Trần Minh và Kỳ Tuyết. Cô cũng bảo Kỳ Tuyết vào bàn bạc hợp đồng với bọn họ còn mình thì xin phép về trước. Huyền Thương đang đợi cô ở nhà rồi. Hợp đồng thì ngày mai Kỳ Tuyết sẽ mang đến cho cô ký.

Kỳ Tuyết vào trong phòng rồi còn Băng Linh thì cùng Trần Minh trở về biệt thự của Huyền Thương.

***

Băng Linh trở về biệt thự, Trần Minh thì lái xe trở về Thượng Quan gia. Vừa vào trong nhà, Băng Linh đã nghe thấy mùi thức ăn thơm phức. Xem ra Huyền Thương đã chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn để ăn mừng cô sẽ chiến thắng đây mà. Anh quả thật rất hiểu cô và đã bắt đầu tin tưởng cô hoàn toàn rồi. Băng Linh chạy đến ôm anh từ phía sau, tựa mặt vào tấm lưng lúc nào cũng đứng trước mặt che mưa chắn gió cho cô, dù đến đâu cô cũng muốn trở về nấp sau tấm lưng rộng lớn đầy mạnh mẽ của anh.

- Thương, em về rồi!

Huyền Thương đang nấu ăn cảm nhận được sự hiện diện của cô, ngay sau đó là một câu ôm ấm áp cùng hương hoa oải hương luôn làm anh xuyến xao không lúc nào rời xa cơ thể cô. Có điều thứ khiến anh chú ý nhiều nhất không phải vòng ôm của cô, mùi hương của cô mà là hai khối mềm mại trước ngực cô đang không ngừng ma sát tấm lưng rộng của anh khiến anh không tài nào tập trung được. Nãy giờ anh đứng nấu ăn không cổ một giọt mồ hôi hiện tại cô vừaôm anh vài phút người anh đã bắt đầu toát mồ hôi rồi. Không biết làm sao, anh đành đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô đang ôm eo anh, trò chuyện cùng cô để di dời lực chú ý.

- Về rồi sao? Tâm trạng như vậy anh đoán là em đã dành được hợp đồng đại diện rồi chứ gì?

- Chính xác, sắp tới có lẽ em sẽ rất bận, không có nhiều thời gian bên anh được. Đừng buồn nha!

- Anh không ngốc đến mức đến tận bây giờ cũng không hiểu em làm tất cả là vì anh.

- Vì tính chất công việc nên em sẽ khó tránh phải việc tiếp xúc với các diễn viên nam, anh cũng không nên ghen tuông nha.

- Cái này thì anh không chắc được đâu. Người khác giới chạm tay em thôi anh đã khó chịu rồi nếu như phải ôm hoặc hôn thì anh sẽ không kìm được mà phong sát thằng đó quá.

- Anh không tin em sao?

- Anh đương nhiên tin tưởng em nhưng anh chính là không tin tưởng đám ngựa đực đến thời kỳ động dục kia. Huống hồ chi em lại là một mỹ nhân xinh đẹp như này, anh còn khó kìm lòng được nói chi cái đám háo sắc kia.

- Tin tưởng em đi, em biết cách bảo vệ bản thân mình mà. Em sẽ không để kẻ khác ăn đậu hủ đâu. Em chỉ là của riêng anh thôi.

- Miệng càng ngày càng dẻo!

- Học từ anh thôi.

- Học từ anh thì chỉ được phép nói cho mình anh nghe thôi, nếu em dám nói cho thằng đàn ông khác nghe những lời ngọt ngào thì em chết chắc.

- Sao, anh định làm gì em nào?

- Anh sẽ cho em không xuống được giường trong vòng một tháng.

- Đợi em xuống được rồi sẽ trốn đi thật xa cho anh khỏi tìm luôn.

- Dù em có đi đến tận cùng thế giới, em có đi đến chân trời góc bể nào anh cũng sẽ bắt em về cho bằng được.

- Để rồi coi, còn bây giờ thì em đói rồi.

- Đói rồi thì qua bàn ngồi đi, anh làm xong món này rồi chúng ta cùng ăn.

- Ưm!

Băng Linh ngoan ngoãn đến.bf ăn ngồi, Huyền Thương thì lo làm món ăn lâu lâu lại nhìn về phía Băng Linh với ánh mắt ấm áp có thể làm tan chảy hàn băng..à Băng Linh cũng đáp lại anh bằng một ánh mắt nồng đậm yêu thương và nụ cười xinh đẹp rực rỡ. Hạnh phúc đơn giản chỉ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Vài ngày sau đó thì Băng Linh nhận được thông báo về nội dung quay quảng cáo. Bên phụ trách cũng rất tôn trọng ý kiến cỉa Băng Linh cho nên trong cuộc họp tiếp theo của thương hiệu, họ đã mời Băng Linh đến tham dự. Một phần khác nữa là vì vị Boss phía sau thương hiệu QUEEN cũng sẽ tham gia buổi họp này để thảo luận thêm về việc quay quảng cáo quảng bá trang sức cho mùa Giáng sinh này. Băng Linh cũng đã nhờ Kỳ Tuyết sắp xếp lịch trình cho mình vì sắp tới cô còn có lịch quay phim và đi gameshow cùng Huyền Thương. Vài bộ phim mới sắp tới của cô đều coa sự tham gia của Huyền Thương. Dù là phim thần tượng hay phim chiếu mạng gì anh cũng tham gia không xót, chỉ cần cô tham gia đóng thì anh cung sẽ theo. Đây là điều mà các đạo diễn hay ekip làm phim đều không ngờ tới, từ khi vào nghề đến giờ Huyền Thương chủ yếu là tham gia đóng phim truyền hình hoặc phim điện ảnh thôi, chưa từng tham gia phim thần tượng nào cả. Việc anh tham gia phim thần tượng hau phim chiếu mạng đã gây nên một hồi sóng to gió lớn. Fan của anh thì càng khỏi phải nói, hò hét tung hô ngóng chờ ngày anh thay đổi hình tượng từ một vương gia hau hoàng thượng cao cao tại thượng hay một vị tổng tài lạnh lùng thâm trầm hóa thân thành một học bá cao phú soái hoặc một playboy cool ngầu. Mà sự hợp tác trong phim mới sắp tới của cô và anh cũng khiến nhiều người suy đoán thêm về mối quan hệ của hai người. Liên tiếp đóng cùng nhau hai bộ phim lớn bây giờ Will lại tham gia phim mớ cùng cô lại là mảng phim anh chưa từng tham gia, mà diễn viên trong phim hầu như là người mới anh không quen ngoại trừ Băng Linh. Quản lí của Huyền Thương định lên tiếng giải thích nhưng bị anh ngăn lại, người khác suy đoán mối quan hệ của anh và Băng Linh theo một chiều hướng tích cực như hiện tại cũng tốt, đỡ rắc rối cho sau này. Bây giờ quản lý của anh lên tiếng giải thích về mối quan hệ của cả hai không là gì cả thì về sau nếu anh công khai quan hệ với cô sẽ khiến mọi người có thêm ác cảm với cô mà thôi vậy nên mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên đi. Chỉ là người trong cuộc không lên tiếng nhưng người ngoài thì lại thích xem vào. Dùng những lời lẽ không rõ ràng để lấp liếm quan hệ củ Huyền Thương và Băng Linh, tự cho mình mới là nữ chính trong câu chuyện tình này. Huyền Thương và Băng Linh không có thời gian để ý mấy chuyện này. Song song với việc Băng Linh trở thành gương mặt đại diện cho thương hiệu QUEEN thì Huyền Thương tiếp tục trở thành người đại diện kiêm luôn người phát ngôn của một thương hiệu đồng hồ cao cấp và thương hiệu Âu phục nam hàng đầu thế giới. Vì vậy mà khoảng thời gian này anh phải thường xuyên bay ra nước ngoài để quay quảng cáo. Cho nên anh đã bỏ lỡ một tin đặc biệt khiến anh về sau phải hối hận.

Về phía Băng Linh, sau khi kết thúc cuộc gọi cách nửa vòng Trái Đất với Huyền Thương thì cô đi đến chi nhánh của thương hiệu QUEEN để họp. Dù sao hôm nay Boss của họ cũng đến, cô mà đến trễ chẳng phải sẽ khiến người ta dị nghị hay sao.

Bước vào công ty, Băng Linh được nhân viên đưa lên phòng họp. Hầu hết mọi người đã có mặt đầy đủ chỉ thiếu vài nhân vật quan trọng, nghe nói bọn họ đang bàn bạc công việc trong phòng tân chủ tịch cũng chính là Boss của họ. Hôm nay Băng Linh đến chỉ có một mình, Trần Minh thì cô không để anh đi cùng vì anh ấy cũng như cô, có thời gian huấn luyện định kỳ. Còn Kỳ Tuyết thì đã đi đến chỗ đạo diễn Phùng để bàn thêm về bộ phim mới sắp tới của cô. Ngồi chỉ có mộ mình cũng chẳng biết trò chuyện với ai nên Băng Linh ngồi chơi điện thoại, chơi khoảng 10" thì những người khác cũng đến. Họ lần lượt ngồi vào vị trí của mình chỉ có chiếu ghế chủ trì là trống, vài giây sau lại có tiếng bước chân vang lên, Băng Linh biết chắc là Boss đã đến, cô đưa ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía người sắp bước vào kia. Khi nhìn thấy dung mạo của người đó rồi thì cô không thể giấu nỗi sự ngạc nhiên trong ánh mắt mình.

OLEARN!

Anh ấy là tâm chủ tịch của QUEEN. Băng Linh chưa từng nghĩ đến chuyện này, nó nằm ngoài sức tưởng tượng của cô. Quen biết anh ba năm, nhìn cách ăn nói, cư xử của anh cô khó mà hìn dung được một hoa hoa công tử như anh lại là chủ tịch tương lai của QUEEN. Anh cũng không nói cho cô biết thân thế của anh hay anh muốn dành sự bất ngờ này cho hôm nay chứ. Có điều nói gì thì nói, hiện tại là thời gian làm việc, không phải lúc nói chuyện riêng.

Olearn đương nhiên cảm nhận được sự khác lạ pha thêm chút tức giận trong ánh mắt Băng Linh. Anh không nói gì chỉ nhìn cô gậy đầu nhẹ rồi mỉm cười xoa dịu cơn giận của cô. Sau đó ung dung đĩnh đạc đi đến chiếc ghế dành cho chủ tịch kia ngồi xuống. Phong thái khí chất khác hẳn thường ngày, rất trưởng thành, uy nghiêm và có chút bá đạo, không còn dáng vẻ cà lơ phất phơ, bất cần như ngày thường anh hay thể hiện. Anh thay đổi như vậy lại khiến cô nhớ đến Huyền Thương, anh đôia với người khác là một vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo, cao quý như một bậc đế vương, bên cạnh cô anh lại dịu dàng ấm áp như gió xuân, đôi lúc lại hơi...mặt dày vô sỉ, trêu chọc rồi tranh thủ ăn đậu hủ của cô. Cô lại nhớ anh rồi, mới đi có hai ngày thôi mà đã như vậy rồi, về sau nếu tách nhau ra vài tháng làm sao mà sống đây.

- Chúng ta bắt đầu!

Băng Linh đang bay bổng trong nỗi nhớ nhung người yêu thù bị câu nói của tân chủ tịch kéo lại thần trí. Băng Linh nhanh chóng ổn định cảm xúc, nvay lập tức trở thành một cô gái mạnh mẽ, nghiêm túc trong công việc.

- Về nội dung quảng cáo thì đã khá ổn. Vậy về hình thức có ai có ý kiến gì không?

Cảm thấy mọi người đã tập trung thì Olearn cũng triển khai cuộc họp. Anh nói sơ qua về cách tổ chức cũng như thời gian, địa điểm quay quảng cáo nhưng về mặt hình thức anh lại muốn.nghe thử ý kiến của cô bé kia.

- Angela, em có ý kiến gì không?

Lời nói thân mật như vậy cũng không khiến mọi người ngạc nhiên vì quan hệ giữa Olearn và Băng Linh bọn họ cũng không phải không biết, mối quan hệ giữa hai người này từng tốn không ít giấy mực của giới báo chí. Bọn họ cũng không phải những người không theo kịp thời đại mà tin tức hot thế này cũng không biết. Chỉ tội cho Băng Linh, ngay khi thông tin cô trở thành gương mặt đại diện của QUEEN được công bố đã gây nên một hồi sóng to gió lớn cùng với không ít nghi vấn từ mọi người đặc biệt là từ fan của những nữ minh tinh đã thất bại trong đợt tuyển chọn. Có không ít người là thiên kin tiểu thư cũng phải chào thua một cô gái mới vào nghề như Băng Linh bọn họ có theerkhoobg nghi ngờ sao. Mặc dù dùng quy tắc ngầm với một thương hiệu như QUEEN là điều khôbg bao giờ xảy ra nhưng người trong cuộc biết người ngoài cuộc có mấy ai hiểu. Về sau nếu tin tân chủ tịch của QUEEN là Olearn - người bạn thân thiết nhất của Băng Linh thì cô sẽ lại trở thành cái bia để mọi người chỉ trích. Dù cho việc Băng Linh có được hợp đồng này là dựa vài thực lực của chinh mình ngoại trừ người trong công ty thì người ngoài ai hiểu.

Nhưng Băng Linh là ai, cô sẽ để những lời người khác nói trong tai sao. Bọn họ không tin tưởng không phải chuyện của cô, cô không hơi đâu mà đi quan tâm thay vì cứ lên tiếng biện minh thì cô sẽ dùng chính lực mình của mình để chứng minh những gì họ nghĩ về cô là sai.

Băng Linh nghe câu hỏi của Olearn thì suy nghĩ vài giây sau đó mới lên tiếng:

- Theo như em nghĩ thì chúng ta nên phối trang sức của QUEEN cùng với những phụ kiện mang giá trị lớn và có đẳng cấp cao.

Olearn nghe Băng Linh nói thì trầm ngâm suy nghĩ một lát, có vẻ đã hơi hiểu ý của Băng Linh rồi. Mà những người khác cũng đang nghĩ đến những gì Băng Linh nói bọn họ mặc dù chưa hiểu lâm nhưng với kinh nghiệm lâu năm trong nghề thì lại có linh tính đây sẽ là một ý tưởng rất tuyệt.

- Angela, em nói rõ hơn một chút đi nào.

- Hình như em nói hơi khó hiểu hả? Vậy để em nói đơn giản hơn vậy? Thật ra theo ý của em là thay vì đeo trang sức và mặc trang phục do công ty sắp xếp thì chúng ta có thể dùng những bộ trang phục quý giá hơn, có giá trị lịch sử, có độ nổi tiếng nhất định. Chẳng hạn như những bộ trang phục từng được đưa ra đấu giá hoặc là được thiết kế bởi một nhà thiết kế nổi tiếng thế giới có một không hai, một bộ trang phục từng được một người hoàng tộc sử dụng hay là một bộ trang phục kỷ niệm ngày thành lập của một thương hiệu lớn nào đó. Phụ kiện đi kèm có thể là vương miện của hoàng gia đã được đấu giá, giày cao gót số lượng có hạn. Nếu đi kèm những phụ kiện có giá trị lớn nhưng trang sức của chúng ta vẫn nổi bật, toát lên sức hấp dẫn của riêng nó, không bị lép vế giữa những vật phẩm có giá trị thì chứng tỏ trang sức của chúng ta có một sự cao quý không thua kém gì những món trang sức lâu đời khác của hoàng gia quý tộc, nó có sức hút của riêng nó. Không gì có thể thay thế được, như vậy mọi người sẽ cảm thấy trang sức của QUEEN đã ở một tầm cao mới và sẽ nhận được th nhiều sự yêu thích cùng chú ý của mọi người trong giới thượng lưu quý tộc. Mọi người cảm thấy ý kiến này thế nào?

Sau khi mọi người nghe xong ý kiến của Băng Linh thì phòng họp liên tục vang lên tiếng nghị luận, phần lớn mọi người đều tán thành với ý kiến này. Một vài người thì cảm thấy ý kiến này có triển vọng nhưng để tiến hành là một quá trình dài, những món đồ có giá trị cao như vậy đâu coa dễ tìm. Dù QUEEN là một thương hiệu lớn, tồn tại rất nhiều năm rong ngành xa xỉ phẩm rồi nhưng muốn có được những vật phẩm đó, bọn họ không muốn mạo hiểm nhiều như vậy. Riêng Olearn thì lại vô cùng phấn khích, anh biết tiểu Angel của anh nhất định không làm anh thất vọng, cũng chỉ có Thượng Quan tiểu thư mới có được suy nghĩ táo bạo như thế mà thôi. Có điều hiện tại muốn có được những vật phẩm giá trị như vậy đành nhờ Thượng Quan tiểu thư vào cuộc giúp đỡ thôi.

- Tôi cảm thấy ý tưởng này rất hay và rất có triển vọng, thời gian quay quảng cáo cách hôm nay không ngắn, có lẽ chính ta sẽ làm được. Có điều muốn kịp công bố quảng cáo trước dịp Giáng sinh đành nhờ vào sự giúp đỡ của Thượng Quan tiểu thư thôi. Tôi nghe nói Thượng Quan gia rất yêu thương và cưng chiều vị tiểu thư duy nhất này nên từ khi cô còn nhỏ đã sưu tập không ít trang sức vương miện, quần áo và giày quý giá cho cô. Cho đến ngày hôm nay khi cô ấy đã trưởng thành có lẽ tủ đồ cô ấy có thể sánh ngang tủ đồ hoàng gia cùng những bộ quần áo và trang sức có một không hai trên thế giới. Có lẽ chúng ta nên mượn cô ấy vài thứ.

Những lời Olearn nói lại dẫn đến một hồi bàn luận sôi nổi giữa mọi người chỉ riêng Băng Linh là vẫn bình tĩnh dù cho xung quanh cô chẳng ai im lặng.

Mọi người thay nhau trình bày suy nghĩ của mình về những lời Olearn nói. Thượng Quan tiểu thư là ai, bọn họ muốn gặp là có thể gặp sao huống chi nói đến việc mượn đồ của người ta. Boss là đang giỡn với bọn họ sao.

Olearn nghe mọi người trình vày suy nghĩ của mình thì cũng chẳng chấp nhận hay phủ nhận. Anh chỉ đợi bọn họ nói xong sau đó mình mới nói.

- Nghi vấn của mọi người tôi đều hiểu. Chỉ là ý kiến của Angela chúng ta hoàn toàn có thể thực hiện. Việc mượn đồ của Thượng Quan tiểu thư cũng chẳng khó khăn gì, người ta chẳng phải đang ở đây sao? Đi đâu cho xa?

Anh vừa nói vừa đưa mắt nhìn chằm chằm Băng Linh, mọi người nhìn theo ánh mắt anh. Trong thoáng chốc bọn họ hiểu ra tất cả, mọi người trong phòng họp thi nhau hít một ngụm khí. Cũng may nãy giờ bọn họ không có nói xấ gì bà lớn này nếu không chờ đợi bọn họ chính là một tương lai không thể tối hơn. Nhưng đồng thời bọn họ cũng cảm thấy QUEEN rất may mắn vì một nhân vật như Thượng Quan tiểu thư lại trở thành gương mặt đại diện cho bọn họ, dù QUEEN tượng trưng cho sự cao quý của phái nữ nhưng chưa có ai có thể khiến QUEEN cao quý như hiện tại, cap quý như Băng Linh đang làm.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Thân phận của Băng Linh được mọi người ở đây biết đến nhờ Olearn cũng không khiến cô bất ngờ gì. Dù sao chuyện này sớm hay muộn cũng đều bại lộ. Cuộc họp cũng không vì thế mà dừng lại. Việc quay quảng cáo sắp được diễn ra, nam chính trong quảng cáo vốn cần chọn một người có nhân khí lớn có tầm ảnh hưởng và phải có khí chất hơn người. Hiện tại giới giải trí trong nước cũng chỉ có mình Huyền Thương có thể đáp ứng yêu cầu nhưng hiện tại anh lại không có mặt trong nước, anh cũng đã kí hợp đồng với thương hiệu khác, chắc chắn không thể cùng cô quay quảng cáo cho QUEEN được. Chính vì vậy mà hội đồng quản trị đã quyết định để Olearn đảm nhiệm vai nam chính trong quảng cáo lần này. So với Huyền Thương thì Olearn cũng chẳng thua kém gì lại là tân chủ tịch của QUEEN nên chẳng có gì phải e ngại. Bọn họ không ngại nhưng Băng Linh lại khó xử. Nếu đã quyết định để Olearn thay thế vị trí của Huyền Thương thì những quảng cáo trang cho các sự kiện tiếp theo cũng sẽ do Olearn đảm nhiệm, bình dấm chua nhà cô không ghen mới là lạ. Vừa vuốt lông anh không bao lâu, sắp tới lại xù lông rồi. Huống hồ chi những ngày lễ tiếp theo không liêm quan đến phụ nữ thì cũng là lễ tình nhân, quay

quảng cáo ắt khó tránh khỏi những cảnh thân mật, Huyền Thương nhà cô lại phải chịu thiệt rồi. Thôi thì để bù đắp cho anh sau vậy. Có đều dự án của QUEEN được chia làm nhiều phần, ngoài quay quảng cáo thì cũng có đi catwalk để trình diễn, một vào món trang sức được thiết kế với số lượng có hạn cũng sẽ được mang đi đấu giá, không biết cô và Huyền Thương có cơ hội sánh vai cùng nhau hay không. Đợi khi anh về nước phải bàn bạc thêm mới được.

Cuộc họp tiếp tục diễn ra, mọi người triển khai thêm một số ý kiến về địa điểm và nội dung quảng cáo theo những ý tưởng mà Băng Linh vừa đề xuất. Đến khi cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt ra về, Băng Linh cũng đứng dậy chuẩn bị về thì nhận được tin nhắn của Olearn. Anh mời cô ăn cơm và trò chuyện một lúc. Còn nói khó khăn lắm Huyền Thương mới rời xa cô được vài hôm, anh mới có cơ hội nói chuyện với cô. Cái giọng điệu tội nghiệp này là sao đây, nếu không phải cô quen biết người tên Olearn đã lâu thì nhất định bị những lời lẽ này của anh làm cho mềm lòng rồi. Nhưng mà dù sao cô cũng rất hiếu kỳ về thân phận mới của anh, muốn biết rõ ràng hơn. Hiện tại cô là bạn thân của tân chủ tịch thương hiệu QUEEN nổi tiếng thế giới, về sau có thiết kế tràng sức cho lễ cưới chắc sẽ được giảm giá. Tiện thể chuẩn bị cho các chị dâu tương lai luôn. Băng Linh chìm trong suy nghĩ thì bị Olearn vỗ vai một cái mới hoàn hồn lại. Nếu cô bị bệnh tim chắc bị anh chết rồi mà Olearn cũng biết cô không có bệnh về tim nên mới dám làm vậy, chứ Băng Linh mà có chuyện gì tên họ Đông Phương kia không thiến anh mới là lạ.

Trước ánh mắt có thể giết người của Băng Linh, Olearn dẫn cô đi đến một nhà hàng Ý ăn cơm. Vừa ăn vừa nói chuyện một lúc.

- Em không có gì muốn hỏi anh sao?

Olearn bất lực nhìn Băng Linh từ tốn thưởng thức từng món ăn mà chẳng ngó ngàn gì tới anh thì chán nản. Được rồi, anh chịu thua, đợi cô mở miệng nói câu đầu tiên chắc tới mùa Giáng sinh năm sau quá.

- Anh muốn nói thì nói, em đâu có ép. Vả lại cho dù chúng ta là bạn thân nhưng em vẫn chưa đủ tư cách để hiểu rõ lai lịch của anh.

- Anh chưa bao giờ muốn giấu em điều gì? Thật ra sau khi anh tốt nghiệp thì bố anh muốn anh tiếp quản công ty nhưng lúc đó anh còn trẻ, tính tình lại ham chơi nên chưa chịu đi làm việc. Bố anh rất hiểu anh nên cho anh thời gian sáu năm chơi bời, hết thời hạn anh phải trở lại làm chủ thương hiệu QUEEN. Anh muốn thử làm diễn viên nên đã che giấu thân phân của mình để dấn thân vào điện ảnh và có được vị thế như hôm nay. Anh không định cho người khác biết thân phận của mình vì sợ sẽ dẫn đến nhiều rắc rối về sau, anh chỉ muốn an ổn làm một diễn viên thôi, anh không cho em biết là vì anh đợi ngày hợp tác với em, muốn chi em một bất ngờ nho nhỏ, muốn em nhìn thấy một con người khác của anh, trong mắt em không còn là một Olearn đào hoa phong nhã, thích ăn chơi mà là một Olearn chính chắn, trưởng thành. Anh hiện tại đang ở đỉnh cao sự nghiệp lại phải trở về làm một chủ tịch rồi, có chút đáng tiếc. Nhưng cũng may mắn thay bố anh vẫn cho phép anh đóng phim có điều sẽ không thường xuyên như lúc trước nữa. Hi vọng những tác phẩm ít ỏi trong tương lai của anh sẽ được hợp tác cùng em.

- Anh nói xong rồi hả?

- Ừ!

- Em hiểu chứ, anh, em và Will đều giống nhau. Có thân phận đặc biệt nhưng lại thích dấn thân vào showbiz. Anh và Will là vì đam mê vì sở thích còn em là vì Will. Dù là vì nguyên nhân gì thì chúng ta cũng phải làm hết sức mình thì mới xứng đáng với những gì chúng ta đã bỏ mất. Em tiến vào showbiz đã không ít lần bị bêu xấu nhưng em chưa từng để ý vì so với những lời bêu xấu đó thì thứ em nhận được lại lớn hơn gấp trăm nghìn lần. Người ta nói gì nghĩ gì về công việc của chúng ta không quan trọng, quan trọng là chúng ta làm điều mình thích, sống cuộc sống mình muốni, để bản thân thật vui vẻ và hạnh phúc để tương lai khi nghĩ lại về những hồi ức này sẽ không phải nuối tiếc về bất cứ điều gì.

- Em luôn là người thường xuyên khiến anh bất ngờ về những lời mình nói ra. Từ khi quen biết em, em dường như truyền cho anh một nguồn năng lượng vô tận, khiến anh làm những việc mình chưa từng nghĩ nhưng chưa từng hối hận. Em như là nguồn cảm hứng cho anh vậy, có lẽ quen biết em, làm bạn với em là điều đúng đắn nhất anh từng làm.

- Anh nói như thể cuộc đời anh chưa từng làm điều gì đúng đắn vậy.

- Bây giờ nghĩ lại thì...có lẽ vậy. Trước đây anh là một người bốc đồng xốc nổi, thích chơi bời chưa từng để ý đến cảm nhận của mọi người trong nhà. Gặp em rồi anh mới cảm thấy mình dần đứng đắn hơn.

- Anh lại dẻo miệng rồi...

Định nói thêm vài câu với Olearn thì có cuộc gọi từ Huyền Thương.

Băng Linh đi đến một góc kín nghe điện thoại.

- Thương, chẳng phải anh vừa gọi em cách đây không lâu sao, bây giờ lại gọi lại rồi. Bộ có chuyện gì hả?

- Bộ có chuyện mới gọi cho em được sao? Nhớ em thì không thể gọi hả?

- Không, không, em không có ý đó? Nhưng mà hiện tại bên anh chắc đã tối lắm rồi, anh đã ăn tối chưa đó.

- Ăn rồi nhưng không ngon miệng.

- Dù sao đi nữa cũng phải chăm sóc bản thân cho tốt đó, anh sút cân nào là em bắt đền anh người yêu Huyền Thương của em ngày xưa đó. Còn nữa phải ngủ cho đủ giấc đó, ngủ không đủ giấc có hại cho sức khỏe lắm, lại càng không nên thức khuya, có biết chưa.

- Không có em bên cạnh em nghĩ anh có thể ngủ sớm, ngủ ngon không?

- ...

- Bây giờ ở Trung Quốc là buổi trưa, em ăn trưa chưa?

- Đang ăn!

- Xung quanh em có vẻ rất nhiều người, đang ăn ở nhà hàng. Em nếu ăn một mình sẽ không đến nhà hàng, em đi ăn với ai vậy. Anh nhớ là hôm nay em đi tham dự cuộc họp ở chi nhánh thương hiệu QUEEN. Người trong tập đoàn này em không quen vậy rốt cuộc em đi ăn cùng ai?

- Em đi ăn cùng với...Olearn! Đây...đây là vì công việc với lại một chút chuyện riêng. Anh đừng giận nha!

- Em hoảng như thế làm gì? Chúng ta cách nhau nửa vòng Trái Đất anh dũng đâu thể ăn thịt em được mà em phải sợ như vậy.

- Người khác thì em sẽ tin. Nhưng vì anh chính là người đàn ông của em nên em rất hiểu anh. Người đàn ông khác thì không thể nhưng anh thì có thể ngay lập tức đi nửa vòng Trái Đất về để ăn thịt em đấy, em biết một khi anh đã ghen thì đáng sợ thế nào mà.

- Em nói cứ như anh là ác quỷ không bằng.

- Thế nhưng em lại thích chàng ác quỷ đẹp trai lạnh lùng là anh đấy.

- Có câu này của em anh có thể ăn ngon ngủ yên. Anh không lo em gây chuyện chỉ là vẫn không thể yên tâm về cái tên Olearn kia. Mà lúc nãy em có nói bàn chuyện công việc, em với cái tên hoa hoa công tử đó ngoài việc nói chuyện nơi nào vui vẻ nó nhiệt, chỗ nào hấp dẫn để đi chơi thì còn việc gì để nói chứ.

- Trong mắt, trong lòng anh em là cô gái như thế sao. Thật không hiểu sao em lại nhìn trúng anh rồi yêu anh trong khi ngoài kia có biết bao người đàn ông tốt để ý em nữa. Có Mặc Thần ca ca này, có Olearn này, hình như Yến Thành Hi cũng có ấn tượng rất tốt về em, quan hệ giữa em và Phan Thành Thiên cũng không tồi,...nhiều người tốt như vậy sao em lại chọn anh chứ.

Băng Linh vừa nói vừa cảm nhận cơn thịnh nộ của Huyền Thương cách màn hình điện thoại cô lại cảm thấy khoái chí vì vừa trả thù.

- Nha đầu kia, em có tin chỉ cần em nói một câu nữa chọc tức anh thì anh sẽ bay từ đây về Trung Quốc rồi lôi em vào lễ đường sau đó về nhà động phòng không hả?

- Không dám, không dám nói nữa. A, nãy giờ nói chuyện với anh hơi lâu để Olearn đợi lâu rồi, thôi em cúp máy đây. À nói với anh một chuyện, Olearn là tân chủ tịch của thương hiệu QUEEN, sắp tới đây em và anh ấy sẽ hợp tác dài dài đấy, còn đóng quảng cáo chung nữa. Anh nhớ đừng ghen bậy bạ ảnh hưởng công việc của em đấy. Bye bye, ngủ ngon nha tình yêu của em!

- Này, alo... alo...Băng Linh, em vừa nói gì hả, alo. Đáng chết, đợi nh về nước rồi em sẽ biết tay, để xem lần sau còn dám nói những lời đại nghịch bất đạo đó nữa không?

Sau khi tắt điện thoại Băng Linh trở lại bàn ăn dùng bữa, nói với Olearn vài câu rồi ai về nhà nấy. Băng Linh cũng phải trở về biệt thự Thượng Quan để lấy vài món trang sức và phụ kiện, chuẩn bị cho việc quay quảng cáo cũng như chụp ảnh quảng cáo cho trang sức của QUEEN. Phim mới của cô cũng sắp khai máy rồi, đợi lúc Huyền Thương về nước chắc sẽ khởi quay. Cô cũng phải nhờ Kỳ Tuyết sắp xếp lịch trình đã. Bộ phim « Thanh Yên truyện » đã lên sóng gần một nửa số tập phin dã nhận được rất nhiều lời khen từ khán giả và nhà phê bình. Danh tiếng của vô cùng từ đó mà lên một tầm cao mới, trở thành một trong những diễn viên hot nhất năm nay, cũng trở thành một ứng cử viên sáng giá cho vị trí nữ thần Kim Ưng. Bên cạnh đó cô cũng được đề cử cho nhiều giải thưởng khác sẽ được tổ chức trong quý đầu của năm sau.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Bất ngờ đêm Giáng sinh

Thời gian tới Băng Linh cùng Olearn đi quay quảng cáo cho QUEEN. Vì chủ đề là trang sức tặng người thương đêm Giáng sinh nên trong quảng cáo khó tránh khỏi phải quay cảnh tuyết rơi. QUEEN dù sao cũng là thương hiệu lớn, quay quảng cáo đương nhiên không thể qua loa được. Vì vậy nên ekip đã quyết định sẽ xuất ngoại quay quảng cáo, đến những thành phố tuyết để quay. Mặc dù Thượng Hải cũng có tuyết nhưng cảnh tượng không thể đẹp bằng những thành phố tại Tây Âu được. Băng Linh cũng rất hào phóng cho ekip mượn chuyên cơ để xuất ngoại thay vì phải bao nguyên một khoang cho ekip. Dù sao số tiền dùng để bao một khoang máy bay không nhỏ, thay vì vậy dùng chúng để nâng cao chất lượng quảng cáo cũng tốt. Olearn cũng từng từ chối đề nghị này của cô nhưng đều vô ích, người duy nhất có thể khiến Băng Linh thay đổi quyết định là Huyền Thương nhưng hiện tại anh không ở đây thì ai nói gì cũng vô ích. Huống chi quảng cáo này đối với sự nghiệp của Băng Linh là một bước đột phá lớn, cô làm vậy cũng là vì bản thân mình thôi. Olearn cũng biết mình không ngăn được Băng Linh nên cũng chấp nhận sự giúp đỡ của cô.

Sau gần nửa tháng quay quảng cáo, Băng Linh trở lại Thượng Hải chuẩn bị cho ngày lễ Giáng sinh sắp tới. Chỉ là sau ngày gọi điện cho Huyền Thương lúc ở nhà hàng Ý thì đến hiện tại hai người vẫn chưa nói chuyện với nhau lần nào. Anh không gọi cho cô thì cô gọi cho anh. Có điều cô từng gọi điện cho anh rất nhiều lần nhưng đều không gọi được, lo lắng anh xảy ra chuyện nên cô đã gọi cho Tạ Phong luôn bên cạnh anh. Tạ Phong nói cho cô biết anh vẫn ổn, chỉ là điện thoại luôn tắt nguồn mà có vẻ anh không có ý định gọi lại cho cô thì phải. Băng Linh nghe vậy thì rất bất ngờ và lòng có chút buồn bã nhưng cô tin Huyền Thương của cô làm như vậy nhất định là có nguyên do của anh nên cô sẽ không suy nghĩ lung tung nữa. Chỉ không biết anh có về kịp Giáng sinh không.

Vào ngày 24-12, quảng cáo của Băng Linh và Olearn được phát khắp Châu Á, phàm là những nơi có chi nhánh của QUEEN thì đều có quảng cáo này. Không chỉ phát trên tivi mà quảng cáo còn được phát trên khắp các màn hình lớn giữa lòng các thành phố. Quảng cáo chỉ dài hơn hai phút nhưng đều khiến mọi người xúc động. Nội dung quảng cáo kể về một đôi tình nhân trẻ phải yêu xa. Olearn trong vai nam chính ở thành phố New York, Băng Linh trong vai nữ chính sống tại Thượng Hải. Trong một ngày trước Giáng sinh, chàng trai bay nửa vòng Trái Đất đến bên cạnh người thương, dùng một chiếc nhẫn được thiết kế hình hoa tuyết cầu hôn cô gái. Chiếc nhẫn ấy thuộc bộ trang sức mùa đông của QUEEN lấy cảm hứng từ hoa tuyết. Ngoài nhẫn thì có cả dây chuyền, bông tai, vòng tay, tất cả đều được đính kim cương trắng và lam tạo thành hình hoa tuyết. Trong quảng cáo sau khi cầu hôn thì hai người đi đăng ký kết hôn, sau đó tổ chức hôn lễ. Trong hôn lễ cô gái đeo nguyên bộ trang sức hoa tuyết đó. Kim cương trắng và lam được thiết kế thành hình hoa tuyết, đặt trong hộp khiến người nhìn cảm thấy thật lạnh lẽo như cái lạnh mùa đông nhưng khi được đeo lên người Băng Linh thì lại có một hiệu ứng hoàn toàn khác. Vẻ đẹp của cô, nụ cười hạnh phúc của cô dường như làm bộ trang sức ấy trở nên ấm áp hơn, như được tình yêu của hai con người ủ ấm vậy. Ban phụ trách chuyên mục này lần đầu xem quảng cáo cũng hết lòng khen ngợi, quả thật chọn Băng Linh làm nữ chính trong quảng cáo là sự lựa chọn tốt nhất. Một phần là nhờ Băng Linh và Olearn kết hợp cực kỳ ăn ý với nhau, giúp thời gian quay rút ngắn rất nhiều, cũng giúp mọi người có thời gian chỉnh sửa quảng cáo giúp nó hoàn thiện hơn.

Sau một ngày quảng cáo được phát sóng thì thành phố Thượng Hải cũng theo đó mà dậy sóng. Hiệu ứng mà quảng cáo mang lại đã ngoài sức tưởng tượng của Băng Linh và mọi người. Các quý phu nhân, tiểu thư quý tộc đua nhau đặt trang sức từ QUEEN, có điều kim cương lam vô cùng quý giá nên trang sức thiết kế ra cũng có giới hạn. Huống hồ, ngoài Thượng Hải còn có rất nhiều thành phố, rất nhiều quốc gia khác cũng đang dậy sóng vì trang sức hoa tuyết, vì số lượng có hạn và tình cảnh đặc biệt nên ban tổ chức đã quyết định tổ chức đấu giá cho những bôn trang sức còn lại, thời gian vẫn chưa được ấn định vì sắp tới mọi người còn bận với nhiều dự án nữa, đặc biệt là khi năm mới đang kề cận. Bên cạnh đó thì danh tiếng của Băng Linh cũng được đưa lên một tầm cao mới, cái tên Angela liên tục lên hot search trên các trang mạng xã hội, trở thành cái tên được săn đón nhất của giới báo chí và trở thành cái tên hàng đầu cho các tập đoàn thời trang, trang sức,...lựa chọn làm người phát ngôn và gương mặt đại diện. Fan của cô và Olearn liên tục hò hét, phấn khích, fan CP lại ngày càng nhiều, lúc trước cũng có fan CP của cô và Huyền Thương bây giờ là cô và Olearn. Mọi người đang gây nhau xem xem cặp nào đẹp đôi hơn, rồi cô sẽ chọn ai trong hai chàng hoàng tử này. Angela sẽ chọn Will đế lạnh lùng, cao ngạo hay chàng Olearn hào hoa nhưng ấm áp. Kèm theo sự nổi tiếng không ngừng của Băng Linh chính là sự ganh ghét đố kỵ của một vài người. Từ Mộng biết hiện tại Huyền Thương không ở Trung Quốc nên lá gan cũng lớn hơn vài phần, liên tục dùng tài khoản nặc danh đăng những tấm ảnh của cô cùng Olearn, ảnh khi cô ở cùng Huyền Thương có cả mấy anh trai của cô, bạn thân Thi Thi, thậm chí Mặc Thần ca ca cũng không bỏ qua, rồi phanh phui thân phận từng người và nói liệu có phải cô đi cửa sau hay không.

Ngay sau đó cô ta nhận được sự công kích từ mọi người, phần lớn là từ fan của cô, Huyền Thương, Olearn và đặc biệt là nam thần giới âm nhạc anh trai Thượng Quan Hạo của cô. Bên cạnh đó, phía thương hiệu QUEEN cũng lên tiếng, ngụ ý là thương hiệu bọn họ có tiếng trong ngành như thế nào, người đi cửa sau có thể dễ dàng vào hay sao. Bọn họ cũng công khai việc Olearn là tân chủ tịch của QUEEN và nói rằng Băng Linh sau khi ký hợp đồng mới biết việc này. Nếu về sau fan mới biết thân phận Olearn thì cô ta sẽ lại kiếm cớ bôi nhọ Băng Linh nên mọi người cho fan biết và để Olearn giải thích luôn. Thương hiệu QUEEN dù thế nào cũng không để người của mình bị bôi nhọ, đây là điều mà không phải thương hiệu nào cũng làm được. Bon họ còn nói sẽ điều tra cho ra thân phận của người dùng tài khoản này, những việc còn lại đợi Băng Linh xử lý.

Thượng Quan Quân còn nói đùa rằng lần này là thương hiệu QUEEN ra mặt, nếu là Huyền Thương thì không biết Từ Mộng kia còn nhục mặt như thế nào. Băng Linh thì chẳng nghĩ nhiều về chuyện này, cô chỉ quan tâm đến kết quả mà quảng cáo mang lại thôi. Không biết nó có bị những lời dèm pha kia ảnh hưởng đến hay không. Dù sao đây cũng là dự án đầu tiên của Olearn sau khi anh tiếp quản thương hiệu. Ngược lại với những gì cô lo lắng, danh tiếng của hoa tuyết không những không giảm mà còn đi lên theo chiều hướng tích cực, mọi người còn hết lòng khen ngợi Băng Linh và Olearn phối hợp rất tốt. Giúp trang sức hoa tuyết nhận được nhiều sự yêu thích của mọi người.

Riêng Băng Linh lại nghĩ chỉ quay với một người bạn tri kỷ là Olearn mà đã đạt được hiệu ứng tốt thế này rồi nếu như cô và Huyền Thương cùng quay thì sẽ còn thế nào nữa. Nhớ đến anh cô lại không kiềm được thở dài, ngày mai đã là Giáng sinh rồi, anh...rốt cuộc có về không? Hai người xa nhau đã gần một tháng rồi, hơn nửa tháng nay lại không một cuộc gọi, không một tin nhắn, không được nghe giọng anh, cô thật sự rất nhớ anh. Mặc dù khi anh xuất ngoại làm việc, anh có nói là không biết có về kịp Giáng sinh không, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi nhưng đây là Giáng sinh đầu tiên từ khi hai người quen nhau mà.

Đêm Giáng sinh, Băng Linh ngồi trên ghế vừa xem tivi vừa chơi với Tiểu Bạch. Ngồi bao lâu cô cũng không thể ngừng nhớ đến Huyền Thương, trời tối rồi, anh thật sự không thể về sao. Hôm nay, bố mẹ muốn cô về nhà nhưng cô đã từ chối. Ít nhất ở đây cô vẫn cảm nhận được hơi ấm của anh, về Thượng Quan gia rồi thì sao chứ, cũng không thể giúp cô vui hơn, cô cũng không thể bớt nhớ anh. Ngược lại nếu để tâm trạng của cô ảnh hưởng đến mọi người thì cô cũng áy náy. Đang ngồi ngơ ngẩn thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Băng Linh cũng không quan tâm là ai đến mà như người mất hồn đi đến mở cửa. Gương mặt vô thần khi nhìn đến người đứng trước cửa thì sững sờ, Huyền Thương của cô về rồi.

Mà Huyền Thương khi nhìn đến gương mặt từ vô thần rồi sững sờ của Băng Linh thì thở dài. Nhìn xuống dưới thấy cô đi chân trần thì nhíu mày tức giận, trời lạnh như thế cô không sợ bị ốm sao. Anh tiến tới gần cô sau đó cúi xuống bế thốc cô lên, Băng Linh chỉ kịp á lên một tiếng rồi theo quán tính sợ té mà ôm chặt cổ anh, mặc anh ôm mình đến sofa, từ cửa chính đến ghế sofa, đôi mắt cô chưa một giây rời khỏi gương mặt anh. Huyền Thương dừng trước ghế sofa liếc mắt bảo con bạch sư đi xuống, Tiểu Bạch cứng đầu không đi bị anh lườm một cái ánh mắt sắc lạnh thì ngoan ngoãn đi chỗ khác chơi. Huyền Thương nghĩ thầm trong đầu, ở với Băng Linh lâu quá nên học thói cứng đầu của cô, bây giờ đến chủ nhân là ai cũng không còn nhớ rồi.

Đến sofa, Huyền Thương ngồi xuống ghế, để hai chân Băng Linh gác lên đùi anh. Anh dùng tay mình sưởi ấm cho đôi bàn chân lạnh ngắt của cô, sau đó nhíu mày nói với cô.

- Sao em lại không mang dép hả, trời lạnh như vậy lỡ như bị ốm thì sao. Còn nữa, lúc nãy em ra mở cửa cho anh sao gương mặt lại vô hồn thế kia, không một chút phòng bị. Nếu người đó không phải anh mà là kẻ thù của anh thì sao, em không biết suy nghĩ cho an toàn của mình một chút sao.

Nói xong anh ngẩng mặt lên nhìn cô. Trong thoáng chốc gương mặt nhăn nhó cùng ánh mắt tức giận của anh lập tức tan biến theo từng giọt nước mắt của Băng Linh.

Băng Linh là một cô gái mạnh mẽ chỉ có bên cạnh Huyền Thương cô mới lộ ra sự yếu đuối của mình nhưng như vậy không có nghĩa là cô thích rơi lệ trước mặt anh, Huyền Thương lại càng không để cô rơi giọt lệ nào, nếu có thì chỉ có thể là giọt lệ ha hj phúc. Vậy nên Huyền Thương có thể thấy cô khóc mà lại khóc thương tâm như thế bao nhiêu lần chứ. Chỉ cần thấy mắt cô ngấn nước là anh đã chịu không nổi mà ôm cô vào lòng an ủi rồi bây giờ nước mắt cô lại rơi như mưa thế kia, tim anh đau như bị bóp nát rồi đây này. Anh ôm cô đặt lên đùi mình, cúi mặt hôn đi từng giọt lệ mặn chát của cô, anh hôn một giọt thì trái tim đang bị thương của anh như đang sát vào muối thêm một lần vậy.

- Bảo bối, em đừng khóc nữa mà, em mà khóc là anh đau lắm đấy. Anh xin lỗi, sau này sẽ không lớn tiếng với em như vậy nữa.

- Huyền Thương đáng ghét...hức...đến bây giờ...anh vẫn chưa biết...mình sai ở đâu hả...?

- Anh sai, tất cả là anh sai em muốn mắng, muốn đánh gì anh cũng được nhưng anh chỉ xin em đừng khóc nữa thôi.

Vừa nói vừa cầm tay cô đặt lên ngực mình ngụ ý muốn cô đánh mình sao cũng được, đừng khóc là được. Băng Linh sụt sùi, lấy áo khoác của Huyền Thương lau nước mắt. Lau sạch sẽ rồi, cô mới hỏi tội.

- Anh còn biết mình sai sao? Anh ra nước ngoài gần một tháng, gần nửa tháng không gọi cho em một lần, em gọi cho anh thì máy anh lại tắt nguồn, anh muốn em lết thân đi tìm anh hả. Nếu không phải bên cạnh anh còn một Tạ Phong có thể cho em biết tình hình của anh thì em còn nghĩ anh chết mất xác ở đâu rồi đó. Bặt vô âm tín như vậy thì thôi đi, bây giờ về bất ngờ, không một câu hỏi thăm, vừa mở miệng đã lớn tiếng như vậy, anh thật sự muốn em tức chết mới vừa lòng phải không?

Huyền Thương nghe cô kể tội mà lòng đau như cắt, không ngờ những hành động đó của anh lại khiến cô đau lòng như vậy, xem ra lần này anh sai thật rồi.

- Được rồi, bảo bối là anh sai, anh xin lỗi!

- Bây giờ có phải nên cho em một lời giải thích hay không?

- Thật ra anh tắt điện thoại không gọi cho em là vì anh muốn chuyên tâm làm việc để kịp thời gian trở về cùng em đón Giáng sinh, nếu theo lịch trình bình thường thì anh không thể về kịp nên anh mới yêu cầu mọi người đẩy nhanh tiến độ để kịp về đón Giáng sinh đầu tiên của chúng ta. Bên cạnh đó nếu hai chúng ta cứ liên lạc thì tâm trí anh sẽ bị nỗi nhớ em làm quấy nhiễu không thể tập trung làm việc được. Anh phải khắc chế bản thân không được gọi cho em, phải hoàn thành công việc sớm nhất có thể. Còn việc anh lớn tiếng với em là vì anh lo lắng em đi mà không mang dép sẽ dễ bị cảm, sàn nhà rất lạnh. Em lại không chút phòng thủ mà ra mở cửa, lỡ là kẻ xấu thì nguy hiểm biết mấy. Suy cho cùng là vì anh lo cho em nên mới như vậy, bảo bối đừng giận nữa nha.

Băng Linh khịt khịt cái mũi nhoe đã đỏ bừng vì khóc của mình rồi cho Huyền Thương một ánh mắt miễn tội.

- Thôi được rồi, dù sao đây cũng là lần đầu anh vi phạm, em sẽ bỏ qua.

- Không giận nữa thì tốt, bây giờ em lên phòng thay đồ đi. Chúng ta về nhà.

- Nhà!

- Đúng, được rồi, em đừng hỏi nữa đây là bất ngờ anh chuẩn bị. Hỏi nữa thì lộ mất.

- Vậy em đi thay đồ!

Băng Linh đứng dậy từ trên đùi anh định chạy lên lầu thì bị anh giữ lại.

- Ngồi im đó!

Trước khi Băng Linh lại tức giận thì Huyền Thương đi đến kệ đựng giày lấy đôi dép bông hình cún con đi trong nhà mang đến, sau đó ngồi xuống mang cho cô. Băng Linh cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua tim mình vậy, trước khi lên phòng cô cũng nói với Huyền Thương.

- Anh cũng thay đồ đi, bộ đồ này của anh bị dính tuyết hết rồi, lạnh lắm.

- Ừm, em thay xong anh sẽ lên thay.

Băng Linh nghe lời đi lên phòng thay quần áo, Huyền Thương dõi mắt theo bóng dáng cô, ánh mắt ấm áp như có thể hòa tan tuyết lạnh ngoài kia vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Băng Linh chạy lên phòng thay đồ, cô chọn cho mình một chiếc váy trắng, xòe rộng, dài qua gối, kín cổ, tay áo dài tới khuỷu tay. Tầng váy phủ bên ngoài được thiêu hoa văn rất tinh tế, tà váy nhẹ nhàng lay động theo từng bước chân của Băng Linh. Nhìn cô vô cùng dịu dàng và nho nhã, hệt như một đóa bạch liên cao quý hờ hững giữa mặt hồ lạnh giá.

Khi Băng Linh từ trên lầu bước xuống trước mặt Huyền Thương thì ánh mắt anh luôn dán chặt vào thân hình uyển chuyển kia. Phải đến khi Băng Linh cất tiếng gọi thì anh mới hoàn hồn được, Băng Linh liếc mắt ra hiệu cho Huyền Thương lên lầu thay quần áo, cô sẽ ở đây đợi anh. Huyền Thương hiểu ý nên cũng nhanh chóng lên lầu thay đồ, Băng Linh đến sofa gọi đám thú cưng của mình ra xếp hàng lát nữa đưa đi luôn, cô không nỡ để chúng ở đây một mình. Khoảng 20" sau thì Huyền Thương trở lại, Băng Linh đi đến bên cạnh anh. Huyền Thương đưa chiếc áo choàng lông màu trắng mình vừa lấy trong tủ ra choàng cho cô, Băng Linh cũng ngoan ngoãn đứng yên để Huyền Thương cài lại cúc áo choàng cho cô.

- Hôm nay là Giáng sinh, mặc dù Thượng Hải không lạnh như Bắc Kinh nhưng cơ thể em rất nhạy cảm, không thể thích ứng với nhiệt độ quá cao hay quá thấp được vẫn phải chăm sóc bản thân thật tốt, tránh bị ốm, mọi người sẽ lo lắng. Xong rồi, chúng ta đi!

- A, khoan, anh đợi em một chút.

Nói xong Băng Linh chạy một mạch lên lầu, 5" sau cô trở lại trên tay cầm một chiếc khăn choàng cổ màu trắng. Cô đến choàng chiếc khăn cho anh, đây là do cô đan lúc anh còn ở nước ngoài, xém nữa thì quên rồi. Huyền Thương biết đây là chiếc khăn choàng cô tự tay làm cho anh nên cảm thấy rất vui và hạnh phúc, đặc khi là nhìn thấy vào chữ được thêu tinh tế ở một đầu khăn. Chữ được thêu là A ❤ W có nghĩa là Angela love William. Một lời tỏ tình

hay là đánh dấu quyền sỡ hữu đây, sao cũng được vì nó chỉ dành riêng cho anh thôi.

- Em vốn định đan màu đen cơ nhưng mà nghĩ lại mặt anh đối với mọi người lúc nào cũng đen như đít nồi rồi, bây giờ lại thêm một cái khăn choàng màu đen nữa thì sẽ còn như thế nào đây vậy nên em chọn đan màu trắng rực rỡ tươi sáng này, ưm, cũng rất đẹp trai đấy chứ.

- Em đan thế nào anh cũng thích. Được rồi, chúng ta đi thôi đừng để trễ giờ.

- Dạ!

Sau đó Băng Linh quay lại nói vớ đám thú cưng.

- Đi thôi các bảo bối!

Bên ngoài, ngoài xe của Huyền Thương thì còn có xe của Tạ Phong nữa, chắc là dùng để đưa đón đám thú cưng phía sau cô. Mọi người chia nhau ra lên xe rồi rời đi.

Huyền Thương đưa cô đến Thượng Quan gia, hình như nhà có khách thì phải, bên ngoài xe rất nhiều. Băng Linh giúp Huyền Thương mang quà ra đưa cho người giúp việc mang vào, còn cô thì được anh nắm tay dẫn đi. Đây rõ ràng là nhà cô mà sao anh dẫn cô đi tự nhiên quá vậy.

Vào trong phòng khách thì cô mới bất ngờ, ngoài người nhà của cô thì có cả gia đình Đông Phương cùng đến nữa. Thì ra anh đã chuẩn bị từ trước, về ngay trong đêm tuyết, gọi mọi người đến rồi đưa cô về nhà. Hóa ra đây là bất ngờ anh dành cho cô.

Mọi người thấy cô và Huyền Thương vào thì cũng chẳng bất ngờ chỉ bảo cả hai ngồi xuống ghế trò chuyện thôi. Tạ Phong đi vào sau chào mọi người một lượt rồi dẫn bầy thú cưng của cô ra ngoài vườn cho ăn.

Băng Linh bị Đông Phương phu nhân kéo đến ngồi cạnh bà để tiện nói chuyện.

- Tiểu Băng à, dạo này con vẫn khỏe chứ, làm việc nhiều như vậy có mệt không. Ấy mà sao mắt con đỏ thế, vừa mới khóc sao, là thằng ranh kia làm con khóc phải không, mau nói cho ta biết. Ta giúp con xử nó.

Một câu nói vừa mới khóc của Đông Phương phu nhân đã thu hút được sự chú y của mọi người có mặt tại đây. Bọn họ đề đưa ánh mắt chất vẫn liếc nhìn Đông Phương Huyền Thương - người này giờ ngồi như cô hồn không một ai quan tâm. Anh cũng cảm thấy được nguy hiểm đang cận kề mình, sống lưng bất giác lạnh cóng trong khi phòng khách có bật lò sưởi. Phải biết rằng nếu bọn họ biết anh làm Băng Linh khóc thì hôm nay anh đừng mong toàn mạng mà rời khỏi Thượng Quan gia này. Băng Linh cùng biết được an nguy của Huyền Thương đang nằm trong tay cô chính xác hơn là do một câu nói của cô quyết định tết năm nay anh có ăn được hay không. Mặc dù giận thì đúng là giận thật nhưng anh là người cô yêu nhất làm sao cô nỡ để anh bị mọi người mắng chứ.

- Không phải đâu ạ, Huyền Thương yêu thương con như vậy sao nỡ để con khóc chứ buông hồ gì con cũng không phải một cô gái mít ướt. Mắt con đỏ vậy là vì lúc đi làm phải đeo lens bây giờ tháo ra mắt có chút nhạy cảm, lúc nãy đi đường con lại mở cửa xe ngắm cảnh bị gió tạt vào mắt nên hơi đỏ tí thôi ạ.

- ... Mặc dù không muốn tin nhưng bác cũng không nghĩ con sẽ nói dối nên lần này bác không nghi ngờ con. Nhưng mà về sau lam con dâu bác rồi con không cần sợ cái gì hết, nếu thằng kia có ăn hiếp con thì bác là người đầu tiên không tha cho nó.

- Phải đó, cháu dâu à. Nếu hai đưa mà có mâu thuẫn gì thì mọi người đều sẽ đứng về phía cháu, ai đúng ai sai cũng không quan trọng.

- Cháu cảm ơn ông nội ạ.

- Cháu dâu ngoan!

Băng Linh vừa trò chuyện với mọi người mà lòng chột dạ, cô lườm Huyền Thương một cái đầy ẩn ý. Huyền Thương đương nhiên hiểu ý của cô, đại khái là vì anh mà cô lại nói dối mọi người, về sau anh liệu hồn đấy.

Băng Linh trò chuyện với mọi người trong nhà nột lúc sau đó mói quay qua hỏi bố cô.

- Bố, ông không về sao ạ?

Thượng Quan lão gia nghe cô hỏi thì từ tốn đặt ly trà xuống bàn rồi nói.

- Bố cũng định cho người qua đón ông nhưng bên Canada tuyết rơi nhiều quá, bố sợ ông tuổi đã lớn đi đường dài sợ sẽ chịu không nổi nên bố định đợi tuyết rơi ít lại sẽ đón ông về ăn tết không thì nghe theo lời ông, đợi khi nào con đính hôn thì về.

- Vậy phải đợi tới khi nào chứ, con còn chưa muốn lấy chồng sớm đâu.

- Tiểu Băng à, cháu còn trẻ chưa muốn lấy chồng sớm ông hiểu nhưng thằng cháu của ông đã sắp 30 rồi, sông vài chục năm nữa thôi ông sợ đợi vài năm nữa nó già nó xấu cháu sẽ chê nó mất. Dù sao mọi người cũng không ép hai đứa kết hôn vội chỉ đính hôn trước thôi, còn kết hôn thì khi nào hai đứa muốn thì làm. Đính hôn là để mọi người yên tâm thôi, dù sao tính tình thằng cháu củ ông chẳng có gì tốt, tật xấu thì một núi, chúng ta sợ một thời gian sau cháu sẽ không chịu nổi cái bản tính hách dịch của nó mà chia tay thôi. Đến lúc đó, Đông Phương gia chúng ta đi đâu tìm một đứa cháu dâu tốt như con

chứ.

Huyền Thương ngồi một bên nghe những lời ông nội yêu quý của mình nói về mìn mà suýt sặc nước miếng, có người ông nào lại nói cháu mình như vậy không chứ. Rốt cuộc anh có phải là cháu ruột của ông không thế.

- Ông nội à, ông muốn có cháu dâu mà tại sao lại nói xấu cháu với cô ấy chứ, ông không sợ người ta dễ bỏ cháu hả. Còn nữa, có người ông nào lại nói cháu mình còn sông vài chục năm nữa như ông không. Thật không biết cháu có phải cháu ruột ông không nữa?

- Ta cũng hi vọng cậu không phải cháu ta nhưng đáng tiếc chúng ta có cùng huyết thống. Có thằng cháu nào như cậu không, một năm về nhà được mấy lần nếu không phải cấp dưới của cậu báo tình hình của cậu thường xuyên ta cũng quên mất mình có một thằng cháu là cậu đấy, nhiều lúc gọi không được còn nghĩ cậu chết ở xó nào rồi đấy. Ai ya, tại sao ta lại không có một đứa cháu gái xinh xắn đáng yêu như tiểu Băng chứ.

- ...

- Ông nội, người đừng chọc Huyền Thương nữa mà. Cháu có ta sao thì cũng sẽ không bỏ rơi Huyền Thương đâu mà, mặc dù trước mặt mọi người anh ấy không biểu lộ cảm xúc quan tâm gì nhưng anh ấy chăm sóc con rất tốt cũng rất cưng chiều con nữa, chưa từng để con chịu ủy khuất gì. Ưm, bây giờ ông không có cháu gái, về sau cháu thành cháu dâu ông cũng xem như cháu gái ông rồi.

- Cũng chỉ có tiểu Băng là thông minh ngoan ngoãn, hiểu lòng người thôi. Mà về sau cháu phải sinh thật nhiều chắt cho chúng ta đấy, để lão già là ta đây được bế cháu trước khi đi gặp tổ tiên chứ.

Băng Linh nghe ông nhắc đến chuyện con cái thì lặng lẽ đỏ mặt, Huyền Thương cũng ngượng ngùng ho khan.

- Ông nội, người đừng nói vậy mà. Ông nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi chỉ cần ông lúc nào cũng vui vẻ như hiện tại.

- Ông sẽ rất vui nếu hai đứa sớm ngày kết hôn đấy.

- Ông nội...!

- Băng Linh, em cũng biết ngượng hả, bình thường em đâu có như vậy!

Thượng Quan Quân thấy em gáo mình xấu hổ thì một hứng trêu chọc, lâu rồi mới được ngồi lại nói chuyện đông vui như vậy, không trêu em bây giờ thì thế nào. Có điều sau khi nói xong thì ngay lập tức có hai ánh mắt vừa lạnh vừa sắc bắn về phía anh. Còn ai ngoại hai vợ chồng Huyền Thương với Băng Linh chứ, Thượng Quan Quân nhận ra em gái mình tuy đã biết yêu nhưng không bớt hung dữ một chút nào cả, vẫn hệt như xưa. Thượng Quan Triệt thấy em trai bị uy hiếp như vậy cũng chỉ cười nhẹ, liếc thấy cũng tới giờ ăn tối rồi nên lên tiếng.

- Trời cũng không còn sớm, chúng ta đi ăn tối thôi, chắc mọi người cũng đói rồi.

Mọi người nghe vậy mới cảm thấy đói bèn kéo nhau vào phòng ăn dùng bữa. Đông Phương lão gia lớn nhất để ông ngồi ở vị trí chính. Thượng quan gia chủ, Thượng Quan phu nhân, vợ chồng Đông Phương gia chủ ngồi bên tay trái ông. Bên tay phải ông là Huyền Thương và Băng Linh, kế tiếp hai người là ba chàng quý tử nhà Thượng Quan. Mọi người cùng nhau thưởng thức những món ăn được đầu bếp riêng chuẩn bị. Đây có lẽ là bữa ăn gia đình đầu tiên giữa hai nhà Thượng Quan và Đông Phương sau nhiều năm, trước đây tuy có đi ăn chung nhưng đều dùng thân phận đối tác kinh doanh, ít khi có không khí ấm cúng như hiện tại, đặc biệt là trong đêm Giáng sinh mang ý nghĩ đoàn viên này. Nếu có Thượng Quan lão gia thì sẽ trọn vẹn hơn.

Sau bữa ăn tối thì người nhà Đông Phương ra về. Trong Thượng Quan gia hiện tại có vợ chồng Thượng Quan gia chủ, ba người con trai và cặp đôi Huyền Thương - Băng Linh ở lại. Huyền Thương vì lâu ngày không gặp bạn thân nên anh cùng với.b người anh vợ tương lai này vào phòng riêng uống rượu nói chuyện. Còn Băng Linh thì vì lâu ngày không về nhà nên rất nhớ bố mẹ, ba người ngồi lại với nhau trong phòng khách vừa nói chuyện vừa xem truyền hình.

Đến lúc gần nữa đêm thì Băng Linh trở lại phòng mình. Không thấy Huyền Thương đâu, có lẽ anh còn đang nói chuyện cùng các anh trai của cô. Băng Linh tắm rửa thay đồ rồi xuống gọi Huyền Thương lên ngủ, anh đi một quãng đường dài về đây chưa kịp nghỉ ngơi bây giờ lại đi uống rượu, sức khỏe có tốt tới đâu cũng không chịu được bị ngược đãi như thế.

Vừa định gõ cửa thì đúng lúc cửa được mở ra. Cũng may là cửa đẩy vào trong, nếu cửa đẩy ra thì đầu Băng Linh có một cục u rồi. Băng Linh thấy Triệt và Quân đỡ Huyền Thương đã say khướt ra, Thượng Quan Hạo đi ở phía sau, mặt Huyền Thương vì uống rượu mà đỏ rực còn mấy ông anh của cô thì vẫn còn tỉnh táo lắm. Tội nghiệp Huyền Thương của cô ba đấu một bảo sao không bị chuốt say chứ.

- Sao các anh lại để anh ấy uống nhiều như vậy? Anh ấy mà bệnh là các anh coi chừng em đấy.

- Em có còn là em gái của bọn anh không đấy, em đúng là thấy sắc quên anh trai.

- Thượng Quan Quân anh chắc không phải người thấy sắc quên em gái đâu à.

- Thôi Quân, tiểu Linh, hai đứa đừng cãi nữa, đưa Huyền Thương về phòng trước đã. Hạo, em có thể tự về phòng được chứ.

Thượng Quan Triệt ngăn Thượng Quan Quân với Băng Linh đang sắp cãi nhau lại sau đó quay qua hỏi Thượng Quan Hạo đang đứng phía sau. Thấy anh ra dấu OK rồi mới yên tâm dìu Huyền Thương lên phòng Băng Linh.

Băng Linh không đi theo, cô đến phòng bếp nấu cho Huyền Thương một bát canh giải rượu sẵn tiện làm luôn cho ba người kia rồi mang lên phòng cho từng người.

Đưa Huyền Thương lên phòng rồi Thượng Quan Triệt và Thượng Quan Quân trở về phòng mình tắm rửa, uống canh giải rượu do em gái làm. Còn Băng Linh, cô mang canh lên phòng mình để lên bàn sau đó giúp Huyền Thương cởi bớt áo khoác ra, giúp anh lau mặt cho tỉnh táo lại rồi mới đưa canh cho anh uống. Uống xong canh giải rượu thì thần trí anh cũng quay về được một nửa, Băng Linh bảo anh ngồi trên giường nghỉ một lát đi, cô sẽ sang phòng của Thượng Quan Quân mượn cho anh một bộ đồ ngủ.

Nửa tiếng sau thì Huyền Thương từ trong phòng tắm bước ra, mặt không còn đỏ nữa, có lẽ tỉnh được tám chín phần gì đó rồi.

- Xem ra tửu lượng của anh tốt hơn em nghĩ nhiều đó.

Băng Linh để anh ngồi xuống ghế sau đó cô lấy từ trong tủ ra chiếc máy sấy tóc giúp anh sấy tóc.

- Nếu anh không giả say như vừa nãy thì bọn họ sẽ tha cho anh về với em sao.

- Phúc hắc!

Thấy tóc đã khô rồi, Băng Linh cất máy rồi giúp anh chải tóc và mát-xa một chút, tiện thể mắng anh một câu.

- Anh học từ em thôi.

Huyền Thương vừa cảm nhận đôi tay mềm mại ấm áp kia đang giúp anh thư giản đầu óc vừa trả lời cô, ngay sau đó anh đưa tay mình ôm lấy eo cô, xoay một cái, thân thể Băng Linh ngồi gọn trên đùi anh. Chưa kịp để Băng Linh thét lên tiếng nào, Huyền Thương đã bịt kín miệng cô bằng môi của mình. Băng Linh lúc đầu còn ngỡ ngàng nhưng cô cảm nhận được tình cảm mãnh liệt của Huyền Thương qua nụ hôn này nên cũng rất ngoan ngoãn phối hợp cùng anh. Cô đưa hai tay ôm chặt cổ anh, để thân thể hai người thêm sát vào nhau. Nụ hôn này chưa đựng tình yêu mãnh liệt cùng nỗi nhớ nhung da diết suốt một tháng chia xa vừa qua. Ngau lúc hai người định tách nhau ra, Băng Linh đột ngột cắn Huyền Thương một cái khiến anh phải rên rỉ vì đau. Anh chỉ biết âm thầm than với trời, vợ anh sao lại thù dai như vậy chứ, nãy giờ vẫn còn ghi hận chuyện anh tắt điện thoại và lớn tiếng với cô. Lúc nãy thấy cô ra sức bảo vệ anh trước sự chất vấn của mọi người, anh cứ nghĩ cô hết giận rồi nhưng bây giờ, thôi không sao dù gì đây cũng là sự trừng phạt ngọt ngào.

Kết thúc nụ hôn nồng nàn và cú táp trả thù, Băng Linh chôn đầu mình trong ngực Huyền Thương mặc cho anh ôm mình về giường. Giận thì giận nhưng vẫn yêu lắm, cô không nỡ cắn mạnh đâu. Anh vẫn chưa đổ giọt máu nào đâu. Đây chỉ là trừng phạt nhỏ thôi. Đêm đó hai người ôm nhau ngủ trải qua đêm Giáng sinh đầu tiên vừa ngọt ngào vừa chua chát nhưng đầy ấm áp và hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Sau lễ Giáng sinh thì mọi người lại bận rộn với việc chuẩn bị cho năm mới. Huyền Thương và Băng Linh cũng có vài gameshow ngày tết nên dù cuối năm nhưng cũng chẳng rãnh rỗi gì. Trong đêm giao thừa thì mọi người kể cả Thượng Quan gia cùng nhau đến Đông Phương gia đón năm mới. Không khí nhộn nhịp so với ngày Giáng sinh hôm trước chỉ hơn chứ không kém.

Những ngày đầu của năm mới mọi người lại nhận được một bất ngờ lớn nữa ngoài sức tưởng tượng. Đó là việc đoàn làm phim của đạo diễn Martin đã đến Trung Quốc. Không như trong suy nghĩ của mọi người, họ đến đây không phải để tìm diễn viên trong phim mới hay quay phim mà là đến để tuyên truyền phim.

« The last princess », kịch bản của bộ phim này đã được Martin viết ra từ nhiều năm trước, tốn không ít tâm huyết của ông nhưng mọi người chưa từng nghe nó đã được khởi quay bởi vì Martin coi bộ phim này như báu vật, luôn muốn tìm những diễn viên tốt nhất, phù hợp nhất cho từng vai diễn dù là vai nhỏ nhất để bộ phim đạt được kết quả tốt nhất. Vì thế nên khi ông cùng ekip đến đây mọi người cứ nghĩ ông tìm diễn viên hoặc tìm địa điểm để quay ngoại cảnh. Nhưng khiến mọi người không ngờ tới đó là « The last princess » đã quay và đã đóng máy từ vài năm trước và mục đích lần này Martin đến Trung Quốc là để tuyên truyền. Trước khi đến Trung Quốc ông cũng đã đi đến rất nhiều quốc gia khác để tuyên truyền. Điều mọi người không ngờ tới nhất chính là nữ chính trong bộ phim không phải là một nữ minh tinh Hollywood nổi tiếng nào mà lại là một nữ diễn viên mới. Chính xác hơn là một cô gái lai hai dòng máu cực kỳ xinh đẹp. Mọi người lần đầu nhìn tấm poster của bộ phim thì đều có chung một vẻ mặt là không tin vào những gì mình đang thấy. Nam chính là Olearn ảnh đế, không ai có ý kiến gì thế nhưng nữ chính lại là Angela - một nữ diễn viên mới nổi của điện ảnh Trung Quốc. Sự kiện đặc biệt này đã khiến Trung Quốc có một năm mới nhộn nhịp hơn bao giờ hết. Bên cạnh đó cái tên Angela cũng liên tục lên hot search tại các trang mạng xã hội khi mà cô chưa dấn thân vào nền giải trí Trung Quốc thì cánh cửa của điện ảnh Hollywood đã chào đón cô bước vào.

Còn Băng Linh khi nhận được tin chú Martin và mọi người đến thì cô vội vã thay một bộ quần áo màu xanh dương ngắn, kín cổ, hai vai được thay bằng vải voan mỏng.

Cô đi cùng Huyền Thương đến khách sạn - nơi tổ chức họp báo tuyên truyền phim. Họp báo sẽ được tổ chức vào 3 ngày sau. Băng Linh đến hội họp với bọn họ trước. Trên xe, Huyền Thương biết tin tức đương nhiên đoán được vài phần nhưng anh vẫn muốn nghe Băng Linh kể thêm. Có lẽ cô và

Olearn quen biết nhau từ lúc đó cũng nên. Nghĩ đi nghĩ lại Huyền Thương cảm thấy hối hận vô cùng, nếu lúc đó anh ở Mỹ thì có lẽ người đóng vai nam chính là anh cũng nên. Anh và Băng Linh cũng không bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy. Băng Linh ngồi bên cạnh cảm nhận được cảm xúc bất thường của Huyền Thương, cô đương nhiên đoan được nguyên nhân. Cô từ từ kể lại mọi việc cho anh nghe.

- Đó là năm thứ hai em du học, hơn một năm học tập. Em ngày càng trưởng thành hơn trước cũng học được rất nhiều điều. Ở Mỹ không như Trung Quốc, rất hay xảy ra khủng bố và xả xúng. Vì vậy nên em cũng muốn thân thủ mình ngày càng tốt hơn để bảo vệ cho bản thân. Lúc đó, em đang ở trường dạy võ luyện tập. Đúng lúc đạo diễn Martin đến đóu để tìm võ sư huấn luyện cho diễn viên cho bộ phim « The last princess », chú ấy nhìn thấy liền nhắm trúng em. Liên tục mời em đảm nhận vai nữ chính cho bộ phim. Khi đó em cũng mới hơn 17 thôi, vẫn còn rất ham chơi và thích khám phá nên liền chấp nhận vả lại chú Martin rất kiên quyết nên em cũng không nỡ làm chú ấy thất vọng, để một người lớn đáng tuổi cha chú liên tục thuyết phục mình như vậy mình còn từ chối thì bất lịch sự lắm. Em cũng chưa từng nghĩ mình sẽ vào showbiz nên tham gia quay bộ phim đó em xem như là một trải nghiệm đặc biệt trong cuộc đời mình thôi. Quay phim rồi em cứ lo sợ sẽ khiến chú Martin thất vọng vì dù sao em cũng là tân binh lại là lần đầu quay phim lại quay cùng những nhân vật lớn như vậy, có thể không căng thẳng sao? Có điều không ngờ chú Martin rất hài lòng với biểu hiện của em, em cũng yên tâm hơn. Với lại nhân vật nữ chính trong phim cũng hợp với tính cách của em nên về sau em cũng không gặp nhiều khó khăn. Đó cũng là khoảng thời gian em và Olearn quen biết và làm bạn với nhau, hai chúng em tính cách rất hợp nên thân nhau rất nhanh.

- Em kể xong rồi!

- Ưm! Anh nghĩ gì mà đăm chiêu vậy?

- Anh nghĩ nếu người đóng vai nam chính là anh thì chúng ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian, không phải sao. Vả lại Olearn và em cũng sẽ không quen biết nhau.

- Sao anh có thể nghĩ được như vậy chứ. Lúc đó em mới 17 thôi, anh thật sự thích trâu già gặm cỏ non sao? Chẳng lẽ anh thích ngày ngày hai chúng ta quay phim em liên tục gọi anh là chú sao?

Huyền Thương nghe Băng Linh nhắc tới chữ chú kia thì mặt lập tức đen đi. Anh ghét nhất là nghe người khác nhắc đến việc anh hơn cô 8 tuổi. Nếu là người khác chắc bây giờ đã bay ra khỏi xe rồi nhưng vì người đó là cô nên anh sẽ dung túng. Nếu không phải đang lái xe thì anh nhất định sẽ đè cô xuống hôn thật lâu để trừng phạt. Anh hắng giọng rồi mới nói:

- Nếu anh không nhớ lầm thì lần đầu tiên chính ta gặp nhau ở sân bay, em gọi anh là...chú. Nếu lần sau em gọi anh là chú thì cẩn thận không xuống được giường đó.

- Chú làm tôi sợ quá đó!

- Nha đầu, đừng to gan chọc anh, hậu quả em không gánh nổi đâu.

- Sao anh biết em gánh không nổi? Anh phải hiểu rằng em có thể yêu và bên cạnh anh và có thể khiến anh yêu em thì Băng Linh này không phải là một cô gái bình thường rồi.

- Nếu em như những cô gái khác thì sao anh có thể yêu sâu đậm như vậy chứ. Em trong lòng anh là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được.

- Lúc trước em xuất ngoại cũng là đi tuyên truyền cho « The last princess », em cũng đã hỏi là khi nào chú Martin sẽ đến Trung Quốc nhưng chú ấy lại bảo đó là bí mật nên không thể bật mí. Không ngờ chú ấy lại chọn dịp đầu năm này, không lẽ xem như đây là quà năm mới hay sao, là bấy ngờ chú ấy dành cho em hay sao?

- Đối với anh điều này không quan trọng, quan trọng là em sắp trở thành một nữ minh tinh hàng đầu đất nước rồi, đồng nghĩa với việc sự nghiệp của em đã lên đến đỉnh cao rồi. Em...chuẩn bị gả cho anh đi là vừa.

- Em chỉ mới 20 thôi!

- Đủ tuổi kết hôn rồi. Em đã hứa với anh rồi nếu em không đồng ý anh sẽ bắt trói em đến Cục dân chính và bế em vào lễ đường làm lễ. Biến em thành người vợ hợp pháp của anh.

- Bắt, trói...sao anh bạo lực quá vậy. Nếu lúc đó anh chọc em giận em sẽ trốn cho anh xem, trốn đến nói anh sẽ không bao giờ tìm thấy. Để xem xem em trốn giỏi hơn hay anh tìm giỏi hơn.

Huyền Thương nghe cô nói vậy thì ngay lập tức nắm chặt tay cô, ánh mắt vẫn nhìn đường phía trước, một tay cầm lái một tay năm chặt tay cô, anh nói rõ từng lời cho Băng Linh nghe.

- Anh...tuyệt đối không để rời xa vòng tay anh. Em là của anh, cả đời này là như vậy, kiếp sau cũng như thế. Em sinh ra đã là người của anh thì khi chết cũng sẽ là của anh, ai dám dành em với anh anh sẽ không bỏ qua, cho dù là ông trời hay diêm vương muốn đưa em rời xa anh thì cũng phải xem anh có đồng ý hay không?

Lời nói cuồng ngạo đến cực điểm, kiêu ngạo vô cùng. Những lời như vậy cũng chỉ có Huyền Thương mới có thể nói ra. Băng Linh lại thích một Huyền Thương cao ngạo như vậy, nghe anh nói những lời tuyên bố chủ quyền như vậy cô lại không cảm thấy giận mà lại thấy ngọt ngào. Anh là hạnh phúc đời này cô có được, cô sẽ không từ bỏ.

***

Huyền Thương và Băng Linh xuống tầng hầm để xe rồi đi lên khách sạn. Bên ngoài cổng khách sạn rất vắng vẻ, không một phóng viên nhà báo nào hết. Bởi vì đây là khách sạn thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Đông Phương, trước khi Huyền Thương và Băng Linh đến đây thì vệ sỹ đã xử lý tất cả phóng viên rồi. Hiện tại khách sạn này tạm ngưng hoạt động chỉ cho ekip đoàn phim « The last princess » được quyền chuẩn bị cho họp báo vài 3 ngàu sau. Trong mắt mọi người thì có nghĩa là ekip đã bap nguyên khách sạn nhưng thực chất là Huyền Thương ra tay hào phóng, dành khách sạn này cho ekip. Sau khi mọi chuyện hoàn tây khách sạn sẽ hoạt động lại như xưa. Vốn dĩ Băng Linh muốn mọi người đến khách sạn của tập đoàn Thượng Quan thì độ bảo mật sẽ được tăng cao nhưng Huyền Thương lại muốn thay cô tiếp đãi mọi người với lý do cô là vợ tương lai của anh nên anh muốn góp môt chút sức lực cho việc phát triển sự nghiệp của cô.

Băng Linh không muốn phụ tâm ý của anh nên cũng đồng ý.

Đến phòng tổ chức họp, trong phòng nhân viên đang chuẩn bị cho buổi họp báo của bộ phim, xa xa Martin đang đứng chỉ đạo thấy hai người đến thì dặn dò với nhân viên vài câu rồi đến chỗ hai người. Băng Linh thấy Olearn chưa đến chắc còn bận việc ở thương hiệu QUEEN. Băng Linh và Huyền Thương đến chỗ Martin chào hỏi ông. Martin là một người đàn ông phương Tây chính gốc khoảng gần 55 tuổi. Mắt xanh, tóc vàng có chút điểm bạc do lớn tuổi. Ông có một vẻ mặt khá là nghiêm nghị nhưng đối với mọi người rất hòa nhã, chỉ khi đóng phim mọi người không nghiêm túc mới bị ông lớn tiếng nhắc nhở thôi. Huyền Thương cũng từng tham gia không ít phim bom tấn nước ngoài bởi vì anh cũng là một người con lai như Băng Linh. Anh cũng từng hợp tác với đạo diễn Martin rồi nên không còn quá xa lạ. Còn Martin gặp lại Băng Linh thì rất là vui mừng đặc biệt bên cạnh cô còn Huyền Thương - một cộng sự cũ của ông cũng là một diễn viên được ông đánh giá rất cao.

- Angela, lâu quá không gặp cháu. Cháu càng ngày càng xinh đẹp lên rồi đó, chẳng trách Olearn bỏ lỡ mấy bộ phim lớn chạy đến Trung Quốc chơi với cháu.

- Chú quá khen rồi, ngược lại cháu thấy tinh thần chú ngày càng tốt hơn trước đó, cháu cứ cảm thấy chú trẻ hơn khi chúng ta đi tuyên truyền cho phim lúc trước đó.

- Ngày càng dẻo miệng! A, William lâu rồi không gặp, cậu lại đẹp trai hơn không ít nhỉ.

- Cảm ơn lời khen của chú Martin, cháu được như hôm nay đều là nhờ tình yêu nuôi dưỡng đấy.

- Tình yêu nuôi dưỡng...! Ra là vậy!

Martin vừa nói vừa liếc ánh mắt đầy ám muội qua lại Huyền Thương với Băng Linh. Lát sau ông dường như hiểu ra, mỉm cười đầy ý vị. Lúc nãy khi thấy hai người đi chung với nhau ông đã xảm thấy nghi nghi rồi. Lúc vừa đến Trung Quốc, ông rất chú y đến tin tức liên quan đến Angela đương nhiên viên đến scandal của cô và Huyền Thương thậm chí có cả Olearn. Nhưng ông tin tưởng bọn họ chắc chắn không như những gì báo chí viết, dù ông mới chỉ hợp tác với Băng Linh một lần nhưng tính cách của cô bé này ông rất hiểu. Giới giải trí của Trung Quốc so với Hollywood loạn chẳng kém gì nhau. Hiện tại thấy cả hai đi chung với nhau ông gần như đoán được ai mới là chân ái của Angela, bây giờ thấy hai người lại ngọt ngào như vậy xem ra thời gian tới ông sẽ ở lại Trung Quốc rồi. Chỉ tội cho thằng nhóc Olearn kia thôi, lần đầu tiên thật lòng yêu một người, chưa bắt đầu đã thua cuộc rồi. Đây chẳng lẽ là nghiệp quật trong truyền thuyết sao?

- William, Angela, hai người sắp tới có lịch trình gì không?

- Sao vậy chú Martin?

Băng Linh nghe giọng điệu trêu chọc của Martin thì ngượng ngùng nhưng nghe ông hỏi về lịch trình sắp tới thì nghiêm túc lại. Huyền Thương cũng hệt như cô.

- Chỉ là muốn mời hai đứa đảm nhận vai chính trong bộ phim mới của chú. Diễn viên thì chú đã nhắm hai đứa rồi chỉ là sợ hai đứa không sắp xếp lịch trình được nên vẫn chua công bố khởi quay.

- Để chú phải thất vọng rồi. Thời gian tới cháu và Angela có khá nhiều dự án ohim và quảng cáo nên phim của chú chắc phải gần cuối năm tụi cháu mới sắp xếp được.

- Không sao! Chú cũng không gấp.

- Mà chú Martin này, sao chú đến mà lại không báo trước với con một tiếng để con chuẩn bị.

- Chú ở nước ngoài biết được con dấn thân vào showbiz nên đoán chắc bộ ohim này sẽ trở thành bước đột phá của con trong sự nghiệp. Vì vậy chua chọn thời điểm thích hợp để giup danh tiếng cháu lớn thêm. Sao quảng cáo của QUEEN thì cháu trở thành một cái tên hot khắp châu Á và lan khắp thế giới chú chọn dịp đầu năm này cách ngày quảng cáo của QUEEN không lâu để tuyên truyền tại Trung Quốc sẽ giúp cháu càng nổi tiếng hơn.

- Ra là vậy. Cảm ơn chú Martin.

- Câu này phải để anh nói mới đúng. Nếu không nhờ chú Martin thì không biết khi nào cháu mới lấy được vợ nữa, bây giờ thì rút ngắn được rất nhiều thời gian rồi.

- Vậy chú là công thần rồi sao?

- Chú Martin, tiếng Trung của chu ngày càng tốt lên nhỉ?

- Angela đánh giá cao chú rồi. A, Olearn đến rồi.

Phía cửa chính, bóng dáng cao lớn của Olearn từ từ tiến về phía mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Họp báo

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Olearn đi về phía Martin và và Băng Linh. Phong cách ăn mặc của anh lại trở về như trước kia rồi. Bây giờ anh là Olearn ảnh đế chứ không phải là tân chủ tịch của QUEEN nữa.

Anh đến chào hỏi mọi người rồi trò chuyện cùng Olearn.

- Chú Martin, lâu rồi không gặp, chú vẫn khỏe nhỉ?

- Tất nhiên rồi. Thật không ngờ cháu lại là thiếu gia của thương hiệu QUEEN đấy, giấu kĩ quá nhỉ.

- Cháu cũng là bất đắc dĩ thôi mà, dù sao sau này nếu phim của chú cần phụ kiện trang sức thì cháu sẽ giúp miễn phí mà vậy nên chú đừng giận nha.

- Sao có thể giận được chứ, nhưng mà việc cháu vừa nói nhất định phải giữ lời đấy nhé.

- Cháu có thất hứa với ai cũng sẽ không thất hứa với chú đâu mà. Mà Angel này, sắp tới đây chúng ta sẽ quay quảng cáo cho ngày valentine đấy, em cố gắng sắp xếp thời gian nhé.

- Vâng, em đã thông báo với chị Tuyết rồi. Sắp tới em cũng có vài dự án phim sẽ khởi quay nhưng em sẽ sắp xếp thời gian quay quảng cáo với anh. Trước tiên phải chuẩn bị họp báo cho 3 ngày sau đã.

- Chuyện này hai đứa không cần lo, chú đã chuẩn bị kĩ rồi, chắc sẽ không xảy ra vẫn đề gì đâu. Thôi chú đi giúp mọi người chuẩn bị tiếp đây, mấy đứa ở lại trò chuyện đi.

- Vâng ạ.

Lúc này chỉ có ba người đứng với nhau thôi. Olearn nhìn qua vẻ mặt không cảm xúc của Huyền Thương rồi nói.

- Will, sắp tới tôi và Angel sẽ đi quay quảng cáo với nhau, anh sẽ không ghen chứ.

- Yên tâm đi, mặc dù tính chiếm hữu của tôi rất lớn nhưng mà tôi tin tưởng tình yêu giữa tôi và Angela và tôi cũng tin tưởng nhân cách của cậu. Cậu dù đào hoa nhưng sẽ không đi cướp đồ của người khác, huống hồ chi bản thân cậu cũng không muốn đánh mất tình bạn với cô ấy đâu. Tôi lại càng không để cô ấy rời xa tôi.

- Nghe được những lời này của cậu, tôi có thể rút lui được rồi. Angela, nhất định phải hạnh phúc đấy.

- Olearn, em rất hạnh phúc nhưng mà anh cũng không còn trẻ nữa, phải tìm một cô bạn gái đi thôi. Bây giờ anh là một chàng trai độc thân hoàng kim đấy, nếu còn không mau tìm người yêu thì sẽ trở thành miếng mồi ngon béo bở của mấy cô minh tinh ở đây đấy, giới giải trí Trung Quốc khác với Hollywood nhiều lắm.

- Anh vừa mới thất tình mà em cứ xúi anh đi tìm tình yêu mới là sao. Trong mắt em anh là một kẻ phong lưu tới mức đó sao.

- Aiya, được rồi, là em nói sai nhưng mà hiện tại là khoảng thời gian quan trọng của « The last princess », anh đừng có tạo scandal ầm ĩ ảnh hưởng đến bộ phim đó.

- Được rồi, biết rồi. Thôi ở công ty còn có việc, anh đi trước. Hẹn gặp hai người sau vậy. Còn nữa, William, nếu như cậu làm tổn thương Angel thì cẩn thận với tôi đấy, tôi sẽ không thua một người hai lần đâu.

- Cậu sẽ không có hiệp đấu thứ hai để mà thua đâu.

- Hừ, đi đây.

- Tạm biệt!

Sau khi Olearn rời đi thì Băng Linh và Huyền Thương đi xem xét một vòng quanh hội trường - noi tổ chức họp báo xem xem có gì cần điều chỉnh lại không. Cảm thấy mọi việc đã ổn hai người mới đi về.

***

Ngày tổ chức họp báo cũng đến, thời gian tổ chức là 9 giờ sáng. Băng Linh dậy sớm chuẩn bị đồ ăn cho thú cưng rồi nấu bữa sáng cho cô và Huyền Thương. Vốn dĩ hôm nay anh muốn lái xe đưa cô đi nhưng cô không cho, ở đó có rất nhiều phóng viên, nếu họ nhận ra anh thì không biết bảng tin ngày mai sẽ là gì nữa đây. Cô đã nói tất nhiên Huyền Thương sẽ không phản bác, có điều ở nhà một mìn không có cô bên cạnh thật sự rất chán nên anh quyết định đến công ty giải quyết công việc vậy. Thời gian sắp tới rất bận rộn nên bây giờ xử lý bớt công việc thì về sau cũng thoải mái hơn. Hai người dùng bữa sáng song, Huyền Thương lên phòng thay quần áo sau đó đến công ty. Băng Linh sau khi dọn dẹp xong cũng lên phòng thay quần áo chuẩn bị đi.

Cô chọn cho mình một bộ váy màu đen lộ vai, bó sát người từ trên xuống riêng phần gối thì xòe ra. Mái tóc búi lên trên, mang thêm một đôi giầu cao gót màu đen. Vừa thành thục lại có chút quyến rũ.

Thay đồ xong Băng Linh ra cổng, khoảng 3" sau thì Trần Minh lái xe đến đón cô đến địa điểm tổ chức họp báo.

Cong khoảng nửa tiếng nữa mới tới giờ họp báo nhưng trong hội trường rộng lớn đã chật ních người. Cũng khó trách vì chỉ riêng cái tên của đạo diễn Martin thôi cũng đủ gây nên sóng gió rồi huống chi hôm nay lại quy tụ thêm hàng loạt siêu sao Hollywood nữa, đây có thể xem như bước đầu thành công của bộ phim tại Trung Quốc rồi. Lúc Băng Linh đến thì chỉ có đạo diễn Martin và vài diễn viên phụ đã an vị trên ghế. Băng Linh gặp lại những cộng sự cũ của mình thì cũng rất vui vẻ, chào hỏi rất thân thiết. Trong thời gian quay phim lúc trước mọi người đều rất yêu quý Băng Linh vì nhận thấy tài năng và sự nghiêm túc khi làm việc của cô nên khi gặp lại họ cũng không ngại thể hiện niềm vui của mình. Năm mới vừa đến nhưng không có nghĩa những minh tinh như họ rảnh rỗi, phải sắp xếp thời gian mới có thể đến Trung Quốc. Vừa mới đặt chân đến hôm qua, chưa kịp đi thăm quan thì phải họp báo rồi. Bây giờ gặp lại một người bạn cũ xem như đã được an ủi phần nào rồi.

Đương nhiên cảnh chào hỏi thân thiết vừa rồi giữa Băng Linh và dàn minh tinh Hollywood không tránh khỏi ống kính của các phóng viên, mà các nhân vật chính cũng chẳng quan tâm, bọn họ đang bận ôn lại kỷ niệm xưa. Dù rất tò mò nhưng vẫn chưa đến giờ nên các phóng viên vẫn không được hỏi mọi người để giải bày thắc mắc.

Còn khoảng 5" thì họp báo bắt đầu. Mọi người đều đã có mặt đầy đủ chỉ trừ Olearn, ngay lúc Băng Linh định gọi cho anh thì thấy bóng dáng anh len lỏi

đi vào và ngồi vào vị trí của nam chính. Mọi người đều biết anh vừa đảm nhận chức chủ tịch của QUEEN nên phải giải quyết rất nhiều việc hôm nay anh có thể đến đã là tốt lắm rồi nên không ai nói gì cả.

Buổi họp báo chính thức bắt đầu. Đầu tiên là đạo diễn Martin nói về bộ phim và quá trình chọn diễn viên để quay. Khi có phóng viên hỏi ông vì sao Hollywood có nhiều nữ minh tinh nổi tiếng tài giỏi như thế nhưng ông lại tin tưởng giao vai diễn quan trọng này cho Băng Linh. Martin dù sao cũng là một người có thân phận địa vị, có tiếng nói trong giới giải trí, là một nhân vật lớn nên ông cực kỳ không thích sự lựa chọn của mình bị người khác nghi ngờ nhưng khi phóng viên hỏi câu này thì ông không tức giận. Ông chỉ mỉm cười rồi nói:

- Quả thật khi tôi quyết định để vai diễn này cho Angela đảm nhiệm đãcó không ít sự phản đối và can ngăn. Tất cả cũng chỉ vì một nguyên nhân là Angela còn trẻ và chưa từng tham gia đóng phim. Ngoài ra không còn một lý do nào khác để tôi không giao vai diễn cho Angela cả. Dù nhiều người không tin tưởng tôi và Băng Linh nhưng tôi đã chọn thì sẽ không đổi vì tôi tin vào con mắt nhìn người của mình, tôi sống trong cái giới này lâu hơn những người trẻ tuổi này, có nhiều kinh nghiệm hơn họ, tôi chỉ cần nhìn là có thể biết được tiềm năng của một người tới đâu. Bộ phim này tốn không ít tâm huyết của tôi nên hơn ai hết tôi muốn nó thành công và hoàn hảo nhất có thể và tôi cũng hi vọng nó sẽ có sự đột phá so với những bộ phim trước của tôi. Vì vậy nên tôi muốn chọn một diễn viên mới có phong cách khác với những diễn viên tôi đã từng gặp. Tôi đã tìm hiểu nhiều nữ diễn viên mới mà tôi cho rằng rất có tiềm năng nhưng không ai thực sự làm tôi hoàn toàn tin tưởng cho đến khi tôi nhìn thấy Angela, ngoại hình xinh đẹp nhưng lạnh lùng, khí chất cao quý kiêu ngạo, tôi biết con bé chính là ' the last princess ' mà tôi đang cần tìm. Dù khi đó cô bé mới 17, 18 tuổi thôi nhưng tôi tin con bé có thể giúp tôi hoàn thành mảnh thiếu xót của bộ phim vì tài thì không đợi tuổi. Trong quá trình quay phim tôi đã biết lựa chọn của mình đã không sai và cũng cho nhưng bạn đã nghi ngờ khả năng của Angela thấy bản lĩnh của cô bé. Khi đó người duy nhất không can ngăn tôi chọn Angela chỉ có Olearn, không biết là cậu ấy tin tưởng tôi hay là để ý cô bé nữa.

Nghe câu cuối của ông thì mọi người đều bật cười còn Olearn thì ngượng ngùng. Quả thật khi ấy anh cũng không hoàn toàn tin tưởng Martin nhưng khi anh nhìn thấy cô lần đầu thì mọi hiềm nghi đều tan biến, chỉ hận tại sao không thể quen cô bé này sớm hơn chứ. Nhưng về sau anh càng nhận ra Angela không như những cô gái anh từng quen trước đây lại càng không phải cô gái dễ bị quyền lợi dụ dỗ. Anh dần dần bị cô thu hút và muốn thân thiết với cô hơn. May mắn thay tính cách hai người rất hợp nhau nên nhanh chóng trở thành bạn thân. Mặc dù anh không muốn hai người chỉ dừng ở mức tình bạn nhưng anh cũng không muốn vì một phút xốc nổi mà đánh mất tình bạn đang có. Anh cứ nghĩ cô còn trẻ nhất định hai người có nhiều cơ hội để bù đắp tình cảm thật không ngờ cô về nước mấy tháng lại có người yêu rồi, người đó lại là Will đế lừng danh. Thật không ngờ hai người không chỉ là đối thủ trong sự nghiệp mag còn là tình địch. Tình địch cũng không đúng, anh vốn chưa từng cùng William tranh giành cô thì lấy đâu ra tình địch, ngay từ đầu người cô chọn đã là anh ta, anh chưa chiến đã thua, cô thậm chí không cho anh cơ hội để chiến. Liệu khi đó anh tỏ tình thì mọi chuyện hôm nay đã khác không. Nhưng thời gian đã qua vốn không thể trở lại, thất bại cũng đã thất bại rồi, mất cũng đã mất rồi, ít ra bây giờ anh còn là bạn của cô còn đỡ hơn việc nhìn nhau cũng cảm thấy ngượng ngùng không phải sao.

Song song với hồi ức của Olearn chính là những tiếng máy ảnh không ngừng vang lên và các câu hỏi của phóng viên. Những phóng viên khác cũng đặt rất nhiều câu hỏi với những người còn lại mà chủ đề chủ yếu vẫn là xoay quanh Băng Linh. Bọn họ ít nhiều mong muốn tìm ra một sơ hở nhỏ của Băng Linh để viết vì tất cả phóng viên ở đây không hẳn là đến với thiện ý tất nhiên có vài người đên đây chỉ để tìm ra khuyết điểm của Băng Linh nhưng làm bọn họ thất vọng rồi. Đối với cảm nhận của mọi người về Băng Linh thì ngoại trừ khen thì cũng chỉ có khen. Ngoài ra bọn họ còn nói khả năng diễn xuất và hóa thân thành nhân vật của cô rất xuất sắc nữa, là một hạt giống tốt của làng giải trí. Mọi người cũng nói hi vọng tương lai sẽ có thêm nhiều cơ hội để có thể hợp tác với Băng Linh hơn. Băng Linh một bên nghe mọi người nói mà cảm kích không thôi. Mặc dù lúc đầu bọn họ không tin tưởng cô nhưng cũng chưa từng nói ra nói vào điều gì khiến cô tức giận hay khó chịu khi ấy cô cảm thấy bọn họ thật sự rất tốt nên cũng đã rất cố gắng để không làm chú Martin và mọi người thất vọng. Bây giờ bọn họ lại khen cô như vậy, không nghi ngờ gì là một bước tiến rất dài trên con đường sự nghiệp của cô. Được nhiều nhân vật có tiếng của Hollywood hết lời khen ngợi đương nhiên sẽ khiến cô trở nên sáng giá trong giới giải trí Trung Quốc. Không còn gì tốt hơn điều này cả.

Buổi họp báo diễn ra khá lâu, đến trưa thì mới kết thúc. Sau khi các phóng viên đã ra về hết thì Băng Linh mới ra nói chuyện với mọi người một lúc và mời bọn họ hôm nào đó đi ăn một bữa thật hoành tráng. Mọi người đương nhiên không từ chối ý tốt của cô. Sau khi bàn bạc địa điểm và thời gian xong xuôi thì cô xin phép ra về vì Trần Minh đang đợi ở ngoài, ở nhà cũng đang có một người đợi cô về ăn trưa cùng. Sau khi Băng Linh đi được vài phút thì Olearn cũng xin phép ra về.

Vào đến nhà, Băng Linh thấp thoáng đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn rồi. Cô đi vào bếp nhìn, quả nhiên Thương của cô đang mặc một bộ đồ thoải mái ở nhà và quấn tạp dề nấu ăn, đúng chuẩn một người đàn ông của gia đình, đẹp chết đi được. Băng Linh đứng dựa người vào cửa ngắm anh say sưa.

- Ngắm đủ chưa?

Đang ngắm bóng lưng mỹ nam nấu ăn đến thất thần đột ngột bị hỏi một câu khiến Băng Linh không kịp phản ứng liền trả lời theo quán tính.

- Chưa!

Nói xong nghe thấy tiếng cười của anh cô mới nhận thức được mìn vừa nói gì, xấu hổ muốn chết không biết làm sao chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ. Một lát sau tiếng cười của anh mới kết thúc, anh lại nói.

- Mau lên phòng thay quần áo đi rồi xuống ăn cơm, thức ăn sắp xong cả rồi. Em đứng đó ngắm anh no luôn thì lát nữa làm sao ăn.

- Đồ tự kỷ!

Băng Linh để lại cho anh ba chữ kia rồi ngay lập tức chạy lên phòng thay quần áo sau đó xuống ăn cơm.

***

Xin lỗi mọi người vì lâu như vậy mới viết chương mới. Điện thoại cũ lại hư rồi, không sửa nữa, thay điện thoại mới, tìm lại nick khi không nhớ mật khẩu

quả thật không phải một việc dễ dàng. Hi vọng mọi người sẽ thông cảm cho mình. Chương mới sẽ không ra thường xuyên được vì kiến thức 11 rất nặng, mình phải cố gắng giữ vững thành tích nhưng mình sẽ cố gắng không để mọi người đợi lâu như vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87

Một tuần sau buổi họp báo thì bộ phim « The last princess » được công chiếu tại các rạp trên toàn quốc. Trước đó bộ phim đã tạo nên hiệu ứng rất tốt nên khi công chiêu có rất nhiều người đã đi xem. Trong một thời gian ngắn đã thu được một nguồn doanh thu khổng lồ. Bộ phim dài hơn hai tiếng nhưng khiến người xem phải trầm trồ hết lần này đến lần khác. Cảm xúc lúc lên lúc xuống theo từng diễn biến trong phim.

Lúc trước chỉ xem poster thôi cũng đã khiến lòng người hiếu kỳ rồi. Trong poster, Băng Linh đứng ở trung tâm, khoác lên mình bộ chiến giáp màu bạc. Mái tóc dài được buộc bổng lên. Đôi mắt tím xinh đẹp nhưng sắc bén không chút độ ấm, gương mặt kiều diễm nhưng lại lạnh lùng đến cực điểm, lạnh lùng là vậy nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người khiến người khác không thể rời mắt. Bên tay phải cô là Olearn mặc trang phục tướng quân, cũng lạnh lùng như một vương tử cao ngạo. Tiếp sau đó là những nhân vật phụ nhỏ hơn. Cong bên tay trái cô là phe phản diện với cô, đều là những gương mặt nổi tiếng của Hollywood. Trong bộ phim này, Băng Linh vào vai Amaral - công chúa cuối cùng của vương triều Carolingien, huyết mạch duy nhất còn xót lại. Trước đó, những người trong hoàng tộc bị quân tạo phản mưu sát may thay công chúa lúc ấy không có mặt ở cung điện nên thoát chết. Cô được các tùy tùng còn lại của hoàng đế cứu giúp và dạy dỗ. Nhưng việc cô sống xót khó tránh khỏi tai mắt của kẻ thù, trong quá trình trưởng thành của mình, cô đã trải qua không biết bao nhiêu cuộc ám sát và lẫn trốn, dần dần cô trở nên tàn nhẫn và lạnh lùng. Khi trưởng thành, cô mang trong mình nỗi hận thù sâu sắc quyết một lòng trả thù và thiết lập lại vương triều. Cô từng bước chiêu dụ những vị quan, vị tướng còn trung thành với hoàng đế trước tạo nên một đội quân mới từ từ tấn công và lật đổ vương vị của kẻ thù. Từ một cô công chúa nhỏ ngây thơ lương thiện lại trở thành một cỗ máy giết người không chớp mắt khiến nhiều người không khỏi đau lòng, bản thân cô không có tình cảm mà cô cũng không cho phép mình có tình cảm với bất kỳ ai. Cô chỉ biết đến trả thù. Còn Olearn, anh vào vai Clovis - con trai của một vị tướng trung thành với hoàng đế, anh được cha dạy cho tất cả binh pháp và thao lược. Lớn lên cùng công chúa, chứng kiến quá trình trưởng thành đầy đau khổ của cô, anh rất đau lòng và muốn che chở bảo vệ cho cô cả đời này. Anh biết anh yêu cô nhưng bản thân cô có trái tim nhưng không có tình cảm. Anh chỉ có thể ở phía sau âm thầm làm kỵ sĩ trung thành của cô mà thôi. Bên cạnh mối tình của hai người chính là những cuộc đấu trí đầy cam go và hồi hộp giữa hai phe. Những trận huyết chiến liên tiếp xảy ra, những âm mưu mới liên tiếp được dựng nên. Qua từng giây từng phút của bộ phim, người xem được đưa đến cung bậc cảm xúc này lại đến cung bậc cảm xúc khác. Đến cuối cùng, Amaral dành lại được vương vị và lên ngôi nữ hoàng. Những phút cuối cùng là cảnh Amaral đăng cơ nữ hoàng, Clovis là người dâng vương miện cho cô. Hình ảnh Băng Linh mặc trang phục của nữ hoàng đội trên trên đầu chiếc vương miện kia cực kỳ xinh đẹp khiến nhiều người khi xem phim không khỏi thất thần và trầm trồ, đặc biệt là đôi mắt tím đẹp hút hồn kia,quả nhiên có khí chất của một nữ hoàng cao cao tại thượng. Nếu vai diễn này rơi vào tay người khác, không biết hiệu quả có được thế này không. Nếu không phải trong rạp không thể chụp hình bọn họ thật sự muốn chụp lại khoảng khắc này. Có điều xem cả bộ phim, không ai nhận ra đôi mắt tím của Băng Linh là đôi mắt thật của cô chứ không phải đeo lens. Bình thường thấy cô đeo lens màu đen nên bây giờ cũng nghĩ để tiện quay phim cô đeo lens màu tím. Bọn họ vẫn hết mực trầm trồ đôi mắt thật sự rất đẹp.

Bộ phim kết thúc, nhiều người thỏa mãn nhưng cũng có nhiều người cảm thấy tiếc nuối cho mối tình của Amaral và Clovis, đến cuối cùng cô làm nữ hoàng cô đơn với giang sơn còn anh làm kỵ sĩ luôn bên cạnh bảo vệ. Kết thúc như vậy có lẽ là vì chú Martin muốn mọi người thỏa sức tưởng tượng cho tương lai của nữ hoàng và kỵ sĩ, có lẽ nữ hoàng sẽ thành hôn cùng Clovis và hạ sinh vương tử kế thừa ngai vàng hoặc cả hai sẽ như vậy mãi mãi. Dù thế nào thì không một ai biết được mối tình của cả hai sẽ như thế nào.

Sau thành công của bộ phim, danh tiếng của Băng Linh lên như diều gặp gió, dù tương lai cô không nhận được giải thưởng đi chăng nữa thì địa vị của cô trong giới cũng không ai làm lung lay được. Con người và tính cách của Amaral và Thanh Yên khá giống nhau chỉ khác ở chỗ Thanh Yên biết yêu còn Amaral thì không. Chính vì như thế nên khi đọc kịch bản của « Thanh Yên truyện », cô cảm thấy nhân vật này không khó, ít nhất là đối với cô. « The last princess » thành công hơn Martin nghĩ nên ông rất vui mừng, liên tiếp cảm ơn Olearn và Băng Linh. Mọi người trong đoàn làm phim cũng rất vui vẻ, cũng may lúc đó bọn họ không làm quá với đạo diễn yêu cầu ông đổi nữ chính nếu không bộ phim chắc chắn không thành công như hiện tại.

Còn Băng Linh cô cũng rất vui, xem ra con đường sự nghiệp cô đang ngày càng rộng mở rồi, Huyền Thương chắc không cần đợi lâu nữa đâu. Không chỉ ở Trung Quốc, hiện tại sức nóng của bộ phim cũng như độ nổi tiếng của Băng Linh đã lan tỏa ra rất nhiều quốc gia rồi. Người vui nhất có lẽ là Will đế rồi, thời gian anh thoát kiếp độc thân chắc chẳng còn lâu nữa đâu.

Đang lúc Huyền Thương và Băng Linh đang tận hưởng cuộc sống màu hồng của mình thì nhận được thiệp mời đám cưới. Đám cưới của ai sao? Là ngày vui của cậu chủ Trình gia và thiên kim Ngọc thị. Cả Băng Linh và Huyền Thương đều nhận được thiệp mời, Băng Linh được mời với tư cách là Thượng Quan tiểu thư, bạn cũ của chú rể, còn Huyền Thương được mờ với tư cách đồng nghiệp của cô dâu.

Huyền Thương nhìn tấm thiệp mời màu đỏ trên bàn rồi nhìn sang Băng Linh đang chải lông cho chú chó Ngao Tây Tạng lên tiếng:

- Em đi không?

Băng Linh đang chải lông cho tiểu bảo bối nghe anh hỏi vậy cũng chẳng ngước đầu lên nhìn chỉ nói:

- Đi, tất nhiên là phải đi rồi. Không đi lại phụ tấm lòng của chú rể, người khác lại nói bạn cũ như em ỷ thân phận lớn không xem bọn họ ra gì nữa. Nhưng em sẽ không đi với tư cách Thượng Quan tiểu thư đâu.

- Em muốn tham dự lễ cưới cùng anh hả?

- Phải, để anh đi một mình chẳng phải là tạo cơ hội cho anh trêu hoa ghẹo nguyệt sao, đầu óc em đâu có vấn đề.

- !!! Anh có sao?

- Dù anh không có ý nhưng mấy cô gái kia sao chịu để yên cho anh.

- Dù sao anh cũng không có ý định để em đi cùng người khác đâu dù là anh trai em đi nữa.

Do ảnh hưởng của « The last princess » nên fan CP giữa cô và Olearn ngày càng nhiều, anh nghe phong phanh là Olearn cũng được mời dự lễ cưới, nếu Băng Linh không đi với anh thì Olearn nhất định kéo cô đi cùng anh ta, đầu óc anh có vấn đề mới để cô đi riêng. Bây giờ cô rất nổi tiếng, đi cùng với ai cũng có thể tạo thành scandal tình cảm vậy nên dù là anh trai cô anh cũng không thể lơ là được, báo chí bây giờ cái gì cũng viết được hết. Không chừng vợ của anh lại trở thành bạn gái người khác trong lời đồn mất thôi.

- Hẹp hòi! Thôi em lên phòng đây.

Băng Linh chải lông cho chó xong thì lên phòng tắm, đang bước trên cầu thang cô đột ngột quay lại nói với Huyền Thương:

- À mà Thương à, cái thiệp mời này không đẹp chút nào, chỉ được cái chất liệu tốt và đắt tiền thôi. Tương lai chúng ta kết hôn, anh nhất định phải chọn loại thiệp cưới đẹp nhất và tốt nhất đấy.

- Đó là tất nhiên!

Chuyện này cần cô nhắc sao. Đám cưới của hai người đương nhiên phải thật đặc biệt và hoàn hảo nhất rồi. Anh nhất định biến cô thành cô gái hạnh phúc nhất trên đời, khiến người khác phải ganh tỵ với cô.

***

Hôm tổ chức lễ cưới

Huyền Thương mặc một bộ Âu phục màu đen, bên trong là sơ mi trắng, cổ thắt một chiếc nơ đen. Nhìn anh vô cùng lịch lãm và cao ngạo. Anh đứng dưới lầu ngước nhìn lên trên tầng hai, gương mặt hơi hồi hộp như đang đợi rước cô dâu về nhà vậy. Hai phút sau, trên cầu thang vang lên tiếng giày cao gót, anh nhìn lên thì không khỏi mỉm cười tự hào, cô gái xinh đẹp ngạo nghễ kia là vợ anh đấy. Băng Linh bước từng bước xuống cầu thang, cô cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Huyền Thương, anh dán chặt mắt mình vào bóng bình duyên dáng của cô cho đến khi cô đứng trước mặt anh. Bị anh nhìn chằm chằm như vậy cô rất ngượng ngùng nhưng sự ngượng ngùng ấy không làm mất đi vẻ xinh đẹp của cô mà lại tăng thêm sự kiều diễm của cô hơn.

Cô khoác trên mình một chiếc váy dài chấm đất màu trắng, chiếc váy bó sát phần mông và đùi, phía dưới thì rộng hơn, chiếc váy được thiết kế sẻ đùi làm lộ ra bắp chân trắng nõn mịn màng của cô. Phần áo thì khá kín chỉ để lộ ra hai cánh tay trắng xinh.

Bộ váy đơn giản nhưng cao quý thanh lịch nhưng lại khiến Huyền Thương máu huyết dâng trào rồi. Anh đã chứng kiến nhiều dáng vẻ xinh đẹp của Băng Linh rồi, dễ thương có, lạnh lùng có, cao quý có, kiêu ngạo có nhưng anh chưa bao giờ học được cách đề kháng trước vẻ đẹp của cô. Mỗi lần cô xinh đẹp xuất hiện trước mặt anh, anh đều không thể kìm chế được trái tim mình, không thể thu hồi ánh mắt lúc nào cũng dõi theo cô của mình. Nếu không phải anh có sức chịu đựng tốt thì không biết cô đã bị anh đè trên giường mấy lần rồi. Có điều tương lai cô phải khổ sở nhiều đấy.

- Thương!

Thấy Huyền Thương thất thần hơi lâu, Băng Linh mới cất tiếng gọi hồn anh về.

- Chúng ta đi thôi kẻo trễ!

- Dạ!

Huyền Thương kéo tay Băng Linh khoác vào tay anh, hai người ra xe và đi đến địa điểm tổ chức lễ cưới.

Tại khách sạn - nơi tổ chức lễ cưới có rất nhiều phóng viên nhà báo đang đứng chụp ảnh, khách ra ra vào vào rất nhiều. Cũng khó trách, hai nhà Trình - Ngọc liên hôn là tiêu đề nóng trong vài tuần sắp tới đây. Ngọc Gia Tuệ lại là người của công chúng, cô ta kết hôn đương nhiên không thể không chút thông tin gì. Huống hồ hai nhà Trình - Ngọc cũng xem như gia tộc lớn, kết thông gia với nhau sẽ dẫn đến nhiều lời bình luận khác nhau, xem xem mối hôn nhân này là vì tình yêu hay là vì lợi ích và đoán xem nó sẽ kéo dài bao lâu.

Khách đến tham dự ngoài những gia tộc có làm ăn qua lại với gia đình của cô dâu và chú rể thì có bạn và đồng nghiệp. Đương nhiên là có rất nhiều minh tinh là bạn của Ngọc Gia Tuệ đến tham dự nữa. Các phóng viên thi nhau chụp hình rồi phỏng vấn, hai nhà cũng không lên tiếng ngăm cản ắt hẳn là vì muốn nhân dịp này để tên tuổi của gia đình và công ty được nhiều người biết đến đây mà. Các nữ minh tinh cũng hết lòng khen ngợi cô dâu chú rể là một đôi trời sinh, trai tài gái sắc. Có điều khi các phóng viên nhìn thấy xe của Huyền Thương đến thì chẳng còn bận tâm đến những cô minh tinh kia nữa, tất cả vây quanh xe của Huyền Thương chụp ảnh lia lịa mặc dù chẳng chụp được người bên trong và vẫn giữ khoảng cách với chiếc xe, đây là xe sang đấy, làm xước thì bán thân cũng không có tiền đền đâu. Vài giây sau, cửa xe bên tay lái mở ra, đầu tiên là một đôi giày da màu đen bóng loáng, nhìn là biết hàng hiệu đắt tiền, sau đó là Huyền Thương lịch lãm bước ra khỏi xe, anh cài lại nút áo vest rồi đi vòng qua cửa xe bên kia mở cửa. Anh đưa một tay ra làm dấu hiệu mời, một tay kia để trên mép của xe bên trên để người kia đi ra tránh đụng phải đầu. Ngay khi Huyền Thương bước ra cửa xe đã thu hút

toàn bộ ánh nhìn của các cô gái có mặt tại đây, các phóng viên thì càng khỏi phải nói, chụp ảnh muốn hết phim nhưng khi phát hiện anh đi cùng ai đó thì nhiệt huyết lại sôi trào dõi theo từng động tác của anh.

Còn cửa xe bên kia, sau khi Huyền Thương mở của mời, đầu tiên là một cách tay trắng nõn đưa ra đặt vào bàn tay lớn hữu lực của Huyền Thương, anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia giúp cô bước ra. Băng Linh bước ra bị ánh sáng của máy ảnh làm chói mắt nên thoáng nhìu máy nhắm mắt quay mặt đi nơi khác tỏ vẻ khó chịu. Huyền Thương đương nhiên biết cô khó chịu nên đưa tay khoát eo cô, ôm cô dựa sát vào người mình rồi dìu cô vào bên trong mặc cho bên ngoài là những câu hỏi tới tấp của phóng viên và những ánh mắt si mê nhìn Huyền Thương và ánh mắt căm ghét đầy sự ganh tỵ nhìn Băng Linh.

Vào cổng lễ đường, Băng Linh không còn khó chịu vì tiếng máy ảnh nữa nhưng Huyền Thương vẫn như cũ ôm chặt eo cô không buông, cô cũng không quản anh nữa. Hai người ngọt ngào bước vào trong. Bên trong lễ đường có rất nhiều người, tiếng nói chuyện, tiếng nhạc cụ hòa lẫn với nhau nhưng khi Băng Linh và Huyền Thương cùng nhau đi vào tiếng nói chuyện nhỏ dần và rồi im lặng chỉ còn lại tiếng nhạc cụ của nhạc công mà thôi. Nếu không phải trên thiệp mời có ghi tên cô dâu chú rể thì bọn họ thật sự lầm tưởng hai nhân vật vừa bước vào đây mới là nhân vật chính của buổi lễ đấy. Lại có hai người đẹp đến vậy sao. Nam cao lớn tuấn lãng, kiêu ngạo lạnh lùng chỉ khi liếc nhìn qua cô gái bên cạnh mới tỏa ra sự dịu dàng ấm áp như gió xuân. Còn cô gái thì xinh đẹp tuyệt trần, khí chất cao quý lãnh đạm như đóa bạch liên trên hồ. Tựa như trong mắt cô không chứa bất kì ai, chỉ có khi nhìn vào người đàm ông đang ôm eo cô thì cô mới có dáng vẻ của một cô gái nhỏ cần được bảo vệ chở che.

Một đôi tiên đồng ngọc nữ vừa bước vào thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người. Nam thì nhìn Huyền Thương với anh mắt ganh tỵ, nữ thì nhìn Băng Linh với ánh mắt phẫn uất, căm giận, hận tại sao bọn họ không phải cô. Còn hai người thì chẳng quan tâm đến việc không khí ở đây đã bị hai người làm loạn lên, Huyền Thương thì liếc mắt tìm chỗ trống rồi dẫn Băng Linh qua đó ngồi không một chút quan tâm để ý đến những ánh mắt si mê của các cô gái ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Thượng Quan Quân

Trịnh Tử Dịch (mình đổi tên nha mn!) trong trang phục chú rể đứng trên lễ đường đợi cô dâu Ngọc Gia Tuệ đang được cha đưa từ cửa lễ đường vào nhưng ánh mắt của anh ta chưa từng rời khỏi bóng dáng Băng Linh. Anh ta không nghĩ cô sẽ đến tham dự hôn lễ nhưng tính cách cô bây giờ khác lúc trước hoàn toàn, anh ta đã không thể đoán được cô sẽ hành động như thế nào. Cô đã trở thành một con người hoàn toàn xa lạ. Bây giờ cô kiêu ngạo, cao quý và rất sắc sảo dù chỉ mới 20 tuổi cùng với vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành kia thật sự khiến vô số đàn ông phải si mê. Hắn thật sự rất hối hận khi xưa tại sao không nắm chắc cô trong tay thì hôm nay có lẽ người bên cạnh cô là hắn chứ không phải William kia. Là hắn đã quá đề cao bản thân mình, cho rằng ngoài hắn ra cô sẽ chẳng thích ai khác cả nên mới ngang nhiên từ chối tình cảm của cô, như vậy hắn có thể thoải mái chơi bời thêm vài năm nữa đợi cô trưởng thành và có được tập đoàn Thượng Quan thì quay lại vẫn còn kịp. Nhưng thật không ngờ sau 4 năm du học, cô trở về lại như một viên ngọc quý được phủi đi lớp bụi bên ngoài càng thêm xinh đẹp, càng thêm tỏa sáng, rực rỡ hơn.

Khi cô trở về, hắn hiện tại đang quen với thiên kim Ngọc thị. Bố mẹ hắn biết thì bắt hắn một hai chia tay cô ta sau đó tìm đến Băng Linh bởi vì sau khi cô du học về có lẽ sẽ thừa kế sản nghiệp của gia đình. Hắn cũng có ý định đó nhưng cô lại chưa có ý định thừa kế mà lại dấn thân vào showbiz. Hắn lại day dưa không dứt với Ngọc Gia Tuệ vì cô đã vào giới showbiz thù chắc chắn trong một thời gian ngắn chưa thể điều hành tập đoàn được nên hắn muốn chơi thêm. Không ngờ cô lại có tình ý với William. Dù hai người chưa từng công khai nhưng hắn nhận ra ánh mắt cô nhìn William không như những người khác. Thậm chí nó còn ấm áp và dịu dàng hơn ánh mắt của cô nhìn hắn 4 năm trước nữa. Bố mẹ hắn rất tức giận nhưng cũng chẳng thể làm gì. Nếu là những cô gái khác bố mẹ hắn nhất định không buông tha mà sẽ dùng mọi cách để hắn có thể kết hôn cho bằng được. Nhưng với thế lực của Thượng Quan gia, bọn họ không thể đùa được. Chưa nói đến uy quyền của lão tư lệnh - ông của Băng Linh chỉ riêng một tập đoàn Thượng Quan thôi, Trịnh thị cũng đấu không nổi rồi huống chi bọn họ còn có hai người con trai nắm giữ quân đội và hắc đạo chứ. Thượng Quan gia lại chỉ có một đứa con gái, có được cô chính là một bước lên mây, chọc đến cô là xuống địa ngục trong một vài giây.

Mất đi con cá lớn như vậy bố mẹ hắn rất không vui nhưng bên cạnh hắn còn có một Ngọc Gia Tuệ. Ngọc thị đương nhiên không thể so được với nhà Thượng Quan nhưng ở thành phố này địa vị cũng không nhỏ. Bố mẹ hắn nhất định không bỏ mất con mồi này buộc hắn phải cưới cô ta cho bằng được. Cũng may cô gái này một lòng một dạ với hắn nên muốn cô gat cho hắn cũng không phải việc gì khó. Ngọc gia và Trịnh gia cũng xem như môn đăng hộ đối nên hôn lễ nhanh chóng được tổ chức.

Mặc dù kết thông gia với Ngọc thị nhưng bố mẹ hắn vẫn muốn đánh cược một lần. Bảo hắn gửi thiệp mời cho Băng Linh, hi vọng cô cảm thấy khó chịu rồi đến làm loạn lễ cưới. Nhưng thực tế luôn trái ngược với vọng tưởng, bố mẹ hắn biết cô sẽ tới nhưng họ không ngờ cô lại xuất hiện đầy xinh đẹp và quý phái cùng với William. Cô vẫn giữ nụ cười vui vẻ trên môi hệt như một người bạn tốt đến chung vui cho bạn cũ vậy không giống như một cô gái đến dự lễ cưới của người từng yêu. Bây giờ cả hắn và bố mẹ mới thật sự hết hi vọng.

Sau khi cô dâu chú rể làm lễ tuyên thệ thì cùng nhau đi chúc rượu khách khứa và trả lời phỏng vấn của phóng viên. Có phóng viên nghe được tin tức hôm nay Thượng Quan tiểu thư đến nhưng không nhận ra cô ngồi ở đâu nên hỏi cô dâu chú rể. Đang lúc Trịnh Tử Dịch muốn lên tiếng trả lời thì có một giọng nam trầm thấp vang lên trả lời thay.

- Hôm nay Thượng Quan tiểu thư không đến được vì bận nhưng có anh trai đến thay, có được không?

Phóng viên nghe được câu nói này thì đồng loạt quay lại nhìn. Người kia mặc một bộ vest đen rất đắt tiền, đồng hồ hiệu phiên bản giới hạn, giày da được đặt làm riêng,... Một thân hàng hiệu đắt tiền nhìn là biệt thân phận không tầm thường. Người đó là Thượng Quan Quân, tay anh cầm ly rượu vang đỏ còn

đang uống dở, tay kia được một cánh tay khác khoát vào. Bên cạnh anh là một cô minh tinh mới nổi Giang Diễm.

Trịnh Tử Dịch hơi ngạc nhiên khi Thượng Quan Quân lại nói cô không đến vì bận nhưng rõ ràng cô có mặt. Có điều suy nghĩ lại dù sao cô đang là minh tinh, không muốn người khác biết đến thân phận của mình nên anh cũng không tiếng.

Còn Băng Linh và Huyền Thương ngồi một bên nghe thấy giọng của Thượng Quan Quân cũng đều quay lại nhìn. Huyền Thương thì đang chờ xem vị anh vợ tương lai này tính cho người cũ của cô ăn hành thế nào còn Băng Linh thì cô nhìn anh trai vài giây sau đó ánh mắt liền bị Giang Diễm thu hút. Cô nhìn cô ta và nhíu mày.

Bên kia bầu không khí đang vì sự xuất hiện của Thượng Quan nhị thiếu mà sôi nổi hẳn lên. Người ở đây không phải minh tinh nổi tiếng thì cũng là thiên kin thiếu gia lớn lên trong nhung lụa gặp qua không ít nhân vật lớn nhưng hai gia tộc Thượng Quan và Đông Phương lại cực kỳ thần bí, là thần long thấy đầu không thấy đuôi, muốn gặp được thành viên của hai gia tộc này quả thật không dễ dàng đương nhiên là loại trừ Thượng Quan tam thiếu đang làm trùm giới ca hát ra. Bây giờ nhị thiếu lại công khai đi đến hôn lễ của Trịnh gia và Ngọc gia quả thật khiến mọi người được thỏa lòng hiếu kỳ.

Còn vị phóng viên kia nghe Thượng Quan Quân trả lời thì cũng hỏi thêm một câu:

- Nhị thiếu nói đại tiểu thư không đến vì bận vậy...cậu có thể cho chúng tôi biết tiểu thư bận việc gì không?

Nếu là bình thường thì hỏi câu này có vẻ không được lịch sự cho lắm nhưng mọi người nhận ra tâm trạng nhị thiếu không tồi nên liều một phen. Dù sao được giới báo chí quan tâm nhiều nhất ngoài trừ mấy mịn tinh đang hot ra chính là người thừa kế của hai đại gia tộc Thượng Quan và Đông Phương này.

Thượng Quan Quân cũng không làm bọn họ thất vọng, anh từ tốn uống một ngụm rượu rồi trả lời họ:

- Em gái bảo bối của tôi ấy à, con bé không đến dự hôn lễ được là vì bận yêu đương ấy mà. Bạn trai hiện tại của con bé ấy, vừa đẹp trai, vừa giàu có, vừa có tài lại rất cưng chiều con bé. Một người đàn ông muốn tài có tài, muốn nhan sắc có nhan sắc, muốn tiền có tiền, muốn gia thế có gia thế,... Một người hoàn hảo như vậy em gái tôi không chọn thì tôi cũng bắt cậu ta về làm em rể đấy. Cũng may là em gái tôi là một người thông minh, biết người nào nên yêu người nào nên bỏ cho nên bây giờ dù là hai từ thiên đường cũng không đủ để miêu tả cuộc sống hạnh phúc của hai người đó đâu. Mỗi lần đến Thượng Quan gia là ngược cho ba anh em là cẩu độc thân đây chúng tôi phải hận thấu trời xanh. Nhưng không sao, em gái được hạnh phúc thì người làm anh trai là tôi đây cũng không cảm thấy có lỗi vì không tìm được ai xứng với em ấy.

Nghe Thượng Quan Quân nói mọi người cũng cảm thấy có lẽ Thượng Quan gia sắp có chuyện vui rồi đấy. Mà nhị thiếu lại nói người đó muốn tiền có tiền, muốn gia thế có gia thế xem ra hôn lễ của Thượng Quan tiểu thư ắt hẳn hai từ xa xỉ cũng không đủ để tả rồi. Biểu cảm của những người ở đây chỉ có thể miêu tả bằng hai từ mong chờ chỉ riêng một người sắc mặt xấu khỏi phải nói - Trịnh Tử Dịch.

Hắn biết Băng Linh đang yêu đương nhưng nhị thiếu nói vậy có phải đề cao tên kia quá không. Nói gì thì nói cũng chỉ à một nam diễn viên chó chút tiếng tăm hơn những người trong nước mà thôi, có cần tâng bốc vậy không. Thượng Quan Quân nói vậy chẳng khác nào nói trước kia cô chọn yêu hắn là không thông minh. Càng nghĩ sắc mặt Trịnh Tử Dịch càng kém.

Đứng bên cạnh, Ngọc Gia Tuệ cũng cảm thấy khó chịu. Hôm nay là hôn lễ của cô ta, vừa bị mọi người nói không đẹp bằng Angela là cô ta đã cảm thấy khó chịu rồi. Bây giờ nhảy ra cậu hai nhà Thượng Quan tâng bốc em gái tên tận mây xanh, bọn họ chẳng lẽ quên hôm nay ai mới là nhân vật chính rồi sao. Có điều khó chịu nhưng cô ta vẫn không thể hiện ra mặt, nói gì thì nói, Thượng Quan gia cũng xem như một vị vua cao ngạo ngự trị trên cao, hôn lễ giữa cô và thiếu gia nhà họ Trịnh có sự góp mặt của người nhà Thượng Quan chí ít có thể khiến địa vị của Ngọc gia và Trịnh gia ở thành phố này cao lên không ít. Xem đi xét lại, cô ta nhịn một chút cũng không sao.

Bên kia Huyền Thương nghe những lời Thượng Quan Quân nói thì chỉ biết lắc đầu cười gượng. Mặc dù những chuyện đó đều đúng nhưng sao qua miệng Thượng Quan Quân lại không như bình thường nhỉ. Anh nhìn qua Băng Linh thì thấy cô nhíu chặt mày, đôi mắt đăm đăm nhìn về phía đám người Thượng Quan Quân nhưng không nhìn anh ta mà nhìn cô gái đang im lặng đứng bên anh ta - Giang Diễm. Huyền Thương phát giác ra điều bất thường, nhìn kĩ cô gái đó một chút thì cũng nhận ra. Anh thở dài một hơi rồi vỗ vỗ vai Băng Linh. Anh liền nghe cô nói:

- Có lẽ em cần phải nói chuyện với anh ấy.

- Anh hiểu nhưng đừng khiến cậu ấy thêm đau lòng.

- Em biết mình phải nói thế nào, anh đừng lo có điều trước tiên em phải kiểm tra cô gái kia đã.

Băng Linh nói xong vẫn ngoan ngoãn như mèo nhỏ ngồi cạnh Huyền Thương, anh cũng dịu dàng nắm chặt tay cô. Một chỗ không xa, Từ Mộng đang dùng ánh mắt thâm độc nhìn hai người.

Quay lại chỗ Thượng Quan Quân, các phóng viên kiên tục đặt câu hỏi cho anh. Chỉ cần câu hỏi không quá riêng tư hay liên quan đến em gái anh và Huyền Thương đang ở đâu thì anh đều trả lời. Anh nói xong một câu, sắc mặt Trịnh Tử Dịch xấu đi một tầng. Thượng Quan Quân vừa nói vừa chiêm ngưỡng sắc mặt Trịnh Tử Dịch mà lòng hả hê không thôi, dám làm tổn thương em gái cưng của ông đây, ông cho ngươi trải đủ đau khổ. Tương lai em gái kết hôn khách mời đương nhiên không thể thiếu ngươi được.

Trả lời một hồi, Thượng Quan Quân cũng cảm thấy chán nên bảo phóng viên dừng, có điều trước khi kết thúc vẫn không quên chọc bọn họ ngứa một trận bằng việc nói một câu:

- Em rể tương lai của tôi ấy à, là diễn viên đấy!

Sau câu nói ấy thì bầu không khí lại một lần nữa được làm nóng. Mọi người cùng nhau suy đoán xem người đó là ai, ai lại có diễm phúc có được bảo bối của Thượng Quan gia. Ngược lại với mọi người, sắc mặt của Huyền Thương lại chẳng tốt chút nào. Trong lòng mắng xối xả Thượng Quan Quân, lúc nãy còn khen anh ta là anh trai quốc dân bây giờ thì chỉ mắng là đồ anh vợ vô lương, thằng bạn hách dịch. Nói vậy chẳng khác nào khiến mọi người nghi ngờ Băng Linh với Olearn hơn chứ, anh ta cũng là diễn viên, cũng...đẹp đấy, cũng giàu đấy, cũng cưng chiều Băng Linh đấy. Chuyện này ngày mai được lên báo người được lợi nhất chẳng phải Olearn sao? Đúng là cái tên khốn kiếp, phải để Băng Linh sát muối vào vết thương của Thượng Quan Quân giúp anh báo thù mới được.

Còn Băng Linh cô chẳng để ý đến những lời anh trai nói, cô chỉ chờ thời cơ để đến kiểm tra cô gái tên Giang Diễm kia thôi. Một lúc sau cô thấy Thượng Quan Quân rời khỏi đi về hướng nhac vệ sinh. Cô cầm li rượu đi về phía cô gái kia. Trước khi đi không quên nói với Huyền Thương một câu.

- Thương, em sẽ giúp anh trả thù!

Nghe cô nói Huyền Thương lập tức lòng vui như mở hội. Trong đầu thầm nghĩ một câu ' Thượng Quan Quân, tự cầu phúc cho mình đi! '

Băng Linh đi về phía Giang Diễm, cô ta cũng cảm nhận được có người đi về phía mình nên quay lại. Lúc quay lại bắt gặp Băng Linh thì hương mặt thoáng bất ngờ sau đó là ngập tràn ganh tị. Cô ta đương nhiên nhận ra Băng Linh, độ nổi tiếng của cô đâu chỉ ở trong nước mag đã lan ra thế giới rồi, nếu cô ta không biết thì chỉ có thể nói cô ta lạc hậu mà thôi. Điều cô ta không ngờ là Băng Linh lại đẹp như vậy, trong phim cô rất đẹp nhưng ngoài đời lại rung động lòng người hơn gấp trăm lần. Cô ta cũng biết mình đẹp nhưng không thể so với Băng Linh được, cô vừa đẹp vừa có khí chất còn cô ta chỉ có gương mặt này mà thôi. Huống chi gương mặt này cô ta đã sửa không ít lần chỉ vì...

Băng Linh nhận ra sự ganh tị của cô ta, cô mỉm cười khinh thường nhưng vẫn rất xinh đẹp, cô nói:

- Giang tiểu thư bên cạnh Thượng Quan nhị thiếu...có cảm thấy hạnh phúc không?

- Sao tiểu thư Angela lại nói như vậy? Được một người như nhị thiếu yêu, có cô gái nào không hạnh phúc chứ?

- Đúng, được một người như Thượng Quan Quân yêu nhất định sẽ rất hạnh phúc. Nhưng chân chính được anh ấy yêu trên đời này chỉ có duy nhất một người. Những người còn lại có ra sao thì cũng chỉ là thế thân mà thôi. Giang tiểu thư sẽ không cho rằng bản thân là cô gái may mắn đó chứ?

Nghe những lời Băng Linh nói thì gương mặt Giang Diễm khẽ biến, cô ta nói với Băng Linh:

- Cô có hiểu lầm gì thì phải. Nếu không phải anh ấy yêu tôi thì một người có thân phận như anh ấy lại để ý đến một cô gái như tôi chứ.

Nghe Giang Diễm nói thì Băng Linh chỉ nhấp một ngụm rượu rồi nhìn mặt cô ta sau đó nói một câu khiến sắc mặt Giang Diễm xấu đi trông thây:

- Chẳng phải là vì...gương mặt này hay sao? Hahaha, Giang tiểu thư lại cho rằng đó là vì yêu, sống hai mươi năm trên đời bây giờ tôi mới biết hóa ra bệnh hoang tưởng có thật và có rất nhiều, đặc biệt là xã hội hiện nay. Cô nói cô hạnh phúc, tôi tin vì Thượng Quan Quân sẽ không để người bên cạnh mình chịu thiệt thòi nhưng cô nói anh ấy yêu cô thì tôi sẽ không bao giờ tin đâu. Cô nên nhớ thế thân thì mãi là thế thân, bản photo có tốt đến đâu thì mãi mãi vẫn không thể là bản gốc được.

- Rốt cuộc cô là ai, sao lại dám gọi thẳng tên nhị thiếu như vậy, lại biết nhiều chuyện đến thế. Angela tiểu thư, biết nhiều quá không tốt đâu, dù sau lưng cô là ai, quyền lực đến đâu cũng không thể so với Thượng Quan gia được đâu.

- Tôi là ai không quan trọng, tôi biết bao nhiêu cô cũng không có quyền biết. Cô chỉ cần biết, đừng quá tham lam và vọng tưởng, dù tham vọng có lớn cỡ nào ít nhất cũng nên coa điểm dừng nếu không cô nhất định sẽ hối hận. Làm người nên học cách thỏa mãn với những gì mình có ở hiện tại, đừng có thấy cái này mình có được, cái kia chiếm được thì cái gì mình muốn cũng sẽ là của mình. Đừng nói tới việc cô là một diễn viên dù cô có là thiên kim tiểu thư thì cửa lớn hay cửa sau nhà Thượng Quan, cô qua cũng không nổi đâu.

- Cô đừng khinh thường người khác như vậy, tôi và cô đều giống nhau thôi.

- Chúng ta không giống nhau. Cô nhìn là biết mà bởi vì tôi dù có ra sao cũng sẽ không bao giờ làm thế thân cho người khác đâu. Tôi nói thẳng vậy, Thượng Quan Quân không cho cô gọi thẳng tên anh ấy, cô chỉ có thể gọi nhị thiếu bởi vì tên anh ấy chỉ có người thân bạn bè và cô gái anh ấy yêu được phép gọi. Cô ở bên anh ấy bao lâu đi nữa anh ấy cũng sẽ khô g chạm vào cô, đừng nói là chạm cho dù là ôm cũng không được vì anh ấy ngại bẩn, cơ thể anh ấy chỉ có cô gái anh ấy yêu sỡ hữu. Tình yêu của anh ấy cô mãi mãi không có được bởi vì nó chỉ dành cho một người mà thôi mà cô sẽ chẳng bao giờ là người đó. Cô có thể phẫu thuật thẩm mỹ hàng trăm lần để có gương mặt giống cô ấy nhưng sẽ không thể nào thay thế được địa vị của cô ấy trong lòng Thượng Quan Quân. Tôi nói như vậy, cô hiểu chưa?

- Cô...cô...sao...

- Xin lỗi, coa người đang đợi tôi. Tạm biệt!

Băng Linh chào tạm biệt xong quay người đi về phía Huyền Thương thì...

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Cô đặt ly rượu mình đã uống cạn lên chiếc bàn cạnh đó rồi xoay người đi, vừa quay lại cô liền đụng phải Từ Mộng, ly rượu cô ta cầm trên tay vì va chạm mà rượu trong ly cứ thế đổ xuống ngay chân cô. Băng Linh cứ nghĩ bộ váy trắng này của cô coi như đi tong rồi vì cô mặc váy bó lại đi giày cao gót nên tránh không kịp. Nhưng mọi thứ không diễn ra như cô nghĩ, ngay khi ly rượu vừa đổ xuống đã có một cánh tay kéo người cô về phía sau. Theo quán tính cô liền va vào lồng ngực của người đó. Băng Linh ngẩng mặt lên nhìn thì hóa ra đó là Mặc Thần ca ca đã lâu không gặp của cô. Băng Linh vui mừng gọi một tiếng:

- Mặc Thần ca ca!

- Lâu rồi không gặp, em vẫn khỏe chứ.

- Vâng ạ!

- Ở đây nói chuyện có chút không tiện, chúng ta đi đến chỗ khác đi.

- Được ạ!

Hai người kể ra cũng đã mấy tháng không gặp rồi. Trước năm mới Sở Mặc Thần đã bay về Italy một chuyến, Băng Linh cũng không biết khi nào anh trở lại. Không ngờ hôm nay lại chạm mặt ở đây. Thân là Sở tổng anh đương nhiên nhận được thiệp cưới chỉ là không ngờ anh lại cho hai nhà Trịnh - Ngọc mặt mũi mà thu xếp công việc đến đây. Băng Linh cũng không đoán được lí do.

- Anh vừa về tuần trước chỉ là lúc đó em rất nổi tiếng anh không muốn em dính vào scandal không nên có sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp nên không hẹn gặp em. Biết em hôm nay đến đây cùng William nên anh cũng đến hi vọng gặp được em.

- Anh muốn gặp em sao phải khó khăn thế. Muốn gây bất lợi cho em phải xem bản lĩnh kẻ đó tới đâu nữa. Anh e ngại như vậy là vì không tin tưởng em sao?

- Sao có thể chứ, scandal là chuyện nhỏ, vị kia nhà em ghen mới là chuyện lớn. Anh không muốn vì anh mà hai người xảy ra mâu thuẫn.

- Anh ấy....quả thật rất hay ghen.

Sở Mặc Thần và Băng Linh, hai người anh một câu em một câu hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Từ Mộng phía xa. Cô ta bị xem như không khí thì tức giận mặt đã nhăn nhó thành một đống rồi. Cố tình muốn làm xấu mặt Băng Linh nhưng chính mình lại là người chịu nhục. Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông sao. Hôm nay cô ta thay bố đến lễ cưới này vì hi vọng có thể gặp được Huyền Thương nhưng lúc nào anh cũng bên cạnh Băng Linh nên cô ta không thể tới gần nói chuyện với anh. Khó khăn lắm anh ấy mới tách ra với Angela nhưng lại đi đâu mất tiêu. Cô ta không muốn bỏ lỡ cơ hội này nên nhân lúc Băng Linh nói chuyện với Giang Diễm đã từ từ đến gần cô chờ cơ hội đổ rượu lên người cô ép cô phải rời khỏi buổi lễ sớm. Nhưng không ngờ giữa đường lại nhảy ra một Sở Mặc Thần giúp Băng Linh giải vây, cô ta có thể không tức giận sao. Hôm nay cô ra mặc váy dài trên gối nên không sợ bị dính rượu nên mới dám tính kế Băng Linh thật không ngờ lại thất bại.

Gần đây dang tiếng của Băng Linh trong giới lên như diều gặp gió còn cô ta thì chỉ có thể dậm chân tại chỗ, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là vài cái kịch bản cũ rích trong nước. Còn phía Băng Linh thì điện thoại của Kỳ Tuyết đã bị các thương hiệu gọi đến muốn nổ tung rồi. Không chỉ các thương hiệu cao cấp hàng đầu cả nước mà cả những thương hiệu nổi tiếng quốc tế cũng đang dang tay chào đón Băng Linh. Dựa vào đâu chứ, tại sao Băng Linh có thể dựa vào một bộ phim mà có thể bước vào hàng ngũ minh tinh quốc tế, đứng bên cạnh Huyền Thương còn cô ta đóng phim bao năm nay, sự nghiệp gây dựng suốt thời tuổi trẻ cũng chỉ dừng lại trong nước chứ. Dựa vào đâu Băng Linh vừa có được tâm ý của Huyền Thương vừa có được được sự nghiệp thành công như vậy chứ. Sự nghiệp cô ta có thể thua nhưng tuyệt đối cô ta sẽ không từ bỏ Huyền Thương. Dù phải dùng bất cứ thủ đoạn gì cô ta cũng phải khiến cái tên Angela lụi tàn trong giới giải trí, khiến mọi người quên đi hình tượng thiên sứ của cô, trong tiềm thức họ chỉ còn một Angela đầy tai tiếng.

Đối lập với sự hận thù phía Từ Mộng thì bên Băng Linh không khí lại hòa nhã hơn nhiều. Sở Mặc Thần cũng không nhắc đến Huyền Thương nữa, chỉ hỏi thăm công việc của Băng Linh thôi. Biết được mọi thứ vẫn ổn thì anh cũng yên tâm rồi, có thể làm điều mình thích ai cũng vui vẻ cả. Đặc biệt lag những người sinh ra trong hào môn như bọn họ. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy bọn họ là thiên kim thiếu gia sinh ra đã có mọi thứ trong tay, có gì được nấy nhưng lại có những thứ lại không thể làm chủ được ví như tình yêu và hôn nhân. Yêu một người là chuyện của một cá nhân, kết hôn với một người lại là vấn đề của cat gia tộc, phải cân nhắc cưới người nào để có được hậu thuẫn vững chắc nhất, lợi ích như thế nào. Chẳng hạn như lễ cưới hôm nay, trong đó có mấy phần là tình yêu đích thực chứ. Ngay cả Sở Mặc Thần anh là ông trùm mafia thù sao, chẳng phải vẫn không thể cưới người mình yêu hay sao. Nhưng suy cho cùng chỉ cần cô ấy hạnh phúc là được.

Băng Linh nhận thấy cảm xúc của Sở Mặc Thần có biến chuyển nên cũng không nói nhiều nữa, chỉ hỏi tình hình bên Italy thôi, điển hình là Colin.

- Colin vẫn ổn chứ?

- Con bé vẫn ổn, đang học đại học, sắp tốt nghiệp rồi.

- Vậy thì tốt, mà lúc trước anh về Italy ngoài việc tổ chức tiệc đón năm mới ra còn có chuyện gì không.

- Em hỏi vậy là sao?

- Tại em thấy ang đi hơi lâu nên tò mò thôi.

- Em quả thật rất nhạy bén. Trong tổ chức đang nghiên cứu một loại bom mới anh về kiểm tra tiến độ. Đây là thông tin cơ mật, ngoại trừ những người có nhiệm vụ ra không ai được quyền biết nhưng em là ngoại lệ voi2s anh nên anh mới phá vỡ nguyên tắc nói cho em biết đó, em không được để lộ tin tức đâu biết không, kể cả vị kia của em nữa.

- Ồ, em biết rồi. Nhưng mà nghiên cứu vũ khí có vẻ rất thú vị, em từng thấy anh trai em chế tạo và thử nghiệm rồi, quả thật rất kích thích.

- Được rồi, được rồi, không cần nói nữa. Khi nào dự án nghiên cứu này hoàn thành anh cho em thử nghiệm đầu tiên.

- Thật không?

- Thật, anh có thể lừa bất kỳ ai ngoại trừ em.

- Vậy anh hứa rồi đó, khi nào thử nghiệm thành công em cũng muốn dùng thử loại bom mới này.

- Hoan nghênh em đến với nhà anh bất cứ lúc nào.

- Em sẽ cố gắng sắp xếp.

- À, còn chuyện này nữa. Em nhớ cẩn thận với Nancy, anh cùng cô ấy lớn lên nên hiểu rõ bản tính cô ấy. Em khiến cô ấy tức giận như vậy dựa theo tính cách của ấy nhất định không bỏ qua cho em dễ dàng như vậy đâu. Nancy sẽ không tính kế em ngay đâu, cô ấy sẽ sắp đặt một âm mưu rất tinh vi và đợi em lọt lưới đó. Đừng nhìn bề ngoài cô ấy có vẻ hiếu thắng xốc nổi là thế nhưng một khi đã thù ai thì sẽ không bỏ qua đâu. Vừa rồi anh về Italy cảm thấy cô ấy rất yên lặng chỉ sợ là đang tính kế em, hiện tại có lẽ em vẫn chưa gặp nguy hiểm gì đâu nhưng anh chỉ sợ tương lai xảy ra chuyện chúng ta sẽ trở tay không kịp. Nancy là một cô gái rất thông minh, bản tính cũng rất...tàn nhẫn.

- Em biết rồi, cảm ơn anh đã nhắc nhở, em sẽ chú ý an toàn. Dù sao Trung Quốc cũng không có thế lực của cô ấy nên anh không cần lo lắng.

- Anh biết em cũng rất thông minh chỉ là phòng bệnh hơn chữa bệnh, đề phòng trước vẫn hơn, không vì em cũng phải vì những người quan tâm em.

- Dạ, thôi em đi cũng lâu rồi chắc anh ấy đang tìm em. Em đi trước đây, hẹn gặp lại anh sau, Mặc Thần ca ca.

- Được.

***

Bên phía Huyền Thương, anh đang đi tìm Băng Linh khắp nơi mà không thấy. Cũng không muốn làm lớn chuyện vì dù sao đây cũng là lễ cưới của người ta. Đang liếc mắt tìm cô không ngờ lại chạm mặt Từ Mộng.

- Chào anh, William. Hình như lâu rồi chúng ta mới gặp lại nhau thì phải.

- Cũng không rõ, tôi không quan tâm mấy chuyện này. Những người không quen biết gặp nhiều hay ít cũng như nhau thôi.

- .... Không cần tuyệt tình thế đâu. Dù chúng ta không tính là bạn thì ít nhất vẫn là đồng nghiệp từng hợp tác với nhau không ít lần.

- Tương lai thì không đâu. Nữ chính duy nhất trong cuộc đời tôi chỉ có cô ấy.

- Anh.... đang nói Angela sao?

- Tôi thật hi vọng Từ tiểu thư đủ thông minh để hiểu những lời tôi nói.

- ...Nếu là anh đang nói đến Angela thật thì vừa nãy em có thấy cô ấy đi cùng một người đàn ông khác rồi. Hình như đó là Sở tổng của tập đoàn Sở thị thì phải. Mà nhìn cử chỉ và cách nói chuyện của hai người thì có vẻ rất thân thiết thì phải.

Huyền Thương nghe cô ta nói thế thì nhíu mày. Anh cứ nghĩ buổi tiệc hôm nay chỉ có tên tình địch Olearn kia tới thôi kết quả Olearn thì không thấy tăm hơi đâu, giữa đường lại nhảy ra một Sở Mặc Thần. Hoa đào của vợ anh quả thật không ít mà. Đang lúc anh nhéo nhéo mi tâm và định trả lời Từ Mộng thì chợt thấy phía sau lưng Từ Mộng là Băng Linh anh tìm kiếm nãy giờ đang đi về phía anh. Vẻ mặt của cô có vẻ không được vui lắm, không lẽ là đang...ghen. Cô gái nhỏ cũng biết ghen vì anh rồi, đúng là một chuyện đáng vui mừng. Huyền Thương lập tức bỏ qua sự tồn tại của Từ Mộng, nhấc từng bước dài đi về phía Băng Linh.

- Em đi đâu nãy giờ vậy, anh kiếm em nãy giờ. Lúc nãy em nói đến tìm cái người họ Giang tên gì đó kiểm tra, cuối cùng thấy Thượng Quan Quân đưa cô ta về mà vẫn không thấy em quay lại có biết anh lo lắng lắm không.

Băng Linh đang không được vui vì thấy Từ Mộng cố ý tiếp cận anh nhưng nghe thấy anh lo lắng cho mình như vậy đột nhiên lại cảm thấy bản thân có lỗi, đi lâu như vậy lại không nói với anh một tiếng.

- Em xin lỗi, lúc nãy gặp được Mặc Thần ca ca nên nói chuyện với anh ấy một lúc. Để anh lo lắng rồi.

- Không sao, ngang ngược như em cuối cùng cũng biết nói xin lỗi là tốt rồi.

- Anh...

- Được rồi, được rồi. Anh không đùa em nữa.

- Hừ, em muốn đi về.

- Được, chúng ta đi về, anh cũng chẳng muốn ở lại cái nơi có đầy tình địch cả cũ lẫn mới thế này.

- Làm như mình anh có tình địch không bằng.

- Bọn họ là ai anh không biết cũng không muốn quan tâm, em đừng nhắc đên nữa, nhức đầu.

- Vậy không nhắc nữa, à mà tối nay em muốn về nhà. Có chuyện muốn nói với Thượng Quan Quân, anh có muốn đi không.

- Em ở đâu anh ở đó, không nói nhiều.

- Vậy được. Tối chúng ta về nhà.

Băng Linh và Huyền Thương vừa đi vừa nói đến tận bãi đỗ xe mới chịu yên lặng về nhà nghỉ ngơi.

Tối hôn đó hai người đến Thượng Quan gia ăn tối. Sau bữa tối, Thượng Quan Trung và vợ lên phòng nghỉ ngơi, Thượng Quan Hạo cũng nghỉ ngơi sớm để có tinh lần tốt mai còn đi diễn. Còn Huyền Thương thì cùng Thượng Quan Triệt vào thư phòng của anh bàn công việc trao đổi buôn bán vũ khí giữa chính phủ với tổ chức của anh. Băng Linh thì đến thư phòng của Thượng Quan Quân nói chuyện với anh.

- Anh hai....

- Lại có chuyện gì muốn xin anh hai đây?

- Nghe nói trong tổ chức của anh có một tiểu bạch hổ vừa chào đời hơn một tháng phải không?

- Em lại muốn gì nữa hả?

Chỉ nghe đến đó thôi Thượng Quan Quân đã bật từ trên ghế dậy rồi. Anh hiểu đứa em gái này quá mà, mỗi lần nhắc đến tổ chức không phải là muốn thử nghiệm vũ khí mới rồi phá tanh bành, nổ tan hoang tổ chức của anh thì cũng là muốn xin thú cưng thôi. Mà có phải là chó hay cá hay chim gì đâu chỉ chịu sói với hổ thôi. Thật sự là sở thích mà một thiên kim tiểu thư nên có sao, ôi trời ơi.

- Anh quát cái gì chứ, em có phải xin anh nuôi đâu. Dù sao nhà em cũng có một bầy thần thú hộ vệ rồi, nếu em mà muốn nuôi thêm thì chỉ cần xin Thương là được. Muốn mượn tiểu bạch hổ của anh là vì em sắp phải quay một bộ phim huyền huyễn cần dùng tiểu bạch hổ để quay nhưng trong tổ chức của anh ấy không có hổ con nên em mới mượn anh. Quay xong em trả anh đảm bảo không mất một sợi lông, không giảm một cân.

- Vấn đề ở đây là, tiểu bạch hổ ở với em vài tháng rồi em trả lại cho anh chắc nó không nhận ra ai mới là chủ nhân thật sự của nó nữa đâu. Dã thú trong tổ chức có con nào ở với em mà còn coi anh là chủ nữa đâu.

- Vậy giờ anh có cho mượn không?

- K...H...Ô...N...G?

Là rặn từng chữ mà nói ra.

Thượng Quan Quân cứ ngỡ Băng Linh sẽ tức giận mà đi gọi Huyền Thương xử anh một trận nhưng không ngờ con bé chỉ cười nhẹ một cái có điều anh quá quen với điệu cười này của em gái rồi. Đảm bảo những điều con bé sắp nói ra sẽ khiến anh phải thay đổi quyết định mà không kịp suy nghĩ.

- Thượng Quan Quân, nói anh nghe một tin tức.

- Anh....không nghe?

- Từ từ đã, làm gì mà phản ứng dữ vậy, em có thiến anh đâu mà sợ.

- Nhưng mà nhìn em anh biết có chuyện chẳng lành mà.

- Nghe em nói đã nào. Lần trước trong thời gian em xuất ngoại đã gặp được chị Nguyệt Anh.

Vừa nghe đến cái tên Nguyệt Anh, Thượng Quan Quân liền phản ứng lại, quả nhiên chưa kịp suy nghĩ đã nói một tràng liên phanh với Băng Linh.

- Em muốn bạch hổ chứ gì, được bao nhiêu anh cũng cho, em muốn mượn bao lâu thì mượn. Cứ tự nhiên, muốn đến bắt lúc nào thì bắt còn bây giờ mau

nói cho anh nghe cô ấy thế nào rồi?

Quả nhiên nằm trong sự đoán của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

Phản ứng của Thượng Quan Quân hoàn toàn nằm trong sự đoán của Băng Linh, cô thở dài một hơi rồi nói:

- Chẳng phải anh cho rất nhiều người đi theo bảo vệ chị ấy sao?

- Anh bảo họ giúp đỡ sự nghiệp và bảo vệ an toàn cho cô ấy thôi, ngoài ra không được quấy rầy cuộc sống của cô ấy cho nên tình hình cụ thể anh không rõ vậy nên em mau nói cho anh biết đi.

- Chị ấy vẫn khỏe vẫn sống tốt nhưng có vui vẻ, hạnh phúc hay không anh tự đi nhìn là biết liền.

- Anh không thể.

- Không thể, vậy anh định đến khi nào mới quay lại với chị ấy. Dù không nói ra nhưng em có thể cảm nhận được chị ấy vẫn còn rất yêu anh. Chuyện đã xảy ra nhiều năm rồi tại sao hai người không ai chịu nhường một bước để có thể hàn gắn lại mối quan hệ này.

- Em không hiểu đâu, chuyện giữa anh và cô ấy không thể giải quyết trong một thời gian ngắn được. Hiện tại cũng không phải lúc anh nên đi tìm cô ấy.

- Anh nói em không hiểu, vậy cũng được, dù sao khi đó em cũng chỉ 14, 15 nhưng mà đến nay cũng nhiều năm như vậy rồi, anh còn muốn đợi tới khi nào nữa. Hơn 5 năm rồi, thanh xuân của một người đã đi là không trở lại, một đời người có bao nhiêu lần 5 năm để tiêu phí chứ, anh có thể đợi nhưng người tên Hạ Nguyệt Anh không thể đợi. Nếu anh cứ chần chừ không chịu hành động đến lúc mất đi người con gái anh yêu thật sự thì đừng hối hận.

Băng Linh vừa nói xong thì nhiệt độ trong phòng giảm xuống đột ngột nhưng Băng Linh là ai, sự lạng lùng này của Thượng Quan Quân không làm cô sợ nhưng ngược lại khiến cô tức giận lại càng thêm tức.

- Anh tuyệt đối không để ai có được cô ấy. Hạ Nguyệt Anh sinh ra đã được định sẵn là vợ của Thượng Quan Quân này rồi, bất cứ ai cũng không được cướp cô ấy khỏi anh.

- Không ai được cướp chị ấy khỏi anh nhưng chính anh lại là người đẩy chị ấy ra xa mình. Anh yêu người ta như vậy nhưng lại không đi tìm chị ấy mà lại tìm một thế thân. Anh cảm thấy có lỗi với tình yêu anh dành cho chị ấy không? Đã 15 năm rồi, Thượng Quan Quân yêu Hạ Nguyệt Anh 15 năm, anh cảm thấy một thế thân như Giang Diễm kia đủ tư cách sao? Nếu tương lai hai người hàn gắn lại thì Giang Diễm chính là mối họa nguy hiểm nhất của hai người đấy. Ban đầu anh muốn để cô ta bên cạnh để bớt nhớ về chị ấy em sẽ không có ý kiến gì nhiều nhưng Giang Diễm lại là một người đầy tham vọng, âm mưu thâm sau khó lường, anh nghĩ cô ta sẽ ngoan ngoãn rời khỏi anh với một chút bồi thường sao?

- Nếu anh đã đưa cô ta đến bên cạnh tự khắc sẽ biết kìm hãm cô ta, em không cần lo.

- Ha, kìm hãm cô ta, đến cả tình yêu của mình anh cũng để mất thì nói gì đến quyền điều khiển lòng tham của một con người.

- ...

- Với tư cách là em gái của anh, em chân thành khuyên anh: Anh đã 30 tuổi rồi, Hạ Nguyệt Anh đã 24 rồi, giữa hai người còn bao nhiêu năm để giận hờn nữa, hai người cách nhau một đại dương nhưng trái tim lại chưa từng rời xa nhau thì hà cớ gì phải dằn vặt nhau nhiều năm như vậy. Nếu tiếp tục như vậy người đâu khổ thiệt thòi cũng chỉ có hai người thôi. Anh đã xác định Hạ Nguyệt Anh là tình yêu của mình thì phải biết nắm bắt đừng để vuột mất, trước đây em là một người chưa từng nghĩ đến sẽ yêu một người, kết hôn với một người và chung sống cả đời với người ấy nhưng từ khi em gặp được Thương thì em đã biết rung động với một người là như thế nào, yêu một người cảm giác ấy ra sao. Em không muốn bỏ lỡ bất cứ khoảnh khắc nào trong cuộc đời anh ấy nữa vì trước đó em đã bỏ lỡ nhiều rồi vì thế nên em quyết định từ từ tiến vào cuộc sống của anh ấy. Không quan tâm đến người khác nghĩ gì, không cần biết anh ấy có đồng ý hay không, em chỉ muốn làm theo những gì trái tim mách bảo, thành công hay thất bại không quan trọng, quan trọng là không để bản thân phải hối hận. Nếu em theo đuổi anh ấy thì có lẽ sẽ có được tình yêu của anh ấy nhưng nếu em không làm gì cả thì mãi mãi chẳng được anh ấy biết đến. Hiện tại em đã làm được điều mình muốn rồi và em đang rất hạnh phúc. Còn anh, biết đến Hạ Nguyệt Anh khi anh 15 tuổi, âm thầm đơn phương một cô bé 7 năm, yêu cô ấy 3 năm, tương tư chị ấy suốt 5 năm, từ năm chị ấy 9 tuổi cho đến hiện tại anh chưa từng bỏ lỡ một khắc nào trong cuộc đời chị ấy. Bây giờ anh lại ngồi đây nhớ lại kỷ niệm xưa có khiến chị ấy về lại bên anh không? Hình bóng anh còn ngự trị trong tim chị ấy được bao nhiêu năm, bố mẹ hay ông đều không có quyền cũng không muốn làm chủ hôn nhân của anh nhưng bản thân anh cũng không có quyền định đoạt hôn nhân và tình yêu của chị Nguyệt Anh. Anh nhìn lại anh bây giờ đi, mạnh mẽ lạnh lùng với người khác nhưng nghĩ đến chị ấy anh lại yếu đuối hơn bao giờ hết, sự hèn yếu của anh có xứng với thân phận hậu duệ của nhà chúng ta không? Trong nhà chúng ta thì em và anh giống nhau nhất đấy, không riêng gì tính cách hay sở thích mà ngay cả trong tình yêu cũng rất giống nhau. Đều rất si tình, đã yêu ai thì yêu hết lòng, trái tim không thể chứa ai nữa, trước đây thích Trịnh Tử Dịch như vậy bây giờ nghĩ lại thật hối hận bản thân đã tiêu tốn nhiều tình cảm như vậy nhưng cũng cảm ơn Thương đã xuất hiện trong cuộc

đời em tuy có hơi muộn nhưng không quá trễ, cũng cảm ơn Hạ Nguyệt Anh đã xuất hiện trong cuộc đời anh, xuất hiện rất sớm nhưng lại khiến hai người đau đơn lâu như vậy. Cho nên Thượng Quan Quân, em hi vọng anh đừng bao giờ sợ hãi khi yêu một người, hãy cứ làm những gì mình muốn đi. Ít nhất bản thân sẽ không hối hận với tình yêu của mình.

- Anh...sẽ suy nghĩ!

- Mong anh sớm thông suốt. Trễ rồi, em đi đây.

- Ừm!

Sau khi Băng Linh rời đi thì Thượng Quan Quân ở trong phòng lục lấy bộ ảnh anh đã giữ hơn chục năm nay. Từ lúc gặp được Hạ Nguyệt Anh cho đến nay, tất cả khoảnh khắc của cô anh đều giữ lại, cô khóc, cô cười, cô giận, cô buồn, anh đều giữ rất kỹ. Cũng như nhốt hình bóng của cô trong tim mình, chưa từng để ai bước vào.

***

Về đến phòng mình thì thấy Huyền Thương đã thay đồ ngủ rồi, ngồi trên sôfa làm việc, thấy Băng Linh vào thì cười dịu dàng vẫy tay bảo cô lại. Đến khi Băng Linh đến gần thì anh kéo cô ngồi trên đùi mình, đóng laptop lại, trò chuyện với cô.

- Thượng Quan Quân sao rồi?

- Em đã nói hết hơi rồi không biết anh ấy có thông chưa?

- Em và cậu ấy đều rất cố chấp, nếu cậu ấy vẫn chưa thông suốt thì vẫn chưa chịu đi tìm cô ấy đâu?

- Hai người họ rõ ràng yêu nhau như thế sao cứ thích làm tổn thương nhau vậy?

- Cái này là yêu nhau lắm cắn nhau đau đấy, yêu càng nhiều thì lúc hận sẽ hận càng sâu.

- Phức tạp quá!

- Đó là vì em còn quá nhỏ thôi, vẫn chưa hiểu hết đâu.

- Em đã 20 sắp 21 rồi, năm đó Thượng Quan Quân và Hạ Nguyệt Anh xa nhau chị ấy cũng chỉ mới 19 thôi.

- Chính vì cô ấy chỉ mới 19 nên hai người mới dễ dàng rơi vào bẫy của kẻ khác mà phải xa nhau đó. Cô ấy được bao bọc quá kỹ, hết bố mẹ rồi đến Thượng Quan Quân cưng chiều, so với những cô gái trưởng thành trong khó khăn thì một thiên kim như cô ấy vẫn còn rất non nớt.

- Vậy em thì sao, trong mắt anh em vẫn còn non sao?

- Em thì không như vậy. Lần đầu nhìn thấy em ở sân bay, ấn tượng đầu tiên của anh là em rất xinh đẹp cũng rất kiêu ngạo và ngông cuồng hệt như một...công chúa vậy. Những tiểu thư khác không phải kiêu căng thì chính là điêu ngoa, thích xem thường người khác còn em thì kiêu ngạo một cách cao quý, là sự kiêu ngạo tỏa ra từ trong cốt tủy chứ không phải là do nuông chiều mà có. Em lúc đó thật sự khiến anh bị thu hút.

- Hóa ra anh để ý em từ đó rồi, đúng là trâu già gặm cỏ non. Chẳng trách anh và Thượng Quan Quân lại chơi được với nhau, lúc anh trai em để ý chị Nguyệt Anh chị ấy chỉ mới 9 tuổi.

- Nha đầu, muốn bị ' phạt ' không?

Nhận thấy Huyền Thương sắp hóa sói, Băng Linh nhanh chóng nhảy khỏi vòm ngực anh.

- Em đi thay đồ đây!

- Em chờ đó, xem đêm động phòng anh xử em thế nào?

- Vậy phải xem anh có cưới được em không đã?

- Nếu anh không lấy em thì cũng chẳng ai dám lấy em đâu?

- Nếu em không đồng ý gả thì anh nghĩ anh lấy được em sao?

- Em dám không gả?

- Gả thì tất nhiên phải gả cho anh rồi dù sao đã tốn bao nhiêu tình yêu cho anh rồi, không gả cho anh thì em chịu thiệt à? Nhưng mà gả khi nào thì phải xem tâm trạng đã.

- Có ai gả chồng mà xem tâm trạng như em không?

- Nếu em vào lễ đường mà mặt tức giận mọi người sẽ nghĩ em bị bức hôn đó.

- Rồi sao, có ai dám cướp cô dâu của Đông Phương Huyền Thương này?

- Có, Sở Mặc Thần!

- ....!!!

Cho Huyền Thương một vố đau rồi lí lắc chạy đi thay đồ ngủ, tối đó trên giường Băng Linh bị Huyền Thương trêu chọc một trận. Người nào đó tối chọc bà xã tức giận hôm sau liền bị bơ đẹp thì hối hận không thôi.

***

Sau khi Băng Linh quay xong quảng cáo cho QUEEN thì tiếp tục tiến hành quay tiếp hai bộ phim nữa cùng với Huyền Thương. Một bộ là phim huyền huyễn dài tập được chuyển thể, một bộ là phim điện ảnh trinh thám. Tiểu bạch hổ mà Băng Linh mượn từ chỗ Thượng Quan Quân được cô dẫn đi quay phim khiến mọi người trong đoàn làm phim ngỡ ngàng không thôi. Đây là lần đầu quay phim mà có động vật hoang dã thật sự tham gia quay có thể không bất ngờ sao. Mà tiểu bạch hổ này cũng chỉ xuất hiện trong vài tập đầu nên về sau cũng không còn bàn tán nữa, có điều vẫn được lên báo, xem như giúp tuyên truyền cho bộ phim. Bộ phim này tên « Luân hồi », vai nữ chính của Băng Linh chính là công chúa của Tử Hồ tộc, sau khi Tử Hồ tộc bị diệt thì nàng trở thành huyết thống hoàng tộc duy nhất còn sót lại của tộc lại vô tình được thượng thần cứu giúp trở thành sủng vật của chàng. Về sau nàng tu luyện thành hình người lại vô tình đi vào tim của vị thượng thần nọ khiến bao vị tiên nữ khác ganh tỵ lợi dụng sự ngây thơ của nàng mà liên tục hãm hại nàng. Tiểu hổ và thượng thần, một mối tình ngang trái khi cách biệt thân phận quá lớn sẽ có hậu quả thế nào, bên cạnh đó lại có những nhân vật khác thi nhau chia rẽ hai người này, đến cuối cùng họ có thể bên nhau không?

(Cái này mình lấy cảm hứng từ bộ truyện Thượng thần, ôm con hổ nhỏ nhà ngài về. Mình cảm thấy khá hay, nếu bạn nào thích có thể đọc thử, bộ truyện này mình đọc cũng lâu rồi nên không nhớ đầy đủ các chi tiết được, mọi người thông cảm.)

Huyền Thương vào vai nam chính Thượng thần Tức Mặc Ly dung mạo tuấn tú bất phàm, bạch y không vướng bụi trần đã đốn tim không biết bao nhiêu thiếu nữ từ phim ra ngoài đời. Có điều dù trong phim hay thực tế thì vị thượng thần mãi mãi trên cao này cũng chỉ thuộc về một người mà thôi. Mà Huyền Thương diễn bộ phim này vài tập đầu quả thật chẳng dễ dàng gì, tiểu bạch hổ kia lúc nào cũng được Băng Linh nâng niu trong lòng bàn tay, tranh sủng với anh, lúc quay phim lại bắt anh phải dịu dàng, phải ôn nhu, phải ấm áp như đối xử với người yêu. Nói trắng ra là bắt anh xem con hổ nhỏ này thành bảo bối mà đối xử trong khi nó cũng được xen như một nửa tình địch của anh, bảo anh diễn thế nào đây. Khó khăn nữa là mỗi lần anh làm mặt lạnh với nó, nó lại rụt vào ngực Băng Linh đổi lại anh nhận được ánh mắt oán trách, tức giận của cô. Cuộc đời quả thật không công bằng mà, bây giờ anh đã hiểu được cảm giác lên voi xuống chó là thế nào rồi. Bây giờ địa vị của anh trong lòng cô còn không bằng một con hổ nhỏ nữa, đúng là tức chết mà. Xem ra anh thật sự phải bộc lộ tài năng diễn xuất rồi, phải đẩy nhanh tiến độ quay phim, nhanh chóng diễn hết mấy cảnh có tiểu hổ để nhanh nhanh tống nó đi anh mới có thể diễn cùng bà xã được.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91

Bộ phim điện ảnh thể loại trinh thám « Kỳ án » Băng Linh tham gia có thời lượng chiếu khoảng 2 tiếng nên khi quay cũng chỉ mất khoảng một tháng là hoàn thành. Đương nhiên một phần cũng là các diễn viên hoàn thành nhanh và tốt các cảnh quay hành động nên mới rút ngắn được thời gian.

Sau khi « Kỳ án » đóng máy thì « Luân hồi » cũng đã quay được hơn phân nữa, thời gian tương đối rảnh rỗi nên cô dã nhờ Kỳ Tuyết sắp xếp thời gian để có thể bay ra nước ngoài quay quảng cáo cho QUEEN nhân dịp ngày 8 - 3. Quay xong quảng cáo, cô về nước lại phải chuẩn bị cho lễ trao giải Kim Ưng, cả hai bộ phim « Lạc lối » và « Thanh Yên truyện » đều được đề cử rất nhiều giải thưởng. Quý 2 sẽ có lễ trao giải Kin Tượng, đạo diễn phim « Kỳ án » cũng hi vọng bộ phim sẽ được đề cử và đoạt giải. Cuối năm sẽ có lễ trao giải Kim Mã, không biết « Luân hồi » có được đề cử không. Nhưng năm nay Kỳ Tuyết đã chọn cho cô rất nhiều kịch bản rồi, có lẽ đến năm sau vẫn còn. Có điều Băng Linh vẫn muốn năm nay mình sẽ tỏa sáng vì bố cô muốn trao quyền thừa kế cho cô trong năm nay, trễ nhất là đầu năm sau cô phải tiếp quản tập đoàn rồi. Có lẽ đại thọ sắp tới của bố, ông sẽ công bố trao quyền thừa kế lại cho cô và tuyên bố luôn việc cô và Huyền Thương sẽ đính hôn với nhau. Vì vậy tương lai Băng Linh sẽ không có nhiều thời gian để lăn lộn trong giới giải trí này nữa.

Lúc này Băng Linh đang sắp xếp hành lí chuẩn bị ra sân bay đi sang Hungary để quay quảng cáo. Cô vừa thu xếp vừa vuốt lông người nào đó đang bực mình vì vợ sắp phải đi xa cũng người đàn ông khác. Biểu cảm của anh hệt như bắt gặp vợ đang có ý định cao chạy xa bay cùng tình nhân vậy không khỏi khiến Băng Linh bật cười.

- Anh đừng khó chịu nữa mà! Em đi làm việc chứ có phải đi chơi đâu.

- Em đi cùng Olearn mà không có vài buổi quậy phá mới là lạ.

- ...

Không thể cải được.

- Lâu rồi mới được xuất ngoại đương nhiên phải đi chơi vài nơi rồi. Anh đừng có ghen nữa mà, đợi chúng ta kết hôn rồi thì anh muốn đưa xem đi hưởng tuần trăng mật ở đâu, bao lâu cũng được, em nghe anh hết còn bây giờ anh ở đây ngoan ngoãn quay hết cảnh của mình đi mà. Em dù ham chơi cũng biết giờ giấc chứ bộ, lễ trao giải Kim Ưng còn đang đợi, em sẽ về sớm mà.

- Hứa rồi đó!

- Ừm! Anh mau đưa em ra sân bay đi, sắp trễ rồi còn nữa ở nhà nhớ chăm sóc mấy bảo bối cẩn thận nhé.

- Em còn chẳng thèm quan tâm anh.

- Anh đâu còn nhỏ hay là cần em gọi mẹ anh qua chăm sóc anh nữa!

- Thôi!

Để mẹ anh nhìn thấy tình cảnh của anh hiện tại thì không biết anh sẽ bị trêu chọc đến mức nào nữa.

- Đi thôi, anh đưa em đi!

Huyền Thương một tay nắm tay Băng Linh một tay kéo vali giúp cô đưa cô ra sân bay. Đương nhiên hai người không tránh khỏi một màn chia tay ngọt ngào bằng những nụ hôn. Mặc dù đã cảu trang rất kĩ nhưng dáng vẻ xinh đẹp và khí chất cao quý của hai người vẫn thu hút không ít ánh nhìn.

Huyền Thương đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Băng Linh dần dần rời xa, đến khi máy bay cất cánh anh vẫn đứng tại chỗ. Đến khi không nhìn thấy máy bay nữa anh mới chịu quay lưng trở về.

***

Hơn nửa tháng sau Băng Linh trở về, Olearn thì về Mỹ thăm gia đình, tuần sau sẽ về. Cùng lúc đó chính là lúc lễ trao giải Kim Ưng được tổ chức. Băng Linh vừa về đã lao vào quay « Luân hồi » và chuẩn bị cho lễ trao giải. Kim Ưng tuy không bằng Kim Mã, Kim Tượng nhưng cũng là giải thưởng lớn trong giới giải trí, người đoạt giải được ban phê bình nghệ thuật của hiệp hội trao giải cùng nhau bầu chọn chứ không phải khán giả. Như vậy sẽ không có tình trạng công ty của diễn viên bỏ tiền ra mua phiếu nhưng cũng không tránh khỏi ban phê bình bị mua chuộc vì giới giải trí này thiên kin thiếu gia cũng không thiếu. Mà đối với giải thưởng lần này, không chỉ Băng Linh mà ngay cả Từ Mộng, Ngọc Gia Tuệ hay Thẩm Ngọc cũng đều rất muốn có. Còn Giang Diễm đương nhiên cô ta muốn cầm chiếc cúp đó hơn ai hết nhưng cô ta chỉ một diễn viên mới, lại bắt đầu bằng lĩnh vực phim chiếu mạng nên hiện tại nếu đoạt giải khó tránh khỏi bị nói ra nói vào. Dù Thượng Quan Quân muốn giúp cô ta cũng vô ích huống hồ chi anh chưa từng có ý định dung túng cô ta mà đối nghịch với tiểu công chúa nhà mình, anh cũng không hơi đâu mà đi giải quyết những scandal của cô ta. Cái Thượng Quan Quân cho Giang Diễm là tài nguyên còn đạt được giải thưởng hay không thì phải xem cô ta giỏi tới đâu, ban tổ chức không cần vì nể mặt anh mà e ngại Giang Diễm, Thượng Quan Quân đã lên tiếng nói thẳng như vậy với tất cả các hiệp hội trao giải. Giang Diễm cũng vì chuyện này mà tức giận không thôi nhưng cho cô ta ngàn lá gan cô ta cũng không dám có ý kiến với Thượng Quan Quân.

Băng Linh từng nghe Kỳ Tuyết nhắc nhở về việc trước đây có không ít vụ việc ban phê bình nghệ thuật bị mua chuộc rồi trao giải cho người có quyền thế nên chị ấy không hi vọng Băng Linh sẽ chịu thiệt thòi. Riêng về việc này cô cũng đã nói Kỳ Tuyết yên tâm rồi, chú ruột của cô là nhà đầu tư lớn nhất cho lễ trao giải này, cô không đề nghị ông nói tốt cho cô mà chỉ nhờ ông giúp lễ trao giải diễn ra công bằng và không có vụ mua chuộc nào mà thôi. Chú của cô - Thượng Quan Thành đương nhiên không có lí do gì để từ chối. Ông đã tuyên bộ trước hội đồng trao giải rằng nếu có vụ hối lộ nào diễn ra ông sẽ rút vốn và không bao giờ đầu tư cho giải thưởng này nữa.

Trước đây khi ông không đầu tư vào thì đã diễn ra không ít vụ hối lộ, còn hai ba năm trở lại đây từ lúc ông đầu tư vào thì đã không có việc này xảy ra nữa rồi. Mà hội đồng trao giải đương nhiên biết rõ thế lực của Thượng Quan Thành, một khi ông rút vốn thì những nhà đầu tư khác chắc chắn không chịu ở lại vậy nên bọn họ đương nhiên không thể làm khác, huống hồ chi những người ở đây đều là tai to mặt lớn chẳng ai muốn dính vào việc ăn hối lộ để có tiếng xấu cả đời đâu.

Sau khi nghe được đáp án từ chú của mình, Băng Linh cũng nhẹ nhõm hẳn, việc hiện tại của cô chỉ có quay phim, chuẩn bị đồ cho lễ trao giải và chuẩn bị đại thọ cho bố vào tháng 7 tới. Ngày 10 - 9 là sinh nhật của Huyền Thương hai người sẽ đính hôn vào hôm ấy, ngày 21 - 10 là sinh nhật cô, lễ kết hôn sẽ được tổ chức vào hôm ấy. Thời gian đầu đã được hai bên gia đình định sẵn cả rồi bây giờ chỉ đợi hai người nữa thôi.

***

Thời gian diễn ra buổi lễ trao giải là tối ngày hôm nay, ngày 24 - 2. Bên ngoài địa điểm trao giải đã có không ít cánh phóng viên nhà báo đứng xếp hàng hai bên thảm đỏ chụp ảnh. Trên thảm đỏ là hàng trăm nam, nữ minh tinh cùng đạo diễn,...lần lượt đi vào hội trường. Từng chiếc siêu xe sang trọng lần lượt dừng lại.

Trong đó phải kể đến chiếc Porsche của Phan Thành Thiên và chiếc Ferrari của Dương Mẫn Thi. Lễ trao giải lần này cả hai đều được đề cử và được sắp xếp đi thảm đỏ cùng nhau. Trai tài gái sắc đi chung với nhau thu hút không ít ánh nhìn của các phóng viên và mọi người, ánh đèn flash chớp nháy liên tục, cả hai đã quen với những tình cảnh thế này nên giữ bình tĩnh rất tốt, miệng luôn mỉm cười rồi khoát tay nhau đi vào hội trường, từ chối các câu hỏi của phóng viên. Để lỡ một màn sánh vai đẹp đẽ như vậy các phóng viên tiếc nuối không ngừng nhưng ngay sau đó bọn họ lại bừng lên sức sống khi nhận thấy một chiếc xe Rolls-Royce màu đen phiên bản số lượng giới hạn đang dừng lại trước thảm đỏ. Chiếc siêu xe xa hoa này có lẽ đã không còn quá xa lạ với những phóng viên báo giải trí như họ rồi bởi vì trong cái giới giải trí này chỉ có một người đi chiếc xe đó thôi - Will đế.

Huyền Thương mở cửa xe bước xuống khiến tất cả phóng viên và đặc biệt là các nữ minh tinh không khỏi trầm trồ, hôm nay Will đế thế mà lại một bộ đồ đỏ nổi thế này. Từ trước tới giờ đi bất kỳ sự kiện hay lễ trao giải nào mọi người cũng chỉ thấy anh mặc một bộ vest đen lạnh lùng ngạo mạn, có bao giờ thấy anh chịu choi thế này đâu. Hôm nay anh bị gì thế nhỉ?

Có điều không để mọi người chờ lâu, thắc mắc của họ được giải bày rất nhanh. Huyền Thương sau khi xuống xe liền qua phía bên tay lái phụ mở của xe. Mọi người nín thở chờ xem dung mạo cô gái may mắn được đi thảm đỏ cùng Will đế là ai?

Từ trên xe, Băng Linh đưa tay mình cho Huyền Thương nắm lấy sau đó bước ra khỏi xe trước những ánh mắt trầm trồ của các phóng viên cùng những ánh mắt ganh ghét đố kỵ của các cô gái có mặt tại đây.

Đều đặc biệt là hôm nay Băng Linh cũng mặc một bộ váy dài màu đỏ.

Màu sắc so với bộ đồ vest của Huyền Thương không đậm cũng không nhạt hơn một tí nào, hai người đây là đang mặc đồ đôi sao? Ngay sau giây phút ngỡ ngàng các phóng viên lại quay lại với công việc của mình, tiếng máy ảnh vang lên tách tách liên tục. Bọn họ đã nghĩ ra tiêu đề cho bài báo ngày mai rồi, ' Cặp đôi có chỉ số nhan sắc cao nhất lễ trao giải '. Hai người sinh ra quả thật là con cưng của trời mà, nam thì anh tuấn, khí chất lạnh lùng ngông cuồng như vương tử, nữ thì cao quý kiêu ngạo như nữ vương mặc dù chỉ mới 20 mà đã có khí chất cường đại như vậy rồi quả là mầm non tốt. Có điều lại được Will đế để ý, đắc tội với thiên kim nhà họ Từ, tương lai sẽ gặp không ít sóng gió đây.

Băng Linh và Huyền Thương thân mật khoát tay nhau, kiên nhẫn trả lời vài câu hỏi hóc búa của phóng viên. Khi thấy sắp tới giờ hai người lịch sự rời khỏi vị trí của các phóng viên, đi theo thảm đỏ bước vào khu vực chụp ảnh ký tên rồi vào hội trường.

Các phóng viên nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của hai người mà nghĩ nếu Từ ảnh hậu nhìn thấy cảnh này thì thế nào nhỉ. Vừa nhắc tào tháo, tào tháo tới liền, ngay khi Băng Linh và Huyền Thương đi được mười bước, xe của Từ Mộng cũng đến. Cô ta nhẹ nhàng bước xuống, nở nụ cười hòa nhã với các phóng viên nhưng ánh mắt cay nghiệt liên tục liếc nhìn Băng Linh đang đi phía trước. Hôm nay nếu hình tượng Băng Linh hướng tới là sự kiêu ngạo của một nữ hoàng thì Từ Mộng lại chọn hình tượng công chúa dịu dàng trong sáng. Từ Mộng chọn cho mình một bộ váy dài màu hồng nhạt không dây và dài chấm đất, phần váy đính không ít đá quý, dưới ánh đèn lại càng lung linh xinh đẹp. Trùng hợp thay đây là bộ váy mà Đông Phương phu nhân đã nhìn trúng cho Băng Linh khi hai người đi dạo trong trung tâm thương mại và chạm mặt Từ Mộng. Không ngờ hôm nay cô ta lại mặc nó. Quả thật bộ váy này nếu dành cho những người có vẻ ngoài xinh xắn dễ thương như một tiểu bạch thỏ thì hiệu ứng sẽ rất tuyệt. Băng Linh và Từ Mộng theo đuổi hai hình tượng khác nau cũng đem lại hiệu ứng khác nhau. Khí chất của Băng Linh vốn dĩ cao quý, kiêu ngạo từ trong cốt tủy, dù có mặc gì thì khí chất cao quý cũng không thể bị che giấu, đặc biệt khi cô chọn một bộ trang phục màu đỏ lại càng tôn lên sự cao quý như nữ vương của cô. Còn Từ Mộng có vẻ ngoài xinh đẹp quyến rũ, từ khi vào nghề đến nay, cô ta luôn giữ hình tượng quyến rũ tạo được hiệu ứng rất tốt. Hôm nay lại chuyển thành hình tượng công chúa ngây thơ lại có chút không thích hợp, một phần vì khí chất một phần vì cô ta trang điểm quá sắc sảo. Thường nhìn thấy Băng Linh hệt như cô gái nhỏ ngây thơ bên cạnh Huyền Thương, Từ Mộng cứ nghĩ Huyền Thương thích kiểu con gái như vậy nên cố gắng thay đổi phong cách nhưng chưa từng nghĩ đến nó có hợp với mình hay không. Xem ra Từ Mộng bây giờ cái gì cũng dám làm rồi, chỉ là thời gian để cô ta tung hoành không còn nhiều nữa, dài nhất cũng chỉ là tới lúc Băng Linh chính thức trở thành chủ tịch của tập đoàn Thượng Quan mà thôi. Đó là chuyện của tương lai, bây giờ lễ trao giải mới là quan trọng nhất.

Từ Mộng cùng bố cô ta đi vào hội trường, ngồi hàng ghế vip đầu tiên trong hội trường. Cách đó không xa là đám người Băng Linh, Huyền Thương, Dương Mẫn Thi và Phan Thành Thiên đang trò chuyện vui vẻ với nhau. Cô ta phải kìm nén lắm mới không đi đến mắng cho Băng Linh một trận. Dù sao cũng là thiên kim được nuôi dạy tốt, đây lại là sự kiện lớn, dù cô ta không quan tâm bản thân bị mất mặt cũng phải quan tâm đến cảm nhận của Huyền Thương đối với cô ta và danh dự của bố cô ta.

***

Thông tin về giải thưởng, thể lệ đề cử và nhận giải, thời gian, địa điểm tổ chức mình không rõ nên chủ ghi theo cảm hứng. Nếu sai thì mong mọi người thông cảm bỏ qua.

MERCI BEAUCOUP!

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Giải Ảnh đế và Ảnh hậu được trao cuối cùng để tăng thêm phần kịch tính. Xen kẽ vào những tiết mục trao giải là những màn biểu diễn văn nghệ góp vui nên bầu không khí cũng rất náo nhiệt.

Buổi trao giải đã diễn ra 2/3, không ngoài sự đoán của Băng Linh. Giải nam phụ và nữ phụ được yêu thích nhất thuộc về Phan Thành Thiên và Dương Mẫn Thi. Bản thân cô cũng có được giải thưởng Nữ diễn viên mới được yêu thích nhất, cô mới ra mắt năm nay nhưng có được giải thưởng này cũng xem như một thu hoạch không nhỏ, chỉ là cô là một người tham vọng, không biết bản thân có duyên với giải Ảnh hậu năm nay không, còn giải Ảnh đế nghiễm nhiên thuộc về Huyền Thương nhà cô rồi. Đối với cô giải Ảnh hậu Kim Ưng năm nay không có cũng không sao nhưng nói đi vẫn nói lại, cô vẫn muốn đứng cùng một sân khấu với Huyền Thương.

Thời khắc căng thẳng nhất của buổi tiệc cũng đã đến, lúc công bố giải Ảnh đế và Ảnh hậu. Khi MC gọi tên Huyền Thương lên lãnh cup Ảnh đế với vai diễn Lăng Thiên thì toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay, Huyền Thương nhìn Băng Linh một cái rồi đi lên lãnh cup. Sau khi nhận cup, MC bảo anh không cần về chỗ vội, họ sẽ công bố luôn người nhận giải Ảnh hậu sau đó hai người sẽ cùng về chỗ. Đây có lẽ là thời khắc nhiều người mong đợi nhất nãy giờ, năm nay có quá nhiều sự kiện diễn ra. Nhiều người nổi lên, giải Ảnh hậu năm nay rất khó đoán sẽ về tay ai. Không chỉ Băng Linh mà Từ Mộng cũng căng thẳng không kém, tay cô ta nắm chặt gấu váy đến nhăn nhúm cho thấy sự căng thẳng của cô ta nhưng gương mặt lại cố làm ra vẻ bình thản, còn Băng Linh cô tuy hồi hợp nhưng dù kết quả thế nào cô cũng không bị ảnh hưởng.

Hầu hết khán giả và minh tinh đều nghĩ Từ Mộng sẽ tiếp tục lãnh chiếc cup Ảnh hậu tiếp theo nhưng mọi chuyện không diễn ra như họ vẫn nghĩ. Ảnh hậu Kim Ưng năm nay thuộc về Băng Linh với vai diễn Thanh Yên công chúa.

Máy quay hướng đến chỗ Băng Linh đang ngồi, gương mặt cô hiện lên vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn xinh đẹp lại có gì đó ngây ngô khiến người ta rung động nhưng rất nhanh cô đã lấy lại bình tĩnh và ưu nhã nhấc váy bước lên sân khấu. Máy quay vô tình xoay đến mặt Từ Mộng bắt gặp gương mặt khó coi của cô ta trong chốc lát, rất nhanh nhưng chỉ cần chú ý kỹ thì sẽ nhận ra sự tức giận trong ánh mắt của cô ta.

Còn Băng Linh cô từng bước đi lên sân khấu, Huyền Thương nghe cô được giải Ảnh hậu cũng rất vui vẻ, đi xuống dìu cô lên sân khấu nhận cup.

Tâm trạng Huyền Thương đang rất vui vì cuộc sống độc thân của anh sắp kết thúc thì tâm trạng đó đột nhiên bị một gáo nước lạnh đổ xuống khi anh nghe MC giới thiệu người trao cup là Sở Mặc Thần. Gương mặt không khỏi đen lại đầy sự ghen tuông nhưng vì có ánh đèn sân khấu nên mọi người phía dưới không nhìn rõ.

Sở Mặc Thần trao cup cho Băng Linh sau đó hai người ôm nhau một cái, anh khẽ nói vào tai cô.

- Chúc mừng em!

- Cảm ơn anh!

Hai người nhanh chóng buông nhau ra vì sợ ai đó đang lên cơn ghen sẽ không quan tâm đây là đâu mà đến đánh ghen mất.

Băng Linh cầm cup trong tay, đứng giữa hai nam thần là Huyền Thương và Sở Mặc Thần nhìn cô càng thêm nhỏ nhắn mong manh nhưng không mất đi sự kiêu ngạo. Cô phát biểu cảm nghĩ của mình, về những trải nghiệm khi quay phim, về khoảng thời gian tuy vất vả nhưng giúp cô tích lũy được nhiều kinh nghiệm, khiến mọi người không khỏi thầm khen cô gái còn nhỏ nhưng lại mạnh mẽ. Nhưng câu nói cuối cùng của cô mới là điều khiến mọi người thêm suy nghĩ miên man, cô nói:

- Tất cả những gì tôi làm, thời gian tôi đã bỏ qua, khó khăn tôi đã chịu, tất cả đều xứng đáng vì thứ tôi có được là tình yêu của anh ấy. Chỉ cần có anh ấy bên cạnh tôi đều cảm thấy xứng đáng.

Băng Linh nói nhưng chưa từng nhìn Huyền Thương một cái, mọi người cũng không nghĩ người mà cô nói là Will đế cao cao tại thương kia vì anh trong giới giải tria mấy năm nay chưa từng có một mối tình nào, scandal tình ái nào cũng chưa từng kéo dài một tiếng trên truyền thông báo chí.

Sở Mặc Thần đứng một bên cũng chỉ nở nụ cười mang tính xã giao, ngưng không ai nhận ra đằng sau nụ cười ấy là sự chua xót, chua xót cho mối tình chưa bắt đầu đã kết thúc. Trái ngược với tâm trạng không mấy vui vẻ của Sở Mặc Thần là sự hưng phấn của Huyền Thương, bao nhiêu ghen tuông vừa rồi đều bị đánh bay lên chín tầng mây rồi, cô gái của anh ngày càng biết cách giúp anh hạ hỏa.

Sau màn phát biểu cảm nghĩ của Băng Linh, mọi người vỗ tay rất nồng nhiệt. Sở Mặc Thần xin phép đi xuống, Băng Linh và Huyền Thương cũng định đi xuống nhưng lại bị MC giữ lại, cả hai đừ khó hiểu nhưng những lời MC nói lại khiến hai người khó mà từ chối, cô MC nói:

- Mong hai vị Ảnh đế và Ảnh hậu có thể cùng nhau song ca một bài tặng cho các vị khách đang ngồi dưới khán đài cũng như các quý khán giả đang xem trực tiếp tại nhà. Mọi người đều biết tài ca hát của hai vị không tệ, đặc biệt là bài nhạc phim hai người thể hiện. Đợi nhạc phim mới thì không biết khi nào nên nhân cơ hội này mọi người muốn thưởng thức lại một lần nữa.

Băng Linh và Huyền Thương phân vân một hồi cuối cùng gật đầu đồng ý, đến chỗ ban nhạc thảo luận một vài phút rồi bắt đầu.

Hai người trình bày ca khúc Tiểu Chí (bài này trong phim Bạch phát vương phi nha mn), giai điệu nhẹ nhàng, sâu lắng, lại chan chứa tình cảm sâu đậm. Băng Linh và Huyền Thương kết hợp rất ăn ý, thể hiện thành công cảm xúc của bài hát, mọi người nghe, cảm nhận như thể hai người đang hát live trên đó đã hợp tác song ca với nhau vô số lần mới có thể kết hợp ăn ý như vậy, hệt như một đôi tình nhân vậy.

Từ Mộng ngồi phía dưới tức giận đến đỏ mắt nhưng ngồi hàng ghế đầu nên cô ta đã phải cật lực kiềm nén, ngồi bên cạnh là Từ tổng bố cô ta, ông biết tâm trạng con gái mình không ổn định nhưng chỗ này là chốn đông người, phóng viên nhà báo không ít, ông không lo danh tiếng của bản thân bị ảnh hưởng chỉ sợ hình tượng con gái xây dựng bao lâu nay sẽ sụp đổ trong chốc lát, ông nhẹ giọng nhắc nhở cô ta bình tĩnh, nếu sợ bản thân không chịu được hãy vào phòng vệ sinh tĩnh tâm lại.

Từ Mộng tuy tức giận nhưng vẫn nhận thức được bản thân đang ở đâu, cô ta thở hắt ra một hơi sau đó nói nhẹ với bố mình vài câu rồi cất bước hướng nhà vệ sinh mà đi. Đi ra khỏi phạm vi máy quay, Từ Mộng đưa ánh mắt độc ác của mình liếc nhìn Băng Linh rồi mới đi tiếp. Cô ta nhịn đủ rồi, hết William đến giải thưởng này đều bị Băng Linh dành hết, cô ta tuyệt đối không để Băng Linh sông yên trong cái giới giải trí này nữa.

Sau màn song ca của Băng Linh và Huyền Thương, bầy không khí lại trở nên náo nhiệt hơn, khán giả xem trực tiếp cũng không ngừng trầm trồ khả năng ca hát của hai người, còn bảo hai người không đi đóng phim thì có thể quay MV cũng được, chắc chắn dễ nổi tiếng. Có một vài khán giả là fan của Băng Linh còn bình luận rằng, cô phối hợp với Will đế ăn ý như vậy không sợ vị kia ở nhà ghen sao. Sau bình luận đó, các fan lại thi nhau bới móc tìm hiểu

thông tin về đời sống và quá khứ của Băng Linh trước khi cô gia nhập giới giải trí để xem xem có thông tin gì không. Đáng tiếc là Thượng Quan gia đã phong tỏa thông tin rất kỹ rồi, đến cả Huyền Thương nếu muốn điều tra cũng khó huống chi mấy cô gái nhỏ này.

Màn song ca của cả hai kết thúc không bao lâu sau thì buổi trao giải cũng đi đến hồi kết. Người được lợi nhất hôm nay có lẽ là đám phóng viên kia, tối hôm nay có bao nhiêu chuyện để viết thế kia mà.

Huyền Thương và Băng Linh cũng ra về, vì quá mệt mỏi với lại trời cũng đã trễ, Băng Linh ít khi thức đến giờ này nên hiện tại hai mí mắt đang đánh nhau, nhưng người mệt không phải một mình cô, nếu bây giờ cô ngủ lát nữa về nhà Huyền Thương lại phải ôm cô. Huyền Thương nhận ra sự mệt mỏi của cô, thương yêu đưa tay vuốt tóc.

- Nếu mệt thì cứ ngủ đi, thức khuya không tốt.

- Vậy...lát nữa tới nhà anh phải gọi em dậy đó.

- Ngoan, ngủ đi!

Nói rồi hạ ghế xe xuống thấp cho cô dễ ngủ, một phút sau Băng Linh chìm vào giấc ngủ. Tới nhà rồi, Huyền Thương nhẹ nhàng mở cửa xe ôm cô lên phòng, tháo giày, giúp cô thay quần áo. Phải kiềm nén đến bao giờ đây, thay đồ cho cô mà bản thân khó chịu như đang đi trên lửa vậy. Sắp xếp cho Băng Linh xong, Huyền Thương cũng đi tắm sau đó leo lên giường ôm ôn hương nhuyễn ngọc vào lòng mà ngủ, hạnh phúc gì bằng.

***

Sáng hôm sau, vừa tỉnh giấc, đập vào mắt là gương mặt đẹp như điêu khắc của Huyền Thương khiến Băng Linh không khỏi ngẩn ngơ ngắm nhìn, nhớ lại tối qua, anh lại không kêu cô dậy, tự mình chăm sóc cô, lòng vừa giận lại vừa thương, bên cạnh Huyền Thương cô như một tiểu công chúa được cưng chiều hết mức. Bản thân cô lại không làm gì được cho anh, nghĩ tới lại thấy khó chịu.

Dường như cảm ứng được tâm trạng của giai nhân trong lòng, Huyền Thương lờ mờ tỉnh giấc, đôi mắt mơ màng, gương mặt ngơ ngẩn trông quyến rũ vô cùng. Nhìn đến Băng Linh, anh dịu dàng đưa tay vuốt mặt cô rồi cất giọng trầm thấp:

- Sao vậy!

- Tối qua sao anh không gọi em dậy?

- Lúc đó em ngủ rất say, anh cũng biết em mệt nên không nỡ.

- Người mệt cũng không phải mình em!

- Anh là đàn ông!

- Em cãi không lại anh!

- Ngoan, dậy đi vệ sinh cá nhân đi rồi xuống anh làm bữa sáng cho.

- Dạ!

Hai người vệ sinh cá nhân sau đó Huyền Thương xuống bếp chuẩn bị bữa sáng còn Băng Linh thì thay đồ xuống sau.

Hai người ngồi vào bàn ăn sáng, vừa ăn vừa trò chuyện:

- Sắp tới em có dự án phim nào không?

- Chị Tuyết đang tìm cho em vài bộ phim mới.

- Phim cổ trang?

- Em cũng không rõ nữa nhưng không ít phim đâu, có cả hiện đại nữa. Nhiều thể loại, tùy ý mà chọn.

- Vậy em muốn đóng phim nào phải báo cho anh biết đó.

- Em biết mà, nhưng mà em nhận được cup Ảnh hậu Kim Ưng xem ra đã giáng một đòn mạnh với Từ tiểu thư rồi, có lẽ sắp tới cô ta sẽ không ở yên đâu.

- Em cứ yên tâm làm điều mình thích, không cần để ý đến cô ta. Anh không vô dụng đến mức không thể bảo vệ em khỏi một cô gái.

- Anh trong mắt em là hoàn hảo nhất, sao lại vô dụng chứ. Nếu anh vô dụng thì trên đời này ai tài năng chứ.

- Dẻo miệng!

- Chỉ dẻo miệng với anh thôi!

- Đó là tất nhiên, em dám nói chuyện ngọt ngào với thằng đàn ông nào khác ngoài anh thử đi, xem anh có xử thằng đó không.

- Bá đạo!

- Em là của anh!

- Em biết, anh đâu cần lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại chứ.

- Được rồi, ăn đi, còn đi đến công ty nữa.

- Ưm!

Hai người anh một câu em một câu, không khí ngập tràn màu hồng của sự ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Ảnh Hậu Đến Từ Nghìn Năm Trước* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.